

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

Πάλαι μὲν Ἑλληνιστὶ συγγραφεῖς ὑπὸ

ΜΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

Νῦν δὲ δεύτερον μεταφρασθεῖς ἀμέσως ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χειρογράφου Συναξαριστοῦ, καὶ μεθ' ὅσης πλείστης ἐπιμελείας ἀνακαθαρθεῖς, διορθωθεῖς, πλατυνθεῖς, ἀναπληρωθεῖς, σαφηνισθεῖς, ὑποσημειώσονται διαφόροις καταγλαῖσθεῖς, καὶ εἰς τρεῖς Τόμους διαιρεθεῖς,

ΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Δι' ἀδράς δὲ θαπάρης, καὶ συντόνως σπυδαῖς τε καὶ προθύμιας,

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΥΡΙΟΥ ΙΩΣΗΦ,

Καὶ πᾶν εἴκοσι Ἱερῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Σκήτων τε καὶ Κελλίων καὶ τῶν φιλοχρίστων Συδρομητῶν, τῶν ἐν τῷ τέλει τῆς Βίβλου ὀνομασθῆναι καταγραφέντων.

ΤΥΠΟΤΕ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ.

Συνεργεῖα καὶ σπυδαῖ τῶν ἐλαχίστων Ἱερομονάχων

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

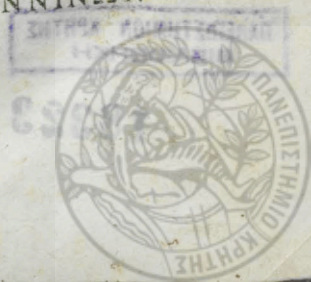
Τῶν Ἰαννουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, καὶ Ἀπριλλίου.

α ω ι θ'. ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ 1819

ΕΝ Τῇ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΝΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

CON IMPERIALE REGIA APPROVAZIONE.

Μὴν Ἰούλιον οὐδὲ ἑτέροις ἄλλοις ὑδατοῦ
κατασκευῆς Μασίμου ἢ Ἀρχιεπισκόπου
ἐν χώροις Ἐκκλησιαστικῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

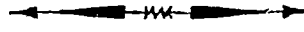
18323

Εἰς Δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τῷ ἑνὸς Θεῷ

Σ Υ Ν Α Ξ Α Ρ Ι Σ Τ Η Σ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΤΤΟΥ

Μ Η Ν Ι Α Ν Ν Ο Υ Α Ρ Ι Ο Σ (Ι)

Ἔχων Ἡμέρας ΛΑ'. ἢ Ἡμέρα ἔχει ὥρας Ι. καὶ ἡ Νύξ, ὥρας ΙΔ'.

Εἰς τὴν Α'. εὐορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

„ Χριστῷ περιτμηθέντος, ἐτμήθη Νόμος.

Περιτομὴ

„ Καὶ τῷ Νόμῳ τμηθέντος, εἰσῆχθη Χάρις.

τῷ Χριστῷ.

* **Τ**ὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τὴν ὁποίαν κατεδέχθη νὰ λάβῃ φιλανθρωπῶς κατὰ τὴν προσαγὴν τῷ παλαιῷ Νόμῳ (2). Ἴνα ἀντὶ τῆς χειροποιήτου καὶ σαρκικῆς Περιτομῆς, ἀντεστάξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀχειροποιήτου καὶ πνευματικὴν περιτομὴν: ἥτοι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ταύτην λέγω τὴν τῷ Κυρίῳ Περιτομὴν, παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, νὰ πανηγυρίζομεν κατ' ἔτος: καθὼς καὶ τὴν πανηγυρίζομεν, λογιζόμενοι ταύτην, μίαν ἀπὸ τῶν Δεσποτικῶν εὐορτάων διὰ τὴν ἡμᾶς τιμῶσαντα Κύριον, διὰ μέσου αὐτῆς. Καθὼς γὰρ ὁ Κύριος κατεδέχθη διὰ λόγους μας τὴν ἑνσαρκίαν αὐτῆς Γέννησιν. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔλαβεν, ὅσα ἦσαν παντελῶς ἀδιάβλητα καὶ ἀκατηγόρητα: Τοιοτρόπως δὲν ἐπαισχύνθη ὁ Πανάγαθος νὰ λάβῃ καὶ τὴν Περιτομὴν, διὰ δύο αἷτια. Πρῶτον μὲν, διὰ τὴν ἠθέλησε νὰ ἐμφράξῃ τὰ σῶματα τῶν αἰρετικῶν, οἵτινες ἐπέλησαν νὰ εἰπῶν, ὅτι δὲν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινὴν, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν. Ὅποιοι ἦσαν ὁ Θεομάχος Μάνης, καὶ οἱ τῶν ὀπαδῶν Μανιχαῖοι. Διότι πῶς ἠθέλε περιτμηθῆ, ἀνίσως δὲν ἔλαβε σάρκα ἀληθινὴν; Καὶ δευτέρου δέ, διὰ νὰ ἐπιστομίση τὸς Ἰουδαίους, οἵτινες ἐκατηγόρησαν τὸν Κύριον, πῶς δὲν φυλάττει τὸ Σάββα-

βα-

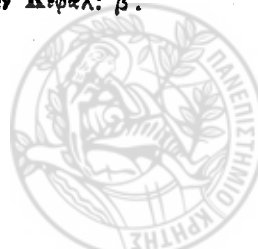
(1) Ἰαννουάριος ὁ Μῶν ἔτος ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰαννῆ τινος, ὅστις ἦσαν ἀγαλμα πετράμορφον διὰ τῶν τεσσάρων τροπῶν τῆς ἑνιαυτοῦ. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐγλύφον αὐτὸν, κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν τε χεῖρα κληδί, τὸ ὅποιον ἐδήλου τὴν ἀνοιξιν καὶ ἀρχὴν τῶ χρόνου. Ἐπὶ καὶ ἀπὸ Ἰαννουάριου ὁ χρόνος ἀρχεῖται. Ἄλλοι δέ, εἰς μετὰ τὴν δεξιάν χεῖρα κρατῶν τὸ σιγῆρον τ. εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν, τὸ ξε. ἥτοι τῶν τετρακοσίων ἐξηκονταπενταετηρίων ἡμέρας τῆς ἑνιαυτοῦ. Ὁ δὲ Λογγίνος ὁ Γραμματικὸς, αἰωνοῦσθον αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, αἰωνὸν αἰῶνος πατέρα.

(2) Σημειώμεν ἐν πύξῳ, ὅτι ἀγκαλὰ καὶ Ἐφορῆμ ὁ Σύρος παρὰ τῷ Μελετίῳ Ἀδελφῶν (Τόμος Α'. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας) λέγει, ὅτι ὁ Κύριος περιτμηθῆ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων, τὸν νομιζόμενον αὐτῷ Πατέρα. Καὶ ὅτι περιτμηθῆ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, ὡς λέγει ὁ Ἐπιφάνιος παρὰ τῷ αὐτῷ Μελετίῳ. Οἱ δὲ οἱ ἑσὺς Εὐαγγελιστοὶ περὶ πάντων οὐδὲν ἔγραψαν. Ἄλλ' ἔτε ἦσαν χρεῖα καὶ ἀνάγκη νὰ γράψω. Καθότι οὐδὲ ὄρελος ἔστι εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν νὰ ἠδύραμεν τὰ πύξῳ. Τινὲς δὲ ἀποροῦσι, τί ἀράγε ἔγινε μετὰ πάντων τῶν περιτμηθῶν ἐκάνο μέρος τῆς Θεανδρικής σαρκὸς τῷ Κυρίῳ: ἥτοι ἡ ἀκροβυστία;

Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος ὁ Συναΐτης, καὶ ἄλλοι Ἀνασολικοί, ἐδόξαζον, ὅτι τὸ μέρος ἐκείνο ἐφύλαξεν ἡ Παρθένος μετὰ τὴν Περιτομὴν, ὡς Ἰερὸν καμήλιον, διαφορᾶς ἀπάσης ὃν ἀνόσπερον, ὡς ἡ ὁ Κύριος ἀνάσας, προσέλαβε πάλιν αὐτὸ. Καὶ ὁ Θεοφύλακτος δὲ Βουλγαρίας ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς Εὐαγγελίας λέγει, ὅτι τὸ τμήμα ἐκείνο προσέλαβεν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἀναστάσει.

Μερικοὶ δὲ Δυτικοὶ ἐδόξαζον ματαίως, ὅτι ἡ ἀκροβυστία τῷ Κυρίῳ ἐσώζετο εἰς τὴν Καβίθιον Πόλιν τῆς κατὰ Βυργυνδίας ἐν μιᾷ Ἐκκλησίᾳ. Ἄλλ' ὁ πύξῳ Ἐπίσκοπος Γγάσος ὀνόματι, ἀνοίξας ἐν ἔτει 1707. Ἀπριλίῳ 19. τὸ κιβώτιον ἐκάνο, ἐν ᾧ ἐσομίζετο ὅτι περιέχεται ἡ ἴδια ἀκροβυστία, δὲν ἔδρακεν ἄλλο εἰς αὐτὸ, ἀλλ' ὀλίγην ἄμμον λεπταίην, καὶ εἰς μικρὸν χαλκῆκιον. Ὅθεν ἐπαυσε τὴν δαισιδαμμονίαν, ὅτι ἐκυριόεισε τὴν Πόλιν ἐκείνην, ἀπὸ χρόνων ἤδη πεπρακῶτων (ὄρα τὴν νεοσύστατον Ἐκατονταετηρίδα.) Ἐκ τῶν λοιπῶν συναγομεν, ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ ἀπίστοι καὶ ἐκάνο τὸ ἄλλο, ὅτι λέγουσιν οἱ αὐτοὶ Δυτικοὶ: ἦσαν ὅτι ἡ τῷ Κυρίῳ ἀκροβυστία σώζεται μετὰ πάντων εἰς τὴν Ρώμην ἐν τῷ Ναῷ τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῳ τῷ Λατερατῷ, ὡς σημεῖο ὁ Καλμάριος ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Λυκαῖν Κεφαλ: β'.

Τόμος Β'.

βατον . Καὶ πῶς παραβαίνει τὸν Νόμον, ψευδῶς συκοφαντῶντες αὐτὸν . Αὐτὸς γὰρ ἐφύλαττε τὸν Νόμον ἕως καὶ εἰς ἀναπλήσιν τὴν Περιτομὴν . (1)

Διὰ τῆτο λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ οὐκὶτὸ ἡμέρας τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεώς τε, εὐδόκησεν ὁ Κύριος νὰ φερθῆ ἀπὸ τὴν Μητέρα τε καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ, εἰς τὸν διορισμένον τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον συνήθεια νὰ περιτέμνωνται τὰ βρέφη, καὶ ἐκεῖ ἐπεριτιμήθη, καὶ ἔλαβε τὸ γλυκύτατον ὄνομα Ἰησοῦς . Τὸ ὅποιον ἐκάλεσεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅταν εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον, πρὸ τῆ νὰ συλληφθῆ ὁ Κύριος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Παρθένου, ὡς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λευκῆς . (2) Μετὰ δὲ τὴν Περιτομὴν, ἦτον μαζί με τὴς γονεῖς τε ὁ Κύριος, καὶ ἔζη ἀνθρωπίνως, προκόπτων καὶ αὐξάνων, ὅσον κατὰ τὴν ἡλικίαν τῆ σώματος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν σοφίαν καὶ χάριν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν . „ Ἰησοῦς γὰρ φησι, προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώποις . (Λευκ. 2: 52.) (ὅρα περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης εἰς τὸν νέον Ἐπιστολὴν .)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τῆ Μεγάλου . (3)

„ Ζῆ Βασίλειος καὶ Θανάτων ἐν Κυρίῳ .

„ Ζῆ καὶ παρ ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τῶν Βίβλων .

Βασίλειος .

„ Ἰαννουαρίοιο Θάνατος Βασίλειε πρώτη .

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Βασίλειος, ἠκμασε κατὰ τὴς χρόνος τῆ Βασιλείου Οὐάλεντος ἐν ἔτει τξδ'. πρὸς τὸν ὅποιον Οὐάλεντα ἐπαρρησιάσθη διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίσιν, καὶ ἠλεγξεν αὐτὸν . Ἐπειδὴ καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν Ἀρειανῶν, καὶ μετ' ἄγριον καὶ θηριώδη τρόπον ἐνακροποῖε καὶ ἐπολέμηε τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων . Οὗτος λοιπὸν ἀπὸ μὲν τὸν πατέρα, ἦτον Μαυροθαλασσίτης . Ἀποδὲ τὴν μητέρα, ἦτον Καππαδόκης: ἦτοι ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν λεγομένην Καρμανίαν . Κατὰ δὲ τὴς λόγους καὶ τὴν παιδείαν, ὑπερέβαλεν, ὅχι μόνον τὴς ἐλλογίμους τῆ καιρῶτε, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴς παλαιῆς φιλοσόφους . Πέρασας γὰρ κάθε εἶδος παιδείας, εἰς κάθε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὸ κράτος καὶ τὴν νίκην ἀπόκτησεν . Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἠσκίσε φιλοσοφίαν . Καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων . Ἐκ τῶν δὲ, ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς .

Ὅταν δὲ ἔγινεν Ἀρχιερεὺς, πολλὰς ἀγῶνας ἐποίησεν ὁ μακάριος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίσιν . Μετ' τὴν ξαθερότητα γὰρ καὶ γενναϊότητα τῆ φρονήματός τε, κατέπληξε τὸν Ἐπαρχον Μόδεσον . Μετ' τὴς Ὁρθοδόξου δὲ λόγους ὅπε συνέγραψε, τῶν κακοδόξων τὰ φρονήματα κατεβρόντησε . Καὶ

πρὸς

(1) Ὁ δὲ σοφὸς Εὐδύμιος ὁ Ζυγαδίου, προσδέττα καὶ πρῶτον αἴτιον, διὰ τὸ ὅποιον ἐπεριτιμήθη ὁ Κύριος . Ἦγεν διὰ τί, ἂν δεῖ ἐπιτεμεῖσθαι, ἢ ἂν ὅλως παρεδέχθη διδάσκων, ἢ ἂν ἀπεπέμφθη ἂν ὡς ἀλόφιστος . Οὐδ' ἂν ἐπίστασθε τίς, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ . Οἱ γὰρ ἄλλοι Ἀβραάμ ἀπάντες, σφραγίδα καὶ σημεῖον τῆ περιτομῆς ἔχον, διατέθουσιν αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἑβραίων (ἐρωμεία εἰς τὸ δ' κεφάλ. τῆ κατὰ Λευκῆν) Ἐπαυσε δὲ ὁ Κύριος τῆ περιτομῆς, καὶ πᾶν διλόγως, κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐδύμιον . Ἡ γὰρ περιτομὴ τῶν Ἑβραίων, τὸ Βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν ἐτύπη καὶ ἀρραβὴ μανεν . Ὡς περ γὰρ ἐκείνη τοῦ ἄλλο Ἀβραάμ ἐσφραγίζε, καὶ διετέθη ἀπὸ πάντων Ἑβραίων: οὕτω καὶ τῆ (τὸ Βάπτισμα δηλ.) τοῦ Χριστιανῆ . Καὶ καθάπερ ἐκείνη περιτομὴ ἀποτέμνει τὸ σῆμα μέρος . Οὕτω καὶ τὸ Βάπτισμα τῆ ἀποτέμνει τὸ σῆμα μέρος . Ἐκεῖ δὲ παυδῆ-ἀμάρτια ἀποτέμνει περιτομῆς ὑπάρχουσιν . Ἐκεῖ δὲ παυδῆ-ἀμάρτια τὸν τύπον, ἐλθόντος τῆ φωτιστικῆς . Καὶ σιγήσαι τὸ

μυθῶν, ἐπιστάντος τῆ μωυσομένης . Τὸ γὰρ εἰαυτὸ πληροῦσε, καὶ περιττόν ἐστι τῆ λοιπῆ (αὐτόδι) . Σημείωσαι, ὅτι λόγους δέχεται ἐν τῇ Μοῦσῃ τῆ Διονυσίᾳ εἰς τῆ Περιτομῆς . ἢ ἢ ἀρχὴ „ Σκίαν μετ' τῶν μελλόντων ἀγαθῶν . Ὁ αὐτὸς δέχεται καὶ ἐν τῇ τῆ Βασιλείου .

(2) Τὶ δηλοῖ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅρα εἰς τὴν πνευματικῆ Γενεάσματος, τῆ μελέτῃ εἰς τῆ Περιτομῆς τῆ Κυρίου .

(3) Εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον ἐγκωμια ἐπέλεξαν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος . ἢ ἢ ἀρχὴ „ Ἐμελεῖσθε ἄρα . Ὁ αὐτίδελφος τῆ Γρηγόριος ὁ Νύσσης . ἢ ἢ ἀρχὴ „ Καλῶς ἐπέδρακεν . Ἐφραίμ ὁ Σύρος . οὐ ἢ ἀρχὴ „ Κλίναστέ μοι αἰς ἀκοῆς ἀδελφοί (σφίζονται ἐν ποῖς ἐκδεδομένοις) καὶ ὁ Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου . οὐ ἢ ἀρχὴ „ Ἀγαπήτω . οὐκ ἔστι ἀπαικός (σφίζονται ἐν τῇ Λαῶν καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων .) ὅρα καὶ τὸ δαύμα ὅπε ἐποίησεν ὁπὸς, αἰοῖσας αἰς πύλας τοῦ Ναῦ, κατὰ τῆ δεκάτῃ ἐνάτῃ τῆ παρόντος .

πρὸς τέτοις, τὴν τῶν ἡθῶν κατάστασιν ἐρρύθμισε. τὴν ἀσκητικὴν φιλοσοφίαν ἐδίδαξε. τὴν τῶν ὄντων γνώσιν ἐσαφήνισε. Καὶ διὰ τὰ εἰπῶ συντόμως, ἕτος ὁ Ἅγιος ὀδηγήσας εἰς σωτηρίαν τὴν λογικὴν τῷ Χριστῷ ποιῶν διὰ μέσων κάθε ἀρετῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτον δὲ ὁ Μέγας Βασίλειος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆ σῶματος, πολλὰ μακρὺς. Ἐπρὸς κ' ὀλιγόσαρκος. μελανὸς εἰς τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ χρῶμα, πλὴν εἶχεν αὐτὸ σύμμικτον κ' με κίτρινάδα. Ἦτον μακρομήκης. Εἶχε τὰ ὄφρυδια σραγγυλά, τὸ δὲ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὄφρυδιῶν, τὸ εἶχε συμμαζωμένον. Ἐφαίνετο ὁμοίως με ἕναν ὅπερ συλογίζεται κ' προσέχει εἰς τὸν ἑαυτόν τε. εἶχε τὸ πρόσωπον ζαρωμένον με ὀλίγας χαραγὰς. Τὰ μάγουλα εἶχε μακρά. τὴς μύτιγγας, δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνεσραμμένας κυκλοειδῶς. Ἐφαίνετο κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, πῶς εἶχεν ὀλίγον κερυμενάς τὰς τρίχας. Τὸ γένειον εἶχε μακρὸν ἀρκετὰ. κ' τὰς τρίχας εἶχε μεμιγμένας: ἦτι μάρυρας ὁμοῦ με ἄσπρας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς, ἐν τῇ Ἀγιοτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὅρα εἰς τὸν νέον Θεσαυρόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδοτος ἔϊφει τελεῖται.

„ Ὁ Θεόδοτος ἐκ ἀνέξομαι λέγει, Θεόδοτος.

„ Εἰ μὴ κεφαλὴν τῆ Θεῶ τμηθῶ χάριν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἐπίσκοπος Ναζιανζῆς κ' πατὴρ τῆ Ἀγίου Γρηγορίου τῆ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

„ Ἐγκωμιασὴν οἴκοθεν πλετῆς Πάτερ, Γρηγόριος.

„ Τῆς σῆς τελευτῆς, σὲ τὸν ἐν μηρῷ γόνον. (1)

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος Ἡγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

* „ Ὁφθαλμοὶ Θεοδόσιος ἀρεταῖς μέγας, * Θεοδόσιος.

„ Ἀρχεῖν ἐκρίθη κ' Μονῆς σεβασμίας.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Πέτρος Πελοποννήσιος ὁ ἐν Τροπολιτζᾶς, ὁ Μαρτυρήσας ἐν ἔτει αΨος. κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, εἰς χώραν καλεσμένην Τεμισί, ἀγχόνῃ τελεῖται.

* „ Πέτρα ἰδρυθεῖς πίσεως Πέτρε μάκαρ, * Πέτρος.

„ Ἐκ γῆς ἀνῆλθες, εἰς Πόλον δι' ἀγχόνης. (2)

Τὰς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Β'. Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρου Πάπα Ῥώμης.

„ Ζωῶ νεκρὸν βῆν αἰσχύνων Ζαμβρῆν Μάγον, Σιλβέστρος.

„ Ὁ κ' νεκρὸς ζῶν Σιλβέστρος Ῥώμης Πάπας.

„ Θυμὸν ἀποπνέει Σιλβέστρος δευτέρῃ ἡοῖ.

Ὁ ἕτος ὁ Ἅγιος διὰ τὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς ἀνάβασιν, ἐχειροτονήθη τῆς Πρεσβυτερίας Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἀφ' ἧ ἐκοιμήθη ὁ προκατέχων τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος Μιλτιάδης. Πολλὰ δὲ

(1) Ὅρα εἰς τὸν ἐπιπέδιον λόγον, ὃν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος πλέκει εἰς τὸν ἑαυτῆ Πατέρα τῶν Γρηγορίων, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆ Μεγάλῃ Βασιλείᾳ. Ἴνα μάθης ἐκάθεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆ ἕτος Γρηγόριος, φρότερον μὲν ἦτον ἀπὸ τῆν αἵρεσιν τῆν λεγομένην τῶν Ὑψιστῶν. Μᾶλλον δὲ παπτικῶν. αὐτῆ δὲ ἦτον σύμμικτος ἀπὸ τῆν ἐκκλησιῶν πλάνην, κ' ἀπὸ τῆν νομικῶν λατρείων. Οἱ γὰρ ἐκ τῆν αἵρέσεων αὐτῆς ὄντες, ἀπιστῶντων μὲν πᾶ εἰδῶλα κ' τῆς Δυσίας.

Ἐτίμων δὲ πῶ πῦρ κ' τῆς λύχνης. Τὸ ὅποιον ἦτον τῆς ἐκκλησιῶν πλάνης ἰδιος. Ὅμοιος ἀτίμαζον μετ' αὐτοῖ τῆν Πελοποννήν. Ἐτίμων δὲ πῶ Σάββατον πῶ ὅποιον ἦτον ἰδῶν τῆς νομικῆς λατρείας. Ὑστερον ὁμοῦ ὁ ἐκ σπουδῆς ῥίξῃς καταγόμενος, ἐγινε μέγας κ' σολὺς τῆς Δυσείας ὑπερέταχος. Καθὼς εἰς πλάσῃ διηγᾶται ἐκτὸ ὁ Θεολόγος.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ εἶναι ἀνεκδοτὸν εἶπαι.

δὲ θάματα ποιήσας, τὸν Μέγαν ἐν Βασιλεῦσι Κωνσταντίνου πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίσυν ὁδήγησε. Καὶ διὰ τὴ θεία Βαπτίσματος, τὰ τῆς ψυχῆς οὐκ ἔτι τὸ σώματος πάθῃ αὐτῷ ἐκαθάρισε. (1) Καὶ ἀπέδεξε τὸν Χριστὸν, ὅτι ἐπροκρούθη παρὰ τὴ Νόμῳ. Αὐτὸς κὶ τὸν πᾶυρον ἀνέστησε, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑβραῖος Ζαμβρῆς, ἐθανάτωσε μὲν, δὲν ἐδυνήθη ὁμως νὰ ἀναστήσῃ. Εἰς πολλὰς δὲ κὶ ἄλλας ἀνθρώπους αἰτίως σωτηρίας γεγωνὸς ὁ μακάριος ἕτος Πατὴρ, εἰς γῆρας βαθὺ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον τέτα ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον) Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, κὶ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἱβήρων, σώζεται εἰς λόγος πρὸς τὸν Ἅγιον τέτου Σίλβεσρον. Ἐ ἡ ἀρχὴ ,, Οἱ μὲν σεπτοὶ κὶ θεόπται Ἀπόστολοι. ἔσι δὲ ποίημα Ἰωάννου τῷ Ζωακαρᾷ. Εὐρίσκεται δὲ κὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ Βίος αὐτῷ. Ἐ ἡ ἀρχὴ ,, Εὐσέβιος ὁ Παμφίλος τὴν Ἐκκλησιαστικὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Θεαγένους. (2)

,, Θεάγενες βλήθῃτι τῷ πόντῳ μέσον,
 ,, Ὡ κἂν βυθισθῆς, ἔδου ἐκνήξῃ Πόλυ.

Θεαγένους.

Οἷ-

(1) Διαφανίαν δεικνῶ μεγάλην περὶ τῷ Βαπτίσματι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. ὁ μὲν γὰρ κύριος Μελέτιος Ἀδελφῶν σελ: 309. πῶ πρώτῃ Τόμῳ πῶς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας λέγει, ὅτι ὁ Ἅγιος ἕτος Σίλβεσρος, κερυμμεύσας ἀντὶ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν, ἐκατήχησε τὸν Μέγαν Κωνσταντίνον, κὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν. Ὅστις ἔβελδῶν ἀπὸ τῆν κολυμβήθραν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματος, ἐγινεν ὑγιής, μὲ πῶ νὰ ἐπίσων ἀπὸ τῷ σώματι ὡσάν λεπίδες, τὰ ἔβανθῆματα ὅτῳ ἔχε κἄ ὅτι, πῶ ἰδὼν ὁ λαὸς, ἐβαπτίσθησαν πολλοί. Καὶ ὅτι, ὅσοι λέγουσι, πῶς ὁ Κωνσταντίνος ἐβαπτίσθη εἰς τῷ Νικομηδῆαν, ἀντὶ ἐγγὺς τῷ θανάτῳ, ἀπὸ τῶν Ἀρμενῶν Εὐσέβιον τῶν Ἐπισκόπων Νικομηδείας, ἐπιφύδονται, ὡς λέγουσιν οἱ πλείους. Καὶ μάλιστα ὁ Θεοφάνης κὶ Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς.

Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων περὶμαδέσαστος Κύριος Δοσίθεος σελ: 80. πῶς Δωδεκαβίβλου τῷ ἐναντίαν δοξᾶν ὑπερασπίζεται, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐβαπτίσθη ὁ Μέγας Κωνσταντίνος ἀπὸ τῶν Ἁγίων Σίλβεσρον ἐν τῇ Ρώμῃ. Ἀλλὰ ἐβαπτίσθη ἐν τῇ πρωσασίῳ τῆς Νικομηδείας ἀπὸ τῷ κοινότητι τῶν Ἐπισκόπων κατὰ τὸ πέλος τῆς ζωῆς τῆς. Φέρει δὲ μάρτυρας τῶν Εὐσέβιον Νικομηδείας, βεβαιούντα τούτῳ εἰς τὸ τέταρτον Βιβλίον τῆς ζωῆς Κωνσταντίνου: δηλαδὴ ὅτι ὁ Κωνσταντίνος συγκαλέσας τῶν Ἐπισκόπων, κοινῶς διελέχθη αὐτοῖς περὶ τῷ Βαπτίσματος. Καὶ ὅτι ἐκ ἐβαπτίσθη ὁρότερον. Διότι ἐβελισσὸ ἀπελθὼν κὶ βαπτισθῆναι ἐν τῷ Ἰορδάνῳ Ποταμῷ. Οὕτῳ γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγει ,, Ἐπὶ πρωσασίῳ τῆς Νικομηδείας ἀφικνήταται Πόλεως. Καὶ πῶδα συγκαλέσας τῶν Ἐπισκόπων, ὡς ἐπὶ αὐτοῖς διελέξατο. Οὕτως κὶ αὐτὸς ὁ παλαιὸς μοι διφάντι κὶ ἀχόμενῳ τῆς ἐν Θεῷ τυχῆν σωτηρίας κερὸς ἐπιζόμενος. Ὡρα κὶ ἡμᾶς ἀπολαῦσαι τῆς ἀθανάτου σφραγίδος. Ὡρα πῶ σωτηρίῳ σφραγίσματος μετασχῆν. Ἐπὶ ῥήδων Ἰορδάνου Ποταμῷ ἐκτελέσαντες ποτὲ, ἐφ' ὧν κὶ ὁ Σωτὴρ εἰς ἡμέτερον τύπον, πῶ λουτρῶν μετασχῆν μνημονόεται. Θεὸς δ' ἄρα πῶ συμφέρον ἡδῶς, ἐκτελέσαντες ἡμᾶς ἡμᾶς ἀξίῳ (Κεφαλ: ξα.) Ὅμοιος φέρει μάρτυρα κὶ τῶν Θεοδώρων λέγοντι αὐτολέξῃ εἰς τὸ λ. Κεφ: ι. πῶ α. Βιβλίῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας. ,, Ἐν Νικομηδίᾳ δὲ τῆς Βιθωνίας διάγον, ἠρώτησεν (ὁ Κωνσταντίνος δηλ:) πῶ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βίωσης ἀδελφον ἐπιστάμενος, πῶ θείῳ Βαπτίσματος ἐν δῶρον ἐδέξατο. Ἀνεβάλιστο δὲ μέχερ πῶδε πῶ χρόνος, ἐν Ἰορδάνῳ τῷ Ποταμῷ τούτῳ τυχῆν ἡμερομένου. Φέρει δὲ κὶ τῶν Σωζόμενων λέγοντα ἐν Κεφ: λβ. τῷ β. Βιβλίῳ ,, Χαλεπωτέρων δὲ διατεθείς, (ὁ Κωνσταντίνος δηλ:)

δικομίσθη εἰς Νικομηδίαν. Ἐνθα δὲ ἐν πρωσασίῳ διάγον, ἐμνήθη τῷ Ἱερῷ Βάπτισιν. Ὅμοιος φέρει κὶ τῶν Σακρατῶν τῶσ μάρτυρωνται.

Οὐ λέγει ὁμοίως ὁ Δοσίθεος, ὅτι ἐβάπτισεν τὸν Ἅγιον Κωνσταντίνον ὁ Ἀρμενὸς Εὐσέβιος. ὅχι: καθότι οὐδὲ αὐτὸς ὁ Εὐσέβιος ἀναφέρει τούτῳ. Εἰ γὰρ αὐτοῖς ἐβάπτισεν τὸν Μέγαν Κωνσταντίνον, βέβαια ἦδελον ἡπὶ τῷ εἰς κἀνυχήματα: ἀλλ' ἔδῃ ἐν Νικομηδίᾳ ἐβαπτίσθη, ἀλλ' ἐν πρωσασίῳ τῆς Νικομηδείας, ὑπὸ τῆς κοινότητος τῶν Ἐπισκόπων. Ἦτις οὐκ ἔστι ἀριστική, ἀλλ' ὀρθόδοξος κὶ ὁμοίως αὐτῶ. Καὶ μάλιστα οἱ ἐγκρατοῖ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρῶν δεικνῶν Ἐπισκόπων ἦσαν οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτῶ. Προσδέττει δὲ ὁ αὐτὸς Δοσίθεος, ὅτι ἡ καὶνὴ γνώμη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔστι, ὅτι πρὸ τῷ Βαπτίσματος ἐφένδυσεν ὁ Κωνσταντίνος τῷ γυναικῶ τῷ Φαύσαν, τῷ θυγατέρα Μαξιμιανῶ, κὶ τῶν ἰόντων Κερίσπον. Ὅθεν κὶ εἰς τῶν ἀργυρῶν Ἀνδρόνικου ἐπέγραφε ,, Τῷ ἡδικημένῳ ἡμῶν. Τὸν μὲν γὰρ Κερίσπον ἐθανάτωσαν ἀδίκως, διὰ τῷ κατ' αὐτῶ συκοφαντίαν τῆς Φαύσας. Τῷ δὲ Φαύσαν δικαίως ἐφένδυσεν, ὡς συκοφαντίσασαν τὸν Κερίσπον, κὶ γενομένην αἰτίαν τῷ ἐκείνου θανάτῳ.

Ἐάν ἐν δώσωμεν, ὅτι ὁ Μέγας Κωνσταντίνος ἐβαπτίσθη ὑσέρων, διατὶ ἐπρωσασίῳ νὰ βαπτισθῆ εἰς τῶν Ἰορδάνῳ, τῷ εἰδῶ παραβλάπτει τῷ αὐτῷ ἀγιότητι. Καθότι κὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, κὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, κὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἅγιοι ἐπρωσασίῳ νὰ γενῶν τεράκοντα χρόνων, κὶ ἔστω νὰ βαπτισθῶν κατὰ μίμησιν τῷ Κυρίῳ. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κωνσταντίνος ὁμοίως τῷ Μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ, ἐν τῷ κερῷ τῷ θανάτῳ ἐβαπτίσθη. Ὅθεν κὶ ἡζῶν νὰ φάλλων οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ, ἀφ' ἑ τῷ ψυχῶ τῷ παρέδωκεν, ὡς λέγει τῷ Θεολόγος Γρηγόριος. Οὕτῳ γὰρ ἐκείνος φησιν ,, Ἐπειδὴ τῶν τᾶυρον (ἡταὶ πῶ ἔστω τῷ τᾶυρ πῶ ἐν τῷ Ἀνατολῇ κείμενον) ὑπερβάθη πῶ σῶμα, πρὸς τῷ πᾶ. πρῶν αὐτῶ (τῷ Κωνσταντίνῳ δηλ:) Πόλιν διασαζόμενον ... Φωνή τις ἐκ τῶν ἀκρῶν, ἐστίν, εἰς ἔσηκιστο, οἷον φάλλονταν κὶ παραπεμπόντων, Ἀγγελικῶν, οἶμαι, Διωσίμων, γέρας τῆς δυσείας ἐκείνου, κὶ ἀντιδῶσις ἐπιταφίος. Καὶ γὰρ εἰς τῷ ἔρδῳ δόξαν παρακινήν ἐδοξεν, ἀλλὰ κὶ τῶν τῆς τῶν ὑποδωκεσθῶντων σκοπίστος κὶ κακοδοξίας τῷ ἐκκλησίᾳ. Οἱ ἀπλῶ κὶ ἀπαγῆ εἰς δυσείαν παραλαβόντες ψυχῶ, ἔπρωσασίῳ πῶν βεβαθρα, ἀπῆγαγον, ἢ περ ἐβέλουτο. (λόγῳ β. κατὰ Ἰουλιανῶ.)

(2) Ἐν δὲ τῷ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Θεογένους.

Οὗτος ἦτον Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Πόλει τῇ λεγομένῃ Παρίον, μετὸ νὰ ἐσάθῃ αὐτὴ κτίσμα τῶν Παρίων, ἅτις εὐρίσκεται μεταξύ τῆς Κυζίκου καὶ τῆς Λαμφάνου. Οὗτος λοιπὸν διαβαλθεὶς εἰς τὸν τριβῆνον Ζηλικίνθιον, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν. Ὄθεν δέρνεται μὲ ξύλα. ἔπειτα δέκεται. Καὶ μετὰ ταῦτα ρίπτεται εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Καὶ ἔτσι ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς Μαρτυρίας καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον Στέφανον.

Ὁ Ἅγιος Θεόπεμπτος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Τὸν Θεόπεμπτον, σαρκικῆς λῦσαι πέδις,

Θεόπεμπτος

„ Ἦλθον, Θεὸς πέμφαντος, ἔμπυροι Νόες.

Ἡ Ἁγία Θεοδότῃ ἡ Μήτηρ τῆς Πρώτης συζυγίας τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. (1)

„ Νόσω παρῆλθε τὸν βίον Θεοδότῃ,

Θεοδότῃ.

„ Νόσων λυτῆρας ἡ τελευτῶσα τῷ βίῳ.

Ὁ Ὄσιος Μάρκος ὁ κωφὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μάρκος.

„ Ὁ Μάρκος ἐκ ἦκε γνήτων λόγων,

„ Καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν, ὅτα γῆθεν ἐξάγων.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Βασιλείου τῆς ἐξ Ἀγκύρας.

„ Βρύχημα, χάσμα, δῆγμα θηρῶν ἀγρίων,

Βασίλειος.

„ Βασιλείου τὸ πρῶτον οὐ κατεπίττει.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασίλειος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆς παραβάτης Ἰουλιανῆς, ἐν ἔτει τξά. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Πόλιν τῆς Ἀγκύρας. Ἐπειδὴ δὲ ἐπίσειεν εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ ταῦτα ἐπίασθη. Καὶ παρασαθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα Σατορνίλον, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτῆς μὲ πολλὴν παρρησίαν. Ὄθεν κρεμασθεὶς καταξοχίζεται ἀνελεήμονα. Ἐπειτα φέρεται ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ πάλιν καταξοχίζεται. Καὶ τὸσον πολλὰ τετυόνεται ὁ αἰδίδμος, ὥστε ὅπῃ εὐγῆκαν αἱ ἀρμονίαι καὶ κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων τε. Ἐπειτα κόπτεισι λωρία καὶ εὐγάνου ἀπὸ τοῦ σώματός. Καὶ μὲ σίδηρα πυρωμένα κατὰκεντῆσι τὰς σάρκας τε. Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἀνυπόφορα βάσανα ἀνδρείως ὑπέφερον ὁ καρτερόφυχος. Ὄθεν καὶ παρὰ Θεοῦ τὰς ἀντιλήψεις καὶ βοηθείας ἐδέξατο. Ριφθεὶς γὰρ εἰς κάμινον πυρὸς, παραδόξως ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς διὰ προσευχῆς τε.

Μετὰ ταῦτα σρέφεται δέσμιος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Ἀρχόντα διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ θηρία. Προσευχηθεὶς λοιπὸν καὶ κτυπηθεὶς ἀπὸ μίαν λέαιναν, ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Τὰ δὲ ἱερά αὐτοῦ Λείψανα ἐσυμμάζωξαν ἐπιμελῶς μερμιοὶ συγγενεῖς καὶ ὁμόφυλοι, καὶ τελίξαντες μὲ μῦρα καὶ σινδόνας, ἐνταφίασαν αὐτὰ μὲ τὴν πρέπυσαν τιμὴν, εἰς τόπον ἐπίσημον. Ὑστερον δὲ ἔκτισαν ἐκεῖ καὶ Ἐκκλησίαν Ἱερὰν εἰς τὴν τὸ Ἅγιον ὄνομα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σέργιος ἔϊφει τελειῖται.

„ Οὕτω τις εἶπεν εἰσιδὼν εἰς τὸν πέλας. (2)

Σέργιος.

„ Ὅση χαρὰ Σέργιος ἐτμήθη κάραν!

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπιστος λιθόβοληθεὶς τελειῖται.

„ Κτείνεισε Θεόπιστε πιστὸς πῆς λήθους,

Θεόπιστος.

„ Ἡ τῶν ἀπίστων πληθὺς ἐκ δυσβελίας.

Μνή-

(1) Ὅρα περὶ τῶν τριῶν Συζυγιῶν τῶν Ἀναργύρων ἐν τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου.

(2) Ἐν δὲ τῇ πενταμεσῇ Συναξαριστῇ γράφεται ἔτσι ὁ εἶχος οὗτος: „ Οὐχ οἶον εἶπεν οὐδὲ ἀπὸς γνάσιν φέρειν.

Μνήμη τῆ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θαυματουργῆ. τῆ ἐν τῇ Σεβασμίᾳ Μουῆ τῆς χώρας. (1)

* „ Διπλὴν ἔχων ἄνωθεν Κοσμᾶ τὴν χάριν,
 „ Κόσμος μέγας πέφνας ὑψηλῶς θρόνε.

Κοσμᾶς.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ζώρξης ὁ Γκιωρζῆς ἐμαρτύρησεν ἐν Μιτυλήνῃ, τελειωθεὶς δι' ἀγχόνης ἐν ἔτει αΨό. (2)

✠ „ Σὴν χεῖρα καλῶς ἀγχόνης Μάρτυς ὦ Ζώρξη θλίβε.
 „ Θλίψεις γὰρ ἔπο δυσμενῆ θλίψαντά σε.

* Ζώρξης.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ'. Μνήμη τῆ Ἁγίας Προφήτις Μαλαχίας.

„ Ὁ κλῆσιον ἀυχῶν Ἀγγέλις Μαλαχίας,

Μαλαχίας.

„ Αὐχεῖ μάλιςα, τὴν μετ' Ἀγγέλων γάσιν.

„ Ἐκ ρεθίων Μαλαχίας ἀπέπτατο ἐν τρίτῃ ἡτορ.

Οὕτως ὁ Θεὸς Προφήτης ἐγεννήθη ἐν Φυλῆς Λευὶ, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Σοφερῶ, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, κατὰ τὰς ὁποίας ἐγύρισαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς Βαβυλωνῶνος. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ἦτον ἀνομι νέος, ἀπόκτησε πολιτείαν ἐνάρετον καὶ ἀρίστην. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα νὰ λέγεται Μαλαχίας (τὸ ὁποῖον ἐλληνικὰ ἐρμηνεύεται Ἀγγελος) διὰ δύο αἰτία. Ἐνα μὲν, διὰ τὶ ἦτον ὠραῖος καὶ εὐπρεπής. Καὶ ἄλλα δὲ, διὰ τὶ ὅσα ὁ Προφήτης οὕτως ἐπροφήτευεν, εὐθὺς ἐλάμβανον τὴν βεβαίωσιν διὰ μέσος Θεὸς Ἀγγέλις, ὅς τις ἔλεγε πάντα εἰς αὐτόν. Καὶ τὸν μὲν Ἀγγελον, δὲν ἐβλεπον οἱ ἀνάξιοι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἄξιοι. Τὴν δὲ φωνὴν αὐτῆ, ὅλοι ἤκουον, καὶ οἱ ἄξιοι, καὶ οἱ ἀνάξιοι. Ἠκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τῆ Ἐσδρα (3) τετρακοσίους χρόνους πρὸ τῆ Χριστοῦ. Ἦτον δὲ ὡς εἴπωμεν, ἐν τῇ νεότητι τῆς ἡλικίας τῆ, ὠραῖος εἰς τὴν ὄψιν. Εἶχε τὸ πρόσωπον, ὄχι στρογγυλόν, ἀλλὰ μακρόν. Καὶ πὰς τρίχας συνεσραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς, καὶ ὡσάν κρευμένας. Τὴν δὲ κεφαλὴν εἶχε πλατεῖαν καὶ μεγάλην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Γόρδις. (4)

„ Καὶ τίς παρέλθη Γόρδιον τὸν ὀπλίτην,

Γόρδιος.

„ Πρὸς φρικτὸν ὄπλον σερρὸν ἀνδρὰ τὸ εἶφος;

Οὐ.

(1) Ὁ Πατριάρχης ἔπος Κοσμᾶς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὡς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ Μοναχὸς ὅπῃ ἦτον ἀφοστρὸν, κατὰ τὸς χρόνους τῆ Βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Δουκά. Ἦτοι ἐν ἔτει αΨό. Διαδόχος γενόμενος τῆ ἀποκατῆς αὐτῆ Πατριάρχῃ Σιφιλίνῃ. Ὁ Κοσμᾶς δὲ ἔπος, ἦτον μετ' ἐσολισμῆος με' ἀρετῆς πολλᾶς, δὲν ἦτον δὲ καὶ με' λόγος ἐξησχημένος. Ὅθεν διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς ἠγαθῶν ἀπὸ τῶν Βασιλέων. Οὕτως ὁ Πατριάρχης ἐσετῆ Βασιλείᾳ Νικηφόρου τῶν Βοτανικαῖτιω, ἅστις ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει αΨοῦ. (ὄρα τῶν Μελέτιον Τόμ. β'. σελ. 413.)

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νῆον Μαρτυρολόγιον.

(3) Οὐ καλῶς δὲ γράφεται εἰς τῆς Συναξαριστάς, ὡσον τῶν πετυπωμένων, ὅσον καὶ τὸν χειρόγραφον, ὅτι ὁ Προφήτης ἔπος ἦτον κατὰ τῆς χρόνους τῆς ἀναρχίας, ἠτις ἠκαλύθησεν ἐν τῷ καιρῷ τῶν Κελτῶν. Φθιδίσαντο γὰρ τῶ ἔτσι, ἐξω μόνον ἀν δέλη τινὰς νάνοση ἀναρχίαν, πλὴν εἰς Βαβυλωνῶνα αἰχμαλωσίαν, ὅτε οἱ Ἑβραῖοι ἀρχίω καὶ Βασιλείαν δὲν ἔχον. Ὅτι δὲ ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἐσδρα, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τῆ Ἰουδαϊκᾶ (σελ. σ π δ.) Ὅθεν καὶ

ὁ Ἰερώνυμος ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ Μαλαχίας οὕτως εἶναι ὁ ἴδιος Ἐσδρας, ὡς εἶνα τῆς δύο λογιζόμενος. Καὶ ὅτι ἀνομιώθη Μαλαχίας ἦτοι Ἀγγελος, διὰ τὸ προφητικὸν χάρισμα, καὶ διὰ τὸ λαμπαρόν καὶ ἀκέραιον τῆ βίω. Ἐν τῆσρασι δὲ κεφαλαιοῖς ἡ προφητία αὐτῆ διαρῆται, καὶ πολλὰ καταγορεῖ ἐν αὐτοῖς τῆς ἀδεμίτης γάμης. Ὁμοίως καὶ τῆς Ἱερῆς ἐκείνης, ὅπῃ ἀμελῶν εἰς τῆς τῆ Θεῷ διακονίας καὶ λειτουργίας. Προφητεῖα δὲ καὶ διὰ τῆς ἐλδύσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἐλδύσιν τῆ Θεοβίω Ἡλιῶ.

Σημῆνωσαι δὲ, ὅτι οἱ τρεῖς Προφῆται ὁ Ἀγγαῖος, ὁ Ζαχαρίας, καὶ ὁ Μαλαχίας ἔπος, λέγονται Προφῆται τῆ δούτερον Ναῦ. Ἐπειδὴ καὶ ἠκμασεν, ὅταν ἐκτίσεν ὁ Σαρβαββελ τῶν δούτερον Ναὸν μετὰ τῆς αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλωνῶνος ἐπροφήτευσεν δὲ ὁ Μαλαχίας ὀλίγος χρόνος μετὰ τῶν Ἀγγαῖον καὶ Ζαχαρίαν, τῆς διὰ τῆς ἀφοστρησῆς αὐτῶν πᾶσαντας τῆς Ἰουδαίας ἀνακαίνισαι τὸν Ναόν.

(4) τῆτον τὸν Μάρτυρα Γόρδιον ἐτίμησε με' ἐγκώμιον ὁ Μέγας Βασιλεῖος. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Νάμος ἐστὶ φύσεως (σφῆζεται ἐν τοῖς ἐκδομένοις.)

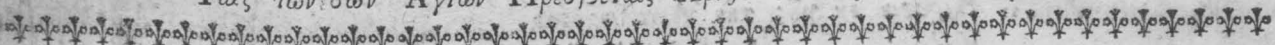
Οὗτος ἦτον κατὰ τὸς χρόνους Λικινίου τῆ Βασιλέως, ἐν ἔτει τ'ιδ'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, στρατηγὸς κ' πρῶτος ἑπάνω εἰς ἑκατὸν στρατιώτας. Οὗτος λοιπὸν μὴ ὑποφείρωντας νὰ βλέπῃ τὴν παρρησίαν τῶν ἀσεβῶν Ἑλλήνων, κ' νὰ ἀκῆ τὰς βλασφημίας, ὅπερ ἔλεγον κατὰ τῆ Χριστοῦ, ἐμακρύνθη ἀπὸ τὴν Πόλιν. Καὶ ἀναχωρήσας εἰς τὰ βουνά, εὗρίσκειτο μετὰ θηρία καὶ ἄλογα ζῶα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἠσυχάζωντας, ἀναφεν ὁ αἰδίδιμος ἀπὸ τὸν τοῦ Χριστοῦ πόσον κ' ἔρωτα. Καὶ ἐν δυναμωθεῖς ὑπὸ Θεῶ κ' θάρρος λαβὼν κατὰ τῆς πλάνης τῶν ἑλλήνων, ὤρμησεν ἀπὸ τὴν ἔρημον εἰς τὴν Πόλιν, ὡσάν δυνατὸν Λεοντάρι. Ἐμβαίνωντας δὲ μέσα εἰς τὸ παζάρι καὶ θέατρον, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Ὅθεν μὲ τὴν θεωρίαντε ἐγύρισε ὅλον τὸ πλῆθος τῶν παρεστώτων εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆ. Ἀλλὰ κ' αὐτὸν τὸν Ἀρχοντα τῆς Πόλεως προκαθήμενον ἐκεῖ, τὸν ἐκατάπληξε μὲ τὴν παρρησίαντε. Ὅθεν ἐκείνος εἰς ἄκρον θυμὸν κινήθει, ἐπρόσαξε καὶ ἀπέκοψαν τὴν τιμίαντε κεφαλὴν. Καὶ ἔτις ἔλαβεν ὁ μακάριος τῆ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον.

Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρος τῆ σημειοφόρος, τῆ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ζαχαρίᾳ τῆς Ἀπρώας κειμένη. (1)

* „ Ἄλλος Πέτρος πρόκριτος ὠράθη Πέτρος, Πέτρος. „ Σημεῖα ποιῶν ὡς ἐκεῖνος μυρία.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μήτηρ κ' Δύω τέκνα πυρὶ τελειῶνται. Μήτηρ. Τέκνα. „ Μητρὸς φλεγείσης, κ' τὰ τέκνα πρὸς φλόγα, „ Τετραγόντα τρέχουσιν ὡς σρεθῆ τέκνα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Δ'. ἡ Σύνάξις τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

* „ Τῆς Ἑβδομήκοντα σοφὸς Ἀποστόλος, Ἀπόστολοι Ἑβδομήκοντα. „ Καὶ συνάμα τῆς πάντας τιμαῖσθαι θέμις. (2) „ Ἀμφὶ τεῖάρτην ἄνδρας ἀγακλεῆας κυδαίνω. * Τῆ

(1) Ὁ Πέτρος ἔτος ἰσως εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀργεῖο ἢ ἀδελφὸς Παύλου τῆ Κορίνθου κατὰ τὴν ἑκοστὴν ἑβδομὴν τῆς Μαρτίης εορταζόμενα. πῶν δὴ τῶ Συναξαριον ὄρα εἰς τὴν τριτὴν Μαίην.

(2) Σημεῖον ἐν ταῦτα, ὅτι διὰ τῆ διείχου τῆς, ὡπερ δέλεσκαται εἰς τῆς χειρογράφου Συναξαριστάς (ἐν γὰρ τοῖς πετυπωμένοις, ἔτε διείχου δέλεσκαται ἰαμβικόν, οὗτε ἄλλος ἠρωικός) δηλοῦται ὅτι σήμερον εορτάζονται ὅλοι οἱ ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι. Ὁ καθένας ἀπὸ τούτους ὁποῖος χωριστὰ εορτάζεται εἰς διαφόρους ἡμέρας τῶν Μηνῶν. Διὰ τῆτο δὲ Συναξαριον τῆτων κοινὸν ἐδωθήθησαν νὰ εὐρωμεν. Καθὸς τὴν ἰδίαν Συναξαρίαν τοῦ καθενὸς, ἐγράφησαν εἰς τὴν ξεχωριστῶν ἡμέραν αὐτῶ. Καὶ ὁ βουλούμενος, εἰς ζήτησιν ταῦτα.

Ἡ δὲ ἀπορίη τῆς, διὰ τί, ἑκατημερίαν μόνων τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ὅλοι οἱ μετ' αὐτῆς Ἀπόστολοι ὀνομάζονται Ἑβδομήκοντα, κ' ἔχι περισσώτεροι; ὅτι γὰρ εἶναι περισσώτεροι ἀπὸ τούτους Ἑβδομήκοντα, φανερονεῖ καθὸς μόνη ἐκείνοι, ὅπ' ἀριθμῶνται ἐν ὅλαις ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου Παύλου, κ' μετὰ τῶν Ἑβδομήκοντα καταλεγόμενοι, ὑπερβαίναν τούτους πενήκοντα. Οἱ τινες δὲ εἶναι ἀπὸ τούτους Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους ἐκένας, τούτους ὁ Κύριος ἐδαλεξεν, ὡς γράφῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Ἀλλὰ καὶ τινεῖ, μαθητῶν χρηματίσαντες τῶ Ἀποστόλου Παύλου,

ἢ κ' πᾶν λοιπῶν Ἀποστόλων πῶν ἐκ τῶν Δώδεκα. Καὶ ὄρα εἰς τὴν ἑκοστὴν ὀγδόμῃ τοῦ Ἰελίου ἐν τῷ Συναξαριῶ Προχορῆς, Νικάνορος, Τίμωνος, κ' Παρμενᾶ.

Εἰς λύσιν ἐν τῆς ἀπορίας λέγομεν, ὅτι πᾶντες οἱ μετὰ τῆς Δώδεκα Ἀπόστολοι, μὲ εἶνα κοινὸν ὄνομα Ἑβδομήκοντα ὀνομάζονται, ἰσως διὰ τὴν Ἑβδομήκοντα ἀριθμὸς εἶναι ἀριθμὸς, κ' διπλοὶ πλῆθος. Κατ' ἐκεῖνο ὅπ' ἔπειν εἰς τὸν Πέτρον ὁ Κύριος, Ὅ μὲν λέγω σοι ἕως ἐπτακίς ἀφίεναι τῶ „ ἀδελφῶν σε πᾶ ἀμαρτήματα, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντακίς ἐπά. Ἀντὶ τῶ ποσάκις κ' μυριάκις, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Γερόσι Θεοφύλακτος. Ἡ λέγονται Ἑβδομήκοντα οἱ μετὰ τῆς Δώδεκα Ἀπόστολοι, κ' ἔχι περισσώτεροι, ἰσως διὰ τὴν φυλαχθῆναι τὸ σέβας κ' ἡ τιμὴ τῶ ἀριθμῶ ἐκένας, πῶν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐπέδωκεν εἰς τούτους παρ' αὐτῶ ἐκλεγμενῆς Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους. Οὗτοι γὰρ κ' ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, κ' μόλον ὅπ' ὁ Ἰουδας ἔχεν εὐγὴ ἀπὸ τῶν ἀρδμῶν τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, αὐτὸς ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν εἶπε περὶ τῶ Θεομᾶ „ Θεομᾶς δὲ εἰς ἔχι ἐκ τῶν Ἑνδεκά, ἀλλὰ ἐκ τῶν Δώδεκα. Ἴνα φυλαξῆναι τὸ σέβας κ' τὴν τιμὴν τῶ Δωδεκάτη ἀριθμῶ, πῶν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐπέδωκεν εἰς τῆς Δώδεκα Ἀποστόλους. Εἰ δὲ τις διαβατικώτερος, ἄλλον λόγον ὑψηλότερον τῆς οἴδε, παρελθέτω εἰς τὸ μέσον κ' εἰπάτω. Καὶ ἡμῶς χάριτος αὐτῶ πῆς ἀθήσεως πάντας ἐσόμεθα. Σημεῖασται, ὅτι ὁ δεσπότης Κύριος ὁ Ἀλεξανδρίνης

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος, ὁ Ἠγόμενος τῷ ἐν τῷ Κικεμίῳ (ἢ Κικεμίῳ) τῆς Σικελίας, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Ἐν γῆ χλοαυγῇ τῆς Ἐδέμ Θεοκτίσω,

* Θεόκτιστος.

„ Μοῖραν δίδως ἄκτισε τῷ Θεῷ Λόγε.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζωσίμου Μοναχῆ, καὶ Ἀθανασίου Κομενταρησίου.

„ Ἀθανάσιος συνθανὼν τῷ Ζωσίμῳ,

Ζωσίμος.

„ Ἐνδον πέτρας ἤδισα καὶ συζῆν ἔχει.

Ἀθανάσιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ζωσίμος ἦτον ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, ἐκατοίκει δὲ εἰς τὴν ἔρημον ὁμῆ μὲ τὰ θηρία. Πιασθεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα Δομετιανὸν, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, κατακαίεται εἰς τὰ αὐτὰ μὲ πυρωμένα σίδερα. Καὶ βάλλεται μέσα εἰς ἕνα καζάνι γεμάτον ἀπὸ βόρβορον βράζοντα. Ἐπειτα κρεμάται κατακέφαλα, καὶ μὲ παράδοξον τρόπον ἀπὸ ὅλα φυλάττεται ἀβλαβής. Καθότι ἐφάνη ἕνα Λεοντάρι μέσα εἰς τὸ θεάτρον, τὸ ὑποῖον μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν ἐλάλησε περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Ὁθεν ἐν τῷ ἐτράβιζεν εἰς τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ τὸν Κομενταρησίον Ἀθανάσιον. Λαβὼν δὲ ὁ Ἅγιος ἔλευθερίαν ἀπὸ τὸν Τύραννον, ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ βενα, ὅπως πρότερον ἐδιέτριβε. Καὶ κατηχεῖ καὶ Βαπτίζει τὸν ρηθέντα Ἀθανάσιον. Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκομένων αὐτῶν, ἐσχίσθη μία πέτρα παραδόξως, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνοντες καὶ οἱ δύο, παρέδωκαν πρὸς ψυχᾶς των εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἀπολιναρίας τῆς Συκλητικῆς,

„ Ἄρρσιν ἐκ γῆς τὴν Ἀπολιναρίαν.

Ἀπολιναρία.

„ Καὶ γὰρ κατοικεῖν Οὐρανὸς ἦν ἀξία.

Αὕτη ἡ αἰοίδιμος Ἀπολιναρία ἦτον κατὰ τὴς χρόνης Λέοντος τοῦ μεγάλου, τῷ ἐπονυμαζομένου Μακέλλη. ἔν ἔτει μν ζ'. θυγάτηρ Ἀνθεμίου, ὅστις ἐδιωρίσθη παρὰ τοῦ Βασιλέως νὰ ἦναι τῆς Ρώμης Διοικητής. Κατὰ δὲ τὸ κάλλος καὶ τὴν φρονιμάδα, αὕτη ὑπερέβαινε πρὸς πολλὰς γυναῖκας τοῦ τότε καιροῦ. Ἐμνεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἐπόθησε τὴν παρθενίαν, καὶ ἐπαρακάλει τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθεμένου: ἦτοι νὰ μείνη Παρθένης ἕως θανάτου. Διὰ τοῦτο ἐπαρακάλεσε καὶ τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν συγχωρήσουν νὰ ὑπάγη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι τῆς ἔδωκαν τὴν ἄδειαν: τούτῃ χάριν ἡ μακαρία πέρνουσα δούλους καὶ δαυλεύτρας, ὁμοίως καὶ χρυσάφι καὶ ἀργύριον καὶ ῥέχα πολυτίμητα, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν. Καὶ ἐκεῖ τὰ ἐμοίρασεν ὅλα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσκύνησε τοὺς Ἁγίους τόπους, καὶ ἐλευθέρωσε τὴς δούλης καὶ δαυλεύτρας της, ἐκράτησε μαζὶ της μόνον ἕνα γέροντα καὶ ἕνα εὐνεχον. Τῆς ὁποίας πέρνουσα, ἐκίνησε νὰ ὑπάγη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Φθάσασα δὲ εἰς ἕνα τόπον ὁμαλὸν καὶ ἴσον, ἀπεφάσισε νὰ καθίσεν ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀναπαύσεν ὀλίγον τὴν κόπῃν τῆς ὁδοπορίας.

Ὅταν

γλαφυρῶς ἀληγορεῖ εἰς τὴς Ἐβδομήκοντα ἑτάσης Ἀποστόλους καὶ ἐβδομήκοντα ἐκίνα σελῆν πάντων φοινίκων, ὅπως ἦτον εἰς τὴν
 „ Αἰλίμ. Ὅπως δὴλοι ἀνάβασις, ἢ αὐξυσις. ἔγω γὰρ φησὶν
 Ἀναβαίνοντες εἰς τελειότεραν σώσειν, καὶ εἰς αὐξυσιν ἀναστρέ-
 „ χοντες πρὸς πνευματικῶν. . . Τὰ ἐβδομήκοντα πάντων φοινί-
 „ κων σελῆν δὴροσμεν, τὴς ἀναδεδεμέναις δηλοσὶ: πα-
 „ ρὰ Χριστοῦ μαθηταῖς καὶ εὐγε δὴ σφόδρα. Φοινίξ γὰρ
 „ πικραίνονται οἱ μετὰ τὴς Δώδεκα ὄντες τὸν ἀεθμὸν Ἐβδο-
 „ μήκοντα. Θαυμαζόμεν δὲ τὴς Ἐβδομήκοντα καὶ οἰονὶ φοι-
 „ κας αὐτῆς εἶναι φανερῶν. Εὐκαρδίον γὰρ τὸ φυτὸν, ἀνεξί-
 „ τε καὶ εὐκαρπὸν, καὶ ἀνὶ ποῖς ὕδασιν ἐναεθλὸς. Τοῖσιν δὲ
 „ καὶ τὴς Ἁγίους εἶναι φανερῶν. Καθαρὸς μὲν γὰρ ὄντες αὐτοῖς,
 „ βεβηκῶς τε καὶ εὐκαρπος, καὶ ποῖς νοητοῖς ὕδασιν ἐναεθρῶν
 „ εὐδῶς.
 „ Καὶ τῶτο δὲ σημείωσαι, ὅτι ἀτάκτως γράφεται ἐδῶ πα-
 „ ρὰ τοῖς Μικαίοις τὸ Συναξαροῦ τῆς Ὁσίας Συκλητικῆς.
 „ Τῶτο γὰρ γράφεται ἀτάκτως κατὰ τὴν πέμπτην τῆ πα-
 „ ρόντας, ὅτε ἡ Μνήμη αὐτῆς γράφεται, καὶ ὁ Καινὸν αὐτῆς
 „ φαίνεται.

Ὅταν δὲ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκοιμήθισαν, τότε ἡ τρισολβία πάντα καταφρονήσασα, φεύγει κρυφίως καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν ἐκεῖσε εὐρισκόμενον λόγγον. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμεινε χρόνος πολλὸς, τόσοσπε ἔγινε τὸ δέρμα τῆ σώματός της σκληρὸν, ὡσάν τὸ δέρμα τῆς χελώνης, ἀπὸ τῶν δαγνάματα τῶν ἐν τῷ λόγγῳ ἐκείνῳ εὐρισκομένων κωλύπων. Ἐπειτα πηγάνει εἰς μίαν Σκήτην, ὅπου ἦτον πολλοὶ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἐκεῖ ὑποκρινόμενη, ὅτι εἶναι εὐσεχὸς, ἀνόμασε τὴν ἑαυτῆς Δωρόθεον. Ὁ δὲ ἐκεῖ εὐρισκόμενος Ὁσῖος Μακάριος, ἐδέχθη αὐτήν, καὶ τῆς ἔδωκε κελλίον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκλεισθεῖσα ἡ τρισολβία, ἐπροσύχητο εἰς τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν. Ὁ δὲ πατήρ της Ἀνθέμιος εἶχε καὶ ἄλλην θυγατέρα, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ἀκάθαρτον δαιμόνιον. Ὁθεν ἔσειλεν αὐτήν εἰς τὰς Πατέρας τῆς Σκήτεως διὰ νὰ τὴν ἰατρύσων. Περὶ δὲ τῆς θυγατρὸς τῆς αὐτῆς Ἀπολιναρίας ἀπέκαμεν, καὶ πλέον δὲν ἐρεῦνα δι' αὐτήν. Οἱ δὲ Πατέρες ἔσειλαν τὴν δαιμονισμένην πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἥτις ὑπεκρίνετο πῶς ὀνομάζεται Δωρόθεος, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω. Καὶ ἀναμεταξὺ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸν δαίμονα τὸ κοράσιον καὶ ἀποσέλλεται ἀπὸ τῆς Πατέρας ὑγίης εἰς τὸν πατέρα της. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἄρχισεν ἡ κόρη νὰ φαίνεται ὅτι ἦτον ἐγγασφρωμένη. Ὁ δὲ αὐτῆς Πατήρ, νομίσας ὅτι ἐγγασφρώθη ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν Δωρόθεον, πέμπει παρευθὺς ταχυδρομῶς, καὶ φέρουσιν αὐτὴν ἔμπροσθέν της.

Ἡ δὲ Ὁσία δέξασα μὲ κάποια σημεῖα, πῶς ἦτον γέννημα καὶ θυγάτηρ τῆ Ἀνθεμίου, ἔκαμεν ὄλους νὰ θαυμάσων καὶ νὰ φοβηθῶν. Καὶ μάλιστα διὰ τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν της. Μετὰ ταῦτα μείνασα ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὰς γονεῖς της, πάλιν ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὸ κελλίον της, χωρὶς νὰ μάθῃ κανένας ἐκεῖνο ὅπερ ἐποίησεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελεύτησε, τότε ἐγνωρίσθη εἰς τὰς Μοναχὰς, ὅτι εἶναι γυνή. Ὁθεν ὄλοι ἐξέστησαν διὰ τῆτο, καὶ ἐπαρακινήθησαν νὰ εὐχαρισήσων τὸν Θεόν.

Οἱ Ἅγιοι ἔξ Μάρτυρες ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

„ Ψυχὰὶ διαυγεῖς ἔξ ἀποπτᾶ σ' ἐν βίῃ,

Μάρτυρες ἔξ.

„ Ἐξαπτέρυξι συμπαρίσανται νόοις. (1)

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθύμιου τοῦ νέου, τοῦ κειμένου πλησίον τῆ Ἀγίου Μωκίς.

* „ Εὐθύμος Εὐθύμιος ἀσκήσας πόνους,

* Εὐθύμιος.

„ Εὐθύμος ἦκε πρὸς μονὰς εὐθυμίας.

* Ὁ Ὁσῖος Εὐθύμιος ὁ ἠγόμενος τῆς Μονῆς τῆ Βατοπαιδίου, ὁ ἐλέγξας τὸν Λατινόφρονα Βασιλέα Μιχαήλ, καὶ Βέκκον τὸν Πατριάρχην, ἐν τῷ βυθῷ τελειοῦται.

* „ Ἐπνιξεν ὕδωρ Εὐθύμιον τὸν πάνυ,

* Εὐθύμιος.

„ Κατασχύναντα Λατινοφρόνων πλάνην.

* Οἱ μετὰ τῆ Εὐθυμίου δώδεκα Μοναχοὶ Βατοπαιδικοὶ, οἱ τῆς ἀνωτέρω Λατινόφρονας ἐλέγξαντες, ἀγλήνη τελειοῦνται. (2)

* „ Εἶλεν μονασῶν δωδεκὰς λαμπρὰ ζέφν,

* Δώδεκα Ὁσῖοι.

„ Ἠλεγγε καὶ γὰρ Λατινοφρόνων πλάνην.

* Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καὶ Εὐφημίας τῆς πλησίον τῆ Ἀγίας Ἀκακίς. Εἰς τὸν Χρυσανθον.

* „ Χρυσανθος ἀνθεῖ καρπὸν ἡδισον πάνυ,

* Χρυσανθος.

„ Τὸν καὶ πολὺ φανέντα κρείττω χρυσίῳ.

Εἰς

(1) Ὁραε τὸ ἴδιον πᾶσι δίστιχον καὶ εἰς τὰς ἔξ Πατέρας τῆς ἐορταζομένης κατὰ τὴν ἐκ. τῆ παρόντος Ἰαννουαρίου.

(2) Ὁραε εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Εἰς τὴν Εὐφημίαν .

- * „ Εὐφημίας λόγος σε τὴν Εὐφημίαν ,
 „ Τρανῶς κατήξιώσε τῆς ἀθανάτου .

* Εὐφημία .

- * Ὁ Ἅγιος Νέος Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος ὁ ἐν Χίῳ Μαρτυρήσας κατὰ τὸ αὐτὴν ἔτος .
 Ταῦς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ . (1)

Εἰς τὸν Θεόπεμπτον .

- „ Ὅπως τελευτᾷ Θεόπεμπτος εἰπάτω .
 „ Ἀθλῶν τελευτῶ , τὴν κάραν τμηθεὶς Ξίφει .

Θεόπεμπτος .

Εἰς τὸν Θεωνᾶν .

- „ Λάκκῳ Θεωνᾶς Μάρτυς ἐν κατωτάτῳ ,
 „ Ἔθεν τὸ μ' ἐκράυαζε τὸ Ψαλτηρίον .

Θεωνᾶς .

- * „ Πέμπτη ἐκ Ξίφους λίπε τὴν δε βίου Θεόπεμπτος .

Ὅπως ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπεμπτος , ἦτον Ἐπίσκοπος κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείας Διοκλητιανῆ , ἐν ἔτει σ γ'. ὅταν γὰρ ὁ ῥηθεὶς Τύραννος ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν , τότε καὶ ὁ Ἅγιος ἔτος πρῶτος ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν , καὶ ἔλαβε τὴν Μαρτυρίαν τὸν Στέφανον . Πιασθεὶς γὰρ καὶ παρασθεὶς ἔμπροσθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν , ἤλεγξε τὴν πλάνην αὐτῆ . Ὅθεν καὶ βάλλεται μέσα εἰς ἕνα φέρον ἀναμμένον , καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εὐγαίνει σῶος καὶ ἀβλαβής . Ἐπειτα εὐγαλαν τὸν ἕνα τῶ ὀφθαλμῶν . Καὶ μετὰ ταῦτα ἔδωκαν εἰς αὐτὸν καὶ ἔπιε θανατηφόρα φαρμάκια . Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβής ὑπὸ τῆς χάριτος τῆ Θεῶ , διὰ τῆτο ἐτράβιζεν εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ τὸν τὰ φαρμάκια κατασκευάσαντα μάγον , Θεωνᾶν ὀνομαζόμενον . Ἀφ' ἧ δὲ ἔπαθε καὶ ἄλλα ὅμοια βάσανα , ἀπεκεφαλίσθη , καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδιδιμος τῆ Μαρτυρίαν τὸν Στέφανον . Ὁ δὲ Θεωνᾶς ἐβάλλθη μέσα εἰς ἕνα λάκκον ἐπίτηδες κατασκευασθέντα . Καὶ ἐπειδὴ ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ χῶμα πολὺ , τῆτο χάριν ἐχώθη ὄλος , καὶ ἔτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῶ εἰς χεῖρας Θεῶ .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Συγκλητικῆς .

- „ Συγκλητικὴ λιπέσα δελεῖαν Βίον ,
 „ Κλητοῖς Θεῶ σύνεσι δέλοισ ἐν Πόλῳ .

Συγκλητικὴ .

Αὕτη ἡ Ἅγία Συγκλητικὴ ἦτον ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ τ μ'. καταγομένη ἀπὸ γένος ἔνδοξον καὶ περιβόητον , διὰ τὸν πλῆτον καὶ τὴν εὐσέβειαν ὅπε εἶχεν . Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ὠραία καὶ πλεσία , διὰ τῆτο πολλοὶ ἐζήτην νὰ λάβου αὐτὴν εἰς γυναῖκα . Αὕτη ὅμως ἡ μακαρία ἔδιδε περισσώτερον τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν πόθον καὶ ἔρωτα τῆ Θεῶ . Ὅθεν καὶ τελείως ἀφίσασα πὰς φροντίδας τῆ Κόσμου , ἐγύρισεν ὄλην τὴν σπεδάντης εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀσκησιν καὶ ἐπίδοσιν . Νικήσασα δὲ τὸν ἐχθρὸν Διάβολον , πρὸ τῆ ἀκόμῃ νὰ ἀποθάνῃ , ἐξεδήμησεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς τῆ νοὸς θεωρίας . Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ζωῆς τῆς , ἐζήτησεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν , ὁ πειράζων Διάβολος , διὰ νὰ τὴν πληγώσῃ μὲ σωματικὴν ἀσθένειαν : καθὼς ποτε ἐζήτησε καὶ τὸν Δίκαιον Ἰωβ . Ὅθεν καθὼς ἐκείνον ἐπλήγωσεν : ἔτι καὶ τὴν μακαρίαν αὐτὴν ἐπλήγωσε μὲ δεινὰς ἀρρώστιας .

Καὶ

(1) Σημείωσις , ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν αὐτῶν , ἠτικεῖται παραμυθὴ τῶν Φώσων , Συναδίζεταί νὰ ἀναγινώσκεται ἐν οἷσι διαγγέσει Μοναστηρίον τῆ Ὄρες , καὶ μάλιστ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τῆ Διονυσίου , ἢ τῆ Μεγάλου Βασιλείου προστρεπτικῆ ὁμιλία εἰς τὸ Βάπτισμα . Ἡ δὲ ἀρχὴ „ Ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν .

Καὶ μετὰ τὸς πλῆγας ἀνιάτης, ὡς ὅπως ἐσάπηνεν ὅλον τὸ σῶμά της. Πλὴν δὲν ἐσυγκατέβη τελείως ἢ ἀρρηνόφρων, ἀπὸ τὸν τόνον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως. Καὶ μόνον ὅπως ἔσταν ὀδοποιεῖται χρόνως γερόντιατα. Ὁθεν μέσα εἰς τοιαύτας Μαρτυρικὰς πόνους καὶ ἀγῶνας εὐρισκομένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1)

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίας τῆ ἐν τῷ Ἀκρίτα.

„ Ὁ Γρηγόριος ἀρεταῖς λάμπας μέγα.

Γρηγόριος.

„ Λαμπρῶς μετασὰς, καὶ μέγα πλετεῖ κλέος.

Ὁυτος ὁ Ἅγιος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν περιβόητον Νῆσον τῆς Κρήτης, υἱὸς γονέων εὐσεβεσάτων, καλεσμένων Θεοφάνης καὶ Ἰελιανῆς. Ἀφ' ἧ δὲ διέτριψε καιρὸν ἀριετὸν εἰς τὰ μαθήματα, ἐπροσάχθη ὑσερον ὑπὸ τῶν γονέων τε καὶ βόσκη πρόβατα. Ἀνάψας δὲ μίαν φορὰν ἀπὸ τὸν θεῖκον ξῆλον καὶ ἔρωτα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Σελεύκειαν. Ἐκεῖ δὲ περὰσας ὀλίγον καιρὸν, ἐξῆσεν ὁ αἰδιδμος μετὰ ψωμὶ μόνον ὀλιγώτατον καὶ νερόν. Ὅταν δὲ ἐφθάσεν εἰς τὸν εἰκοσὸν ἔκτον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, τότε ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἀρμένιος ἀπέριψε τὴν ζωὴν τε, ὁ Βασιλεύσας ἐν ἔτει ωιγ'. καὶ ἡ ὀρθοδοξία ἐπαρρησιόσθη. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ Ὁσιος ἔπης ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀγαπῶντας καὶ προσκυνήσῃ κάθε τόπον Ἅγιον. Ὅσα δὲ ἐκεῖ ὑπέμενε δεινὰ ἀπὸ τῆς Ἀγαρηνῆς καὶ Ἑβραίας, εἰς διάσημα δώδεκα ὀλοκλήρων χρόνων, ἀδύνατον εἶναι καὶ τὰ γράψῃ τινὰς, θέλωντας καὶ φυλάξῃ τὴν συντομίαν.

Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα δὲ ἀναχωρίσας, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ λαμβάνωντας τὸ Ἄγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐδάμαζε τὸ σῶμά τε μετὰ τὴν ἐγκράτειαν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Σταυράκιος, καὶ ἔγινε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Κεροπαλάτης καὶ ῥαγκαβέ, ὁ Βασιλεύσας ἐν ἔτει ωιγ'. Πατριάρχης δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἔγινεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος: τότε ἐσάλθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν ἀγιώτατον Πάπαν Μιχαὴλ Συναδῶν ὁ Ὁμολογητῆς. Ὁ ὁποῖος εὐρὼν ἐκεῖ τὸν Ὁσιον Γρηγόριον τέπεν, ἐπῆρεν αὐτὸν μαζί τε, ὅταν ἐγύριζεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐφθέρην αὐτὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὐρισκόμενον ἐν τόπῳ Ἀκρίτα. (Ὁ τόπος δὲ ἔπης εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ πέρα ὀνομάζεται κάβο Ἀκρίτα) καὶ ἐσυναρίθμησεν αὐτὸν μετὰ τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης Μοναχῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὁσιος εὐρισκόμενος, ἐξῆσεν ἀνυπόδητος καὶ μετὰ ἕνα μόνον ὑποκάμισον, κοιμώμενος ἐπάνω εἰς ἕνα ψαδί, καὶ τρώγωντας καὶ πίνωντας εἰς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὀλιγώτατον ψωμὶ καὶ νερόν. Ἐἶτα ἐγκλείσας τὸν ἑαυτὸν τε μέσα εἰς ἕνα λάκκον βαθύτατον, ἐκεῖ μέσα ἐθρήνησε πολλὰς χρόνας τὴν γενομένην παραχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τε Χριστῶ, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων.

Ἦσερον δὲ εὐγάνωντας ἀπὸ τὸν λάκκον, ἐγκλείεται μέσα εἰς ἕνα κελλίον σενώτατον, σκεπόμενος ἀπὸ ἕνα δερμάτινον ὑποκάμισον. Γεμίζωντας δὲ ἀπὸ νερόν ἕνα πιθάρι μεγάλον ὅπως εὐρίσκειτο εἰς τὸν κῆπον, εὐγανε τὴν νύκτα τὸ ὑποκάμισόν τε, καὶ ἔμβαινε μέσα εἰς τὸ πιθάρι. καὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενος, ἀνεγίνωσκεν ὅλον τὸ Ψαλτήριον. Ὅταν δὲ αὐτὸ ἔτελείονε, τότε εὐγανεν ἔξω. Καὶ ἔτσι ἔκαμινεν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τε. Μετὰ τοιαύτας λοιπὸν ἀγῶνας καλῶς ἀγαπιζόμενος ὁ μακάριος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ.

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Φωσῆριος.

* „ Φωσῆρ ὁ Φωσῆριος ὄντως ὠράθη,

Φωσῆριος.

„ Τῷ φωτὶ τῆ βίης τε καὶ τῶν θαυμάτων.

✠ Οὐ-

(1) Τῆς Ἁγίας Συγκλητικῆς πύσης πὸν κατὰ πλάσος Βίαν, σωεγράφε μετὰ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρινός, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Εὐρίσκειται δὲ εἰς

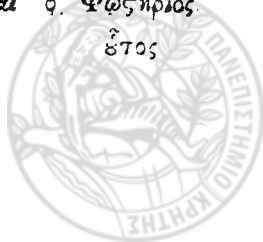
τὸν ἑκλόγιον. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι αὐτὴ ἀναὶ ἡ παρθεῖος ἐκάνη, ὅπως ἔχε κεκρυμμένον τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον ἐξὶ χρόνος μέσα εἰς ἕνα πηγάδι.

* Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Φωσήριος, λάμπας ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ὡσάν ἥλιος, ἐπῆγεν εἰς τὰ ἐσπέριμα μέρη τῆς Δύσεως. Ἀναβαίνωντας δὲ ἐπάνω εἰς ἓνα βουνὸν ὑψηλὸν καὶ ἥσυχον, αὐλῶς εἰς τὸν αὐλὸν Θεοῦ ἐπροσύχητο, ὑποπιάζων καὶ δελαγωγῶν τὸν ἑαυτὸν τε μὲ νηρείας, μὲ ἀγρυπνίας, μὲ χαμευνίας, καὶ μὲ κάθε ἄλλην σκληραγωγίαν. Ὁθεν ἐκ τῶτων ἔγινεν ἀληθῶς φώση συμφώνως μὲ τὸ ὄνομά τε, λάμπων τὴν οἰκουμένην. Ἐπειδὴ γὰρ ἐφύλαττε τὸ σῶμα ἄγνόν, καὶ τὴν ψυχὴν καθαρὰν, καὶ ἐτήρησε τὰ κατ' εἰκόνα ἀμόλυντου ὅσου ἦτον δυνατὸν, διὰ τῆτο ἔγινε καταγώγιον τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ὁθεν καὶ ἐπλήτισεν ὁ αἰοίδημος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ ἰατρῆς κάθε πολυχρόνιον ἀσθένειαν, καὶ κάθε ὀλιγοχρόνιον ἐκείνων, ὅπῃ προσήρχοντο εἰς αὐτὸν μετὰ πίστεως. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄρτον ἐδέχετο ἀπὸ τῆς Οὐρανεῖς ὁ μακάριος, καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας. Πλὴν ὁ μὲν Ἡλίας, ἐλάμβανε τὸν ἄρτον διὰ μέσε τῆ κόρακος. Ὁ δὲ μέγας ἕτος Φωσήριος, ἐλάμβανε τὸν ἄρτον διὰ μέσε θείης Ἀγγέλου. Ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἔβλεπεν αὐτὸν διὰ κάποιαν θείαν αἰκονομίαν, καθ' ἑκάστην γὰρ ἡμέραν φέρων τὸν ἄρτον ὁ Ἄγγελος, ἔβαλλεν αὐτὸν εἰς ἓνα ξεχωριστὸν τόπον χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς τὸν Ἅγιον, ἀνίσως δὲ ἤρχοντο εἰς αὐτὸν δύο καὶ τρεῖς, ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ξένοι, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδελφῶν, τόσοι καὶ αἱ ἄρτοι εὐρίσκοντα εἰς τὸν διωρισμένον τόπον. Ποῖος ποτὲ εἶδε τοῖστον θαῦμα ἐξαίσιον; ἢ ἦκουσε τοῖστον παράδοξον; σπανιάκις γὰρ, καὶ εἰς πολλὰ σπανίας Ἁγίους τῆτο ἠκολούθησε. Πλὴν δὲν ἀξιώθη ὁ μακάριος Φωσήριος τὸ τοῖστον θαυμάσιον ἕως τέλους τῆς ζωῆς τε: καθὼς ἐφάνη εὐλογον εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν. Ὅταν μὲν γὰρ ἦτον κατὰ μόνας, ἥσυχάζων καὶ σχολάζων εἰς μόνου τὸν Θεόν, τότε ἔφερεν αὐτῷ τὸν ἄρτον ὁ Ἄγγελος. Ὅταν δὲ ἐσύσθησε Μοναστήριον μὲ τὴν χάριν τῆ Θεῆ, καὶ ἐσυνάθροισε πολλὰς Μοναχάς, τότε δὲν ἐδέχετο πλέον τὸν ἄρτον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν τε ἐπορίζετο, ὅχι μόνον τὰ ἐδικά τε πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς ἔδιδε τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Καὶ τῆτο ἔγινετο, ὅχι πῶς ὁ Θεὸς ἀδυνατήσεν. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! πῶς γὰρ ἠθέλεν ἀδυνατήσῃ νὰ δέδῃ εἰς ἓνα τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἐκείνος, ὅπῃ ἔθρεψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τόσας χηλιάδας τῶν ἀχαρίστων Ἑβραίων; ἀλλ' ἐδὲ τῆτο ἔγινετο, διατὶ ὁ Θεὸς ἀπέστράφη τὴν προσευχὴν τῆ δέλες τε. μὴ γένοιτο! ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος δὲν ἐπροσευχῆθη ποτὲ διὰ νὰ τῆ δώσῃ ὁ Θεὸς φαγιτὰ ἀπολλύμενα. ἦκε γὰρ τῆ Κυρίῃ λέγοντος, „Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τῆ Θεῆ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆ, καὶ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ὑμῖν. (Ματθ. 5. 33.)

Ἀλλὰ τῆτο ἔγινετο, ἐπειδὴ, πρότερον μὲν, ἐπρόσεχεν ὁ Ὅσιος ἕλος διόλωε εἰς τὴν Θεόν, καὶ τελείως δὲν ἐφρόντιζεν ἕτε δι' αὐτὴν τὴν ἀναγκαῖαν τροφήν. Καὶ πρὸς τῆτοις, δὲν εἶχε κανένα ὑπρέτην εἰς τὸ νὰ φροντίξῃ περὶ τῆ ἄρτων τε: ὁθεν ἐξ ἀνάγκης ἐχρειάζετο εἰς τῆτο τὴν παρά τῆ Θεῆ συνεργίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἐπειδὴ ἐσυχάσθη νὰ ὀδηγήσῃ καὶ ἄλλας εἰς τὴν κατὰ Θεοῦ πολιτείαν καὶ ἄσκησιν, διὰ τῆτο ἐργόχειρὴ καὶ ἔδιδεν εἰς τῆς ἀδελφῶν παράδειγμα τῆ νὰ ἐργόχειρῶν καὶ αὐτοί. Καὶ λοιπὸν δὲν ἐχρειάζετο πλέον τὴν ἄνωθεν ἐρχομένην τροφήν. Τῆτο γὰρ καὶ ὁ Θεὸς θέλει καὶ ἀποδέχεται προηίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα: ἦτοι τὸ νὰ μὴν ἔμεθα παντάπασιν ἀργοὶ καὶ νὰ τρώωμεν δωρεὰν τὴν ἄρτων μας. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ ἐπ' τῆ ἰδίῃ ἔργῃ καὶ κόπῃ μας νὰ δίδωμεν καὶ εἰς τῆς ἄλλας τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Διὰ τῆτο λοιπὸν, πρότερον μὲν ὁ Ἅγιος οὐτὲς ἐλάμβανε δι' Ἀγγέλου τροφήν, ὕστερον δὲ ὕσθηθη ταύτην. Καὶ ἔ μόνον τῆτο, ἀλλὰ καὶ ἐπρόσάχθη ὑπὸ τῆ Θεῆ, νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀπὸ κανένα ἄνθρωπον τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν τε νὰ εὐγάνῃ πάντα τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς τε. Ἴνα διδάσῃ τῆς μαθηταῖς τε, ὅχι μόνον μὲ τὴν λόγον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἔργον. Καὶ νὰ δείχῃ εἰς αὐτῆς τὸ νὰ καταγίνονται εἰς τὸ ἐργόχειρον, καὶ εἰς τὴν ἑρὰν προσευχὴν.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐπειδὴ τῷ τῆτε καιρῷ ἐφύτρωσεν αἵρεσις εἰς τὴν τῆ Θεῆ Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὶ Πατέρες ἐσυνάχθησαν διὰ νὰ κάμῃ Σύνοδον περὶ αὐτῆς, τῆτε λέγω καὶ ὁ Φωσήριος ἕτος

ἔτος προσκαλεσθεῖς εἰς τὴν Σύνοδον, δὲν ἐπαραιτήθη. Ἀλλὰ ἐπαρασάθη καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὴν, καὶ ποιήσας ἀνδραγαθίαν, ἐθαυμάσωσε τὸ ὄνομά τε. Πολλοὶ μὲν γὰρ αἵρετικοὶ ἀπὸ τῆς λόγους τε παρρηκινθέντες, ἐπέσρεψαν ἀπὸ τὰς αἵρέσεις των εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Οἱ δὲ περισσότεροι, πειθόμενοι εἰς τὰς διδασκαλίας τε, ἔγιναν Μοναχοί. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πολλὰ θαυματουργία διὰ μέσσω τῆ Ἁγίας τέττα ἔγιναν, ὅχι μόνον ὅταν ἔζη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποβιώσιν τε, ἥτις ἠκολούθησε κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς πέμπτης ταύτης ἡμέρας τῆ Ἰαννουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαῖς ἐν Θαλάσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

„ Ἦλθον Θαλάσσης εἰς βάρη λέγει Σαῖς,

Σαῖς.

„ Φυγῶν τὰ ποτιζόνται τῆς πλάνης βάρη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοείδος ὑπὸ δημίων καταπατάμενος, τελειῖται.

„ Πόδες πατέντες σαρκίου Θεοείδου,

Θεοείδος.

„ Ψυχὴν ἀποθλίβουσι λυγρὰ τῆ Πόλις.

Ἡ Ὁσία Δομνίνα (1) ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

Δομνίνα.

„ Χαρίζεται σοι τὴν ἄνω κληρονομίαν,

„ Δομνίνα σαρκὸς ἢ κάτω κληρονομία.

Ἡ Ὁσία Τατιανὴ ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Τατιανὴ τακείσα νηστείας πάλοι,

Τατιανή.

„ Νῦν Ἀγγέλοις σύνεσι νηστείας φίλοις.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἀπὸ Καρπενησίου, ἐν Βυζαντίῳ Μαρτυρήσας κατὰ τὸ α' χ' δ'. ἔτος, εἴφει τελειῖται.

* Ῥωμανός.

* „ Ἦθλησεν ὄντως Ῥωμανός Ῥωμαλέως,

„ Ῥώμην ἄμαχον ἐν Θεῷ δεδεγμένος. (2)

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 5'. τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τῆ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

„ Τῆς Οὐρανῆς Βάπτισμα τῆ Χριστοῦ σχίσαν,

Θεοφάνεια.

„ Τῆς αὐτῆς μὴ χραίνοντας ἔνδον εἰσάγει.

„ Βάπτισεν ἐν Ποταμῷ Χριστὸν Πρόδρομος κατὰ ἔκτῃ.

* Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τῆ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν σήμερον ἐν πάσαις ταῖς Ἁγίαις τῆ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, τὴν ἀγρυπνίαν τελῶντες ἀπὸ τὸ ἑσπέρας. Ἐπειδὴ ὕστερα ἀπὸ τῆς τριάκοντα χρόνου τῆς ἡλικίας τε, ἠθέλησεν ὁ Κύριος νὰ φανερωθῇ εἰς τῆς ἀνθρώπων, ὅτι εἶναι Θεὸς ἐν σώματι. Ὅταν γὰρ ὁ Κύριος ἐβαπτίζετο ἀπὸ τὸν Ἰωάννην, ἐμαρτυρήθη ἄνωθεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μετὰ τὴν φωνὴν καὶ μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆ Ἁγίας Πνεύματος, ὅτι εἶναι Υἱὸς γνήσιος καὶ ὁμοούσιος αὐτῆ. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐγνωρίσθη εἰς ὅλους διὰ μέσσω πῶν θαυμάτων, καὶ τῆς ὑψηλῆς τε διδασκαλίας, ὅτι αὐτὸς εἶναι βέβαια ὁ Θεός, ὁ διὰ πῶν Προφητῶν φανερώς κηρυττόμενος. (3)

Ἦλθε δὲ εἰς τὸ Βάπτισμα δ' αἰτίαν πειάντην. Ὅταν ὁ Κύριος ἔγινεν ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν νόμον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τε. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἦλθεν ἀπὸ τὴν

(1) Ἐν δὲ τῷ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Δόμνα ὀνομάζεται αὐτῆ.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ γένος Μαρτυρολόγιον.

(3) Σημειώσαι, ὅτι κατὰ πῶν Εὐσεβίων, ὅταν ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος ἦτον τρίτη ἡμέρα τῆς εβδομάδος. Αἱ δὲ πῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων Διαταγαὶ λέγουσιν, ὅτι ἐβαπτίσθη ὡρῆ δεκάτῃ τῆς νυκτός.

τὴν ἔρημον καὶ ἐβάπτισεν εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατὰ τὸ γενόμενον εἰς αὐτὸν ῥῆμα Θεοῦ: ἦτοι κατὰ τὸ πρόσαγμα καὶ τὸν νόμον τῆ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λευκᾶς (Λευκ. γ'. 2.) Διὰ τῆτο ὁ Κύριος θείωντας νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ῥῆμα τῆτο ὡς ἓνα Θεῖον νόμον: τῆτε χάριν ὕπερον ἀπὸ τὰς τριάκοντα χρόνους τῆς ἡλικίας τῆς, ἐπῆγεν εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην διὰ νὰ Βαπτισθῆ, ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι: καὶ μόλον ὅπῃ δὲν εἶχε χρεῖαν Βαπτίσματος, ὡς ἀναμάρτητος ὢν. Ὁ δὲ Ἰωάννης εὐλαβόμενος τὸν Κύριον, καὶ τὴν ἐδικήν τε ἀναξιοτητα λογιζόμενος, ἔλεγεν, Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σὲ Βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με; Ἀλλ' ὁ Κύριος θαρσοποιεῖ καὶ παρακινεῖ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ νὰ τὸν Βαπτίσῃ, δείχνωντας εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐκεῖνο ὅπῃ νομίζει πῶς εἶναι ἀπρέπες, αὐτὸ μάλιστα εἶναι πρέπον: δηλαδὴ τὸ νὰ Βαπτισθῆ ὁ Δεσπότης ἀπὸ τὸν δούλον. Διὰ τῆτο καὶ λέγει εἰς αὐτὸν. Ἄφες ἄρτι. Οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστὶ, πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Δικαιοσύνην δὲ ἐδῶ ὀνομάζει ὁ Κύριος, τὴν τελείωσιν ὅλων τῶν ἐντολῶν, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόσομον (λόγῳ εἰς τὸ Βάπτισμα) ὡσάν νὰ λέγῃ. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐτελείωσα ὅλας τὰς ἄλλας ἐντολάς τῆ Θεοῦ Νόμου, αὐτὴ δὲ μόνη ἔμεινε, διὰ τῆτο πρέπει νὰ τελειώσω καὶ αὐτήν.

Τότε λοιπὸν ἀφῆκε τὴν ἀντίστασιν ὁ Ἰωάννης, ὅθεν Βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτῆ ὁ Κύριος, εὐθύς ἀνέβη ἀπὸ τῆ ὕδατος. (1) Καὶ ἰδὲ ἀνοίχθησαν εἰς αὐτὸν οἱ Οὐρανοί, καὶ εἶδεν ὁ Ἰωάννης τὰ Πνεῦμα τῆ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ Περιστέραν, καὶ ἐρχόμενον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλὰ καὶ φωνὴ ἀπὸ τῆς Οὐρανῆς ἦλθε λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Ἐκ τῆς λοιπὴν ἐγίνετο φανερόν εἰς τῆς Ἰουδαίας, ὅτι δὲν ἦτον ὁ Ἰωάννης μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν Χριστόν, κατὰ τὴν ἐσφαλμένην ὑπόληψιν, ὅπῃ εἶχον περὶ αὐτοῦ οἱ πολλοί, Ἀλλὰ ἦτον ἀσυγκρίτως πολλὰ κατώτερος τοῦ Χριστοῦ, καὶ δούλος καὶ ὑποχείριος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ Πνεῦμα κατελθὼν, ἐτράβιζε τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἔδειχτο φανερώς καὶ ὡσάν μὲ τὸ δάκτυλον, ὅτι

ὅτι

(1) Ὁ Θεὸς Χρυσόσομος ἀπορεῖ. Διὰ τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, καὶ Μάρκος, ὅτι ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εὐθύς ἀπὸ τῆ ὕδατος; λύνων ἐν τῆ ἀπορίᾳ λέγει. Ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι Βαπτίζονται, ἐπειδὴ ἦσαν ἁμαρτωλοὶ, ἐσεκοποῦτο μέσα εἰς τὸ νερὸν βαπτισμένοι, ἕως ὅπῃ ἤθελαν ὀμολογήσῃ ὅλας τὰς ἁμαρτίας τῶν, καὶ ὥστε εὐγυνον ἀπὸ τῆ νερόν. Ὅθεν ἐπὶ ἐνταῦθα ἀναμάρτητος, διαστήμα καίρι. Ὁ δὲ Κύριος, ἐπειδὴ ἦτον ἀναμάρτητος, καὶ ἁμαρτίας δὲν εἶχε νὰ ὀμολογήσῃ. Διὰ τῆτο εὐθύς ὅπῃ ἐμβήκεν εἰς τὸ νερὸν, εὐθύς καὶ ἀνέβη ἐξω. (παρὰ τῆ Σειρᾶ αὐ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον)

Ὅτι δὲ ὁ Χριστὸς Βαπτισθεὶς, ὅχι μόνον ἡγίασε τὸν Ἰορδάνην Ποταμὸν, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὕδατων, μαρτυρῶ σαφῶς καὶ καθαρῶς, ὁ αὐτὸς Θεὸς Χρυσόσομος, ὡς ἀπολεξῆ λέγων ἐν τῆ εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα τοῦ Σωτῆρος λόγῳ αὐτοῦ. Ἄσπῃ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἐβάπτισατο, καὶ τῆ τῶν ὕδατων ἡγίασε φύσιν. Διὰ τῆτο καὶ ἐν μεσουκτιῶ κατὰ τῆ εἰς τὸν πῦν ἅπαντες ὑδρῶνται, καὶ οἰκάδε πᾶ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὀλοκλήρον φυλάττωσιν, ἄτε δι' ἡμέρον ἁγιασθέντων τῶν ὕδατων. Καὶ τὸ σημεῖον γίνεται ἐν αἰσῆς, καὶ διαφραζόμενης τῆς τῶν ὕδατων ἐκείνων φύσεως τῆ μῆκη πὸ χρόνους. Ἀλλ' εἰς ἐνιαυτὸν ὀλοκλήρον, καὶ δύο καὶ τρεῖς φοδοκίαι ἐστὶ, τῆ σημεῖον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκραιῶ καὶ νεαρῶ μένοντος. Καὶ μετὰ ποσῶν χρόνον, ποῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ὀλοκλήρον ὕδασι ἀμιχόμενον. (Τόμ. ε. πῆ ἐν Ἐσπῆ ἐκδόσει.) Σημειώσαι, ὅτι τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη μίαν κατὰδυσιν καὶ μίαν ἀνάδυσιν εἶχε. Καὶ ἦτον, τῆ μὲν Ἰουδαϊκῆ Βαπτίσματος, ὑψηλότερον. Τῆ δὲ ἡμετέρας, πατηνότερον. Καθάπερ γέφυρά τις ἐν ἐκατέρων τῶν Βαπτισμάτων, ἀπ' ἐκείνου πρὸς τῆτο χεραγωγῶν. Οὐ γὰρ

εἶλεν ὁ Ἰωάννης. Πλέον πᾶ ἰμάτιά σου, καὶ λῦσον τὸ σῶμα καὶ ἔσω καθαρὸς. Ἀλλὰ τίς ποιῆσατε καρπὸς ἀξίους τῆς μετανόιας. Οὐ δὲ Πιδίματος Ἁγίου χερραγίαν εἶχε, ἕτε ἀμαρτιμάτων ἀφῆσιν. Ὁ δὲ Κύριος, ὅτε πὸ Ἰουδαϊκόν, ὅτε τὸ ἡμετέρον Βάπτισμα Ἐβαπτισθῆ (τὸ εἰς τῆς ἀνάδυσιν καὶ κατὰδυσιν γινόμενον) ἀλλὰ τὸ τῆ Ἰωάννη (τὸ εἰς μίαν κατὰδυσιν γινόμενον) καὶ τῆτο, διὰ δύο αἰτίας. Μίαν μὲν, ἵνα φανῆ ὅτι εἶναι υἱὸς Θεοῦ, μαρτυρημένος ἀπὸ τῆ φωνῆς τῆ Πατρὸς, καὶ ἀπὸ τῆ ἐπιφοίτησιν τῆ Ἁγίου Πιδίματος. Καὶ ἄλλω δὲ, διὰ τὸ πληρῶσαι καθὲ δικαιοσύνην. Καθὼς αὐτῆ πάντα βεβαίως ὁ Ἰησοῦς Χρυσόσομος εἰς τὸν αὐτὸν λόγον. Σημειώσαι, ὅτι εἰς πᾶ Θεοφάνεια εἶχε ὁ λόγος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. ἢ ἡ ἀρχὴ, Πάλιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς. Ὁ Θεὸς Ἐπιφάνιος (λόγ. εἰς τῆ Ἀνάληψιν) πρῶτῳ μὲν ἔορτῳ ἀρδῆμῃ τῆ Χερσῆ Γεννησιν, δευτέρῳ δὲ, τῆ τῶν Θεοφανείων πύσῳ, καὶ ὅρα εἰς τῆ ὑποσημειώσιν τῆ εἰς τὸ Σωμαξέρον τῆς Χριστοῦ Γεννησεως ὁ δὲ Νύσης Γρηγόριος λόγον εἶχε εἰς τὸ, ὡσπῆ εἰν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. ἢ ἡ ἀρχὴ, Ὁ μὲν φιλοσοφῶς ὅτε πατήρ. Ἐπερον ὁ αὐτός. ἢ ἡ ἀρχὴ, Νῦν γνωστέζω τῆ ἐμῆ ἀγγέλιω. ὁ Χρυσόσομος. ἢ ἡ ἀρχὴ, Πάντες ἡμῆς ἐν ἀδύμῳ. Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας. ἢ ἡ ἀρχὴ. ἢ ἡ ἀρχὴ, Ἄνθρωποι φιλόχριστοι καὶ φιλοξῆνοι. Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων. ἢ ἡ ἀρχὴ, Πάλιν φῶς φερραχόμενον. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. ἢ ἡ ἀρχὴ, Μετανόια καὶ ἀρχὴ εἰς καὶ μεσοσῆ. ὁ αὐτός ἔπερον εἰς τῆ αὐτῆ. ἢ ἡ ἀρχὴ, Χθὲς σωκεκλησιαζῶν καὶ σωκερωπῶν (σφζονται πάντες ἐν τῆ Μεγίστῃ Λαύρα, καὶ ἐν τῆ τῶ Βαπτισματικῆ καὶ Ἰβήρων, καὶ ἐν τῆ Κοινοβίᾳ τῆ Διοσιτίς) Ἀλλὰ καὶ ὁ Πρόκλος, καὶ ὁ Ἰππολύτος ἐγκάμῳ εἶχον εἰς αὐτῆ (ἐν τῆ Ἱερᾶ πειραγῆ)

ρᾶ, ἔπεσεν ὁ λαχνὸς εἰς ἕνα Χριστιανόν, ὅτι νὰ δώσῃ τὸ θυγάτριόν τε εἰς τὸν δράκοντα. Ὁ ὁποῖος εὐγαίνωντας ἔξω ἀπὸ τὴν φωλεάν τε, καὶ φαινόμενος ἕνα φοβερόν καὶ ἐξάσιον θέαμα, ἀνοίγει τὸ σῶμα τε καὶ εἰδέχεται μέσα τὸν ἄνθρωπον ὅπῃ τῷ ἔδιδαν. Καὶ ἔττι ἐσπάραιπτεν αὐτὸν μὲ τὰ ὀδόντιά τε.

Διὰ τῆτο ὁ πατήρ τῆς κόρης παρεκάλει μὲ θερμὸς ἀνασυναγμὸς καὶ δάκρυα τὸν Θεόν, καὶ τὸν τίμιον Πρόδρομον, διὰ νὰ ἐλευθερώσων τὴν πατρίδα τε ἀπὸ τοῖσ τε πικρὸν φθορέα. Παρακαλῶντας δὲ, ἐσοφίσθη νὰ κάμη καὶ ἕνα τοῖσ τε ἐπιχείρημα. Εὐκόλως γὰρ εὐρίσκει μηχανὰς καὶ τέχνας κάθε ἕνας, ὅπῃ εἰς ἀνάγκην εὐρίσκεται. Αὐτὸς ἐζήτησε διὰ νὰ προσκυνῆσῃ τὴν Ἁγίαν χεῖρα τῷ Προδρόμῳ. Καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν, κρυφίως κόπτει μὲ τὰ ὀδόντιά τε τὸν ἀντίχειρα, ἥτοι τὸ μεγάλο δάκτυλον. Καὶ τυχῶν τῷ ποθμῆν, εὐγαίνει ἔξω τῷ Ναῷ. καὶ λοιπὸν ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσίας τῆς θυγατρός τε, καὶ ἦπεν παρὸν ὅλον τὸ θέατρον τῷ λαῷ, τότε ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν δράκοντα καὶ ὁ πατήρ, βασιῶντας ὁμῶ καὶ τὴν θυγατέρα τε. Καὶ καθὼς εἶδε τὸν δράκοντα, ὅπῃ ἀνοίξε τὸ σῶμα τε διὰ νὰ καταπίη τὴν θυγατέρα τε, ρίπτει μέσα εἰς τὸν φάρυγγά τε τὸν ἱερὸν δάκτυλον τῷ Προδρόμῳ. Καὶ ὦ τῷ θάυματος! εὐθύς ἐθανατώθη ὁ δράκων. Τῆτε δὲ γενομένῳ, ὁ μὲν πατήρ ἐπέιρε τὴν θυγατέρα τε ζωντανὴν, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν οἶκόν τε χαίρωντας, καὶ τὸ παράδοξον διηγόμενος. Τὸ δὲ πλῆθος τῷ λαῷ, βλέποντες τὸ τοῖσ τε θάυμασιον, ἐξεπλάγησαν. Ὁθεν καὶ εὐχαρίσεν μεγάλως τῷ Θεῷ, καὶ τῷ τίμῳ Προδρόμῳ, καὶ μέγιστον Ναὸν ἔκτισαν εἰς τὸ ὄνομά τε.

Λέγεται δὲ καὶ τῆτο ἀκόμη περὶ τῆς Ἁγίας αὐτῆς χειρός. Ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑφώσεως τῷ τίμῳ Σταυρῷ: ἥτοι κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῷ Σεπτεμβρίῳ, ὑφόνετο καὶ ἡ τιμία αὐτῆ χειρὶ τῷ Βαπτισῷ, καὶ ἄλλο τε μὲν, ἐξάπλουε τῆς δακτύλου τῆς. Ἄλλοτε δὲ, τῆς ἐσυμμάζωνε. Καὶ μὲ τὴν ἔκτασιν μὲν, ἐφανερόνεν, ὅτι μέλλει νὰ γένη εὐθνήα καρπῶν. Μὲ τὴν συμμάζωξιν δὲ, ἐφανερόνεν τὴν μέλλεσαν ἀκαρπίαν καὶ δυσυχίαν. Διὰ τῆτο καὶ πολλοὶ Βασιλεῖς εἶχον ἀγάπην καὶ πόθον πολὺν νὰ ἀποκτιῆσων τὸν ἱερὸν αὐτὸν θησαυρόν. Ἐξαρέπτος δὲ καὶ μάλισα Κωνσταντῖνος, καὶ Ῥωμαῖοὶ οἱ Πορφυρογέννητοι. Ὄν ὁ μὲν Κωνσταντῖνος, ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 713. ἥτοι 912. ὁ δὲ Ῥωμαῖος ἐν ἔτει 713. ὅθεν καὶ ὅταν αὐτοὶ ἐβασίλευον, διὰ μέσσω τινὸς Διακόνου τῆς Πόλεως Ἀντιοχείας, Ἰωβ καλεσμένος, ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἡ τιμία αὐτῆ χειρὶ, κατ' αὐτὴν τὴν ἑσπέραν τῶν Θεοφανείων, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι παράδοσις νὰ γίνεται ὁ Ἁγιασμός εἰς τῆς Χριστιανούς: ἥτοι κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων. Ὁθεν ὁ φιλόχριστος Βασιλεὺς (ὁ Κωνσταντῖνος δηλ.) μετὰ πόθου πολλῷ αὐτὴν κατησπάσατο, καὶ εἰς τὰ Βασιλεῖα μέσα ἀπεθυσάουρισε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς ἐν τοῖς Φωρακίς. (1)

* Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Νεομάρτυρος Ἀθανασίῳ, τῷ ἐξ Ἀπταλείας μὲν ὄντως, ἐν Σμύρῃ δὲ Μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ αψ'. ἔτος.

* „ Οὐχὶ παλαιὸς Ἀθανάσιος πέλει

* Ἀθανάσιος.

„ Οὕτως. νέος δὲ, Μάρτυς ἐς ἡ Κυρία. (2)

Μνήμη τῷ ὑπὸ τῷ τίμῳ Προδρόμου γεγονότος θάυματος ἐν Χίῳ κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν. (3)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Σημείωσαι, ὅτι πᾶρα ἡ δεξιὰ χεῖρ τῷ τίμῳ Προδρόμῳ, ἀνεπίστανται εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ Διονυσίῳ, τὸ ἐπισκοπόμενον εἰς τὸ Ὄρος τῷ Ἄδῳ, καὶ ἐπ' ὀνόματι τιμῶμενον τῷ τίμῳ Προδρόμῳ. Καὶ τῆτο σημείωσαι, ὅτι Θεόδωρος ὁ Δαφνοπάτης καὶ Ἀσκηρῆς ὑπόμνημα ἔχει εἰς τῷ ἔξ Ἀντιοχείας ἀνακομιδῷ τῆς Ἁγίας χειρός τῷ τίμῳ Προδρόμῳ. οὗ ἡ ἀρχὴ „ Ἴδὲ καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερὸς τῷ Χριστῷ, ἐπέση Προδρόμος. (σῶζεται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τῷ Διονυσίῳ) Καὶ τῆτο δὲ πρὸς τῆτοι σημείωσαι, ὅτι

κατὰ τῷ μετέωρον πᾶσι τῷ ἡμέραν τῶν Φώτων, ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς διαγέσι Μοναστηρίοις τῷ Ὄρει. Καὶ μάλισα ἐν τῷ Κοινοβίῳ τῷ Διονυσίῳ, ὁ λόγος εἰς τὸ Βάπτισμα Γρηγορίου τῷ Θεολόγῳ. ἡ ἀρχὴ „ Χθὲς τῇ λαμπαρῇ τῷ Φώτων ἡμέρα. τὸ τῷ Δαφνοπάτη ὑπόμνημα σῶζεται καὶ ἐν τῇ τῷ Βασποπαδία καὶ Ἰβήρων καὶ Λαύρα.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Ὄρα τῆτοι εἰς τὸ Νέον Λημοτάριον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

„ Λιπέσα τὴν γῆν Οὐρανόφρων Δομνίκα,

Δομνίκα.

„ Εἰς Οὐρανὸς ἀνῆλθεν ὡσπερ ἠγάπα.

„ Δομνίκαν ὀγδοάτη πότμῃ λάβε νύξ ἐρεβεννή.

Αὕτη ἦτον κατὰ τὰς χρόνους Θεοδοσίῃ τῆ Μεγάλου ἐν ἔτει τ π δ'. καταγομένη ἀπὸ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Καρθαγένην: ἦτοι τὸ νῦν λεγόμενον Τένεξι. Αὕτη λοιπὸν διὰ οἰκονομίαν κ' ὑπόθε- σίν τινα, ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁμῶ με' ἄλλας πεσαρακόνητα Παρθένους. Ὁ τότε δὲ Πα- τριαρχεύων Νεκτάριος ἐδέχθη αὐτὰς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, κ' ἠξίωσεν αὐτὰς τῆ θείας Βαπτί- σματος. Ἀφ' ἧ δὲ ἐβαπτίσθη ἡ Ἁγία αὕτη, ἔγινε μοναχὴ, κ' ἀγωνισθεῖσα με' πόνους ἀνδρι- κῆς, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως, εἰς τρόπον ὅτι ἠξιώθη νὰ ἐνεργῇ κ' θαύματα. Ἐν τέτοις λοιπὸν διαλάμφασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίῃ τῆ Χοζεβίτη.

* „ Σὺν δάκρυσι σπείραντι τῷ Γεωργίῳ,

* Γεώργιος.

„ Καρὸς θερίζειν ἐςὶ σὺν εὐθυμίᾳ.

* Οὗτος ὁ αἰίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφῆσας πατρίδα κ' γένος καὶ ὅλην τὴν τῆ Κό- σμῃ προσπάθειαν, ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ζωοδόχον Τάφον τῆ Σῶ- τῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπροσκύνησεν ὅλης τῆς πέριξ τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἱερῆς κ' Ἁγίης, κ' πολλῆ θαύματος γέμοντας τόπους, κ' ἀφ' ἧ ἀπόλαυσε τὴν τέτων ἀγιότητα κ' χάριν, ὑπερον φέρων ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ἔπῳς ὀνομαζόμενον τῆ Χοζεβᾶ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη κ' Χοζεβίτης, καὶ γενόμενος μοναχὸς, συνηριθμήθη με' τὰς ἐκεῖ Πατέρας κ' ἀδελ- φῆς. Τόσον δὲ ἀνδρείος κ' πρόθυμος ἐφάνη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὁ αἰίδιμος, εἰς κάθε πόνον καὶ σκληραγωγίαν ἀσκητικὴν, ὡσεὶ ὅπῃ ἐμιμῆτο τὸν δι' ἡμᾶς κατὰ σάρκα νεκρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ ἐσπέδαξε νὰ συνεκρωθῇ με' αὐτὸν, κ' νὰ συσσωρωθῇ διὰ τῆς ἀπαθείας, ὡσὰν νὰ ἦναι τινὰς ἄσαρκος. Ὄθεν ἔκαμινεν ὅλης νὰ ἐμπλήττωνται, κ' ἐπαρακίνει αὐτὰς πρὸς ζῆλον κ' μίμνησιν τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτῆ ἀνδρίας κ' γενναιότητος. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπα- θείας, ἐφάνη γεμάτος ἀπὸ τὴν χάριν τῆ παναγίου Πνεύματος. Ὄθεν ἔβαλε τὸν ἑαυτὸν τε ὡσὰν σῆλην ἔμφυχον, καὶ εἰκόνα κάθε ἀρετῆς, ἔμπροσθεν εἰς τὰς ἀδελφῆς τῆ Μοναστηρίου- τε, κ' εἰς ὅλης τῆς ἄλλης, καὶ μέχρι τέλους δὲν ἐσυγκατέβη ὁ τρισόλβιος ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως. Διὰ τῆτο κ' εὗρεν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῆς πολλῆς τε ἀγῶνας κ' κόπης. Ἐξεδήμησε γὰρ πρὸς τὸν ποθέμενον Θεόν, διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερον κ' ἐπαργέστερον σὺν τοῖς Ἀγγέ- λοις, τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἔλλαμψιν κ' μακαριότητα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰελιανῶ, Βασιλίσσης, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, Κελσίου καὶ Ἀντωνίῃ.

Εἰς τὸν Ἰελιανὸν κ' Βασιλίσσαν.

„ Ἰελιανῶ πολλά κ' Βασιλίσση,

Ἰελιανός.

„ Ἐπαθλα κείνται κειμένοις ἐκ τῆ Ξίφους.

Βασιλίσσα.

Εἰς τὸν Κέλσιον κ' Ἀντωνίου.

„ Τέμνει κεφαλὴν τὸ Ξίφος τὴν Κελσίῃ,

Κέλσιος.

„ Σὺν τῇ κεφαλῇ τῇ δε τῆ Ἀντωνίῃ.

Ἀντωνίος.

Ὁ Ἅγιος ἕτος Ἰελιανός ἦτον κατὰ τὰς χρόνους τῆ Βασιλέως Διοκλητιανῶ, κ' τῆ Ἡγεμόνος Μαρ-

Τόμ. Β'.

Μαρκιανῶ ἐν ἔτει σγ'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀντινόπολιν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ εὐρισκομένην. Οὗτος λοιπὸν ἔπεισε τὴν νόμιμόν τε γυναῖκα, Βασίλισσαν ὀνόματι, νὰ μὲν ἐν σωφροσύνῃ κ' παρθενία. Καὶ ἀφ' ἧ ἐκέρυσεν αὐτὴν καλογραίαν εἰς ἓνα Μοναστήριον, ἐκαλογηρεύθη κ' αὐτὸς εἰς ἄλλο, κ' ἦτον Ἠγεμόνος ἐπάνω εἰς δώδεκα χιλιάδας Μοναχῶν. Κρατηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν Ἠγεμόνα, κ' μὴ ἀρνηθεὶς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ περιπαύξας τὰ εἰδῶλα, ἐκίνησε τὸν Ἠγεμόνα εἰς ὀργὴν κ' θυμὸν. Ὄθεν ὁ μιαρὸς παρευθὺς ἔσειλεν ἀνθρώπους, κ' ἔκαυσαν τὸ Μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ ὁμῶς μὲ τῶν Μοναχῶν. Μέσα εἰς τὸ ὁποῖον κατεκάψαν κ' ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, κ' οἱ λοιποὶ τῆς χώρας κληρικοὶ, ὅσοι κατέφυγον ἐκεῖ. Καὶ ἔτσι ἐτελειώθη αὐτῶν τὸ Μαρτύριον.

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰελιανὸς ἀπλωθεὶς ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἐδάρθη. Ἐπειτα ἔσφιζαν αὐτὸν μὲ σιδηρᾶς ἀλυσίδας, κ' ἐτζάκισαν τὰ κόκκαλά τε. Τότε ἓνας δῆμιος τυφλὸς ὢν ἀπὸ τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν, ἐπίσεισε τῷ Χριστῷ, κ' ἰατρεύθη ὑπὸ τῷ Μάρτυρος. Ὄθεν κ' ἀπεκεφαλίσθη, κ' ἔλαβε τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. Κέλσιος δὲ ὁ υἱὸς τῷ Ἠγεμόνος ὁμῶς μὲ εἴκοσι στρατιώτας, ἐπίσειυσεν εἰς τὸν Χριστὸν. Ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰελιανὸς διὰ προσευχῆς τε ἀνέστησεν ἓνα νεκρὸν. Διὰ τῆτο κατὰ προσαγὴν τῷ Ἠγεμόνος, πρῶτον μὲν, βάλλεται εἰς φυλακὴν ὁ υἱὸς τε Κέλσιος. Ἐπειτα δὲ, ρίπτεται μέσα εἰς καζάνια πυρωμένα, κ' γεμάτα ἀπὸ βρασὸν νερόν. Ὅμῳ κ' οἱ ἄλλοι ἐπὶ τοῖς αὐτῷ Ἠγεμόνος, ὡς πισεύσαντες τῷ Χριστῷ. πρὸς τέτοις δὲ, κ' ὁ Ἱερεὺς Ἀντωνίος, κ' ὁ ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστὰς Ἀναστάσιος. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τῆτο ἐπίσειυσαν εἰς τὸν Χριστὸν, κ' ἄλλοι πολλοὶ Ἕλληνας, ὁμῶς δὲ κ' ἡ μήτηρ τῷ Κελσίῳ: ἡ γυνὴ δηλαδὴ τῷ Ἠγεμόνος. Παρασαθέντες δὲ ὅλοι οἱ πισεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐνώπιον τῷ Ἠγεμόνος, ἐπροσευχήθησαν, κ' ὡς τῷ Θάματος! ἔπεσον τὰ ἐν τῷ ναῷ εἰδῶλα κ' ἐτζακίσθησαν, κ' ὁ ναὸς ἐβυθίσθη μέσα εἰς τὴν γῆν. Ὄθεν οἱ Ἕλληνας μαζώξαντες δεμάτια ἀπὸ παπύρι, κ' βρέξαντες αὐτὰ μὲ λάδι, ἔδωσαν μὲ αὐτὰ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν κ' τῶν ποδῶν τῶν Ἁγίων. Ἐπειτα ἔδωκαν φωτῖαν εἰς τὰ παπύρια, ἀλλ' ἡ θεία χάρις ἐφύλαξε τῶν Ἁγίων ἀβλαβεῖς κ' δὲν ἐκάψαν. Διὰ τῆτο, τῷ μὲν Ἁγίῳ Ἰελιανῶ κ' τῷ Κελσίῳ, ἔσυραν κ' εὔγαλαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς. Τῷ δὲ Ἱερεῶς Ἀντωνίῳ, εὔγαλαν τῶν ὀφθαλμῶν μὲ ὀγκίνες: ἦτοι μὲ σιδηρᾶ ἀγκυνέλα. Τὴν δὲ μητέρα τῷ Κελσίῳ ἐρέμασαν. Εἶτα παρέδωκαν αὐτὴν εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὴν φάγῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς κ' ἀπὸ τὰ ρηθέντα βάσανα. Διὰ τῆτο τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ ἔπως ἔλαβον οἱ αἰοίδιμοι τῶν Στεφάνου τῷ Μαρτυρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξίς εἰς τὸν Ἀγιώτατον κ' Μαρτυρικὸν αὐτῶν Ναόν, ὅς τις εἶναι κοντὰ εἰς τὸν Φόρον.

* Οἱ διὰ τῷ Ἁγίῳ Ἰελιανῶ πισεύσαντες τῷ Χριστῷ ἄνδρες, εἶφει τελεῖνται.

* „ Χριστῶ συνέντες ἄνδρες ἀληθεῖς σέβας,
„ Προῦδωκαν εἰς θάνατον αὐτῶς ἐμφρόνως.

* Οἱ διὰ τῷ Ἰελιανῶ
πισεύσαντες Μάρτυρες.

* Ἡ διὰ τῷ Ἁγίῳ Ἰελιανῶ πισεύσασα γυνὴ τῷ Ἠγεμόνος, εἶφει τελεῖται.

* „ Χριστῶ πόθῳ τραθεῖσα Μήτηρ Κελσίῳ,
„ Ἄνδρὸς κατεφρόνησε, κ' τῶν βασάνων.

* Ἠγήθη τῷ Ἠγεμόνος.

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Καρτέρῳ.

„ Πάλαιε Καρτέρῳ πρὸς πῦρ κ' δόρυ,
„ Τὸ καρτρῶν σου πρὸς πάλας δεικνὺς δύω.

Καρτέρῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τῶν χρόνων τῷ Βασιλέως Διοκλητιανῶ, κ' τῷ Ἠγεμόνος τῆς Καισαρείας Καππαδοκίας Οὐρβανῶ, ἐν ἔτει σγ'. Ἱερεὺς κ' Διδάσκαλος τῶν Χριστιανῶν. Οὗτος λοιπὸν κτίσας ἓνα οἶκον εὐκλήριον: ἤγειν μίαν μικρὰν Ἐκκλησίαν, ἐσυναθροίζεν ἐκεῖ τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, κ' ἐδίδασκεν αὐτὰ νὰ σέβωνται μόνον τὸν Χριστὸν, ὡς ὄντα Θεὸν ἀληθινόν.

Καὶ

Καὶ ἄλλον Θεὸν ἢ μὴ γνωρίζου πλὴν αὐτῶ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν διαβαλθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐκρούθη. Ὁ δὲ Κύριος φαίνεται εἰς αὐτὸν καὶ τῷ λέγει. Πήγνε ὦ Καρτέριε, καὶ φανέρωσον τὸν ἑαυτῶ σου εἰς ἐκείνους ὅπως σὲ ζητῶν, ἐγὼ δὲ θέλω εἶμαι μετ' ἐσένα. Πρέπει γὰρ νὰ πάθῃς πολλά διὰ τὸ ὄνομά μου. Ὅτι πολλοὶ διὰ μέσου σου ἔχου νὰ πιστεύσω εἰς ἐμένα καὶ νὰ σωθῶν. Τότε ὁ Ἅγιος γεμῶσας ἀπὸ χαρᾶν, καὶ εὐχαριστήσας εἰς τὸν Θεόν, ἐπαρρησίασε τὸν ἑαυτῶν τε. Καὶ πρῶτον μὲν κλείεται εἰς φυλακὴν. Ἐπειτα δὲ παρασαθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐπροσάχθη διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν ψευδοθεὸν Σάραπιν. Ὁ δὲ Ἅγιος διὰ προσευχῆς τε τῆτου κατεκρῦμνισεν ἥτοι τὸ εἶδωλον αὐτῶ. Ὅθεν ἐδάρθη ἀπὸ δεκαῆξι σρατιώταις μετ' ἐσέως: ἥτοι μετ' ἐσέως, ὅπως κτυπέσι τὰ τύμπανα. Εἶτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ξύλον, καὶ μετ' ἐκράφια μὲν, εὐγαλαν τὰ οὐχία τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τε, μετ' ἐκράφια δὲ οὐχία, κατεξέσχισαν ὅλον τὸ σῶμά τε. Αὐτὸς ὅμως διὰ μέσου θεῖς Ἄγγελος, ἐγένετο ἀνώτερος ἀπὸ τὰ βάσανα ταῦτα καὶ ἐκαταστάθη ὑγιής. Ἀλλὰ πάλιν κατὰ προσαγῆν τῷ Ἡγεμόνῳ, ἐτύπησαν μετ' ἐσέως τὴν ἀσραγάλως τῷ Μάρτυρος. Καὶ ἔχοντες ἕνα ὑνὸν πυρωμένον, ἔβαλον αὐτὸ εἰς τὸ σῆδος τε. Μετὰ ταῦτα προσάχθησαν αὐτὸν καὶ κάθηται ἐπάνω εἰς ἕνα σκαμνὶ σιδηρῶν πυρωμένον. Εἶτα ῥίπτωσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὅταν δὲ ἐνύκτωσε, φαίνεται πάλιν ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν λύει ἀπὸ τὰ δεσμά. Καὶ ὑγιῆ καταστήσας, τὸν εὐγαλεν ἔξω ἀπὸ τὰς θύρας τῆς φυλακῆς. Ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἀπίστως βλέποντες αὐτὸν ὑγιῆ, ἐπήγανον καὶ ἐβαπτίζοντο παρ' αὐτῶ, καὶ ἐλευθερόντο ἀπὸ τὰς ἀσθενείας ὅπως εἶχον. Διὰ τῆτο πάλιν ὁ Ἅγιος τιμωρίας λαμβάνει. Ἐκρέμασαν γὰρ ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ πόδας τε πέτρας μεγαλωπάτας. Καὶ μετ' ἐσέως ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν. Καὶ μετ' ἐσέως ἀναμμένας κατέκαυσαν αὐτὸν, ῥαίνοντες ἐπάνω τε τῶν τεσσάρων καὶ πίασαν. Εἶτα ἔριψαν μέσα εἰς τὸ σῶμα τε μολίβη βρασμένον. Τελευταῖον δὲ ἔβαλον αὐτὸν μέσα εἰς τὴν φωτίαν. Καὶ ἀβλαβῆς διαμείνας, ὑμνος καὶ εὐχαριστίας ἀνέπεμπε εἰς τὸν Θεόν. Ὅθεν ἕνας Ἑβραῖος ἐκεῖ παρὰ τῆς φωτίαν, ἐθυμώθη πολλά. Καὶ πέρνωντας ὁ ἀλιθῆριος ἕνα κοντάρη, ἐκτύπησε μετ' αὐτὸ καὶ διεπέρασε τὴν πλευρὰν τῷ Ἅγίῳ. Καὶ πρῶτον μὲν, εὐγῆκε νερὸν ἀπὸ τὴν πλευρὰν τε τῶν πόσων πολὺ, ὥστε ὅπως ἐσβεσε τὸ πῦρ τῆς καμίνης. ὕστερον δὲ, εὐγῆκε καὶ αἷμα. Καὶ ἔττι παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῶ τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου, καὶ Ἑλλάδος λαϊκῶ.

* „ Πῦρ ζεύγος ἀνδρῶν ἐν μεταφρένοις φέρει,

Θεοφίλος.

„ Ἐπισκισθὲν τῷ Θεῷ μεταφρένοις.

Ἑλλάδιος.

Ὅτι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Πισθῆντες δὲ διὰ τὴν ὁμολόγησιν τὸν Χριστὸν, ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀνθύπατον καὶ ἄρχοντα τῆς Λιβύης. Καὶ ἐπειδὴ ἐπέμναν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, διὰ τῆτο ἐκαταξέσχισθησαν. Καὶ ἀφ' ἐσέως ἐδέθησαν χεῖρας καὶ πόδας, ἐδέχθησαν φωτίαν ἐπάνω εἰς τὰ μεταφρένα: ἥτοι εἰς τὰς ὠμοπλάτας. Καὶ ἐκατεκινήθησαν μετ' ἐσέως σκελετὰ καὶ ὀστέα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βάσανος αὕτη παρετάθη εἰς πολλὰς ὥρας, διὰ τῆτο παρέδωκαν οἱ Ἅγιοι τὰς ψυχὰς πον εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἀνέβηκαν ὑψηλοὶ εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Κύρου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶ Σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μουῆ τῆς Χώρας, καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ. (1)

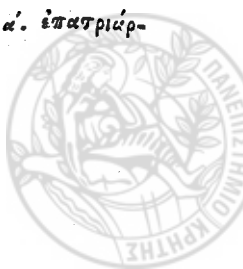
„ Ὁ σὴν μελίζων σάρκα Χριστέμης Κύρος,

Κύρος.

„ Σαρκοῦ διασῆς σὼ παρίζεται θρόνω.

Ὁ

(1) Ὁ Κύρος ὅστις ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίνου ἡ Κοπρωμίου καὶ Εἰκονομάχου, ἡ Βασιλεύσαντος ἐν ἡμέρᾳ ἐπατριάρχου ἦτο ἐν χρόνῳ ἐξ κατὰ τὸν Μελέτιον.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η. ΤΟΥ ἸΑΝΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ὁ Ἅγιος Ἀττικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (1)

„ Ὀλην ὑπερβάς τὴν ὕλην τῆ σαρκίς ,

Ἀττικός .

„ Ἦκεις ὅλος νῆς Ἀττικῆ πρὸς τὴς νόας .

Ὁ Ἅγιος Προφήτης Σαμείας ὁ Ἐλαμίτης ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

„ Ἐν γῆ τὸ μέλλον ἐκ' ἐτι χρᾶ Σαμείας .

Σαμείας .

„ Ἄνω γὰρ ἔπος ὁ προφητικὸς τρίπτες . (2)

Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων ἐν εἰρήνῃ τελειῖται . (3)

„ Ὡς ἠγαθύθη Ἀγάθων τὴν καρδίαν ,

Ἀγάθων .

„ Εἰρηνικῆ σῆ , κ' μόνε μνησθεῖς τέλος . (4)

Τῶς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ'. Μνήμη τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου .

„ Ὁ Πολυεύκτος ἔ πάθος τομῆ Λόγε ,

Πολυεύκτος .

„ Πολλῆς δὲ εὐχῆς εἶχε σῆ παθεῖν χάριν .

„ Ἄμφ' ἐνάτην Πολυεύκτε τὰ μὴ πολὺ δῶκέ σοι εὐχος .

Ὁὗτος ἦτον κατὰ τὴς χρόνος τῶν Βασιλέων Δεκίου καὶ Βαλλεριανῶ , ἐν ἔτει σ ν ε' . στρατιωτικὴν τέχνην ἔχων εἰς τὴν Πόλιν τῆς Ἀρμενίας Μελιτινή , ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐμαρτύρησεν εἰς τὴν αὐτὴν Πόλιν . Ἐπειδὴ γὰρ ἐξεδάθη νόμος ἀσεβῆς , ὁ ὁποῖος ἐπρόσασε νὰ ἀρνεῖνται οἱ Χριστιανοὶ τὸν Χριστόν , ἐκεῖνοι δὲ ὅπερ δὲν πείθονται , νὰ λαμβάνουν ζημίαν τὸν θάνατον : τότε

χά-

(1) Ὁ Ἀττικός ἔπος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴς χρόνος Ἀρκαδίου τῶ Βασιλέως ἐν ἔτει τι ε' . μετὰ τὸν Ἀρσάκιον . Ὁστις Ἀττικός ἐκατίγητο ἀπὸ τὴν Σεβαστιαν τῆς Ἀρμενίας , ἀνδρωπὸς δὴλαβῆς , κ' τὸν Βίον ἀσκητικὸς , κ' μετεῖως πεπαιδευμένος . Ἐκυβέρνησε δὲ αὐτὸς τὴν Ἐκκλησίαν χρόνος ἑκοσι . Καὶ ὅρα τὸν β'. Τὸμ: Μελιτινῆ σελ: 5. ὅστις κ' λέγει , ἃτι ἐπελάττησε τῆ δεκάτῃ τῶ Ὀκτωβρίου . Παρὰ τοῖς Συναξαρισταῖς δὲ , σήμερον ἑορτάζεται . Σημιάσωμ , ὅτι Κελεστίνος ὁ Πάπας ἐν τῇ φρόσ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολῇ , τὸν Ἀττικὸν τῶν ὀνομάζει Διδάσκων τῆς Καθολικῆς Πίστεως .

(2) Οὗτος ὁ Προφήτης , Σαμείας ἔχε κ' Βιβλίον προφητικόν . Ἀλλὰ πῶρα ἔχ' ἀλεισκεταί . κ' μαρτυρῆ τῶτο ἡ δία Γραφὴ λέγουσα περὶ τῶ Βασιλέως Ῥοδοῦμ , Καὶ λόγοι Ῥοδοῦμ οἱ ῥῶτοι κ' ἔσχατοι , ἐκ' ἰδὴ γεγραμμένον ἐν τοῖς λόγοις Σαμείου τῶ Προφήτου ; κ' Ἀδδῶ τῶν ὀρώνσας ; κ' φράξις αὐτῶ ; (β' . Παραλειπόμ: κβ. 15.)

Οὗτος ὁ Προφήτης ἐμπόδιε τὸν Ῥοδοῦμ ὑπὸν Σολομώντος ὅταν ἐσπιάζετο νὰ συγκροτῆσιν πόλεμον κατὰ τὸν δέκα Φυλῶν τῶ Ἰσραὴλ , διὰ τὴ ἀποστάσασιν μετὰ ἀπὸ αὐτῶν , ἐπῆγαν δὲ μετὰ τὸν Ἰεροβοῦμ τὸν δῦλον τῶ Σολομώντος εἰς τὴν Σαμάρειαν . Ὁδεν κ' κατέπαυσε τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον . Καθὰς ἔνα γεγραμμένον εἰς τὴν τρίτῃ τῶν Βασιλέων , ἐν κεφαλαίῳ δωδέκατῳ .

(3) Περὶ τῶ Ὀσίου τῶτο Ἀγάθωνος γράφεται ἐν τῶ Γερωντικῷ , ὅτι μερκοὶ ἀκόντες , πῶς ἔχε μεγαλὴν διακρίσιν , ἠθέλησεν νὰ τὸν δοκιμάσεν ἐὰν θυμόνεται . Ὁδεν ἔπον αὐτῷ . Σὺ ἔσαι ὁ Ἀγάθων ; ἀκούμεν διὰ λόγουσ , ὅτι ἔσαι πόρνος κ' ὑπερήφανος . Ὁ δὲ Ὅσιος ἔπε . Ναὶ ἔτζι ἔχη ἡ ἀλήθεια . πάλιν ἔπον . Σὺ ἔσαι Ἀγάθων ὁ φλύαρος κ' καταλάλος ; ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη . Ναὶ ἔγω ἀμα . οἱ δὲ πάλιν ἔπον . Σὺ ἔ Ἀγάθων ὁ ἀρετικὸς ; ὁ Ὅ-

σιος ἀπεκρίθη . Οὐκ ἔμι ἀρετικὸς . Ἐκεῖνοι δὲ παρακαλεσαν αὐτὸν λέγοντες . Διὰ τί , πῶς μετ' ἀλλας ὕβρεις ἐδέχθης , πάντῃ δὲ ἐκ ἐβάσασας ; ἀπεκρίθη ὁ Γέρον . Ἐκεῖναι μετ' ἐδέχθην , διὰ τὴ ἔνα ὄφελος εἰς τὴν ψυχῆ μου . Τὸ δὲ ἀρετικὸς , χυρισμός ἐστιν ἀπὸ τῶ Θεῶ . Καὶ διὰ τῶσ δὲν τὸ ἐδέχθηνκα . Οἱ δὲ ἀκούσαντες , ἐδάμασαν τὴν διάκρισίν τω . (σελ: 326. τῶ Ἐυεργετινῶ .)

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐφθασεν εἰς τὴν τελειαν ἀγάτῃ , καὶ διὰ τῶτο ἔπε τὸ ἀξιωματικὸν τῶτο λόγιον , Ἡδελον νὰ εὖρω ἔνα κωβόν , κ' ἔγω μὲν νὰ πάρω τὸ ἐδικόν τω κωβόν σῶμα , εἰς αὐτὸν δὲ νὰ δώσω τὸ ἐδικόν μου ὑγιανόν . (σελ: 454. τῶ Ἀββᾶ Ἰσαάκ .) Ὁ Ὅσιος ἔπος διήρκεν εἰς τὸ παζάρι ἔνα ξένον ἐρριμμένον , ἀσθενῆ κ' ἀνεπιμέλητον . Ὁδεν ἐπίσασεν ὀσπῆτιον μετ' ἰσθόν , κ' ἐπισκέφθη τὸν ἀσθενῆ ἐξ μιλίας , ἔως ὅτῳ ἔγινεν ὑγιῆς (αὐτῶι σελ: 552.) ἔρωτηθεῖς ὁ Ὅσιος ἔπος Ἀγάθων παρά τινος , δελοντος οἰκῆσαι μετὰ ἀδελφῶν , ἀπεκρίθη . Ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρῃ , ἐν ἡ ἑσπῆδες κατωκῆσαι μετ' αὐτῶν ἔπος φυλάξον τὴν ζωντανίσασιν πάσας τῆς ἡμέρας τῆς ζωῆσε , ἰναξοῖν τὴν παρησιᾶσιν μετ' αὐτῶν . Ἡ γὰρ παρησιᾶ εἶσι κε καυσαμὴ παρησιᾶσιν μετ' αὐτῶν . Ἡ γὰρ παρησιᾶ εἶσι κε καυσαμὴ μετὰ τῶ , ὅσοι γύννησαι , πάντες φέδυσιν ἀπὸ φροσῶνι μεγαλῶ , ὅσοι γύννησαι , πάντες φέδυσιν ἀπὸ φροσῶνι μετὰ τῶ , ὅσοι γύννησαι , πάντες φέδυσιν ἀπὸ φροσῶνι μετὰ τῶ . Ἡ γὰρ παρησιᾶ εἶσι κε καυσαμὴ μετὰ τῶ , ὅσοι γύννησαι , πάντες φέδυσιν ἀπὸ φροσῶνι μετὰ τῶ . Ἡ γὰρ παρησιᾶ εἶσι κε καυσαμὴ μετὰ τῶ , ὅσοι γύννησαι , πάντες φέδυσιν ἀπὸ φροσῶνι μετὰ τῶ .

(4) Σημιάσωμ , ὅτι περὶ τῶ γράφεται ἐδῶ κ' ἀπῆκασεν παρὰ τοῖς Μωσαίοις ἡ Μνημὴ κ' τὸ δέισχεν τῶ Ὀσίου Θεοκτίστου τῶ ἐν τῶ Κουκουμῶ τῆς Σικελίας Ἡγμενίου . Ταῦτα γὰρ προεγράφησαν κατὰ τὴν πᾶρτῃ τῶ παρόντος , ὅτε κ' ἡ Μνήμη κ' ὁ Κανὼν αὐτῶ φάσεται .

χάριν ὁ τῷ Χριστῷ γενναῖος ἀθλητὴς Πολυεύκτος, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ τελείως, ἐκήρυξε παρρησῖα τὸν Χριστὸν. Καὶ μὲ τὸ πολὺ θάρρος καὶ τὴν μεγαλοφυχίαν τῆς, ἐσύντριψε τὰ εἰδωλα καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων σεβόμενα. Καὶ ἀγλαὰ ὁ πενθερός τῆς τὸν ἐσυμβέβηκε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ ἡ γυνὴ τῆς ἐθρήνη καὶ ὠλοφύρετο δι' αὐτὸν, αὐτὸς ὅμως ὁ καρτερόφυχος, ἔπε εἰς τὰς συμβουλάς τῆς πενθερῆς τῆς ἐπέισθη, ἔπε εἰς τὰς θρήνας τῆς γυναικὸς τῆς ἐσυμπόνεσεν. Ἐφύλαττε δὲ βεβαίως τὰς συμφωνίας καὶ ὑποσχέσεις ὅπως ἔδωκεν εἰς τὸν Μάρτυρα Νέαρχον τὸν φίλον τῆς, ὁ Νέαρ-
χος.

ὁποῖος ἐφοβεῖτο καὶ ὑπόπτειε, μήπως μετατεθῇ ἀπὸ τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ. Ὁθεν μείνας σεβρὸς καὶ ἀμετασάλευτος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως, ἔλαβε τὸν διὰ ξίφους θάνατον, καὶ ἔτις ὁ μακάριος ἀνῆλθεν εἰς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Συναξίς εἰς τὸν Μαρτυρικὸν καὶ ἀγιώτατον αὐτῆς Ναόν. (τὸ Μαρτύριον τῆς Ἁγίης τῆς Πολυεύκτης εὐρίσκεται ἐλληνικὸν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Εἴπερ τις ἄλλη καλλιῆ τῶν διηγήσεων) ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, σῶζεται τὸ Μαρτύριον τῆς μεταφρασμένον εἰς τὸ ἀπλὲν ὑπὸ τῆς πανοσιολογιώτατης κυρίας Κυρίλλης Πελοποννησῆς, τῆς καὶ τῆς αὐτῆς Μεγίστης Λαύρας Προηγμένης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Εὐσρατίου τῆς Θαυματουργῆς.

„ Κὰν Εὐσρατίου πνεῦμα λαμβάνῃ Πόλος,

Εὐσράτιος.

„ Τὸ σῶμα τῆς γῆς Θαυμάτων βλύζει χάριν.

Ὁυτος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν χώραν τὴν ὀνομαζομένην Ταρσίς, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Ὀπτημάτων. Κόμης ὦν κατὰ τὴν ἀξίαν (1) τῆς καλεσμένης Βιτζιανῆς, καὶ ἡὸς ὑπάρχων γονεῶν εὐσεβῶν, Γεωργίου καὶ Μεγεθῆς, οἱ τινες ἔζων μὲ ἀνίκητη ἀγαθὰ, ἐν ἔτει ω ἡ. Οὗτος λοιπὸν καλῶς ἀνετρέφθη καὶ ἐπαιδεύθη ἀπὸ τῆς γονεῖς τῆς, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς, ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν θεϊκὸν ἔρωτα. Ὁθεν ἀφήσας τῆς γονεῖς τῆς, ἐφυγεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Ὀλύμπου, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τῶν Ἀγαύων, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαμψαν κατὰ τὴν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν, οἱ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς θεῖοι, ὁ Βασίλειος Βασι-
λειος.
Γρηγόριος.
λέγω καὶ ὁ Γρηγόριος. Δεχθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τῆς θεῖς τῆς ὁ Εὐσράτιος, ἐκρεύθη πὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔγινε μοναχός. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέτυχεν τῆς ποθεινῆς, ὑπηρετεῖ εἰς ὅλας τῆς ἀδελ-
φῆς μὲ καρδίαν πρόθυμον καὶ μὲ ταπεινὸν φρόνημα, χωρὶς νὰ ἔχη εἰς τὸν νῦν τῆς κἀνένα πρᾶγμα τῆς παράττες αἰῶνος, καὶ χωρὶς νὰ ἀποπῆ ἄλλο, πᾶρξεν ἕνα ὕφασμα τρίχινον: ἥτοι ὕφασμένον ἀπὸ γιδίσσας τρίχας, καὶ ἕνα, ὕφασμένον ἀπὸ μαλλί προβάτου, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἀνεπαύετο. Εἰς ὁποῖον δὲ τόπον εὐρίσκειν, ἐκεῖ ἔπερνε ὀλίγην ἄνεσιν. Διότι δὲν εἶχε τόπον διωρισμένον εἰς τὸ νὰ κοιμᾶται. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀφ' ἧς ἔγινε μοναχός, δὲν ἐκοιμήθη ποτὲ ἀνάστυλα, μήτε εἰς τὸ ξερβὸν μέρος τῆς σώματος, εἰς ὅλας τῆς ἐβδομυνιαπέντε χρόνους τῆς ἀσκήσεώς τῆς. Ἀφ' ἧς δὲ οἱ προτερινοὶ Ἠγούμενοι τῆς Μοναστηρίας ἐτελεύτησαν, τότε ὁ Μέγας ἔτος Εὐσράτιος, ἐνεπιστεύθη τὴν ἡγεμενίαν τῶν ἀδελφῶν, πεσθεὶς εἰς τὴν ἐκείνων παρακάλυσιν.

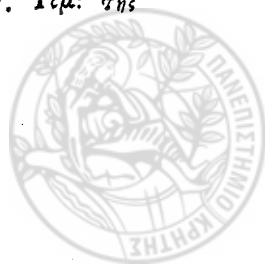
Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν Λέων ὁ Θηριώδης: ἥτοι Λέων ὁ πέμπτος, ὁ καλούμενος Ἀρμένιος, γυρίσας νικητὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, ὅπου ἔκαμε κατὰ τῶν Βυζαντινῶν, ἐσηκώθη ἐναντίον εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς εὐσεβεστάτης Μιχαῆλ (τῆς Κροπαλάτης δηλαδὴ καὶ Ραγκαβῆς, τῆς ἐν ἔτει ω ια'. Βασιλεύσαντος) καὶ ὑσερήσας τὸν Μιχαῆλ ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα τῆς, καὶ δέσας καὶ κόψας τὰ μαλλία τῆς, ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐρισκομένην νῆσον τῆς Πρώτης. (2) Αὐτὸς λέγω ὁ ἀλιτήριος Λέων, ἐσπούδαζε νὰ ἀνακαταστήσῃ πάλιν τὴν αἵρεσιν τῶν

εἰκο-

(1) Τὸ ἀξίωμα ἦσαν ὁ Κόμης, ὅρα εἰς τὴν εἰκοστὴν ἀποφύλακτον ἐν τῇ ὑποσημασμένη τῆς Συναξαρίου τῆς Ἱερομαρτυρίας Ἀρτέμιος Πρεσβυτέρου Λαοδικεῖας.

(2) Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Πρώτην ἀποφύλακτον ὁ Μιχαῆλ

ἔγινε μοναχός καὶ διεπέρασε τὴν ζωὴν τῆς. Τὸν δὲ ἡὸν τῆς Θεοφύλακτον ἐν τῇ εἰκοστῇ ὁ Λέων, καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐξώρισεν. Ὁρα σελ: 258. τῆ β'. Τέμ: τῆς Ἐκκλησίας: Ἱστορίας τῆς Μελετίου.

εἰκονομάχων, τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων σβεισθεῖσαν. Τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἄφικαν τὰ ὀσπη-
 τιά των καὶ ἔφευγον. Ὁθεν ἀκολούθως καὶ οὗτος ὁ Ὅσιος Εὐσράτιος, μὲ τὴν παρακίνησιν τοῦ
 Ὁσίου Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, τῷ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ διπλαθῆ, ἀφῆκε τὸ Μοναστήριόν τε καὶ ἐπῆγεν εἰς
 τὴν πατρίδα τε, Ὁταν δὲ πάλιν ἡ Ἐκκλησία ἀπέλαβεν τὸν ἐδικόν της ζολισμόν, μὲ τὴν ἀνασπί-
 λωσιν καὶ προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, τὴν γενομένην ἐπὶ Μιχαήλ καὶ Θεοδώρας, ἐν ἔτει
 ωμβ'. τότε καὶ οἱ Ὅσιοι καὶ σημειοφόροι Πατέρες, ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὰ ἐδικάτων Μοναστήρια.
 ἀκολούθως δὲ καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Εὐσράτιος ἐγύρισεν εἰς τὸ Μοναστήριόν τε.

Ὁθεν ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν, ἐσυγκοπίαζεν ἀόκως μὲ τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ σωματικά ἔργα.
 Τὴν δὲ νύκτα, ἐπέρινα μὲ ζάσεις ὄλονυκτίες καὶ γουγκλισίας. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ὅταν
 ἐτελεῖτο ἡ κανονικὴ ἀκολουθία καὶ ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς ὁ αἰδύμος ἐμβραίνωντας μέ-
 σα εἰς τὸ Ἅγιον βῆμα, ἐσέκετο ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκολουθίας ἕως τέλος, λέγωντας ἐκτενωῶς εἰς
 τὸν ἑαυτὸν τε τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ὅσα δὲ θαύματα ἔγιναν ἀπὸ αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ
 γράψῃ τις, μὲ τὸ νὰ ἦναι πολλὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν. Τὰ ὁποῖα ἔλαβεν παρὰ Θεοῦ, ὡς ἓνα ση-
 μεῖον ἀληθεύσατον τῆς πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν εὐαρεσθήσεώς τε. Ὁταν δὲ ὁ Ἅγιος ἔμελλεν νὰ ἀπέλ-
 θῃ πρὸς Κύριον, ἐκάλεσεν ὅλους τῆς ὑποταξομένης εἰς αὐτὸν Μοναχῆς καὶ τῆς λέγει. Ἀδελφοὶ καὶ
 Πατέρες, ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου ἔλαβεν τέλος. Λοιπὸν τέκνα μου ἀγαπητὰ, φυλάξτε τὴν παρα-
 καταθήκην τοῦ Ἁγίου σχήματος, ὅπερ παρελάβετε, ἤξεύροντες, ὅτι τὰ μὲν παρόντα πράγματα,
 εἶναι πρόσκαιρα καὶ μάταια. Τὰ δὲ μέλλοντα, εἶναι αἰώνια καὶ παντοτινά. Ὁθεν σπευδάσατε
 τέκνα μου, διὰ νὰ ἀξιώσῃτε τῆς μερίδος τῶν σωζομένων. Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσευχηθεὶς, ἐσφρά-
 γισεν αὐτῆς (μὲ τὸ σημεῖον διπλαθῆ τῷ Σταυρῷ) εἶτα σηκώσας τὰ ὀμμάτιά τε εἰς τῆς Οὐρανοῦς,
 εἶπε, Εἰς χεῖράς σε Κύριε παρατίθημι τὸ πνευμά μου. καὶ εὐθύς ὑπνωσε τὸν τῆς ἀναπαύσεως
 ὑπνον, ζῆσας χρόνος ὀλοκλήρης ἐνενηνταπέντε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ι'. Μνήμη τῷ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Νύσσης.

,, Ἡ μῆσα Γρηγόριος οὗ Νύσσα θρόνος,

Γρηγόριος.

,, Οὐ Πιερίαν, ἀλλ' Ἐδεμ σκηπὴν ἔχει.

,, Γρηγόριον δεκάτη θανάτω κνέφας ἀμφεκάλυψεν.

Ὅπως ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ Νύσσης Ἐπίσκοπος (ἥτις κοινῶς Νύσι ὀνομά-
 ζεται, Πόλις μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Καισαρείας, ἀπέχουσα αὐτῆς ἑξήντα μίλια) ἔπερ
 λέγω ἦεν ἀδελφὸς τῷ Μεγάλῳ Βασιλεῖσι ἀκμάσας ἐν ἔτει το δ'. λαμπρὸς ὢν ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τῆς
 Ὁρθοδόξε πίσεως ζηλωτῆς. Διὰ τῆσθε καὶ προσάτης ἐχηρημάτισεν τῆς τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίας. Πα-
 ρῶν γὰρ ἦεν καὶ αὐτὸς ὁ τρισόλβιος μαζί με τῆς ἑκατὸν πενήκοντα Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ἐσυ-
 νάχθησαν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινὸπολει γενομένην Οἰκουμενικὴν δευτέραν Σύνοδον κατὰ τῶν Πνευματο-
 μάχων, ἐν ἔτει τ πα'. καὶ ἐσάθη ὑπὲρμαχος μὲν τῆς Ὁρθοδόξε πίσεως, ἀντίμαχος δὲ τῆς δυσ-
 σεβῆς αἰρέσεως τῶν Πνευματῶν, κατατροπώσας αὐτῆς μὲ γραφικὰς ἀπεδείξεις, καὶ μὲ τὴν
 δύναμιν τῶν λόγων τε. Πέρασας γὰρ κάθε εἶδος λόγου καὶ ἀρετῆς, εἰς καθ' ἓνα τὸ κράτος ἔλαβεν.
 Οὗτος λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποιμνίον τε καλῶς καὶ ὀσίως, ἐν γῆρα καλῶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμη-
 σεν. Ἦτον δὲ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῷ σώματος, ὅμοιος κατὰ πάντα μὲ τὸν ἀδελφόν τε Βα-
 σίλειον, ἕξω ἀπὸ τὸ λευκὸν τῶν μαλλίων, καὶ τὸ ὀλίγον χαρίζατον, ὅπερ εἶχεν οὗτος περισ-
 σότερον ἀπὸ ἐκεῖνον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Συναγωγῆς ἐν τῇ Ἀγιατάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (1)

Τῆ

(1) Ἄλλοι δὲ ἀκριβέστερον καὶ σωπομώτερον γράφουσιν αὐτὰ περὶ τῷ Ἁγίῳ τῷσθε Γρηγορίῳ. Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δομετιανῶ Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

» Δομετιανὸς τῆς φθορᾶς ἀπὸ πλάγι.

Δομετιανός.

» Εἴπερ φθορὰν χρὴ τὸν δε τὸν βίον λέγειν.

Οὗτος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Ἰουστινιανῶ τῆ μικρῆ, τῆ κ' ῥινομητίε καλεμένη, ἐν ἔτει χγ'α'. ἦτο Θεοδώρῳ κ' Εὐδοκίᾳς, οἱ τινες ἦτον πλείοι ἀπὸ χρήματα. Οὗτος λοιπὸν σπεδάσας ἀρκετὰ τὴν ἔξω παιδείαν, κ' τὴν ἔσω τῶν θείων Γραφῶν, συνεζεύχθη μὲ γυναῖκα διὰ γάμου ἐλίγον καιρὸν. Ἀφ' οὗ δὲ ἡ γυνὴ τῆ ἐτελεύτησε, κατέστη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Μελιτινῆ Ἀγίας Ἐκκλησίας, ὅταν ἦτον τριάκοντα χρόνων, ἐπειδὴ ὅλην τὴν σπεδὴν τῆ εἶχεν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν. Συγκρασάσας λοιπὸν τὴν πολιτικὴν φρόνησιν μαζὶ μὲ τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν, ἔχι μόνον ἔγινεν αἴτιος σωτηρίας εἰς τὰς ἐπαρχιώτας τῆ Χριστιανῆς, ἀλλὰ κ' εἰς ὅλον ἀπλῶς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων. Διότι παρακαλεσθεὶς πολλὰς φορᾶς ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Ῥωμαίων Μαυρίκιον ἐν ἔτει ωπ'δ'. ἀπεσάλη εἰς τὴν Περσίαν. Καὶ ὅταν ὁ Βαράμ ἐσηκώθη ἐναντίον εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόν, κ' εἰδὼξεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν θρόνον, τότε ὁ Ἅγιος ἔτος ἐσάθη ἀρκετός, κ' πάλιν ἀπεκατέστησε τὸν Χοσρόν εἰς τὴν Βασιλείαν τῆ. Ὄθεν διὰ τὸ τοιοῦτον κατόρθωμα, ὑπέταξε τὸν Χοσρόν εἰς τὰς Ῥωμαῖας, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πληρώη δόσιμον εἰς αὐτῆς. Ὄθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ἦτον ὁ Ἅγιος ἔτος φίλος μὲ τὸν Μαυρίκιον κ' τὴν αὐτῆ σύζυγον. Ἐν τῆς φιλίας δὲ ταύτης ἔγινε κύριος ἄσπρων πολλῶν. Τὰ ὅποια ἐξώδευσε εἰς οἰκοδομὴν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν, κ' πτωχοτροφείων. Πηγαίνωντας δὲ δεύτερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐτιμήθη δὲ τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἀπὸ ὅλα τὰ τάγματα, τὸσον τὰ Βασιλικὰ, ὅσον κ' τὰ Ἐκκλησιαστικά. Τεθὲν γὰρ αὐτὸ μέσα εἰς σεντούκι, κ' δορυφορούμενον μὲ λαμπάδας κ' ὕμνος, ἐφέρθη εἰς τὴν πατρίδα τῆ. Πολλὰς δὲ ἐνεργείας θαυμάτων ἔδειξεν ὁ αἰδὶμος καὶ ζῶν ἐν τῆ παρούσῃ ζωῆ, κ' μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Συναξίς ἐν τῆ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Μνήμη τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρμιανῶ Πρεσβυτέρου κ' οἰκονόμου τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας.

» Ἀπῆρεν ἔνθεν πρὸς Πόλιν μέγα κλέος,

Μαρμιανός.

» Ὁ Μαρμιανός, οὗ κλέος κ' ἂν γῆ μέγα.

Οὗτος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Μαρμιανῶ κ' Πελαγερίας, ἐν ἔτει υνγ'. οἱ δὲ πρόγονοι τούτου ἦτον ἐκ τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὗτος λοιπὸν ἔκτισε Ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔσμιξε μὲ αὐτὸν τὸν εὐκτῆριον οἶκον τῆ Ἀγίας Ἰσιδώρου. Ὁμοίως ἔκτισε Ναὸν κ' τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, τὸν εὐρικόμενον εἰς τὰς ἐμβόλους τῆ Δομνίνης, τὸν ὅποιον ἐγλύτωσε κ' ἀπὸ τὴν μεγάλην πυρκαϊάν, ὅπως

ἦτο-

ἡμῶν Γρηγόριος ὁ πρὸς ἐν τῆ Καππαδοκίᾳ Νύσσης Ἐπίσκοπος, Ἀναγιώστη ὡν φώτερον, ὑστερον ἀφῆσας τὴν ἀξίαν, εἰδὼς τὸν εὐκτῆριον οἶκον εἰς τὴν σπυδιὴν τῆς ρητορικῆς τέχνης. Ἀνεκαίεσθη δὲ πάλιν εἰς τὴν ἀξίαν αὐτῆ διὰ τῶν ἐπιτηλικῶν παρακλήσεων Γρηγορίου τῆ Θεολόγου. Πρὸ τῆ δὲ νὰ γίνῃ Ἐπίσκοπος, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεοσεβίαν, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἀνδρείως ὑπέμνη. Κατὰ τὸ 372. ἔτος ἔγινεν Ἐπίσκοπος. Καὶ ὀλίγον ὑστερον ἀπὸ τῆ Ἐπισκοπῆ, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν Οὐάλεων, κ' ἐπειράθη εἰς διαφορὰς πῶτες, παλαυτομέρους ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. ἐν ἔτει δὲ 378. πελάτισσαντος τῆ Οὐάλεωντος, ἀνεκαίεσθη εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τῶν Γρατιανόν. Παρεσάθη δὲ ἐν τῆ κατὰ Ἀντιόχεια Σινώδῃ, κ' ἐπέμνη πρὸ αὐτῆς εἰς τὴν Ἀραβίαν ὁμῶ

μὲ ἄλλοις Ἐπισκόποις, διὰ τὰ ἐπισκεφθῆ τῆ ἐκτῆ Ἐκκλησίας. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, κ' προσκλήσας τὰς Ἀγίους τῶτες, ἀνέδασε διὰ τῆς ἐκτῆ πῶτε γινομένης κακίας. Παρῶν δὲ εἰς τὴν β'. Σινώδῃ ἐν ἔτει 381. ἀνεπλήρωσε τὸ σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ, προσθεὶς τὴν Θεολογίαν τῆ Ἀγίας Πνύματος, κ' τὰ πῶσα ἀλλὰ ἄρδρα μίχρη πῶτες. Εὐρέθη δὲ παρῶν κ' εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινούπολιν γεσομένην τοπικῶν Σινώδῃ, περὶ Ἀγαπίου κ' Βαγαθίου ἐν ἔτει 394. Σημείωσαι, ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ ἐβδόμη Σύνοδος ἐν τῆ ἐκτῆ φάξῃ αὐτῆς, Πατέρα Πατέρων ὀνομάζει τὸν θᾶον τῶτον Νύσσης Γρηγόριον. Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος λόγον ἔχει εἰς τὸν Γρηγόριον τῶτον. ἢ ἡ ἀρχὴ, Φίλος πιστῶ ἐκ ἐστῆ ἀνταλλαγῆ (σφίξεται ἐν τοῖς ἐκδομένοις.)

ἠκολούθησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μὲ τῶτον τὸν τρόπον. Εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ πυρκαϊὰ κατέκαυσε τὰ ἄνω μέρη τῆ Ναῦ, αὐτὸς ἐσέκετο ἐπάνω εἰς τὴν στέγην. Καὶ ἔχων τὰς χεῖράς τε σηκωμένας, ἐπροσύχουτο. Τὴν δὲ ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων ὅπῃ ἔλαβεν ἐν Θεοῦ ὁ Ἅγιος ἔπος, καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν ἐνδυμάτων, καὶ τὴν πτωχικὴν δίαιταν, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως ὅπῃ εἶχε, καὶ μόλον ὅπῃ εὕρισκετο εἰς πλοσιότητα: ταῦτα λέγω πλατύτερον διηγεῖται ὁ βίος αὐτοῦ.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς εἰς τὸν Ναὸν τῆ Προφήτε καὶ Βαπτιστῆ Ἰωάννης, κοντὰ εἰς τὴν Κινσέρναν τὴν Μωκκισίαν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῇ καλεσμένῃ τῆ Δανιὴλ. Τελεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν πάντην ἡμέραν, καὶ ἡ Συναξίς διὰ τὸν γεγονότα Σεισμόν, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Βασιλείας Βασιλείς, ὅταν ἔπεσεν ὁ Ναὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ ἐν τῷ Σίγματι, καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ οἴκοι κοινοὶ καὶ ἰδιωτικοί. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τῆ Ἁγίᾳ τέτῃ ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς βίος αὐτοῦ εὕρισκεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ πῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καὶ τὴν Βασιλίδαν.)

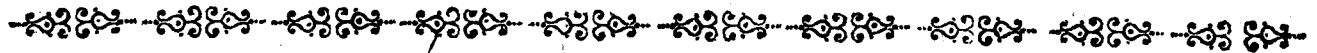
Ὁ Ὅσιος Ἀμμώνιος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (1)

„ Τῆς ἀρετῆς ὁ Θεῖος ἐσβέσθη λύχνος,

Ἀμμώνιος.

„ Λύχνων μυσάντων σαρκικῶν Ἀμμωνίς.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ'. Μνήμη τῆ Ὁσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίᾳ τῆ Κοινοβιάρχῃς.

„ Κοινῆ Θεοδοσίᾳ Ἡγεμῶν βίος,

Θεοδόσιος.

„ Κοινῆ μονασαῖς ἐκβιώσας ζημία.

„ Ἐνδεκάτη ὁλοὴν βίον λίπε Κοινοβιάρχῃς.

Ὅπως ὁ Ἅγιος ἦπεν κατὰ τῆς χρόνης Λέοντες τῆ μεγάλης ἐν ἔτει υ'. ἔφθασε δὲ καὶ εἰς τῆς χρόνης Ἀναστασίᾳ τῆ Διόκω τοῦ ἐν ἔτει υγ'. Βασιλεύσαντος. Ἐκατάγετο δὲ ἀπὸ ἑνα χωρίου τῆς Καππαδοκίας ὀνομαζόμενον Μωγαρισοῦ: Υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν, πατρὸς μὲν, Προαιρεσίᾳ καλεμένῃ, μητρὸς δὲ, Εὐλογίας. Οὗτος λοιπὸν ἀφ' οὗ ἔγινε μοναχὸς, ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἀντάμωσε τὸν Ἅγιον Συμεῶν τὸν συλίτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμαθε καὶ τὴν αὐξήσιν, ὅπου ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ἔχει νὰ γένη πολλῶν λογικῶν προβάτων ποιμῆν. Ἐπειτα ἠσύχασε κοντὰ εἰς ἑνα ἄνδρα ἠσυχαστὴν, Λογγίνου ὀνομαζόμενον, καὶ ἐμεταχειρίσθη τὴν ἐγκράτειαν μὲ τὴν ἀκρότητα, ὥστε ὅπου ὄλην τὴν ἐβδομάδα ἔτρωγε μίαν μόνην φορὰν ὁ αἰδίμος, καὶ εἰς τὸ διάστημα τριάκοντα ὁλοκλήρων χρόνων δὲν ἔφαγε τελείως ψωμί.

Ἀσκήσας λοιπὸν κάθε εἶδος ἀρετῆς, εἰς τὸσον ὕψος ἀναβάσεως ἔφθασεν ὁ τρισόλβιος, εἰς τρόπον ὅτι ἠξιώθη νὰ ἐκτελῇ παράδοξα θαύματα. Αὐτὸς γὰρ μόνος ἔβλεπεν ὁμοῦ μὲ ἑνα ἄλλον ἀδελφόν, τὸν μαθητὴν του Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἐγκαυρίασε πρῶτος: ἦτοι ἀπέθανε, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν τάφον, ὅπου ὁ Ἅγιος ἔκτισε διὰ λόγου του πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ

θανά-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι δύο Ὅσιοι Ἀμμώνιοι ἀναφέρονται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὁ εἷς, ἦπεν μαθητὴς τῆ Ἀββᾶ Παμβῶ, καὶ ἔχε τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ δύο ἀδελφάς, ὁμοίως εἰς τὰς ἀρετὰς. Ὁς τις ἐκολε τὸ αὐτὸ μόνον διὰ νὰ μὴ γένη Ἀρχιερεὺς, καὶ ὁποῖος ἀπαδέσπερος ἄλλος δὲ ἦπεν εἰς τὴν ἐρημόν, ὡς ἐλέγγεν ὁ Εὐάγγελος. Ὁ δὲ ἄλλος Ἀμμώνιος, εἶχε σπηλῆσαν, καὶ ὅταν ἤρχετο κανενας νέος διὰ νὰ μονάσῃ εἰς κελίον,

ἐμάζονε τὴν Σκήτην, καὶ ἐκαποσκιάζον κελίον διὰ τὸν ἀδελφόν. Φαίνεται δὲ καὶ τρεῖς Ἀμμώνιοι, εἰς τὴν δεκάτην τῆ Νομβρείου, ἐν τῷ Συναξαρίῳ τῆ Ἁγίᾳ Μίλου τῆ Ἱερομάρτυρος, ὁς τις Ἀμμώνιος ἦπεν μαθητὴς τῆ Μεγάλου Ἀνατωνίου. Ποῖος δὲ ἀπὸ τῶν τρεῶν ἔστιν ὁ ἐντύπος ἀναφερόμενος; ἀδηλόν ἐστιν.

θανάτῳ, ἐσέκετο μετὰ τὸν θάνατόν τε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συνέβαλλον, ἦτον δὲ εἰς ὅλης ἀσφάλτου. Αὐτὸς ἀναφε καὶ τὰ ἐσβυμένα κάρβυνα χωρὶς φωτίαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως ἔμελλε νὰ θεμελιώσῃ τὸ Μοναστήριον. Αὐτὸς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος μίαν γυναῖκα, ὅπως προσῆλθεν εἰς αὐτὸν μετὰ πίσεως. Αὐτὸς ἀπὸ ἑνα σπειρίσιπάρη, ὅπου εὐλόγησεν, ἔκαμε νὰ ξεχειλίσῃν τὰ τῆ σίτη ἀμπάρια.

Αὐτὸς ἀοράτως ἐπιφανεῖς, εὐγαλεν ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆ πηγαδῆς τὸ παιδίον, ὅπως ἐκεῖ μέσα ἔπεσεν. Αὐτὸς καὶ τὸν θάνατον ἔπαυσε τῶν παιδιῶν μιᾶς γυναικὸς, τὰ ὅποια πρὸ τῆ ἀκόμῃ νὰ γεννηθῆν εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ τῆ θανάτῳ ἠρπάζοντο. Ὁθεν καὶ τὴν τέτων μητέρα, ἣτις δὲν ἦτον καλλιτέρα ἀπὸ μίαν παντελῶς σείραν, διὰ τὴν τῶν τένων σέρσιον: ταύτην λέγω, ὁ Ἅγιος πολύτεκνον διὰ προσευχῆς τε ἐποίησεν. Ἀλλὰ καὶ ἑνα νέφαλον ἀπὸ ἀκρίδας ἐδίωξεν ὁ Ὅσιος μὲ μοναχὴν ἐπιτίμησιν. Αὐτὸς καὶ τὸν Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς Κήρυκον, ἐφύλαξεν εἰς τὸν πόλεμον ἄτρωτον. Ἐφόρει γὰρ ἐκεῖνος ὡσαν φυλακτικὸν σιδηροπτεκάμισον, τὸ τρίχινον τῆ Ἁγίε ἰμάτιον. Ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἀδικημένην ἀπὸ ξηρασίαν καὶ μὴ βλασάνυσαν, ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἀνυδρίαν, καταβιβάσας βροχὴν διὰ τῆς προσευχῆς τε.

Προεῖπε δὲ ὁ Ὅσιος καὶ τὸν κρημισμὸν, ὅπως ἔμελλε νὰ πάθῃ ἡ Πόλις Ἀντιόχεια ἀπὸ τῶν σεισμῶν. Πολλὲς δὲ ἀνθρώπων ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν τῆς θαλάσσης φορτῆναν, φανεῖς εἰς αὐτοὺς κινδυνεύοντας. Ἐσάθη δὲ καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν ἀρετὴν πολλῶν μαθητῶν, καὶ πολλοτάτως ἐπαραινίσεν εἰς τὸν ὅμοιον ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς ἐδικῆς τε ἀρετῆς διὰ μέσσω τῶν λόγων καὶ ἔργων τε, καὶ ἀκολούθως οἰκείωσεν αὐτὲς μὲ τὸν Κύριον. Ἐτζί λοιπὸν πολιτευσάμενος, καὶ δοξασθεῖς ἐν τῇ γῆ, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ, εἰς χεῖρας Θεῶ τὸ πνευμά τε παραθέμενος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις εἰς τὸν Ἀποστολικὸν Ναὸν τῆ Κορυφαίε Πέτρου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τῆ Ἁγίε τέτω ὅρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.) (1)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ Ἠγόμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ Ἱεράς Μονῆς τῆ Φιλοθέου, καὶ Ἐπίσκοπος Τραπεζῆντος χρηματίσας, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

* „ Θεοδοσίω ἐπλάκη διπλῆν σέφος,
„ Ὡς ἱεράρχῃ καὶ ὀσίῳ Κυρίῳ. (2)

* Θεοδόσιος.

Ἡ Σύναξις τῶν Μυριῶν Ἀγγέλων τελεῖται ἔνδον τοῦ Μαρτυρίου τῆς Ἁγίε Ἀναστασίας ἐν τῆς Δομνίνε.

* „ Τῆς ἐξυμνῆσας τὸν τρισάγιον ὕμνον,
„ Ὑμνοῖς γεραίρειν εἰκὸς ἐσὶν Ἀγγέλως.

Μυριοί (3)
Ἄγγελοι.

Μνήμη τῆ Ἁγίε Στεφάνου τῆ ἐν Πλακιδιανῶς, καὶ τῆ Ἁγίε Θεοδώρου, καὶ Ἀγαπίου τῆ Ἀρχιμανδρίτε.

* „ Οἱ τρεῖς Τριάδος νῦν παρίστανται θρόνῳ,
„ Τὴν γῆν λιπόντες καὶ κατοικῆντες Πόλον. (4)

Στέφανος.
Θεόδωρος.
Ἀγάπιος.

Ο

(1) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τῶν Βίων συγγράφειν ὁ Μεταφραστὴς. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Ἦδιστον μετ' ἑαρ. (σφίζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις)

(2) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιωτάτων Πατέρων.

(3) Μυριοί Ἄγγελοι, ἐγὼ ἔγραφα: ἦτοι ἀναριθμητοί, ὡς πρὸς ἡμᾶς. καὶ ἔχι μύριοι: ἦτοι δέκα χιλιάδες. Ἀναλογώτερον γὰρ εἰσι τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶ δέυτερον. Καθότι ὁ Ἀρεσπαγίσις Διονύσιος λέγει „ Πολλοὶ εἰσὶν αἱ μακάριοι στρατιᾶ τῶν ὑπερκοσμίων νεῶν, τῶν ἀσθενῶ καὶ σωσαλιμενῶν

ὑπερβητικῶν τῶν καθ' ἡμᾶς ὑλαίων ἀρεθμῶν συμμετρίαν. (κεφ: 1 δ. περὶ Οὐρανίε Ἱεραρχίας.) Διὰ τί δὲ ἐπλάκη ἡ Σύναξις αὐτῆ τῶν Μυριῶν Ἀγγέλων, ἔδεν εὐρομεν. (4) Περὶ τῆς γραφῆς ἐδὼ παρὰ τοῖς Μιτωαίοις ἡ Μνήμη τῆ Ἁγίε Ἀποστόλου Μάρκου πλησίον τῆ Ταύρου: ἦτοι Μάρκου τῆ Εὐαγγελιστῆ. Αὐτῆ γὰρ τελεῖται κατὰ τῶν ἐκκοσμῶν πέμπτῳ Ἀσφίσι. Ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη τῆ Ὁσίου Εὐφρατίου. Αὐτῆ γὰρ ἰορπάζεται κατὰ τῶν ἐκκοσμῶν πέμπτῳ Ἰουλίῳ. Ὅπως καὶ τὸ Συναξαζόμενον αὐτῆς γράφεται.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάϊρος ἀικιζόμενος τελειῖται.

„ Μάϊρος ἐκράυαζεν ὦν ἐν αἰκίαις.

Μάϊρος.

„ Μὴ δειλιᾷς Μάϊρε, πλήττε κὺ σέφε.

Ὁ Ὄσιος Βιτάλιος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (1)

„ Καὶ πνεῦμα δόντα Βιτάλιε Κυρίῳ,

Βιτάλιος.

„ Τὰ πνεύματα φρίττεισε τῆς πονηρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΒ΄. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς.

„ Τῆς πάντα λαμπρᾶς Τατιανῆς τῆ κάρα,

Τατιανή.

„ Λαμπρὸν προσξένεισε τὸ εἶφος σέφος.

„ Τῇ δυσκαιδεκάτῃ Τατιανῆς αὐχένα κέρσαν.

Αὕτη ἦταν ἀπὸ τὴν παλαιῶν Ῥώμην, κατὰ τὲς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐν ἔτει σ'ιη΄. Θυγάτηρ μὲν πατρὸς πλοσίε κὺ περιφανῆς, ὁ ὁποῖος τρεῖς φορᾶς ἔγινεν Ὑπατος. Διάκονος δὲ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν κὺ τὸ ἐπάγγελμα. Αὕτη λοιπὸν διὰ τὶ ὠμολόγει τὸν Χριστὸν, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, κὺ ἐμβαινύσα μέσα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων ὁμοῦ μὲ τὴν Βασιλέα, ἐκρήμνισεν εἰς τὴν γῆν διὰ προσευχῆς τῆς τὰ εἶδωλα. Ὄθεν δέρνυσαν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον, κὺ μὲ σιδηρὰ ἀγγυεῖλα σχίζουσι τὰ βλέφαρά τῆς. Ἐπειτα κρεμῶσι αὐτὴν κὺ καταξοσχίζουσι τὸ σῶμά τῆς. εἶτα ξυρίζουσι τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ καταισχύνου. Μετὰ ταῦτα ρίπτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν φωτιάν, καὶ δίδουσιν εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὴν φάγῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβῆς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ: τῆτε χάριν ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔτιωσ ἔλαβεν ἡ ἀσίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀβεσσαλαμίτη.

„ Ἀπανθρακωθεῖς καρδίαν θείῳ πόθῳ,

Πέτρος.

„ Ἐπὶ ἀνθρώπων ἦδισα Πέτρος ἐπνέει.

Ὅπως ὁ Ἅγιος, μὲ τὸ νὰ ἦταν ἀνδρείος κὺ δυνατὸς, τόσο κατὰ τὸ σῶμα, ὅσον κὺ κατὰ τὴν ψυχὴν κὺ κατὰ τὴν πίσιν, ὠμολόγησε παρησία τὸν Χριστὸν εἰς τὴν νεότητι τῆς ἡλικίας τῆς. Ὄθεν ὁ τῆς Ἐλευθεροπόλεως Ἀρχων, ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθη ἔτε μὲ κολακείας νὰ μαλακώσῃ τὴν γνώμην τῆς, οὔτε μὲ τὲς φοβερismῆς νὰ τὸν φοβίσῃ: τῆτε χάριν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν πυρκαϊάν. Καὶ ἐκεῖ ἔλαβε τὸν Στέφανον τῷ Μαρτυρίῳ ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστής.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μερτίε.

Μέρτιος.

„ Θεὸν ποθῶν ὑψιστον ἰσχυρὸν μόνον,

„ Μασίζεται Μέρτιος ἰσχυρῶς ἄγαν.

Ὅπως ὁ Ἅγιος ὄντας στρατιώτης ὑποκάτω εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τὸ καλέμενον τῶν Μαύρων,

(1) Ὅπως ὁ Ὄσιος φαίνεται νὰ ἦται ὁ Βιτάλιος ἐκᾶνος, ὅπῃ ἀναφέρεται εἰς τὸν Βίον Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ὄσιος ἦταν εἰς τὸ Μοναχικὸν πᾶ Ἀββᾶ Σιερίδα, καὶ ἐπῆγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν θεῖον Ἰωάννην εἰς ἀκόλουσκα σκανδαλίζεσκα. Ὄθεν γράφει εἰς χαρτίον ὅλας αἰε πόρνας, ἐδύλεσε τὸ ἐργόχαρον τῆς. Ἀπὸ αὐτοῦ δὲ ἀγάμωτας δέκα ὀβολοῖς τῶν ἡμερῶν, πὸν μὲν ἔτα ὀβολὸν, ἡ-ῶσι παραν, ἐδίδε καὶ ἀγόραζε λιμπινάκια, καὶ πᾶ ἔμεπε.

χειρίζετο εἰς τροφὴν ἐδικλῶσκα. Τὲς δὲ ἐπιλοίτους ἐδίδεν εἰς μίαν τὸνλιμν καὶδε βράδυ, λέγων αὐτῆ. Διὰ τὸν Κύ-εμον μὴ ἀμαρτήσῃς αὐτῶν τῶν νύκτα, καὶ λάβε αἰετις. Αὐτοῖς δὲ ἐφορσηχιστο διὰ τῶν σωτηρίων αὐτῶν ὅλων τῶν νύκτα, καὶ τὸ φωνὴ ἐμίσδου, ἀρχίζωντας αὐτῶν νὰ μὴ ὁμολογήσῃ εἰς κἀνενα τῶν ἀρχζίνσκα. Ἀνάγνωδι ἐκᾶ καὶ ἐπιλοίτουσκα πρὸς αὐτῶ.

ρων, κατὰ τὰς χρόνας τῆ Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σϛή. ἐδιδάβλη εἰς αὐτὸν, ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ὁθεν φερθεὶς ἔμπροσθεν τῆ Βασιλέως, ἠναγκάσθη ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὰ προσφέρει θυσίαν εἰς τὰ εἶδωλα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, εὐγάρησεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ζώνην, ἣτις ἦτον σημεῖον τῆς σρατιωτικῆς ἀξίας τε. Ἐπειτα δέρνουν αὐτὸν, καὶ μὲ ξυλίας καταξοσχέζουσι τὸ σῶμά τε. Ὁ δὲ Ἅγιος μὲ τόσῃ γενναιοκαρδίαν ὑπέμεινε τὴν σκληρὰν βάσανον ταύτην, ὥστε ὅπου οὐδὲ μικρὰν φωνὴν εὐγαλεν ἀπὸ τὸ σῶμα. Ὁθεν ἐξεπλάγη ὁ Τύραννος, καὶ ἐκθαμβος ἔγινεν. ἐπειδὴ δὲ ὁ δαρμὸς ἐξαπλώθη εἰς πολὺ ὥρας διάστημα, εἰς τρόπον ὅτι δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ σῶμα τῆ Μάρτυρος εἰδὲ ὀλιγάτατος τόπος, ἢ μέρος ἀπλήρωτον: διὰ τῆτο ἐπρόσαξεν ὁ Τύραννος τὸν ἀφῆσεν, καὶ τὸν ῥίψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασεν ὅσῳ ἡμέρας, ἔτρεξεν ὕλη πολλὴ ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆ Ἁγίας, τόσον ὅπως εὐγάρηεν ἀπὸ αὐτὰς ὑπερβολικῆ δυσωδία. Ὁθεν ἀποκαμῶν ἀπὸ τὰς πόνας ὁ τῆ Χριστῆ ἀθλητῆς, παρέδωκε τὴν τιμίαν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ. Καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίας ἀφῆρτον Στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι ὅσῳ Μάρτυρες οἱ ἀπὸ Νικαίας εἶφει τελειοῦνται.

„ Θνήσκει χορῶστις ὀκτάρημος ἐκ εἶφους,

Μάρτυρες ἡ.

„ Αἰῶνος εὐρεῖν ἀγδὸς ζωνὴ θέλων.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθασία εἶφει τελειοῦται.

Εὐθασία.

„ Αὐτὴν κεφαλὴν ἐκ εἶφους Εὐθασία.

„ Αὐτῷ Θεῷ Σωτῆρι κόσμῳ προσφέρει.

Μνήμη τῆ Ὁσίε Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργῆ Ἡλίας. (1)

Ἡλίας.

* „ Ἄλλος δέδεικται θαυματουργός Ἡλίας.

„ Ὁ θαυματουργός οὕτως ὄντως Ἡλίας. (2)

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῆ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΓ'. Μνήμη πῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐρμούλου καὶ Στρατόνικου.

„ Ἡ σαργάνη ναῦς Ἐρμούλου στρατόνικου,

Ἐρμούλος.

„ Κοινὸν κατάπλεν εἰς βυθὸν ποιμμένοις.

Στρατόνικος.

„ Ἐρμούλου ἠδ' ἐτάρον δεκάτη πνίξε τρίτη ἴσρος.

* Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τοὺς χρόνας Δικνίε τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει τιδ'. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐρμούλος ἦτον Διάκονος κατὰ τὸ ἀξίωμα. Ὁ δὲ στρατόνικος ἦτον φίλος τοῦ Ἁγίου Ἐρμούλου. Παράσαθεις λοιπὸν ὁ Ἅγιος Ἐρμούλος ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁμολογῶν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν, δέρνεται μὲ κῆποιας βούλλας χαλκωματένιας, ἔπειτα καταξοσχέζεται εἰς ὅλον τὸ κορμὴ μὲ ῥαβδία ἀκανθωτά. Διὰ μέσος δὲ πῶν βασάνων τούτων, προσκαλεῖ τὸν φίλον τε Στρατόνικον διὰ τὰ παρηρησιάζῃ καὶ αὐτὸς καὶ τὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστόν. Βλέπων γὰρ ὁ Στρατόνικος τὸν Ἅγιον Ἐρμούλον, πῶς ἐδέρνετο τόσον ἀσπλαγχα, καὶ πῶς ἡ κοιλία καὶ τὸ σῆθός τε ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸν πολὺν δαρμὸν, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκανθωτά ῥαβδία, ἐσυμπόνεσεν. Ὁθεν ἐπαρηρησίασε παρευδὺς τὸν ἑαυτὸν τε, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν αὐτὴν πίσιν τῆ

Ἐρ-

(1) Περὶ τῆ Ὁσίε πῶν Ἡλίου γράφεται ἐν τῷ Παράδοξῳ πῶν Πατέρων ὅτι ἔπει τῆτο τῷ ἀξιομνημόνῳ ἀποφθεγμα „ Ἐγὼ τρεῖς φράγματα φοβῶμαι. Ὅταν μίση ἡ ψυχὴ μου θηλθῆν ἀπὸ τῆ σῶματος. Καὶ ὅταν μίση τῷ Θεῷ ἀπαντήσαι. Καὶ ὅταν μίση ἡ ἀπόφασις θηλθῆν κατῆμου.

(2) Περὶ τῆ εἰδῶ γράφεται παρὰ πῶς Μιμαίοις ἡ Μνήμη

μὴ τῆ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τῆ ἐν Εὐχαΐταις: ἡσὶ Θεοδώρου τῆ Στρατηλάτη. Αὐτὴ γὰρ εὐορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδοὴν Φθύνου. Ὁμοίως περὶ τῆ γράφεται καὶ ἡ Μνήμη τῆς Ὁσίε Θεοδώρου τῆ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ. Αὐτὴ γὰρ εὐορτάζεται κατὰ τὴν εἰδεκάτην τῆ Σεπτεμβρίου. Ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη Ἀλεξάνδρου, τῆ Κωνσταντινουπόλεως ἀλλοδαπῆ. Τῆ γὰρ ἡ Μνήμη τελίται κατὰ τὴν τριακοσίῳ τῆ Αὐγύστου.

Ἐρμούλῃ. Ἐρωτηθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν Βασιλέα, ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι Χριστιανός. Διὰ τῆτο δέρνεται, κ' ῥίπτεται εἰς τὸν Ποταμὸν Ἰσρον: ἦτοι Δέναβιν, μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιον Ἐρμούλον. Καὶ ἐκεῖ ἔλαβον κ' οἱ δύο τὰ μακάριον τέλος τῆς Μαρτυρίας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις κ' εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν Ὁξείαν, καὶ εἰς τὴν Φυρμέπολιν, καὶ εἰς τὴν τόπον τὸν καλούμενον Σπεδαίου, κοντὰ εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον) τὸν δὲ ἑλληνικὸν τῆτον Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής. Ἐ ἡ ἀρχὴ „ Βασιλεύοντες Δικαίως τῆ δυασειβῆς (σῶζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων κ' ἐν ἄλλαις)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίε Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τῆ ἀπὸ Νισίβειος.

„ Τὸν Ἰακώβον θνητὸν ὄντα τῇ φύσει.

Ἰακώβου!

„ Θνητοῖς ὁμοίως μὴ θανεῖν οὐκ ἔν πρόπον.

* Οὗτος ὁ Ὁσιος Ἰακώβος ἦεν κατὰ τὰς χρόνους τῆ Μεγάλῃς Κωνσταντίνῃ ἐν ἔτει τιή. γέννημα κ' θρέμμα ὑπάρχων τῆς μεγαλοπάλειος Νισίβειος. Ἦτις πρότερον μὲν, ἐλέγετο Ἀντιόχεια τῆς Μυθονίας. τῶρα δὲ, ὀνομάζεται Νισβίν, εὐρισκομένη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Οὗτος λοιπὸν ἀγαπήσας τὴν ἐρημικὴν κ' ἡσυχον ζωὴν, ἀνέβη εἰς τὰς ἐκεῖ ὑψηλοτάτας κορυφὰς τῶν βουνῶν, κ' ὑπέμενε ὁ αἰδιδμος ἀνδρείως τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως: διλαδὴ καταφλεγόμενος μὲν, ἀπὸ τὸ κάυμα τῆ θέρμῃς, παλαιπωρέμενος δὲ, ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῶ χειμῶνος. Φαγητῶν δὲ εἶχε τὰς ἀγρίας βοτάνας, πιστὸν δὲ, νερὸν μέτριον, κ' ἔνδυμα εὐτελές. Καὶ διὰ τὰ εἰπῶ καθολικῶς, ὁ Ὁσιος ἔπες, τὸ μὲν σῶμά τῃ κατεξήρανε μὲ τὴν τραχυτάτην ἀσκήσιν. Τὴν δὲ ψυχὴν τῃ ἔτρεφε πάντοτε κ' ἐξωγοῦνε μὲ τὴν πνευματικὴν τροφήν: ἦτοι μὲ τὴν θείαν προσευχὴν, καὶ μὲ τὴν τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἀνάγνωσιν.

Ἐκ τῆτων λοιπὸν τῶν Θεοειδῶν ἀρετῶν, ἀπόκτησεν ὁ μακάριος τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην κ' παρρησίαν. Καὶ ἔλαβε δύναμιν ἀπὸ τὴν χάριν τὸν Ἅγιον Πνεύματος, νὰ θαυματουργῇ κ' νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα. Ὁθεν μίαν φοράν περνῶντας ἀπὸ ἑνα τόπον, κ' βλέπωντας εἰς μίαν βρύσιν μερικὰς νέας γυναῖκας, ὅπῃ ἔκαμναν ἀδιάντροπα σχήματα, παρευδῆς, τὴν μὲν βρύσιν ἐκαπαράσθη, κ' ἐξηράσθη. Καταρασθεὶς δὲ κ' τὰς γυναῖκας, ἔκαμε νὰ ἀσπρίσεν τὰ μαῦρα μαλλία τῆς κεφαλῆς τῶν. Καὶ τὸ μὲν νερὸν τῆς βρύσεως, πάλιν τὸ ἀνέβλυσε, παρακαλεσθεὶς ἀπὸ τῆς ἐκεῖ Χριστιανῆς. Τὰς δὲ τρίχας τῶν γυναικῶν ἐκείνων δὲν τὰς ἐμάυρισε. (1) Οὗτος ὁ Ὁσιος βλέπωντας ἑνα Κριτὴν Πέρσιν, πῶς ἔκαμε κρίσιν κ' ἀπόφασιν ἀδικον, ἐκαπαράσθη τὴν πέτραν, ὅπῃ εὐρίσκετο ἐκεῖ κοντὰ εἰς αὐτόν. Καὶ ὦ τῆ θάυματος! ἡ πέτρα ἐσχίσθη εἰς μυρία κομμάτια. (2)

Μίαν φοράν ὁ Ὁσιος ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἑνα χωρίον, κ' ἰδῆ ἔρχονται μερικοὶ πτωχοί, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον. Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτῆς ἐκαμῶθη, ὅτι ἦτον ἀποθαμένος. Οἱ δὲ ἄλλοι παρεκάλεν ἐμπαικτικῶς τὸν Ὁσιον, νὰ δώσῃ τὰ ἔξοδα εἰς τὴν ταφήν τῆ νεκρῆ. Ὁ δὲ Ὁσιος παρεκάλεσε μὲν νὰ συγχωρηθῆν αἱ ἀμαρτίαι τῆ ὑποκριθέντες τὸν θάνα-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τῆτε τῆ Ὁσίε τὸν Βίον γράφη ὁ Θεοδώρου ἐν ἀριθμῷ ἀφῶτῃ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας, ἀφ' ἧ κ' ὁ Σωμᾶξάριον τῆτο ἐρανίσθη. Προσδέττει δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώρου, ὅτι ὁ Ὁσιος ἐξήρασε τὰς γυναῖκας ἐκείνας, διὰ τὰ τὰς ἰατρῶσιν κ' νὰ κάμῃ πάλιν τὰ μαλλία τῶν μαῦρα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκάναι δὲν ἦλθον νὰ ζητήσιν τῶν ἰατρῶσιν, διὰ τῆτο δὲν τὰς ἰατρῶσιν. Ἀλλὰ ἀφῆκε τὰς τρίχας τῶν ἀσπρας πρὸς σωφρονισμόν κ' διορθῶσιν. Διότι αὐτὰ πλυνομα ἰμάτια μὲ τὰ ποδάρα, ἔχειν πὰ ρεχάσων ἀνεσκομβιμέ-

να ἐπάνω, κ' τῶν κεφαλῶν ἀσκήσασον. Καὶ χωρὶς ἐν-τροπῶν ἐβλεπεν τὸν Ἅγιον.

(2) Προσδέττει δὲ ὁ Θεοδώρου. Ὅτι ὁ Κριτὴς βλέπων τὸ παράδοξον θάυμα, ἐθάρσσε πάλιν τῶν κερσῶν, κ' ἀντὶ τῆς φορετῆς ἀδίκῃ, δικαίαν ἐποίησεν ὑστρον. Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ λόγον ἐκαπαράσθη ὁ Ὁσιος τῶν ἀλυγῶν κ' ἀνάσθητον πέτραν. Ἴνα διὰ τῆ τῶν πᾶδου τῆ ὀνομασθητου κτίσματος, σωφρονισῇ κ' διορθῶσιν τὸν λογικὸν ἄνθρωπον,

θάνατον, τὴν δὲ ψυχὴν τὴν ἔκαμε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ νὰ ἀποθάνῃ τῇ ἀληθείᾳ. Ἄλλὰ πάλιν ὕψερρον ἀνέστησεν αὐτὸν, παρακαλεσθεὶς ἀπὸ τῆς ἄλλης συντρόφου τῆς. Οὗτος ὁ Θεὸς Ἰάκωβος διὰ τὰς πολλὰς ἀρετάς τας, ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς ἐδικῆς τῆ πατρίδος Νισίβευς. Καὶ ἦτον παρῶν εἰς τὴν ἐν Νικαία συναχθεῖσαν πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ὅπως τὸν διαβεβάσαν Ἄρειον παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθεμα. Καὶ εἰς καιρὸν ὅπως ἐπεῖνος ἐσπέδαξε νὰ δεχθῆ πάλιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ δολερῶς, ὁ Θεὸς ἔπος Ἰάκωβος μετὰ τῶν λοιπῶν Πατέρων ἔθανάτωσεν αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς του. Καθότι μέσα εἰς τὸ ἀναγκαῖον ὅλα τὰ σπλάγχνα ἐκεῖνος ἐχύθησαν.

Ἄλλα καὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Σαβῶριος ἐπέηγε νὰ περιτευχίσῃ μὲ στρατεύματα τὴν Νισίβιν, καὶ ἔκαμε πολλὰς μηχανὰς διὰ νὰ πάρῃ τὴν Πόλιν, τότε ὁ Θεὸς ἔπος Ἰάκωβος φανεῖς μοναχός, ἔκαμε τὰς Πέρσας νὰ φύγουν. Παρεκάλεσε γὰρ τὸν Θεὸν καὶ ἔσειλεν ἐναντίον εἰς τὰς Πέρσας ἕνα σύνεφον ἀπὸ σκνίπας καὶ κωνώπια. Τὰ ὅποια ὤρμησαν ἐναντίον εἰς τὰ ἄλογα καὶ εἰς τὰς ἐλέφαντας τῶν Περσῶν, καὶ τούτους δαγκάνοντα, ἔκαμαν αὐτοὺς νὰ σπάσων τὰ δεσμὰ καὶ νὰ φεύγουν. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς βλέπωντας τὸ παράδοξον τῆτο, καὶ μὴ ἤξεύρωντας τί νὰ κάμῃ, ἐγύρισεν ἀπρακτος εἰς τὴν Περσίαν. Μετὰ τὰ τοιαῦτα μεγαλῶτατα θαύματα διαλάμψας ὁ Θεὸς Ἰάκωβος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, μακαρίως ἀνεπάυστα ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἄθανάσιος ράβδιζόμενος, τελειῖται.

„ Ράβδοις Ἄθανάσιος σαυτὸν ἐκδίδως,

Ἄθανάσιος.

„ Σπεύδων θανεῖν μὲν, ζῆν δὲ πολλῶν κρείττωνως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Παχώμιος καὶ Παπυρίνος ἐν Ποταμῶ ριφθέντες τελειῖνται.

„ Τοῖστων εὔρε καὶ Παπυρίνος τέλος,

Παχώμιος.

„ Οἶον σὺ Παχώμιε βληθεὶς εἰς ὕδωρ.

Παπυρίνος.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Μονῆς τῆ Προφήτου Ἡλιεῖ τῆς καλεμένης τῆ Βαθέως ῥύακος. (1)

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης, ὁ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τῆ Ἄθῃ ἀσκήσας, κατὰ τὸ α.τ.κ. ἔπος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (2)

* „ Παρῆλθε πάντας ἀρεταῖς ὁ Μάξιμος,

* Μάξιμος.

„ Κὰν τοῖς χρόνοις ἠσκησε νῦν τοῖς ἐσχάτοις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χρισεὶ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Τριακονταοικτῶ, καὶ ἄλλων Ἀββάδων, τῶν ἐν τῷ Σινᾷ Ὄρει ἀναηρεθέντων.

„ Σπάσαι τὸ πράξαν ὦδε τὲς πολλὰς φόνες,

Ἀββάδες

„ Τὰ δ' αὖ πεπονθὸς, ἄνδρες ἀρετῆς φίλοι.

οἱ ἐν Σινᾷ.

„ Ἀββάδας ἀμφὶ σετάρτη καὶ δεκάτῃ κτάτε χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ὅσιοι μετὰ τὸ νὰ ἠγάπησαν τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἀφῆκαν ὅλα τὰ Κόσμου τὰ πράγματα, καὶ ἐκατοίκησαν εἰς τὴν ἔρημον. Μαζὶ δὲ μετὰ τῆτος ἦτον καὶ ὁ Ὅσιος Νεῖλος, ὁ πρῶτον Ἐπαρχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. (3) Ὅστις μετὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων ὅπως εἶχε, καὶ μετὰ τὴν χάριν τῆ Ἁγίου Πνεύματος, σενέγραφε κάλλιστα καὶ ὠφελιμώτατα συγγράμματα. Τὰ ὅποια παρακινουσι μὲν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀσκησιν, διηγούνται δὲ ἄριστα τὴν ζωὴν ὁμοῦ καὶ τὴν σκλαβίαν

(1) Ἡ Μονὴ αὕτη δεῖσκεται κοντὰ εἰς τὴν Τεργλίαν: ἦτοι εἰς τὰ Μενταγία.

(2) Τὸν Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

(3) Οὗτος ἑορτάζεται χωρὶς κατὰ τὴν δωδεκάτην τῆ Νομβρίου.

βίαν κὶ φόνον τῶν Ἁγίων Πατέρων τούτων. Διότι ἐλθόντες εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος οἱ βάρβαροι, αἱ καλούμενοι Βλέμμοι. (οἱ ὅποιοι ζῶσιν ὡς ἄγρια ζῶα εἰς τὴν ἔρημον, ἀπὸ τὸ Μεισῆρι ἕως εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν) Οὗτοι λέγω ἐκεῖ ἐλθόντες, ἐφόνευσαν ἄσπλαγχνα τοὺς Ὅσιους τούτους.

Πρὸ χρόνων δὲ πολλῶν: ἤπει ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῆ Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σπ'ι. κὶ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Πέτρου Ἀλεξανδρείας, ἐφονεύθησαν κὶ ἄλλοι Ὅσιοι, οἵτινες ἠσύχαζον εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος (1) διότι εὐγαίνοντες οἱ ἐκεῖ κατεκλιθεῖντες Σαρακηνοὶ, ἀφ' ἧ ἀπέθανεν ὁ φύλαρχος κὶ πρῶτος αὐτῶν, ἐφόνευσαν πολλὰς ἀσκητὰς. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι κατέφυγον εἰς ἕνα ὄχυρον μα κὶ πύργον, ὅπε ἦτον ἐκεῖ, διὰ νὰ φυλαχθῆν. Κατὰ θεῖαν δὲ Πρόνοαν ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὰς Σαρακηνὰς μία φλόγα πυρὸς, ἡ ὅποια κατέκαιεν ὅλον τὸ Σίναϊον Ὅρος, ἡ δὲ φλόγα ἀνέβαινεν ἕως τῆ Οὐρανῶ. Ὅθεν βλέποντες αὐτὴν οἱ βάρβαροι, ἐφοβήθησαν, κὶ ῥίψαντες τὰ ἄρματα, ἔφυγον. Οἱ φοβηθέντες δὲ Μοναχοὶ ἦνν τριακοντακτῶ, οἱ ὅποιοι εἶχον διαφόρους πληγὰς εἰς τὰ σώματά των. Καὶ ἄλλων μὲν αἱ κεφαλαί, ἦνν τελεείως κομμέναι. ἄλλων δὲ, ἐκράτες ἀκόμη τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, κὶ ἄλλοι ἦνν εἰς τὸ μέσον κομμένοι, ἀπὸ αὐτὰς δὲ εὐρέθησαν δύο Ὅσιοι ζωντανοὶ, Σάββας κὶ Ἡσαΐας ὀνομαζόμενοι. Οἱ ὅποιοι ἔθαψαν τὰς φονευθέντας, καὶ ἐδιηγήθησαν τὴν περὶ αὐτῶν ὑπόθεσιν. (ὅρα τὴν κατὰ πλάτης διήγησιν αὐτῶν εἰς τὸν νέον Παραδεισον) Ὁ περὶ τούτων ἑλληνικὸς λόγος τῆ Ἀββᾶ Νείλα σώζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων κὶ ἐν ἄλλαις. οὐ ἡ ἀρχὴ, Ἀλώμενος (ἤπει πλανώμενος) ἐγὼ μετὰ τὴν ἐφοδὸν τῶν βαρβάρων. Ἐχει δὲ εἰς αὐτὰς κὶ λόγον ἕτερον Ἀμμώνιος ὁ Μοναχός. οὐ ἡ ἀρχὴ, Ἐγένετό μοι ποτέ καθεζομένῳ ἐν τῷ ταπεινῷ μου κελλίῳ (σώζεται ἐν τῇ Λαύρα κὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν Ἀββᾶδων Πατέρων: ἦτοι τῶν ἐν τῇ Ραϊθῶ ἀμικροθέντων.

„ Ὡς πρὶν Ῥαχήλ τὰ τέκνα ἦνν τὰς Ἀββᾶδας,
„ Κλαίει Ῥαϊθῶ συγκοκομμένως σπάσθαις.

Οἱ ἐν Ῥαϊθῶ
Ἀββᾶδες.

Οὗτοι οἱ μακάριοι Πατέρες ἐνατοίκεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπε εἶναι αἱ δώδεκα πηγὰί τῶν ὑδάτων, κὶ τὰ ἐβδομήκοντα δένδρα τῶν φοινίκων, τὰ ὅποια ἀναφέρει ἡ θεία Γραφή εἰς τὸ Βιβλίον τῆς Ἐξοδῆ. Ἐπειδὴ δὲ τριακόσιοι Βλέμμοι ἐμβῆκαν μέσα εἰς ξύλα κὶ σχεδιάς μεγάλας, ἐπέρασαν τὸ πέλαγος τῆς Αἰθιοπίας. Καὶ ἐλθόντες εἰς ἕνα τόπον, εὗρον ἐκεῖ καίκια. Καὶ ἐμβαινόντες εἰς αὐτὰ, ἐπέρασαν εἰς τὴν χώραν τῶν Φαρανιτῶν (2). Βλέποντες δὲ αὐτὰς οἱ Φαρανῖται, ἐσάθησαν εἰς πῆλον. Καὶ νικηθέντες, ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς ἄνθρωποι σαρανταεπτὰ. Οἱ δὲ Βλέμμοι πέρνοντες τὰς γυναῖκας κὶ τὰ παιδία τῶν Φαρανιτῶν, ἐπῆγαν εἰς τὸ Κασέλι ὅπε εἶχον τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ὅσιοι Πατέρες. Οἱ ὅποιοι κλείσαντες τὴν πόρταν, ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐλθόντες λοιπὸν οἱ βάρβαροι κὶ φιλαφήσαντες, κὶ μὴ εὐρίσκοντες ἄσπρα, ἐφόνευσαν ὅλους τὰς Πατέρας, εἶτα πέρνοντες τὰς γυναῖκας κὶ τὰ παιδία κὶ ὅσας ἄλλας εἶχον σκλαβώσεν, ἐπῆγαν διὰ νὰ περάσεν τὴν θάλασσαν. Μὴ εὐρόντες δὲ καίκι (ἐβύθησαν γὰρ αὐτὸ οἱ παρά

(1) Ὅρα, ὅτι κὶ κατὰ τὰς χρόνους ἐκένον τῆ διωγμῶ, ἦσαν ἀσκητὰί κὶ ἠσυχασταί. Καὶ ἀγαθὰ γράφεται εἰς τὸ Συναξαριστὸν τῆ Ἁγίου Πάυλου τῆ Θεβαίου, κὶ εἰς τὸ Συναξαριστὸν τῆ Μεγάλου Ἀνατωνίου, ὅτι φῶσιν αὐτοὶ ἐγίναν ἀρχηγοὶ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὁμῶς ἐκεῖ φροσίδεται κὶ τῶσ, ὅτι αἰσὶ φῶσιν ἐφοχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἔρημου, καὶ ἔχι πῶσ ἦσαν αὐτοὶ μόνοι ἀσκητὰί, καὶ ὅτι

μὲ πολλὰ ὀλίγως ἄλλαι, ἦνν ἐκεῖνοι ἀρχηγοί. Σημείωσαι δὲ ὅτι κὶ οἱ ἀσκητὰί ὅσοι ἦσαν κατὰ τὰς χρόνους, καθ' ἕνα ἦσαν κὶ ὁ Ἀνατωνίος.

(2) Οἱ Φαρανῖται ὀνομάζονται ἀπὸ τῆ ἔρημου τῆ καλυμνίου Φαραν, ἣτις ἀφίσκεται εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν κοντὰ εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον.

παρὰ τῶν Βλαυμίων ἀγαρευθέντες καὶ ἔφυγον) ἐδυμώθησαν καὶ κατέσφαξαν ὅλας τὰς σκλάβας, ὅπως εἶχον μαζίτων. Ὑστερον δὲ ἐσφάγησαν καὶ αὐτοὶ ἀναμεταξύτων. (ὅρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τῆ Ὁσίας Θεοδέλης ἡς τῆ Ἁγίας Νείλης.

» Ὁ Θεόδουλος ἀρεταῖς ὤφθη μέγας.

Θεόδουλος.

» Μιμήμενος μάλις Πατρός τὸν βίον.

Οὗτος ἦτον υἱὸς τῆ σοφῆ Νείλης, ὁ ὁποῖος ἔγινε μὲν πρότερον Ἐπαρχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερον δὲ ἀφῆσας τὴν δόξαν τῆ Κόσμου, ἐπῆγεν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ καὶ ἔγινε Μοναχὸς μαζί μὲ τὸν υἱὸν τῆ Θεοδέλου. Εἰς καιρὸν λοιπὸν ὅπως αὐτοὶ ἠσύχαζον ἐκεῖ, αἰφνιδίως ὤρμισαν κατ' αὐτῶν βάρβαροι, καὶ ἄρχισαν νὰ σφάζουν τὰς Ἁγίας Πατέρας. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ Νείλος, ἐδυνήθη καὶ ἔφυγεν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆ Θεοδέλος, ἐπιάσθη σκλάβος, ὁμῶς μὲ ἓνα ἄλλον νέον. Οἱ τινες δεθέντες ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἐσύροντο ἀπὸ αὐτῆς. Ὄταν δὲ ἐπῆγαν εἰς τὰ τζαδῆριάτων οἱ βάρβαροι, ἐβελέθησαν νὰ κατασφάζουν τὰς νέους, καὶ νὰ θυσιάσουν αὐτὰς εἰς τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, τὸ καλούμενον αὐγερινὸν, τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει προτίτερα ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Τότε ὁ ἀδελφὸς ὁ νεώτερος ἀπὸ τῆς δύω, ἐδυνήθη καὶ ἔφυγεν, ὁ δὲ Θεόδουλος ἔμεινε μόνος.

Οἱ βάρβαροι λοιπὸν κυριευθέντες ἀπὸ τὴν κερνιβάρειαν τῆς μέθης, ἐκοιμήθησαν πολὺ, καὶ δὲν ἐξύπνισαν ἕως τὸ πρῶν, ὅταν εὐγῆκεν ὁ Ἥλιος. Ὄθεν ἐξυπνίσαντες καὶ μὴ ἰδόντες τὸν αὐγερινὸν, δὲν ἔσφαξαν τὸν Θεόδουλον, ἀλλ' ἐβελέθησαν νὰ τὸν πωλήσουν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγοράζοντες ἐδίδον μόνον δύο φλωρία διὰ τὴν ἐξαγοράν τε, διὰ τῆτο ἓνας ἀπὸ τῆς βαρβάρου ξεγυμνώσας τὸ σπαθί, ἠθέλησε νὰ τὸν κατασφάξῃ. Ὄθεν ὁ Ἐπίσκοπος βλέπωντας τῆτο ἀγόρασεν αὐτὸν, καὶ ἔπειτα τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεαρέσως πολιτευσάμενος ὁ αἰοιδίμος, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ τῆτων τῶν δύο Πατέρων: τότε λέγω τῆ Θεοδέλης καὶ τῆ πατρὸς αὐτῆ Νείλης, εἰς τὸν Ναὸν τῆ Ἁγίας Ἀποστόλου Παύλου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. (ὅρα καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην τῆ Νοεμβρίου, καὶ εἰς τὸν νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τῆ κτίσαντος τὴν Μονὴν τῆ Χηνολάκκου. (1)

» Τῷ Χηνολάκκῳ τὴν Μονὴν δεημαμένῳ.

Στέφανος.

» Θεῷ Στεφάνῳ λάκκος ὠρύχθη τάφος.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς εὐγενὴς κατὰ τὸ γένος, καθὼς ἦτον καὶ ὁ Δίκαιος Ἰωβ. Ἐξ ἀρχῆς δὲ ἠγάπησε τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια τῶν Ὁσίων Πατέρων, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ εἰς τὴν ἔρημον, πῶσον τῆ Ἁγίας Εὐθυμίου, ἴσον καὶ τῆ Ἁγίας Σάββα καὶ Θεοδοσίας. Καὶ ἀφ' ἧ ἔμαθε καθε Μοναστήριον τὴν πολιτείαν, ὕστερον ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τῆς χρόνου Λέοντος Ἰσαύρου τῆ Εἰκονομάχου, ἐν ἔτει 615. ἐφιλοξένησε δὲ αὐτὸν ὁ τότε ἀγιώτατος Πατριάρχης Γερμανὸς, κοντὰ εἰς τὸν ὁποῖον ἔμεινε ὁ Ὁσίου μερικὸν καιρὸν. Πολλὰ δὲ ὠφελήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ λαβὼν συμβεβλην παρ' αὐτῆ, τὴν ἀγαθὸν νὰ κάμῃ, διεπέρασε τὴν ζωὴν τε εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως τῶρα εὐρίσκεται τὸ παρ' αὐτῆ συσκῆδὸν Μοναστήριον. Εἰς τὸ ὁποῖον συναθροίσας πλῆθος Μοναχῶν, καὶ διοικήσας αὐτὰς ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, τὰς ἀνεβίβασεν εἰς τελειότητα καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τῆ πληρώματος τῆ Χριστοῦ. Καλῶς λοιπὸν πολιτευσάμενος ὁ αἰοιδίμος, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ μακαριότητος ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη τῆς ἀρραβῶνας λαβὼν, ἀπέταξεν ἀπὸ πάς κάτω οἰκειᾶς εἰς τὰς ἄνω καὶ Οὐρανίας μονάς. Τὴν δὲ Ἁγίαν αὐτῆ ψυχὴν ἄξιοί τινες ἐθεώρησαν, ὅτι ἀνέβαινε μετὰ δόξης καὶ προπομπῆς εἰς τὰ Οὐράνια, καθὼς πάλιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἐδινῆθησαν.

Η

(1) Τὸ Μοναστήριον τῆ Χηνολάκκου ἀρξίσκεται εἰς τὴ Μηνιαία.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀγνή ἐν σκοτεινῇ φρενῶ βληθεῖσα τελειῖται .

„ Ἀγνήν ἀναγοὶ θέντες εἰς οἶνον σκότους ,

Ἀγνή .

„ Πάμφωτον αὐτῇ προξένησαν οἰκίαν . (1)

* Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τῆ πρώτῃ Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας , καὶ Κτί-
τορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆ Χιλανταρίας .

* „ Φωστὴρ ἐδείχθη φωτίσας τὴν Σερβίαν ,

* Σάββας .

„ Ἔργοις λόγοις τε Σάββα τῶν Σέρβων κλέος . (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΕ'. Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Πάυλου τῆ Θιβαΐδος .

„ Εἰ θάυμα Θήβαις ταῖς παρ' Αἴγυπτου πύλαι .

Πᾶυλος .

„ Πόσον γε Πᾶυλος , καὶν βίος λίπη πύλας ;

„ Βλασὸς Θιβαΐδος πέμπτη δεκάτῃ θάνε Πᾶυλος .

Οὗτος ἦπεν κατὰ τὰς χρόνας Δεκίω καὶ Οὐαλλεριαῶ τῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σνε'. καταγόμε-
νος ἀπὸ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Πόλιν τῆς Θιβαΐδος . Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώρισεν , ὅτι ὁ τῆς ἀδελφῆς τε ἄν-
δρας , ἐμελλε νὰ προδώσῃ αὐτὸν εἰς τὰς Τυράννας ὡς Χριστιανὸν , με σκοποὺν διὰ νὰ κληρονομήσῃ
ἐκεῖνος τὸ μερίδιον τῆς γονικῆς κληρονομίας τῆ Ἀγίας : τότε χάριν ἐμάκρυνε φυγαδεύων κατὰ τὸν
Δαβίδ εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ βενα , φοβόμενος τὰ βασάνα , ὅπε οἱ Τύρανοι ἐποίεν εἰς τὰς
Χριστιανούς . Περνώντος δὲ τῆ καιρῶ , ὀλιγόσευσεν ὁ τῶν βασάνων φόβος , καὶ ἔγινε μᾶλλον εἰς
τὴν καρδίαν τῆ Ὁσίας φόβος Θεῶ , καὶ ἐπιθυμία τῆ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν .

Διὰ τῆτο πηγαίνωντας εἰς αὐτὴν τὴν βαθυτάτην ἔρημον , πλησιάζει εἰς ἕνα σπήλαιον , μέσα
εἰς τὸ ὁποῖον διαπεράσας ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τε , με εἰρήνην καὶ ἀταραξίαν τῶν παθῶν ,
ἀπῆλθε πρὸς Κύριον . Τῆτον τὸν Ὁσιον λέγουν , ὅτι εὗρεν ὁ Μέγας Ἀντώνιος , καὶ ἐμακάρισεν
αὐτὸν διὰ τὸν ἥσυχον καὶ ἔρημικὸν τόπον , ὅπε ἐκαταίκει , διὰ τὴν πολυκαιρίαν ὅπε ἐπέρασεν ἐν
ποιότητι τόπῳ , καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τῆ Κόσμου ἀναχώρησιν καὶ φυγὴν τε . Πρῶτος γὰρ ἔτος ἀπὸ τῆς
Ὁσίας , ἐπέλυσεν νὰ προχωρήσῃ μέσα εἰς τὰ βαθυτέρα μέρη τῆς ἐρήμου , καὶ σχεδὸν πρῶτος αὐ-
τὸς εἰς πολὺ διάστημα καιρῶ ἐξέτεινε τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως . Διότι ἀναχωρήσας ἀπὸ τὰς φρον-
τίδας τῆ Κόσμου ἐν νεαρᾷς τε ηλικίας , ἔζησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ χρόνος ἑκατὸν δεκατρεῖς . (τὸν κα-
τὰ πλάτης Βίον τῆτος ὅρα εἰς τὸν Παράδεισον .) (3)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆ Καλυβίτης .

„ Ἀρνησίκοσμος πᾶς λιπὼν γῆς καλύβαν ,

Ἰωάννης .

„ Ἐν Οὐρανοῖς ἔπηξε κωνὴν καλύβαν .

Οὗτος εἶχε πατρίδα τὴν Κωνσταντινέπολιν , ἡὸς ὦν , πατὴρ μὲν , Εὐτροπίου Συγκλητικῆ ,
μητὴρ δὲ , Θεοδώρας , κατὰ τοὺς χρόνας Λέοντος τῆ μεγάλῃ ἐν ἔτει υξ'. Οὗτος λοιπὸν ἐν τῇ
ἀρχῇ τῆς ηλικίας τε , καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ σχολεῖον τῶν γραμμάτων , ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ
τῆς γονεῖς τε καὶ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τε , καὶ σμίξας με ἕνα Μοναχὸν , ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον
τῶν

(1) Ἄλλο φαίνεται νὰ ἦναι ἡ Ἁγία αὐτῆ Ἀγνή , ἀπὸ
τῆ Ἀγνίᾳ ἐκάνη , ὡς ὅποιος πὶ Σωαξάριον ἀρξίσκεται ,
κατὰ τῆ ἁγιωτάτου φώστῳ πὶ Ἰαννουαρίου . Καθότι , αὐτῆ
μεν , ἐτελειώθη ἐν τῇ φυλακῇ . ἐκάνη δὲ , ἐν τῇ τρεῖ .
Καὶ καθότι , ἀπο μεν , αὐτῆ δέξιχον ἔχει , ἀπο δὲ ,
ἐκάνη παρὰ τῆ χειρογράφου Σωαξάριου . Εἰ καὶ ἐν τῇ τετυ-

πωμένην εὐ καὶ τὸ αὐτὸ ἀρξίσκεται καὶ εἰς πᾶς δύο ἐκ ὁρῶς .

(2) Τὸν Βίον αὐτῆ ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον .

(3) Τὸν Βίον τῆτος συνέγραψεν ἐκλίωσι ὁ Μεταφραστῆς .
εὐ ἡ ἀρχὴ „ Καὶ ζωγράφου τῶν ἀρχετύπων ἐκάνη ἀπὸς
μίμωσι . (σφῆζεται ἐν τῇ Λαύρα , ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων
καὶ ἐν ἄλλαις)

τῶν Ἀκοιμητῶν καὶ ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ἐκεῖ δὲ ἐσυνείθισε νὰ γυμνάξῃ τὸν ἑαυ-
τῶν τὸν τρισμακάριστος, μὲ μίαν δίαιταν πολλὰ σκληράν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διάβολος ἐνωχλῶσε τὸν
νεόν μὲ τὴν πρὸς τὰς γονεῖς τῆ ἀγάπην, διὰ τῆτο ὁ Ἅγιος πολεμεῖ καὶ νικᾷ τὸν ἐχθρόν.
Πῶς, καὶ μὲ τί τρόπον; ἀφ' ἧ ὁ Ὅσιος ἐφανέρωσε τὰ περὶ αὐτῆ εἰς τὸν καθηγόμενον τῆς
Μονῆς, ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ αὐτὸν νὰ γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὰς γονεῖς τῆ. Καὶ λοιπὸν λαβὼν εὐ-
χὴν ἀπὸ ὅλων τῶν ἀδελφότητων, πηγαίνει ἀγνώριστος εἰς τὸν οἶκον τῆ πατρὸς τῆ μὲ σχῆμα πτω-
χικόν, καὶ μὲ εὐτελέστατα φορέματα. Ὄθεν ὡσάν ἕνας ζήτησας, λαβὼν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆ ὀλι-
γώτατον τόπον, ἔμπροσθεν τῆς πόρτας τῆ οἴκου τῶν, ἐκεῖ ἔκτισε μίαν καλύβην, καὶ ἐπέρινα τὴν
ζωήν τῆ, φυλάττων ἑαυτὸν ἀγνώριστον. Καὶ μάλιστα ὅταν ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆ καὶ τὴν μητέρα-
τῆ, ὅπως ἐπερνεσαν ἔμπροσθέν τῆ μὲ κοσμικὴν φαντασίαν. Οὐ μόνον δὲ ἐσενωχωρεῖτο ὁ αἰοίδιμος εἰς
τὴν μικρὰν ἐκείνην καλύβην, ἀλλὰ καὶ τὸ χειρότερον, ἐπεριπαίζετο καὶ ἐσπρώχνετο ἀπὸ τῆς
ἐδικῆς τῆ δέλης.

Ἀφ' ἧ λοιπὸν διεπέρασεν ἐκεῖ τρεῖς χρόνους μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ σενοῖτητα, ἐπρογνώρι-
σε τὴν πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν καὶ κοίμησίν τῆ. Ὄθεν ἐκάλεσε τὴν μητέρα τῆ, καὶ ἐγνωρίσθη εἰς αὐ-
τὴν διὰ μέσσω τῆ χρυσοκατασκευάστου Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς τῆ ἐκατασκευάσαν δι' αὐ-
τὸν, ὅταν ἦτον ἀκόμη παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ μετὰ τὴν γνωριμίαν, εὐθὺς ἐκοιμήθη ὁ
μακάριος καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος αὐτῆ Βίον ὅρα εἰς τὸν Παράδεισον.)
Τῆτον δὲ συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ Μεταφραστής. ἧ ἡ ἀρχὴ, „ Τυραννικὸν τι χρῆμα τεκόντων (σώ-
ζεται ἐν τῆ Λάυρα, ἐν τῆ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις) Ἐν δὲ τῆ Μεγίστῃ Λάυρα σώζεται καὶ
ἄλλος Βίος αὐτῆ. ἧ ἡ ἀρχὴ, „ Βίον θεάρετον καὶ ἀμόλυντον ἀνδρὸς δικαίου.

Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Πανσοφίᾳ.

Πανσόφιος.

„ Καὶ Πανσόφιον πλῆξατε πλάνοι πλέου.

„ Οὕτω γὰρ αὐτῶ πλέξετε πλείω σέφῃ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἀπὸ τῆ Ἀλεξανδρείαν κατὰ τὰς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει
σν. ἡὸς πατὴρ ὀνομαζομένου Νεῖλου, ὁ ὁποῖος ἦτον τιμημένος μὲ τὴν ἀξίαν τῆ Ἀνθυπάτου.
Οὗτος λοιπὸν διὰ τὸν πολὺν πλῆστον, καὶ τὴν δεξιὰν φύσιν ὅπως εἶχε, καὶ διὰ τὴν τῆ πατρὸς-
τῆ φιλοκαλίαν, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαθήσεως καὶ παιδείας, τὸσον τῆς ἐξωτερικῆς τῶν
Ἑλλήνων, ὅσον καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατήρ τῆ, ἐμοί-
ρασε τὸν πλετόν τῆ εἰς βοήθειαν τῶν πτωχῶν. Καὶ ὕστερον ἐπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους, ζητῶντας
νὰ εὕρῃ τὸν Κύριον μὲ τὴν ἀποσροφήν τῶν γνήτων πραγμάτων. Ὄταν δὲ ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐρη-
μον χρόνους ὀλοκλήρους εἰσοσιεπτά, ἐσχόλασε καταμόνας εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ προσ-
ευχῆς. καὶ ἀφ' ἧ ὕψωσε τὸν νοῦν τῆ εἰς Οὐρανὸς, τότε ἐδιαβάθη εἰς τὸν Αὐγουσάλιον: ἦτοι
εἰς τὸν μικρὸν Αὐγεσον τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἡγεμόνα, ὅς τις ἀνεδέχθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα Δέ-
κον τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν πόλεμον. (διότι δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ κρυφθῇ ἡ τόσο μεγάλη ἀρετὴ
τῆ Ἁγίᾳ) Παρασαθεῖς λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἠλεγξε τὴν πῶν Ἑλλήνων πλάνην ἀπὸ τῆς
ἰδίης μύθου τῆς ἐδικῆς τῶν, καὶ ἐντροπιάσας τὸ φρόνημα τῆ Τυράννου, δέρνεται δυνατὰ. Καὶ ἔτσι
λαμβάνει ὁ αἰοίδιμος τὸν τῆ Μαρτυρίᾳ ἀμάραντον Στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι ἐξ Πατέρες οἱ ἐν τῆ πανερήμῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

Πατέρες ἐξ.

„ Ψυχὰὶ διαυγεῖς ἐξ ἀποπτᾶ σ' ἐκ βίᾳ.

„ Ἐξαπτέρυξι συμπάριζανται νόοις. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεῖαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ

(1) Ὅρα τὸ ἴδιον τῆσο δίστιχον καὶ εἰς τὰς ἐξ Μάρτυρας τῆς ἐορταζομένου κατὰ τὴν τετάρτην τῆ παρόντος Ἰαννουαρίου. Ση-

αυτῶν, ἐθυμῆθη ὁ καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτῶν ἐκεῖνα, ὅπῃ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τε. Ταῦτα δὲ ᾠδή-
γεν αὐτῶς εἰς τὸ νὰ πισεύσῃν τῷ Χριστῷ. Εὐθύς λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι ἐκήρυξαν τὰ εἰ-
δῶλα, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησία ὁμολογήσαντες, ἐβάλλθησαν ἀπὸ τῶν αὐθέντων αὐτῶν Ἑλλη-
νας εἰς τὴν φωτίαν. Καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες οἱ μακάριοι, ἐκομίσαντο τοὺς Στεφάνους τοῦ
Μαρτυρίου.

Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Δάνακος ἀναγνώσει.

„ Ἀφρέθης τὸ δέλτα σὺν κἀρα Δάναξ.

Δάναξ.

„ Τμηθεὶς γὰρ ὠφθης Οὐρανοκράτορ ἀναξ.

Οὗτος ἐκατάγγο ἀπὸ τὸ Ἰλλυρικόν, τὴν νῦν καλεμένην Σλαβονίαν, ἀπὸ ἑνα τόπον καλέμενον
Αὐλῶνα, κληρικὸς ὢν τῆς ἐν αὐτῷ Ἁγίας τῆ Θεῆ Ἐκκλησίας. Πέρωντος δὲ τὰ σκεύη τῆς
Ἐκκλησίας διὰ νὰ φυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τῶν ἀπίστων, ἐπίσθη παρ' αὐτῶν εἰς
ἕνα τόπον, καὶ ἀναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδῶλα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπέισθη, διὰ τοῦτο
ἐθανατώθη ἀπὸ τὰς τούτων μαχαίρας. Καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰδίδμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν
Στέφανον.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Δαμασκηνός, ὁ Μαρτυρήσας εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἐπαρχίας
Τορνόβη, Γάμπροβον ὀνομαζόμενον, κατὰ τὸ αψοά. ἔτος δι' ἀγχόνης τελεῖται. (1)

* „ Χαρίζεται σοι διὰ σικοφαντίαν,

* Δαμασκηνός.

„ Τὸ Μαρτύριον ὦ ἀθλητὰ Κυρία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΖ'. Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τῆ Μεγάλου.

„ Ἐχει τι μείζον Οὐρανός καὶ πῶν νόων.

Ἀντώνιος.

„ Ἐξάρχον Ἀντώνιον ἀσκητῶν ἔχων.

„ Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀντώνιον ἐνθεν ἄειραν.

Οὗτος ὁ Μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ἦτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον: ἦτοι τὸ Μισῆρι, διδαγμένος
τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τε. Ἠμαξε δὲ κατὰ τῶν χρόνων τοῦ
Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, καὶ ἔφθασεν ἕως εἰς τῶν χρόνων τῆ εὐσεβῆς Βασιλείου Μεγάλου
Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τ'ιή. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἐξέδωκε τὸν ἑαυτόν τε εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν,
τόσον ὑπερέβαλεν ὅλους τῶν τότε ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων, ὥστε ὅπου, ἔγινεν εἰς ὅλης τοῦ μετα-
γενεσέρος παράδειγμα καὶ τύπος τῆς ἀσκήσεως. Καὶ τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι καὶ πρῶτος αὐτός,
ἢ ὁμῶ μὲ πρῶτα ὀλίγους, ἔγινεν ἀρχηγὸς τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπου ταύτης ἀσκητικῆς καὶ ἀγγελικῆς πολι-
τείας (2) καὶ μόνος σχεδὸν ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον ὄρον τῆς τῆς πολιτείας ταύτης, καθὼς
ὁ κατὰ πλάτος τῆτος Βίος διηγείται. Ἡμεῖς γὰρ τὴν συντομίαν μεταχειριζόμενοι, δὲν ἔχομεν
εὐκαιρίαν νὰ διηγώμεθα ἐκεῖνα, ὅπῃ εἶναι φημισμένα εἰς τῶν πολλῶν διὰ τὸν Μέγαν τῆτον Ἀν-
τώνιον. Τόσον δὲ μόνον εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν, ὅτι ὁ Μέγας ἔτος Πατὴρ ἀκόμη τὸ θνητὸν σῶ-
μα φορῶν, ἀρπάζετο ἔξω τῆ σώματος, καὶ ἔβλεπε τὰς ἀναβάσεις πῶν ψυχῶν, ὅταν εὐγαιναν ἀπὸ
τὰ σώματα πῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅτι ἄλλων μὲν ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ, ἀνέβαιναν ὑψηλότερα ἀπὸ
τῶν Δαίμονας, ὅπῃ ἐζήτην νὰ πιάσῃν αὐτάς. (3) Ἄλλων δὲ, ἐπιάνοντο ἀπὸ αὐτῶν φεῦ! καὶ

ἐκα-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Ὅρα περὶ τῆτος εἰς τὴν δεκάτῃ τετάρτῃ τῆ παρόντος Μηνός ἐν τῇ ὑποσημασίᾳ τῆ Συναξαρίου πῶν ἐν Σινῆ ἀκριθεύτων.

(3) Ὅρα περὶ τῆτος εἰς τὸ Συναξαρίου τοῦ Ὁσίου Ἀμμῶν τῆ Αἰγυπτίας κατὰ τὴν πικρῶν τῆ Ὁσωνβελου.

ἐκαταβιβάζοντο εἰς χάσμα βαθύτατον. Τὸ ὁποῖον τῆτο εἶναι βέβαια ἴδιον μόνῃ τῆς νεοῤῃς καὶ ἀσωμάτῃ φύσεως. Ζήσας δὲ χρόνος ἑκατὸν πέντε, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν ἐν ἔτει τ'ξξ'. πελείται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (ὁ κατὰ πλάτος Βίος αὐτῆ συνεγράφη καὶ ἐστάλη πρὸς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχὰς ἀπὸ τῶν Μεγάλων Ἀθανάσιον τὸν Ἀλεξανδρείας ἑλληνικά. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Ἀγαθὴν ἀμύλλαν ἐνεσχάσθε. Ἀπὸ δὲ τὸ ἑλληνικὸν μετεφράσθη εἰς τὸ ἀπλὲν καὶ εὐρίσκειται εἰς τὸν Παράδεισον, ὅρα καὶ ἐγκώμιον αὐτῆ εἰς τὴν Σάλπιγγα.) (1)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὁσῖος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος καὶ Θαυματουργός, ὁ ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Βερροίας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

✠ „ Ἀντωνίου δὲ, τὸν πᾶσι πατῆρα,
 „ Εἰ μὴ παλαιῶ σινάμα Ἀντωνίῳ;

* Ἀντωνίος.

✠ Οὗτος ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος, ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Βερροίαν τῆς Μακεδονίας. Γεννηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς εὐφρέατος καὶ εὐτυχεῖς, ἀνετρέφη ἐλευθερίως καὶ ὠδηγήθη ἀπὸ αὐτὰς εἰς ἀρετὴν. Πρὸ τῆ δὲ ἀνομῆ καὶ περὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐτραύθη ὁ αἰοιδίμος ἀπὸ τῶν θείων ἔρωτα. Ὅθεν ἀφίσας κάθε τρυφὴν καὶ ματαιότητα τῆς ζωῆς ταύτης, ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ εὐρισκόμενον, εἰς τόπον Περαιῶν καλούμενον τῆ ἐκεῖσε τρέχοντος Ποταμοῦ. Τὸ ὁποῖον Μοναστήριον κατ' ἐκείνου τὸν καιρὸν, ἤκμαζεν ἀπὸ πλῆθος Μοναχῶν καὶ ἀπὸ ἐργασίαν ἀρετῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀποταξάμενος ὅλα τὰ τῆ βίβι πράγματα, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐπρίει ἀόυνως κάθε ὑπηρεσίαν, ὅπῃ ἐπρασάζετο, γενόμενος εἰς ὅλας τὰς ἀδελφὰς κανὼν καὶ παράδειγμα κάθε ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησεν ὁ Ὁσῖος νὰ ἀποκτήσῃ ὑψηλοτέραν ζωὴν, διὰ τῆτο παρεκάλεσε τὸν Ἠγούμενον, καὶ ἄφησεν αὐτὸν καὶ ὑπάγει εἰς τὸ ἐκεῖ πλησιάζον βουνόν, καὶ νὰ ζῆσῃ ἡσύχως καὶ ἀναχωρητικῶς.

Ὅθεν ἐρευνήσας ὅλον τὸν τόπον τῆ βουνῶ, εὐρήκεν ἕνα κρημνώδες καὶ ἄβατον σπήλαιον κοντὰ εἰς τὸ χεῖλος τῆ Ποταμοῦ. Καὶ ἐκεῖ ἐκαταίκησε ὁ γεννητὸς τῆς ἀρετῆς ἀγωνιστής. Τινὰς δὲ ἀν-

θρω-

(1) Σημειώμεν ἰδῶ εἰς Θαυμασιὸν ἔπαινον διὰ τῶν Μεγάλων τῶν Ἀντωνίων, ὅς τις γράφεται περὰ τὸ Εὐεργετικῶν Βιβλ. δ'. ὑποθέσει δ'. δηλαδὴ, ὅτι εἰς τὴν γέρων διακριτικὸς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν διὰ νὰ ἰδῇ τὰς κλημηθέντας Ὁσῖος Πατέρας. Καὶ εἶδεν αὐτὰς, ἔξω μόνον ἀπὸ τῶν Ἀββῶν Ἀντωνίων. Ὅθεν ἔπει ἐκ τῶν Ἀγγέλων, ὅπου ἔδειχθη αὐτῷ τοῖς Πατέρας. Πού εἶναι ὁ Ἀββῶν Ἀντωνίος; ὁ δὲ Ἀγγελὸς εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ Ἀντωνίος διέσκηται εἰς τὸν ὅπον ἐκείνον, ὅπου εἶναι ὁ Θεός. Διὰ τί δὲ ὁ Ἀντωνίος ἠξιώθη πρὸς αὐτὸν δόξαν ὑπὲρ τὰς ἄλλας Πατέρας; ἐπειδὴ καὶ ἠγάπησε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Παρέβαλε γὰρ ὁ Ὁσῖος Ἀμμὼν ὁ Ἠπτερώτης εἰς τὸν Ἀββῶν τῶν Ἀντωνίων καὶ ἔπεν αὐτῷ. Ἐγὼ περισσότερο κόπον κάμνω εἰς τὴν ἀσκήσιν ἀπὸ λόγου σου. Καὶ πῶς τὸ ἐδικόν σου ὄνομα ἐμεγαλύνθη εἰς τὰς ἀνθρώπων περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου; ἀπεκρίθη ὁ Ἀντωνίος. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἠγάπησα τὸν Θεὸν περισσότερο ἀπὸ λόγου σου. Ὅθεν καὶ ἐσωσάδιζεν ὁ αἰοιδίμος νὰ λέγῃ „ Ἐγὼ ἐκείτι φοβέμαι τὸν Θεόν, Ἀλλὰ ἀγαπῶ αὐτόν. Ἡ γὰρ πελεία ἀγάπη ἔξω βάζει τὸν φόβον. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀββῶν Σισαῖος ὁ κατωκὴν εἰς τὸ Ὄρος τῆ Μεγάλῃ Ἀντωνίου, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν ἀπονοῦν ἀδελφόν. Δεὺ ἐφθασας Πάτερ εἰς τὰ μέτρα τῶ Ἀντωνίου; πρὸς πάντα λέγω ἀπεκρίθη ὁ Σισαῖος. Ἀνίσως ἔχον εἷνα ἀπὸ τὰς λογισμοῦ τοῦ Ἀντωνίου, ἠδὲλα γινώσκω ὅλος ὡσάν φωτῖα. (σελ. 283. τῆ Εὐεργετικῆ) Τοσῶτον ὑπερέβη τὰς ἄλλας ἀσκητὰς ὁ Ἀντωνίος.

Καὶ τοῦτο δὲ σημειώμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ὁσῖοι Πατέρες αἱ ἐκ τῶν Μοναστηρίων διρισκόμενοι, εὐδὲς ὅπου ἐπελείοναν τὴν ἑορτὴν τῆ Μεγάλῃ Ἀντωνίου, ἀνεχώρουν ἀπὸ τῶν Μοναστηρίων καὶ ἐπήγανεν εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ὄρη καὶ σπήλαια. Καὶ ἐκεῖ ἔμεναν ἕως εἰς τὴν ἐβδομάδα τῶν Βαίων, κατὰ μίμησιν τῆ Μεγάλῃ Ἀντωνίου, μᾶλλον δὲ, κατὰ μίμησιν τῆ Κυριαῖ, ὅστις μετὰ τὸ Βάπτισμα τὸ ἐν Ἰανναις εἶναι γεγονός, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐρήμον, καὶ ἐκεῖ ἐνήσωσε πεσσεσκράκοντα ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν ἐβδομάδα τῶν Βαίων ἐσωμαδροῦζοντο πάλιν εἰς τὰ Μοναστήρια τῶν. Καὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Βαίων ἔφερε νὰ ἀρεθῶν ὅλοι σωμαδροισμένοι. Διὰ τῆτο καὶ εἰς τὰ τροπάρια τῆς ἐβδομάδος ταύτης τῶν Βαίων, συχνάκις ἀναφέρονται τὰ λόγια ταῦτα, προσκαλῶνται τὰς Ὁσῖους εἶπο.

„ Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, ἤκατε ἀ-
 „ θροῖσθητε-σὺ ἡμῖν βραχίφοροι, ὑπαντήσατε τῷ Βασιλεῖ καὶ
 „ Δεσπότῃ (τῇ παρασκῶν) Ὁμοίως καὶ τὸ ὄρων τρο-
 „ πάρειν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων πύτῃ τῷ Σωσάξιν τῶν
 „ Πατέρων ἀναφέρει λέγων. „ Σήμερον ἡ χάρις τῆ Ἀγίῃ
 „ Πνεύματος ἡμᾶς σωσάγαγε. Καὶ πάντες ἀιροῖτες τῶν
 „ σαυρόνσε λέγομεν. Ἐσῆκοναν γὰρ οἱ τελοσάλβιοι Πα-
 „ τέρες ἐπι τὸν σαυρόν τῆ Κυριαῖ εἰς τὴν ἄμῃς τῶν διὰ τῶν
 „ ἀσκητικῶν ἀγωνίων, καὶ τῶν θλίψεων τῆς μοναδικῆς πολι-
 „ τείας. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Σάββας ἐφοσόμενον ἕως ὅπου
 „ ἐτελείονε τὴν ἑορτὴν τῆ Γεροντῆς τῆ Ἀγίου Εὐθυμίου, καὶ
 „ οὔτε ἐπήγανεν εἰς τὴν ἐρήμον.

Θρωπος δὲν ἤξευρεν αὐτὸν, εἰμὴ μόνον ἕνας Ἱερεὺς, ὅστις εἰς διωρισμένον καιρὸν, ἔφερνε εἰς τὸν Ὅσιον ἀπὸ ἕνα ἄθλιον καὶ ξενὸν δρόμον, τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ τὸν μετελάμβανεν. Ἐκεῖ λοιπὸν διεπέρασεν ὁ Ἅγιος χρόνες ὀλοκλήρες πεντήκοντα. Καὶ ἄλλο τι δὲν ἔτρωγεν, εἰμὴ μόνον τὰ χορτάρια ὅπερ ἐφύτρωναν τριγύρω εἰς τὸ σπήλαιον. Οὐδὲ ἄλλο τι ἔπινε, πᾶρεξ μόνον τὸ τῷ Ποταμῷ νερὸν. Πολλὰς δὲ καὶ μεγάλαις πειρασμῶς ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Δαίμονας ὁ μακάριος, καθὼς ἐδιηγῆθη αὐτὸς ὁ τῶτον μεταλαμβάνων Ἱερεὺς. Ποτὲ μὲν γάρ, οἱ Δαίμονες ἐρχόμενοι πρὸς τὸν Ὅσιον ὡς λησαί, ἔδερναν αὐτὸν ἕως θανάτου. Ποτὲ δὲ, ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ὡς φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτα θηρία. Καὶ ἄλλοτε, κατὰ φαντασίαν ἐφέσκοναν τὸ νερὸν τῷ Ποταμῷ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἔχει νὰ καταποντίσῃ τὸ σπήλαιον καὶ τὸν Ἅγιον. Οἱ μὲν ἔν Δαίμονες μὴ δυνήθεις νὰ μετακινήσῃν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὸν τόπον τε, ἔφυγον ἐντροπιασμένοι. Ὁ δὲ Ὅσιος ἡσυχῶς διαπεράσας περιεσσότερον ἀπὸ ἐνενηντα χρόνης, ἐτελεύτησεν ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον σπήλαιον. Ὅτε καὶ ἔγινε τοῖσιν Ἰουδαίοις.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου, ἐπῆγαν μερικοὶ κυνηγοὶ ἀντικρὺ εἰς τὸ ῥυθμὸν σπήλαιον ὅπως εὐρίσκειτο τὸ Λεῖψανον αὐτοῦ. Οἱ δὲ σκύλοι τῶν κυνηγῶν ὑλακτοῦσαν κάμνοντες παραχρῆν. Οἱ κυνηγοὶ λοιπὸν ἀνεσάντες πᾶς τῶν σκύλων φωνὰς, ἐτέντωσαν τὰ ὀμμάτιά των, καὶ ἰδὲ βλέψωσιν ἑνὸς ἀνθρώπου χερί, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε νεῦμα, καὶ ἐκάλει τῆς κυνηγῶς. Οἱ δὲ κυνηγοὶ, νομίσαντες ὅτι κἀνεὶς ἀπὸ τῆς συντροφῆς των εὐρήκε κἀνεὶνα καλὸν κυνήγιον, ἐπέρασαν τὸν Ποταμὸν μὲ σπυδῆν, καὶ ἀκολοθεῦντες τὴν φωνὴν τῶν σκύλων, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ ἀνθρώπου μὲν ζωντανὸν δὲν εὐρήκαν ἐδένα. Τὸ δὲ Ἅγιον Λεῖψανον τῷ Ὅσιος βλέψωσιν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος μὲ εὐταξίαν κείμενον. Ὁμοίως βλέψωσι καὶ ἕνα λύχνον ἀναμμένον ἐπάνω τῷ Λεῖψανῷ. Ὅθεν ἐν τέτων γνωρίσαντες, ὅτι ἦτον Λεῖψανον Ἁγίου ἀνθρώπου, ἐπροσκύνουν αὐτὸ, καὶ μετὰ εὐλαβείας κατεφίλουν τὰ ἴχνη τε. Ἐπειτα γυρίσαντες εἰς τὴν Πόλιν, ἐφανέρωσαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ἀρχιερέα.

Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς πέρωντας τῆς Ἱερεῖς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἔτις ἐπῆραν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον μὲ λαμπάδας, μὲ μῦρα, καὶ μὲ ὑμνοδίας καὶ ᾄσματα. Ἐπειδὴ δὲ ἠκολούθησε φιλονεικία μετὰ τῶν Χριστιανῶν ὅπως ἐκατοίκεν εἰς τὴν Περσικὴν τῷ Ποταμῷ, καὶ τῶν Χριστιανῶν ὅπως ἐκατοίκεν εἰς Βέρροϊαν, ποῖοι νὰ πάρουν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, οἱ χωρικοὶ, ἢ οἱ πολῖται: διὰ τῆτο λέγω ἐφάνη εὐλογον εἰς αὐτῆς, νὰ ἀφήσῃν τὴν περὶ τῆτο κρίσιν εἰς τὸν Ἅγιον. Ὅθεν βαλόντες τὸ Λεῖψανον ἐπάνω εἰς ἕνα ἀμάξι, εἶτα δέσαντες τὸ ἀμάξι εἰς δύο βόδια ἄζευκτα, ἀφῆκαν αὐτὰ νὰ ὑπάγουν, ὅπως θελήσει ὁ Ἅγιος. Τὰ βόδια λοιπὸν μὲ ὀλίγωρον δρόμον διαπεράσαντα τὸν Ποταμὸν, ἐπῆγαν ἴσια εἰς τὴν Βέρροϊαν χωρὶς νὰ παραστράσῃν ὀλότελα. Ἐμβαίνοντα δὲ εἰς τὴν Πόλιν, ἐπῆγαν τὸ Λεῖψανον εἰς τὸ πατρικὸν ἐσπίτιον τῷ Ἁγίῳ, ὅπως πρότερον μὲν, ἦτον Ναὸς τῆς Θεοτόκου, τῶρα δὲ εἶναι Ναὸς τῷ Ἁγίῳ. Ἐκεῖ λοιπὸν σταθέντα τὰ βόδια, ὡσάν νὰ ἔλεγον, ὅτι ἐδῶ θέλει ὁ Ἅγιος νὰ βαλθῇ τὸ Λεῖψανόν τε. Ἀπὸ τότε ἔν ἕως τῶρα, ἐκεῖ εὐρισκόμενον τὸ Λεῖψανόν τε, καὶ μάλιστα ἢ Ἅγια τε κῶρα, δαιμονῶντας ἐλευθερόνοι, καὶ θάματα διάφορα ἐνεργεῖ, εἰς τῆς μετὰ πίστεως προσφρχοντας. Τὸ δὲ βρονὸν ἐκεῖνο, ὅπως ἦτον τὸ τῷ Ἁγίου σπήλαιον, ἔγινε κατοικητήριον Μοναχῶν, καὶ τόσα πολλὰ ἀσκητήρια ἐκεῖ ἐκτίσθησαν, ὡς ὅπως ὠνομάσθησαν Σκήτη τῷ Ἁγίῳ Ἀντωνίῳ τῷ μεγ. (ἢ Ἀκολοθεῖα τῷ Ἁγίῳ τῆτο δις ἐξεδόθη ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι.)

* Μνήμη τῷ Εὐσεβεῖ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ τῷ Μεγάλῳ.

* Ἡ Βασιλεία ἐμποδῶν ἐχ' ὠράθη.

Ἡ Σοὶ ὦ Θεοδόσιε πρὸς σωτηρίαν.

* Θεοδόσιος.

* Ὁ εὐσεβέστατος καὶ αἰδιδιμὸς ἐπιβ. Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ Μέγας, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν,

περι-

περιφανής ὡν κατὰ τὸ γένος, καὶ ὀνομαστότατος κατὰ τὴν ἀνδρίαν. Ἀναδειχθεὶς δὲ στρατηγὸς ἀπὸ τῶν Βασιλέα Γρατιανὸν τὸν υἱὸν τῆ Οὐαλεριανῆ, ὕψερρον ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἴδιον Βασιλέα εἰς τὸ Σύρμιον, τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Ἰαννουαρίου ἐν ἔτει τοϚ'. ἄριστος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐχορημάτισεν, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος, καὶ πολὺ διέφερον εἰς τὴν καλωσύνην ἀπὸ τῆς ἄλλης Βασιλεῖς. Ἀγκαλὰ καὶ ἦτον ὀλίγον θυμώδης, καὶ τέττα φανερόν σημεῖον ἐξάθισαν οἱ πολλοὶ καὶ ἄπταιστοι φόνοι, ὅπερ ἐποίησεν ἐν Θεσσαλονίῃ, διὰ τὴν αἰτίαν τῆ θανατωθέντος τότε Βερίχου. Ὀλίγον δὲ ἔλειπε καὶ κάμη τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, διὰ τὴν φθορὰν πῶν Ἀνδριάντων τῆς Βασιλείας Πλακίλλης τῆς συζύγου αὐτῆ, ἥτις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῆ Σεπτεμβρίου.

Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ μὲν τὸ πρῶτον ἐδιωρθώθη, διὰ μέσσω τῆ Ἁγίης Ἀμβροσίης Ἐπισκόπου Μεδιολάνων, ὅς τις ἐμπόδισεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν εἴσοδον τῆ Ναῦ, καὶ ἱκανοποιήσιν ἔδωκεν αὐτῶ, τὴν ὁποίαν, ὅχι μόνον ἐδέχθη ὑπὸ τῆς μετανοίας ἀναγκαζόμενος, ἀλλὰ καὶ νόμον ἐθέσπισεν, ἵνα ἢ ψῆφος ἢ κατὰ πῶν ὑποκειμένων εἰς φόνον, καὶ μὴ λαμβάνῃ τέλος εὐθύς, ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἡμέρας. Ἀπὸ δὲ τὸ δεύτερον ἐμπόδισεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Φλαβιανὸς διὰ τῆς πρεσβείας τε, συνεργησάντων μεγάλως καὶ τῶν περὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀσκητῶν: καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Χρυσόστομος εἰς τῆς λόγους πῶν Ἀνδριάντων, καὶ ὁ Νικηφόρος Κάλλιζος λαμπρότατα ἐκτίθεισι. Τόσῃν δὲ ἄκραν μετανοίαν ἔδειξεν ὁ αἰοίδιμος, ὡς ὅπερ ἤξιώθη καὶ ἐνεργῆ καὶ θαύματα. Ἰσορεῖ γὰρ ὁ Κεδρηνὸς, ἔτι ὁ Βασιλεὺς ἔτος θέλωντας καὶ προσκυνήσῃ τῆς Ἁγίης τόπης τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐνεδύθη σχῆμα ἰδιωτικόν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίης Ἀναστάσεως καὶ ἐκτύπησε τὴν πόρταν. ἀνοίξαντες δὲ ἐνὸς ὑπρέτης, ἐμβῆκε. Καὶ ὡ τῆ θαύματος! εἰς καιρὸν ὅπερ ἦτον ὄλααι αἱ καρδιῆλαι ἐσβυμέναι, εὐθύς ἀναφαν ὄλααι, ὡσάν καὶ ἦτον πανήγυρις. Ὁ δὲ ὑπρέτης ἐκπλαγεὶς διὰ τὸ ποιῆσθαι θαυμάσιον, ἀγγέλιε τῆτο εἰς τὸν Πατριάρχην. Ὁ δὲ Πατριάρχης διὰ προσευχῆς ἐγνώρισε, ποῖος ἦτον, καὶ τὸν ἐμακάρισεν. Εὐτύχησε δὲ ἔτος ὁ Βασιλεὺς διὰ τὰ ἀκόλυθα. Πρῶτον, διὰ τὴν εἰς τῆς καιρῆς τε συναχθεῖσα ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ δευτέρα Σύνοδος, ἐν ἔτει τ' πα'. ἐκήρυξε Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Καὶ ἀκολέθως ἐρμηνεύθη τελείως ἡ περὶ τῆς ὁμοσῆιας τριάδος Θεολογία. Δεύτερον, ὅτι εἰς τῆς καιρῆς τε ἦτον ἄνδρες σοφώτατοι καὶ ἀγιώτατοι, καὶ εἰς Ἀνατολὴν καὶ εἰς Δύσιν. Τρίτον, ὅτι ἐφάνη καθαρῆτης ἰσχυρὸς πῶν αἰρετικῶν καὶ εἰδολολατρῶν. Τέταρτον, ὅτι ἔγινε καλλίτεκνος, καὶ πέμπτον, ὅτι καὶ Ἅγιος. Οὐδὲτος ὁ Βασιλεὺς ἔγραψεν ἰδίαις χερσὶ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ καθ' ἐκάστην ἀνεγίνωσκειν αὐτό. Βασιλεύσας δὲ χρόνος δεκαεπτὰ (ἢ δεκαεὶ κατὰ ἄλλης,) καὶ γενόμενος χρόνων ἐξήκοντα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον εἰς τὰ Μεδιόλαννα τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ τῆς Ἰαννουαρίου ἐν ἔτει τ' ηβ'. Ἀφίσας τὸν μὲν υἱὸν τῆ Ἀρηάδιον, Βασιλέα τῆς Ἀνατολῆς. Τὸν δὲ Ὀνώριον, Βασιλέα τῆς Δύσεως. Τὸ δὲ Λεῖφανόν του τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τὸ ἐνταφίασαν. Λέγει δὲ ὁ ἱερός Ἀγῆσιος, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔτος συχνάκις ἔλεγε, πῶς ἐχάρητο περιαιότερον, ὅτι εἶναι μέλος τῆς τῆ Θεῆ Ἐκκλησίας, παρέξ ὅτι ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς γῆς. (ὄρα περὶ τέττα τοῦ β. Τόμ. τῆ Μελετίου σελ. 403. καὶ τὴν Δωδεκάβιβλον τῆ Δοσιθέου σελι 246.) (1)

Ὁ Ὅσιος Ἀχιλλῆας ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (2)

„Ὅπλοισι Ἀχιλλεύς τὰς κάτω πορθεῖ Πόλεις.

Ἀχιλλῆας.

„Πόνουσι Ἀχιλλῆας τὴν ἄνω πλατῆϊ Πόλιν.

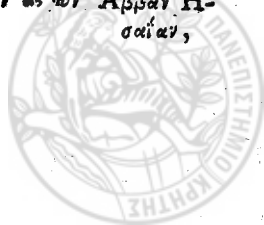
Ταῖς πῶν αἰῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμῶς.

Τῶ

(1) Περὶ τῆς δὲ γράφεται ἐν τῆ συνηγορικῆ Συναξαριστῇ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτῆ τῆ Συναξαριστῆ ὡς Ὅσιος Ἰουλιανῆ. Αὐτὸ γὰρ προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καθ' ἡν καὶ ἐορτάζεται. Ὁμοίως προεγράφη ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τῆ Συναξαριστῆ ὡς Ὅ-

σιος. Πατὴρ ἡμῶν Θεοδότῃ Ἐπισκόπῃ Κυρηναιῆς πρὸς Κύριον. Ταῦτα γὰρ προεγράφησαν κατὰ τὴν δέκατην τῆ Μαρτίου, ὅτι καὶ ἐτελεύτησεν.

(2) Περὶ τῆ Ὅσιου τῆ Ἀχιλλῆα γράφει ὁ Εὐεργετινός (σελι 393.) ὅτι ἐπῆγε μίαν φορὰν εἰς τὴν Ἀββῶν Ἡσαΐαν,

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανάσιος κ' Κυρίλλος, Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν Ἀθανάσιον.

„ Ἀθανάσιον κ' θανόντα ζῆν λέγω.

Ἀθανάσιος.

„ Οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι κ' τεθνηκότες.

Εἰς τὴν φυγὴν Κυρίλλου.

„ Φυγῆς Κυρίλλου σήμερον μνήμην ἄγει,

Κυρίλλος.

„ Ἀλλ' ἔπελευτῆς τῆς αἰμνήσεως Κτίσις. (1)

„ Τάρχυσαν (ἡποικισμένη μετὰ σαραχῆς κ' κλαυθμῆ) ὀγδοάτῃ νέκυν Ἀθανάσιος δεκάτῃ.

Απὸ τῆς δῦο τέτης Πατέρας ἡμῶν, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος, ἦτον κατὰ τῆς χρόνης τῆ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τ'η'. κ' εὐρέθη παρῶν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ γενομένην πρώτην κ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει τ'κ'. Διάκονος ὢν κ' τὸν τόπον ἐπέχων τῷ τότε Ἀλεξανδρείας Ἀλεξάνδρου. Ὅπως κ' κατετροπίασε τὸν δυσεβεῖ Ἀρειοῦ μὲ λόγους σοφίας κ' μὲ ἀποδείξεις τῶν θείων Γραφῶν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐκοιμήθη ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος, ἔγινε τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τῆ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἦτον Ἀρειανός: διὰ τῆτο εἰς διαφόρους τόπους ἐξώρισε τὸν Μέγαν τῆτον Ἀθανάσιον. Καρτερίσας δὲ ὁ μακάριος τῆς διωγμῆς πεσαρακούων χρόνης, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (2) Ὁ δὲ Ἅγιος Κυρίλλος ἦτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου τῆ μικρῆ ἐν ἔτει υ'ε'. ἀνεψιὸς ὢν Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, κ' τῆ θρόνου αὐτῷ γενόμενος διάδοχος. Οὗτος ἐσάθη ἔξαρχος καὶ προσάτης τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου, τῆς ἐν ἔτει υ'λ'. συγκροτηθείσης, κ' τὸν δυσεβεῖ καθεῖλε Νεστωριον, ὁ ὁποῖος βλάσφημα πολλὰ κατὰ τῆς Ἁγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὁ κατόδοξος ἐδογματίσεν. Μὲ πολλὰ δὲ κατορθώματα κ' ἀρετὰς ὁ Ἅγιος ἔτος Κυρίλλος διαλάμφας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ἦσαν δὲ κατὰ τὸν χαρακτήρα τῆ σώματος, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος, μέτριος κατὰ τὸ μέγεθος

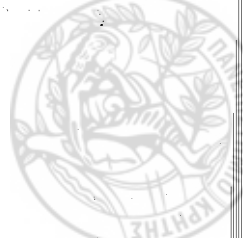
σαίαν, καὶ δὴρκεν αὐτὸν ὅτι ἐπρωγεν, ἔχων εἰς τὸ τζα-
νακίον ἄλας μόνον καὶ νερόν. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἰδὼν τὸν Ἀ-
χιλῆαν, ἔκρυψε τὸ τζακίον οὐσίω ἀπὸ τοῦ ζυμπίλι ὅσο
ἐπλεκε, διὰ τὸ μὴ σκανδαλίση αὐτὸν. Ὁ δὲ Ἀχιλῆας
βλέπων αὐτὸν πρῶτον, κ' μὴ ἔχοντα ἔπαροσθενεν κα-
νεῖα σαγῶν, ἐρωτᾷ αὐτὸν τί ἐπρωγεν. Ὁ δὲ Ἡ-
σαΐας ἀπεκρίθη. Συγχώρησόν μοι Ἀββᾶ, ὅτι ἐκιστοῦν θαλ-
λία φοιτικῶν εἰς τὸ κάσμα. Ὅθεν ἐβλεον εἰς τὸ σῶμα μὲ
ζωμὶ ζυράν, κ' δὲν ἐκαταβαίνω. Μὲ πὸ τὰ θευραῖδα ἀπὸ
τοῦ κάσμα ὁ φάρυγγός μου, διὰ τὸ πῶ ἀναγκάσθην τὰ βᾶ-
λω νερόν καὶ ἄλας, ἵνα βρέξω εἰς αὐτὸ τὸ ζωμίον, καὶ
δωρεῶν τὰ πὸ φῶν. Τότε λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀχιλῆας. Ἐ-
λάτω νὰ ἰδῶτε ὁ Πατέρες τῆς Σηήτης, τὸν Ἡσαΐαν, ὅτι
πρῶτον ζωμί, διεσκόμμενος εἰς Σηήτιν. Εἶτα λέγει πρὸς
αὐτὸν ἰὼν θῆλε νὰ πρῶτος ζωμί, πῶγαι εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον. Ἰδὲ ποῖαι ἐγκρατῆται εἶχον ποτε εἰς τῆς Σηήτης.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἀββᾶν Ἀχιλῆαν ἐπῆγε μίαν φορὰν ἕως
Γέρων, καὶ βλεπὼν αὐτὸν, ὅπου ἐρριψεν ἀπὸ τοῦ σώματος
αἷμα. Καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν, τί ἔστι τῶ; ὁ δὲ ἀπεκρί-
θη. Αὐτὸ πὸ αἷμα ἔστι λόγος σκληρὸς ἀπὸ ἀδελφῶν, ὅτι μὲ
ἐλύπησε. Καὶ ἐγὼ ἀγαπίσθην νὰ μὴ φωνηθῶ εἰς κῆ-
τέα τῶν λόγων αὐτῶν, παρακαλέσας τὸν Θεόν νὰ ἀπα-
ρῆ ἢ ἐνδύμισαι ἀπὸ λόγου μου. Ὅθεν ὁ λόγος ἐκίρησε

ἔγινεν αἷμα εἰς τὸ σῶμα μου. Καὶ πῶρα πύσαι αὐτὸν,
ἀντεπᾶνθηκα, ἀλησμονήσας τὴν κούτω. (ἀναδι. σελ:
169.)

(1) Σημειώμεν ἰδῶ, ὅτι ἡ κυρία Μνήμη τῆς σελῆτης
τῆ Ἁγίου Κυρίλλου, δὲν ἔστι σήμερον, ἀλλὰ κατὰ τὴν
ἐκκλησίαν τῆ Ἱουίης μῆνος. Σήμερον δὲ ἔστι μοι ἡ Μνήμη
τῆς φυγῆς τῆ Ἁγίου, εἰς διπλοὶ τὸ δίτιχον τῶ: δηλαδὴ
τῆς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἐφέσον ἰσως ἀναβάσεως αὐτοῦ.
Ἄξιον γὰρ ἐροῦν ἐκεῖθεν ἡ ποίησι τῆ Ἁγίου φυγῆ, διὰ τὴ
ἐσάθη αἰτία πολλῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ.
Καθὼς δὲ αὐτῆς, ἡ μὲν Ἁγία κ' Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύ-
νοδος σωτηρομένη, ἡ τῆ Νεστωρίου βλάσφημοι αἵρεσις θῆ-
κρακίση, καὶ ἡ Ὀρθοδοξία τῆς πίστεως εἰς τὴν οἰκουμενικὴν
ἐκκηρύχθη. Τὸ δὲ σῆγι ὅτι διεσκέταται ἐν τοῖς πεπτω-
μένοις Μισαίοις ἀντιτῶ, φυγῆς, τυπογραφικὸν σφάλμα ἐστίν.

(2) Σημειώσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγκάμμενος
γλαφυρὸν πλέκη εἰς τὸν Μέγαν τῶν Ἀθανάσιον. ἔφαρ-
χε „ Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετῶν ἐπαινεσομαι (σφίεται
ἐν τοῖς ἐκτεδομείοις) Ἐπὶ δὲ τῆ Μεγίστης Δαύρα δὲν
Βίαι σφίεται τῆ Μεγάλου τῶν Ἀθανάσιον. Ὅτι ὁ αἷμα,
ἀρκεται καὶ „ Ἄλοι μὲν ἄλλα. Ὁ δὲ ἔναρος, ὅπου
καὶ μὲν τῶν Ἀγίων.

γεῖθος καὶ τὴν ἰλικίαν, ὀλίγον πλατύς, σκυπτὸς, χαρίεις εἰς τὸ πρόσωπον, εὐμορφον χρῶμα ἔχων, φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, τὴν μύτην ἔχων γρυπτήν: ἦτον κυρτὴν ὡσάν τῆ γενανίς. Δὲν εἶχε τὸ πρόσωπον μακρολόν, εἶχε πλατέα τὰ σιαγόνια, τὸ γένειον μέτριον, καὶ τὸ σῶμα μικρόν. Δὲν ἦτον πολλὰ ἄσπρος, ἀλλὰ ἐλαμπρύνετο μὲ ἓνα χρῶμα ὑπόξανθον. Ὁ δὲ Ἅγιος Κυρίλλος, ὀλίγοντι εἶχε πλέον εὐμορφον τὸ χρῶμα τῆ προσώπου, εἶχε τὰ ὀφρύδια δασέα καὶ μεγάλα καὶ στρογγυλά μὲ εὐαρμοσίαν. ἦτον μακρομύτης, εἶχε τὰ μάγουλα μακρὰ, καὶ τὰ χεῖλη παχέα, ἦτον φαλακρὸς, εἶχε τὸ μέτωπον μικρόν, καὶ τὸ γένειον δασύ καὶ μακρόν, εἶχε τὰ μαλλία συνεσραμμένα καὶ σκαντζερά, ἦτον ὀλίγον ξανθὸς, εἶχε τὰς τρίχας μεμιγμένας: ἦτον ἄσπρας μὲ μαύρας. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις αὐτῶν ἐν τῇ Ἀγιοπάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Ὅρα, τὸν Βίον μὲν τῆ Ἁγίης Ἀθανασίης, εἰς τὸν νέον Θεσσαυρόν, καὶ ἐγκώμιον αὐτῆ εἰς τὴν Σαγήνην. τὸν Βίον δὲ τῆ Ἁγίης Κυρίλλου, εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδέλης.

„ Σύνδελον ἐκ ἔφριπτε πῦρ Θεοδέλη,

Θεοδέλη.

„ Θεῶ τιθεῖσα δελικῶς τὰς ἐλπίδας.

* Κατὰ τὰς χρόνας Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ ἐν ἔτει σμ΄. ἐσάλθη εἰς τὴν Ἀναζαρβον Πόλιν τῆς Κιλικίας ἓνας Ἡγεμῶν, ὀνόματι Πελάγιος, διὰ τὰ τιμωρήσῃ τὰς ἐκεῖ εὐρισκομένους Χριστιανούς. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Θεοδέλη ἐκ τῆς αὐτῆς Πόλεως Ἀναζάρβου καταγομένη, ἥτις ὕστερον ὀνομάσθη Διοκαισάρεια, καὶ Καισαραυγῆσα, τῶρα δὲ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τέρκων Ἀκ Ἰσαρ, ἢ, Ἀκ Σεράϊ, ἐκεῖθεν, λέγω, ἡ Ἁγία αὕτη καταγομένη, ἐπίσθη ὡς Χριστιανὴ, καὶ παρεσάθη εἰς τὸ κριτήριον τῆ Πελαγίς. Ὁθεν ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον πάντων, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς ἐπάνω εἰς ἓνα κυπαρίσσι. Ἐπειτα ἐπλήρωσαν τὰ βουζία τῆς μὲ σέβλας πυρωμένας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία εἶπε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ποῦ εἶναι οἱ Θεοῖς; δεῖξον αὐτῆς εἰς ἐμένα διὰ τὰ τῆς τιμῆσω καθόσον δύναμαι, διὰ τῆτο εὐθύς κατεβάξωσιν αὐτήν, καὶ τὴν σέλλωσιν εἰς τὸν ναὸν τῆ Εἰδώλου Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκεῖ περίφημον καὶ περιβόητον.

Ἐμβαίνουσα λοιπὸν ἡ Ἁγία μέσα εἰς τὸν ναὸν, ἐπροσευχήθη εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, καὶ μὲ μόνον τὸ ἐμφύσημά τῆς, ἔπεσεν εὐθύς τὸ ἄγαλμα τῆ Ἀδριανῆ καὶ ἐμοιράσθη εἰς τρία κομμάτια. Ἐπειτα εὐγαίνουσα ἔξω, λέγει πρὸ τὸν Ἡγεμόνα. Ἐμβα μέσα καὶ βοήθησον εἰς τὸν Θεὸν σε Ἀδριανόν, διατὶ αὐτὸς ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐτζακίσθη. Ὁ δὲ Ἡγεμῶν τρέχωντας, ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸν, καὶ βλέπωντας κατὰ γῆς τὸν Ἀδριανὸν μαιρασμένον εἰς τρία κομμάτια, ἐθρήνησεν ὁμῆ μὲ θυμόν. Ἐπειδὴ δὲ τῆτο ἔφθασε καὶ εἰς τὰ αὐτὰ τῆ Βασιλέως, εὐθύς ἐσάλθη ὁ πρῶτος Ἄρχων, ὅπῃ ἦτον ἐν τῷ Βασιλικῷ παλατίῳ τῶν εἰς τὴν Πόλιν Ἀναζαρβον εὐρισκομένων, διὰ τὰ ἐξετάσῃ, ὅτι ἐὰν ἦναι ἀληθινὸν τῆτο τὸ πρᾶγμα, τὰ ρίψεν τὸν Πελάγιον εἰς τὰ θηρία διὰ τὰ τὸν φάγειν. Τῆτο δὲ μαυθάνωντας ὁ Πελάγιος, ἐπρόσπεσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοδέλην, παρακαλῶν αὐτήν μετὰ δακρύων, τὰ προσευχηθῆ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰ γένη πάλιν τέλειον τὸ τζακισθὲν ἄγαλμα τῆ Θεῶτων, καὶ τὰ κατασαθῆ πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἐσέκετο πρῶτον, ὑποσχόμενος, ὅτι ἂν τῆτο γένη, τὰ πισεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ τὰ γένη Χριστιανός.

Τότε ἡ Ἁγία ἐπροσευχήθη, καὶ εὐθύς τὸ τζακισθὲν εἶδωλον ἔγινεν ὀλόκληρον, καὶ ἀπενκατεσάθη πάλιν εἰς τὸν πρότερον τόπον τε, τὸ ὁποῖον εὐρῶν σώων ὁ ἀπεσαλιμένος Ἄρχων ὑπὸ τῆ Βασιλέως, ἐγύρισε καὶ ἔδωκε τὴν εἶδωλον αὐτήν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς προσάξει τὸν

(1) Περιτὰς δὲ γράφεται ἐν τῷ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ ὡς Συναξαριστῶν τῶν Ὁσίων Μαρτυρῶν. Τῆτο γὰρ ἀπογράφη εἰς τὴν δούπεραν τῆ Νοεμβρίου, καθ' ἡμῶν καὶ ἐορτάζεται.

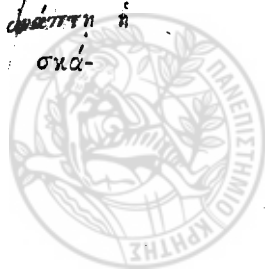

τὸν Πελάγιον διὰ γραμμάτων, ὅτι νὰ τιμωρῆσθαι πρότερον τὴν Ἁγίαν μὲ διαφόρους τιμωρίας, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς πικρὸν θάνατον. Ὁ Πελάγιος λοιπὸν ἐπρόσαξε νὰ καταξυχοί-
σῃ τὰς σάρκας τῆς Ἁγίας μὲ σάβλας πυρωμένας. Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν Μάρτυρα, πῶς δὲν
φροντίζει διὰ τὰ βάσανα τελείως, ὀργίζετο ὁ ταλαπῆγωγος καὶ τρισάθλιος, καὶ τὶ νὰ κάμῃ δὲν
ἤξευρε. Τότε Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος παρασέκωντας ἐκεῖ, λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον. Δὸς εἰς
ἐμένα τὴν ἔξοσίαν, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν καταπέσω αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἶδωλον τῷ Ἀδριανῷ,
ἀποκεφάλισόν με. Εὐθύς λοιπὸν ἔλαβε τὴν ἔξοσίαν νὰ κάμῃ ἐκεῖνα, ὅπερ ἐσοχάζετο.

Ὅθεν ποιήσας πέντε καρφία, τὰ μὲν δύο, ἔμπηξεν εἰς τὰ αὐτὰ τῆς Ἁγίας, τὸ ἓνα δὲ,
ἔμπηξεν εἰς τὸ μέτωπόν της, καὶ τὰ ἄλλα δύο, ἔμπηξεν εἰς τὰ βυζία της. Ἀφ' ἧ δὲ, τὰ ἐκάρ-
φωσεν ὅλα, ἐσήκωσεν ἡ Ἁγία τὰς ὀφθαλμῶς τῆς διανοίας της εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐπροσευχήθη εἰς
τὸν Θεόν, διὰ νὰ δοθῇ ὑπομονὴ εἰς αὐτὴν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην βάσανον. Ὅθεν
μετὰ ὀλίγον, ἐδόθη εἰς τὴν Ἁγίαν ἡ ὑπομονὴ ὅπερ ἐζήτησε. Βλέπων δὲ ὁ Κομενταρήσιος τὴν
τόσπην μεγάλην ὑπομονὴν καὶ γενναιοκαρδίαν τῆς Ἁγίας, καὶ πῶς τὴν πικρὰν ἐκείνην βάσανον ἐνό-
μιζεν ὡς ἕδεν. Πρὸς τέτοις δὲ σοχασθεῖς, καὶ ὅτι, ἂν δὲν πεισθῇ ἡ Ἁγία νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χρι-
στὸν, ἔχει νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ της, καθὼς ὑπεσχέθη: τέτων λέγω χάριν, ἐπροσκάλεσε τὴν
Ἁγίαν εἰς τὸ ὀσπήτιόν της καὶ παρεκάλει αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ μὲ αὐτὸν εἰς τὰ εἶδωλα. Ἡ δὲ Ἁγία
βλέψασα τὸν φόβον ὅπερ εἶχεν, ἔκαμε προσευχὴν δι' αὐτὸν εἰς τὸν Θεόν. Εἶτα διδάξασα αὐ-
τὸν μὲ τὰ θεῖα αὐτῆς λόγια, τὸν ἐκατάπεισε νὰ γένη Χριστιανός.

Ὅταν λοιπὸν ἐξημέρωσεν, ἐπαρασάθη εἰς τὸν Πελάγιον ὁ Κομενταρήσιος ὁμοῦ μὲ τὴν Ἁγίαν,
καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. Δὲν ἐδυνήθηκα νὰ πείσω τὴν δούλην τῷ ὄντως ἀληθινοῦ Θεοῦ εἰς τὸ νὰ με-
ταβληθῇ ἀπὸ τῆν ἴσταν καὶ καλὴν σφάταν, ὅπερ περιπατεῖ. Αὐτὴ δὲ μᾶλλον ἐμετάβαλεν ἐμένα,
καὶ μὲ ἠλευθέρωσε ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀγνωσίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἕως τῶρα εὐρισκόμην. Φωτίσασα
γὰρ τὰς νοερὰς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου μὲ τὰ θεῖά της λόγια, ἐπρόσφερε με εἰς τὸν Κύριόν μου
Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ταῦτα αἰούσας ὁ Πελάγιος, ἀναφεν ἀπὸ τὸν θυμὸν.
Ὅθεν ἐπρόσαξε νὰ κοπῇ ἡ κεφαλὴ της, καὶ τὸ σῶμα της νὰ ριφθῇ εἰς τὴν Θάλασσαν. Καὶ ἔτι
ὁ μακάριος Ἑλλάδιος ἐτελείωσε τὸ Μαρτύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τῷ Ἰαννουαρίῳ Μη-
νάς. Τὴν δὲ Ἁγίαν ἐπρόσαξε νὰ βάλλῃ μέσα εἰς κάμινον ἀναμμένον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διαφυ-
λαχθεῖσα ἀβλαβὴς, ἐπροσπύχετο ἐν αὐτῇ, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ὅθεν ἀπορῶν ὁ Ἡγεμὼν, ἐφώναξε μεγάλως, δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω μὲ αὐτὴν τὴν βιαιο-
θάνατον! ἓνας δὲ ἀπὸ τῶν παρεσῶτας, Βονθὸς ἑνομαζόμενος, παράδοξ αὐτὴν εἰς ἐμένα, εἶπεν,
ὦ Ἡγεμὼν. Διατί ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄφρων καὶ ἀγνώστος, καθὼς ἦτον ὁ Κομενταρήσιος, ἵνα πεί-
σῶ εἰς αὐτὴν. Ὁ δὲ Ἄρχων παρέδωκε τὴν Ἁγίαν εἰς αὐτόν. Πέρωνταις λοιπὸν ὁ Βονθὸς τὴν
Μάρτυρα εἰς τὸ ὀσπήτιόν της, ἐδέχθη καὶ αὐτὸς τὰς λόγους καὶ τὰς διδασκαλίας της, καὶ ἠλλοιώθη
τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν, ὡς καὶ ὁ Κομενταρήσιος. Καὶ λοιπὸν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐπαρασάθη
καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Πελάγιον ὁμοῦ μὲ τὴν Ἁγίαν, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. Τὰ κατ' ἐμὲ πράγματα
ὦ Ἡγεμὼν, ἔρχομαι διὰ νὰ σοὶ φανερώσω. ἤξευρε ὅτι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸν Χριστὸν Θεὸν
ἀληθινόν, καὶ ὅτι αἱ ἐλπίδαις πῶν ὑποσχέσεών μου ἐφάνηκαν μάταιαι καὶ κεναῖς. Κάλιον γὰρ εἶμαι
νὰ φανῶ ψεύστης καὶ νὰ γένω συγκληρονόμος τῷ Χριστῷ, παρὲξ νὰ ἀληθεύσω καὶ νὰ κερδήσω τὴν
γέννησιν τῷ πυρὸς. Ἀλλὰ καὶ ἐσύ ὦ Ἡγεμὼν, ἔπρεπε νὰ εὐχαρισῆσθαι τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὅπερ
σε ἐλύτρωσε ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς αὐτόν, καθὼς ὑπεσχέθης. Ἐσύ δὲ, ὅχι
μόνον τῆτο δὲν ἔκαμες, ἀλλὰ καὶ ἐφάνης ἀχάριστος, καὶ τὴν εὐεργετίαν σου Θεοδύλην, παρέδω-
κας εἰς ἀνυπόφορα βάσανα. Ταῦτα καθὼς εἶπεν ὁ Βονθὸς, ἐπρόσαξεν ὁ Πελάγιος καὶ ἀπί-
κοφαν τὴν τιμίαν της κεφαλὴν. Τὴν δὲ Ἁγίαν ἐπρόσαξε νὰ ἀπλωθῇ ἐπάνω εἰς πυρὶ μὲν ἀνά-
ραν, ἐπάνωθεν δὲ τῆς σφάρας νὰ ραντίζεται πύργω λαδί καὶ κηρί. Ἴνα μὲ αὐτὴ φάνηται ἡ
σκά-

Ὁ δὲ Ὅσιος ἐκατοικεῖασεν ἕνα λάκκου ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν μὲ γυρίσματα, ὡσάν κοχλίαν εἰς τὸ εἶδος μακρὰν ἀπὸ τῶ κελλίου τῆ ἑως μισὸν εἰδίον. Καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆ λάκκου, ἔσκαφε μὲ τὰ χεῖρά τε ἕνα σπῆλαιον. Καὶ ὅταν ἤρχαστο πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἐνώχλυν, τότε ἐπερνεῖσε κρυφίως ἀπὸ τὸν λάκκου καὶ ἐκρύπτετο μέσα εἰς τὸ σπῆλαιον, ὅθεν τινὰς δὲν τὸν εὔρισκε. Περιττόν δὲ εἶναι τὰ εἰπόμενα διὰ τὸ ἀλίγον φαγητὸν καὶ πιετόν, ὅπε ἔτρωγε καὶ ἔπιεν ὁ αἰοίδιμος, διὰ τὴ καὶ αὐτὴ μόνη ἡ θεωρία τῆ σώματός τε, ἐμαρτύρει τὴν ἄκραν ἐγκράτειαν, ὅπε ἐμεταχειρίζετο.

Ἦλθε μίαν φοράν ἕνας αἰρετικὸς εἰς τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος ἐφιλονεῖκει, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάστασις νεκρῶν. Ὁθεν ὁ Μέγας Μακάριος ἀνέστησεν ἕνα νεκρὸν, (1) διὰ νὰ πείσῃ καὶ νὰ πληροφορήσῃ αὐτόν. Ἐλεγε δὲ ὁ Ὅσιος, ὅτι εἶναι δύο τάγματα τῶν Δαιμόνων. Καὶ τὸ μὲν ἕνα τάγμα, πολεμεῖ τῆς ἀνθρώπου εἰς διάφορα πάθη, θυμῶ, καὶ ἐπιθυμίας. Τὸ δὲ ἄλλο τάγμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀρχικόν, πολεμεῖ τῆς ἀνθρώπου καὶ τῆς ρίπτει εἰς διαφόρους αἰρέσεις καὶ βλασφημίας καὶ πλάνας. Τῆτο δὲ τὸ ἀρχικόν τάγμα τῶν Δαιμόνων, ἀποσέλλει ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Σατανᾶς, εἰς τῆς μάγας, καὶ εἰς τῆς αἰρεσιάρχας. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅπε ἔτρωγε τριῶν μοδιῶν ψωμιά, κατὰ ἐνέργειαν τῆ Διαβόλου, καὶ ὅπε ἔπιεν ἕνα μέτρον κρασί: τῆπν, λέγω, τὸν ἔκαμε νὰ τρώγῃ τρεῖς λίτρας μόνον ψωμί: ἦτοι διακόσια ὀγδοονταιοκτὼ δράμια. (2) Μίαν φοράν εἶδεν ὁ Ἅγιος ἕτος τὸν Διαβόλον, ὅπε εἶχε τῆς μηχανὰς καὶ ἐργαλεῖά τε μέσα εἰς μίαν λήκυθον: ἦτοι εἰς ἕνα ἀγγεῖον τῆ ἐλαίς. Ὁθεν καὶ ἐρωτήσας αὐτόν, ἔμαθε καὶ ἐδιώρθωσε τὸν Μοραχὸν Θεόπεμπτον, τὸν ἀπατῶμενον ἀπὸ τῆς μηχανὰς τῆ Διαβόλου. Οὗτος περιπατῶν εἰς τὴν ἔρημον, εὔρηκεν ἕνα κρανίον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐνός ἱερέως τῶν Εἰδώλων. Ἐρωτήσας δὲ αὐτὸ, ἦκουσε νὰ τῆ εἰπῆ ὅτι, ὅταν προσφέρῃ εἰς τὸν Θεὸν τῆς προσευχάσ-
τη, τότε ἐλαφρόνεται ὀλίγον ἀπὸ τὴν βάσανον, οἱ ἐν τῆ κολάσει εὔρισκόμενοι. (3) Οὗτος ἀνέ-
στησε καὶ ἄλλον νεκρὸν, διὰ νὰ εἰπῆ πῶ ἐκρυφε τὴν παρακαταθήκην ἐκεῖνων ὅπε τὴν ἐζήτην,
καὶ πάλιν ἐπρόσβαξεν αὐτόν καὶ ἐκοιμήθη. Προεῖπε δὲ, καὶ ὅτι ἔχει νὰ ἐρημωθῆ ἡ Σικίτη.
Διηγεῖται ὁ Ὅσιος Παλλάδιος διὰ τὸν Αἰγύπτιον τῆτον Μακάριον, ὅτι ἕνας ἀκόλαστος, ζι-
πῶντας νὰ ἐλυκῆσῃ εἰς σατανικὸν ἔρωπα μίαν σώφρονα γυναῖκα, καὶ μὴ δυνηθεῖς, ἔκαμεν αὐτὴν μὲ
διαβολικὰς μαγείας νὰ φαίνεται εἰς τῆς ἀνθρώπου ὡσάν φοράδα. Ὁθεν ὁ Ὅσιος ἕτος ἐπικα-
λάμενος τὸν Θεόν, ἀπεκατέστησεν αὐτὴν νὰ φαίνεται πάλιν εἰς τῆς ἀνθρώπου γυνή, καθὼς ἦτον
ἐκ φύσεως. (4)

Λέγεται δὲ περὶ τῆ οὐρανίε τέττε ἀνδρὸς, ὅτι τὸν περιεσώτερον χρόνον τῆς ζωῆς τῆ, ἐσχό-
λαξε μᾶλλον εἰς τὴν μετὰ Θεῶ νοεράν ἔνωσιν, πᾶρξ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν πράγματα
τῆ Κόσμου. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα καὶ θαύματα ὑπερφυσικὰ διαλάμφας ὁ φερωνύμως
Μακάριος ὁ Μέγας, καὶ χρόνων ἐνευνηντα γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος
Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.)

✠ Ο

(1) Οὗτος ὁ νεκρὸς ἦτον Ἐλίω. Ἀνασηδαῖς δὲ, ἐπίστω-
σε εἰς τὴν Χερσὸν καὶ ἐβαπτίσθη. Εἶσα ἐγένετο καὶ Μο-
ραχὸς Μίλις ὀνομασθεῖς. Περὶ αὐτὸν ἀναφέρει ὁ εἰς τὸ Σάβ-
βατον πρὸς Τυρηνὴν ἀσματικὸς Κανὼν, ὁ πᾶ ὀνομασθεῖς τῶν
Ὅσιων Πατέρων δὲλων κατὰ ἀλφάβητον, Μίλιω νεκρέργων
αὐτὸν ὀνομάζων.

(2) Ἡ γὰρ λίτρα περιέχει ὑγγίας δώδεκα. Ἡ δὲ ὑγ-
γία περιέχει δράμια ὀκτώ.

(3) Βάσανος καὶ κολάσει ἐνοῦσται ἐδῶ, ὅχι ἡ κηδολι-
κῆ. Αὐτὴ γὰρ ἀκόμη δὲ εἶδοθι εἰς τῆς Ἀμαρτωλῶν. Ἀλ-
λά ἡ μερική, ἣτις εἶναι λύπη καὶ θλίψις καὶ σκόπος. Τὰ
ἐποῖα λαμβάνει οἱ ἐν τῆ φυλακῆ τῆ Ἄδου ἐμεικόμενοι
ἁμαρτωλοὶ, ἕως τῆς δευτέρας τῆ Χερσῆ παρουσίας.

(4) Προσδέττη δὲ καὶ τῆσο ὁ Παλλάδιος, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ
Ἅγιος ἀπέτρωσε τῆ ἀνωτέρω γυναικῆ, ἐδῶκεν εἰς αὐτῆ
παιούτῆ συμβουλῆ λέγων, Γύναι, μὴ λίπης ἀπὸ τῆ κοι-
νωῖαν πᾶν Μυστηρίων τῆ Χερσῆ. Ἀλλὰ νὰ μεταλαμβάνῃ
συχαῖ. Διότι αὐτὴ ἡ διαβολικὴ ἐνέργεια σὲ ἠκολούθησεν,
ἐπεδὴ δὲν ἐμεταλαβες πρῶτε ἐβδομάδας. Καὶ ἀπὸ τούτου
διῆκε χάραν ὁ Διαβόλος καὶ σὲ ἐπέταξε. Μέγας δὲ τῆ
ἀληθεία λόγος γράφεται περὶ τῆ Μεγάλῃ τῆσ Μακαρίου
παρὰ τῶ Ἐνεργετιῶ σελ: 592. δηλαδὴ, ὅτι αὐτοὺς ἔγινε
Θεὸς ἐπίγειος, καθὼς εἰς γεγραμμένον. Ὡστερ γὰρ εἶναι
ὁ Θεὸς, σκεπῶν τῶν Κόσμων: ἔγω καὶ ὁ Ἀββᾶς Μακά-
ριος σκέπῶν ἡμᾶς ἐκατοκίματα ἃ ἐβλεπον, ὡς μὴ βλέ-
πων. καὶ ἃ ἠκουεν, ὡς μὴ ἀκούων.

* **Ο** δὲ Ἅγιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ καὶ πολιτικὸς ὀνομαζόμενος (διὰ τὴν περισσότερον ἀπὸ τὸν Αἰγύπτιον ἐδιάτριβεν εἰς τὰς Πάλλεις, καὶ μὲ τὰς ἀνθρώπους συναναστρέφετο, διὰ τὴν τῶν πολλῶν διάρθρωσιν.) Ἄυτός λέγω, ἐχημάτισεν ἱερεὺς τῶν λεγομένων Κελλίων, μεταχειριζόμενος ἄκραν ἐγκράτειαν καὶ ὑπομονήν. Ὄθεν καὶ ἔλαβε τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ. Τέτις τὰς ἀρετὰς θαυμάσας ὁ Μέγας Ἀντώνιος, εἶπε πρὸς αὐτόν. ἰδοὺ ἐκανεπαύθη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς ἐσένα, καὶ θέλεις γένῃς κληρωκὸς τῶν ἀρετῶν μου. Οὗτος ὁ Ὄσιος, ὅταν ἦκε κἀνεὶνα Μοναχόν, πῶς ἐκαίμεν ἔργον καὶ κατόρθωμα ἀσκητικόν, ἐλάμβανε. Ζῆλον ἀγαθὸν εἰς τὴν ψυχὴν τε, καὶ κατὰ μέμψιν ἐκείνη, ἐκαίμεν καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον κατόρθωμα. Ὄθεν ἀπέσας, ὅτι οἱ Μοναχοὶ, ὅπερ εὐρίσκοντο εἰς τὰ Τάβερνα, καὶ διὰ τὸτο Ταβερνησιαῖοι ὀνομαζόμενοι, ὅλην τὴν μεγάλην πεσαρακοσίην δὲν ἔτρωγον φαγνιτὸν, ὅπερ νὰ περάσῃ ἀπὸ φωτίαν, τὸτο λέγω ἀπέσας, τὰς ἐμιμήθη καὶ αὐτός. Καὶ ἐπὶ τὰς χρόνας δὲν ἔφαγε φαγνιτὸν, ὅπερ ἐμαγειρεύθη εἰς τὴν φωτίαν, ἔξω ἀπὸ λάχανα ὠμά, καὶ ὄσπρια βρεντά. Ἄλλην φοράν ἠκώσεν, ὅτι ἓνας ἄλλος Ὄσιος ἔτρωγε μόνου μίαν λίτραν ψωμί: ἦτοι ἐνευννητάξι δράμια. Ὄθεν ἐβίασε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν τε καὶ ἔτρωγεν εἰς τρεῖς χρόνας τέσσαρας, ἢ πέντε ἐγγίαις ψωμί: ἦτοι τριανταδύω, ἢ πεσαρακόμια δράμια. Ὁμοίως ἔπιπε καὶ τῶσον ὀλίγον νερόν, ὅσον ἦτον ἀνάλογον καὶ ἀρκετὸν εἰς τόσον ὀλίγου ψωμί, ὅπερ ἔτρωγε.

Πηγαίνοντας δὲ μίαν φοράν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ταβερνησιαίων διὰ τὴν μάθη τῆς κάθε ἐνὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἐλθέσας τῆς μεγάλης πεσαρακοσίης, εἶδεν ὅπερ, ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτῶν ἔτρωγον τὸ βράδυ τῆς κάθε ἡμέρας. ἄλλοι δὲ, εἰς δύο ἡμέρας. ἄλλοι, εἰς τρεῖς. καὶ ἄλλοι, εἰς πέντε. ἄλλοι δὲ, ὅλην τὴν νύκτα σέκοντες εἰς τὴν προσευχὴν, ἐδέλευον τὴν ἡμέραν. Ταῦτα, λέγω, βλέπωντας ὁ Ὄσιος, ἐσάθη ἄρδιος ὁ μεγαλόψυχος εἰς μίαν γωνίαν μιᾶς κέλλας, καὶ βρέξας φοινίχ, ἐδέλευεν, ἕως ἃ ἐτελειώθη ὅλη ἡ πεσαρακοσίη καὶ ἔφθασε τὸ Πάσχα. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας δὲν ἐκλίπε γόνυ, δὲν ἐκάθισε, δὲν ἐπλαγίσεν εἰς κλίβιν, δὲν ἔφαγε τελείως ψωμί, ἔτε ἔπιπε νερόν. Ἐξω μόνου ἀπὸ φύλλα κραμβολαχάνε ὅπερ ἔτρωγεν. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἔτρωγεν, εἰς μόνον τὴν Κυριακὴν, ὅσον μόνον διὰ τὴν φανῆ εἰς τὰς ἄλλας, ὅτι τρώγει.

Ἄλλην φοράν δὲν ἐμβῆκεν ὁ Ὄσιος ὑποκάτω εἰς σέγγιν κελλίου εἰκοσὶν ὀλόκληρα ἡμερονύκτια, μόνον διὰ τὴν νικήσῃ τὴν ὑπνον. Ὄθεν εἰς αὐτὰ δὲν ἐκοιμήθη τελείως. Ἄλλὰ, τὴν ἡμέραν μὲν, ἐκαίετο ἀπὸ τὸ καῦμα τῆς Ἥλις. τὴν νύκτα δὲ, ἐπιξεν ἀπὸ τὴν ψυχρότητα. Οὗτος ἐφιλονεύει καὶ ἠγωνίσθη μίαν φοράν νὰ μὴ χαρίσῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς πέντε ἡμέρας. Καὶ πῶσεν ἐθύμωσε τὸν Διάβολον, ὡς ὅπερ ἐκείνος ἔβαλε φωτίαν καὶ ἔκαυσε τὸ φαθί, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐσέκετο ὁ Ὄσιος. Ὁμοίως ἔκαυσε καὶ ὅσα ἄλλα εἶχεν εἰς τὰ κελλίον τε. Μίαν φοράν ἐνώχλησεν ὁ λογισμὸς τῶν Ὄσιων διὰ τὴν ὑπάγη εἰς τὴν Ρώμην, ἵνα ὠφεληθῇ ἐκ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων Ὄσιων. Αὐτὸς δὲ πεσὼν κατὰ γῆς, ἐξάπλωσε τὰ πόδιά τε, καὶ ἔλεγε. Τραβᾶτέ με ἐσεῖς Δαίμονες, διὰ τὴν ἐγὼ θεληματικῶς μὲ τὰ παδάριά μου εἰς ἄλλο μέρος δὲν πηγαίνω. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐνωχλείτο ἀπὸ τὸν λογισμὸν, ἐφορτόνετο εἰς τὴν πλάτην τε ἓνα ζιμπίλι γεμάτων ἀπὸ ἄμμον, καὶ ἐπήγαγεν εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος. Καὶ ἔπξι μὲ τοιάτῃς τρόπος, ἐκίπυσε τὸν ἐνοχλῶντα λογισμὸν, χάριτι τῆς Χριστοῦ.

Μίαν φοράν ἐνωχλήθη ὁ Ὄσιος ἀπὸ τὸν Δαίμονα τῆς πορείας. Ὄθεν ἐπῆγεν εἰς τὴν πανέρημον, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς ἓνα βαλτόδι τῶνον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε μῆνας ἕξι. Καὶ πῶσον πολλὰ κατεπλήρωσαν τὸ σῶμά τε οἱ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι μεγαλώτατοι κώνωπες, ὡσαν σφήκες, ὡς ὅπερ ἐγέμωσαν ἀπὸ πρίσματα καὶ ζιμπένες ὅλα τὰ μέλη τῆς σώματός τε. Ὄθεν μετὰ ἕξι μῆνας ἐγύρισεν εἰς τὸ κελλίον τε, ἀπὸ ἄλλό τι δὲν ἐγνωρίζετο πῶς εἶναι ὁ Μακάριος, πᾶρεξ ἀπὸ μοναχὴν τὴν φωνήν. Ἠλλοιώθη γὰρ ὅλον τε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, καὶ ἐπαρω-

μοιάζει με τὰς λεπρωμένες. Οὕτως ἔσκαπτε μίαν φοράν ἕνα πηγάδι, καὶ ἐκεῖ ἔτυχε νὰ εὗ-
 ραθῆ μία ἀσπίδα, ἡ ὁποία ἐδάγκασε τὸν Ὄσιον εἰς τὰς χεῖρας. Θανατηφόρον δὲ εἶναι τὸ δά-
 γμαμα τῆς ἀσπίδος. Ὁ δὲ Ὄσιος πιάσας αὐτὴν μετὰ τὰ δύο τε χεῖρα ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ σιαγόνα,
 ἔσχισεν αὐτὴν, λέγων. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δένσε ἔσειλε, πῶς ἐσύ ἐπέλημψες νὰ με δαγκάσης;
 Μίαν φοράν ἐκάθιστο ὁ Ὄσιος εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐλάλει εἰς τὰς παρεσῶτας ἀδελφούς τὰ πρὸς
 ὠφέλειαν. Τότε ἔρχεται ἐκεῖ μία ἀγριογορῶνα, ἡ ὁποία πέρνεσα μαζί τὸ γεροντόπελόν της,
 ὅπερ ἦτον τυφλόν, τὸ ἔρριψεν ἔμπροσθεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆ. Ὁ δὲ Ὄσιος πύσας εἰς τὰς τυ-
 φλὸς ὀφθαλμούς τῆ ζωῶ, ἔκαμεν αὐτὸ νὰ ἀναβλέψῃ. Ἡ δὲ γορῶνα πέρνεσα τὸ γέννημά της, ἀνε-
 χώρησε, καὶ τὸ πρῶν ἐσπένδασε καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄσιον ἕνα δέρμα μεγάλον ἐνὸς προβάτου. Ὁ
 δὲ Ἅγιος εἶπε πρὸς αὐτὴν. Ἐγὼ τὰ ἐξ ἀδικίας πράγματα δὲν δέχομαι. Ἡ δὲ γορῶνα κλίνας
 τὴν κεφαλὴν, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν.

Κοντὰ δὲ εἰς τὰ ἄλλα θαύματα, ἐποίησε καὶ ταῦτα ὁ Ὄσιος. Ἰάτρειυσεν ἕνα ἀνάξιον Ἰερέα,
 τῷ ὁποίῳ ἡ κεφαλὴ ἐφαγώθη ὅλη ἕως εἰς τὸ κόκκαλον, ἀφ' ἧ πρότερον ὑπεσχέθη, νὰ μὴν
 ἱερουργῆ εἰς τὸ ἔξῃς ἀναξίως. Τὸ ὁποῖον ἦτον αἴτιον τῆ ποιότητος πάθους καὶ ἀσθενείας τῆς, καθὼς
 καὶ ὁ Ἅγιος τῷτο προεῖπεν εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ μίαν εὐγενῆ παρθένον καὶ παραλύτην, ἣτις ἦλθεν
 εἰς αὐτόν ἀπὸ Θεσσαλονίκην, ὑγῆ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος. Καὶ ἕνα παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτον πρι-
 σμένον, καὶ εὐγανε νερόν ἀπὸ ὄλας τῆ τὰς αἰσθήσεις, ἐθεράπευσεν ὁ Ὄσιος, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν
 πατέρα τῆ ὑγίης. Τόσον δὲ πλῆθος δαιμονισμένων ἰάτρειυσεν ὁ Ὄσιος ἔπος, ὥστε ὅπερ σχε-
 δὸν δὲν ἔχει ἀριθμόν. Καὶ ἔπος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος, εἶδε τὸν Διάβολον (καθὼς
 τὸν εἶδε διπλαδὴ καὶ ὁ προρρηθεὶς Αἰγύπτιος) καὶ ἐβάσαζε τὰ εἶδη καὶ ἐργαλεῖα, μετὰ ὁποῖα
 ἐπλαῦσε τὰς Μοναχούς. Ἐφανέρονε δὲ ταῦτα ὁ μιὰρὸς ἀνιγματοπιδῶς μετὰ ἕνα τρυπημένον φόρεμα
 ὅπερ ἐφέρει, καὶ μετὰ κάποια κολουύνθια, ὅπερ ἐσήκωνεν. Οὕτως ὁ Ὄσιος περιπατήσας ἕνα καιρὸν
 μίαν μακρινὴν σράταν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ κηποταφεῖον τῶ Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆ, τῶν ἐπὶ τῷ Φαραῶ μά-
 γων. Καὶ πάλιν ἐγύρισε, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα κακὸν ἀπὸ τῶν Δαίμονας. Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος
 ἔπος σῶμα μικρὸν καὶ κολοβόν. Εἶχεν ὀλίγας τρίχας εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῶ πώγωνος.
 Ἐπειδὴ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀσκητικῶν κόπων, ἐδὲ τρίχας εὐγαλε. Μετὰ ταῦτα λοιπὸν
 πολιτείαν καὶ θαύματα διαλάμψας καὶ ἔπος ὁ Θεῖος Μακάριος, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Μετὰ τῆς τῶν δύο Μακαρίων συνταξιδεύοντες μαζί μερικοὶ Τριβῆνοι τῷ Βασιλέως ἐνδοξότατοι,
 ἐθαύμαζον τὴν εὐτέλειαν καὶ πτωχείαν ὅπερ εἶχον. Ὁθεν ἕνας ἀπὸ αὐτῶν εἶπε, Μακάριοι
 εἰσθε ἐσεῖς, ὅπερ περιπαίξετε τὸν Κόσμον. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος, ἀπεκρίθη πρὸς
 αὐτόν. Ἡμεῖς μὲν, ἐπερπαίξαμεν τὸν Κόσμον, ὁ δὲ Κόσμος, περιπαίξει ἐσῶς. Πλὴν ἤξευ-
 ρε καλά, ὅτι καὶ ἡμεῖς Μακάριοι ὀνομαζόμεθα καθὼς ἐσύ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς μᾶς ἀνόμασες.
 Ταῦτα δὲ εἰπόντος τοῦ Ἁγίου, ἐκατανύχθη ὁ Τριβῆνος, καὶ καταφρονήσας τὰ λαμπρὰ τῶ βίαι
 πράγματα, ἀπετάξατο πῶς ἐαυτὸν ὑπάρχει, καὶ ἔγνω Μοναχός. (Περὶ τῶ Ἀλεξανδρέως Μα-
 καρίου ὅρα καὶ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐφρασίας.

„ Φεύδει σοφῶ φυγεῖσα σαρκὸς τὴν ὕβριν,

„ Ἀθλείς ἀληθῶς ἐκ ξίφους Εὐφρασία.

Εὐφρασία.

Η Ἁγία αὕτη ἦτον ἀπὸ τὴν Πόλιν τῆς Νικομηδείας κατὰ τὰς χρόνας τῶ Βασιλέως Μαξι-
 μιανῶ, ἐν ἔτει σϛ'. καταγομένη ἀπὸ γένος ὀνομασθόν, καὶ ἔχουσα γνώμην σώφρονα καὶ εὐσεβῆ.
 Αὕτη λοιπὸν διαβαλθεῖσα ὡς Χριστιανὴ, καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰς Δαι-
 μονας, δέρεται δυνατὰ. Καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς τῶ Χριστῷ πίστεως, τῆς
 χεῖριν παρεδόθη εἰς ἕνα βάρβαρον ἄνθρωπον διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ. Ἐγελάσθη ὅμως αὐτὸς ἀπὸ

τὴν

αἰσ-
 ἀνῆ

τὴν Ἁγίαν, μὲ πειστικὸν σοφὸν τρόπον. Ὑπεσχέθη ἡ Ἁγία εἰς τὸν βάρβαρον ἐκείτον, ὅτι ἀνίσως αὐτὸς δὲν τὴν πειράξῃ, ἔχει νὰ τῷ δώσῃ ἕνα ἰατρικόν, διὰ μέσε τῶ ὁποίῃ θέλει διαφυλάττεται ἀνώτερος ἀπὸ κάθε σπαδί, καὶ ἀπὸ κάθε κουτάρι τῶν ἐχθρῶντα. Ταῦτα δὲ λέγουσα, ἐπρόσθεσε καὶ τῆτο. Ὅτι, εἰάν θέλῃς νὰ πληροφορηθῆς, πῶς τῆτο ὅτι σοι λέγω εἶναι ἀληθινόν, δοκίμασον εἰς τὸν ἐδικόν με λαμόν, καὶ εὐθύς ἐξάπλωσε τὸν λαμόν της. Ὁ δὲ βάρβαρος νομίσας ὅτι τῷ λέγει λόγια ἀληθινὰ, ἐκτύπησε δυνατώτερα εἰς τὸν λαμόν της μὲ τὰ σπαδί, καὶ ἀπέκοψε τὴν Ἁγίαν αὐτῆς κεφαλὴν. Καὶ ἔτω μείνασα ἀμόλυττα, ἔλαβεν ἡ μακαρία τὴν τῷ Μαρτυρίᾳ ἀφάρτην Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τῷ Θεολόγῳ.

„ Ἐχει νεκρὸν σὸν ἢ καλὴ μετοικία, Γρηγορίου ἀνακομιδῆ.

„ Καλῶ γὰρ ὡς σὺ, πῶς Ἀποστόλος Πάτερ. (1).

(2) Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῆ ἐν Νικαίᾳ γενομένου μεγίστου Θαύματος, ὅτε ὁ Μέγας Βασίλειος, διὰ προσευχῆς ἀνέωξε πρὸς πύλας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρέθετο αὐτὴν πρὸς Ὁρθοδοξοῖς.

* „ Πῶς ἐκ ἂν ἦρε Βασίλειε πρὸς πύλας, Θαῦμα

„ Μέγας Ναός σοι τῷ ναῷ τῷ ἐμφύχῳ. Βασιλείς.

* Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τῷ Γαλλησιώτῃ καὶ Ὁμολογητῆ, ὅστις ἐχρημάτισεν ἐν ἔτει α σν'.

* „ Κτείνει Δαβὶδ μὲν, Ἀλλόφυλον σφενδόνη,

„ Κτείνει δὲ Μελέτιος Αὐσόνων πλάην. (3) * Μελέτιος.

* Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἐφέσου τῷ Εὐγενεῖ, τῷ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἀνατολικῶν Γραικῶν μονομάχῃ καὶ ὑπερμάχῃ καὶ φύλακῳ.

* „ Κρατεῖ μὲν Ἄτλας μυθικῶς ὠμοῖς Πόλον,

„ Κρατεῖ δ' ἀληθῶς Μάρκος Ὁρθοδοξίαν. (4) * Μάρκος.

* Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Κερκυράς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Κ'. Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθύμιου τῷ Μεγάλῳ.

„ Τί κοινὸν Εὐθύμιε σοὶ καὶ τῷ βίῳ; Εὐθύμιος.

„ Πρὸς Ἀγγέλους ἄπαιρε τοὺς ξένους βίου.

„ Λῆξε βίε Εὐθύμιος εἰκάδι πύγενεος.

Ὅπως ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Μέγας Εὐθύμιος, ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείας Γρα-
τια-

(1) Οὕτω γὰρ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐν τῷ Συνακτικῷ λόγῳ τῷ εἰς τοὺς ἑκατὸν πεντηκοντα Ἐπισκόπους τῆς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς δ'ουτέρας Συνόδου λέγει περὶ τῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων „ Χαίρετε Ἀπόστολοι, ἢ καλὴ μετοικία. Σημείωσαι ὅτι λόγος ἀρξικεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μοῦσῃ τῶν Ἰβήρων ἀπλαμβάνων περὶ τῆς ἱκανοῦς τῶν Λειψάνων τῶ θεῖς τῶν Γρηγορίῳ. ἢ ἡ ἀρχὴ ἢ Πανήγυριν ἱερὰν καὶ ὑπερλαμπρῶν.

(2) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηνιαίοις ἢ Μνήμη Λυκικιανῶν, Πάυλου, καὶ τῶν σῶν αὐτοῖς ἡπείων Κλαυδίου, Ὑπατίου, Πάυλου καὶ Διοτυσίου. Αὐτὰ γὰρ γράφεται μετὰ τῷ Συναξαρίῳ αὐτῶν κατὰ τὴν τρίτην τῆ Ἰουλίῳ.

(3) Τὸν βίον τῆ Ὁσίου τῶν μετέφρασαν ἢ ἐμὴ ἀναξίω-
τις, καὶ ὅρα τῶν εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον. σμῆγραφα δὲ καὶ
Ἀκολουθίαν εἰς αὐτῶν.

(4) Εἰς τὸν Ἁγιον Μάρκον τῶν Ἐφέσου, Ἀκολουθίαν γλαφυρὰν σμῆγραφον ἢ ἐμὴ ἀδυναμία, διὰ φρο-
τροπῆς τῷ Ἱερολογιστῆ Διδασκαλῆ κυρῆ Ἀθανασίου τῶν
Παριῶν τῷ σχολαρχῆντος ἐν τῇ Νήσῳ Χίῳ. Καὶ ἔδει νὰ
ἐκδοθῇ καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς τυπογραφίας διὰ τῆς σμῆργίας
τινὸς φιλομάχου. Τὸν δὲ κατὰ πλάτος βίον αὐτῷ ὅρα εἰς
τὸ βιβλίον τὸ καλέμενον, Ἀντίστατον, τῶν παρὰ τῷ αὐ-
τῷ κυρῆ Ἀθανασίῳ συγγραφεύῃ ρητορικῶς.

τιανῶν ἐν ἔτει τοῦ (1) καταγόμενος ἀπὸ τὴν Μελιτινήν, τὴν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ εὐρισκομένην, ὑπὸ γυναικῶν εὐσεβῶν κὶ πιστῶν, Πάυλης κὶ Διονυσίας ὀνομαζομένων. Καθὼς δὲ ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης ἐγεννήθη ἀπὸ ζείραν μητέρα : ἔτσι κὶ ὁ Ὅσιος ἔτος Εὐθύμιος ἐγεννήθη ἀπὸ ζείραν, κὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὐθύμιος ἀπὸ τὸν Θεόν, πρὸ τῆς νὰ συλληφθῆ. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ γονεῖς τὴ παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ τὴς δώσῃ τέκνον : διὰ τῆτο ἔγινεν εἰς αὐτὴς φωνὴ δι' Ἀγγέλου, ἥτις ἔλεγεν, ὅτι νὰ εὐθυμῶν κὶ νὰ χαίρην. Ἡ μᾶλλον νὰ εὐθυμῶν κὶ νὰ χαίρην ὅλοι, κὶ ὄχι μόνον οἱ γονεῖς τῆ. καθότι μαζί με τὴν γέννησιν τῆ παιδί, ἔχει νὰ καταλυθῆ κάθε αἵρεσις, καὶ κάθε εἰρήνη ἔχει νὰ χαρισθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεῶ. Ὄθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ὀνομάσθη ὁ Ὅσιος ἔτος Εὐθύμιος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατήρ τῆ Ἁγία, ἐπροσφέρθη ὁ Ὅσιος ἀπὸ τὴν μητέρα τῆ εἰς τὸν Εὐτρώϊον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Μελιτινῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσυναριθμήθη εἰς τὸ πάγμα τῶν κληρικῶν : ἦτοι ἔγινεν Ἀναγνώσις. Ἐπειδὴ δὲ ἐσάθη ἐπιτήδειος εἰς τὴν τῶν ἱερῶν μαθημάτων παιδείαν, κὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τῆς ἐναρέτης κατὰ τὴν αὐξήσιν τῆς ἀσκήσεως κὶ ἀρετῆς, τότε χάριν ἠναγκάσθη νὰ χειροτόνηθῆ Πρεσβύτερος, κὶ νὰ δεχθῆ τὴν προσασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν ἀσκητηρίων κὶ Μοναστηρίων. Ὄταν δὲ ἐφθάσεν εἰς τῆς εἰκοσιενεῖα χρόνους τῆς ἡλικίας τῆ, ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἐσυγκατοίκισε μαζί με τὸν Ὅσιον Θεόκτιστον εἰς ἕνα σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ βενόν. Ἐκεῖ δὲ κατοικῶν ὁ Ὅσιος, πολλὰς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσεν ἀπὸ δεινὰ πάθη κὶ ἀσθενείας.

Λέγεται δὲ, ὅτι κὶ ὁ Ὅσιος ἔτος, ἀπὸ πολλὰ ὀλίγα φωμῖα ἔθρεψε τετρακοσίας ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὄχι μόνον δὲ αὐτὸς ἔλυσε τὴν ζείρωσιν τῆς μητρός τῆ κὶ ἐγεννήθη, ἀλλὰ κὶ ἄλλας ζείρας κὶ ἀτέκνης γυναικας, ἀπέδειξε γονίμους κὶ πολυτέκνους διὰ προσευχῆς τῆ. Αὐτὸς ἀνοίξε τὰς πύλας τῆ Οὐρανῶ, καθὼς κὶ ὁ Μέγας Ἡλίας, κὶ ἔφερε βροχὴν, καὶ με αὐτὴν ἰάτρευσε τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ἀκαρπίας. Ἐφανέρωσε δὲ τὴν ἐσωτερικὴν λαμπρότητα τῆς ψυχῆς τῆ θείῃ Εὐθυμῖ, ὁ σῦλος τῆ πυρός, τὸν ὁποῖον εἶδον οἱ παρρησιῶτες, ὅτι ἐκατέβη ἀπὸ τῆς Οὐρανῶς, εἰς τὸν καιρὸν ὅτῃ ἐλειτέρει ὁ Ἅγιος τὴν ἀνάμακτον θυσίαν, κὶ ἔλαμπε τὸν Ὅσιον, ἕως ὅτῃ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς ἱεραργίας. Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῆς πελείας καθαρότητος κὶ ἀγνείας τῆ Ὅσις τότε ἐσάθη, τὸ νὰ βλέπῃ νοερῶς με τὸ διορατικὸν ὄμμα τῆς ψυχῆς, τὰς διαθέσεις κὶ καταστάσεις τῶν ψυχῶν ἐκείνων, ὅτῃ ἐπλησίαζον διὰ νὰ μεταλάβουν τὰ ἄχρατα Μυστήρια : ἦγεν, ποῖος μὲν, μεταλαμβάνει με καθαρὰν συνείδησιν. ποῖος δὲ, με μεμολυσμένῃ. Φθάσας δὲ εἰς τὸν ἐννενηκὸσὸν ἔβδομον χρόνον τῆς ζωῆς τῆ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτον δὲ, κατὰ μὲν τὸ εἶδος τῆ προσώπου, χαρίεις. Κατὰ δὲ τὸν τρόπον τῆς ψυχῆς ἦτον εὐκολοπλησίας καὶ ἀπλῆς. κατὰ τὸ χρῶμα, ἦτον ἄσπρος. Καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν κὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἦτον εὐπρεπῆς κὶ σεμνός. Εἶχε τὰς τρίχας ἄσπρας, κὶ τὸ γένειον μακρὸν ἕως εἰς τὰ μῆρια τῆ.

Λέγουσι δὲ διὰ τὸν Ἅγιον τῆτον, ὅτι ὅταν ἕνας Μοναχὸς ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ὁ ὁποῖος, ἐνομίζετο μὲν, κατὰ τὰ ἔξω κὶ τὰ φαινόμενα κοντὰ εἰς τοὺς πολλὰς, ὅτι ἦτον σώφρων καὶ ἐγκρατῆς κὶ Ἅγιος. Κατὰ δὲ τὰ ἔσω κὶ τὴν καρδίαν, ἦτον ἀκόλαστος κὶ ἀκρατῆς. Ἐπειδὴ ἐσυγκατατίθετο κὶ ἐγλυκάνετο εἰς τῆς ἀσχρῆς λογισμοὺς. Ὄταν, λέγω, ὁ Μοναχὸς ἔτος ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἔβλεπεν ὁ μακάριος Εὐθύμιος ἕνα Ἄγγελον, ὅς τις ἐβάσαζεν ἕνα κοντὰρι με τρία ὀδόντια, κὶ με

αὐ-

(1) Ἐν δὲ τῷ ὀρθολογίᾳ γράφεται ὅτι ἦσαν ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος κατὰ τὰς χρόνους Ἀρκαδία κὶ Ὀνηρίῳ ἐν ἔτει ὕ. καὶ ὅτι ἐπελάσσειεν ἐν ἔτει ὕξ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας Λέοντος τῆ Μεγάλου. Ὄπως ὁ Ὅσιος ἐδιώρδασεν Εὐδοκίαν τὴν Βασίλισσαν, πεισθῆσαι εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοφυσικῶν, κὶ

ὄρα εἰς τὴν δεκάτην περὶ τὴν τῆ Αὐγύστου. Ὄμοιος ἐδιώρδασεν κὶ τὸν Ὅσιον Γεράσιμον, τὸν Ἰσραηλῆτιν, πρὸς κατὰ ἀπάτην πεισθῆσαι εἰς τὴν αὐτὴν αἵρεσιν, κὶ ὄρα εἰς τὴν περὶ τὴν Μαρτίου.

Αὐτὸ ἀνάσπα καὶ εὐγανε βιαίως τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθλίου Μοναχοῦ ἐκεῖνος, καὶ εὐθὺς ἤκωσεν καὶ φωνὴν, ἡ ὁποία ἐφάνερονε τὰ κρυπτὰ καὶ αἰσχρὰ τοῦ ἀποθανόντος διανοήματα. (1) Τελεῖται δὲ ἡ τοῦ Ὁσίου Σύνταξις ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ὁσίου τοῦτε ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάσος τὰς χεῖρας τμηθεὶς, τελειοῦται.

- „ Χεῖρας Βάσος τέμνυνσι χεῖρες δημίων, Βάσος.
 „ Χεῖρες βέβηλοι, χεῖρας ἠγιασμένας.
 Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πέλυξεν τμηθεὶς, τελειοῦται. Εὐσέβιος.
 „ Τμηθεὶς πέλυξεν Εὐσέβιος πᾶν μέλος,
 „ Τὴν Ὁρθόδοξον πίσιν ἄτμητος μένει.
 Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐτύχιος εἰς τρία διαμεθεὶς, τελειοῦται. Εὐτύχιος.
 „ Εὐτύχιον εἰς μέρη διεῖλον τρία,
 „ Θεῶς Θεῶ πρόσωπα τιμῶντα τρία.
 Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασιλίδης τὴν γαστέρα ῥαγεῖς, τελειοῦται. Βασιλίδης.
 „ Ἀποραγῆναι μὴ θέλων Βασιλίδης.
 „ Μοίρας ἀθλητῶν, ἐρράγη τὴν γαστέρα.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες Μάρτυρες ἦτον κατὰ τὰς χρόνας, τῆ Βασιλείας Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σμ'η. πλεῖτον ἔχοντες πολὺν, καὶ μετέχοντες ἀπὸ τὴν Σύγκλητον τῆ Βασιλείας βελήν. Προσῆλθον δὲ εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ, καὶ τὸ Ἅγιον ἔλαβον Βάπτισμα, ἐπειδὴ καὶ εἶδον τὸν Ἐπίσκοπον Θεόπεμπτον, πῶς ἀνδρείως ὑπέμενε τὰς παρὰ τῶν ἀπίστων βασάνων, καὶ ἔκαμνε θάυματα μετὰ τὴν δύναμιν τῆ Χριστοῦ. Ὅθεν διαβαλθέντες εἰς τὴν Βασιλέα καὶ παρασαθέντες ἔμπροσθεν αὐτῆ, πρῶτον μὲν, ὑσερῶνται τὰς ζώνας ὅπῃ ἐφόρον, ὡς σημεῖον τῆς ἀξίαςτων, ἔπειτα λαμβάνει ὁ καθ' ἕνα, διάφορα τέλη τῆς ζωῆς. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Βάσος, βαλθεὶς μέσα εἰς ἕνα λάκκον ἕως εἰς τὰ μηρία, καὶ κοπεῖς τὰς χεῖρας καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὐσέβιος κρεμασθεὶς κατακέφαλα, καὶ κοπεῖς μερικῶς μετὰ τὰς παλτάδας, ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὐτύχιος πενταθεὶς βιαίως εἰς τέσσαρας πάλους, καὶ εἰς τρία μέρη μοιρασθεὶς, ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος. Ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίδης σχισθεὶς τὴν κοιλίαν μετὰ μάχαιραν, ἐτελείωσεν τὴν ζωὴν. Καὶ ἔτζι ἔλαβον καὶ οἱ τέσσαρες τῆς Στεφάνου τῆς Μαρτυρίας. (3)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰνᾶ, Πινᾶ, καὶ Ριμᾶ ..

- „ Θάλψις δεχέσθω τῆς ἀθλητῆς Κυρίε, Ἰνᾶς.
 „ Ἰνᾶν Πινᾶν Ριμᾶν τε τῆς κρουσαλλίνης. Πινᾶς.
 Ριμᾶς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες, ἦτον ἀπὸ μίαν χώραν, κειμένον κατὰ τὸ βόρειον μέρος. Πισθέντες δὲ ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης βαρβάρου, ἐπαρασάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς χώρας. Ὁ ὁποῖος βλέπωντας τῆς Μαρτύρας ὁμολογούντας τὸν Χριστὸν, ἐκαταδίκασεν αὐτὰς νὰ τελειώσων

σβν

(1) Ἡ θεία φωνή, ὅτι ἤκωσεν ὁ Ἅγιος, ἔλεγε πᾶσαι, ὡς ἐν τῷ κατὰ πλάτος Βίῳ τῆς ἀνάσπασι, Καθὼς ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν με ἀνάπαυσεν ἕτε μίαν ἡμέραν: ἔτζι καὶ σὺ μὴ πάυσης σπαράττων αὐτῷ, καὶ δαναῶς τιμωρῆμενος. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Μέγαν τῶν Εὐδύμιον ὀκνηχῆς Κανόνας ἐφιλοπόνησεν ὁ ὀσιολογίωτος Διδάσκαλος κύριος Χειροφόρος ὁ Προδρομῆς, καὶ ὁ βελομένος, ζητησάτω σῶτας.

(2) Τὸν ἐλληνικὸν τοῦτο Βίον σωεγράψεν ὁ Μετάρρα-

εῖς. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Καὶ παντὸς μὲν ἄλλο πράγματος (σφύζεται ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

(3) Σημειώσαι, ὅτι περιστάως γραφεται εἰδὼ παρὰ τοῖς Μιτωαῖοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐγενίου, Κανδίδου, Οὐακεριανῆ καὶ Ἀκύλα. Ταῦτα γὰρ γράφονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἀφῶντι τῆ παρόντος.

σαν τὴν ζῶν τους με κρῶν. Καὶ λοιπὸν δέονται πρῶτον οἱ Ἅγιοι ἀπὸ ξύλα ὄρθια, τὰ ὅποια ἐμπήχθησαν εἰς τὸ μέσον τῶ ποταμῆ ἐν τῷ καιρῷ τῆ χειμῶνος. Ὅταν καὶ αὐτὸ τὸ φύσει εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν νερὸν, δὲν ἐδιάφερον ἀπὸ τὰ ἀκίνητα καὶ βαρέα σώματα, μετὸ νὰ ἦτον ὄλον παγωμένον ἀπὸ τὴν ψύχραν. Ὅθεν μετὸν τοιαύτην βάσανον, παρέδωκαν οἱ μακάριοι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἔλαβον τὴς Στεφάνους τῆ Μαρτυρίας.

Μνήμη τῆ μακαρίας Πέτρε τῆ Τελωνίας.

„ Καλεῖσε Πέτρε Χριστὸς ἐν τελωνίου,

Πέτρος.

„ Πρὸς ἀρετὴν πρὶν, νῦν δὲ πρὸς τρυφὴν Πόλι.

Ὁυτος ἦτον κατὰ τὴς χρόνης τῆ Βασιλείως Ἰουλιανῆ ἐν ἔτει φλ. Πατρίμιος ὢν κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὅλης τὴν διοίκησιν ἔχων. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον πολλὰ ἀσπλαγχνος καὶ ἀνελεήμων, διὰ τῆτο ἔλαβεν ἐπωνυμίαν καὶ ὠνομάζετο παρὰ πάντων φειδωλὸς, ἦτοι ἀκριβὲς. Μίαν φορὰν δὲ ἕνας πτωχὸς ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν, χάριν δοκιμῆς, καὶ ἐζήτηε φορτικῶς ἐλεημοσύνην. Ὁ δὲ Πέτρος θυμωθεὶς, ἄρπασεν ἕνα ψωμὶ ἀπὸ τὰ ζεσὰ ψωμῖα ὅπῃ τότε ἔτυχε νὰ φέρη ὁ δῶλος τε ἀπὸ τὸν φῆρον, καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ὡσανύ πετραν κατ' ἐπάνω τῆ πτωχῆ. Ὁ δὲ πτωχὸς ἄρπασας τὸ ψωμῖον, ἔφυγε. Δὲν ἐπέρασαν δύο ἡμέραι, καὶ ὁ Πέτρος πίπτει εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθενείαν, καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ βλέπει τὸν ἑαυτὸν τε ὅπῃ ἐζητεῖτο νὰ δώσῃ ἀπολογίαν διὰ τὰ ὅσα ἔπραξεν. Ἐπειτα τῆ ἐφάνητο, ὅτι ἐκεῖ ἦτον καὶ μία ζυγαρία, τῆς ὁποίας, εἰς μὲν τὸ ἀρισερὸν μέρος ἔβλεπεν, ὅτι ἐσυναγόρητο μαῦροί τινες, καὶ ἔβαλον τὰς κακάς τε πράξεις. Εἰς δὲ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ζυγαρίας, ἔβλεπεν ἀνδράς τινας ἀσπροφόρους καὶ θαυμαστὰς κατὰ τὸ πρόσωπον, οἱ ὅποιοι δὲν εὕρισκον ἄλλο τι καλὸν νὰ βάλουν, διὰ νὰ γένη ἰσοβαρὲς μετὸ ζερβὸν μέρος, παρέξ ἐκεῖνο μόνον τὸ ψωμῖ, ὅπῃ κατὰ τῆ πέντητος ἔρριψε. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Πέτρος, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε. Καὶ εὐθύς ὅπῃ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν, ἐμοίρασεν εἰς τὴς πτωχὰς, ὅχι μόνον ὅλα τε τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια ῥῆχα ὅπῃ ἐφόρει ἔδωκεν εἰς ἕνα πτωχόν. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν τε τὸν Χριστὸν, ὅπῃ ἐφόρει τὰ ῥῆχα ἐκεῖνα, διὰ τῆτο ὁ ἀοιδίμος ἐπώλησε καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τε, καὶ τὴν τιμὴν ἔδωκεν εἰς τὴς πέντητας.

Ἐπώλησε δὲ τὸν ἑαυτὸν τε εἰς ἕνα αὐθέντην, χρυσοχόον κατὰ τὴν τέχνην. Ἐπειδὴ δὲ ὕσερον ἔβλεπεν ὁ μακάριος, πῶς ἐμελλε νὰ γνωρισθῆ ποῖος εἶναι: διὰ τῆτο θέλωντας νὰ φύγη ἀπὸ τὸ ὀσπίτιον τῆ αὐθέντη τε, εἶπεν εἰς τὸν πορτάρην κωφὸν ὄντα καὶ βεβόν. Ἐν ὀνόματι Χριστοῦ ἀνοῖσον μου, καὶ ἀνοῖξον τὴν πόρταν. Καὶ ὡ τῆ θαύματος! εὐθύς ὁ πρὶν κωφὸς καὶ βεβὸς ἐλάλει καὶ ἤκουεν. Ὅθεν εὐγαίνωντας ἔξω ἔφυγε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅπῃ καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὴν τοποθεσίαν τὴν καλεσμένην τῆ Βοός, ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου καὶ Ἀγνῆς. Ὡν ἡ Σύναξις τελεῖται πλησίον Ἐλενιαῶν.

* „ Θύρσος σὺν Ἀγνῇ Χριστὸν ἠγαπηκότες,

* Θύρσος.

„ Θάνατον ἠγάπησαν ἀσμένως πάνυ.

* Ἀγνή.

* Μνήμη τῆ εὐσεβεστάτης Βασιλείως Λέοντος τῆ Μεγάλου, τῆ καλεσμένης Μακέλλι καὶ Θεοκόου, τῆ Βασιλεύσαντος ἐν ἔτει υνζ'. (1)

* „ Ἀνακτα πιστὸν τὸν Λέοντα τὸν μέγαν,

* Λέων.

„ Ἐσεψε Χριστὸς οὐρανοκράτωρ Ἀναξ.

* Μνήμη.

(1) Ὁ Βασιλεὺς ἔτος Λέων ἔγινε μετὰ τὸν ἀσβεβέστατον Ὁρθόδοξον πίσιν. Ἐββαίωσε γὰρ ἀπαντα σὲ κηρυχθεῖσαι Βασιλεῖα Μαρκιανόν. Ἐφύλαττε δὲ ὁ Λέων ἔτος πολλὰ τὴν ἀπὸ αἰς ἀπὸ αὐτῆ Βασιλεία κατὰ τὸν αἰρετικῶν διατάγματα.

* Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἄννης.

* „ Ἄννα ποθέσα τὸν νοπτόν νυμφίον ,

* Ἄννα ,

„ Αὐτῷ προσῆλθε διὰ τῆς Μαρτυρίας .

* Ο Ἅγιος Νεομάρτυς Ζαχαρίας ὁ Μαρτυρήσας ἐν ταῖς παλαιαῖς Πατρίαις τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ αΨπβ'. ἔτος, τὰ σκέλη σχισθεῖς, τελεῖται .

* „ Σκελῶν πλατυσμῷ ἐν πλατεί οἰκεῖς πόλις ,

„ Ὁ Ζαχαρία, κὶ βραβεῖον λαμβάνεις . (1)

* Ζαχαρίας .

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τῆς Ὁμολογητῆς .

„ Ἄχειρ ἄγλωττος χεῖρα κὶ γλώτταν φύεις ,

„ Καὶ χερσὶ Θεῷ Μάξιμε ψυχὴν δίδως .

Μάξιμος .

„ Εἰκάδι πρώτη πότμος Μαξίμου ὅσ' ἐκάλυψεν .

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦταν κατὰ τὰς χρόνας Κωνσταντῆς, τῆς πατρὸς μὲν, Κωνσταντίνου τῆς Πρωγῆς, ἐγγόνου δὲ ὄντος Ἡρακλεῖος, ἐν ἔτει χογ'. Ἐπειδὴ δὲ ἐτιμῆθη ἀπὸ τῆς Βασιλείας μετὰ μεγάλας τιμὰς, κὶ ἐφάνη ἱκανὸς εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, πόσον διὰ τὴν σοφίαν καὶ λόγοντα, ὅσον κὶ διὰ τὸν τρόπον καὶ ἀγαθὴν τε προαίρεσιν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν σύνεσιν, ὅπερ εἶχεν ἐν τῆς πολυκαιρίας εἰς τὸ νὰ συμβεβηῖ καλῶς τὰ πρακτέα. Διὰ ταῦτα λέγω, πάντα, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Πρωτοασκηρῆτις, κὶ ἔγινε συγκοινωνὸς εἰς τὰς βελάς τῶν Βασιλέων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πονηρὰ κὶ αἰρετικὴ δόξα τῶν μίαν θέλησιν ἐπὶ Χριστῷ φρονούντων ἀνοήτως κὶ δυσσεβῶς, τῷ τότε καιρῷ ἐπεκράτει, οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς αἰρέσεως ταύτης ἀναρῆσαν τὰς δύο φύσεις τῆς Χριστοῦ: διὰ τῆτο ἐπρωτίθεντο εἰς τὰ παζάρια κὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας διατάγματα κὶ ὀρισμοὶ Βασιλικοὶ, οἵτινες ἐδεφένδευον κὶ ἐσερέοναν τὴν αἴρεσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ὁ φερωνύμως μέγιστος οὗτος Μάξιμος (Μάξιμος γὰρ λατινικὰ θέλει νὰ εἴπῃ μέγιστος) δὲν ὑπέφερε νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τὴν δυσέθειαν τῶν δυσσεβῶν. Ὅθεν ἀφήσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς, καὶ τὰς κοσμικὰς ἐξουσίας, ἐπρωτίμωσε καλλίτερα νὰ ἦναι παρερριμμένος εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοῦ, παρὰ νὰ κατοικῇ εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἀμαρτωλῶν, ὡς λέγει ὁ Δαβὶδ. Καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὴν Χρυσόπολιν: ἦτοι εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Σκούταρι, ἐκέρευσεν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς; κὶ ἔγινε Μοναχός. Ὑστερον δὲ ἔγινε καὶ Ἡγούμενος τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου.

Ἐπειτα πυρποληθεὶς ἀπὸ τὸν θεῖκόν ξῆλον, πηγαίνει εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην, κὶ πείθει τὸν μακαριώτατον Πάπαν Μαρτίνον, νὰ ἀθροίσῃ τοπικὴν Σύνοδον, καὶ νὰ ἀναθεματίσῃ τὰς ἀρχηγὰς τῶν Μονοθελητῶν. Οὐ μόνον δὲ τῆτο τὸ γενναῖον ἔργον ἐποίησεν ὁ τρισόλβιος, ἀλλὰ κὶ λόγους κὶ ἐπιστολάς συνέγραψεν, ἐλέγχων τὰς ἐπιφρονεῦτας αἰρετικὰς, κὶ βεβαιώνωντας μετὰ ἀλλογενετικὰς ἀποδείξεις, καὶ μετὰ Γραφικὰς μαρτυρίας, τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τὰ ὅποια ἔσειλεν εἰς διάφορα μέρη κὶ Ἐκκλησίας τῆς οἰκουμένης.

Ὅταν δὲ ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὡς ὑπεύθυνος κατακρίνεται ὁμῆ μετὰ τὰς δύο μαθητὰς τῆς Ἀναστασίας καλεμένους, ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν Σύγκλητον τῶν ἀρχόντων, ἢ ὅποια

σα. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐν Χαλκηδόνι πατρῶν Συνοδῶν θεσπίσματα. Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ἐκκαταστάσῃ. Ζήσας δὲ χρόνος δεκαετῶν εἰς τὴν Βασιλίαν, ἔξεδήμησε πρὸς Κύριον μετὰ μίαν ὑπερβολικὴν δυ-

σευτερίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔγινε ὁ Λείψανός σου ὡς ἄν φανεί. (ὄρα σελ: 39. σὺ β'. Τόμο: σὺ Μελετίου.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ὄρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον.

ὁποῖα ἐσυμφώνει εἰς τὴν ἀρεσιν τοῦ Βασιλέως. Ὁ Θεὸς ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἐβλεπεν, ὅτι ὅλοι ἐπέιδοντο εἰς τὸ φρόνημα τοῦ Βασιλέως, διὰ τῆτο, ὄχι μόνον αὐτὸς ἀντιτάθη εἰς αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τὸς ἄλλους ἐκίνησε διὰ νὰ τὸς ἀντιτάξῃ, πείθοντας αὐτὸς νὰ φρονῶν πρὸς ἐναντία τῶν Μονοθελιτῶν, διὰ μέσου τῶν σοφῶν τε ἐπιστολῶν. Διὰ ταῦτα λοιπὸν πέμπεται ἐξ ὄρισος εἰς μίαν φυλακὴν κατὰ τὸ μέρος τῆς Θράκης. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς πίσεως, τότε χάριν ἔκοφαν τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶσσαν τε. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἐπέμφαν ἐξ ὄρισον εἰς τὴν τῶν Λαζῶν χώραν, καὶ ἐκεῖ μένωντας τρεῖς χρόνους, καὶ μόνος τε ὑπηρετῶν εἰς ταῖς ἐδικὰς τε χρεῖας, ἔγιγε πλήρης ἡμερῶν. Ὀλίγον δὲ ἀσθενήσας, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, ἐνεργῶντας καθ' ἑκάστην ἡμέραν πολλὰ θαυμάσια.

Λέγουσι δὲ, ὅτι καὶ ἀφ' ἧ ἔκοφαν τὴν ἱεράν γλῶσσαν τε, ἀπεκαταστάθη πάλιν αὐτὴ παρά Θεοῦ ὑγιῆς ὡς τὸ πρότερον. Ὁ Θεὸς καὶ ἐλάλει τραυῶς καὶ καθαρώς μετ' αὐτὴν, ἕως ἥτις εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν. Ἀπὸ τῶν δὲ δύο Μαθητῶν τῶν ὀνομαζομένων Ἀνασασίως, τῶ μὲν μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν Ἀνασασίος, ἔκοφαν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν χεῖρα, παρομοίως ὡς καὶ τὸ διδασκάλος τε, καὶ ἐξώρισαν αὐτὸν εἰς μακρινὸν τόπον. Ὁ δὲ νεώτερος Ἀνασασίος ἐπέμφθη καὶ αὐτὸς ἐξ ὄρισος εἰς ἕνα κάστρον τῆς Θράκης, καὶ ἐκεῖ τελειώσας τὴν ζωὴν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

» Τὸν Νεόφυτον ἐκρίζοι γῆθεν δόρυ,
» Νέες φυτὲ κάλλισον οἰά περ θαλός.

Νεόφυτος.

Ὅστος ἦεν ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἡὸς γονέων Χριστιανῶν Θεοδώρου καὶ Φλωρεντίας, κατὰ τὸς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ Διοκλητιανῶ ἐν ἔτει σϛ'. Εὐθύς δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τε, ἦεν γεμάτος ἀπὸ χάριν Θεοῦ. Διότι ὅταν ἦεν ἀκόμη ἐν ἑνὲα χρόνων, καὶ εὐρίσκετο εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων ὁμοῦ μετὰ ἄλλα παιδιά, τότε, λέγων, ἐπροσῆυχετο, καὶ τὰ παιδιά παραδόξως διέτρεφε, καὶ μία περισερὰ ἐλθῶσα εἰς τὴν κλίνην τε, ἐφύλαττεν αὐτὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περισερὰ ὠμίλισε μετ' ἀνθρωπίνην φωνήν, τότε χάριν ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου φοβηθεῖσα, ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἅγιος αὐτὴν πάλιν διὰ προσευχῆς τε ἀνέστησεν. Ὑστερον δὲ ἀναχωρήσας, ἐπῆγεν εἰς τὸ βενὸν τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ὀδηγῶσα τῆτον περισερὰ, τῶ ἔδειξε νὰ ἐμβῇ. Διώξας δὲ τὸ θηρίον ὅπως εὐρίσκετο μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, ἐκεῖ ἔκαμε τὴν κατοικίαν τε, τρεφόμενος ἀπὸ Θεοῦ Ἄγγελου. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν ἐνδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, ὀδηγηθεῖς ὑπὸ θείας ἀποκαλύψεως, ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ βενοῦ, καὶ πηγαινῶντας εἰς τὸς γονεῖς τε καὶ χαιρετίσας αὐτὸς, ἐμοίρασεν εἰς τὸς πτωχεῖς τὰ ἐκείνων ὑπάρχοντα, καὶ πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ βενὸν τοῦ Ὀλύμπου. Κατὰ δὲ τὸν δέκατον πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, παρεστάθη εἰς τὸν Βασιλέα Δέκιον, ὀδηγηθεῖς εἰς τῆτον ὑπὸ θείας Ἀγγέλου. Ὁ Θεὸς διὰ τὴν πολλὴν παρησσίαν τοῦ Ἁγίου, πρῶτον ἔδειραν αὐτὸν, ἔπειτα τὸν ἔβαλαν εἰς ἀναμμένον φῆρον. Μείνας δὲ ἐκ τῆτων ἀβλαβῆς τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, ἐδόθη εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὸν φάγουν. Ἐπειδὴ δὲ ἔμεινε καὶ ἀπὸ αὐτῶ ἀβλαβῆς, διὰ τῆτον ἔδω-

νατώ-

(1) Ἡ μετὰ θάνατον τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Μαξίμου ἐορτάζεται, κατὰ τὴν δέκατον τρίτην Αὐγύστου. Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅπου ὁ Ἅγιος αὐτοῦ Μαξίμος ἐορτάζεται μετὰ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, καὶ μετὰ τῶν Μαθητῶν τῶν δύο Ἀνασασίων, καὶ Θεοδώρου, καὶ Εὐφροσύνης. Σημείωσαι, ὅτι ἐκκλησιαστικὸς λόγος ὁρᾷ τὸν Ἅ-

γιον Μαξίμον σφύραται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. ἢ ἡ ἀρχὴ, καὶ πάντων μετ' αὐτὸν κατὰ Θεοῦ πολιτισσαμένων. Ὁμοίως καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς Βίος αὐτοῦ. ἢ ἡ ἀρχὴ, Ἡρακλεῖος τῶν σκῆπτρων τῆς βασιλείας.

νατώθη ἀπὸ ἑνα βάρβαρον, ὅπῃ ὤρμησε μὲ τὸ σπαθί κατ' ἐπάνωτε. Καὶ ἔτιωσ ἔλαβεν ὁ μακάριος τῆ Μαρτυρίῃ τὸν Στέφανον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.) (1)

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζώσιμος Ἐπίσκοπος Συρακῆσῃ, ἐν εἰρήνῃ τελεῖσται.

„ Μετάσασιν Ζώσιμος εὔρεν ἐν βίῃ,

Ζώσιμος.

„ Ὡ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μετάσασις βίος.

* Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Νῆσον Σικελίαν, υἱὸς γονέων εὐλαβῶν καὶ πιστῶν, οἵ τινες ἐπερνεῖσαν τὴν ζωὴν τῆς μὲ αὐτάρκειαν τῶν τῆ βίῃ ἀγαθῶν, καὶ εἶχον ἑνα ὑποσατικὸν κοινὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λακίας τῆς Παρθένου. (2) Ἀφ' οὗ δὲ ἐγεννήθη ὁ Ἅγιος οὗτος καὶ ἐκόπη ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητρός τῆ, ἐδόθη ἀπὸ τῆς γονεῖς τῆ δῶρον εἰς τὴν Ἁγίαν Λακίαν καὶ πὸ ὑποσατικὸν ἐκεῖνο, ὁμῆ καὶ ὁ υἱὸς τῶν ἑτες Ζώσιμος. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἀνατρέφῃ ὁ Ἅγιος εἰς τὸ Μοναστήριον, καθότι ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν πρὸ συλλήψεως. Ὁθεν καὶ ὁ τῆ Μοναστηρίου ἐκεῖνος Ἡγούμενος, ἐπικίδευεν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ καθεσίᾳ Κυρίου, διδάσκωντάς τιν ἐπιμελῶς τῆς καυῆσῃ καὶ παραδόσεῃ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ ἦτον εὐφυῆς εἰς τὸν νῆν, καὶ ἐπιμελιτῆς, ἐν ὀλίγῳ καιρῷ ἐκατέρωθωσεν ὅλας τὰς ἀρετάς. Ἀπόκτησε γὰρ κάθε σπαθὴν καὶ ἐπιμελίαν εἰς κάθε ἔργον. Εἶχε ταπεινώσιν καὶ πραότητα. Ἐπλάστισεν ὑπακοὴν καὶ καθαρότητα. Καὶ ἐπειδὴ ἐκατέρωθωσεν ταῦτα, διὰ τῆτο ἐδόθη εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιμελία τῆ Λειψάνου τῆς ῥηθείσης Ἁγίας Λακίας. ἦτον ἔγινε προσμουάριος καὶ ὑπερέτης τῆ Ἁγίας Λειψάνου.

Μίαν φορὰν ἐπεθύμησεν ὁ Ὅσιος, νέος ὢν, νὰ ὑπάγῃ καὶ ἰδῆ τῆς γονεῖς τῆ. Καὶ δὴ ἐνικήθη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐπῆγε καὶ τῆς εἶδε, οἱ δὲ γονεῖς τῆ εὐδὺς ἐπεμφαν αὐτὸν ὀπίσω λέγοντες, ἐκεῖ, τέκνον, χρεωσῆς νὰ μένης, ὅπῃ ἀφιερῶθῃ. Ἀφ' ἧ ἄμως ἐγύρισεν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐφάνη εἰς αὐτὸν τὴν κύπτα ἐκεῖνην ἡ Ἁγία Λακία, ἡ ὁποῖα εὐγαίνωσα ἀπὸ τὴν θήκῃ, ἐφοβέριζεν αὐτὸν καὶ ἐμέλλε νὰ τὸν δείρῃ δυνατὰ. Τότε μία ἄλλη γυνὴ ἐνδοξοτάτη καὶ ἐνδεδυμένη παρφυράν βασιλικὴν, ὑπερασπίσθη αὐτὸν (ἦτις ἴσως ἦτον ἡ Κυρία Θεοτόκος.) Ταύτην δὲ ἐντραπέῖσα ἡ Ἁγία, τὸν ἔδειρεν ὀλίγον. Ἐπαρήγγειλε δὲ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἄλλην φορὰν νὰ μὴν εὐγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Τὸ ὁποῖον ὑποσχέθη νὰ φυλάξῃ, καὶ δὴ καὶ τὸ ἐφύλαξεν. Ἐδιηγῆτο δὲ ἑτος ὁ μακάριος Ζώσιμος διὰ μίαν γυνῆκα, ἡ ὁποῖα ἐκατάγετο ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἦτον δὲ κατὰ τὴν γνώμην αἰσχρὰ καὶ ἀκάθαρτος. Αὕτη γὰρ ἐπειδὴ ἐδάρθη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς δυνατὰ, ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λακίας, ἑνα μὲν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν ὅπῃ ἐδακίμασεν ἀπὸ τὸν ἀργιζόμενου ἄνδρα τῆς, καὶ ἄλλο δὲ, διὰ νὰ ἰατρευθῆ ἀπὸ τὸν δαρμὸν ὅπῃ ἔλαβεν. Ὄταν δὲ ἐνύκτωσεν, ἐφῶναξεν ἡ Ἁγία μίαν φωνὴν, ἡ ὁποῖα διαπεράσασα εἰς τὰ αὐτία τῆ Ζωσίμου ὅπῃ ἐκοιμάτο, ἔλεγεν. Ἀπάρρητον τὴν βρωμερὰν ταύτην ἔξω τῆ Μοναστηρίου, δείξασα ταύτην καὶ μὲ τὸ χέρι. Ὁ δὲ Ζώσιμος μὲ φόβον πολλὸν ἐσηκώθη, καὶ εἶπεν εἰς τὰς δελεῦτρας ἐκεῖνης. Σηκώσατε ὀλίγῳρα ἀπὸ ἐδῶ τὴν κυράνσας, καὶ εὐγάλετε αὐτὴν ἔξω μαζί μὲ τὴν κλίνην τῆς. Αἱ δὲ δελεῦτραι πλησιάζασα εἰς τὴν κλίνην, εὔρον τὴν κυράντων κερὰν.

Ὄταν δὲ ὁ τῆ Μοναστηρίου ἐκεῖνος Ἡγούμενος ἀπέθανε, τότε ἄλλοι οἱ ἀδελφοὶ ἀφήσαντες μόνον τὸν Ζώσιμον φύλακα εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Ἰωάννην,

μὲ

(1) Τῆτα τῆ Ἁγία Νεοφύτου ἀδελφίσταται ἀσματοικὴ Ἀκολουθία τελεῖται ἐν χειρογράφοις σφζομένη. Εὐρίσκεται δὲ καὶ στυπωμένη μετὰ ἀναπληρώσεως πῶν ἐλαπόντων τῆ ἐν πῶις Μιναῖοις. Τὸν ἐλληνικὸν Βίον αὐτῆ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστῆς. οὗ ἡ ἀρχὴ „ Αἱ περφορεῖς πῶν Πόλεων (σφζεται

ἐν τῆ πῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις) ἐν δὲ τῆ Μογίσῃ Λαύρα σφζεται τὸ Μαρτύριον αὐτῆ. οὗ ἡ ἀρχὴ „ Οὗ πατῆ μόνον, ἀλλὰ.

(2) Ταύτης τὸ Σωμαζάριον ὄρα κατὰ τὴν ἐκτίλῃ τῆ Ἰουλί.

μὲ σκοπὸν, ἵνα προχειρισθῇ παρ' αὐτῶ ἄλλος ἄξιος Ἠγόμενος. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἐρώτησεν, εἶναι καὶ ἄλλος ἀδελφός εἰς τὸ Μοναστήριον; ἐκεῖνοι εἶπον. Δὲν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ἓνας μόνος ὅπως ἔμεινε διὰ τὴν φυλάττειν τὸ Μοναστήριον. Ὁ Ἐπίσκοπος ἀπεκρίθη, ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος διὰ τὴν γέννη Ἠγόμενος. Ὁθεν τῆτον προσκαλέσας, ἐσφράγισεν εὐθύς αὐτὸν καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς αὐτῶ, λέγων. Ἴδὲ ἀδελφοί, ὁ ἐκ Θεῶ σφραγισθεὶς ἐπιστάτης σας καὶ Ἠγόμενος. Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐχειροτόνησεν αὐτὸν καὶ Ἱερέα. Καὶ λοιπὸν ἐποίμανε τὸ ποιμνίον τῶ χρόνους τεσσαράκοντα, μὲ κάθε πράσπητα καὶ ἀνεξικακίαν, μὲ κάθε ἀγάπην καθάραν, καὶ μὲ κάθε συμπάθειαν ὑπερβολικὴν.

Ὅταν δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σικελίᾳ Συρακῶσιν, μὲ ψῆφον Θεῶ καὶ μὲ τὰς παρραλλήσεις ὅλων τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν, ἐγένετο ὁ Ἅγιος τῆς Σικελίας, Ἐπίσκοπος, ἀπὸ τῶν Πάπαν τῆς Ῥώμης Θεόδωρον, καὶ αὐτὴν ἐκυβέρνησεν ὁσίων καὶ θαρρέως εἰς χρόνους δεκατρεῖς. Θάυματα λοιπὸν πολλὰ ποιήσας, καὶ ἀσκητικῶς πολιτευσάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Πολλοὶ δὲ ἀσθενεῖς ἰατρούθησαν ἀπὸ διαφορῶν ἀσθενείας, καὶ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν τῶ. Δαιμονισμένοι γὰρ ἐλευθερώθησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν. Καὶ ἓνας δὲ Χριστιανὸς ἔχων τὴν γυναῖκά τῶ αἰμορροῦσαν, πέρνωντας ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ποδιῶν τῶν φορεμάτων τῶ Ἁγίω, καὶ δὲς αὐτὸ εἰς τὴν γυναῖκα, ἐγένετο πρόξενος τῆς ἰατρείας τῶ πάθος τῆς. Ἐσάθη γὰρ παρευθὺς ἢ ῥύσις τῶ ἐκείνης αἵματος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Εὐγένιος, Οὐαλλεριανός, Κάντιδος (1) καὶ Ἀκύλας οἱ ἐν Τραπεζῶντος, εἶφει τελειοῦνται.

„ Τὸν Εὐγένιον καὶ συνάδελφους τρεῖς ἄλλα,
„ Δὶ εὐγένειαν ψυχικὴν κτείνει εἶφος.

Εὐγένιος.
Οὐαλλεριανός.
Κάντιδος.
Ἀκύλας.

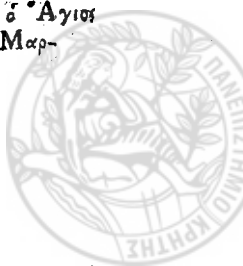
Ὅσοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τῶ χρόνους Διοκλητιανῶ καὶ Μαξιμιανῶ καὶ Λυσίω Δουκῶ, ἐν ἑταί συμβ. κρυπτόμενοι γὰρ αὐτοὶ εἰς τὰ βυθὰ τῆς Τραπεζῶντος, ἐπιάσθησαν οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὡς Χριστιανοὶ ἀπὸ τῶν Λυσίαν, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐξορίζονται εἰς ἓνα στενωπὸν κάστρον τῆς χώρας, τῶν Λαζῶν, ὀνομαζόμενον Πιτυές. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ φέρονται εἰς τὴν Τραπεζῶντα, καὶ παρασαθέντες εἰς τὸν Δοῦνα Λυσίαν, καταξοχίζονται εἰς τὰς σάρκας μὲ βένευρα. Ἐπειτα κρεμασθέντες, ξοχίζονται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καὶ κατακαίονται μὲ λαμπάδας ἀναμμένας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τιμωρῶντες τῶ Ἁγίω δῆμιοι ἔπεσον πρῆματα εἰς τὴν γῆν, διὰ τῶτο ἐπαράχθη ὁ Λυσίας, καὶ ἐπρόσβαξε τὴν φυλακῶν οἱ Ἅγιοι. Ἦσαν δὲ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εὐρέθη καὶ ὁ Ἅγιος Εὐγένιος, καὶ ἐπιάσθη, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐδάφη ἀσπλαγχνῶ. εἶτα ἐπῆγε μαζὶ μὲ τὸν Λυσίαν εἰς τὸν ναοὺ τῶν Εἰδώλων, καὶ προσευχηθεὶς, ἔκαμε τὴν πέσον ὅλα τὰ εἶδωλα, καὶ τὴν συντριφθῆν ὡσὲν κοισορτός. Ὁθεν ἐξαπλωθεὶς μὲ σχοινία, ἐδάφη μὲ ραβδία χονδρά. Ἐπειτα ἐκρεμάσθη καὶ ἐξοχίσθη δυνατὰ εἰς τὰς πλευρὰς μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καὶ ἐφλογίσθη μὲ λαμπάδας ἀναμμένας. Ἦσαν δὲ ἔτριψαν τὰς πληγὰς τῶ μὲ ἄλας καὶ ξύδι δριμύτατον. Μετὰ τὰυτα ἔβαλον ὁμοῦ καὶ τῶ τεσσαρὰς Ἁγίω μέσα εἰς ἀναμμένην κῆνον, καὶ ἐπειδὴ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, διὰ τῶτο ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τὰς Στεφάνους τῶ Μαρτυρίας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ Συναξίς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἐν τῆ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, τῆ οὐρανῶ πρὸς τὴν θάλασσαν. (2)

Μνή-

(1) Ἐν ἄλλαις δὲ χειρογράφοις Συναξαρχαῖς γράφεται ἕως, Καντίδος.

(2) Ἦσαν τρεῖς καὶ γράφεται, τῶ οὐρανῶ πρὸς τὴν θάλασσαν. Τῆς Ἁγίας Εἰρήνης δηλαδὴ. καθότι ὁ Ἅγιος Μαρ-

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγνῆς.

* „ Ὑπὲρ νέων· σοὶ Μύσχον ὡς Δαβὶδ λέγει,
 „ Ἦρεσκεν Ἀγνὴ πυρπολωμένη Λόγε.

Ἀγνὴ.

* **Η** Ἁγία Μάρτυς Ἀγνὴ ἦεν ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν Ῥώμην, καταγομένη ἀπὸ γένος λαμπρῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὴν ζωὴν ἀγνὴν καὶ καθαρὰν: σύμφωνον δηλαδὴ μὲ τὰ ὀνόματις, διὰ τῆς ἐδίδασκε πᾶς γυναῖκας, ὅπως ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὁμοίως πᾶς ἐδίδασκε καὶ περὶ σωφροσύνης καὶ καθαρότητος. Ἐσυμβέβηκε δὲ αὐταῖς καὶ νὰ γνωρίζουν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ εἰς αὐτὸν μόνον νὰ λατρεύουν. Ταῦτα ἀκέσας ὁ τῆς Ῥώμης Ἄρχων, ἐπρόσβαξε καὶ ἄρπασαν τὴν Ἁγίαν εὐθύς. Παρασαθεῖσα δὲ αὕτη ἔμπροσθέν τε, ἐπροςάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα. Εἰ δὲ καὶ δὲν θέλει, εἶπεν, ὅτι θέλει τὴν βάλῃ εἰς πορνοσάσιον. Ἡ δὲ Ἁγία, ἔπε εἰς τὴς θεῆσαι θυσιάζω, ἀπεκρίθη, ἔπε διὰ τὸ πορνοσάσιον ὅπως μὲ φοβερίζεις φροντίζω. Ἐλπίζω γὰρ εἰς τὸν Θεόν μου, ὅτι θέλω λυτρωθῶ ἀπὸ αὐτὸ καθαρὰ μὲ τὴν βοήθειαν ἐκείνου.

Ταῦτα ἀκέσας ὁ παράνομος Ἄρχων, ἔκραξε τὸν ἔχοντα πᾶς πόρνας γυναῖκας, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἁγίαν, προσάξας, ὅτι πρῶτον νὰ πομπεύσῃ τὴν Μάρτυρα εἰς τὴν Πόλιν, φορέσαν ἓνα μόνον φόρεμα. Ἀφ' ἧ δὲ ἐκεῖνος τῆτο ἐποίησεν, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Σατανᾶ: ἦκε εἰς τὸ πορνοσάσιον. καὶ λοιπὸν καθ' ἓνας ἐπλησίαζεν ἑλευθέρως κοντὰ διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ. Ὅλοι ὅμως εὐθύς ὅπως ἐπλησίαζον, ἀπενάρκην καὶ αἰμωδίαζον, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ἐψυχραίνεται τόσον, ὅπως ἐγίνοντο ὡσάν νεκροί. Τότε ἓνας ὑπερήφανος, μεγάλως κομπάζων καὶ καυχώμενος, ὠνείδιζε τὴς ἄλλης. Καὶ μὲ πολλὴν θρασύτητα ἐμβῆκεν ὡσάν ἓνας ἵππος θηλυμανῆς, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν Παρθένον καὶ, ὡς τῆ θάυματος! παρευθὺς ἐνεκρώθη καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασεν ὡρα πολλή, ἓνας ἀπὸ τῆς ἐκεῖ εὐρεθέντας, μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησε λέγων. Μεγάλη εἶναι ἡ πίσις τῶν Χριστιανῶν. Ἐμβαινόντες δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ βλέποντες τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα τῆ νεκρῆ, ὅλοι ὅμως μὲ μίαν φωνὴν ἀνεβόησαν. Μεγάλη εἶναι ἡ τῆ Χριστοῦ δύναμις. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἄρχων, ἐπαράσῃσε τὴν Ἁγίαν ἔμπροσθέν τε. Καὶ λέγε μοι, φησὶ πρὸς αὐτὴν, λέγε μοι, ὡς ποικρὸν γύναιον, μὲ ποῖον τρόπον ἐθανάτωσες τὸν νεανίσκον; Ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. Ὅταν ἐσὺ ἐπρόσβαξες νὰ μὲ ἀτιμάσῃ, τότε, φερομένης ἐμῆ εἰς τὸ πορνοσάσιον, ἠκολούθησε μαζί μου ἓνας λευκοφόρος νέος. Καὶ ἐμβαινόντας μαζί μὲ ἐμένα εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆ Διαβόλης, ἐπαρσέκετο κοντὰ μου, καὶ αὐτὸς ἐνεκρῶσε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν νέων, ὅπως ἐπλησίαζον εἰς ἐμένα. Αὐτὸς ἦτον ὅπως ἐθανάτωσε καὶ τῆτον τὸν νεκρὸν ὅπως βλέπεις. διὰ τὴ ἕξερρον αὐτὸς ἐπλησίασεν εἰς ἐμένα, μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν καὶ θρασύτητα. Καὶ πρὸ τῆ νὰ μὲ πιάσῃ, ἢ νὰ εἰπῆ κανένα λόγον αἰσχρὸν, τὸν ἔκαμε τοιῶτον ὁ λευκοφόρος ἐμῆτος, καθὼς τώρα τὸν βλέπεις.

Πάλιν ὁ Ἄρχων τῆς λέγει. Καὶ ποῖος εἶναι ὅπως σοὶ ἐβοήθησεν; Ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μου ἔστειλε τὸν Ἀγγελόν τε, καὶ μὲ ἐφύλαξεν ἀνωτέραν ἀπὸ κάθε ἀτιμίαν. ὁ Ἄρχων λέγει. Καὶ λοιπὸν ἀνίσως θέλεις νὰ μᾶς πληροφορήσῃς, ὅτι λέγεις ἀληθινὰ, παρακάλεσον τὸν Θεόν σου, καὶ ἀνάσῃσον τὸν νεκρὸν αὐτόν. Τότε ἡ Ἁγία σηκώσασα πᾶς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἐπροσευχῆθη. Καὶ ὡς τῆ θάυματος! ἀνέσῃσε τὸν νεκρὸν. τότε βλέποντες τὸ παράδοξον θέαμα, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἄρχων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐφώναξαν. Μεγάλη

Μαρτυρία ὁ οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐκτίσεν ἀπὸ τὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅρα ὅτι τῆ Συναξαριῶν ἐκείνου κατὰ τὴν δεκάτην τῆ παρόντος.

Καὶ καθότι καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆ Συναξαριῶν, ἀναφέρεται ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτῆ Ἁγία Εἰρήνη.

ἔτξι ὁ μακάριος τελειωθείς, ἐνταφιάσθη ἀπὸ τῆς Χριστιανῆς. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆ Λείψανον ἀνεκομίσθη ὑςερὸν καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεθουαυρίσθη μαζί με τὰ Λείψανα Λεκῆ καὶ Ἄνδρες εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου καὶ ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ αὐτῆ τελεῖται. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίης Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆ Πέρσης.

„ Ἀναστάσιος ἐν τραχήλῳ τὸν βρόχον,

Ἀναστάσιος.

„ Ὡς λαμπρὸν ὄρμον ῥαϊίζεται φέρων.

* Ὁ ἑνδοξὸς ἕπος Μάρτυς τῆ Χριστῆ Ἀναστάσιος, ἦτον ἀπὸ τὴν Περσίαν, κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείως μὲν, τῆς Περσίας Χοσρόης, τῆ Βασιλείως δὲ τὴν Ῥωμαίων Ἡρακλείς, ἐν ἔτει χιθ'. ἀπὸ πατρίδα Ῥαζήχ καλεμένην, χώραν δὲ Νενῆ. Ὀνομάζετο δὲ πρότερον Μαγνυδάτ, ὑὸς Μάγης τινὸς (2) ὀνομαζομένης Βάβ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμαθε τὴν μαγικὴν τέχνην, ὅς τις πρὸ ὀλίγου εἶχε συναριθμηθῆ εἰς τὸ σρατιωτικὸν γάγμα τῶν καλεμένων Τηρώνων. Τῷ τότε δὲ καιρῷ ὤρμησαν οἱ Πέρσαι ἐναντίον τῆς Ἁγίης Πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπῆραν πολλὰς σκλάβους. Ἐσκλάβωσαν δὲ μαζί καὶ τὸ τίμιον ξύλον τῆ Σταυρῆ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ δι-ἡμᾶς πάθος ὑπέμεινε, καὶ τὸ ἐπῆγαν εἰς τὴν Περσίαν. Διὰ δὲ τὰ θάυματα ὅπως ἐτέλει ἐκεῖ, ἐφημίζετο, ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἦλθεν ἐδῶ. (3)

Ὁ δὲ Μαγνυδάτ κινέμενος ἀπὸ τὴν τῆ Θεῆ χάριν, ἐζήτηε θερμότερον ἀπὸ τῆς ἄλλης νὰ μάθη περὶ τῆ Χριστῆ. Ὁθεν μαθὼν ἀπὸ ἑνα Χριστιανὸν ὄλην τὴν κατὰ τὸν σραυρὸν οἰκονομίαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν. Ἐπειτα ἐλθὼν ὁμῶ μετὸ Περσικὸν σράτευμα εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ μαθὼν τὴν καταστροφὴν καὶ νύκην, ὅπως ἔκαμεν ὁ Ἡράκλειος κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἱεράπολιν. Ἐκεῖ δὲ εὕρισκε ἑνα χρυσοχόον, καὶ δελεῦεε μαζί μετὸ ἐκεῖνον τὴν χρυσοχοικὴν τέχνην. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, πηγαίνει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖ λαμβάνει τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Μόδεσον, (4) καὶ Ἀναστάσιος ὀνομάζεται. Εἰ-
ται πηγαίνωντας εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ Ἁγίης Ἀναστασίας, (5) γίνεται Μοναχός.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνασκέμενος ὁ τρισόλβιος, ἔμαθε κάθε σράταν, ὅπως φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρετὴν. Καὶ ἀποσηθίσας τὸ Ὑαλτήριον, ἀναφεν εἰς τὴν καρδίαν τῆ περισσότερον τὴν πόσον τῆ Κυρίου, καὶ ἐπεθύμει καὶ νύχετο νὰ τελειώσῃ τὴν ζώντην διὰ Μαρτυρίας καὶ αἵματος. Βλέπωντας γὰρ εἰς τοίχους τῆς Ἐκκλησίας ἰσορισμένα τὰ Μαρτύρια τῶν Μαρτύρων, καὶ εἰς τὰ Βιβλία καὶ συγγράμματα τῶν Ἁγίων ἀναφερομένης τῆς Μάρτυρας, ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανοί, καὶ νὰ ἐμαρτύρουν αὐτὴν τὴν ὥραν, τέττε χάριν, ἐκαίετο δυνατὰ κατὰ τὴν καρδίαν εἰς τὸ νὰ τῆς μιμηθῆ καὶ αὐτῆς. Διὰ τῆτο καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν τῆ, ὅτε ἔλαβεν ἑνα χρυσοὺν ποτήριον γεμάτον κρασί διὰ νὰ τὸ πῖν. Τῆτο δὲ νομίσας, ὅτι εἶναι σημεῖον τῆς ἐγκαρδίας ἐπιθυμίας ὅπως εἶχε διὰ τὸ Μαρ-
τύριον, ἐμετάλαβε τὰ θεῖα Μυστήρια, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον.

Ἐθεν

(1) Σημείωσαι, ὅτι καὶ ἐλαίοντες τροπῆρα τῆ ἀκολουθία τῆ Ἁγίης Τιμοθέου, ἀνεπλήρωσαν ἡ ἐμὴ ἀδωαμία. Ἀπερ ἰτυπώσαμεν ἐν τῷ σέλι τῆ Ἰαννουαρίου Μηνός. καὶ ἄτις φιλοτιμόδοος, φαλέτω αὐτα. Ἐπλεξε δὲ ἐγκωμιον εἰς τὴν Ἀποστολικὴν αὐτῆ κεφαλὴν Νικήτας ὁ ῥήτωρ. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Τί δαί ὁ Τιμόδοος; (σφίζεται ἐν τῆ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῆ τῆ Διονυσίου καὶ ἐν τῆ πρώτῃ πανηγυρική τῆς Ἱεράς Μετῆς τοῦ Βασιτωαυδίου καὶ ἐν τῆ τῶν Ἰβήρων.) Τὸν δὲ ἐκλυκὸν Βίον αὐτῆ σμειγράφεν ὁ Μετ-
φραστής. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Τιμόδοος τὸν μέγαν (σφίζεται ἐν τῆ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῆ Ἱερά Μονῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ὁ Θεοδώροτος λέγει ὅτι οἱ Πέρσαι ὀνομάζον Μά-
γης, τὸς καὶ σοιχεία θεοποιῶντας. (βιβλ. ἐ. κεφ. λθ'. τῆς Ἐκκλησιῆς Ἰσορ.)

(3) Ὅρα τὴν περὶ τῆ Σταυρῆ ὑποσημείωσιν, κατὰ τὴν τετακτοσὴν πρώτῃ τῆ Ἰουλίου.

(4) Περὶ τῆ Μόδεσον σάτω ὅρα κατὰ τὴν δεκάτῃ οὐ-
δόλῳ τῆ Δεκεμβρίου ἐν τῆ ὑποσημείωσιν τῆ Συναξαρίου τῆ Ἁγίης Μόδεσον τῆ πρώτῃ.

(5) Οὐκ ὀρθῶς δὲ γράφεται ἐν τῆς Μηναίους καὶ ἐν τῆ στυτωαυμένη Συναξαριστῆ, ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονῆν τῆ Ἁγίης Σάββα.

Ὁθεν ἐπῆγεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐκεῖ βλέπωντας Μάγους τινὰς Πέρσας, ἐπεριγέλασε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν πραττέμενα, καὶ Χριστιανὸν ὀνομάσας τὸν ἑαυτῶν τε, ἐπιάσθη ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἐφέρθη πρὸς Μαρζαβανῶν τὸν Ἄρχοντα αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπρόσαξε τὸν Ἅγιον καὶ φέρῃ πέτρας, ἔπειτα ἔβαλαν ἀλυσίδας εἰς τὸν λαμόν τε, καὶ ἔδεσαν μὲ ἓνα σίδηρον τὸν πόδα τῷ Ἅγίῳ, ὁμῶς καὶ τὸν πόδα ἐνὸς καταδίκου. Τότε λοιπὸν ἐρχόμενοι ἐκεῖ πολλοὶ Πέρσαι συγγενεῖς καὶ ὁμογενεῖς τῷ Ἅγίῳ, δὲν ἄφιναν κἀμμίαν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν, ὅπως νὰ μὴ τὴν προσφέρουν εἰς αὐτὸν, πηδῶντες κατ' ἐπάνω τε, δέρνοντες ὠμῶς, τραβῶντες αὐτὸν ἀπὸ τὰ γένηα, καὶ σχίζοντες τὰ ῥεῖχά τε. Ἐνόμιζον γὰρ οἱ ἄφρονες ὕβριν ἐδικήν τε, τὴν εἰς Χριστὸν πίσειν, ὅπως εἶχεν ὁ συγγενὴς αὐτῶν Ἅγιος. Ἐφέρθη δὲ καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόην, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν ἔμπροσθέν τε, καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν, διὰ τῆτο ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλαγχνά μὲ ραβδίᾳ. Ἐπειτα ξενοχωρῶσι καὶ σφίγγουσιν τὰς ἀντζας τε μὲ δύο μεγάλα ξύλα, ἕως ὅπως τὸ σφίγγιμον ἔφθασεν εἰς αὐτὰ τὰ κόκκαλα. Ἐσέκομπο γὰρ ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ξύλων δύο ἀνδρεῖοι ἄνθρωποι, διὰ νὰ σφίγγωσι τὸν Ἅγιον περισσότερον. Ἐπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἓνα χεῖρ, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο, ἐκρέμασαν μίαν βαρεῖαν πέτραν, διὰ νὰ βαρύνῃ κάτω καὶ νὰ ποῆ τὸ σῶμά τε περισσότερον. Τέλος πάντων, ἀφ' ἧς ἔπαθε πολλὰ βάσανα, ὁ γενναῖος τῆς ἀληθείας ἀγωνιστής, ἐπνίχθη μὲ σχοιρίον, ὁμῶς μὲ ἄλλας πολλὰς σιλάβους Χριστιανῶν. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπως ἀκόμη ὁ Μάρτυς ἀνέπνεεν, ἀπέκοψαν τὴν Ἁγίαν τε κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφεραν εἰς τὸν Βασιλέα, εἰς ἀπόδειξιν τῶ θανάτου τε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτῆ Ναὸν, ὁ ὁποῖος ἦτον μέσα εἰς τὸν Ἅγιον Φιλήμονα, ἐν τόπῳ καλεμένῳ Στρατηγίῳ. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον τέτε ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (1)

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Μανυὴλ, ἔειπε τελειῖται.

,, ἔειπε Μανυὴλ εἰς μέρη τέμνη δύο,

,, Τιμῶν ἀτιμίας οὐσίας Χριστῶ δύο.

Μανυὴλ.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γεώργιος καὶ Πέτρος, ἔειπε τελειῖνται.

,, Γεώργιον καὶ Πέτρον, οἷς κοινὸν σέβας,

,, Τέμνεσι κοινῇ Δεσπότη κοινῶ χάριν.

Γεώργιος.

Πέτρος.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Λέων ἔειπε τὴν γαστέρα διαρραγεῖς τελειῖται.

,, Ἀρρηκτον εἶχε τὴν προθυμίαν Λέων,

,, Ῥήσαστος αὐτῆ τῆ ἔειπες τὴν γαστέρα.

Λέων.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γαβριὴλ καὶ Σιώνιος, ἔειπε τελειῖνται.

,, Δέος, ἔειπες ταθέντος ἐγγὺς ἀυχέων,

,, Μακρὰν Γαβριὴλ καὶ μακρὰν Σιώνιος.

Γαβριὴλ.

Σιώνιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Λέων, ἔειπε τελειῖνται.

,, Ὅπως στρατηγοὶ μὴ πτοσόμενοι ἔειπος,

,, Ἰωάννης τε καὶ Λέων οἱ γεννάδα.

Ἰωάννης.

Λέων.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πάροδος λίθοις βληθεῖς, τελειῖται.

,, Βληθεῖς Πάροδος χεροπληθῶν ἐκ λίθων,

,, Ὀδὸν παρῆλθεν ἠδέως τὴν τῆ βίαι.

Πάροδος.

Οἱ

(1) Ἡ δὲ ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων αὐτοῦ ὁσίου Μάρτυρος αὐτοῦ, ἐορτάζεται κατὰ τὴν αἰκοῦν πατρίδα αὐτοῦ τῆς Μιώς. Σημειῶσαι, ὅτι ὁ Βίος αὐτοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τῆς αὐτοῦ σωτηρίας ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Συμμεῶν τῶν Μεσσηνίων. ἢ ἀρχὴ, τῆς Ἁγίας Πόλιος Ἱεροσολύμων (σφίγγεται ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐν

ἄλλαις.) Περιττὸς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιωαῖοις καὶ τῷ αὐτοῦ πατρίδῳ Σωαξαστῆ, ἡ Μνήμη καὶ τῶ Σωαξάελον αὐτοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βικεντίου αὐτοῦ Διακόνου. Ταῦτα γὰρ γράφονται κατὰ τὴν εὐδελκῆν τῆ Νομβρίου. Εἰς γὰρ εἶναι ὁ Βικεντίος ἑκάτος καὶ ἕως ὅπου ἀναφύεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιωαῖοις.

Οἱ σὺν τοῖς ἀνωτέρω Μάρτυσιν ἀναιρεθέντες τριακόσιοι ἐβδομήκοντα ἑπτὰ, τελειοῦνται.

„ Τρεῖς πενταρίθμους εἰκάδας κτεῖναν Ξίφος,

Μάρτυρες

„ Συνῆψεν αὐταῖς ἑνδεκαπλῆν ἑπτάδα. (1)

το ζ΄.

Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι, ἐκατάγοντο μὲν ἀπὸ διαφορῆς ἐπαρχίας καὶ τόπων, ἐκατίκην δὲ, εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν. Οἱ δὲ ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες Βεργάροι, ἦλθον τότε διὰ τὴν πολεμήσασιν τὴν Ῥωμαίαν. Ὁθεν σκλαβώσαντες τὴν ἐν Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ Χριστιανὴν, ἠθέλησαν τὴν πολεμήσασιν καὶ τὴν Βασιλεύσαντων Πόλεων Κωνσταντινέπολιν. Ὁθεν ἦλθον ἕως εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ προσμεινάντες τρεῖς ἡμέρας ἐσκλάβωσαν αὐτήν. Ταῦτα δὲ ἐγένοντο, ὅταν ἐβασίλευεν Λέων Ἀρμένιος ὁ Εἰκονομάχος, καὶ ὅταν ὁ Κρῆμος ἐξουσίαζε τὸ ἔθνος τῶν Βεργάρων. διηλαδὴ ἐν ἔτει αὐτῷ. ἐμβαίνωντας λοιπὸν ὁ Κρῆμος μέσα εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ κυριεύωντας αὐτήν, εὐγαλεν ἔξω πεσάρωντα χιλιάδας Χριστιανῶν, ὁμοῦ καὶ τὸν Ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον τῆς Ἀδριανεπόλεως. Τὸν ὁποῖον ἐπὶ γῆς ρίψας, ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς τὸν λαμόν. Ἀφ' ἧς δὲ ὁ Κρῆμος ἀπέθανεν, ἔγινε διάδοχος τῆς ἐξουσίας τῶν Βεργάρων ὁ Δύκκος. Ἀφ' ἧς δὲ καὶ ὁ Δύκκος ἐπελεύτησεν, ἔγινε ἀρχὴν τῶν Βεργάρων ὁ Δίτζεγγος ἀνθρώπος ὠμὸς καὶ θηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ἀδριανεπόλεως, Μαννὴλ ὀνόματι, ἔσχισεν εἰς τὸ μέσον, καὶ κρῆμας τὰ χεῖρά τε ὁμοῦ μὲ τὴν ὤμους τε, τὰ ἔρριψεν εἰς τὰ θηρία διὰ τὴν τὰ φάγαν. Ὁθεν διὰ τὴν θηριωδίαν τε, πληρωθῆς θεόθεν μὲ ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐθανάτωθη ἀπὸ τῆς ἐδικῆς τε.

Διεδέχθη δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡγεμονίαν τῶν Βεργάρων ὁ Μερτάγων, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσεν ὅλους τὴν Χριστιανῶν, ὅπως δὲν ἐπέιδοντο τὴν ἀρνηθῆν τὸν Χριστόν, ἄλλους μὲν, δένωντας καὶ εἰς βάσανα καὶ σφέβλας ὑποβάλλων. ἄλλους δὲ, τιμωρῶν μὲ ἀπάνθρωπος τιμωρίας, τὴν εὐγαλεν ἀπὸ τὴν παρῶσαν ζωὴν. Αὐτὸς καὶ τὸν ἐν Ἁγίοις Ἀρχιερέα Δελβέλτε Γεώργιον, καὶ Πέτρον τὸν Ἐπίσκοπον, κατεξέσχισε πρῶτον ἀπάνθρωπος μὲ ραβδία, καὶ ἔπειτα ἀπέκοψε τὰς Ἁγίας αὐτῶν κεφαλὰς. Ὁμοίως καὶ ἄλλους τριακοσίους ἐβδομηκονταεπτὰ μὲ Ξίφος ἐθανάτωσεν. Αὐτὸς καὶ τὸν Λέοντα καὶ Ἰωάννην τὴν σρατηγὴς τῶν Χριστιανῶν, ἀπεκεφάλισε. Λέοντος δὲ τὴν Ἁγίαν Ἐπισκόπου Νικαίας, τῆς θεοῦ φαινομένης εὐνέχε, ἔσχισε τὴν κοιλίαν μὲ τὸ Ξίφος. Καὶ τὸν Γαβριὴλ καὶ Σιώνιον, ἀπεκεφάλισε. Πάροδον δὲ τὸν ἱερώτατον πρεσβύτερον, κατεδίκασε τὴν λιθοβοληθῆν. Καὶ ἄλλους δὲ πολλὰς Χριστιανῶν μὲ διαφορῆς τιμωρίας βασανίσας, ἐθανάτωσεν ὁ ἀπάνθρωπος. Ὅχι μόνον δὲ ὁ δυναστευὴς ἔτος Μερτάγων ταῦτα ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀρχοντες τῶν Βεργάρων, οἱ κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνων δεξάμενοι: καὶ αὐτοὶ, λέγω, ὅλοι οἱ ἀλιθῆριοι, πολλὰς Χριστιανῶν ἐθανάτωσαν μὲ διάφορα βάσανα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεύειας Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ἀγκύρας, καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγαθαγγέλης.

„ Ἀγαθαγγέλης καὶ Κλήμεντος αἱμάτων,

Κλήμης.

„ Τὸ τῆς Ξίφος δίψαιμον (2) ἐπλήσθη σῶμα.

Ἀγαθάγγελος.

„ Εἰκάδι δ' ἐτμήθητε τρίτῃ Ἀγαθαγγέλε Κλήμη.

γελος.

✠ Ο μακάριος ἔτος καὶ θεσπέσιος Κλήμης, ὅλην σχεδὸν τὴν ζωὴν τε διεπέρασεν εἰς τὸ Μαρτύριον.

(1) Τρεῖς πενταρίθμοι εἰκάδες, συμποσῶνται τριακόσιοι. τριῶν δὲ πέντεκατὸν, γίνονται τριακόσια. ἑνδεκαπλῆ δὲ ἑπτὰς εἶναι ἐβδομηκονταεπτὰ. (2) Ἦσαν τὸ σῶμα τῆς Ξίφους, ὅπως ἐδίψα αἷμα. Καθ' ἑσπέρην.

ρον. Εἰς εἰκοσιοκτὴ γὰρ χρόνος παρετάθη ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς τὰς Τυράννας αὐτῆ πόλεμος καὶ ἀγὼν, χωρὶς νὰ διακοπῇ μὲ καμμίαν ἐν τῷ μεταξύ ἀνεσίῃ, χωρὶς νὰ λάβῃ εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ παραγγελίαν, ὅτι εἰς τόσας, δευτέον, διωρισμένας ἡμέρας, πάλιν ἔχει νὰ ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, καθὼς εἶναι νόμος νὰ γίνεται εἰς τὰς ἐξωτερικὰς πολέμους ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τῶν πολεμίων, ἵνα ξεκρασθέντες ἐν τῷ ἀναμεταξὺ καιρῷ, πάλιν ἀρχίσουν τὸν πόλεμον νεαροὶ καὶ ἀκμάζοντες. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος καὶ ἀγὼν τῆ πολυάθλου τέτου Μάρτυρος, ἦτον συνεχὴς, δυνατὸς, ὀγλήγωρος, καὶ ἀδιάκοπος. Ὡσε ὅπερ, δὲν ἕξέρει τινας ποῖον νὰ θαυμάσῃ περισσώτερον, τὸ ἀδιάκοπον τῆ καιρῷ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαρτέρει ὁ μεγαλόψυχος, ὡσάν νὰ ἔπασχεν ἄλλος, καὶ ὄχι αὐτὸς, ἢ τὸ πλῆθος καὶ τὴν δριμύτητα τῶν βασάνων καὶ τῶν τιμωριῶν, ὅπερ ὑπέφερε.

Μᾶλλον δὲ, πρέπει νὰ θαυμάζητινας ἐπίσης καὶ τὰ δύο. διότι αὐτὸς ὁ ἀδαμάντινος, διαπεράσας ὅλα τὰ εἶδη τῶν βασάνων καὶ τιμωριῶν εἰς χρόνος μακρὰς ἦτοι εἰς χρόνος εἰκοσιοκτὴ, κατέπληξε καὶ κατεντροπίασε τὰς τότε Βασιλεῖς καὶ Τυράννας, θεάτρον γενόμενος εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν οἰκουμένην, εἰς τρόπον ὅτι καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίους Ἀγγέλους ἔκαμε νὰ θαυμάσων τὴν ὑπομονήν τε καὶ καρτερίαν, καὶ ἔτξι ὁ ἀοίδιμος ὕψερων ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τῆς δόξης τοῦ Στεφάνου. Ἦταν δὲ ὁ Ἅγιος ἔτος ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας, ἡὸς πατρὸς μὲν, Ἑλλήνος, Μητρὸς δὲ, εὐσεβὴς καὶ πιστῆς, ἀνομαζομένης Σοφίας. Ὄταν δὲ ἔγινε δώδεκα χρόνων, τότε ἔγινε Μοναχὸς, καὶ ὅταν ἔγινε χρόνων εἴκοσι, τότε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερασίας. (1) Διεπέρασε δὲ Μαρτυρῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, Βασιλεῖς μὲν δύο, Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν. Ἀρχοντας δὲ καὶ ἡγεμόνας ἐννέα, Δομετιανόν, Ἀγρίππαν, Κεμβρίκιον, Δομέτιον, Σακερδῶτα, Μαξιμον, Ἀφροδίσιον, Λέκιον, καὶ Ἀλέξανδρον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἀγαθάγγελος, ἦτον Ῥωμαῖος κατὰ τὸ γένος, ὅστις ἦτον ἓνας καὶ πρῶτος ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῷ Ἁγίῳ Κλήμεντος τότε, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἐκείνοι οἱ τῷ Χριστῷ πιστεύσαντες τότε, πιασθέντες ἐθανατώθησαν κατὰ προσηγνὴν τῷ Βασιλεῶς. Μόνος δὲ ὁ Ἀγαθάγγελος οὗτος ἔφυγε καὶ ἐγλύτωσεν, ἐμβαινώντας καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον καράβι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἔμβῃ καὶ ὁ Ἅγιος Κλήμης, ὄχι διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ Μαρτύριον, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Νικομήδειαν, καὶ νὰ παλεύσῃ μὲ μεγαλότερα, καὶ περισσώτερα βάσανα, καὶ ἔτξι νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ καὶ μεγαλότερον Στέφανον. Ὄταν δὲ καὶ ὁ Θεῖος Κλήμης ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι, τότε εἶδε τὸν Ἀγαθάγγελον, ὅπερ ἔπεσεν εἰς τὰς πάδας τε, καὶ γνωρίσας αὐτὸν (αὐτὸν γὰρ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἄλλης πιστεύσαντας ἐβάπτισε) ἐχάρη, καὶ τὸν κατησπάζετο ἐναγκαλιζόμενος, καὶ παρυσίαν ἀγαθῶ Ἀγγέλῳ ἐνόμισε φερωνύμως τὴν παρυσίαν τε. Ὄθεν καὶ μὲ θερμοτέραν προθυμίαν ἐπήγαγεν εἰς τὴν Νικομήδειαν, διὰ νὰ παρασαθῇ εἰς τὸν Μαξιμιανόν. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕψερα ἐσυναγωνίζετο εἰς τὸ Μαρτύριον ὁ Θεῖος Ἀγαθάγγελος, μὲ τὸν Ἅγιον Κλήμεντα, ἕως ὅπερ ἔφθασαν εἰς Ἀγκυραν, καὶ ἐπαρασάθησαν εἰς τὸν ἀρχοντα Λέκιον, ὁ ὁποῖος ἐπρόσαξε καὶ ἀπεκεφάλισαν καὶ τὰς δύο, ὁμῶς καὶ τὰς λοιπὰς ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας καὶ παιδία, ὅσοι ἐπίστεισαν τῷ Χριστῷ, καὶ οὕτως ἔλαβον ἅπαντες τοὺς Στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τὰ δὲ εἶδη τῶν βασάνων ὅπερ ὑπέμεινε χωρὶς ἁ μόνος ὁ μακάριος Κλήμης, εἶναι τὰυτα.

Ἐκρέ-

προσωποποιίας σχῆμα, πὸ καὶ πῶς ἀψύχως καὶ ἀνασδήσει ψυχῶν καὶ αἰσθησιῶν περιπέσει. Ἐμφύχων γὰρ πὸ διψῶν. Ἐν δὲ πῶς πτυτωμένους Μηνάϊοις, δίστομον γράφεται.

(1) Παρ' ἡλικίαν ἐχειροτονῆθη Ἀρχιερεὺς ὁ Ἅγιος οὗ-

πος, καθότι τότε δὲν ἔχον γένειν ἀκόμη αἱ Ἱερὰ Σινδοὶ καὶ οἱ θᾶτοι Κανόνες, οἱ ἐμποδίζοντες πὸ νὰ μὴ γίνονται τινας παρ' ἡλικίαν Διάκονος, καὶ Ἱερέως, καὶ Ἀρχιερέως.

Ἐκρέμασαν αὐτὸν εἰς ξύλον καὶ ἐξέσχισαν, ἐκτύπησαν εἰς τὰ μάγυλά τε μὲ πέτρας, τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, τὸν ἔδεσαν εἰς τροχόν, τὸν ἔδειραν μὲ βάλαια: ἦτοι μὲ τὰ ξύλα, ὅπῃ κτυπεῖν τὰ τύμπανα, τὸν κατέκοφαν μὲ μαχαίρια, τὸν ἔδειραν εἰς τὸ σῶμα μὲ σιδηρῆς ζύλης, καὶ ἐσύντριψαν τὰ σιαγόνιά τε. Εὐγαλαν τὰ ὀδόντιά τε, τὸν ἔδεσαν μὲ σίδηρα, καὶ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν ἔρριψαν. Ἐβαλαν εἰς τὰ αὐτὰ τε περόνια σιδηρᾶ ἀναμμένα, ἔκαυσαν αὐτὸν μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τὸν ἔδεσαν μὲ πέτραν μεγάλην, ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ ξύλα, ὅπῃ κτυπεῖσι τὰ τύμπανα, καὶ κάθε ἡμέραν ἔδιδαν εἰς αὐτὸν ξυλίας πενήντα. Τὰ δὲ εἶδη τῶν βασάνων ὅπῃ ὑπέμεινεν ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀγαθάγγελον, εἶναι ταῦτα. Ἐδειραν καὶ τὲς δύο μὲ βένετρα ξηρά, τὲς ἐκρέμασαν εἰς ξύλον, τὲς ἔκαυσαν εἰς τὰ πλευρὰ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τὲς ἔδωκαν εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὲς φάγῃν, ἔβαλαν αὐτὲς μέσα εἰς ἀσβέστην καὶ ἐκεῖ τὲς ἄφησαν δύο ἡμέρας. Εὐγαλαν ἀπὸ τὸ δέρμα τῆ σώματος των λωρία, τὲς ἔδειραν μὲ ξύλα, ὅπῃ κτυπῶσι τὰ τύμπανα. τὲς ἔβαλαν ἐπάνω εἰς κρεβάτια σιδηρᾶ καὶ ἀναμμένα. τὲς ἔβαλαν μέσα εἰς κάμινον ἀναμμένον, καὶ ἐκεῖ τὲς ἄφησαν ἕνα ἡμερονύκτιον. τὲς ἐξέσχισαν δυνατὰ εἰς τὰ λαγγοῦάρια. τὲς ἔρριψαν ἐπάνω εἰς σεβλία ὄξέα, τὰ ὅποια, ἦτον μὲν ἐμπηγμένα κάπυ εἰς τὴν γῆν, εἶχον δὲ τὰ ὄξέα μέρητων ἐπάνω γυρισμέτα. Τὰ σεβλία δὲ ταῦτα κατεκέντησαν πολλὰ τὲς Ἁγίους καὶ τὲς ἐπλήγησαν. Ἐδεσαν ἀπὸ τὲς λαμῆς των μυλόπετρας. Ἐτράβιξαν αὐτὲς εἰς τὸ μέσον τῆς Πόλεως, καὶ τὲς ἐλιθοβολήσαν. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος ἐδέχθη εἰς τὴν κεφαλὴν τε μολίβι βρασμένον. Τελευταῖον δὲ ἀποκεφαλίζονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξίς εἰς τὸν Μαρτυρικόν τῆς Ναῶν, τὸν εὐρισκόμενον πέραν εἰς τὸν τόπον τὸν καλεῖται μὲν Εὐδοξίς, παράνω ἀπὸ τὸν Ἀνάπλου, καὶ εἰς τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τῆς παλαιᾶς καὶ νέας. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν, ὅρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον) τὸν ὅποιον Ἕλληνας ἐσυνέγραψεν ὁ Μεταφραστής. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Μετὰ διακοσίουσὸν καὶ πεντηκσίουσὸν ἔτος (σώζεται ἐν τῇ Λάυρα, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

„ Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰ περπνὰ τῆ Πόλε,

„ Εὐσεβίῳ λέγασιν οἱ περπνοὶ νόες.

Εὐσέβιος.

* Οὗτος ὁ Ὁσίου ἦτον κλεισμένος μέσα εἰς ἕνα κελλάκι πολλὰ μικρὸν καὶ σκοτεινόν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα παράθυρον, καὶ ἐκεῖ ἐμεταχειρίζετο κάθε σιληραγωγίαν καὶ ἄσκησιν. Ἦσαν δὲ πολλὰ παρακινήσεις ἀπὸ ἕνα ἀδελφόν, Ἀμμιανόν ὀνόματι, ἐπῆγεν εἰς Μοναστήριον, διὰ νὰ δεχθῆ τὴν προσασίαν καὶ ἡγεμενίαν τῶν ἀδελφῶν. (1) Ὁθεν ἐπολιτεύετο μὲ πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ κάθε κακοπάθειαν τῆ σώματος. Εἰς τρεῖς γὰρ ἡμέρας ἢ τεσσαρας, ἔτρωγεν ὁ αἰδίμιμος. Εἶχε δὲ καὶ ζώων σιδηρῶν εἰς τὴν μέσην τε, καὶ ἀλυσίδα βαρυτάτην εἰς τὸν λαιμόν τε. Βλέπωντας δὲ αὐτὸν ἕνας, ὅπῃ ἔσκυπτε κάτω, τραβιζόμενος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀλυσίδας, τὸν ἐκατηγόρησεν. (2) Ὁ δὲ Ὁσίου εἶπεν εἰς αὐτόν. Ἐγὼ κάμνω τῆτο, διὰ νὰ ἀντι-

τιπο-

(1) Ὁ Βίος τοῦ Εὐσεβίου ὡς σωτηρία ἀπὸ τῶν Κύνων Θεοδώρου ἐν ἀρχαῖῳ παπύρῳ, τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας. Προσδέεται δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώρος, ὅτι ὁ Ἀμμιανός, ἐκτιστο μὲν, πρὸ Μοναστηρίου ἐκάνο, καὶ ἐσώσατο πολλὰ ἀδελφούς. Διὰ ταπεινοφροσύνην τῶν ὁμοῦ, δὲν ἠθέλη νὰ γερῆ ἡγεμενος εἰς αὐτὸς, καὶ μόνον ὅπῃ ἦσαν ἄξιοι καὶ δις πόσου νὰ διοικῆ. Ὁθεν παρεκάλεσε τὸν Ὁσίον Εὐσεβίον, καὶ ἡγεμεύσεν εἰς αὐτὸς. Λέγει δὲ καὶ ὅτι ὁ Ὁσίου ἐδίωκεται πρὸς ὑπ' αὐτὸν Μοναχάς, νὰ τρωγῶν μίαν φοράν τῶν ἡμέραν.

καὶ νὰ προσδύχωνται νερῶς καὶ παντοπινα εἰς τὸν Θεόν. καὶ κανένα καιρὸν νὰ μὴ ἀφίουν ἀμοῖρον τῆς ποιικυίας πνευματικῆς εργασίας.

(2) Ὁ Θεοδώρος δὲ λέγει, ὅτι τὸν ἐκατηγόρησεν, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐρώτησε, ποίαν ὠφέλιαν λαμβάνει, διὰ τι δὲν θέλει νὰ βλεπῆ τὸν Οὐρανόν, καὶ νὰ θεωρῆ τὸν κάμνον ἐκάνον, ὅπῃ ἦσαν ὑποκάτω τῆς κέλης π, ἕτε νὰ περπατῆ εἰς ἄλλον πλατύτερον δρόμον, παρά εἰς ἐκάνον τὸν στενόν. Ὁ δὲ Ὁσίου ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν.

τιπολεμήσω πᾶς μηχανὰς τῷ Διαβόλῳ ὅπῃ μὲ πολεμῆϊ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος πολεμῆϊ διὰ τὰ μὲ
 σερίση ἀπὸ μεγάλα πράγματα, καὶ ἀρεταίς, σωφροσύνην, λέγω, καὶ δικαιοσύνην, καὶ τὰ μὲ ρίψῃ
 εἰς μεγάλα κακὰ, τέττε χάριν καὶ ἐγὼ εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα κακοπαθήματα ἔσπασα τὸν πόλεμον,
 εἰς τὰ ὅποια, εἰάν μὲ νικήσῃ ὁ Διάβολος, δὲν θέλει ὑπερφανευθῆ πολλά. καὶ πάλιν εἰάν
 εἰς αὐτὰ νικηθῆ ὑπ' ἐμοῦ, θέλει εἶναι ἄξιος γέλωτος. Ἐπειδὴ οὐδὲ εἰς τὰ μικρὰ ἐδυνήθη νὰ
 νικήσῃ. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν θεάρεσον ζήσας ὁ αἰόδημος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαῦσιμᾶς ὁ Σύρος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Γλώσσαις λαλῶν πρὶν Μαῦσιμᾶς τῶν Σύρων,
 „ Γλώσσαις λαλεῖ νῦν Ἀγγέλων πρὸς Ἀγγέλους.

Μαῦσιμᾶς.

Εἰς τὴν Κύρον τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ εὐρισκομένην, ἐχρημάτισεν ἕνας Ὅσιος, Μαῦσιμᾶς μὲν
 ὀνομαζόμενος, Συριακὴν δὲ γλῶσσαν λαλῶν, ὁ ὅποιος, ἀγροικικῶς μὲν καὶ χωρικῶς ἀνετράφη
 κατὰ τὴν ζωὴν, διέλαμψεν ὅμως κατὰ τὰς ἀρεταίς. Εἶχε δὲ ἕνα μόνον φόρεμα, καὶ ὅταν αὐτὸ
 ἤθελε παλαιωθῆ, δὲν τὸ ἔρριπτεν, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὰ σχισμένα μέρη τῷ παλαιῷ, συνέρρα-
 πτεν ἄλλα μπαλώματα, καὶ μὲ αὐτὰ ἐσκέπαζε τὴν γύμνωσιν τῷ σώματός τε. Τόσον δὲ πολλά
 ἐπιμελεῖτο καὶ ἐφιλοξένη ὁ αἰόδημος τὴς ξένης καὶ πτωχῆς, ὥστε ὅπῃ, ἀνοιγεν εἰς ὅλας τὰς πόρ-
 τας τῷ κελλίῳ τε. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἶχε δύο πιθάκια, τὸ μὲν ἕνα, γεμάτον ἀπὸ σιταρί, τὸ δὲ
 ἄλλο, γεμάτον ἀπὸ λάδι, ἀπὰ τὰ ὅποια ἔδιδε μὲν εἰς ὅλας τοὺς χρειαζομένους, ἀνέβλυζον
 δὲ αὐτὰ πάντοτε, καὶ ποτὲ δὲν εὐκέρωναν. „ Διότι ὁ Θεὸς ἐκεῖνος, ὁ πλετῶν εἰς πάντας τοὺς
 „ ἐπικαλεμένους αὐτὸν, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Παύλου, (Ῥωμ: 1. 12.) αὐτὸς καθὼς ἐπρόσβαζε
 τὴν ὑδρίαν καὶ ἀποθήκην, καὶ τὸ λαδικὸν τῆς Σαραφθίας χήρας, νὰ ἀναβλύξουσιν ἀλευρι καὶ
 λάδι, δίδοντας εἰς αὐτὴν πλέσιον καρπὸν, τῶν σπερμάτων τῆς πρὸς τὸν Ἥλιον φιλοξε-
 νίας τῆς: ἔτσι, λέγω, ὁ αὐτὸς Θεὸς ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν θαυμασίον τούτον καὶ φιλοξενον Μαῦ-
 σιμᾶν τὴν δόξω πῶν ἀγαθῶν, ἰσόμετρον μὲ τὴν προθυμίαν τε. Καλῶς λοιπὸν ἔτας καὶ ὁσίως
 διαπεράσας τὸν τῆς ζωῆς τε καιρὸν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1)

Μνήμη τῷ Ὅσιῳ Πατρὸς ἡμῶν Σαλαμάνῃ τῷ Ἡσυχαστῷ.

„ Οἴχη χαμερπῆς καὶ χαμαιζήλης βίῃ,
 „ Ὑψηλὴ πρᾶξι καὶ λόγον Σαλαμάνῃ.

Σαλαμάνης.

Κοντὰ εἰς τὴν ἄκραν τῷ Ποταμῷ Εὐφράτῃ εἶναι ἕνα χωρίον κατὰ τὴν Δύσιν, ὀνομαζόμενον Κα-
 περσανᾶ, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐκατάγετο ὁ μακάριος ἕτος Σαλαμάνης. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἡσυχ-
 αστικὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν, διὰ τῆτο εὐρίσκωντας εἰς τὸ πέραν τῷ Ποταμῷ χωρίον, ἕνα μικρὸν
 κελλάκι, ἐκλεισε τὸν ἑαυτὸν τε μέσα εἰς αὐτὸ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ εἰς αὐτὸ ἕτε πόρταν, διὰ νὰ μὴν
 ἠμπορῇ νὰ εὐγαίη, οὔτε παραθύριον, διὰ νὰ μὴν ἐμβαίη φῶς. Μίαν φορὰν δὲ τὸν χρόνον
 ἔσκα-

(1) Καὶ πῶς τῷ Μαῦσιμᾶ τὸν Βίον σωγράφην ὁ Κύ-
 ρου Θεοδώρου ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ περὶ τῆς Φιλοθέου
 Ἰσορίας, ἀφ' ἧ καὶ τῷ Σωμαζάρον πῶς ἐρανίσθη. Προσ-
 θέτει δὲ ἐκὰ ὁ Θεοδώρου, ὅτι ὁ Ὅσιος ἕτος ἔλαβε πα-
 ρὰ Κυρίου τὴν χάριν τῶν θαυμάτων. Ὅθεν καὶ ἕνα γόν
 πολλὰ νῦν μίας γυναικὸς, ἀσθενήσαντα, διὰ προσέχυσεν
 ἰατρῶσεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ πῶ χωρὶς ἐκίθη ἀνδρὸς Λατίνος,
 ἐπιθετὴ τυραννικῶς καὶ χριστικῶς ἐζήτη ἀπὸ τοῦ γενοῦς
 αἰσῆτος: διὰ πῶ ἐδίδασκει αὐτὸν ὁ Ὅσιος, νὰ ἦναι
 φιλανθρωπὸς καὶ ἐλεῆμων εἰς τὰς ἀδελφάς. Ἐκίθη δὲ ἐσ-
 κη σκληρὸς καὶ ἀμεταίτετος. Ὅθεν μὲ τὴν δοκιμῶν, ἐγ-

νόησε τῆς ἀπειθείας καὶ σκληρότητός τε τὴν βλάβην. Ἐ-
 πιδὴ γὰρ αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐσάθησαν ἀκίνητοι
 οἱ τροχοὶ τῆς καρρόζας, καὶ τὰ μουλάκια τραβίζοντα,
 οὐδὲν ἐκαταρῶσαν. Τότε ἕνας ἀπὸ τῶν φίλων, ἔπερ αὐ-
 τῷ. Ὅτι πῶ ἠκολούθησεν εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν πῶν καταρῶ-
 τῶν ὁ Ὅσιος. Ὅθεν πηδῆσεν ἀπὸ τῶν καρρόζων, ἐπῆ-
 γεν εἰς τὸν Ὅσιον. Καὶ πῶν εἰς τὴς πόδας τε καὶ κατα-
 φίλων πῶ λαρωμένα ἰμάτια τε, παρεκάλε αὐτὸν νὰ κατα-
 φραθῆ τὸν θυμὸν. Ὁ δὲ Ὅσιος τὴν παρεκάλεσεν δε-
 χθεῖς, ἔλυσε τὰς ἀόρατας δεσμὰς τῶν τροχῶν τῆς καρρόζας.
 Καὶ ἕτος ἔκαμε νὰ φέρηται αὐτὴ σωθῆται εἰς τὸν δρόμον τῆς.

ἔσκαπτεν ἀποκάτω τὴν γῆν καὶ εὐγαινεύ ἔξω, καὶ δαιμάζωντας ὀλίγου περισπασμόν, ἐσύναζε τὴν ἀναγκαίαν τροφήν διὰ ὅλον τὸν χρόνον, καὶ ἔτζι ἐπέρασεν ὁ ἀοίδιμος πολλὰς χρόνας. Μαρτυρῶντας δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς τῶ χωρία τὴν ἀρετὴν τῶ ἀνδρός, ἐπῆγαν εἰς αὐτὸν, θάλωντας διὰ τὰ τῶ δόση τὴν Ἱερωσύνην. Καὶ σάφας ἕνα ὀλίγου μέρος τῶ κελλακίε τῶ, ἐμβῆκε μέσα, καὶ θέσας τὴν χεῖρά τῶ ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ Ὄσιε, ἐτέλεσε τὴν εὐχὴν τῆς χειροτονίας. Καὶ εἶπε μὲν, παλλὰ εἰς αὐτὸν, καὶ ἀνήγγειλε τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης, ὅτῃ τῶ ἔδωκε. Κανένα δὲ λόγον δὲν ἤκουσε τὰ τῶ λαλήση ὁ Ὄσιος. Ὁθεν ἀνεχώρησε, προσάξας τὰ κτίσει παλιὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶ κελλακίε, ὅτῃ ἐχάλασεν.

Ἄλλην φοράν παλιὸν ἐπέρασαν διὰ νυκτός τὸν Ποταμὸν Εὐφράτην οἱ συνεχωριοί τῶ Χριστιανοί, καὶ ἐχάλασαν τῶ κελλακίε τῶ. Εἶτα πέρνοντες τὸν Ὄσιον σηκωτὸν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ χωρίον τῶς, χωρὶς ἐκεῖνος τὰ ἐναντιόνηται εἰς αὐτὰ ὅτῃ ἔκαμαν, καὶ χωρὶς παλιὸν τὰ τῶς προσάξῃ, ὅτῃ ἔτζι τὰ κάμην. Ἐχόντες δὲ εἰς τὸ χωρίον τῶς ἄλλα κελλακίε κτισμένον ἕτοιμον, τὸν ἐκλεισαν μέσα εἰς αὐτό. Ὁ δὲ Ὄσιος παρομοίως ἠτύχαζε καὶ ἐκεῖ, χωρὶς τὰ ὀμιλῆ με κανένα. Μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας, οἱ Χριστιανοί, ὅτῃ ἐκατόκην εἰς τὰ ἀντίπεραν τῶ Ποταμοῦ ἄλλα χωρίον, πηγαίνοντες τὴν νύκτα, ἐχάλασαν παλιὸν τὸ κελλακίε ἐκεῖνο. Καὶ πέρνοντες παρομοίως τὸν Ὄσιον σηκωτὸν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ χωρίον τῶς, χωρὶς ἐκεῖνος τὰ ἀντιλέγη εἰς αὐτὴς καὶ τὰ τῶς βιάξῃ τὰ πῶν ἀφίσουν, οὐδὲ παλιὸν χωρὶς τὰ πηγαίνῃ προθύμως εἰς αὐτὴς.

Ἐτζι τελείως κατέσχισε τὸν ἑαυτὸν τῶ νεκρὸν ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν. Ὁθεν καὶ τὴν τῶ Ἀποσόλα Παύλα φωνὴν ἀληθεύων ἔλεγεν ὁ τρισόλβιος. „ Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ. Ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίσει ζῶ τῇ τῶ ἡμῶ τῶ Θεῶ τῶ ἀγαπήσαντός-με, καὶ παραδόντες ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶ. (Γαλ. β'. 10.) Μὲ ποιῶτον τρόπον νεκρώσας τὸν ἑαυτὸν τῶ ὁ μακάριος Σαλαμάνης, ὡς ἄλλος ἐδεῖς πώποτε, διεπέρασε τὴν ζωὴν τῶ, ἕως ἂ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα χορευῆ αἰώνια. (1)

Οἱ Ἄγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν τῶ Παρίῳ (2) βληθέντες ἐν λάκκῳ, τελειῶνται.

„ Ἐνδον βάρους χωρῶσι Μάρτυρες δύο,

Μάρτυρες

„ θείε πόθου βάλλοντος ἔξω τὸν φόβον. (3)

δύο.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμῶς.

— ❦ —

Τῶ αὐτῶ Μηνὶ ΚΔ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐένης, καὶ τῶν αὐτῆς δύο Θεραπεινίδων.

Εἰς τὴν Ἐένην.

„ Ἀποξενῶται τῶδε τῶ Βίε Ἐένη,

Ἐένη.

„ Οὐ ζῶσα καὶ πρὶν ὡς ἀληθῶς ἦν Ἐένη.

Εἰς τὰς δύο Θεραπεινίδας.

„ Θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ἐένης αἱ δεσίδες,

Δεσίδες

„ Οὐ πῶν ἐκεῖνης ἀρετῶν ἔσαι ξένα.

β.

„ Οὐρανῶ εἰς ξενίῳ Ἐένη εἰκάδι ἦλθε τετάρτη.

Η μακαρία αὐτὴ καὶ ἀοίδιμος Ἐένη ἦτον ἀπὸ τὴν μεγαλόδοξον Πόλιν τῆς Ῥώμης, καταγομένη

(1) Καὶ τῶ τῶ Ὄσιου πῶν Βίον σωτέγραφεν ὁ Θεοδωρικὸς ἐν ἀριθμῶ δεκάτῳ ἐνάτῳ τῆς φιλοθέου Ἰσορίας ἀφ' ἧ καὶ τὸ Σωαξάριον τῶ εὐρατίσθη.

(2) Παρίον ἦτον Πόλις παραδαλαασία με λιμένα, μετὰ Κυζίκην καὶ Λαμψάκην διοσκομένη, ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ πῶν κατωίχων τῆς νύσου Πάρον, κατὰ πῶν Μελέτιον. Ὁ

δεν ἔξ αὐτῶν καὶ Παρίον ἀνομάζον.

(3) Σημείωσαι, ὅτι περὶ τῶς γραφεται ἐδὼ παρὰ πῶς Μιλναίοις, ἡ Μνήμη τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμένης ἐκτῆς Σινοδοῦ. Αὐτὴ γάρ ἀπογράφει μετὰ τῶ Σωαξαρίου αὐτῆς, κατὰ τῶν δεκάτῳ πεπάρτῳ τῶ Σιωπημβερῶ.

μένη ἀπὸ γένος τίμιον καὶ ἐπαινετόν. Ὅταν δὲ οἱ γονεῖς τῆς Ἁγίας ἠθέλησαν νὰ ὑπανδρεύσων αὐτήν, καὶ ἤδη ὅλα τὰ τῆ γάμου ἐτοιμάσθησαν: τότε ἡ Ἁγία πέρυσσα δύω δελεύτρας, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν τομφικὴν κάμαραν, καὶ ἐμβάινουσα εἰς καίκι, ἀνεχώρησε, καὶ ἀλάξασα διαφόρους τόπους, ἐπῆγεν εἰς τὴν Πόλιν Μύλασαν, ἡ ὁποία εἶναι κάσρον σκληρὸν Μεσσί κοινῶς ὀνομαζόμενον, καὶ εὐρίσκόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Καρίαν, μεθ' ἑσθὸν Ἐπισκόπου πετιμημένη ὑπὸ τὸν Σταυροπόλεως. Μᾶλλον δὲ εἰς τὴν Πόλιν ταύτην κατεσάθη ἡ Ὀσία παρὰ τῆ Θεοπεσίᾳ Πάυλι τῆ Μοναχῆ καὶ Πρεσβυτέρῳ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν Νῆσον Κῶ, (1) φανείσθε Θεόθεν εἰς αὐτήν, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὰ κρείττω καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν.

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν Πόλιν Μύλασαν, κατὰσπεύσασα ἡ μακαρία ἕνα μικρὸν Ναὸν, εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Στεφάνου τῆς Πρωτομάρτυρος, πολλὴν ἀσκησὶν ἐμεταχειρίζετο, ὁμῶς μὲ τὰς δύω δελεύτρας τῆς, καὶ μὲ ἀλλὰς τινὰς ὀλίγας Παρθένους, ὅπερ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ. Ὅθεν διὰ μέσων τῆς ἀποχῆς ὄλων τῶν ἡδονῶν τῶν αἰσθήσεων, ἀνεβίβασε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ τρισολβία, εἰς μίαν Οὐράνιον πολιτείαν. Καλῶς ἐν διαπεράσασα τὴν ζωὴν τῆς, ὑπερα ἀφ' ἑ ἐκοιμήθη ὁσῶς καὶ μακαρίως, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τοιαύτην Μαρτυρίαν. Διότι κατὰ τὸ μεσημέριον τῆς ἡμέρας, τῆς Ἡλίου καθαρῶς λάμποντος, ἐφάνη σαυρὸς εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ μέσων ἀσέρων σχηματιζόμενος. Τὸν φανόμενον δὲ ἐκείνον ἀσεροειδῆ σαυρὸν, ἔκλεισεν εἰς τὸ μέσον ἕνας χορὸς ἐπὶ τὰ ἀσέρων, ὅπερ ἦτον τριγύρω. Ἐβλέπετο δὲ ὁ σαυρὸς καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀσέρων, ὅτι ἐσυνώδευαν τὸν νεκροκράββατον τῆς Ὀσίας. Ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ἐφέρετο, τότε συνεφέροντο καὶ αὐτὰ, καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔσσεκε, τότε ἐσέκοντο καὶ αὐτὰ. Ὡς ὅπερ ἐφάνετο, ὅτι αὐτὰ ἦτον ἕνας Στέφανος τῆς μακαρίας Ξένης, ὅστις ἐδόθη εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ, ἀντὶ διὰ τὴν πολυχρόνιον νηστειαν, χαρμευτιαν καὶ ἀγρυπνιαν καὶ παρθενιαν τῆς. Καὶ τῆτο εἶναι φανερόν. Διὰ τί ὅταν τὸ Ἅγιον Λείψανον τῆς Ὀσίας ἐκρύφθη εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν ἐφάνετο, τότε καὶ ὁ σαυρὸς ἐκεῖνος καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀσέρων, ἔγινεν ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. Ἐφανερῶθησαν δὲ τὰ κατὰ τὴν Ὀσίαν πράγματα ἀπὸ μίαν δελεύτραν τῆς, ἡ ὁποία, ὅταν ἐτελεύτα ἡ Ὀσία, ἐδιηγῆθη ποία ἦτον, καὶ ποίαν πατρίδα εἶχε, καὶ ἐκ ποίᾳ ἐπιστήμῃς γένεσθε ἐκατάγετο. Καὶ πῶς πρότερον μὲν ὀνομάζετο ὑπὸ τῶν γονέων τῆς Εὐσεβία, ὑπερον δὲ αὐτὴ ὀνόμασε τὸν ἑαυτὸν τῆς Ξένην, θέλωσα νὰ κρυφθῆ ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων διὰ ταπεινώσιν (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πάυλι, Παισιρίου, καὶ Θεοδοτίωνος τῶν ἀπαδέλων.

Εἰς τὸν Πάυλον καὶ Παισίριον.

- », Παισίριον καὶ Πάυλον ἄμφω συγγόνες,
- », Ποτάμιος ροῦς καὶ συνάδελφος δεικνύει.

Εἰς τὸν Θεοδοτίωνα.

- », Ἰδοῦ τράχηλος, ἐλθέτω δὴ τὸ Ξίφος,
- », Θεὸν ποδῶν ἔκραξε Θεοδοτίων.

Πάυλος.

Παισίριος.

Θεοδοτίων.

Ὅσοι ἦτον κατὰ τῆς χρόνης Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ τῶν Βασιλέων, καὶ Ἀρειανῆ Ἡγεμόνευοντος ἐν Κλεοπατρίδι, τῇ ἐν Αἰγύπτῳ εὐρισκομένη, ἥτις τὰρα ὀνομάζεται Σαβέζ, ἐν ἔτει σ.μ. ἦτον δὲ καὶ οἱ τρεῖς, ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα. Καὶ ὁ μὲν Πάυλος καὶ Παισίριος, ἔγιναν Μο-

να-

(1) Ἐν δὲ τῷ πετυτομένῳ Συναξαριστῇ καὶ ὡς Μιναίῳς γράφεται, ὅτι ἐφάνη ὁ Μοναχὸς Πάυλος τῇ Ὀσίᾳ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν.

(2) Ὁ ἐβλικὸς Βίος αὐτῆς διέλεχεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. ἡ ἡ ἀρχὴ », Ὁ κατὸς καὶ ξένος τῆς θαυμαστῆς Ξένης Βίος.

ναχοὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ὁ δὲ Θεοδοτίων, ἦτον εἰς τὰ βενὰ μαζί μὲ τὰς κλέπτας. πιασθέντες δὲ ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, ὁ μὲν Πᾶυλος, ὅταν ἦτον χρόνων τριανταεπτὰ, ὁ δὲ Πausίριος, ὅταν ἦτον χρόνων εἰκοσιπέντε, ὡμολόγησαν παρρησίαν τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν. Τότε ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Θεοδοτίων, μαθὼν πῶς ἐπιάσθησαν, ἄφησε τὰ βενὰ καὶ τὰς κλέπτας, καὶ ἐπῆγε διὰ τὰς ἰδίῃ καὶ τὰς τῶν ἀποχαιρετίσῃ. Βλέπωντας δὲ αὐτὰς, πῶς ἐκρίνοντο ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, καὶ πλυσίασῃ μὲν κοντὰ, δὲν ἐτόλμησε. πηγαίνωντας δὲ εἰς ἓνα παράμερον τόπον, ἐσυλλογίζετο ποίαν ἄραγε κληρονομίαν καὶ δόξαν ἔχεν τὰ ἀπολάουσεν οἱ ἀδελφοὶ τῆ. Ὄθεν Θερμανθεὶς τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, ἐγύρισε, καὶ παρασαθεὶς ἐνώπιον τῷ Ἡγεμόνος, ὡμολόγησε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν τῷ Χριστιανόν, καὶ πηδύσας κατ' ἐπάνω τῷ Ἡγεμόνος, ἐκρήμνισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν Θρόνον τῆ. Εὐθύς λοιπὸν διαπερνεῖσι καρφία πυραμένα εἰς τὰς πλευράς τῆ καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆ, ἔπειτα ἀποκεφαλίζουσιν αὐτὸν. καὶ ἔτω λαμβάνει ὁ αἰοιδιμος τῷ Μαρτυρίῃ τὸν Στέφανον. Ὁ δὲ Πᾶυλος καὶ Πausίριος ριφθέντες εἰς ποταμὸν, ἔλαβον τέλος τῷ Μαρτυρίῃ τῶν.

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Βαβύλα τῷ ἐν Σικελίᾳ, καὶ Ἀγαπίῃ, καὶ Τιμόθεῳ πῶν Μαθητῶν αὐτῶ.

Εἰς τὸν Βαβύλαν.

- * „ Πρὶν Βαβύλας ἤθλησε κατὰ Δαιμόνων,
 „ Ἡθλησε λοιπὸν καὶ διὰ τῶν αἱμάτων.

Βαβύλας.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον καὶ Τιμόθεον.

- * „ Τὸν Ἀγάπιον συνάμα Τιμόθεῳ,
 „ Σαφῶς μμντὰς οἶδα τῷ Διδασκάλῃ.

Ἀγάπιος.
 Τιμόθεος.

Ὅπως ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Βαβύλας, ἐκατάγετο μὲν, ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἐγεννήθη δὲ, ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ φιλοθέους γονεῖς, εἰς τὴν ἐπίσημον Θεόπολιν. (1) Ὅπως λοιπὸν ἐπαυδαίθη ἐν παιδείᾳ καὶ νεθεσία Κυρίῃ καὶ ἔμαθε τὰ Ἱερὰ γράμματα, τὰ ὅποια φέρει τὸν ἀνθρώπου ὀγλιγρότερα εἰς τὸν Θεόν. Ἀγαπήσας δὲ τὸν Θεόν ἐκ νεαρᾶς τῆ ἡλικίας, ἐμίσησε τὸν Κόσμον. Ὄθεν ἀφ' ἑ οἱ γονεῖς τῆ ἀπέθανον, διεμοίρασε τὸν πλετόν τῆς εἰς πτωχῆς καὶ χήρας καὶ ὄρφανὰ. Καὶ ἔτῃ ἐλευθερώσας τὸν ἑαυτὸν τῆ ἀπὸ κάθε ταραχῆν καὶ φροντίδα βιωτικῆν, ἀνέβη εἰς τὸ βενὸν καὶ ἠσύχαζεν, ἔχωντας μαζί τῆ καὶ δύο μαθητῆς Ἀγάπιον καὶ Τιμόθεον. Ἐγενε δὲ καὶ Ἱερεὺς, καὶ ἐτίμησεν ἀξίως τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα. Ὑστερον δὲ ἀναχωρήσας, ἐπῆγεν εἰς Ῥώμην.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐκεῖ αἰμοβόροι Ἕλληνες, ἐσπέδαζον τὰ προδώσεν αὐτὸν εἰς τὰς Ἀρχοντας : τῆτε χάριν ἀφῆσας τὴν Ῥώμην ὁ Ἁγιος, ἐπῆγεν εἰς τὴν Νῆσον Σικελίαν ὁμῶ μὲ τὰς δύο μαθητῆς τῆ, καὶ ἐκεῖ περάσας καιρὸν ἀρκετὸν, πολλὰς ἀπίστῆς ἔφερεν εἰς τὴν θεογνωσίαν μὲ τὴν ἐν αὐτῷ οἰκῆσαν χάριν τῷ Πνεύματος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν δύναται τὰ κρυφθῆ πόλις ἐπάνω ὄρης κειμένη, κατὰ τὸ λόγιον τῷ Εὐαγγελίῃ : διὰ τῆτο ἐδὲ ὁ μακάριος ἔτος ἐδυνήθη τὰ κρυφθῆ ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα τῆς Σικελίας. Ὄθεν πιάσας αὐτὸν ὁ Ἀρχων καὶ τὰς δύο τῆ μαθητῆς, εὐθύς ὅπῃ εἶδεν ὅτι μὲ παρρησίαν ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, πρῶτον μὲν, τὰς ἔδειρε, πῶσον πολλὰ, ὥσε ὅπῃ κατεκοκκίνισαν τὰ σώματά τῶν. Ἐπειτα ἐπρόσαξε τὰς ζαρκιότας, τὰ τὰς περιτριγυρίσεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὁμῶ τὰ τὰς τιμωρῆν ἀπανθρώπως μὲ διαφόρες

(1) Θεούπολις φαίνεται ὅτι ὀνομάζει ἐδὲ ὁ πᾶ Συναξαρία σωμαξας, πῶ Πόλιν τῆς Ἀντιοχείας. Αὐτῆ γὰρ Θεούπολις κατ' ἄλλοιαν ὀνομάσθη. Διότι, σισμῶν τῶν γενομένων ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν τῷ τρίτῳ χρόνῳ Τιβερίου

τῷ Ἰουλιανῷ τῷ βασιλεύσαντι ἐν ἔτει 576. ἐφοβῆτο οἱ πολίται, καὶ ἐπέγραψεν ἕκαστος εἰς τὸν ἑαυτῶ οἶκον „ Χριστὸς „ μετ' ἡμῶν σῆτω. Καὶ ἔπως ἠλθῆσε ἀπὸ τῆ κατὰ τῶν σισμῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικηφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Ἀναστασίας τῷ Πέρσῃ.

„ Στεφθεὶς Ἀναστασίε τῶν ἄθλων χάριν,

„ Παρέσχεες ἡμῖν Λειψάνων σῶν τὴν χάριν.

Ἀναστασία

ἀνακομιδῆ.

* Ἀφ' ἧς ὁ Ἠγόμενος τῷ ἐν Ἱερουσαλήμ Μοναστήρι τῷ Ἁγίῳ Ἀναστασίῳ, ὁ καὶ γέροντας τῷ Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίῳ τῷ Πέρσῃ, ἔμαθεν ὅτι ὁ πνευματικὸς αὐτῷ υἱὸς Ἀναστασιος, ἐπεθύμησε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν εὐσέβειαν, ἐπαρκαλέσεν ὅλην τὴν ἀδελφότητα νὰ δεηθῶν τῷ Θεῷ, διὰ νὰ τελειώσῃ καλῶς τὸν δρόμον τῷ Μαρτυρίῳ. Ἐγραφε δὲ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Ἀναστασίον γράμματα μὲ δύω ἀδελφῆς, ἐνδυναμώνοντας μὲ αὐτὰ τὴν προθυμίαν τε περισσότερον. Ὁ ἓνας δὲ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ἐπῆγε καὶ μαζὶ μὲ τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Περσίαν, καθὼς εἶχε παραγγεῖλῃ αὐτῷ ὁ Ἠγόμενος, ἵνα ὑπηρετῇ τὸν Μάρτυρα εἰς τὰ χρεώδη, καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ψυχὴν τε, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν. Καὶ πρὸς τέτοις, ἵνα ὄντας μαζὶ μὲ τὸν Μάρτυρα, καὶ βλέπων αὐτῷ ὀφθαλμοφανῶς τὰ Μαρτύρια, ἡμπορῇ ὑψερον νὰ τὰ διηγηθῇ ἀσφαλῶς εἰς τὸν Ἠγόμενον καὶ εἰς τὴν ἀδελφότητα. Ἀφ' ἧς λοιπὸν ὁ μακάριος Ἀναστασιος ἐτελείωσε τὸν μέγαν καὶ πολὺν ἀγῶνα τῷ Μαρτυρίῳ: τότε ἐπῆγεν ὁ ἀπεσταλμένος ἀδελφὸς ἐκεῖνος ὁμῶς μὲ ἄλλας φιλοθέες Χριστιανῆς διὰ νὰ συσείλῃν ἱερῶς καὶ ὁσίως τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνος σῶμα. Καὶ ὡς τῷ θαύματος! εὐρήκαν τῆς σκύλης, ὅπως ἔτρωγαν μὲν, τῶν ἄλλων τὰ σώματα. εἰς τῆς δὲ μόνῃς τῷ Μάρτυρος Ἀναστασίας τὸ Λείψανον τελειῶς δὲν ἤγγισαν, ἀλλὰ καθήμενοι ἐφύλαττον αὐτὸ εὐλαβῶς. Ὄθεν πέρνωντας αὐτὸ ὁ ἀδελφὸς καὶ τιμήσας, ὅσον τῷ ἐσυγχῶρει ὁ καιρὸς, τὸ ἐνταφίασεν εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Σεργίῳ, κατὰ τὸν δέκατον μὲν χρόνον, τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δὲ δευτέραν τῷ παρόντος Ἰαννουαρίου. Ἐμεινε δὲ ὁ ἀπεσταλμένος Μοναχὸς εἰς τὴν Περσίαν, διατρίβωντας μερικὸν καιρὸν, καὶ σοχαζόμενος, πῶς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὸν Ἠγόμενον χωρὶς κίνδυνον.

Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασαν δέκα ἡμέρας, ἐφανεύθη ὁ δουραβὴς Χοσρόης. Καὶ λοιπὸν φθάνει εἰς Περσίαν ἄλλος Βασιλεὺς, συντροφευμένος μὲ σράτευμα Ῥωμαϊκόν, πολλὰ πρᾶος καὶ ἡμερος, καὶ κατὰ πάντα ἐναντίος μὲ τὸν Χοσρόην. Ὄθεν βλέπωντας ὁ Μοναχὸς τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα εἰς τὴν ξενιτείαν τῆς Περσίας, ὡσάν λαμπάδας ἀναμμένας μέσα εἰς τὸ σκοτὸς, ἐχάρη πολλά. Ἐπειδὴ καὶ ἐλευθερώθη ἀπὸ τῆς κινδύνος, ὅπως ἐσοχαζετο ὅτι ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς τὸν δρόμον. Ὄθεν γνωρίσας τὸν ἑαυτόν τε εἰς τὰ πῶν Ῥωμαίων στρατεύματα ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, καὶ Μοναχὸς, ἐδιηγήθη χαίρων εἰς χαίροντας, τὰ περὶ τῷ Μάρτυρος Ἀναστασίας. Διὰ τῆτος ἔγινε συγκοινωνὸς τῆς τραπέζης αὐτῶν καὶ συγκατοιμίας, καὶ μαζὶ μὲ αὐτῆς ἐπέρσε τὴν χώραν τῶν Ἀρμενίων, καὶ ὑψερα ἀπὸ ἑνα χρόνον ἐφθασεν εἰς τὸ Μοναστήριόν τε φέρωντας μαζὶ τε καὶ τὸ

μουνα-

ἑποταλίας δὲν στρατηγὸς, μέσα εἰς τὸ παζαρ. Οἱ δὲ μακρόν τε πᾶσι εἶναι, διδύς ἐπῆδησαν ἀπὸ πᾶσι ἄλογα, καὶ ἀσπάζοντο πᾶσι χεῖρας καὶ γόνατά τε. Ὁ δὲ ἔπε ἄρος αὐτῆς, νὰ ἀπῶν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἀνδρῶπις ὢν, δεῦ ὀρεπε νὰ ὀργίζεσθαι ἀμέτρως κατὰ τῶν ὁμοίων τῶ ἀνδρῶπιων, καὶ ἀντὶ τῶν ἐδικῶν τῶ ἀψύχων εἰκόνας, νὰ παραδίδῃ εἰς θάνατον πᾶσι τῷ Θεῷ εἰκόνας: ἥτοι τῶς ἀνδρῶπις. Καὶ μὲλον ὅπως, εἰς ἡμᾶς μὲν, εἶναι εὐκόλον πάλιν νὰ ἀναπλάσωμεν πᾶσι χαλκῆς εἰκόνας. Εἰς δὲ τὸν Βασιλέα, δεῦ εἶναι δυνατὸν νὰ φέρῃ πᾶσι σφαγεῖσι σώματα εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ τί λέγω σώματα; ὑδεμίαν σελίχα δεῦ εἶναι δυνατὸν εἰς αὐτὸν νὰ κατασκόψῃ.

Ταῦτα ἔπε μὲ Συριακῶ γλῶσσαν. Οἱ δὲ στρατηγοὶ

μεταγλωττίσαντες πῶσι Ἑλληνικῶ, πᾶ ἀνέφερον εἰς τὸν Βασιλέα. Ὄπως ὁ Ὁσιος Μακεδόνης, διὰ προσδύχῃς τε ἔκαμε τὴν μητέρα τῷ ἴδιῳ Θεοδώρῳ νὰ γεννήσῃ υἱὸν αὐτῶν λέγων τὸν Θεοδώρον, πῶν πῶσι γράφοντα, σῆρα γὰρ ἦσαν ὀρότερον καὶ δεῦ ἔγεννα. Ὄθεν καὶ Θεοδώρος ὠνομάσθη ὁ υἱὸς πᾶσι ἔπος, ὡς παρὰ τῷ Θεῷ δεδωρημένος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐκινδύνουε νὰ ἀποβάλλῃ ὅπῃ ἦσαν ἐγγαστριμὴν τὸν Θεοδώρον: τῆτος χάριν ὁ Ὁσιος ἔδωκε νερόν διηλογημένον παρ' αὐτῆς, καὶ ἐπῆεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ ἔπος ἐλυτρώθη ἀπὸ τῶν κινδύνων. Ἀποθανόντες δὲ αὐτῆς, ἐβάλλθη τὸ Λείψανόν τε μὲ πᾶσι Λείψανα τῷ Ὁσίῳ Ἀρραάτῃ, καὶ Θεοδοσίῳ.

μοναχικόν τῷ Μάρτυρος Ἀναστασίας Κολόβιον : ἦτοι Μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφόρει ἕως κοντὰ εἰς τὸν διὰ Μαρτυρίας θάνατόν τε .

Ἐδιηγῆθη λοιπὸν ὁ Μοναχὸς εἰς ὅλην τὴν ἀδελφότητα, τὴς γενναίας ἀγωνίας τῷ Μάρτυρος . Ἐπρόσθετε δὲ καὶ τὸτο, ὅτι ἕνας δαιμονισμένος, εὐθύς ὡς ἐνδύθη τὸν ἄνωθεν Μανδύαν τῷ Μάρτυρος, εὐθύς ἐγδύθη καὶ τὸ Δαιμόνιον καὶ ἐλευθερώθη . Ὅταν δὲ ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος κατὰ τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς βασιλείας τε, ἔφερεν εἰς Ἱερουσαλήμ τὰ τίμια ξύλα τῷ Σταυρῷ, κατὰ ὅποια ἠχηματώτευσεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης, τότε ἀπεσάθη καὶ ἕνας Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Ῥωμαϊκῶν μερῶν (1) εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης τὰ Λείψανα τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Ἀναστασίας, καὶ ἔδωκε μὲν ἐκεῖ, μιὰ κρὰν μερίδα ἀπὸ τὰ Ἁγία Λείψανα, τὰ δὲ λοιπὰ, τὰ ἐκράτησεν . Ἡ δὲ τίμια κεφαλὴ τοῦ Μάρτυρος, καὶ ἡ ἁγία τε εἰκὼν, προσκυνεῖται ἀπὸ τῆς πιστῆς ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ .

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμογένους καὶ Μάμαντος .

* ,, Ἑρμογένης Μάμας τε Χριστῷ φίλοι , Ἑρμογένης .
 ,, Θανεῖν δι' αὐτῶν ἐδόλωσ' ἐδειλίω . Μάμας .

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φύλων Ἐπίσκοπος Καλπασίας, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται . (2)
 Φύλων .

* ,, Φύλον βροτῶν προσῆξε τῷ Χριστῷ Φύλων ,
 ,, Ἄπε πρὸς αὐτῷ προσλαβὼν θείαν χάριν .

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φιλιππικὸς Πρεσβύτερος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

* ,, Καθῶς περ' ἵπποις τοῖς πόνοις κεχηρημένος , Φιλιππικός .
 ,, Χαίρων ἀνέπη Φιλιππικός πρὸς Πόλον .

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάρσιμος σὺν τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτῷ, εἴφει τελειῖται .

,, Τῆς τρεῖς ἀδελφῆς θεῖος εἰς συσχῶν πόθος , Βάρσιμος .
 ,, Θεῖον ποθεῖν ἐπειθεν ἐκ εἴφους τέλους . (3)

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται . (4)

,, Τίς τῆς μακρῆς σε Ζωσιμᾶ φράσει πόνος ; Ζωσιμᾶς .
 ,, Καὶ τίς θανόντος τῶν πόνων σε τὰ σέφη ; Μνή-

(1) Ἦτοι τὸν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης Πάπαν .

(2) Ὁ Φύλων ἦτος, ἢ Φύλων, ἐκ ποίας πατρὸς ἐκαπέριστο, καὶ πικρῶν γονεῶν ἦτον υἱός, ἀθλιόν ἐσι . Γράφεται δὲ εἰς τὸν Βίον τῷ Ἁγίῳ Ἐπιφανίου περὶ αὐτῷ, ὅτι ἦτον Διάκονος . Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ τῷ Ἀρκαδίῳ καὶ Ὀνωρίῳ τῶν Βασιλέων, ἀποστομένη εἰς Ῥώμην, ἠσθεύησε διὰ τῶν ἐμαθεν ὅτι ὁ Θεὸς θεραπεύει τῆς ἀσθενείας διὰ μέσου τῷ Ἁγίῳ Ἐπιφανίῳ . Ὅθεν ἐσταλεν εἰς τὴν Κύπρον τὸν Φύλων τῶν, διὰ τὰ φέρη τὸν Ἐπιφάνιον εἰς τὴν Ῥώμην . Ἐκεῖ λοιπὸν πηγαινόντος τῷ Φύλωνος, κινηθεὶς ὁ θεὸς Ἐπιφάνιος ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ἐχηροτόνησε τὸν Φύλων Ἐπίσκοπον τῷ ἐν Κύπρῳ Καρπασίῳ, ἢ Καλπασίῳ ἐν τῇ 401 . (κατὰ τὸν Κάβου) ὅθεν ἀφῆσας εἰς αὐτῶν πῖν μέριμνα τῆς ἐν Καισάρειᾳ Ἐκκλησίας, ἐπῆγεν εἰς Ῥώμην (ὅρα εἰς τὰ ἀπολογήματα περὶ τῶν ὑπομνηματιστῶν ἐν τῷ ᾠρωτῷ Τόμῳ τῆς Ὀκτωβρίῃ .) Σημείωσαι ὅτι τοῦ Φύλωνος τῶν φέρονται μερικὰ ὑπομνηματα εἰς τὴν Πενταπόλιν . Καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἀσμάτων κατὰ τὸν Ζαΐδαν .

(3) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιμαίοις ἢ Μνήμη Ἐλλαδίου τῷ Κομμενησίῳ τῷ ὑπὸ τοῖς Ἁγίαις Θεοδότῃς ἐλκυσθέντος . Αὐτῷ γὰρ ἐγράφη κατὰ τὴν δικαίω ὀνόμῳ Ἰαννουαρίου .

(4) Ὁ Ζωσιμᾶς ἦτος ἄλλος ἀπὸ τῶν Ζωσιμῶν, τὸν ἄρῶνα τῷ Ὅσιῳ Μαρίαν τῷ Αἰγυπτίῳ, καὶ ἐναρτίσανται αὐτῷ, ὡς ἐν τῷ Βίῳ αὐτοῦ ὁράται, ὅστις ἐορτάζεται κατὰ τὴν περὶ τὴν Ἀφρικίαν . Ὅπως λοιπὸν ὁ Ζωσιμᾶς ἀξιόλογα λόγια ἀφῆκεν εἰς ἡμᾶς περὶ τῷ θυμῷ, ἐν σελῶν 499 . τῷ Εὐεργετινῷ . Εἶπε γὰρ ἦτος, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῷ τὰ νικηστῆρας τῶν θυμῶν εἶναι, καὶ τὰ παράτταται μεντινας, καὶ μὴ λαλῆ δὲ . Ἐκ δὲ τῷ μὴ λαλῆν, ἐρχεται καὶ εἰς τὸ μὴ παράτταται ὅλως . Καθῶς καὶ ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς, ὅταν μετὰ τῷ ᾠρωτῶν θευδενῶν ἀπὸ τοῦ Πατέρας, εἰπόντας ,, Τί καὶ ὁ αἰθίοψ ἦτος ἐρχεται ἐν μέσῳ ἡμῶν ; πῶς, ἐπαράχθη μετ', ἀλλὰ δὲν ἐλάλησεν, ,, ὡς μόνος ἔλεγεν . Ὅταν δὲ ὀδύστρον ὑβρίσθη ἀπὸ τῶν κληρικῶν καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τῷ Ἰερατῆον, πῶς ὄχι μόνον δὲν ἐπαράχθη, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτῶν ἐπέπληξεν, ,, τῶν ,, Σποδεδέρμε, μελάνθ, καλῶς σοι ἐποίησαν . μὴ ὦν γὰρ ἀνδρῶτος, τί ἐρχῆ ἐν μέσῳ ἀνδρῶτων ; ὅθεν αἰς πᾶσιν ἀπὸ τῷ τὰ λέγωμεν, ὅτι εἶναι ἀδάσων, καὶ τὰ μὴ παράτταται ὅλως τινὰς ἀπὸ τὸν θυμῶν . Καὶ δὲ ἀκούμεν τὸν Δαβὶδ ὅτῃ λέγει ,, Ἠτιμᾶσθλι (γράφεται γὰρ καὶ ἦτος) καὶ ἐκ ἐπαράχθλι .

Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Προφήτῃ Προδρόμῃ κὶ Βαπτιστῆ Ἰωάννῃ πλησίον τῆ Ταύρου.

- * „ Ἐμίση γλώσσα κήρυξ πῶς ἂν αἰνέσῃ, Πρόδρομος.
 „ Ὅν γλώσσα Χριστῆ γηγενῶν μείζω λέγει;
 * Ὁ Ὅσιος κὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται. (1)
 * „ Ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος ἔζησας Πάτερ, * Διονύσιος.
 „ Καὶ τοῖς ἀσάρκοις νῦν συνευφραίνῃ νόοις.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ'. Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Κων-
 σταντινουπόλεως τῆ Θεολόγου.

- „ Θεὸ γινώσκων ὀρθοδόξως Οὐσίαν,
 „ Χριστιανοῖς λεγᾶτον (2) ἐν Γρηγορίῳ. Γρηγόριος.
 „ Εἰκάδι Γρηγόριος Θεορήμων ἔκτανε πέμπτη.

Ὁ Μέγας ἔτος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείας Οὐαλέντος κὶ Θεο-
 δοσίᾳ τῆ Μεγάλῃ ἐν ἔτει τινδ'. καταγόμενος ἀπὸ τῆν δευτέραν Καππαδοκίαν. Οἱ γονεῖς δὲ αὐ-
 τῆ ἦτον εὐγενεῖς κὶ δίκαιοι, Γρηγόριος κὶ Νόννα ὀνόματι, σεβόμενοι πρότερον καὶ Εἰδῶλα δι-
 ἄγιοιαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγέννησαν τὸν Μέγαν τοῦτον Γρηγόριον, τότε ἀνεγεννήθησαν κὶ αὐτοὶ δι-
 ὕδατος κὶ πνεύματος: ἦτοι ἐβαπτίσθησαν. Καὶ ὁ πατήρ τε ἔγινε γνήσιος Ἀρχιερεὺς τῆς Να-
 ξιανζῆ, ἡ ὁποία πῶρα ὀνομάζεται τερκισὶ Συνασός. Φθάσας δὲ εἰς μέτρον ἡλικίας ὁ Θεὸς
 Γρηγόριος, κὶ περάσας ὅλην τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, κὶ ἄλλην τὴν ἔξωθεν κὶ ἔσωθεν φιλοσοφίαν,
 ὡς ἄλλος αὐδέις. αὐτὰς ὁ ἴδιος ἔγινε ἐξηγητὴς κὶ Διδάσκαλος τῆς ἐδικῆς τε ζωῆς. Ταύτην γὰρ
 ἀναφέρει εἰς τοὺς ἐγκωμιασικοὺς κὶ ἐπιταφίαις λόγους ὅπου συνέγραψεν εἰς τὸν Μέγαν Βασιλείου
 κὶ εἰς τὸν Γρηγόριον τὸν ἐδικῶν τε πατέρα, κὶ εἰς τὸν ἀδελφόν τε Καισάριον, καὶ εἰς τὴν ἀδελ-
 φὴν τε Γοργονίαν. Ὄθεν ὅσοι συνέγραψάν τε περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅλοι δὲν ἔλαβον ἀπὸ
 ἄλλου τὰς ἀφορμὰς, παρέξ ἀπὸ τοὺς ἐδικοῦς τε λόγους.

Τόσον δὲ μόνον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰποῦμεν ἐδῶ περὶ τοῦ Μεγάλου τῆτος Πατρός, ὅτι ἀνί-
 σως ἔπρεπε νὰ γένῃ ἕνας σῦλος ἔμφυχος κὶ ζωντανός, συνθεμένος ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρεταῖς, τοῦτο
 ἦτον ὁ Μέγας ἔτος Γρηγόριος. Ὑπερμικίας γὰρ μετὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς τε, τὰς εὐδοκί-
 μωντας κατὰ τὴν πράξιν, εἰς τὸσον ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὡς ὅτι ἄλοι ἐνικῶντο ἀπὸ
 τὴν σοφίαν ὅτι εἶχε, τὸσον εἰς τὰς λόγους, ὅσον κὶ εἰς τὰ δόγματα. Ὄθεν κὶ ἀπέκτησε κατ-
 ἔξαιρέτην τρόπον τὸ νὰ ἐπονομάζεται Θεολόγος. Ἦτον δὲ κατὰ τὴν χαρακτῆρα τῆ σώματος, μέ-
 τριος μὲν κατὰ τὸ μέγεθος. ὀλίγον δὲ κίτρινος, ὁμῆ κὶ χαρίεις. εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν
 τὴν μύτην. τὰ ὀφρύδιά τε ἦτον ἴσια. ἔβλεπεν ἡμέρα κὶ καταδεκτικά. εἶχε τὸ δεξιὸν ὀμμάτι ξη-
 ρότερον ἀπὸ τὸ ἀριστερόν. ἐφαίνετο δὲ κὶ ἕνα σημάδι πληγῆς εἰς τὸ ἕνα ἄκρον τῆ ὀφθαλμῶν τε.
 (3) εἶχε τὸ γένειον, δασύ μὲν ἀρκετὰ, ὄχι δὲ κὶ μακρὸν. ἦτον φαλακρός καὶ ἄσπρος εἰς
 τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔδειχεν ὅτι ἦτον τὰ ἄκρα τῆ γενεῆς τε, ὡς ἂν καπνισμένα.

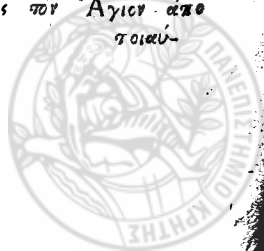
Τε-

(1) Τῶν Βίων πάντων ὅρα εἰς τὸν γότον Παραδείσον. Τύτου ἡ ἡσματικὴ Ἀκολουθία διέσκηται τετυπωμένη ἐν ἰδίᾳ φυλακῇ, καὶ ὁ βελομένος, ὡς τινὶ ζήτησι.

(2) Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὸ μδ'. Βιβλ: πῶν Βασιλικῶν τίτλῳ α'. Λεγᾶτον εἶναι δωρεὰ, ἐν Διαθήκῃ καταλε-
 φθεῖσα. Λέγει λοιπὸν ὡ ἀνωτέρω δίδειχον Ἰαμβικόν, ὅτι
 πὸ νὰ γινώσκων πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι μίαν εἰσὶν Θεὸν (τρεῖς
 δὲ ὑποστάσεις) τῷ ἐδῶ ἐν τῆς Χριστιανῆς ἐκ τῆ Γρη-

γορίῳ εἶνα λεγᾶτον: ἦτοι μία δωρεὰ κὶ ἐνδιάδικος κληρο-
 νομία. Ὄθεν καὶ ὁ Θεολόγος ἔτος, μετὰ ἐξχωριστὸν τρόπον
 ἀπὸ τῆς ἄλλης Θεολόγου, ὀνομάζεται Τριαδικὸς Θεολόγος,
 καθότι εἰς κάθε σχεδὸν λόγον τε ἀναφέρει περὶ τῆς Ἁγίας
 Τριάδος, κὶ περὶ τῆς μίας αὐτῆς οὐσίας κὶ φύσεως. Φαί-
 νεται δὲ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη παρελήφθη ἐκ τῆς Λατινίδος
 γλώσσης.

(3) Τῷ πὸ σημάδι ἠκολούθησεν εἰς τὸν Ἅγιον ἀπὸ
 ποιαν-

Τελείται δὲ ἡ αὐτὴ Σύναξις εἰς τὴν Ἀγιοτάτην Μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, εἰς τὸ ἔμβασμα τῆ τῶτε τῆ καλεμένῃ Δομνίῃ, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Μεγάλων Ἀποστόλων, ὅπερ τὸ Ἅγιον αὐτῆ Λείψανον ἀπεθροασύρισε ὁ φιλόχριστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει λιβ'. ἥτοι 912. ἀφ' ἧ ἔφερον αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ναξιαυζώ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὅρα εἰς τὸν μέσον Παράδεισον.) Τὸν ἑλληνικὸν Βίον τῆ Ἁγίας τέττε συνέγραψε Γρηγόριος τις. ἡ ἄρχὴ „ Συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς ὡ ἄνδρες, Γρηγόριος. (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδοδομένοις, καὶ ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὅσιε Πατρὸς ἡμῶν Πέπλιε.

„ Ζωὴν ἔυλον Πέπλιος κατασρέφει,

Πέπλιος.

„ Καὶ τὴν αὔλον καὶ νοητὴν λαμβάνει.

* Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐκατάγετο ἀπὸ πάγμα Βαλυτικὸν, πατρίδα ἔχων τὴν Πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Ζεῦμα, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸν Εὐφράτην Ποταμὸν. Ὀνομάζεται δὲ ἔτω, διὰ τὴν κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁ Βασιλεὺς Ξέρξης πλῆθος παραβίων συναξας, ἐγεφύρωσε τὸν Ποταμὸν, καὶ ἔξευξεν αὐτὸν μετὰ τὴν σερειάν, ὡς λέγει ὁ Κύριε Θεοδώριτος, ὁ τὸν Βίον τῆ Ὅσιε τέττε συγγράφας ἐν τῷ πέμπτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέε ἰστορίας. Οὗτος λοιπὸν ἀνέβη εἰς ἕνα ὑψηλὸν βουνόν, ἀπέχον ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν Πόλιν, τριάντα σταδία: ἥτοι τέσσαρα μίλια παρ' ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ἔκτισεν ἕνα μικρὸν κελλίον. Ὅσα δὲ πράγματα καὶ ὑποστατικὰ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τῆς γονεῖς τε, ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τῆς πτωχῶς, καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ἔζη μετὰ κάθε ἀσκησιν καὶ ἀρετῆν. Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ φήμη τε ἐδιαλαλεῖτο εἰς κάθε μέρος, διὰ τῆτο ἔτρεχον πολλοὶ ἀδελφοί, εἰς αὐτὸν, διὰ τὰ συγκοινωνήσεν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τῆς ἀσκητικῆς τε ἀγῶνας, εἰς τῆς ὁποῖας ἐπράσασσε καὶ ἔκτισαν κελλία μικρὰ καὶ ἡσύχασον εἰς αὐτὰ. Συνεχῶς δὲ ὁ Ὅσιος ἐπεσκεπέτετο τῆς ἀδελφῶς, καὶ ἐσοχάζετο, μήπως εὐρίσκεται εἰς τὸ κελλίον τινὸς ἀδελφῶ κἀμένα πρᾶγμα περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ φῶμι ὅπερ ἔτρωγον οἱ ἀδελφοί, τὸ ἐσθάμιζε μετὰ ζυγαρίαν, καὶ ἀνίσως εὐρίσκεν εἰς κελλίον τινος, περιεσώτερον ἀπὸ τὸ διωρισμένον μέτρον, ὠνόμαζε, τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον, γαστρίμαργον καὶ φιλόσαρκον. Εἰ δὲ ἐβλεπε τινα ἀδελφὸν, ὅπερ εὐγανε τὰ πίτυρα ἀπὸ τὸ ἀλεύρι, ἔλεγε αὐτὸν, ὅτι ἀπολαμβάνει τὴν τρυφήν τῶν Συβαριτῶν, αἱ τινες ἐκατηγορεῖτο ἀπὸ τῆς ἰσορικῆς, ὡς τρυφίλοι. Ἐπήγαυε δὲ καὶ τὴν νύκτα εἰς τὴν πόρταν τῆ κάθε ἀδελφῶ, καὶ εἰμὲν εὐρίσκεν αὐτὸν ἀγρυπνεῖντα καὶ προσευχόμενον, ἀναχωρῶσε μετὰ σιωπῆν. Εἶδὲ αἰσθάνετο αὐτὸν πῶς κοιμάται, μετὰ τὸ χερίτε μὲν, ἐκτύπα τὴν πόρταν τῆ κελλίε τε. μετὰ τὴν γλώσσάν τε δὲ ἐκτύπα καὶ ἐκατηγορεῖ τὸν κοιμώμενον ἀδελφὸν. Ὅθεν διὰ τῆς τοιαύτης συχνῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπισκεψῆς τῆ Ὅσιε, πολλοὶ ἀδελφοί, ὡσάν σφραγγάρι, ἀπέμαξαν ὅλας τε τῆς ἀρετῆς. Ἀπὸ τῆς ὁποῖας

ποιήσῃ αἰτίαν. Ὅταν ὁ θεὸς Πατὴρ ἦσαν παιδίον μικρὸν, ἔκοψε μίαν βέργαν ἀπὸ φυτῶν λυγαρίας. ἔπειτα βίαιος ἐγύρισεν αὐτῷ καὶ τῷ ἔκαμε κύκλον. ἀπολυθῆσα δὲ ἡ βέργα, ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸ εἶς ἄκρον τῆ δεξιᾶ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ ἐπλήρωσεν. Ὅθεν τὸ σημάδι τῆς πληγῆς ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τε, ἕως οὗ ἐτελεύτησε. Παρεφώθησαν δὲ τινες, ὅτι τὸ σημάδι αὐτὸ φαίνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Κάρην τῆ θῆς Πατρὸς, τῷ ὀφθαλμῷ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆ Βασιλαϊκῆς. Τῶτο τὸ διηγήσῃ μόνον ὁ Ἅγιος διὰ τῆς εἰχῶν ἡρώτων εἰς τὰ καθ' ἑαυτὸν ἔτη. Χαρίεν δὲ ἔχει τὸ δάμα. ὅπερ ἐποίησεν ὁ Θεολόγος ἄγιος Γρηγόριος, τὸ ὁποῖον γράφει ὁ Δοσιθεὸς σελ. 679. τῆς Δωδεκαβίβλου. Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, ὅταν ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ ἐν ἔτει κ.κ. δυνύχισεν εἷνα παιδίον πῶ

ἀποκασῶ Βασιλεὺς Λέοντος τῆ Ἀρμενίᾳ, πῶ νεώτερον. Τὸ ὁποῖον, ἔζησε μετὰ, ἀφ' ἧ δυνύχισεν. ἐκράσθη ὁμοῦς ἡ φωνή του. Ὅθεν ἔκλασεν ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῆ Θεολόγῃ Γρηγορίᾳ, παρακαλεῖ τὸν Ἅγιον τὰ δάση εἰς αὐτὸ τῷ προτέραν φωνῷ. Τῷ νύκτα δὲ εἶδε, κατὰ τὸν Ζηναράν, ἐν ὁράματι τὸν Μεγαν Γρηγόριον λέγοντα αὐτῷ. ἤκουσα πῶ προσέχῃς σου, καὶ τὸ ζήτημά σου ἀπέλαβες. Καὶ ἐν τῷ αἵμα ἔξυπνησε, καὶ λαβὸν τὸ Βιβλίον τῆ Θεολόγῃ, ἔξεφώνησε „ Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς, καὶ τὸν ἀλλοι Μυστήριον (τὸν εἰς τὰ Φῶτα δηλαδὴ λόγον τοῦ θῆου Πατρὸς) καὶ παραχρήμα ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ, τὸ παιδίον. Ἡ ἀνακομιδὴ δὲ τῆ Λείψανου τῆ Ἁγίου τούτου, ἐοραξίεται κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τῶ παρόντος.

ἔποιεσ ἦτον κ' ὁ Θεότακτος κ' Ἀφθόνιος, οἱ τινες μετὰ τὸν θάνατον τῶ Ὀσίῳ, ἐδέχθησαν τὴν προσασίαν κ' ἡγμευίαν τῶν ἀδελφῶν. (1) Ἔτξι λοιπὸν καλῶς ἐγωνισάμενος ὁ αἰδίδμος Πάπλιος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ.

Ὁ Ὀσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρης ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

„ Πάσης ἀποσὰς ἀγάπης Κόσμου Μάρης,

Μάρης

„ Εἰς Θεῖον ὕψος ἦκε Θείας ἀγάπης.

* Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μάρης, ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον εὐρισκόμενος νέος, ἦτον ἠραῖος κ' καλόφωτος. Ὄθεν ἐσόλιζε τὰς ἐορτὰς κ' πανηγύρεις τῶ Χριστοῦ κ' τῶν Ἀγίων, μετὰ γλυκύτατα αὐτῶ μέλι κ' ἄσματα. Ἠγάπα δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, κ' τὰς ἐντολάς αὐτῶ προθύμως ἐτελείουεν. Ἀλλὰ κ' τὸ σῶμα μὲν αὐτῶ ἐφύλαττε καθαρὸν ὁ αἰδίδμος, τὴν δὲ ψυχὴν τε, ἐτήρει ἁμωμον κ' ἄσπιλον, κ' μύλον ὅπῃ εὐρίσκετο ἀνάμεσα εἰς τὰς παγίδας τῶν ἡδονῶν, κ' συνανεσρέφετο μετὰ κοσμικὰς ἀνθρώπους. Ὄταν δὲ ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῆ τὸν Κόσμον, ἐπῆγεν εἰς ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Ὀμήρι, καὶ ἐκεῖ κτίσας ἓνα κελλίον μικρὸν, ἐκλείσθη εἰς αὐτὸ, κ' διεπέρασεν χρόνος τριανταεπτά. Καὶ ἀγναλὰ τὰ κελλίον τε ἐδέχετο πολλὴν νοτίδα ἀπὸ τὸ πλυσίον βενόν, ἀπὸ δὲ τὴν νοτίδα πάλιν αὐτὸς ἐβλάπτετο. πολλὰ, μύλον τῶτο δὲ ἠθέλησεν ὁ αἰδίδμος νὰ ἀλλάξῃ τὸ κελλίον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔμενευ εἰς αὐτὸ, ἕως ἂν τὸν δρόμον ἐτελείωσεν τῆς ζωῆς τε. Οὗτος, ἡγάπα μὲν τὴν ἀπλότητα, ἐσιγχαίμετο δὲ παντελῶς τὰ ποικίλα ἔθνη κ' πανουργίας, καὶ ὠρέγετο τὴν πτωχεῖαν περισσώτερον ἀπὸ τὸν πολὺν πλοῦτον. Ὄθεν ἐφόρει ἱμάτια ὑφασμένα ἀπὸ γηδίαςας τρίχας, κ' ἀρκεῖτο εἰς ψωμὶ ὀλιγάτατον κ' ἄλας κ' νερόν.

Ἐπειδὴ δὲ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἔρημον, εἶχε χρόνος πολλὰς ὅπῃ δὲν εἶδε τελεμένην τὴν πνευματικὴν θυσίαν: ἦτοι τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, διὰ τῶτο ἐζήτησε νὰ γένη λειτουργία ἐκεῖ εἰς τὸ κελλίον τε. Ὄθεν παρὼν ἐκεῖ ὁ Κύριε Θεοδώριτος (ὁ κ' τὸν Βίον τῶ Ὀσίῳ συγγράφας ἐν τῶ εἰκοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου ἰστορίας, ἀπὸ τῶν ὁποῖον ἐρανίσθη κ' τὸ Συναξάριον τῶτο) ἀσμέντως ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τῶ Ὀσίῳ. Καὶ παρευδύς ἐξελεν εἰς τὸ πλυσίον χωρίον, κ' ἔφερον ἱερὰ σκεύη, καὶ μεταχειρισθεὶς τὰς χεῖρας τῶν Διακόνων ἀντὶ Ἀγίας Τραπέζης, ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἐπέσφερε τὴν ἀνάμακτον θυσίαν ἔμπροσθεν τῶ Ὀσίῳ. Ὁ δὲ Ὀσιος ἀπὸ τὴν πολλὴν ἡδονὴν ἐπληρώθη, ὥστε ὅπῃ ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει αὐτὸν τὸν ἴδιον Οὐρανόν. Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἄλλοι φεραν δὲν ἀπόλαυσεν τοιαύτην πνευματικὴν εὐφρασύην. (2) Ἔτξι λοιπὸν καλῶς διαπεράσας τὴν

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ἀναφέρει, ὅτι ἐν τῶ Κοινοβίῳ ἐκείνῳ τῶ Ὀσίῳ Πάπλι, ἐχρημάτισε κ' εἶναι ἄλλος ἀδελφός. Ὁ ὁποῖος ὑερα ἀπὸ τῶν Θεότακτων, ἐλαβε τὴν προσασίαν τῶν ἀδελφῶν, κ' μετὰ τὰς ἀρετὰς ἦσαν ἐσολισμένοι, ὥστε ὅπῃ ἀπέκρυψε τὰς φροῦτερας μετὰ τὴν φημίαν τε. Τσοῦπις γὰρ αὐτὸν κ' ποιῶσις ὁ θεῖος πόδος κατέστρωσε βέλεσιν, ὥστε ὅπῃ νύκτα κ' ἡμέραν ἐπῆγαζεν ἐκ τῶν ἐφδαλμῶν τῶ πῶ καπνύξιος δέκρυε.

Προσδέττα δὲ ὁ αὐτός, ὅτι ὁ ἀνωτέρω Ἀφθόνιος ἐγενε κ' Ἀρχιερέδς ὕερον. Ἐν τῇ Ἀρχιερωσίῃ ὅμως, δὲν ἀλλάξε τὸ χονδρὸν ἐκάνο κ' παχὺ φορέμα ὅπῃ ἐφάρη ἐν τῇ ἀσκήσῃ. Οὕτε ἐκδύθη τὸ ἀσκητικὸν ὑποκάμισον ὅπῃ ἔχε τὸ ὑφασμένον ἀπὸ τρίχας γηδίαςας. ἀλλ' οὐδὲ πῶ ἀσκητικὰ φαγιτὰ ἀλλάξεν. ἀλλ' ἐτρῶγε πῶ ἴδια ἐκάνο, ὅπῃ ἐμεταχειρίζετο πῶ ὁπὸ τῶν Ἀρχιερωσίῳ. Ἐπῆγαγε δὲ κ' Ἀρχιερέδς ὡν εἰς τὸ Κοινοβίον, κ' ἐκάθητο ἡμέρας ποσὰς, παρηγορῶν τοὺς ἀδελφούς, διαλύων τὰς φιλονικίας, ὅπῃ ἐτύχαιον ἀναμακτῶν, καὶ συμβυλάων αὐτούς τὰ πρὸς σωτηρίαν. Καὶ ἄποτε μὲν, ἐρραπτε τὰ σχισμένα

φορέματι τῶν ἀδελφῶν. ἄποτε δὲ, ἐκαθάριζε τὴν φακίλ, ἢ ἐποίη ἀπότι ἔργον ὀσκέες.

Ἀναφέρει δὲ κ' ἄλλόν τινὰ ἀδελφόν τοῦ αὐτῶ Κοινοβίου ὁ Θεοδώριτος, Γρηγόριον ὀνόματι, ὅς τις ὄλλω τῶ τῶ ζωῶ, κ' εἰς αὐτὸ τὸ βαδύτατον γῆρας τε, καρπὸν τῶ ἀμπελοῦ τεκίως δὲν ἐδοκίμασεν. ἀλλ' οὐδὲ ξύδι ἢ σαφίδας ἐφασγεν, οὕτε γάλα, οὕτε τυρε.

(2) Σημειούμεν εἰδῶ, ὅτι τούτῳ ὅπῃ ἐποίησεν ὁ Ἱερός Θεοδώριτος, τὸ ἐποίησε κατὰ ἀνάγκην. Καθὼς κ' ὁ Ἱερομάρτυς Λικιανὸς ὁ πῶ Ἀντισχίας Πρεσβύτερος ἐν τῇ φυλακῇ διρακόμενος, κ' ἐπάνω τοῦ σῆδης τῶ Ἱερούργησεν. Ἐπειδὴ τὰ σῆδη κ' αἱ χάρεις τοῦ Ἱερέως κ' Διακόνου, εἶναι τιμωτάτω ἀπὸ τῶν πτωχῶν Ἀγίων Τραπεζῶν, κατὰ τῶν δεινῶν Χρυσόσομοι. Ὄθεν τὸ ποιῶν ὡς σπάνιον, καὶ ὡς ἔξ ἀνάγκης γενόμενον, δὲν πρέπει νὰ μιμῆται παρ' ἄλλοι. Ὄρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ λα. Κανόνος τῆς 5. ἐν τῶ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ. Ὄρα κ' εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὀσίῳ Πατρός Μάρη, κατὰ τὴν δεκάτην ἐμπάτῃ τῶ Ὀκτωβρίου.

τὴν ζώη τε, καὶ εἰς Οὐρανοὺς ἀνελθῶν, χορεύει μετ' ὅλους τὰς Ἁγίους εἰς τὰς αὐλὰς τῶν πρωτοτόκων.

Ὁ Ὅσιος Ἀπολλῶς, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Χριστὸν βιώσας μέχρι καὶ τέλους βίου,

„ Θράυει πονηρῶ πάν Ἀπολλῶς τὸ θράσος. (1)

Ἀπολλῶς.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Μεδέλη μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς, περὶ τελειῖται.

„ Σεπτῇ Μεδέλη τῷ Θεῷ δέλη λόγῳ,

Μεδέλη.

„ Δέλοις Θεῷ σύναθλος εἰς πῦρ ὠράθη. (2)

* Τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Κασίνῳ Ἐπισκόπῳ Βυζαντίου.

* Κασίνος.

* „ Τὸν πάντα Χριστὸν καὶ δίκαιον Κασίνον,

„ Ἐδειξε Χριστὸς ἐξ ἀπίστου καὶ θύτην.

* Ὁ ὅσιος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Κασίνος, ἐκατάγεται μὲν, ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην, ἣτον δὲ πρότερον Ἑλληνας κατὰ τὴν θρησκείαν. Κατὰ δὲ τὸ ἀξίωμα, ἦεν Ἄρχων τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου, καὶ πολλὰ πλέσιος. Ἐπειδὴ δὲ γέγραπται παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὅτι „ Οὓς προσέγνω ὁ Θεός, τέτυκται καὶ προώρισεν (Ῥωμ. 1.) διὰ τῆτο καὶ τὰ τῷ Ἁγίῳ τέτυκται οἰκονομίῃσι φιλανθρώπως καὶ σωτηρίως. Ὅλα δὲ ὅσα ὁ Θεός συγχωρεῖ νὰ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς, ἀγαθὰ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ἐναντία εἰς τὴν ἐδικὴν μας γνώμην, ἀλλ' ὅμως ἀποβλέπουν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Καθὼς καὶ ὁ ἐν Κορίνθῳ ἁμαρτήσας, κηδεμονικῶς παρεδόθη ὑπὸ τῷ Πάυλῳ εἰς τὸν Σατανᾶν, ἵνα, λέγει, ἡ ψυχὴ τῆ σωθῆ. Τοιοτρόπως καὶ ἔτος ὁ Ἅγιος ἐπαιδεύετο ἀπὸ τὸν Δαίμονα χρόνους πολλοὺς, μετ' σκοπὸν, διὰ νὰ ἀποσραφῆ τὴν ἐλληνικὴν πλάνην. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἐκίνησε κάθε μηχανὴν, καὶ κάθε τρόπον ἔκαμε διὰ νὰ ἰατρευθῆ ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον, καὶ τίποτε δὲν ἐκατόρθωσε, διὰ τῆτο εὐρίσκειτο εἰς ἀπορίαν καὶ ἀπόγνωσιν τῆς ἰατρείας τε.

Τότε λοιπὸν Κυριλλιανὸς ὁ τῆς Ἀργυρουπόλεως Ἐπίσκοπος, ἐθαυματέργει εἰς τὴς πλυσιοχώρας τέτυκται τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὄθεν ἐμνηύθη εἰς τὸν Κασίνον ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὅτι εὐρίσκειται τοῖστος θαυματουργὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον. Εὐθύς λοιπὸν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ἀνέδραμεν εἰς τὰ μέρη τῆ Βυζαντίου, καὶ ἀντάμωσεν τὸν Ἅγιον Κυριλλιανόν. Ὄθεν προσπεσὼν εἰς τὴς πόδας τε καὶ παρακαλέσας αὐτὸν περὶ τῆς ἀσθενείας τε, ἰατρεύθη. μετὰ δὲ τὴν ἰατείαν, παρευθὺς ἐβαπτίσθη. Τότε ἀποσείλας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσκόρπισεν εἰς τὴς πτωχὸς ὅλα τε τὰ ὑπάρχοντα, αὐτὸς δὲ ἔμεινε μαζί μετ' τὸν θαυματουργὸν Κυριλλιανόν, ὑπηρετῶν αὐτὸν, ὡσάν ἕνας δέλος καὶ εὐτελής.

Ὁ δὲ μακάριος Κυριλλιανὸς ἔχων προγνωστικὸν χάρισμα, προεἶδεν, ὅτι καὶ ὁ αἰόδιμος Κασίνος ἔχει νὰ γένη ἱκανὸς διὰ νὰ ποιμάνῃ λαόν. Ὄθεν ἐμαθήτευσεν αὐτὸν κάθε κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐχειροτόνησεν τὸν Κασίνον Ἀρχιερέα τῆς Ἀργυρουπόλεως καὶ τῆ Βυζαντίου, παραγγείλας εἰς αὐτὸν ταῦτα. Ἴδὲ τέκνον, ὅπως ἔγινες Ἐπίσκοπος μετ' τὴν τῷ Θεῷ χάριν διὰ τῆς ἐμῆς χειρὸς. Ὄθεν ἀγωνίσας νὰ μεταθέσῃ τὴν ἐν τῇ Ἀργυρουπόλει Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀντίπεραν γῆν τῆ Βυζαντίου. Ἐπειδὴ τῆτο ἐφανερῶθη ὑπὸ Θεῷ εἰς ἐμὲ πρὸ χρόνους πολλῶν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κυριλλιανὸς, ἀγωνίσθη ὁ μακάριος Κασίνος προτίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο, καὶ ἔκτισεν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ βορείῳ μέρει τῆ Βυζαντίου

εἰς

(1) Τούτου ὁ Βίος, συνεγράφη μετ' Ἑλλήνισι, ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Γερωνύμου, ἀρτίσκειται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

(2) Περισταῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μικαίοις ἢ Μνή-

μη Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου. Αὕτη γὰρ γράφεται κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Μαΐου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Μεγάλῃς Σεισμῆς .

* „ Ἐσεισας ἀλλ' ἔσεισας αὐτῆς γῆν Λόγε .
 „ Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτός ἐσι τὸ πλεόν .

Σεισμῆς
 Μνήμη .

Εἰς τοὺς ὑσερινὺς χρόνους τῆς Βασιλείας Θεοδοσίῃς τῆς μικρῆς, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ὥρα δευτέρα τῆς ἡμέρας, ἔγινε σεισμός εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν τόσον μεγάλος, ὥς ὅπως ἐκρημνίσθησαν τὰ τεῖχη αὐτῆς, καὶ μέρη πολλὰ καὶ ὀσπῆτια τῆς Πόλεως. Ἐξαιρέτως ὅμως ἀπὸ τοῦ ἔμβασμα τοῦ καλέμενον Τρωαδίσιον, ἕως τοῦ χάλκινου τετράπυλον, καὶ ἐκράτησεν ὁ ταῦτος σεισμός τρεῖς Μῆνας. Τότε ὁ Βασιλεὺς ποιῶν λιτανείαν μετὰ ὅλον τὸν λαόν, ἔλεγε μετὰ δακρύων πρὸς τὸν Θεόν. Ῥῦσαι ἡμᾶς Κύριε, ἀπὸ τῆν δικαίαν σου ὀργὴν, καὶ δὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἁμαρτίας μας ἐσάλευσας τὴν γῆν καὶ συνετάρaxας αὐτήν, ἵνα σε δοξάζωμεν τὸν μόνον ἀγαθὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ φιλάνθρωπον.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν, τῆς ἐπιλεγομένης Παλαιῆς.

„ Τὸν χῆν Παλαιῆς Συμεῶν ἀπεξύσω,
 „ Ἐχθρῶ παλαιῆς λεπτύνας εἰς χῆν κάραν .

Συμεῶν .

Οὗτος ὁ Ὁσιος παιδιόθεν ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν ζωὴν. Ὄθεν κατοικήσας μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον κατὰ τὸ βουνὸν τὸ καλούμενον Ἄμακον, δὲν ἀπόλαυσε καμμίαν ἀνθρωπίνην τροφήν: ἔτε ψωμι δπλαδὴ οὔτε ἄλλο τι. ἀλλὰ τροφήν τε εἶχε, μόνον τὰ χορτάρια ὅπου τρώγονται. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐμβαίνωντας μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρύφθη ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἠξιώθη νὰ ἰδῇ τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῇ ἡ ἀνθρωπίνην φύσιν. Εἰς τῆτο, λέγω, ἐμβαίνωντας ὁ Ὁσιος, ἔπεσε πρῆμιτα, καὶ ἐπέρασε νησιμὸς ἑπτὰ ἡμέρας, προσκαρτερῶν μετὰ δάκρυα καὶ προσευχάς. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἐσηκώθη, ἕως οὗ ἤκουσε Θεϊκὴν φωνήν, ἥτις τὸν ἐπρόσaxε νὰ σηκωθῆ, καὶ νὰ φάγῃ τὰ τρία μῆλα, ὅπως ἦτον ἔμπροσθέντες. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγύρισεν ἀπὸ τοῦ Σινᾶ, ἔκτισε δύο Μοναστήρια. Καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ἐπιπόνου ταύτης ζωῆς, ποιήσας πρότερον πολλὰ παράδοξα θαύματα, εἰς δόξαν Θεοῦ. (1)

Μνήμη

(1) Καὶ τῆς τῆς Ὁσίας τῶν Βίων συγγράφει ὁ Κύριος Θεοδόσιος ἐν τῇ 5. ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέης Ἰσσερίας. Ἀδικίαν δὲ ἐνόμισα νὰ ἐπισημῶν τρεῖς τινα ἀξιόλογα, ὅπως φησὶ κατὰ τὴν τῆς Ὁσίας τῆς 5. Ἰουδαῖοι γὰρ τινες περιπατῶντες, ἐπλανήθησαν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐπαθὴ ἀπὸ βροχίῳ παυδαίῳ καὶ ἀνεμοσφόριον ὅπως ἠκολούθησε, δὲν ἐβλάπτον τὰ πηγαῖον, διὰ τῆς τρεχόντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐφθάρσαν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Ὁσίας, καὶ βλέποντες αὐτῶν, ὡς ἠρώσαντες νὰ διῆξῃ τὸν δρόμον εἰς αὐτῆς. Ὁ δὲ Ὁσιος ἔπει, ὅτι διδύς νὰ τῆς δώσῃ δύο ὀδηγούς. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπως ἐκάθοντο, ἰδοὺ τῆς φθάνειν δύο λεοντήρια, καὶ ὅποια ἐγλυφοὶ τὸν Ὁσιον ὡς ἀνδρῶν τινας. Ταῦτα δὲ ἐπρόσaxε μετὰ τὸν Ὁσιον, καὶ ἐσυνεδόσαν τῆς Ἐβραίους εἰς εἰς τὸν ὡπὸν ἐκείνον, ὅπως ἔχασαν τὸν δρόμον.

Ὁσιος ἦσαν ὁ καιρὸς, καὶ εἰς αὐτὸν γεωργὸς διερχόμενος τὸ χωράφιον, ἐκλήθε μερικὰ θεμάτια ἀπὸ τῶν πλησίον χωράφι, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ἀλώνιον. Εὐδύς δὲ ἡ θεὰ οἴκη ἔκαμε τὴν παιδίαν. Διὰ τὴν ἀγροπελέκι πρὸς τὸν Ὀυρανόν, ἔκαμε τὸ ἀλώνιον. Ὄθεν βλέπωντας ὁ γεωργός, ἔτρεξεν εἰς τὸν Ὁσιον (ἦσαν γὰρ ὁ ὡπὸς κοντὴ) τὴν συμφορὰν καὶ ὀδυρόμενος. Ἐκρυψαὶ ὅμως τὸν κλεψίαν ὅπως ἔκαμε. Προσaxθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν Ὁσιον νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀμολόγησε τὴν κλεψίαν. Τότε ὁ Ἅγιος τῆς

ἔπει, ὅτι εἰάν ἐσὺ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν ἀδικηθέντα τὴν κλεψίαν, θέλει σβεσθῆ τὸ πῦρ. Ὄθεν, ἐκάνος μετὰ, ἔτρεχε διὰ τὰ δόση τῶν κλεψιμαίων. Ἡ δὲ φωτιά, ἐσβέσθη χωρὶς νερόν.

Προσδέττει δὲ καὶ τῆς ὁ Θεοδόσιος, ὅτι ὅταν ὁ Ὁσιος Συμεῶν ἐπῆγανεν εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, φθάσας εἰς τὴν ἐρημον τὴν κατὰ τὴν Σόδομα, βλέπει ἀπὸ μακρῶν χειρῶν εἰς ἀνδρῶν, ὅπως εὐγαναν ἀπὸ τῆς βάρδος τῆς γῆς. Πλησιάζει λοιπὸν κοντὰ, καὶ βλέπει εἰς αὐτὸν ὡσαν φαλέαν ἀλώτικος. Ὁ δὲ ἐν τῇ λάκκῳ ὢν, ἀκούσας τὸν κτύπον τῶν ποδῶν, ἐκρύφθηκε μέσα. Σκύλας δὲ ὁ γεωργός, παρεκάλε πολλὰ τὸν κρυφθέντα, νὰ φανερωθῆ εἰς αὐτῶν. Ὁ ὁποῖος ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις ἐφάνη. Ἦσαν δὲ ἀγγελὸς εἰς τὴν δεξιάν. εἶχε τὰ μακρὰ καὶ λατρυμενία καὶ ἀκάνενα. τὸ πρόσωπον ζαρυμένον. καὶ μετὰ τῆς σώματος κατεξαραιμένα. Ἐφόρει δὲ καὶ μεταλωμενία ματῆς μετὰ βαῖα ἐραμμενία.

Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τῆς Ὁσίας, πῶς ἐκατοίκησεν εἰς τὸν ὡπὸν, ἀπεκρίθη ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχων προθυμίαν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, καθὼς καὶ ἐσὺ εἶπες ἕνα συμβεβηκέναι ἀδελφόν, μετὰ τὸν ὅποιον ἐδόθηκα μετὰ ὀρκόν, νὰ μὴ χωρισθῶμεν εἰς θανάτῳ. Ὄθεν ἐπαθὴ ἐκάνος ἀπέδανεν εἰς τὸν δρόμον κατὰ τὸν ὡπὸν τῆς, διὰ τῆς τῆς ἐγὼ, τῆς

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνανίας πρεσβυτέρου, Πέτρου δεσμοφύλακος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἑπτὰ στρατιωτῶν.

„ Πέτρος σὺν ἑπτὰ τὴν θάλασσαν εἰσέδου,

Ἀνανίας.

„ Οἷς Ἀνανίας ἠδέως συνεισέδου.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξίμου Ἡγεμόνος τῆς Φοινίκης, ἐν ἔτει σϞε'. Πισθεῖς λοιπὸν ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησε μὲν τὸν Χριστὸν, ἐπερίπαυε δὲ τὰ εἰδώλα, διὰ τῆτο δέρνεται μὲ ραβδία, καὶ κατακαίεται εἰς ταῖς πλάταις μὲ σβρλία πυρωμένα. Ἐπειτα πασιζῆσαι τὰ κεκαυμένα μέλη τῶ με ξύδι καὶ ἄλας. Μετὰ ταῦτα διὰ προσευχῆς τῶ ὁ Ἅγιος ἔσεισε μὲν τὸν ναὸν, κατεκρήμνισε δὲ τὰ εἰδώλα εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν τῆτο χάριν βάλλεται εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ λαμβάνει τροφήν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. διὰ δὲ τῶ θάυματος τῆτο, τραβίζει τὸν δεσμοφύλακα Πέτρον εἰς τὴν πίσιν τῶ Χριστῶ, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ προσαγὴν τῶ Ἡγεμόνος, ὁμῶ καὶ ἑπτὰ ἄλλοι στρατιῶται, τῶς ὁποῖως ἐτράβιξεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν τῶ Χριστῶ πίσιν, ἐπειδὴ παραδόξως ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ τῶς βασιάνης ὅτῶ ὑπέμεινε, καὶ ἔτῶς οἱ μακάριοι ἔλαβον παρὰ Χριστῶ ὅλοι ὁμῶ τῶς Στεφάνης τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Ἀμμωνᾶς, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (1)

„ Ζωῆς Ἀμμωνᾶς νῆμα πληρώσας ἅπαν,

Ἀμμωνᾶς.

„ Ζωὴν ἐφεῦρεν ἔποτε πληρημένῃ.

Ὁ Ὅσιος Γαβριὴλ, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Σὺν τῶ Γαβριὴλ τῶ νόον πρωτοστάτη,

Γαβριὴλ.

„ Καὶ Γαβριὴλ ἴσῃσι Χριστῶ τὸν νέον.

Οἱ

τῶν ὀρκῶν φυλάτταντας, ἀφ' ἧ τῶν ἐνπαφίασα, ἐσκαψα τῶν λάκκων τῶν καὶ καθήματα ἐδῶ, προσμένοντας τῶ τέλος τῆς ζωῆς μου. Τροφῶ δὲ ἔχω τῶς φοινίκας, τῶς ὁποῖως ἐδιωχίσθη παρὰ Θεῶ νάμου φέρη ἕνας ἀδελφός. Καὶ πάντα λέγοντας, ἰδὲ ἦλθεν ἕνας λέωντας, ὅς τις ἐβάσταζεν ἕνα σαφύλι τῶ φοινίκας. Οἱ δὲ σὺ τῶ Ὅσιῶ ὄντες, βλέποντας τῶν λέοντα, ἐφοβήθησαν. Ὁ δὲ γέρον ἐσηκῶθη καὶ ἐνίσσεν εἰς τὸν λέοντα, καὶ ἐπαραιμέρισεν ἀπὸ ἐκείνου τὸν πόπον. Ἐπειτα πάλιν προσαχθεῖς, ἐπέσθη, καὶ ἔφερε τῶς φοινίκας. Καὶ πάλιν προσαχθεῖς, ἐπῆγε μακρὰν καὶ ἐκοιμήθη, ὡσαν νά ἦσαν λογικὸς ἀνθρώπος. Ἐτῆζι ἠξέδρει ἡ ἀρετὴ νά ὑποπίσθη εἰς τῶς πύτλα ἔχοντας, καὶ αὐτὴ πύθησα πύ ἀγρία.

(1) Τίτις μὲν λέγουσι, ὅτι ὁ ἐνπαῦδα ἀναφερόμενος Ὅσιος Ἀμμωνᾶς, ἦσαν ὁ Ἐπίσκοπος, περὶ τῶ ὁποῖως προφητῶν ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔπεν αὐτῶ, ὅτι ἔχα νά φοροκόνη εἰς τῶν φόβον τῶ Θεῶ. Δέξας γὰρ αὐτῶ πέτραν, ἔπεν. ὕβρισαν καὶ τύπον αὐτῶ. ὁ δὲ ἐποίησεν ἔπῶ. καὶ λέγα αὐτῶ ὁ Ἀντώνιος, ἔτῆζι καὶ σὺ ἔχης νά φθάσης εἰς τὸ μέτρον τῶτο, καθῶς καὶ ἐγένεν. Ἐπειδὴ εἰς τὸσην ἀνεξικακίαν καὶ ἀγαθότητα ἐφθάσεν ὁ ἀσπίδος Ἀμμωνᾶς, εἰς πρόπον ὅτι, δὲν ἐγνώριζε πέλως τῶ κακίαν. Ὅθεν ὅταν ἐγένεν Ἐπίσκοπος ἔφεραν εἰς αὐτὸν μίαν παρθέναν, ἧτις ἐφθάρη ὑπερήσως καὶ ἐγγαστῶδη, ὁμοῖως ἔφερον καὶ τῶν φθάραντα αὐτῶ, καὶ ἐξῆπεν νά τῶς ἐπιστιμῆση. Ὁ δὲ Ὅσιος, ὄχι μόνον δὲν τῶς ἐπιστιμῆσεν, ἀλλ' οὐδὲ ὄλως τῶς ἐκατάκρηνε. Μᾶλλον δὲ, ἀπὸ νά ἐπιστιμῆση τῶ γυναικα ἐσφράγισε τῶ κοιλίαν τῶς, καὶ ἐδῶκεν αὐτῆ ἐξ ἑξυγῆρα σινδόνια, λέγωντας. ὅτι μήπως εἰς πύ καιρὸν τῶς γενῆνας ἀποδάνη αὐτῆ, ἡ τὸ παιδίον τῶς, καὶ σαβανῶσαν αὐτῶ μετὰ σινδόνια. Ἄποτε δὲ πάλιν ἐπῆγεν ὁ Ὅσιος ὡσῶς εἰς ἕνα πόπον

διὰ νά φαῖη ἑμῖον, καὶ ἐκῆ ἦσαν ἕνας ἀδελφός, ὅς τις ἐφημίζετο πῶς πορῶει μίαν γυναικα, ἧτις ἐτύχε ὡσῶ νά ἦναι μέσα εἰς τὸ κεθίον τοῦ Μοναχοῦ. Μαθόντες δὲ οἱ ἐνώπιον, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, ἐπῆγαν καὶ τῶν παρεκάλεσαν νά ὑπάγη εἰς τὸ κεθίον, ἵνα ἐνώπιον τοῦ δεατοροδῆ ὁ Μοναχός, καὶ ὡσῶ διώξωσιν αὐτὸν. Ὁ δὲ Μοναχός ἐπρόφθασε καὶ ἐκρυφε τῶ γυναικα μέσα εἰς ἕνα πιδάρι. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐγνώρισεν ἐκεῖνο, ὅτῶ ἔκαμεν ὁ Μοναχός. Ὅθεν ἐμβάνοντας μέσα εἰς τὸ κεθίον τῶ, ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῶ πιδάρι. Καὶ ἔπαιτε ἐφορᾶξε νά ἐρῶνῆσαν τὸ κεθίον διὰ νά εὔρω τῶ γυναικα, ἤλαφίσαντες δὲ, ἔχ' εὔρον αὐτῶ. Ὅθεν ἔπῶ τῶς κατηγοροῦσιν αὐτὸν. Ὁ Θεός νά σᾶς συγχωρήσῃ διὰ τῶ κατηγορήσῃν ὅτῶ ἐποίησατε κατὰ τῶ Μοναχῶ. Καὶ προσδύχηθεῖς ἔκαμεν ὄλως νά ἀναχωρήσῃν. Εἶπε πιάσαι τὸ χεῖρ τῶ Μοναχῶ, ἔπεν αὐτῶ. πρόσῆγε σταντῶ ἀδελφῶ. Καὶ τῶτο ἔπῶν, ἀνεχώρησε. (σελ. 591. τῶ Ἐυεργετινῶ.) Ἐλεγε δὲ ὁ Ὅσιος ἔπῶς, ὅτι ἐν τῶ Σκήτη διωρισκόμενος, δεκατέσσαρας χρόνους παρεκάλε τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν, διὰ νά τοῦ χαρῆσῃ ὁ Θεός νά νικήσῃ τῶ ἐργῶ. (σελ. 501. αὐτῶ.)

Ἄποτε δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐνπαῦδα ἀναφερόμενος Ἀμμωνᾶς ἦναι ἐκείνος, τῶ ὁποῖως ὁ Βίος γράφεται εἰς τὸ Λαυσαικόσ, ὅς τις ἦσαν Ἰερδῶς. καὶ μίαν φορὰν εἶδεν Ἄγγελος εἰς τῶ δεξιὰ μέρη τῶ βήματος, ὅς τις ἔγραψεν εἰς Βιβλίον πύ ἀνόματα τῶν ἀδελφῶν, ὅτῶ ἐπῆγαν εἰς τῶ Ἰερὰν λαπαργίαν. Ταῦ δὲ ὀνοματῶ τῶν μὴ πηγαίνοντων, δέχαθησεν ἀπὸ τῶ Βιβλίον. οἱ τίτις μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησαν. Ἐγὼ ὁμῶς τῶς φορῶτερος σταντῶσμαι, νομιζῶν μᾶλλον, ὅτι ὁ Ἀμμωνᾶς ἔπῶς ἦναι ὁ Ἐπίσκοπος.

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Φρυγίᾳ Βάκλοις (1) τυπτόμενοι, πελειῶνται.

„ Βάκλοις ἀθληταὶ τραυματισθέντες δύο,

Μάρτυρες

„ Στεφθέντες εὖρον τὴν συνέλωσιν πάχει.

β.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶ Λειψάνων τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννη Ἀρ-
χιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως τῷ Χρυσόσομῳ.

„ Νεκρὸς καθέζη ὡ Ἰωάννη θρόνῳ,

Χρυσόσομῳ

„ Ἄλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν εἰρήνη, λέγεις.

Ἀνακομιδῇ.

„ Ἄπρουον ἐβδομάτη κόμισαν δέμας εἰκάδι χρυσῶν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόσομος, διὰ τὴ δὲν ἐπαράβλεπε τὸ δίκαιον κατὰ φιλοπροσωπίαν, ἀλλὰ ἤλεγχε τὴν Βασιλισσαν Εὐδοξίαν διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδικίας ὅπου ἔκαμνε, καὶ μάλις διὰ τὴ τυραννικῶ τρόπῳ ἐπῆρε τὸν ἀγρὸν μιᾶς χήρας, Καλλιτρόπης καλε-
μένης: τότε χάριν ἐξωρίσθη μὲν δύο φοραῖς, καὶ πάλιν ἀνεκαλέσθη ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. Τρίτῳ δὲ
καὶ τελευταίῳ, ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινὴν, ἢ ὅποια, κατ' ἄλλης μὲν, εἶναι χωρίου κοντὰ εἰς τὴν
Τοκάτην, καὶ λέγεται πῶρα τερμισὶ Κένζ. κατ' ἄλλης δὲ, εἶναι ἡ λεγομένη Κόνκσις καὶ
Κόνκσα, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ σύνορον τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς ἐλάσσονος Ἀρμενίας, τιμωμέ-
νη μὲ θρόνου Ἐπισκόπῳ. Ἀπὸ δὲ τὴν Κωνσταντινὴν ἐξωρίσθη εἰς Ἀραβιστὸν, ἢ ὅποια πῶρα ὀνο-
μάζεται Ἀραπιασὸς, ὡς λέγασί τινες. Ἀπὸ δὲ τὸν Ἀραπιασὸν, ἐξωρίσθη εἰς Πιτυῶντα, ἢ
ὅποια καὶ πῶρα ἔττι ὀνομάζεται, ἥτις καὶ αὐτὴ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Τοκάτην, καὶ λέγεται κα-
τὰ ἄλλης Μπίζερε. Αὐτοὶ δὲ οἱ τρεῖς τόποι ἦτον, ὅχι μόνου ἔρημοι καὶ ὑσερημένοι ἀπὸ τὰ
ἐναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ ἐπολεμῆντο ἀπὸ τῆς πλυσιοχώρας Ἰσαύρας.

Ἐπειὶ λοιπὸν εὐρισκόμενος ἐξόριστος ὁ Μέγας ἔπρσ Πατὴρ καὶ ἑνσαρκὸς Ἄγγελος, ἐκαλέσθη
εἰς τὰς Οὐρανὸς ἀπὸ τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, διὰ μέσε Πέτρου καὶ Ἰωάννη τῶν ἱερῶν Ἀ-
ποστόλων, καὶ ἔττι μεταβαίνει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὰς Οὐρανίους καὶ αἰωνίους Σκηνάς. Τὰ δὲ Ἅγιοι
αὐτῶ Λειψάνων ἀποθησαυρίζεται εἰς τὰ Κόμματα τῆς Καππαδοκίας, ὁμῶ μὲ τὰ Ἅγιοι Λει-
ψάνα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Βασιλίσκη καὶ Λεκιανῶ, καθὼς παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίῳ ἀπε-
καλύφθη εἰς αὐτὸν μὲ ὀπτασίαν νικητηρίαν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Ἀρκάδιος καὶ ἡ γυ-
νή τε Εὐδοξία, καὶ ἐδιαδέχθη τὴν Βασιλείαν ὁ τέττον ἡὸς Θεοδοσίος ὁ μικρὸς ἐν ἔτει υἱ. τό-
τε ὁ Ἅγιος Πρόκλος, ὁ μαθητὴς καὶ Διάκονος χρηματίσας τῶ θεῖο Χρυσόσομῳ, μὲ καινὴν ψῆ-
φον ἔθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ λοιπὸν κατὰ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς Πατριαρ-
χείας τῆ: ἦτοι ἐν ἔτει υλ. ε'. ἔπεισα τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπέμφε διὰ νὰ φέρει εἰς Κωνσταντινέπο-
λιν τὸ Λειψάνον τοῦ θεῖο Πατρός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος δὲν ἔδωκε τὸν ἑαυτόν τε, ἀλλ' ἔμει-
νεν ἀκίνητος (τῶτο δὲ τὸ ἔκαμε, διὰ τὴ μὲ ἀυθεντίαν καὶ ὑπερηφάνειαν ἠθέλε νὰ πάρη τὸ Λει-
ψάνον τε ὁ Βασιλεὺς. Τὸν ὅποιον ἐβέλετο νὰ διδάξῃ ὁ Ἅγιος ταπεινοφρασύνην καὶ μετριότητα.)
Ἐπειδὴ, λέγω, ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἀκίνητος, τότε χάριν παρακαλεῖ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς διὰ μέσε
τῆς ἀκολουθῆς ἐπιστολῆς, ἥτις περιεῖχε ταῦτα.

Ἐπιστολὴ τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίῳ.

Εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ Διδάσκαλον καὶ πνευματικὸν Πατέρα Ἰωάννη τὸν Χρυσό-
σομον,

(1) Βάκλα, ὡς ἄποστ ἄπομον, εἶναι καὶ ξύλα ἐκῆνα, μὲ καὶ ὅποια κτυποῦσι καὶ τύμπανα.

σομον, τὴν προσκύνησιν προσφέρω ἐγὼ ὁ Βασιλεὺς Θεοδοσίος. Ἡμεῖς, Πάτερ τίμιε, νομίζοντες, πῶς εἶναι τὸ σῶμά σου νεκρὸν: καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἄλλα σώματα τῶν ἀποθανόντων, ἠθέλησαμεν νὰ μεταφέρωμεν αὐτὸ ἀπλῶς εἰς ἡμᾶς. Διὰ τῆτο καὶ τὴ παθεμένε δικαίως ὑπερήθημεν. ἀλλὰ σὺ, Πάτερ τιμιώτατε, συγχώρησον εἰς ἡμᾶς, ὅπῃ μετανοῶμεν. Σὺ γὰρ ἐδίδαξες εἰς ὅλους τὴν μετένοιαν. Καὶ δὸς τὴν ἐαυτὴν σε, ὡς πατὴρ φιλόπαις, εἰς ἡμᾶς τὴς φιλοπάτρως ἡμέσεσ, καὶ τὴς σε παθεύτας εὐφρανον διὰ τῆς παρυσίας σε.

Ὅταν λοιπὸν ἐπέμφθη ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ ἐβάλλθη ἐπάνω εἰς τὸ σῆθος τῶ Ἁγίου, τότε ἔδωκε τὸν ἐαυτὴν τῷ ὁ Θεὸς Πατὴρ, καὶ τὸ σεντέκι ὅπῃ εἶχε τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, εὐκόλως καὶ χωρὶς κόπον ἐφέρειτο. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ἔφθασε τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἀντίπερα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εὐγῆκε μὲν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος διὰ νὰ προὔπαντίσῃν. Τὸ δὲ σεντέκι, ὅπῃ εἶχε τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ἐβάλλθη μέσα εἰς κάτεργον Βασιλικόν. Γενομένης δὲ φερτῆνας, καὶ μὲν ἄλλα καίκια, διεσκορπίσθησαν εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος. Τὸ δὲ κάτεργον, ὅπῃ εἶχε τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, εὐγῆκεν εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Καλλιτρόπης χήρας, τὴν ὁποίαν ἡ Εὐδοξία ἀδίκησεν, ὡς προσέπομεν. Καὶ ἀφ' οὗ ἀπεδόθη ὁ ἀγρὸς εἰς τὴν χήραν, τότε ἔγινε καὶ εἰς τὴν θάλασσαν γαλήνη. Πρῶτον λοιπὸν ἐφέρθη τὸ Ἅγιον Λεῖψανον εἰς τὸν Ναὸν τῶ Ἀποστόλου Θωμᾶ, τὸν ὀνομαζόμενον τῶ Ἀμαντίε. Ὅπῃ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἦτον παρῶν, καὶ ἐσκέπαζε μὲ τὴν Βασιλικὴν τε χλαμύδα τὴν θείαν σορὸν τῶ Λειψάνε, καὶ ὁμῶς ἐπαρακάλει τὸν Ἅγιον διὰ νὰ ζήσει τὸν κλόνου τῶ τάφου τῆς μπρός τε. Ὁ ὁποῖος ἐκλονεῖτο καὶ ἔτρεμεν ἦδη εἰκοσιπέντε χρόνος, καὶ δὴ καὶ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως. ἐσάθη γὰρ παραδόξως ὁ κινέμενος τάφος ἐκείνης.

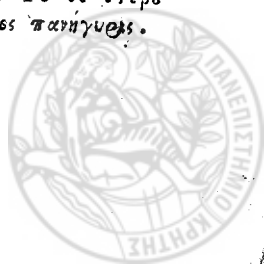
Ἐπειτα ἐφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης. Ἐκεῖ δὲ ἔβαλον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Σύνθρονον, καὶ ἐβόησαν ἅπαντες. „ Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σε Ἅγιε. Μετὰ ταῦτα ἀπόθεσαν τὸ σεντέκι τῶ Λειψάνε ἐπάνω εἰς Βασιλικὴν Καρότζαν, καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐκεῖ δὲ ἔβαλον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἐπάνω εἰς τὴν ἱερὰν Καθέδραν, καὶ ὡ τῶ θαύματος! ἐπεφάνησεν εἰς τὸν λαὸν τὸ, Εἰρήνη πᾶσι. Καὶ ὑπερον ἐβάλλθη ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπε καὶ τὰρα εὐρίσκεται. Ὅταν δὲ ἡ ἱερὰ λειτουργία ἐτελεῖτο, θαύματα μεγάλα ἐγίνοντο ἀπὸ τῶ ὁποῖα ἕνα εἶναι καὶ τῆτο. Ἐνας ἀνθρωπος πάσχωντας ἀπὸ ἀσθενειαν ὀνομαζομένην ἀρθρίτιδα, διὰ τὴ προξενεῖ πόνους καὶ ὀδύνας εἰς τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀρμονίας τῶν μελῶν τοῦ σώματος. αὐτὸς, λέγω, παράλυτος ὢν, καὶ σχεδὸν ἀκίνητος, ἐπίασε τὸ ἱερὸν σεντέκι, ὅπῃ εἶχε τὸ τῶ Ἁγίου Λειψανον. καὶ ὡ τῶ θαύματος! παρευθὺς ἐλευθερώθη τελείως ἀπὸ τὸ πάθος. Ἐτζι ἠξέυρει νὰ δοξάζῃ ὁ Θεὸς ἐκείνης, ὅπῃ τὸν δοξάζειν διὰ τῆς πολιτείας των. Τελεῖται δὲ ἡ αὕτη Σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπῃ καὶ τὸ ἱερὸν αὕτε σῶμα εὐρίσκεται ὑποκάτω τῶ θυσιαστηρίου. (1) Περὶ δὲ τῆς ἐξορίας τῶ Ἁγίου, καὶ πῶς μὲ πολλὴν γενναϊότητα ὑπέφερον ὁ Χρυσορρήμων καὶ λυπηρὰ, θέλομεν μεταχειρισθῶμεν τὰ ἐδικά τε λόγια, καὶ ὁποῖα ἔγραφεν ἐν εἴδει ἐπιστολῆς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κυριακόν, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐξόριστον. ἔχασαι δὲ ἔτσι.

Ἐπιστολὴ τῶ Χρυσοσώμου.

Φέρε, ὦ ἀδελφε Κυριακε, νὰ εὐκερῶσω τὴν πληγὴν τῆς ἐδικῆς σε λύπης, καὶ νὰ διασκεδάσω
τοῦ

(1) Σημῶσαι, ὅτι Κοσμάς ὁ Βεσίτωρ ἐγκώμια δύο ἔχει εἰς τὴν ἐπάνω τῶ Λειψάνε τῶ θείου Χρυσοσώμου, ὢν τῶ μὲν ἐνός ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη, „ Ἦκεν ἡμῖν ἡ λαμπρὰ καὶ χαρμίσσως. τῶ δὲ ἑτέρῃ αὕτη, „ Ἀλλὰ πῶς ἀνταίχτίας καὶ μάμων (σφζονται ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν

τῷ Κοινοβίῳ τῶ Διονυσίου καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σφζονται προσέτι καὶ ἄλλοι δύο λόγοι εἰς τὴν αὕτην ἑορτικῶν, ὢν τῶ μὲν ἐνός ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη, „ Δεῦτε ἀκούσατε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν. Τῶ δὲ ἑτέρῃ αὕτη, „ Ἦλθεσαι πάντως ὑμῖν, ὦ φιλόχρηστοι πατήρες.

τῆ λογισμῶσ σου τὸ νέφαλον. Τί πρᾶγμα εἶναι ὅπῃ σε κάμνει, ἀδελφε, νὰ λυπηῖσαι καὶ νὰ ἀδμονῆς; διὰ τί ὁ χειμὼν εἶναι μεγάλος, καὶ ἡ φερτῆνα ἐτέτη, ὅπῃ ἐπλάκωσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεῶ, εἶναι πικρά καὶ βαρεῖα; ναί, καὶ ἐγὼ τὸ ἤξεύρω, καὶ κἀνέννας εἰς τῆτο δὲν ἀντιλέγει. Ἄλλὰ εἰν ἀγαπᾷς, ἐγὼ νὰ φέρω εἰς τῆ λόγους μίαν παρομοίωσιν τῶν τωρινῶν παραχῶν. Πολλάκις βλέπομεν τὴν αἰσθητὴν θάλασσαν, ὅπῃ ταραττεται ὅλη κάτωθεν ἀπὸ τὴν ἄβυσσον. Βλέπομεν δὲ καὶ τὰς νάυτας, οἵτινες μὴ ἔχοντες τί νὰ κάμνῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς φερτῆνας, δέουσι τὰς χεῖρας εἰς τὰ γόνατά των, καὶ κἀθόνται, ἀπορῶντες. Ἐπειδὴ δὲν βλέπουν, ἔτε Οὐρανὸν, ἔτε πέλαγος, οὔτε γῆν. ἀλλὰ κείνται ἐπάνω εἰς τὸ κατὰς ῥωμα τῆ καϊκίου, καὶ ἐκεῖ κλαῖουσι καὶ ὀδύρονται. Καθὼς λοιπὸν πιάυτη φερτῆνα γίνεται εἰς τὴν ὁρατὴν θάλασσαν: ἔττι καὶ τῶρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεῶ ἀκολουθεῖ χειρότερη φερτῆνα, καὶ περισσότερα κύματα.

Ἔθου παρακάλει, ἀδελφε, τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος δὲν καταπραῦνει τὴν φερτῆναν ταύτην μὲ τέχνην καὶ δυσκολίαν, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸν νεῦμα καὶ θέλπισίντε, διαλύει τὴν παραχὴν. Καὶ ἂν πολλὰς φοραῖς ἐπαρακάλεσες τὸν Κύριον καὶ δὲν εἰσηκῆσθης, μὴ ἀμελήσης. Διὰ τί πιάυτη συνήθεια εἶναι εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, νὰ μὴ εἰσακῆ παρευθῆς, προνοόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Μήπως γὰρ δὲν ἐδύνετο νὰ λυτρώσῃ τὰς τρεῖς Ἁγίους Παῦδας ἐκεῖνες, διὰ νὰ μὴ βαλθῶσιν εἰς τὴν κάμινον; ναί ἐδύνετο. Ἄλλ' ὅμως προτίτερα δὲν τὰς ἐλύτρωσεν. Ἄφ' ἔ δὲ ἐκεῖνοι ἔγιναν σκλάβοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα: καὶ ἀφ' οὗ ἐρρίφθισαν εἰς τὴν χάραν τῶν βαρβάρων, καὶ ἐξωρίσθισαν ἀπὸ τὴν πατρικῆν τῆς κληρονομίαν: καὶ ἀφ' οὗ ἐρρίφθισαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἀπελπίσθισαν ἀπὸ ὅλης, ὡς ὅπου κάμμία βοήθεια δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὰς: τότε δὴ πῆτε ὁ ἀληθινὸς Θεός, αἰφνιδίως τὴν θωματρῆγιαν ἐποίησε, καὶ διεσκόρπισε τὴν φωτίαν, ὅπῃ ἦταν εἰς τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Καὶ λοιπὸν, ἡ κάμινος ἔγινεν Ἐκκλησία εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐδρισκομένους Παῦδας. Ἔθου καὶ ἐκάλεν ὅλα τὰ κτίσματα Ἁγγέλους, Δυνάμεις, σοιχεῖα, καὶ ἔττι ἐδρισκομένους Παῦδας. Ἔθου καὶ ἐκάλεν ὅλα τὰ κτίσματα Ἁγγέλους, Δυνάμεις, σοιχεῖα, καὶ ἔττι ὅλα συναθροίζοντες ἔλεγον. „Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. βλέπει, ἀδελφε, πῶς ἡ ὑπομονὴ τῶν Δικαίων, μετέβαλε τὴν φωτίαν εἰς δρόσον; καὶ πῶς αὐτὴ ἔπεισε τὸν Τύραννον Ναβυχοδονόσορ, νὰ σέλλῃ γράμματα εἰς ὅλην τὴν βασιλείαντε καὶ νὰ λέγῃ „Μέγας εἶναι ὁ Θεός Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Αὐδεναγῶ; καὶ βλέπε πόσον ἀπότομον καὶ φοβερὸν ὄρισμὸν ἔκαμεν. Ὅποιος, λέγει, ἠθέλεν εἰπῆ λόγον ἐναντίον εἰς τὰς τρεῖς Παῦδας, τῆτε τὸ ὀσπῆτιον νὰ διαρπάξεται, καὶ τὰ ὑπάρχοντά τε, νὰ γίνωται ἀυθεντικά.

Λοιπὸν μὴ λυπηῖσαι, ἀδελφε Κυριακὲ, διὰ τί καὶ ἐγὼ, ὅταν ἐξωρίσθικα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐφρόντιζα διὰ κἀνένα πρᾶγμα, ἀλλὰ ἔλεγον ταῦτα εἰς τὸν ἑαυτὸν με. ἀνίσως θέλλῃ ἡ Βασίλισσα νὰ μὲ ἐξορίσῃ, ἄς με ἐξορίσῃ „Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα „αὐτῆς (Ψαλ: κγ. 1.) ἀνίσως θέλλῃ νὰ με προιρίσῃ, ἄς με προιρίσῃ. ἔχω εἰς τοῦτο παρὰδειγμα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν. „Ἄν θέλλῃ νὰ με ρίψῃ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνθυμοῦμαι τὸν Προφήτην Ἰωῶν, ὅπου τοῦτο ἔπαθεν. „Ἄν θέλλῃ νὰ με βάλῃ μέσα εἰς λάκκον, ἔχω παρὰδειγμα τὸν Προφήτην Δανιὴλ, ὅς τις ἐβάλθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λέόντων. Ἐάν θέλλῃ νὰ με λιθοβολήσῃ, ἔχω τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὅπου πῦτο ἐδοσίμασεν. Ἄν θέλλῃ νὰ με ἀποκεφαλίσῃ, ἔχω ὑπόδειγμα τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην. „Ἄν θέλλῃ νὰ πάρῃ τὰ ὑπάρχοντά με, εἰν ἔχω, ἄς τὰ πάρῃ. „Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός με, γυμνὸς καὶ ἀπελευσομαι (Ἰωβ, α'. 21.)

Εἰς ἐμένα παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγων „Πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου εἰ λαμβάνει. (Γαλ: β'. 6.) καὶ, εἰ ἔτι ἀνθρώπος ἦρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἦμην. (αὐτοῦ 10.) „ἀρματονοὶ δέμε καὶ ὁ Δαβὶδ λέγων. Ἐλάλεν ἐν τοῖς μαρτυρίοις ἐναντίον Βασιλέων, καὶ ἐκ ἠσχυρόμην. (Ψαλ: ρι'.) πολλὰ κατεσκευάσαν ἐναντίον με οἱ μισῶντές με. ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔκαμαν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαντε. Ἠξεύρω βέβαια ὅτι λυπηῖσαι, ἀδελφε, διὰ τί ἐκεῖνοι ὅπῃ μὲ ἐξώρισαν, παρησία περιπατοῦν εἰς τὰ παζάρια, καὶ ἀκολουθεῖ εἰς αὐτὰς πλῆθος δορυφόρων καὶ

δούλων. Ἄλλ' ὅμως ἐνθυμήσθε πάλιν τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, ποῖος μὲν, εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν ἐθλίβη, ποῖος δὲ, ἀπόλαυσε. Καὶ τί γὰρ ἔβλαψε τὸν Λάζαρον ἢ ἐδῶ πτωχεία; δὲν ἐφέρθη ἐκεῖνος εἰς τὴς κόλπας τῆ Ἀβραάμ μετ' ἄξαν ὡσαν ἄθλητής καὶ τροπαιῆχος; τί δὲ ὠφέλισε τὸν πλούσιον ὁ πλούσιος, τὸν ἐνδεδυμένον μετ' πορφύραν καὶ βύσσον; (1) βέβαια εἶδεν. Διὰ τί, πῶς εἶναι πόρα οἱ ῥαβδῶχοί τε; πῶς οἱ δορυφόροι τε; πῶς εἶναι τὰ χρυσοχάλινα ἀλογά τε; πῶς εἶναι οἱ κόλακες, καὶ ἡ βασιλική τε τράπεζα; δὲν ἐφέρθη εἰς τὸν τάφον ὁ ἄθλιος, δεμένος ὡσαν ληστής, φέρων τὴν ψυχὴν τε γυμνὴν ἀπὸ τὸν Κάσμον τῆτον; καὶ φωνάζων μετ' εὐκερον καὶ ἀνωφελεῖ φωνῆν „ Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, διὰ νὰ βάλῃ τὸ ἄκρον „ τῆ δακτύλου τε εἰς τὸ νερόν, καὶ μετ' αὐτὸ νὰ δροσίση τὴν γλῶσάν μου, ἢ ὅποια πηγαίνεται „ πιπρῶς εἰς τὴν φλόγα ταύτην; (Λευκ. 15. 24.)

Ἄθλιε πλέσιε, τί πατέρα ὀνομάζεις τὸν Ἀβραάμ, τὴν ζωὴν τῆ ὁποῖα δὲν ἐμιμήθης; ὁ Ἀβραάμ κάθε ἄνθρωπον ἐξενοδοχεῖ εἰς τὸν οἶκόν τε, ἐσὺ δὲ, εἶδὲ ἓνα πτωχὸν ἐπρονώησες νὰ θρήψῃς. Δὲν πρέπει νὰ πενθήσῃ τινὰς καὶ νὰ κλαύσῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς πλέσιος, ὅπως εἶχε τόσον πλούσιον, ἐγένετο ἐνδεὴς ἀπὸ μίαν μοναχὴν ῥανίδα νερῶ; καὶ διὰ τί τῆτο; ἐπειδὴ εἰς τὸν χειμῶνα τῆς παρεσῆς ζωῆς δὲν ἔσπειρε, διὰ τῆτο ἦλθε τὸ θέρους τῆς ἄλλης ζωῆς καὶ δὲν ἐθέρωσε. Καὶ τῆτο γίνεται κατ' οἰκονομίαν τῆ Δεσποτῆ τῶν ἄλων Θεῶ: δηλαδὴ τὸ νὰ ἦναι ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων, ἀντικρὺ μία εἰς τὴν ἄλλην. Διὰ τί; διὰ νὰ βλέπεν ἓνας τὸν ἄλλον οἱ ἀσεβεῖς καὶ εὐσεβεῖς καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ δίκαιοι. καὶ ἔτω νὰ γνωρίζεν ἓνας τὸν ἄλλον. Τότε γὰρ κάθε Μάρτυς θέλει γνωρίσει τὸν τύραννον, ὅπως τὸν ἐβασάνισε. καὶ ἀντιστρόφως κάθε τύραννος θέλει γνωρίσει τὸν Μάρτυρα, ὅπως ἐτιμώρησε.

Καὶ ὅτι αὐτὰ ὅπου λέγω δὲν εἶναι ἐδικάμου λόγια, ἀκούσαν τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, ὅπως λέγει „ Τότε γίνεσθε ἐν παρηγορίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιφάντων αὐτόν. (Σοφ. 1. 1.) καθὼς γὰρ ὁ στρατοκόπος, ὅπως περιπάτεῖ εἰς τὸ καῦμα τῆ ἡλίου, τύχη δὲ νὰ εὕρῃ κἀμμίαν βρύσιν καθαρῶ νερῶ, κατακαίεται μὲν, ἀπὸ τὴν δίψαν. ἐμποδίζεται δὲ, ἀπὸ τὸ νὰ μὴ πῖν νερόν. Ἡ καθὼς ἓνας ὅπως πεινᾷ πολλὰ, καὶ κάθεται μὲν κοντὰ εἰς κἀμμίαν τράπεζαν, ὅπως ἔχει διάφορα φαγητὰ, ἐμποδίζεται δὲ ἀπὸ κἀνένα δυνατώτερον νὰ μὴ φάγῃ. Καθὼς, λέγω, οἱ τοῖσπι: καὶ ὁ διψασμένος δηλαδὴ καὶ ὁ πεινασμένος πολὺν πόνον καὶ τιμωρίαν δοκιμάζουσι, διὰ τί καὶ ὁ διψασμένος, δὲν ἔμπορεῖ νὰ σβύσῃ τὴν δίψαν τε μετ' τὸ νερόν, καὶ ὁ πεινασμένος, δὲν ἔμπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν πεινάν του μετ' τὸ φαγητόν: τοιμοτρόπως ἔχει νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Διὰ τί, θέλον βλέπεν μὲν τῆς Ἁγίας εὐφραινομένης, οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ, δὲν θέλον δυναθῆν δὲ νὰ ἀπολαύσεν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τῶν Δικαίων.

Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς θέλωντας νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἔκαμε νὰ κάθῃται ἀντικρὺ τῆ Παραδείσου καὶ νὰ ἐργάζεται τὴν γῆν, ἵνα καθ' ἐκάστην ἡμέραν, βλέπωντας μὲν, τὸν ποθεινὸν ἐκεῖνον τόπον τῆ Παραδείσου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγῆκε, μὴ ἔμπορῶντας δὲ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἔχη πάντοτε πόνον καὶ θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν τε ἀφόρητον. Ἀνίσως δὲ, ἀδελφεῖ Κυριακέ, δὲν ἀνταμώσωμεν ἓνας τὸν ἄλλον εἰς τὴν παρεσῆσαν ζωὴν, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ εἰς τὴν ἄλλην, κἀνέναν δὲν θέλει μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ἀνταμώσωμεν, καὶ νὰ συζῶμεν ἓνας μετ' ἄλλον. Τότε δὲ θέλομεν ἰδῆμεν καὶ ἐκεῖνος ὅπως μᾶς ἐξώρισαν, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος εἶδε τὸν πλούσιον, καὶ οἱ Μάρτυρες θέλον ἰδῆν τῆς τυράννου, ὅπου τοὺς ἐμαρτύρησαν.

Διὰ

(1) Βύσσος εἶναι λινὰς λευκόσπασον καὶ λεπτόσπασον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὑφαίνονται τὰ λεπτόσπασα καὶ λευκότατα ἱμάτια, ἅπερ φοροῦσιν οἱ πλέσιοι ἐν τῇ καιρῷ τῆ θέρους.

ἡ Βασίλισσα Πατριάρχην εἰς τὸν θρόνον μου, ὅτι πολλὰ ἔθλιψε τὰς ἀδελφὰς καὶ τὰς Παρθένους, ὅπως μὲ ἐδεφένδευον, καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ συγκοινωνήσω μὲ αὐτόν. (1) ἀπὸ τῆς ὁποίας πολλοὶ καὶ ἀπέθανον εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὴν ἐδικὴν μου ἀγάπην. Ἐκεῖνος, λέγω, ὁ προβατόσχημος λύκος, ὁ ὁποῖος, ἔχει μὲν σχῆμα Ἐπισκόπου, μοιχὸς δὲ εἶναι κατὰ ἀλήθειαν. Διότι καθὼς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται μοιχαλὶς, ὅταν, ζῶντες τῷ ἀνδρὸς τῆς, πάρῃ ἄλλον ἄνδρα: ἔτσι καὶ αὐτὸς εἶναι μοιχὸς ἐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα. Ἐπειδὴ ζῶντος ἐμὲ τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ἄρπασε τὸν θρόνον μου.

Ταῦτά σοι, ἀδελφεῖ Κυριακὲ, γράφομεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνου, ὅπως ἡ Βασίλισσα ἐπρόσβαξε καὶ ἐξωρίσθημεν. Πολλὰ δὲ θλίψεις καὶ πειρασμοὶ ἀπάντησαν εἰς ἐμένα κατὰ τὸν δρόμον, ἀλλ' ὅμως δι' αὐτὰς δὲν ἐφρόντισα. Ὅταν δὲ ἦλθομεν εἰς τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, καὶ εἰς τὴν Ταυρομηλικίαν, χοροὶ χοροὶ Ἀγίων Πατέρων μᾶς ἐπροὔπαντῶσαν. Ἀλλὰ καὶ πλῆθος Μοναχῶν καὶ Παρθένων, οἱ τῶνες ἔχουναν βρύσεις δακρύων ἀπὸ τῆς ὀφθαλμῶν, καὶ ἔλκων ἀπαρηγόρητα, βλέποντες ἡμᾶς, πῶς ἐπιγαινᾶμεν εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ ἔλεγον ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, συμφέρον ἦτον εἰς τὸν Κόσμον νὰ σβύσῃ ὁ Ἥλιος, παρὰ νὰ σιωπήσῃ τὸ ζῶμα τῷ Ἰωάννῃ. Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἐπάραξαν καὶ μὲ ἐλύπησαν, ἀδελφεῖ, περισσότερον, ἀπὸ ὅλα τὰ δεινὰ ὅπως ἔπαθον, ἐπειδὴ καὶ ἔβλεπον ὅλους κλαίοντας. Διὰ δὲ τὰ ἄλλα, ὅσα μοι ἐσυνέβηκαν, καμμίαν φροντίδα δὲν ἐποίησα. Πολλὰ δὲ μᾶς ἐδεξιῶθη καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς Πόλεως, καὶ πολλὴν ἀγάπην ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς, ὡς ὅπως, ἂν ἦτον δυνατὸν, καὶ ἂν δὲν ἐφυλάττομεν τῆς ὁρῆς καὶ Κανόνας, τῆς μὴ συγχωρῶντας νὰ γίνωνται μεταθέσεις Ἐπισκόπων, καὶ νὰ μὴν ἦναι δύο Ἐπίσκοποι ἐν ταυτῷ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Ἐπισκοπὴν, βέβαια, ἠθέλε δώσει καὶ τὸν θρόνον τε εἰς ἡμᾶς. Δέομαι λοιπὸν καὶ ἀντιβελῶ, ἀπόρριψον, ἀδελφεῖ, τὴν λύπην καὶ ἀθυμίαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐνθυμῶ καὶ ἡμᾶς εἰς τὰς πρὸς Θεὸν ἰκεσίας σου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶ ὅρα εἰς τὸν νέον Παραδείσον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Μαρκιανὴ ἡ Βασίλισσα, ἡ καταπεθεῖσα ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Τὴν Βασίλισσαν Μαρκιανὴν ἐκ βίης,

Μαρκιανή.

„ Χριστὸς Βασιλεὺς ἐξάγει Βασιλέων.

Ὁ Ὅσιος Κλαυδῖνος, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Ψυχῆς ἰδῶν σῆς κάλλος ἐξηρημένον,

Κλαυδῖνος.

„ Ὁ ψυχεραστὴς λαμβάνει σε Κλαυδῖνε.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται. (3)

„ Ὡς ἄριμὸς τις σῖτες ἐκ γῆρας Πέτρε,

Πέτρος.

„ Οἶον παμείω συγκομίζῃ τῷ τάφῳ.

* Ὁ

(1) Ὅρα περὶ τῆ Ἀρσακίου τύπῃ εἰς τίλιν εἰδεκάτιον τῷ Ὀκτωβρίῳ.

(2) Εἰς τίλιν ἀνακομιδῷ τῷ Ληφάνῃ τῷ δέκτῳ τύπῃ Χρυσόμοι, ἐγκώμιον ἐπιλοπόνησαν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Ἀλλὰ καὶ παρακλητικὸν Κανόνα ἐσώθησα εἰς αὐτόν. Καὶ ὁ βουλόμενος, ζητήσῃ τὸ παῦρον.

(3) Ὁ Ὅσιος Πέτρος ἦσεν, ἴσως ἂν εἶναι ὁ ἐν τῷ Παραδείσῳ πᾶν Πατέρων ἀναφερόμενος, ὁ τῷ Ἀββᾷ Λῶτ μαθητής. Τῶν τὸν Πέτρον ἐρώτησεν εἷς ἀδελφὸς λέγων, ὅτι ἦσαν εἶμαι εἰς τὸ κελίον μου, ἐν εἰρήνῃ διέσκηται ἡ ψυχὴ μου. Ὅταν δὲ ἔλθῃ εἰς ἐμὲ κἀνεὶς ἀδελφός, καὶ εἴπῃ εἰς ἐμὲ λόγια πᾶν ἐξωθέν ἀνθρώπων, τότε ἡ ψυχὴ μου παρᾶ-

σταται. Ἀπεκρίθη δὲ εἰς αὐτόν ὁ Ἀββᾶς Πέτρος, ὅτι ἔλεγον ὁ Ἀββᾶς Λῶτ ὁ ἐκείνου Γέροντας. Τὸ κελίον σου ἀνοίγη τίλιν θύραν. Λεγὼ δὲ ὁ ἀδελφός, τί θέλεις νὰ εἴπῃ ὁ λόγος αὐτὸς Ἀββᾶ; ὁ Πέτρος ἀπεκρίθη. Ἐὰν ἔλθῃ ἀδελφός εἰς ἐσένα, ἐρώτησέ σου αὐτόν. πῶς ἔχεις; πόθεν ἦλθες; πῶς ἔχουσιν οἱ ἀδελφοί, σε ἐδεχθησαν μὲ περιποίησιν, ἢ ὄχι; Καὶ ἔτσι μὲ πᾶ λόγια αὐτῷ ἀνοίγεις ἐσὺ ἀρᾶς τίλιν πόρταν, διὰ νὰ λαλήσῃ ὁ παραβαλῶν σοι ἀδελφός, καὶ ἔτσι ἀκούεις ἐκείνα, ὅπως δὲν θέλεις καὶ πράττῃται ἡ ψυχὴ σου. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀδελφός, ὅπως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Τί λοιπὸν ἀρέσκει νὰ κάμῃ ὁ ἀνθρώπος, ὅταν τύχῃ νὰ ἔλθῃ ἀδελφός εἰς αὐτόν; καὶ ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Πέτρος. Ὅταν ἔχη

ξε κοντὰ εἰς ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Ἴμμαϊ, (καθὼς λέγει ὁ Θεοδώριτος ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὅσιος τέττα συγγράφας ἐν ἀριθμῷ ἐβδόμῳ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τῆτο.) Εἰς τῆτο λοιπὸν τὸ κελλάκι ἐκλείσε τὸν ἑαυτὸν τε ὁ Ὅσιος, καὶ ἀφ' ἧ ἀπόκτησεν ἀγρυπνίαν, νηθείαν, καὶ παντοτινὴν προσευχὴν, ἠξιώθη νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τῶν θαυμάτων τὴν χάριν. Ἐνας γὰρ πραγματευτὴς ἔχων μαζὶ τε ἄσπρα πολλὰ, ἐπεριπατῆσε τὴν νύκτα εἰς τὸν δρόμον. ἄλλος δὲ μιὰρὸς ἄνθρωπος σοχασθεὶς, ὅτι ἐβάσασεν ἄσπρα, ἐπαραμόνευσε καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Ἐπειτα πέρνωντας αὐτὸν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν πόρταν τῆς κέλλης τῆ Ὅσιος. Ὄταν δὲ ἐγένεν ἡμέρα, καὶ ἐφανερῶθη ὁ φονευθεὶς, τότε ὅλοι τρέξαντες ἐτζάκισαν τὴν θύραν τῆ κέλλης τε, καὶ ἐκαταδίκαζον ὡς φονεὰ τὸν Ὅσιον. Ὄθεν εἰς καιρὸν ὅπῃ ὅλοι ἐπεριτριγύρισαν αὐτὸν, ἐπροσευχήθη ὁ Ὅσιος, καὶ ἀνέσπασε τὸν νεκρὸν. Ὁ δὲ νεκρὸς ἀνασηθεὶς, ἐφανερώσασε, ποῖος τὸν ἐφόνευσεν, καὶ ὅτι ὁ Ὅσιος εἶναι τῆ φόνος ἀμέτοχος. (1) Οὐ μόνον δὲ τῆτο τὸ θαῦμα ὁ Ὅσιος ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλότατα. περιαιτότερον ὅμως ἐθαυμασῶθη, ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς τε. Οὕτω λοιπὸν διαπεράσας τὴν ζωὴν τε, καὶ ἀξιωμαθόνευστα Συγγράμματα ἀφίσσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεῆ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀναγνωσκόντων, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον μεταβέβηκεν. (2)

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰάκωβος ὁ Ἀσκητὴς, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

,, Ἀπῆλθε σαρκὸς ὡσπερ ἔκτινος πάγης,

,, Ὁ σαρκὸς Ἰάκωβος, ἐχ' ἀλὲς πάγαις.

Ἰάκωβος.

Ὅπως ὁ Ὅσιος ἀφίσσας ὅλα τῆ Κόσμος τὰ πράγματα, ἐκατοῖκισεν εἰς ἕνα σπήλαιον δεκαπέντε χρόνους, κοντὰ εἰς μίαν Κωμόπολιν, ὀνομαζομένην Πορφυριώνη, καὶ ἐκεῖ ἐμεταχειρίζετο κάθε ἄσκησιν. Εἰς τῆτον τὸν Ὅσιον ἦλθέ ποτε μία γυνὴ πόρνη παρακινηθεῖσα ἀπὸ μερικῆς ἀκολάσεως, ἡ ὁποία πηδήσασα ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἀδιάντροπα, τὸν ἐπαρακίνει εἰς ἀσέλγειαν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐνθύμησεν αὐτὴν τὴν μέλλουσαν κόλασιν τῆ αἰώνις πυρός. Ὄθεν ἔκαμεν αὐτὴν νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστόν. Ἐπειδὴ ὅμως κἀνέννας ἄνθρωπος φίλος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὰς μηχανὰς καὶ παγίδας τῆ πονηρῆ Διαβόλου, διὰ τῆτο ἠκολούθησε νὰ πῆσῃ καὶ ἔτος ὡς ἄνθρωπος, εἰς πτώματα καὶ ἁμαρτίας μεγάλας, ἵνα ἐκ τῆ παραδείγματος τέττα, προσέχων εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς οἱ ἐνάρετοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι νομίζων ὅτι ζέκονται, καὶ νὰ πῆσων δὲν ἠμπορῶν. Καὶ πρὸς τέτοις, ἵνα ἐκ τῆ ἐναντίας, ἀφ' ἧ πῆσων ἔτοι εἰς ἁμαρτίας μεγάλας, πάλιν σικωθῶν διὰ τῆς μετανοίας, καὶ μὴ ἀπελπισθῶσιν. Ἐνας γὰρ Ἄρχων ἐνδοξος, ἔχωντας θυγατέρα δαμονιζομένην, ἐπρόσφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ὅσιον τῆτον διὰ νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ Ἄγιος προσευχηθεὶς, παρευθὺς ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς κόρης φοβηθεὶς, μήπως πάλιν ὁ Δαίμων ἐνοχλήσῃ αὐτὴν, ἀφῆκε τὴν κόρην μαζὶ μὲ τὸν νεὸν ἀδελφόν τῆς εἰς τὸ σπήλαιον τῆ Ὅσιος.

Ὁ δὲ Ὅσιος νικηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, φεῦ τῆ πτώματος! διαφθείρει τὴν κόρην. Ἐπει-

τα

(1) Προσδέττα δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἀφ' ἧ ὁ ἀνασηθεὶς ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλόν τε, ποῖος τὸν ἐφόνευσεν, ἐπίασαν αὐτὸν. Καὶ ἐκδύσαντες τὰ φορέματα, δὴρῆκαν τὴν μάχαιραν ἐπάνω τε, ἡ ὁποία ἦν ἀκόμη αἱματομενῆ. Ὁμοίως δὴρῆκαν καὶ τὰ ἄσπρα τῆ φονεῦσας, τὰ ὁποῖα ἐγίναν αἰτία καὶ τὸν ἐφόνευσεν.

(2) Σημείωσα, ὅτι ὁ Ὅσιος ἔσως Παλαδῖος ἐγένεν Ἐπίσκοπος Ἐλευκπόλεως, καὶ ἠκμασεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει π.α. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι ὁ Παλαδῖος ἔσως, αὐτὸς λέγεται καὶ Ἡρακλείδης Ἐπίσκοπος Καπ-

παδοκίας, καὶ σωίγραφε τοῦς Βίους τῶν Ὅσιων ὅπῃ δὴσκονται εἰς τὸ βιβλίον τὸ καλούμενον Λαυσαϊκόν. Συμπεραίνουσι δὲ πῶσω, διὰ τί καὶ ὁ Παλαδῖος ἐγράφε πρὸς Λάυσον τὸν Πραπόσιτον, πρὸς ὃν ἐγράφε καὶ ὁ Ἡρακλείδης. Κατὰ ἄλλους ὅμως, ἄλλος εἶναι ὁ Παλαδῖος ἀπὸ τὸν Ἡρακλείδην. Καὶ πῶσω δὲ ἀκόμη προσημεμεν, ὅτι Παλαδῖος ὁ Ἐλευκπόλεως, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Παλαδῖον πῶτων. Καδοτι ὁ συγγράφας τὸν Βίον αὐτῆ Θεοδώριτος, δὲν γράφῃ ὅτι ἐγίνεν Ἐπίσκοπος. Φέρεται δὲ καὶ ἔσως Παλαδῖος Ὅσιος ἐν τῆ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ἔχων διάφορα ἀποφδέγματα.

τα τί γίνεται; φοβηθεὶς διὰ τὸ μὴ φανερωθῆ ἡ σιγχαμερὰ αὐτὴ πράξις τε, φονεύει μὲν τὴν γυναῖκα, φονεύει δὲ ὁμᾶ καὶ τὸν ἀδελφόν της. Τὰ δὲ νεκρὰ σώματα τέτων, ρίπτει αὐτὰ εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπῃ ἐκεῖ κοντὰ ἔτρεχεν. Ἐκ τῆς δὲ ἀκελευσθεῖς τελείως ἀπὸ τὴν σωτηρίας τε, ὤρμησε διὰ τὸ ὑπάγει εἰς τὸν Κόσμον, εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ἐπήγαυεν, ἀπαντᾷ αὐτὸν ἕνας εὐλαβῆς Μοναχὸς, εἰς τῶ ὁποῖα τὰς παρανεύσεις καὶ συμβουλὰς ὑπακούσας ὁ Ὄσιος, ἐσφάλισε τὸν ἑαυτὸν τε μέσα εἰς ἕνα τάφον, καὶ ἐκεῖ ὑπέμεινε κάθε σιληπραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν. (1) Μετὰ ταῦτα, ἠκολούθησε νὰ γένη μίαν φοράν ξηρασία καὶ ἀβροχία εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Ὁ Θεὸς προσάξει ὁ Θεὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, ὅτι ἂν ὁ Ἰάκωβος, ὅπῃ εἶναι κλεισμένος μέσα εἰς τὸν τάφον δὲν προσευχήθῃ, δὲν θέλει λυθῆ ἡ ἀβροχία. Τότε λοιπὸν ἐπήγειν εἰς τὸν Ὄσιον ὁ Ἐπίσκοπος μὲ ὄλον τὸν λαὸν καὶ πολλὰ παρακαλέσας αὐτὸν, τὸν ἔπεισε διὰ τὸ προσευχήθῃ. Ὁ Θεὸς εὐθύς ὅπου ἐπροσευχήθῃ, ἔγινε βροχὴ πολλή. Ἐκ τούτου λοιπὸν λαβὼν ὁ Ὄσιος καλὰς ἐλπίδας περὶ τῆς σωτηρίας τε ἐπρόσθεσε σιληπραγωγίαν ἐπάνω εἰς τὴν σιληπραγωγίαν, καὶ δάκρυα ἐπάνω εἰς τὰ δάκρυα, καὶ ἔττι μὲ πολιτείαν θαύρεσον τελειώσας τὴν ζωὴν τε, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ.

Αἱ Ἅγαι δύο Μάρτυρες Μήτηρ καὶ Θυγάτηρ εἶφει τελειῦνται.

» Τῇ παιδί συγκλίνασα Μήτηρ τὴν κάραν,

Μήτηρ.

» εἶφει συνεξέπνευσε τῷ Θυγατρίῳ.

Θυγάτηρ.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Χάρις τὰς πόδας ἐκκοπέισα, τελειῖται.

Χάρις.

» Πόδας Χάρις τμηθεῖσα πρὸς Θεὸν τρέχει.

» Τὰς ψυχικὰς γὰρ εἰ συνετμήθη πόδας.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῶ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

~~Ἡ Ἅγία Μάρτυς Χάρις τὰς πόδας ἐκκοπέισα, τελειῖται.~~

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ. ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

» Χάρις λέεσιν Ἰγνατίε παμβόροις,

Ἰγνατίε ἀνακομιδῇ.

» Σὲ σώματος λιπέσι καὶ πσιοῖς μέρος.

» Τῇ δ' ἐνάτη ἐπάνωδος Ἰγνατίῳ εἰκάδι τύχθη.

Οὗτος ὁ Θεοφόρος Ἰγνατίος ἔγινε διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, δεῦτερος Ἐπίσκοπος χρηματίσας Ἀντιοχείας, μετὰ τὸν Εὐδοκόν. Ἐμαθῆτευσε δὲ μαζὶ μὲ τὸν Σμύρνης Πολύκαρπον, κοντὰ εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. Οὗτος λοιπὸν ἐν ἔτει ρι. ἐφέρθη ἔμπροσθεν τῶ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καὶ ἀφ' ἐ ὑπέμεινε κάθε δοκιμὴν τῶν βασιάνων, καὶ ἔμεινεν ἀβλαβῆς ἀπὸ αὐτοῦ τῇ χάριτι τῶ Χριστῶ, ἐσάλη παρὰ τῶ Βασιλέως εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ τὸ πολεμήσῃ μὲ τὰ θηρία. Γενομένη δὲ τῆς ἐδιασπαράχθῃ ὁ Ὄσιος ἀπὸ τῶς λείπτας, καθὼς ἐπεθύμει καὶ ὑπέχετο. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶ Λείψανα συναΐξαντες μερικοὶ Χριστιανοὶ, τὰ ἐπήγαυ εἰς τὴν Ἀντιοχείαν,

(1) Σημειώσαι, ὅτι ἡ φρασχὴ ὅπῃ ἔλεγε γονατιστὸς δέκα χρόνους ὁ Ὄσιος ἔπει Ἰάκωβος ἐν τῶ τάφῳ ἀνεκκοπέμενος, ἦσαν αὐτῆ, » Πῶς ἀπένισα πρὸς σὲ ὁ Θεός; ποῖαν δὲ ἀρχὴν τῆς ἐξομολογήσεως εὐροίμι; ποῖα καρδιά ἦ ποίῳ θαρρήσει σιωπῆσαι, γλῶσσαν ἀσεβῆ, καὶ χεῖλη μαλυσμῶ γεμονα, κινήσαι περᾶσωμαι; ποῖα δὲ ἀμαρτίας ἀφῶν ἀφῶν αἰτίσαι καταπολήσων; ρῆσαι Φιλάνθρωποι, πῶ Κύριε! ἴλιως γυνῆ τῶ ἀναξίῳ, Δέσποτα ἀγαθέ, καὶ μὴ σωμαπολέησμε τῆς αἰσχραῖς με ἀρκῆσαι. Οὐ γὰρ μικρὰ με τὰ δυσσεβήματα. πορνείαν ἐπέλεσα. φόνον

» εἰργασάμην. αἷμα ἀδῶν ἐβέχσα. Καὶ πρὸς τῶποις, πῶς ὑδάσι, καὶ θηροῖς, καὶ πετεινοῖς δέδωκα εἰς βορᾶν. Καὶ νῦν Κύριε, εἰδοῖ σὲ τὰ πάντα ἐξομολογῶμαι, ἀγαθέ, τῶ πῶν ἔκατέμηνος ἀφῶν. Μὴ παρῆδῃ με Δέσποτα. Ἀλλὰ κατὰ τῶ σοὶ ἀρέψασαν δὲσπλαγχνίαν, οἰκτιρίζον με τὸν ἀσεβῆ. Καὶ κατὰ τῶν εἰς ἐμὲ τὸ παρὰ σὲ πλῆσιον ἔλεος, ἐλθόντα ἐπὶ τῶ τῶ ἀμαρτίας βάραδρα. Κατεπόντισέ με γὰρ, ἡ τῶ λυμῶνός εἰς χεῖρας καταγωγί. Μὴ δὴ καταπήγῃ με ὁ δράκων ὁ βύθιος. Καὶ πῶ λοιπα.

χειαν, καὶ δῶρον ποθέμενον εἰς τοὺς ἐκεῖ ἀδελφούς ταῦτα χαρίζονται, οἱ ὅποιοι μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἀπεθυσάρισαν αὐτὰ, ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν. "Ὁθεν τῆτε χάριν ἑορτὴν χαρμόσυνον ἑορτάζει σήμερον ἡ τῷ Χριστῷ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν ταύτην ἀνακομιδὴν τῶν Λειψάνων τε. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον τῆτε, ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων τῶν ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντων, Φι-

λοθέες, Ὑπερέχιος, Ἀρίβος, Ἰελιανός, Ῥωμανός, Ἰακώβος, καὶ Παρηγορίος.

» Ὑπὲρ προσκλωθέντος ἐν σαυρῶ Λόγος,

» Ἐπτὰ προσκλωθέντων ἀθλητῶν Κάραι.

Φιλόθεος.
Ὑπερέχιος.
Ἀρίβος.
Ἰελιανός.
Ῥωμανός.
Ἰακώβος.
Παρηγόριος.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι στρατιῶται γενόμενοι τῷ ἑπερανίῳ Βασιλέως Χριστῷ, ἐσηλίτευσαν καὶ ἤλεξαν τὴν πλάνην τῶν Εἰδωλολατρῶν. "Ὁθεν ἐπίασαν αὐτὲς οἱ Εἰδωλολάτραι, καὶ ἐτζάκισαν μετὰ χονδρὰ ράβδια τὰ μπράτζα τῶν χειρῶν καὶ τὰ μινιάτων. ἔπειτα ἐξέσχισαν αὐτὲς ἀνελεήμονα, καὶ δέσαντες εἰς τὸν λαμόντες βαρείας ἀλυσίδας, ἔρριψαν αὐτὲς εἰς τὴν φυλακὴν. Μετὰ ταῦτα εὐγάνεον αὐτὲς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὲς ἐξέσχισαν δεύτερον. Εἶτα κρεμῶσιν αὐτὲς, καὶ καρφώσαντες τὰς κεφαλὰς τῶν μετὰ καρφία, τὲς ἔκαμαν νὰ παραδώσῃν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔτις ἔλαβον οἱ αἰδιμοὶ τὲς ἀμαράντες Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Σιλβανός (1) Ἐπίσκοπος, Λευκῆς Διάκονος, καὶ Μώκιος ὁ Ἀναγνώστης, θρηνομαχίσαντες, τελειῶνται.

» Σιλβανός Λευκῆς τε σὺν τῷ Μωκίῳ.

» Ἡμβλωσαν ὁρμῆς καὶ λεόντων ἀγρίων.

Σιλβανός.
Λευκῆς.
Μώκιος.

Ὅταν ὁ Νεμεριανός ἐβασίλευεν ἐν ἔτει σπδ'. διωγμὸς ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν, τότε ὁ Ἅγιος ἔπος Σιλβανός, ἦν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐρεσύνων πόλεως, ἦτις τερκισί "Εμς ὀνομάζεται, ὑποκειμένη εἰς τὸν Ἀντιοχείας Πατριάρχην, καὶ ἐν τῇ Κοίλῃ Συρία εὐρισκομένη. Διαβαλθεῖς λοιπὸν ἔπος εἰς τὸν ἐκεῖ Ἀρχοντα, εὐθύς ἐπίσθη, ὁμῶς καὶ ὁ Διάκονος Λευκῆς, καὶ ὁ Ἀναγνώστης Μώκιος, καὶ παρεσάθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἔμπροσθέν τε δεδεμένοι. Ἐξετάσας δὲ αὐτὲς ὁ Ἀρχων ἐπιμελῶς, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἀμολόγησαν μὲν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀνεθεμάτισαν δὲ ἐκεῖνες, ὅπως προσκυνῶσι τὰ Εἰδωλα, διὰ τῆτο ἐκινήθη εἰς μέγαλον θυμὸν. "Ὁθεν μὴ δυναθεῖς νὰ καταπέσῃ αὐτὲς μετὰ κολακείας διὰ νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, τὲς ἔδειρε δυνατὰ, καὶ βαλὼν αὐτὲς εἰς τὴν φυλακὴν, τὲς ἀφῆκε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν.

"Ἐπειτα μετὰ ἡμέρας ἱκανὰς, τὲς ἐξέτασε πάλιν, καὶ δείρας αὐτὲς, ἔκλεισε δεύτερον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀφ' ἧς τὲς κατεξήρανον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἀπέφασκε νὰ δώσῃ αὐτὲς εἰς τὰ θηρία, διὰ νὰ πολεμήσῃν μετὰ ἐκεῖνα. ἐσάθησαν λοιπὸν οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ σάδιον, καὶ εἰς καιρὸν ὅπως ἀφέθησαν διάφορα θηρία κατ' ἐπάνω τῶν, ἐπροσευχήθησαν οἱ τῷ Χριστῷ Μάρτυρες νὰ τελειώθῃν μετὰ τὸν ποικῆτον ἀγῶνα. "Ὁθεν ὁ Θεὸς ὁ εἰσακένων τῶν ἐδικῶν τε δέλων, παρέλαβε τὰς ψυχὰς τῶν, καθὼς ἐζήτησαν. Τότε τὰ ἄγρια θηρία εὐλαβήθησαν τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃν τελείως εἰς αὐτὰ, ἀνεχώρησαν. "Ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ἐπῆγαν μερικὸι Χριστιανοὶ καὶ ἔκλεψαν αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐνταφιάσαντες ἐντίμως, ἔδοξαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Μνή-

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῆς Δεκεμβρίας, ὅσα ἔτι μετὰ περὶ τῆς καρδίας τῆς Ἁγίας ἐν τῇ ὑποσημασίᾳ, ὅτι δὲ ἔφαγον αὐτὴν τὰ λεοντάκια. Σημειῶσαι ὅτι ὁ Χρυσόστομος λογοὶ ἐθλιτικὸν ἔχει εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τῆς Ἁγίου

Ἰγνατίου. ἢ ἡ ἀρχὴ, "Οἱ πολυτελεῖς καὶ φιλότιμοι (σφίζονται ἐν τῷ ε'. Τόμος τῆς ἐν Ἐσθῆν ἐκδόσεως.)

(1) Ἐν δὲ τῆς Μωκίῳ καὶ τῆς τετυπωμένης Συναξαριστῆ, Σιλβανός γράφεται.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σαρβήλου κ' Βεβαίας τῆς ἀδελφῆς αὐτῶ, τῶν ἐν Ἐδέσῃ Μαρτυροσάντων .

* „ Λιπῶν Σάρβηλος τὰς μισαράς θυσίας ,
 „ Χριστῶ προσήχθη σὺν ἀδελφῇ θυσία .

Σάρβηλος .
 Βεβαία .

* Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Τραιανῶ Βασιλέως ἐν ἔτει ρί. καταγόμενοι ἀπὸ τὴν πόλιν Ἐδέσσαν . Ὁ δὲ Ἅγιος Σάρβηλος ἦτον Ἱερεὺς τῶν Εἰδώλων, κ' ὑπηρετὸς τῶν μισαρῶν θυσιῶν τῶν Δαιμόνων . Ἦπεν δὲ ὁ Σάρβηλος ἔπος, πολλὰ ἠραῖος κ' ἐνδοξος, ὁ ὁποῖος ἐφέρει πολυτελῆ κ' λαμπρὰ φορέματα, εἶχε δὲ καὶ κίδαριν : ἦται μίτραν χρυσοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν τε, κ' ἐνομίζετο κοτὰ εἰς τὰς ἐκεῖ Ἑλληνας, ὡσάν ἄλλος μικρὸς Βασιλεὺς, καὶ ἐτιμάτο ὡς ἄλλος Θεός . διότι αὐτὸς ἦτον ὅπε ἐπρόσαξε νὰ προσκυνῆν κ' νὰ θυσιάζην εἰς τὰ Εἴδωλα . Οὗτος λοιπὸν πολλάκις ἐλέγχθη κ' ἐκατηχῆθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βαρσίμαιον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐδέσσης, ἀλλὰ δὲν ἐπίστρεφεν ἀπὸ τὴν πλάνην . Μίαν φορὰν δὲ, ὅταν ἐγένετο ἑορτὴ εἰς τὰς Δαίμονας, κ' ὁ Σάρβηλος ἦτον ἐπιστάτης ἐπάνω εἰς τὰς δαιμονικὰς θυσίας, τότε βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος Βαρσίμαιος, ἤλεγξε πάλιν αὐτὸν κ' ἐκατηγόρησε, πῶς γίνεται εἰς πολλὰς αἰτίας ἀπωλείας . Ἀκέσας δὲ ὁ Σάρβηλος, ἐκατανύχθη ἀπὸ τὴν τῆ Χριστῶ χάριν, κ' πεισθεὶς εἰς τὰ λόγια τῆ Ἐπισκόπου, ἐπίστρευσεν εἰς τὸν Χριστὸν ὁμῶ μετὴν ἀδελφὴν τε Βεβαίαν . Ὁθεν ἐβαπτίσθησαν κ' οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἐπίσκοπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκατηχῆθη κ' δεύτερον ὁ Σάρβηλος . Ὁθεν πωλήσας ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τε, ἐμοίρασεν αὐτὰ εἰς τὰς πτωχὰς, καὶ πτωχὸς γενόμενος, ἐπῆγε κ' ἐκάθητο κοτὰ εἰς τὸν Ἅγιον Βαρσίμαιον .

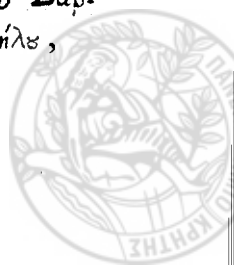
Τῆτο δὲ μαθὼν Λυσίας ὁ Ἡγεμὼν, φέρει ἐμπροσθέν τε τὸν Σάρβηλον, καὶ ἐξετάσας αὐτὸν κ' εὐρῶν ὁμολογῶντα τὸν Χριστὸν, προσάξει κ' τὸν δέρνεν μετὰ ραβδίᾳ . Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάρτυς πολλὰ ἐκατηγόρει αὐτὸν κ' τὰ Εἴδωλά τε, ὁμῶ κ' τὸν Βασιλέα ὅπε ἔκαμεν αὐτὸν Ἀρχοντα : διὰ τῆτο κυριευθεὶς ὁ Ἀρχὼν ἀπὸ θυμὸν ὑπερβολικὸν, ἐπρόσαξε κ' ἔδειραν τὸν Ἅγιον μετὰ νεῦρα βοῶν, ὅχι μίαν φορὰν, ἀλλὰ ἐπὶ τὰς φορεῖς καὶ μετὰ χειράγρας σιδηρᾶς τὸν ἐξέσχισαν, καὶ μετὰ λαμπάδας ἀναμμένας τὸν ἔκαυσαν . Ὁ δὲ Μάρτυς τὰυτα πάσχων, ἀπέβλεπεν εἰς μόνον τὸν Θεὸν κ' ἐπροσύχητο, διὸ κ' ὁ Θεὸς ἐλάφρυνε τὰς πόνους τε . Βλέπωντας δὲ ὁ Λυσίας τὴν γενναϊότητα κ' ὑπομονὴν τῆ Ἁγίης, ἐπρόσαξε κ' ἐμπηξάν καρφία εἰς τὴν κεφαλὴν τε, καὶ ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς ἓνα μηχανικὸν ὄργανον, κ' τὸν ἐπρίονισαν . Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ὁ Ἅγιος ἀβλαβῆς τῆ τῆ Χριστῶ χάριτι, διὰ τῆτο ἐξέπληξεν ἅπαντας .

Τὰυτα βλέψασα ἡ ἀδελφὴ τῆ Ἁγίης Βεβαία ὀνόματι, μόνη ἀπὸ λόγου τῆς ἐπῆγε κ' ἐπαρρησιάσθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὀνομάζουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς Χριστιανῆς . Ὁ δὲ Ἡγεμὼν, ἀφ' ἧ ἔδειραν αὐτὴν ἀρκετὰ, τὴν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν . Τὸν δὲ ἀδελφὸν τῆς Σάρβηλον ἐπρόσαξε κ' τὸν ἔδειραν μετὰ ξυλίας σπάθας, εἶτα ἐξέσχισαν τὸ πρόσωπόν τε . μετὰ τὰυτα ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖράς τε, κ' τὸν ἔδειραν εἰς τὴν κοιλίαν . Ἐπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι, κ' μετὰ φωτίαν ἔκαυσαν διάφορα μέρη τῆ σώματός τε, ὑσερον ἔγδαραν τὸ δέρμα τε . Βλέπωντας δὲ ὁ Ἡγεμὼν, ὅτι ἀκόμην ἀναπνέει, ἐπρόσαξε κ' ἐκοφάν κ' τῶν δύο ἀδελφῶν τὰς κεφαλὰς, καὶ ἔτξι ἔλαβον καὶ οἱ δύο τῆ Μαρτυρίας τὰς Σπεράνας . Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν Λείψανα ἐπῆραν κρυφίως μερικοὶ Χριστιανοί, κ' ἐνταφίασαν αὐτὰ ἐντίμως, δοξάζοντες κ' εὐλογῶντες τὸν Θεόν . Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βαρσιμαῖος, Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης ὁ Ὁμολογητὴς, ἐν εἰρήνῃ τελευτοῦται .

„ Δὲς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῆ Βαρσιμαῖος,
 „ Σύνεσι· βασάσασιν ἡμέρας βάρους .

Βαρσιμαῖος .

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἐγένεν αἴτιος τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ Ἁγίου Σαρβήλου,

βήλα, ἐπιστρέψας κ' βαπτίσας αὐτὸν, κ' τὴν ἀδελφὴν τε Βεβαίαν. Ὄθεν ἔνεκεν τέτα ἑδία-
βάλθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἐδέαςης Λυσίαν, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐδάφη κ' ἐβάλ-
θη εἰς φυλακὴν. Ἐπειτα ἦλθον γράμματα Βασιλικὰ, διορίζοντα νὰ πάυση ὁ κατὰ τῶν Χρι-
σιανῶν διωγμός. Διὰ τῆτο κ' ὁ Ἅγιος ἔπος Βαρσιμαῖος, ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κ' πι-
γαίνωντας εἰς τὴν Μιτροπόλιν τε, διεπέρασεν εὐαρέσως τὴν ζωὴν τε, κ' ἔτ' εἰς πρὸς Κύριον ἐξε-
δήμησεν.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀφραάτης, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Ὁ σάρκα κ' ζῶν νεκρὸς ὢν Ἀφραάτης,

Ἀφραάτης.

„ Αἰωνίως ζῆ κ' νεκρὸς φανεῖς ἅπνως.

* Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦπεν κατὰ τῆς χρόνης τῆ Οὐάλεντος, ἐν ἔτει τῷ ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Περ-
σίαν κ' ἀνετράφη, κ' τὰ τῶν Περσῶν νόμιμα ἐδιδάχθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐσιγγάθη κ' ἐμίσησε τὴν
ἐκείνων ἀσέβειαν, διὰ τῆτο ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Περσίαν, κ' ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Ἐδεσταν,
καὶ ἐκεῖ βαπτισθεὶς κ' γενόμενος Χριστιανός, ἔκλεισε τὸν ἑαυτὸν τε μέσα εἰς ἕνα κελλάκι,
ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως. Ἐπειτα πηγαίνει εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, κ' μένας εἰς ἕνα Μο-
ναστήριον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἔμπροσθεν τῆς Ἀντιοχείας, ἐκεῖ ἐπιμελεῖτο μόνος τὴν σωτηρίαν
τῆς ψυχῆς τε. Συγκάτοικον δὲ ἄλλον ἀδελφὸν δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ, ἀλλ' ἔτε φωμὴ ἠθέλησε
νὰ δεχθῆ τελείως, ἔτε προσφάγιον, ἔτε φόρεμα ἀπὸ κανένα ἄλλον, ἔξω ἀπὸ ἕνα μάνον γνώ-
ριμον ὅπῃ εἶχε.

Μίαν φοράν δὲ ὁ Ὑπατος Ἀνθέμιος, ἀπεσάλην πρέσβεις εἰς τὴν Περσίαν ἀπὸ τὸν Βασι-
λέα. Γυρίζωντας δὲ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, ἔφερεν εἰς τὸν Ὅσιον ἕνα φόρεμα Περσικόν. Ὁ
δὲ Ὅσιος τῆτο δὲν ἐδέχθη, τύφας καὶ ἐλέγξας αὐτὸν μὲ τὰ λόγια του. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν
Βασιλέα Οὐάλεντα συνομιλήσας, ἄς τις ἐτάρατε τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Χριστῷ, κ' ἀνάγκαζε τοὺς
ὀρθοδόξους νὰ φρονεῖν τῷ Ἀρεῖς τὴν κακοδοξίαν, μὲ τῆτον, λέγω, τὸν δυσσεβῆ συνομιλήσας ὁ
Ὅσιος, τὸν ἔκαμε νὰ ἐκπλαγῆ μὲ τοὺς σοφωτάτης λόγους τε, κ' μὲ τὰ προσφυᾶ παραδείγμα-
τά τε. (1) Ὄθεν ἕνας εὐνῆχος τῷ Βασιλέως, ἐφοβήσθη νὰ τὸν θανατώσῃ. ἀλλ' ἄμως μετὰ
ὀλίγον ἔλαβε παρὰ Θεῷ τὴν ἐνδίκησιν τῆς κατὰ τοῦ Ὀσίου θρασυτύπης. Εὐρισκόμενος γὰρ
αὐτὸς εἰς ἕνα λετρὸν, ἔπεσε μέσα εἰς τὴν λεκάνην ὅπου εἶχε τὸ θερμὸν νερὸν, καὶ ἐκεῖ κα-
κῶς τὴν ψυχὴν τε ἀπέρριψε. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐφοβήθη. Ἄθεν ἔτε ἐξώρισεν, ἔτε ὅλως
ἐπαίδευσεν τὸν Ὅσιον. Οὗτος ὁ Ὅσιος, ἰάτρευσε ἕνα ἄλλογον τῷ Οὐάλεντος ὅπου ἠσθένησε, τὸ
ὁποῖον ἦγάπα πολλὰ ὁ Βασιλεὺς. Αὐτὸς ἔκαμε κ' μίαν γυναῖκα νὰ τραβιζῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν
τῆς τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της, ὅπου τὴν ἐμίσηε, μὲ τὸ νὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἔλαιον παρ-
αυτοῦ εὐλογηθέν. Καὶ μόνος δὲ ὁ ραντισμός τοῦ νεροῦ ἐκείνης, ὅπου εὐλογεῖτο παρὰ τοῦ Ὀ-
σίου, ἐφύλαξε τὰ χωράφια ἐνὸς γεωργοῦ, ἀβλαβῆ ἀπὸ τὴν φθοράν τῶν ἀκρίδων. Μὲ ποιῆ-
την

(1) Ἀναφέρει γὰρ ὁ Κύριος Θεοδώρης, ὁστις κ' τὸν Βίον
τῷ Ὅσιῳ ὡς συνέγραψεν ἐν ἀεθμῷ ὀγδοῦ πρὸς Φιλαδέου
Ἰσορίας. Ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος Ἀφραάτης, βλέπωντας,
πὸς ἔκωρῆσθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς κ' ποιμένες τῶν Ἐκκλησιῶν
ἀπὸ τῶν Ἀρμενιῶν Βασιλεῖα Οὐάλεντα, κ' ἔμεναν πᾶ ποι-
μνία τῷ Χριστῷ ἔρημα ἀπὸ κάθε αρωσασίαν πνευματικῆν:
διὰ τῆτο ἐσπλαγγνίσθη τῷ ἅπῳν ἔρημιαν, καὶ ἀφῆσαι
τῷ ἡσυχίαν τε, ἐκατέβη εἰς τῷ Ἀντιοχείαν διδασκων ὡς
Χριστιανός, κ' σπείζων αὐτῶς εἰς τῷ Ὀρθοδόξῳ. Τότε
λοιπὸν ὄρων αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ὅπῃ ἐπερηπάτη εἰς τῷ πα-
ζᾶει, τὸν ἐρώσθη. διὰ τί ἀφῆκε τῷ ἡσυχίαν, κ' πε-
ρηπάτῃ εἰς τῷ πόλιν; ὁ δὲ Ὅσιος ἀπεκρίθη. εἰπέ μοι,

ὦ Βασιλεῦ, ἂν ἐγὼ ἦμην παρθεὶς κεκρυμμένη μέσα εἰς
κῆμμιαν κάμαραν, ἔπειτα ἔβλεπον τινα νὰ βάλῃ φωτῖαν εἰς
τὸ ὀσπήτιον τῷ πατρός μου, τί ἠθέλες μὲ συμβουλίης νὰ
κάμῃ; βέβαια ἠθέλες μὲ συμβουλίης νὰ τρέξω κ' νὰ
σβύσω τῷ φλόγα. Τῆτο λοιπὸν συμβουλίης με κ' πᾶρα,
διὰ τί βλέπω πὸς κείσται ὁ οἶκος τῷ Πατρός μου Θεοῦ,
κ' διὰ τῆτο τρέχω κ' ἀγωνίζομαι, πὸς νὰ σβύσω τῷ
φλόγα. Εἶδὲ κατηγορεῖς ἐμεῖα, πὸς ἀφῆσα τῷ ἡσυχίαν-
μου, κατηγορεῖς περὶ ὁσῶτερον τὸν ἑαυτὸν σου, ὁστις ἐβαλες
τῷ φωτῖαν εἰς τὸν τῷ Θεῷ οἶκον. Καὶ μὴ κατηγορεῖς
ἐμεῖα, ὅπῃ ἀγωνίζομαι νὰ τῷ σβύσω.

την λοιπὸν ἄσκησιν, καὶ μὲ τοιαῦτα ὑπερφυσικά ἔργα διαλάμψας ὁ αἰοίδιμος Ἀφραάτης, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ.

* Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκεφιμᾶ.

* Ἀκεφιμᾶς.

* ,, Ἀκεφιμᾶς τὴν σάρκα χαίρων ἐξέδου,

,, Ἡ νεκρικῶς σαλεύσεια τὴν γῆν εἰσέδου.

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τῶ Χίος, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802. (1)

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Λ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείῳ τῷ Μεγάλῳ, Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ, καὶ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσόστομῳ.

- ,, Ὁμοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρος, Φῶς τριασολαμπές πηγάσαντας ἐν βίῳ. Βασίλειος.
Γρηγόριος.
Χρυσόστομος.
- ,, Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις, Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινὴν τὴν χάριν.
- ,, Ἐαρ χελιδῶν εἰ καθίστησι μία, Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ, τῶν ψυχῶν ἔαρ.
- ,, Τὴν μὲν νοητὴν ἢ Τριάς λάμπει κτίσιν, Τριάς γεμὴν αὐτὴ δὲ, τὴν ὀρωμένην.
- ,, Ἀπώλεσαν μὲν οἱ πάλαι Θεῶ σέβας, Ἐξ Ἡλίου τε καὶ Σελήνης ἀφρόνως.
- ,, Κάλλος γὰρ αὐτῶν θαυμάσαντες καὶ τᾶχος, Ὅσπερ Θεοῖς προσῆγον ἐκ ὀρθῶς σέβας.
- ,, Ἐκ τῶν τριῶν τέτων δὲ φωσῆρων πάλιν, Ἡμεῖς ἀνυπέχθημεν εἰς Θεῶ σέβας.
- ,, Κάλλει βίβι γὰρ τῆτε παιδοῖ τῶν λόγων, Πείθουσι πάντας τὸν μόνον Κτίστην σέβειν.
- ,, Κτίσιν συνιστᾷ τὴνδε τὴν ὀρωμένην, Τὸ πῦρ ἀπὸ ὕδατος καὶ γῆς ἢ φύσις.
- ,, Οἱ δ' αὖ συνιστῶντές τε Κόσμον τὸν μέγαν, Τὴν πρὸς Θεόν τε πίσιν ὡς ἄλλην Κτίσιν.
- ,, Στοιχειακῆς φέρουσι τριάδος τύπον, Μέλει γὰρ αὐτοῖς ἐδενὸς τῶν γήινων.
- ,, Καὶ γήινον νῦν ἔσχον ἐδὲν ἐν λόγοις, Ὁ γρηγόριος γὰρ πῦρ πνέει νῦν τὸν λόγον.
- ,, Πρὸς ὕψος αὖ πείθοντα πάντας ἐκτρέχειν, Τοῖς λεπτοθυμύσασι δ' ἐκ παθῶν πάλιν.
- ,, Ἀναπνοήτις οἱ Βασιλεῖς λόγοι, Μιμήμενος δὲ τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων.
- ,, Ὁ καρδίαν τε καὶ σῶμα χρυσεῖς μόνος, Τῆς ἐκτεκέντας ἐκ παθῶν ἀναψύχει.
- ,, Οὕτω πρὸς ὕψος τὴν βροτῶν παῖσαν φύσιν, Ἐκ τῆς χθονὸς φέρουσι τοῖς τέτων λόγοις. (32. σίχοι)
- ,, Λάμψεν ἐνὶ τριακοσῆ χρυσοτρισήλιος ἀγλή.

Ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐξάθη ἔτι. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τῷ Κομνηνῷ, ὅστις ἐγένετο Βασιλεὺς μετὰ τὸν Βοτανειάτην περὶ τῆς α.ρ. χρόνος ἀπὸ Χριστοῦ. εἰς τὸν καιρὸν, λέγω τέτι, ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει διαφορὰ καὶ φιλονεικία ἀναμεταξὺ εἰς τῆς ἐλλογίμους καὶ ἐναρέτους ἀνδρας. Ἄλλοι μὲν γὰρ ἀπὸ αὐτῶν, ἔλεγον ἀνώτερον τὸν Μέγαν Βασίλειον. ἐπειδὴ μὲ τῆς λόγου τε μὲν, ἐρεύνησε τὴν φύσιν τῶν ὄντων. μὲ τῆς ἀρεταῖς τε δὲ, ὁμοίαζε καὶ ἐσυνερίζετο μὲ τῆς Ἀγγέλους. καθότι δὲν ἐσυγχώρησε προχείρως τῆς ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ ἦτον σοβαρὸς κατὰ τὸ ἦθος, καὶ δὲν εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τε κἀνένα γήינוν. κατώτερον δὲ τῷ Βασιλεῖ, ἔλεγον τὸν Θεῖον Χρυσόστομον. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος τρόπον τινα εἶχε τρόπον ἐναντίον εἰς τὸν τῷ Βασιλεῖ, καὶ εὐκόλως ἐσυγχώρει τῆς ἀμαρτάνοντας, καὶ τὸ ἦθος τε ἦτον ἐλευσιμὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τῶ ἐναντί, ὕψον τὸν Θεῖον Χρυσόστομον καὶ ἔλεγον αὐτὸν τῷ Βασιλεῖ καὶ Γρηγορίου ἀνώτερον. καθότι μεταχειρίζεται διδασκαλίαν συγκαταβατικωτέρας, καὶ ὁδηγεῖ ὅλους μὲ τῶ σαφῆς καὶ εὐκόλου τῆς φράσεώς τε, καὶ τραβίζει τῆς ἀμαρτωλῶν εἰς μετάνοιαν. Καὶ καθότι

ὑπερ

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ὄρα εἰς τὸ Νεῖον Λαμναρίου.

ὑπερβαίνει τὴν ἀνωτέρω δὺν Πατέρας μὲ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν μελιρρύτων τε Συγγραμμάτων, καὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῶν νοημάτων. Ἄλλοι δὲ προσπάθειαν ἔχοντες εἰς τὰ τῶ Θεολογῆ Γρηγορίου Συγγράμματα, ἔλεγον αὐτὸν ἀνώτερον Βασιλεῖς καὶ Χρυσόσομος, καθότι αὐτὸς μὲ τὸ κομψὸν καὶ πεποικιλμένον τῆς φράσεώς τε, καὶ μὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσνόητον τῶν λόγων τε, καὶ μὲ τὸ ἀνθρῶν τῶν λέξεων, ὑπερέβηκεν ὅλως τὴν σοφίαν, ὅσον τὴν παλαιὴν καὶ περιβοήτην εἰς τὴν ἑξωτερικὴν καὶ Ἑλληνικὴν σοφίαν, ὅσον καὶ τὴν νεωτέραν καὶ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς. Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς καὶ φιλονεικίας, ἐσχίσθησαν εἰς τρία μέρη τὰ πλῆθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλοι μὲν, ἐλέγοντο Ἰωαννῖται, ἄλλοι δὲ, Βασιλεῖται, καὶ ἄλλοι Γρηγορίται.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔτι ἦσαν σχισμένοι οἱ Χριστιανοί, καὶ ἔτι ἐδιαφέροντο οἱ ἐλλόγιμοι ἄνδρες, διὰ τῆτο ἐφάνηκαν κατὰ τὸ ὄνειρον οἱ τρεῖς ἔπι Ἱεράρχαι καὶ Διδάσκαλοι, πρῶτον μὲν, ὁ καθ' ἑνας χωριστὰ χωριστὰ, ἔπειτα δὲ, καὶ οἱ τρεῖς ἐνωμένοι ὁμοῦ, εἰς τὸν τότε Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Εὐχαίτων. (ἦτις καὶ Εὐτικατῖα λέγεται καὶ κοινῶς Ἐφλεέμ, ἐν τῇ Γαλατῖα εὐρισκομένη, καὶ ὑποκειμένη ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Γαγγρῶν.) Ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης ἕως ἄνδρας ἐλλόγιμος, καὶ ἔμπειρος τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς μαρτυρεῖται τὰ παρ' αὐτῷ πονηθέντα Συγγράμματα, καὶ πρὸς τέτοις ἦεν καὶ ἄνδρας, ὅπῃ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς. Εἰς τῆτον, λέγω, φανέντες, μὲ ἕνα ζῶμα τῷ λέγουσι καὶ οἱ τρεῖς. Ἡμεῖς ἕνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, καθὼς βλέπεις, καὶ καμμίαν ἐναντιότητα εἰς μάχην ἔχομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν διαφορὰν κερὰς ὅπῃ ἐτύχομεν, ἔτι ὁ καθ' ἑνας ἀπὸ ἡμᾶς ὑπὸ τῷ Θεῷ κινούμενος Πνεύματος, διαφορὰς καὶ τὰς διδασκαλίας συνέγραψε. Καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ταῦτα καὶ ἐξεδώκαμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρῶτος ἀνάμεσα εἰς ἡμᾶς δὲν εἶναι, ἔτε δευτέρος. ἀλλὰ, εἴαν τὸν ἕνα εἰπῆς, εὐθύς καὶ οἱ ἄλλοι δὺν ἀκολουθεῖν.

Διὰ τῆτο πρόσαξον τὴν φιλονεικίαν, νὰ μὴ χωρίζονται ἐξ αἰτίας ἐδικῆς μας. Εἰς ἡμᾶς γὰρ ἦεν καὶ εἶναι σπουδὴ καὶ προθυμία, ὅσον ὅταν εἴμεθα ζωντανοί, ὅσον καὶ πῶρα ὅπῃ μετέστημεν, τὸ νὰ εἰρηνεύωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὸν Κόσμον εἰς ἕνωσιν καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ὄχι νὰ τὸν χωρίζωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμέραν μίαν ἕνωσον καὶ τὴν τρεῖς ἡμᾶς, καὶ σύνθεσον, τὰ τῆς ἐορτῆς μας τροπάρια καὶ ἄσματα, καθὼς εἶναι πρέπον εἰς τὴν ἐδικὴν σε σύνεσιν, καὶ ἀκολούθως παράδοσαι εἰς τὴν Χριστιανῶν, ὅτι ἕνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Βέβαια δὲ καὶ ἡμεῖς θέλομεν συμβοηθῆσομεν εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνων, ὅπῃ ἐκτελεῖται τὴν κοινὴν Μνήμην μας. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς φαινόμεθα, ὅτι ἔχομεν καμμίαν παρρησίαν καὶ δύναμιν κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι, ἐφάνηκαν ὅτι ἀνέβηκαν πάλιν εἰς τὴν Οὐρανὸν, καταλαμπόμενοι ἀπὸ φῶς ἄπειρον, καὶ ἕνας τὸν ἄλλον καλεῖντες κατ' ὄνομα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁ ἱερός Ἰωάννης, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐδιώρισαν οἱ Θεῖοι Ἱεράρχαι. Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τῶ λαοῦ κατεσίγησε, τὴν δὲ φιλονεικίαν, εἰρηνεύσεν. (ἦτον γὰρ περιβοήτης κατὰ τὴν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ, ὅθεν καὶ ὁ λόγος τῆ εἶχε δύναμιν καὶ πειθῶ.) Καὶ τὴν ἐορτὴν ταύτην παρέδωκε νὰ ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ. καὶ βλέπε, ὡ ἀναγνώσα, τὴν σύνεσιν καὶ διάκρισιν τῶ Θεῶν τέττε ἀνδρός. Ἐπειδὴ γὰρ εὐρῆκε τὸν Ἰαννουάριον τῆτον Μῆνα, ὅπῃ εἶχε καὶ τὴν τρεῖς τέττες Ἱεράρχας ἐορταζομένους, τὸν μὲν Μεγάλαν Βασιλείον, κατὰ τὴν πρῶτην, τὸν δὲ Θεολόγον Γρηγόριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόσομον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην: τέττε χάριν πάλιν ἕνωσεν αὐτούς, κατὰ τὴν τριακοστὴν τῆτον τοῦ αὐτοῦ Μηνός, καὶ ὅσον ἐσόλισε τὴν ἀκολουθίαν τούτων, μὲ κανόνας, καὶ τροπάρια, καὶ μὲ λόγον ἐγκωμιαστικόν, καθὼς ἔπρεπεν εἰς τοιοῦτης μεγάλης Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χαριτόνυμος οὗπος Ἰωάννης, ὡσε ὅπῃ, φαίνονται ὅτι κατὰ νεύσιν καὶ φωτισμὸν, ὡς νομίζω, τῶν τριῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν συνετέθησαν τὰ ἄσματα τῆς ἀκολουθίας ταύτης. Τελείως γὰρ δὲν ἔχουσι καμμίαν ἑλλειψιν ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα ἐκεῖνα ὅπῃ ἀποβλέ-

πειν εἰς ἔπαινον τῶν Ἁγίων. Ὁθεν τὰ τροπάρια αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ ὅσα ἄλλα τροπάρια ἔγιναν ἕως τῆ νῦν, καὶ ἀπὸ ὅσα εἰς τὸ μέλλον ἔχεν νὰ γένωσιν.

Ἦτον δὲ κατὰ τὴν θείαν τῆ σώματος καὶ τὴν χαρακτῆρα τῆ προσώπου ποιότητι, οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι. ἀγαλὰ καὶ εἶπομεν περὶ τῆς, καὶ εἰς τὴν ξεχωριστὴν ἑορτὴν τῆ καθ' ἑνός. Ὁ μὲν θεῖος Χρυσόστομος, ἦτον μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα τῆ σώματος, εἶχε μεγάλην κεφαλὴν, ἦτον ξηρὸς καὶ πολλὰ λεπτόσαρκος, ἦτον μακρομύτης, καὶ πλατέα ἔχων τὰ ῥωθῶνια, ἦτον κίτρινος ὄμῃ καὶ ἄσπρος, εἶχε βαθυλωτὲς τὲς ὀφθαλμοὺς, καὶ μεγάλως τὲς βολβούς. Ὁθεν ἐκ τέτων ἠκολούθει νὰ λάμπη μὲ χαριέστερα ὄμματα, ἀγαλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μέλη τῆ σώματος, ἔδειχνε πῶς ἦτον λυπηρὸς. Εἶχε μεγάλον τὸ μέτωπον καὶ χωρὶς τρίχας, χαραγμένον μὲ πολλὰς χαραγὰς. εἶχεν αὐτία μεγάλα, καὶ τὸ γένειον μικρὸν καὶ ὠραϊόπατον, ἀνθισμένον μὲ ὀλίγας ἄσπρας τρίχας. ἀπὸ δὲ τὴν υψείαν εἶχε τὰ σιαγόνα εἰς τὸ ἄκρον βαθελαμένα.

Τόσον δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰπῆμεν διὰ τῆτον τὸν Ἅγιον, ὅτι μὲ τὲς λόγους, καὶ τὴν ῥητορικὴν τῆ εὐφράδειαν, ὑπερέβαλεν ὅλης τὲς σοφῆς, καὶ ῥήτορας τῶν Ἑλλήνων. Μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως, μὲ τὸ πλάτος τῶν νοημάτων, καὶ μὲ τὸ σαφές καὶ ἀνθρον τῆς φράσεως. Τόσον δὲ πολλὰ ἐσαφῆνισε καὶ ἐξήγησε τὴν θεῖαν Γραφὴν, ὡς ἕδεις ἄλλος, καὶ μὲ τὰς τοιαύτας διδασκαλίας τῆ, τόσον πολλὰ ἐβοήθησε καὶ αὐξήσε τὸ κήρυγμα τῆ Εὐαγγελίᾳ, ὡς ὅπως, ἂν ὁ Ἅγιος ἔτος δὲν ἐχρημάτιζεν, (ἀγαλὰ καὶ ἦναι τολμηρὸν νὰ τὸ εἰπῆ τις) ἔπρεπε πάλιν νὰ γένη μία δευτέρα παρουσία τῆ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν. Τόσον δὲ μέγας ἔγινεν ὁ χρυσορρήμων ἔτος κατὰ τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὅτι, ὅλης ὁμῆ ὑπερέβαλε τὲς ἐναρέτης, πηγὴ χρηματίσας τῆς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. καὶ ὅλος ὢν αὐτόχρημα, φιλαδελφίατε, καὶ διδασκαλία. Οὗτος λοιπὸν ζήσας χρόνος ἐξηντατρεῖς, καὶ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Μέγας Βασιλεῖος ἦτον κατὰ τὴν θείαν καὶ τὸ ἀνάστημα τῆ σώματος, πολλὰ μακρὺς. ἦτον ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μαῦρος ὄμῃ καὶ κίτρινος κατὰ τὸ χροῶμα, ἦτον μακρομύτης, εἶχε καὶ ὀφρύδια στρογγυλά. τὸ δὲ δέριμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρυδίων, τὸ εἶχε συμμαζωμένον, ἐφαίνετο ὅμοιος μὲ ἓνα ὅπως συλλογίζεται καὶ προσέχει εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆ. Εἶχε τὸ πρόσωπον ζαρωμένον μὲ ὀλίγας χαραγὰς, εἶχε τὰ μάγδα μακρὰ καὶ τὲς μίνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συσφραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς. Ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, πῶς εἶχεν ὀλίγον κρευμένας τὰς τρίχας. τὸ γένειον εἶχε μακρὸν ἀρκετὰ, καὶ τὰς τρίχας εἶχε μεμιγμένας: ἦτοι μαύρας ὄμῃ μὲ ἄσπρας. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπερέβαλε κατὰ τὴν παιδείαν τῶν λόγων, ὄχι μόνον τὲς σοφῆς καὶ ἐλλογίμης ὅπως ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἀκόμη τὲς παλαιῆς. Φθάσας γὰρ εἰς καθ' ἑίδος παιδείας, εἰς καθ' ἑμὴν ἀπὸ αὐτὰς τὸ κράτος καὶ τὴν νίκην ἀπόκτησεν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἤσκησε φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆς πράξεως, ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τέτων δὲ, ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, γενόμενος δὲ χρόνων πεσαρακόοντα, καὶ εἰς πέντε χρόνος ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν, (1) πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος ἦτον, μέτριος μὲν κατὰ τὴν θείαν, καὶ τὸ ἀνάστημα τῆ σώματος, ὀλίγον δὲ κίτρινος, ὁμοῦ καὶ χαριέης. εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν μύτην, εἶχε τὰ ὀφρύδια ἴσα, ἔβλεπεν ἡμέρα καὶ καταδεκτικὰ, εἶχε τὸ δεξιὸν ὄμματι ξηρότερον ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν, καὶ ἐφαίνετο ἓνα σημάδι πληγῆς εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆ. (2) εἶχε τὸ γένειον,

(1) Κατὰ δὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἀπὸ χρόνος, καὶ ἔχει τελεσε, ἐποίμασι τῆ Ἐκκλησίαν. ,, Ὁμοίως καὶ ὁ Θεολόγος ἦναι τῆς. ὡς ἔπαινα αἰ ἔση τῆς ζωῆς σου δὲν Βασιλεῖς εἶναι 49. καὶ ἔχει 40. ἢ 45. Καὶ ἀρίων τῆ λέγω, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἡνωτέρου Γρηγόριον, εἶχασεν τῆ 60. κατὰ δὲ τὸν Ὁσείριον, εἶση 50.

(2) Διὰ τὸ σημάδι αὐτο ὅπως ἔχειν ὁ Θεολόγος εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τῶ ὀφθαλμοῦ, εἶπομεν εἰς τὸ ξεχωριστὸν Συναξαριστὸν αὐτῆ κατὰ τὴν ἐκδοτικὴν πέμπτην αἰ τῆ παρόντος Ἰαννουαρίου, καὶ ὅρα ἐκεῖ, ἵνα μὲ αἰ αὐτὰ ἀναφέρονται καὶ εἰδῶ, περιττολογῶμεν.

νειον, δασύ μὲν ἀρκετὰ, ὄχι δὲ, καὶ μακρόν. ἦτον φαλακρὸς καὶ ἄσπρος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔδειχεν ὅτι τὰ ἄκρα τῶ γενέει τῶ ἦτον ὡσάν καπνισμένα. Εἶναι δὲ ἄξιον καὶ εἰπῶμεν περὶ τῶ Θεολόγου τῶ, ὅτι ἀνίσως ἔπρεπε νὰ γένη ἕνας ζύλος ἐμφυχος καὶ ζωντανός, σιωθεμένος ἀπὸ ὄλας τὰς ἀρετὰς, τῶτο ἦτον ὁ Μέγας ἔπος Γρηγόριος. Ὑπερνεκίσας γὰρ μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς τῶ τῶς εὐδοκιμῆντας κατὰ τὴν πράξιν, εἰς πόσιν ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὡσεὶ ὅπῃ ὅλοι ἐνικῶντο ἀπὸ τὴν σοφίαν ὅπῃ εἶχε, πόσον εἰς τῶς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα. Ὁθεν ἀπόκλιθε κατ' ἐξαιρέτων τρόπον, καὶ τὸ νὰ ἐπνομαζέται Θεολόγος. Ἐποίμανε δὲ καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινῶπολει Ἐκκλησίαν δώδεκα χρόνους, ζήσας ἐπὶ γῆς χρόνους ὄλας ὀδοῦκοντα. (ὅρα περὶ τῶτων καὶ εἰς τὸν νέον Παράδεισον, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὸν Χρῦσανθον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Ἱππολύτου Πάπα Ῥώμης, καὶ τῶν σὺν αὐτῶ.

„ Τόλμη θάλασσαν Ἱππόλυτος εἰσδύνει,

Ἱππόλυτος.

„ Οἶα κροαίνων Ἱππος ἐν λείῳ πέδῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κενσερίνος εἶφει τελειῖται.

„ Τείνων τράχηλον τῶ εἶφει Κενσερίνος,

Κενσερίνος.

„ Ἦν οἶον ξυρῶ τοῖς συνάθλοισ ἀκόνῃ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαβαῖνος λαμπᾶσι πυρὸς τελειῖται.

„ Σπλάγχνα φλέγσι Σαβαῖνος λαμπᾶσι,

Σαβαῖνος.

„ Τὰ παμπύνηρα τέυα τῆς ἀσπλαγχνίας.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χρυσῆ εἰς βυθὸν βληθεῖσα, τελειῖται.

„ Χρυσῆ βυθῶ βληθεῖσα πασῶ τῶ πόλε,

Χρυσῆ.

„ Νύμφη πρόσσεισι προσφάτως λελεμένη.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τῶς χρόνους τῶ Βασιλέως Κλαυδίου, Ἡγεμόνος δὲ Βικαρίου τῶ καὶ Οὐλπίου Ῥώμης καλεμένους, ἐν ἔτει σξθ'. ἀπὸ τῶτων δὲ, ὁ Ἅγιος Κενσερίνος ἦτον πρῶτος τῆς Συγκλήτου βελῆς, Μάγιστος κατὰ τὸ ἀξίωμα. Οὗτος λοιπὸν διαβαλθεῖς ὡς Χριστιανός καὶ ἐρωτηθεῖς, ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Ὁθεν βάλλεται εἰς τὴν φυλακὴν. ἐπειδὴ δὲ ἔγιναν πολλὰ θαύματα ἀπὸ αὐτόν, καὶ νεκρὸς ἀνέστη, διὰ τῶτο ὅλοι οἱ παρευρεθέντες στρατιῶται ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁθεν καὶ ὅλοι ἀπεκεφαλίσθησαν, τὸν ἀριθμὸν ὄντες εἴκοσιν. Ἡ δὲ μακαρία Χρυσῆ, διέλαμπε καὶ κατὰ τὸ γένος, καὶ κατὰ τὴν εὐσέβειαν. Χριστιανὴ γὰρ ἦτον. Ὁθεν κρεμάται ἀπὸ τόπον ὑψηλόν, καὶ μὲ τὰ βένευρα ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς. ἔπειτα ἐξαπλωθεῖσα κατὰ γῆς ἀνάσκελα, δέρνεται μὲ χονδρὰ ραβδία, καὶ κατακαίεται εἰς τὰ πλευρὰ μὲ λαμπάδας ἀναμμένας, καὶ ἔτσι ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν. Ὑστερον εὐγάνεσιν αὐτὴν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τζακίζεν μὲ πέτρας τὰ σιαγόνιά της, καὶ μὲ μπάλλας μολιβένας συντρίβεν τὴν ράχι της. Μετὰ ταῦτα κρεμῶσιν ἀπὸ τὸν τράχηλόν της μίαν πέτραν, καὶ ρίπτωσιν αὐτὴν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἔπως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τῶ Μαρτυρίας τὸν Στέφανον.

Ὁ δὲ Ἅγιος Σαβαῖνος καὶ αὐτὸς ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, δέρνεται εἰς τὸν λαμὸν μὲ μπάλλας βαρείας, ἔπειτα κρεμάται ἀπὸ ξύλον καὶ δέρνεται μὲ βένευρα, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας καίε-

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὰς τρεῖς αἰτούς Ἱεράρχαι ἐγκάμα δὺν γλαφυρὰ σωίωξεν ὁ θεὸς Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων, ὁ καὶ τῶ Ἀπολυθίαν αὐτῶν ἄρετα συγγράφας. ὦν τῶ μὲν εὐός ἡ ἀρχὴ ἐσιν αὐτῇ, Τρεῖς μὲ φερὸς τριώνυμον παροτρύνει κίνησιν. τῶ δὲ ἑτέρῃ, αὐτῇ, Πάλιν Ἰωάννης ὁ τῶ

γλώτταν χρυσοῦς. Ὁμοίως καὶ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἔδει μὲν ἔδει ὁ Ἰωάννη. (σέζονται καὶ πὶ τρεῖα ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῶ Κοινοβίῳ τῶ Διονυσίου. ἐν τῇ Ἱερᾷ Μοῦν δὲ τῶ Βασιλαίδι, καὶ δὺν τῶ Εὐχαΐτων ὁμοίως καὶ ἐν τῇ πῶν Ἱβήρων.)

Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπευράθει ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, διὰ τὸτο ὁ Θεῖος Κύρος ἐπῆγεν εἰς ἕνα Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, καὶ γενόμενος Μοναχὸς ἐκατοίχισεν εἰς αὐτό. Καὶ εἰς τὸσον ὕψος ἀρετῆς ἔφθασεν, ὥστε ὅπῃ ἐποίει καὶ θαύματα, καὶ ἰάτρους κάθε νόσον: ἦτοι πολυχρόνιον ἀσθενεῖαν, καὶ κάθε μαλακίαν: ἦτοι ἀσθενεῖαν ὀλιγοχρόνιον. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀκέσας τὰ θαύματα ὅπῃ ἐποίει ὁ Ἅγιος Κύρος, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχωρήσας ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπῃ ἦν ὁ Ἅγιος Κύρος, καὶ ἔτι εὐρίσκειτο μαζὶ μὲ αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσυνέβη νὰ πιασθῇ ἀπὸ τῆς Ἑλλήνας μίᾳ γυναικί Ἀθανασία ὀνομαζομένη, ὁμῶς μὲ τὰς τρεῖς θυγατέρας τῆς Θεοδότῃ, Θεοκτίστῃ, καὶ Εὐδοξίᾳ, καὶ ἐμελλοῦ νὰ παρασθῶν εἰς τὸν Κριτὴν καὶ νὰ βασανισθῶν διὰ νὰ ἀρνηθῶν τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ: διὰ τὸτο ἀκέσαντες τὰυτὰ ὁ Κύρος καὶ Ἰωάννης, ἐφοβήθησαν, μήπως ὡς γυναῖκες ὅπῃ ἦν, ἤθελον δειλιάσῃν εἰς τὸ Μαρτύριον. Ὁθεν ἐπῆγαν καὶ τὰς ἐνεδυναμώσαν μὲ τὰ λόγια τῶν, καὶ ἐπαρακίνησαν αὐτὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Μαρτυρίας. Ἐκ τῆς αἰτίας δὲ ταύτης ἐπίασθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τῆς Εἰδωλολάτρης, καὶ ὁμολογίσαντες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐβασανίσθησαν μὲ πολλὰς τιμωρίας, καὶ τελευτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν ὁμῶς μὲ τὰς ῥηθείσας Ἁγίας τέσσαρας γυναῖκας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτῶν Ναόν, τὸν εὐρίσκόμενον εἰς τὸν καλόμενον Φωρακίαν. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν, ἔρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης Ἁγίας Μάρτυρος Ἀθανασίας, καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς Θεοδότης, Θεοκτίστης, καὶ Εὐδοξίας.

„ Μήτηρ ἀρίστη καὶ τριάς θυγατέρων,
„ Πόθῳ πατρὸς θνήσκουσι τῶ πάντων ξίφει.

Ἀθανασία.
Θεοδότη.
Θεοκτίστη.
Εὐδοξία.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Οὐϊκτωρίνος, Οὐϊκτωρ, καὶ Νικηφόρος ἐν ὄλμῳ (ἦτοι ἐν γεδίῳ) συντριβέντες, τελειῶνται.

„ Ὀλμῳ μέλι τρεῖς συντριβέντες γεννάδα,
„ Ὄφθησαν οἱ τρεῖς σώματος Χριστοῦ μέλι.

Οὐϊκτωρίνος.
Οὐϊκτωρ.
Νικηφόρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλάυδιος χεῖρας καὶ πόδας ἐκκοπεῖς, τελειῶται.

„ Καλὴν ἀπαρχὴν Κλάυδιος τῷ Κυρίῳ,
„ Ἐκ σώματος δίδωσι χεῖρας καὶ πόδας.

Κλάυδιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Διόδωρος ἐν καμίνῳ βληθείς, τελειῶται.

„ Ἐν τῇ καμίνῳ καὶ τὸ τῆ πόνο σέφος,
„ Εἴσελθε Διόδωρε Μάρτυς καὶ σέφος.

Διόδωρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαραπῖνος, ξίφει τελειῶται.

„ Εἶτα ξίφει σέρξωσε τῷ φόβῳ βίε;
„ Καὶ πῶς Θεὸς σέρξει με τὸν Σαραπῖνον;

Σαραπῖνος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παππίας ἐν θαλάσῃ βληθείς, τελειῶται.

„ Λῶσαι θαλάσσης πικρὰ λυτρά Παππία,
„ Καὶ τῆ γλυκασμῆ τῆς ἀνω τρυφῆς τύχης.

Παππίας.

Οὗτοι

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων τῶτων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου, σωζομένην ὁ Ἱεροσολύμων Σαφρόνιος, διὰ τὴν ἰατρούσαν τῆς ὀφθαλμίας αὐ. καὶ ὅρα εἰς τὴν εὐδελκασίαν τῆς Μαρτυρίας ἐν τῷ Συναξαριστῷ τῆς Ἁγίας Σαφρονίας. Ὁθεν καὶ ἐγκώμιον ἐπέλεξεν εἰς αὐτὰς. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Ἄλλοι μὲν ἄλλως τοὺς Ἁγίους τιμάσασιν (σφίξεται ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων)

ἀλλὰ καὶ τὸ Μαρτύριον αὐτῶν ἐν αὐταῖς σφίξεται. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Κύρος ὁ περιφανὴς τῶν Μαρτύρων. Ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ Λαύρᾳ καὶ ἄλλοι λόγος δέξεται, διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ περὶ τῶν Ἁγίων Παρθένων Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας, καὶ τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἀθανασίας. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Ὁ μὲν σωφίλους λόγος τῆς Εὐαγγελικῆς κηρύγματος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐκατάγοντο μὲν, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ἦτον δὲ κατὰ τὴν χρόνον τῆ Βασι-
λέως Δεκίε, ἐν ἔτει σνα'. διὰ δὲ τὴν τῆ Χριστῶ ὁμολογίαν καὶ πίσιν πιασθέντες, ἐφέρθησαν
ἔμπροσθεν εἰς τὸν Τέριτον τὸν Ἀνθύπατον, ὅστις εἶχε τὴν ἐξουσίαν τῆ Μορέως. Ὁθεν ἀφ' ἧ
ἐτιμωρήθησαν μὲ πολλὰς βασάνων, ἔλαβεν ὁ καθ' ἑνας ἀπὸ αὐτῶν διαφορετικὸν τέλος τῆ Μαρ-
τυρίας. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Οὐϊκτωρίνος καὶ Οὐϊκτωρ καὶ Νικηφόρος οἱ τρεῖς ὁμῶς, ἐβάλθησαν
μέσα εἰς γυδίον μεγάλην, καὶ τζακισθέντες ὅλα τὰ μέλη τῆ σώματος, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των
εἰς χεῖρας Θεῶ. Ὁ δὲ Ἅγιος Κλάυδιος, χεῖρας καὶ πόδας κοπέεις, ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Ἅγιος
Διόδωρος βαλθεῖς μέσα εἰς κάμινον πυρὸς, ἔλαβε τὸ τέλος τῆ Μαρτυρίας. Ὁ δὲ Ἅγιος Σα-
ραπίνος, μὲ ξίφος ἀπενεφαλίσθη. Καὶ τελευταῖον ὁ Ἅγιος Παππίας ριφθεῖς εἰς τὸν βυθὸν
τῆς θαλάσσης, τελεῖται. Καὶ ἔπος ἔλαβον ὅλοι παρὰ Κυρίου, τὴν Στεφάνου τῆ Μαρτυρίας.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τρυφαίνης.

„ Τᾶυρος Τρύφαινα σὲ τρυφᾷ τὸ σαρκίον,
„ Καὶ πρὸς τρυφὰς πέμπει σε τὰς ἀκηράτους.

Τρύφαινα.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἐκατάγεται ἀπὸ τὴν Κόζικον τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, θυγάτηρ
Ἀνασασίε τινὸς Συγκλητικῆ, καὶ μητρὸς Σωκρατίας Χριστιανῆς. Ἐμαρτύρησε δὲ, ὅχι φερθεῖσα
ἀπὸ ἄλλης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Εἰδωλόατρας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀπὸ λόγου τῆς ἐπῆγεν εἰς
τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπερίπαυε τὰ εἰδωλόατων, καὶ ἐκατηγόρει τὰς αἰσχρὰς πράξεις, μὲ τὰς ὁποίας
ἐνόμιζον οἱ ἄφρονες, ὅτι τιμῶσι τὴν ψευδωνύμου Θεοῦ των. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πρὸς
τούτοις ἐδίδασκεν αὐτούς, νὰ ἀφήσων μὲν, τὴν Ὀρθοκείαν τῶν ματαίων Εἰδωλόων, νὰ ἐπιστραφῶν
δὲ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίσιν. Ὁθεν κατὰ προσηγὴν Καισαρίε τοῦ Ἡγεμόνου, ἔβαλαν αὐτὴν
μέσα εἰς μίαν ἀναμμένην κάμινον. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς ἀπὸ αὐτὴν ὑπὸ τῆς τοῦ
Χριστοῦ χάριτος, διὰ τοῦτο ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀφεθεῖσα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς
τὰ καρφία, ὅπου εἶχον ἐμπυγμένα ὑποκάτω.

Ὁθεν ἐκαρφώθη ἀπὸ ἐκεῖνα τὸ σῶμά της, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τὴν φάγῃ,
καὶ τὰ μὲν ὄλλα θηρία, δὲν τὴν ἤγγισαν. ἕνας δὲ τᾶυρος ἄγριος ὀρμήσας κατεπάνω της,
ἔσχισε τὴν Ἁγίαν μὲ τὰ κέρατά της, καὶ οὕτως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τὸν τῆ Μαρτυρίας ἀμά-
ραντον Στεφάνου. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐχύθη τὸ Ἅγιον αἷμα τῆς
Μάρτυρος, εὐγῆκε μία βρύσις νεροῦ καθαροῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅσαι γυναῖκες πίνων, ὅπου δὲν
ἔχων γάλα ἀφ' οὗ γεννήσων, αὐταὶ εὐθύς κάμνωσι γάλα, καὶ προχέουσι τοῦτο εἰς τὰ νεογέν-
νητα τέκνα των. Οὐ μόνον δὲ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τὰ θηλυκὰ ἄλογα ζῶα, ὅπου δὲν ἔχων γάλα,
καὶ αὐτὰ, λέγω, πίνοντα ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκεῖνο, τὴν ἰδίαν χάριν λαμβάνουσι καὶ κατεβάζουσι γάλα.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἡλίας ὁ Ἀρδέννης, ὁ ἐν τῆ Καλαμάτῃ τῆς Πελοποννήσου Μαρ-
τυρήσας ἐν ἔτει αχπς'. πύρι τελεῖται.

✠ „ Οὐ πῦρ φλέγει σε Ἡλία σεφηφόρε.

* Ἡλίας.

„ Ἐνδον γὰρ εἶχες πῦρ Θεῶ τῆς ἀγάπης. (1)

Ταῦς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῶ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

„ Εἴληφε τέρμα, Μὴν Ἰαννουαρίε,

„ Θεῶ δὲ δόξαν, τέρματος χωρὶς φέρει.

Τε

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ Ἁγίῳ ἐνδόξῳ Ἀποστόλῳ Τιμοθέῳ τὰ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας
ἐλλείποντα Τροπάρια, ψαλλόμενα τοῖς βελομένοις.

Ἦχος α'.

Ακτίσι καταγασθεῖς, τῷ λαμπρῷ τῆς οἰκεμένης Ἡλίας, Πάυλε τῷ τῶν Ἐθνῶν Διδασκάλῳ καὶ χριστοκήρυκος, ἄλλος ἐκεῖνος παρήλιος γέγονας, Τιμόθεε Ἀπόστολε. ὄθεν τὴν μὲν διάνοιαν τῶν ἀπίστων, ὡς ἐκεῖνος, φωτὶ τῆς σῆς διδασκαλίας ἐφώτισας. τὴν δὲ καρδίαν αὐτῶν, εἰς πόθον τῆς Θεογνωσίας ἐθέρμανας. καὶ νῦν πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ω τῆς μεγίστης ἀξίας καὶ χάριτος, ἧς ἔτυχες Τιμόθεε Ἀπόστολε! τῷ γὰρ εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἀρπαγέντος, καὶ ἄρρητα ἀκέσαντος ῥήματα, τῷ σκεύει τῆς ἐκλογῆς, τῷ ἐν Χριστῷ λαλῶντες Πάυλε. τῷ τῶν Ἀποστόλων Κορυφαίῳ, τῆς ἐξαερέτης καὶ διαφερέσης, καὶ ἰδιαίτερας ἀγάπης, παρὰ τὰς ἄλλας πᾶντας ἠξίωσαι. τέκνον γὰρ σε ἀγαπητὸν καὶ γνήσιον, ὡς πατὴρ φιλοσοργότατος, γλυκερώτατα ὀνομάζει, μνεῖαν σε ποιέμενος, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσι, καὶ ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, ἵνα χαρὰς πληρωθῇ, μεμνημένος σε τῶν δαυρύων. καὶ νῦν σὺν αὐτῷ ἐν Οὐρανοῖς ἀυλιζόμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελέντων, τὴν ἱεράν σε πανήγυριν.

Ἦχος γ'.

Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία. ἧς τινες ὀρεγόμενοι, ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτὰς περιέπειραν ὀδύνας πολλὰς. Πρὸς σὲ ἐπιστέλλον, ὁ Μέγας Πάυλος ἔγραφε, Τιμόθεε Ἀπόστολε. ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελθὲ ταῖς πρεσβεύσεις σε, τὰς ἐν ἀκτιμοσύνη βίῳν ὑπεσχημένους Θεῷ παραοίδιμε. καὶ πάντα τὰ ἄλλα φυλάττειν, τὰ πρὸς σὲ παρ' ἐκείνου γεγραμμένα ἀξίωσον, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος α'. τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ. Τὸν φωσῆρα τῶν πιστῶν καὶ Ἀπόστολον, καὶ τὰ ἐξῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Δεῦτε πέθω ἀθροίσθητε, οἱ φιλέοργοι ἅπαντες, καὶ τὴν πανσεβάσμιον ἐκτελέσατε, Μνήμην ἐνθέοις ἐν ἄσμασι, Τιμοθέε σήμερον, Ἀποστόλε τῷ σεπτῷ, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες καὶ δοξάζοντες, τὸν αὐτὸν εἰς τὰ πέρατα τῷ Κόσμῳ, ὡς φωσῆρα τῶν ἐν σκότει, διαπρυσίως δοξάσαντα.

Στίχ: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Αποστόλων ὁμότροπον. ἀληθείας τὸν κήρυκα. εὐσεβείας πρόβολου ἀδιάσεισον. Πάυλε μὴν ἐπιστήθιον. Μαθητὴν τε γνήσιον, καὶ συνέδμῳ ὁμῶ, τὸν Τιμόθεον ἅπαντες μακαρίσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες μὴ ἐλλίπης, ἀεννάως ἐκτετεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Στίχ: Οἱ Οὐρανοὶ διηγῶνται.

Διδαχῇ ἠκολούθησας, τῇ τῷ Πάυλῳ Τιμόθεε, ἀγωγῇ προδέσειτε πίσει ἐνδοξε, μακροθυμία ἀγάπη τε, διωγμοῖς παθήμασιν, ὡς ἵδὸς ἀληθινός, μαθητῆς ὡσπερ γνήσιος. ὄθεν Ἁγίε, σὺν τῷ Πάυλῳ τῷ Θεῷ νῦν ἀγάλλῃ, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἐν ἐρανοῖς σκηνώμασιν.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ως βέλος τῆ δυνατῆ, ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τῆ Βασιλέως ἐπάγης, Ἀπόστολε Τιμόθεε, κατὰ ὁ φαλμογράφος Δαβιδ προσφώνησεν. ὡς βέλος ὅμως ἠκουημένον. ἵνα τῇ μὲν ὀξύτητι, εἰς τὸ βάθος παραδύμενος, τέμνης προθέλυμνον τῆς ἀσεβείας τὴν ἀκανθάν. τῇ δὲ λαμπρότητι, τὴν διάνοιαν φωτίξης πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἐπίγνωσιν. καὶ τοῖς δυσὶν ὁμῶ, τὰς πρώην ἐχθρὰς, φίλως ποιῆς ὑποσπόνδους, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων. ὃ παριστάμενος σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Εἰς τὸν Ὅρθρον Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ: Κάθισμ: Ἦχος α'.
Τὸν τάφον σε Σωτήρ.

Η μνήμη ἡ φαιδρά, Τιμόθεε ἐπέση, καὶ πάντων δαδαχεῖ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας. αὐτὴν ἐν εὐορτάσωμεν, καὶ ἡμεῖς μετὰ πίσεως. ἵνα λάβωμεν, παρὰ Χριστῷ τῷ Σωτῆρος, χάριν ἔλεος, καὶ ὀφλημάτων τὴν λύσιν, τῆ τῆτον δοξάσαντος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τῆ τόκου Παρθένε. Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε. Παρθένος ἀετάρθενος, μετὰ τόκον διέμενας. ὄθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοῖ ψυχῇ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ: Κάθ: Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πυκναῖς ἐπάλαισας, νόσοις τῆ σώματος. κακοπαθείας τε, πολλὰς ὑπέμενας, Εὐαγγελίου τῷ Χριστῷ, χάριν μάκαρ Τιμόθεε. καὶ θάνατον ἔλαβες, δι' αὐτὸν καρτερώτατε. ὄθεν ἐν ὑπίστοις σε, ὁ Χριστὸς ἐξεφάνωσε, Στεφάνοις ἀκηράτοις τοῖς τῆς δόξης, Ἀπόστολον αὐτῷ ὡς θεῖον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ κοιμήσεισ Παρθένε ἀχραντε, καὶ ὁ Τιμόθεος συνεισελήλυθε, μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν, εἰς θῆαν τῆ Ἱερῶ σε, καὶ πανσέπτῃ σώματος. καὶ ὑμνῶντων ἀκήκοεν, ἐνθεασμιώτατα, Ἀποστόλων τὸν τόκον σε. καὶ ὕμνος τὰς ἐκείνων ἐκ ζήθους, ἔλεγε πᾶσι μετὰ ταῦτα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθ: Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν λαμπρὰν καὶ εὐσημον, σὲ ὃ Τιμόθεε σοφὴ μνήμην Χριστὸν μεγαλύνουσα, τὸν σὲ ἐν πόλει καὶ γῆ μεγαλύνοντα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Επληγῶθην πάθεισιν, ἰάτρευσόν με. ἐκακώθην πταισίμασι, σῶσόν με Μῆτερ τῆ Θεῶ, ἡ τὸν Σωτῆρα κυύασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανάχραντε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τῆ δ'. Ἦχος. Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγῶνται. Πᾶσα Πνοή. Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς Ἀπόστολον.

Δόξα. Ταῖς τῆ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με Ἦχος πλ. β'.

Τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀμέσως παριστάμενος Ἀπόστολε Τιμόθεε. Καὶ μετὰ Πάυλου τῷ σὲ Διδασκάλου, καὶ κατὰ πνεῦμα Πατρὸς φιλοσόργε, παρρησίαν πρὸς αὐτὸν

κεκτημένος, μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονευούτων σου Ἱερώτατε. καὶ πρέσβευε ἀτάσως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὰς Αἴνας ἰσῶμεν Στίχ: δ. κ. Ψάλλομεν Στιχηρ: Προσόμ: Ἦχος α΄.
Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν Ἱεράν σε εἰκόνα, καπισπαζόμεθα, νῦν αἰσθητῶς παμμάκαρ, νοερώς δὲ τὸ θεῖον, Λείφανόν σου πάντες ἀπὸ ψυχῆς, προσκυνῶμεν Τιμόθεε, ἐκδυσωπέντες σε βλάβης παντοδαπῆς, καὶ κινδύνου ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Τὸν εὐκλεῆ Ἱεράρχην μέγαν Τιμόθεον. τὸν πρόεδρον Ἐφέσου. Ἀποστόλων τῶν θεῶν, ἐφάμιλλον καὶ Παύλου τὸν μαθητὴν, καὶ ἕξον γησιώτατον. καὶ πρεσβευτὴν παντὸς κόσμου χαρμονικῶς, οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν.

Τῆς ὑπερθέε Τριάδος κατασραπτόμενος, φωτεργμαῖς ἀκτίσιν, ὦ Τιμόθεε μάκαρ, πρέσβευε ἀτάσως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς γεραιρόντων σε. τῶν συνωνύμων σοι μάλιστα τῶν τὴν σὴν, ἐκτελέντων μνήμην ἔνδοξε.

Ὡ τῆς μεγάλης ἰσχύος τῆς τῶν δακρύων σε! Τιμόθεε τρισμάκαρ, ὦν ὁ Μέγας ἐκεῖνος, Παῦλος μεμνημένος, σὲ κατιδεῖν, ἐπεπόθει αἰοίδιμε. ὦν περ τὴν χάριν πανεύφημε καὶ ἡμῖν, τοῖς οἰκέταις σε κατάπεμψον.

Δόξα Ἦχος πλ.α΄.

Ω τέκνον ἀγαπητὸν τῷ Παύλῳ Τιμόθεε. ὦ παίδων Διουσιῶν Ἱερῶν Ἱερώτατε. ὦ ἀνθρώπε τῷ Θεῷ, καὶ Ἀποστόλων ὁμότροπε. πολλὰς γὰρ σοι τὰς κλήσεις ἡ ἀρετὴ πεποίηκε. ποῖός σε λόγος κατ' ἀξίαν εὐφημῆσαι δυησεται; σὺ θησαυροφυλάκιον μουσικόν, τῆς Οὐρανίε σοφίας καὶ γνώσεως γέγονας. ἃ γὰρ ὁ Παῦλος, εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἀρπαγείς, ἤμισεν ἄρρητα καὶ ξένα μυστήρια, καὶ τῷ Θεῷ Διουσιῷ, ὡς χωρητικώτερον μουσικῶς παραδέδωκε. ταῦτά σοι πάλιν ὁ Ἱερός Διουσιῶς ἐνεπίσεισεν, ἅπαντα τὰ ἑαυτῷ συγγράμματα, σοὶ μόνῳ ὡς Ἱερομύση, Ἱερῶς ἀναθέμενος. ἀλλὰ μετὰδος καὶ ἡμῖν τῶν σῶν χαρισμάτων Ἀπόστολε. καὶ πρέσβευε πρὸς Κύριον, ἔλεεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Ο ΣΤΗΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΦΕΤΡΟΓΑΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μὴν Φεβρουάριος (1) ἔχων Ἡμέρας ΚΗ'. εἰδὲ ἐς Βίσεκτος, ἔχων Ἡμέρας ΚΘ'.

Εἰς τὴν Α'. Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Τρύφωνος.

„ Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.

„ Καιρὸς δὲ τίς σε τῆ τέλους; νεμνία.

Τρύφων.

„ Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρὸ τομῆς θάναε πρώτη.

Ὅπως ὁ Ἁγιος ἦτον ἀπὸ ἑνα χωρίον τῆς Φρυγίας, Λάμφακον ὀνομαζόμενον, κατὰ τὴς Χρό-
νης Γορδιανῆ Βασιλέως, ὕστερα ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τῆ Καίσαρος Αὐγύστου, χρόνους διακοσίους
ἐνενηντηαπέντε: ἦτοι ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σ λθ'. ἔτος λοιπὸν ὁ Ἁγιος εἰς καιρὸν ὅπε ἦτον πολ-
λὰ κέος, ἐμεταχειρίζετο κὲ μίαν τέχνην ἀρμοδίαν εἰς τὴν ἡλικίαν τε, χῆνας γὰρ ἔβοσκε. κὲ ἐν
τῆ εὐτελεῖ ὁμως τέχνη αὐτῆ εὐρισκόμενος, ἐνεπλήσθη ἀπὸ τὴν χάριν τῆ παναγίης Πνεύματος.
Ὅθεν δι' αὐτῆς ἰάτρειε κάθε ἀσθένειαν, κὲ Δαίμονας ἐδίωκεν. αὐτὸς ἰάτρεισε κὲ τὴν θυγα-
τέρα τῆ Βασιλέως Γορδιανῆ, βασιανιζομένην ἀπὸ Δαιμόνιον. Τὸ ὅποιον ἐπρόσῄξε, κὲ ἐφάνη εἰς
τῆς παρεστῶτας ὡσαν μᾶυρος σκύλος, καὲ ἐφανέρωσε τὰ πονηρὰ ἔργα, τὰ ὅποια παρακινεῖ τῆς ἀν-
θρώπων κὲ κἀμνοσι. Μὲ τὸ θάυμα δὲ τῆτο, πολλὰς ἀπίστες ἐτράβιξεν εἰς τὴν τῆ Χριστοῦ πίσυν.
Κατὰ δὲ τῆς χρόνης τῆ Βασιλέως Δεκίε, ὅστις ἔγινε διάδοχος τῆ Βασιλέως Φιλίππου τῆ
Ἁραβος, ἐν ἔτει σ νς'. ἐδιαβάθη ὁ Θεὸς ἔτος Τρύφων εἰς τὸν ἑπαρχον τῆς Ἀνατολῆς Ἀκυ-
λίον, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, καὲ ὅτι δὲν προσκυνεῖ τὰ εἰδῶλα. Ὅθεν ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ὁ
Ἁγιος, ἐν τῆ Νικαίᾳ εὐρισκόμενον, καὲ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, πρῶτον μὲν, δένεται μὲ ξυ-
λίνας σπάδας, ἔπειτα δὲ, δένεται εἰς ἄλογα, καὲ δὲ ἄλογα διωκόμενα, ἔτρεξαν ἐν καιρῷ χει-
μῶνος μέσα εἰς τόπους δυσβάτους κὲ κρημνώδεις, σύροντα τὸν Ἁγιον. Μετὰ ταῦτα, σύρσιν αὐ-
τὸν γυμνὸν ἐπάνω εἰς σιδηρὰ καρφία. εἶτα δένυσιν αὐτὸν, κὲ μὲ λαμπάδας πυρὸς τῆς πλευ-
ρᾶς αὐτῆ καίσει. Καὲ τελευταῖον, ἀπεφασίσθη ὁ Ἁγιος διὰ νὰ ἀποκεφαλισθῆ μὲ τὸ ξίφος.
πρὸ τῆ ὁμως νὰ ἀποκεφαλισθῆ, παρέδωκε τὴν Ἁγίαν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ
ἡ αὐτῆ σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν τε Ναὸν, τὸν εὐρισκόμενον μέσα εἰς τὸν Ναὸν τῆ Ἀποστόλου
Ἰωάννου τῆ Θεολογίε, κοντὰ εἰς τὴν ἀγιοτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν. (τὸν κατὰ πλάτος Βίου
τέτε ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον) (2)

Τῆ

(1) Σημείωσαι, ὅτι Φεβρουάριος ὁ Μὴν ἔως ἀνομήσθη, εἰς τῆς φεβρουαρίου. τὸ ὅποιον δηλοῖ κάδαρσι, κοντὰ εἰς τῆς Ῥωμαίων Σαβίτου. Διὰ τὴ κατὰ τὸν Μῆνα ἄσων ἑκατάδαρ-
ζοι τὴν Πόλιν καὲ τὰ χωράφια τῶν οἱ παλαιὸι Ῥωμαῖοι, λιτανύοντες εἰς διάστημα δώδεκα ἡμερῶν, καὲ δυσιάζοντες.

(2) Σημειώμεν, ὅτι τῆ Ἁγίου ἄσων Τρύφωνος ἡ ἐμὴ ἀδωαμία ἀνεπλήρωσε τὴν ἀπολεδίαν, τελεῖται αὐτῆ τῆ ποι-
σασα μετὰ τῆς κατόνος, καὲ ἐγκύμιος εἰς αὐτὸν ἐφιλοπό-
νησα, καὲ παρακλητικὸν κατόνα εἰς τὴν Ἁγίαν Κἀ-
ραν αὐτῆ, καὲ εὐχὴν ἰκετήριον. Ἄσινε πάντα διεύσκονται

εἰς τὸ Κοινόβιον τοῦ Σενοφῶντος. Τὴν ἰκετήριον εὐχὴν
ἀπὸ τὸν Ἁγιον, ἡσιν λέγεται, ὅταν συμβῆ βλάπασθαι
τὰ χωράφια κὲ τῆς κήπος ὑπὸ ἀκρίδων καὲ ἔρπασιν, ἐτυ-
πώσαμεν ἐν τῆ ἄσων τῆ παρόντος Φεβρουαρίου, καὲ ὄρα
αὐτῆ. Τὸν δὲ ἐκκλησικὸν Βίον τῆσιν συνέγραψεν ὁ Μετα-
φραστὴς ἡ ἄρχη, τῆ Κυρίου κὲ Θεοῦ κὲ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ. (σφίξεται ἐν τῆ τῶν Ἰβήρων κὲ ἐν ἄλλαι)
Ἐνδὲ τῆ Μεγίστη Λάυρα, σφίξεται καὲ ἄλλος Βίος τῆσιν
ἡ ἄρχη, ὁ Βίος τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Τρύφωνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τῷ ἐν Γαλατίᾳ.

* „ Ἦσκει τελευτῆς, Πέτρος ἄχρι Γαλάτης,

Πέτρος.

„ Λόγοις ἀλειφθεῖς, Πάυλις πῖς πρὸς Γαλάτας. (1)

Οὗτος ὁ μακάριος Πέτρος, ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Γαλατίαν, τὴν λεγομένην Γαλλογραικίαν, τερ-
κισὶ δὲ καλυμένην Γελάς. Ἐπὶ δὲ μόνους χρόνους ἀνατραφεὶς κοντὰ εἰς τὴς γοσεῖς τε, τὸ ἐπί-
λοικον ὄλον διάσῆμα τῆς ζωῆς τε, ἐπέρασεν εἰς τὴς ἀγῶνας τῆς μοναχικῆς πολιτείας κὶ ἀσκή-
σεως. Καὶ πρῶτον μὲν, ἀσκήτευσεν ἐν τῇ Γαλατίᾳ τῇ πατρίδι τε, ἔπειτα δὲ, ἐπῆγεν εἰς
τὴν Παλαισίην, καὶ ἀφ' ἧ ἐκεῖ ἀπόβλαυσεν ὅσα ἐπόθει, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Βλέ-
πωντας δὲ τὴν φιλόθεον κὶ φιλόχριστον γνώμην τῶν Ἀντιοχέων, ἐπρόκρισε καλλίτερα νὰ κατοι-
κήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν ξειυτεῖαν, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα τε. Ὁθεν εὐρῶν ἕνα τάφον, ἐμβῆκεν εἰς
αὐτὸν, κὶ ἐκεῖ διεπέρασεν ὄλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς τε, τρώγωντας μὲν ψωμί μόνον: καὶ τῆτο
ὄχι κάθε ἡμέραν, ἀλλὰ εἰς κάθε δύο ἡμέρας, πίνωντας δὲ κὶ νερὸν ἀπλῆν.

Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ἕνας δαίμονισμένος εἰς αὐτὸν, Δανιὴλ ὀνομαζόμενος. Ὁ δὲ Ὁσιος προσ-
ευχήθεῖς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶ Δαίμονος. ἔλευθερωθεῖς δὲ ὁ ἄνθρωπος,
ἔμεινεν εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὸν Ὁσιον, κὶ ὑπερέτει αὐτὸν, προσφέρωντας τὴν ὑπηρεσίαν, ὡσάν μι-
σθὸν τῆς ἰατρείας ὅπῃ ἔλαβεν. Οὗτος ὁ Ὁσιος ἰάτρευσε κὶ τὴν εὐλαβεστάτην μητέρα τῶ μα-
καρίου Θεοδώριτε Ἐπισκόπε Κύρου. (ὁ ὁποῖος κὶ τὸν Βίον τῶ Ὁσίῳ τέτε συνέγραψεν ἐν τῶ ἐνά-
τω ἀριθμῶ τῆς Φιλοθέου Ἰστορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐρανίσθη κὶ τὸ παρὸν Συναξάριον) ἡ ὁποία
εἶχεν ἕνα πάθος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, τὸ ὁποῖον ἐνίκησεν κάθε ἐπισήμην τῶν ἰατρῶν, κὶ τινὰς
δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ Ὁσιος οὗτος τὸ ἰάτρευσε μὲ μόνην τὴν προσευχὴν τε,
ἐπιθέσας τὴν χειρὰ τε ἐπάνω εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς, κὶ τὸν τύπον ποιήσας τῶ τιμῆς σταυροῦ.
(2) Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἰάτρευσε τὸν δῆλον τῆς αὐτῆς μητρὸς τῶ Θεοδώριτε, ὁ ὁποῖος ἐνωχλεῖτο
ἀπὸ Δαιμόνιον, προσάξας πρῶτον τὸν Δαίμονα νὰ εἰπῇ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλαβεν ἐξουσίαν κατὰ
τῶ ἀνθρώπου. Τὸ ὁποῖον καὶ ἐποίησεν ὁ Δαίμων, ἀναγκασθεῖς ἀπὸ τὸν φόβον διὰ νὰ εἰπῇ
τὴν ἀλήθειαν.

Ὁμοίως κὶ ἄλλον δαίμονισμένον ἰάτρευσε, καὶ τὸν στρατηγὸν τῆς πόλεως, ὅστις ἐβελήθη νὰ
βιάσῃ μίαν παρθένον μονάζουσαν, ἐμπόδισεν ὁ Ὁσιος ἀπὸ τὸ κίνημα τῆτο, μὲ τὸ νὰ ἐτύφλω-
σε τὴς ὀφθαλμῶς τε. Ἄλλὰ καὶ τὴν προρρηθεῖσαν μητέρα τῶ Θεοδώριτε, ἥτις ἠσθένησεν,
ὅταν ἐγέννησε τὸν Θεοδώριτον, κὶ ἐκινδύνευσεν νὰ ἀποθάνῃ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν θάνα-
τον, καὶ ἄλλα δὲ μυρία πιαῦτα θαύματα ἐποίησεν ὁ μακάριος. Τέτε τῶ Ὁσίῳ κὶ μόνη ἡ ἀφή κὶ
ὁ πλυσισασμὸς τῶν φορεμάτων, ἐνέργει θαύματα, παρομοίως μὲ τὰ φορέματα τῶ Ἀποστόλου Παύλου.
κὶ τέτε γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὸ ἀκόλεθον θαῦμα. Διότι μοιράσας τὴν ζώνην ὅπῃ ἐφόρεε εἰς
δύο κομμάτια, (πλατεῖα γὰρ ἦτον κὶ μακρὰ ἀπὸ παχὺ κὶ χονδρὸν λινάρι πλεγμένη) μὲ τὸ
μισόν

(1) Τὰ λόγια τῶ Παύλου, ἃ γράφει πρὸς τὴς Γαλάτας, μὲ πῶ ἀποία ἐπαρακλήθη ὁ Ὁσιος οὗτος εἰς τὴν ἀσκήσιν ἴσως ἵνα πῶτε „ Ζῶ δὲ ἐκ ἐτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χε-
ρός. καὶ ἄλλα ὁμοίως.

(2) Προσθήτε δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὄχι μόνον κατὰ
τὸ σῶμα ὁ Ὁσιος ἐδραπέυσε τὴν μητέρα τε, ἀλλὰ κὶ κα-
τὰ ψυχῶν. Ἐκάνη γὰρ, μὲ πὸ νὰ ἦσαν νεα, ἦτον κὶ σο-
λισμένη μὲ χρυσῶν κὶ μεταξωτῶν ἱμάτια, κὶ μὲ περ-
δέρματα. Ὁ δὲ Ὁσιος μὲ εἶνα παράδειγμα ὅπῃ εἶπε πρὸς
αὐτὴν, τὴν ἐπῆσε νὰ ἀπορρίψῃ ὅλα ἐκῆνα. εἶπε γὰρ
εἰς αὐτὴν. Ὅτι, καθὼς εἶνα ζωγράφος ἀσχετος ὅπῃ κατα-
σκιάσῃ μίαν σφικτικὴν εἰκόνα, ἐάν ἴδῃ ἄλλον ἀσχετον ζω-

γράφον νὰ βάλῃ ἄλλα χρώματα εἰς τὴν εἰκόνα, ὀργίζεται:
τοιποτρόπως κὶ ὁ πῶς ἀνθρωπίνης φύσεως Πλάστῃς καὶ ζω-
γράφος Θεὸς ὀργίζεται, ὅταν αἱ γυναῖκες βάλουσιν ἄλλα χρω-
ματα εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν, κὶ σολίζον τὸ σῶμα τῶν μὲ πῶ
ματῶν κὶ σιγαλαμὲνὰ σολίδια. Κατηγοροῖσι γὰρ μὲ τῆτο
τὸν Θεόν, πῶς εἶνα ἀμαθὴς κὶ ἀτεχνος, κὶ δὲν ἠέδου νὰ
πῶς δημιουργῆσῃ ἀμορφῶς κὶ ὀραίας. Καὶ δὲν σοχάζονται
πῶ ἀνοητὰ γυναῖκα, πῶς ὁ Θεὸς πάντα ὅσα θέλει κὶ ποιεῖ.
Γνωρίζωντας ὁμοῦ τὸ συμφέρον, δὲν δίδει εἰς ὅλους κὶ εἰς
ὅλους ἐκῆνο ὅπῃ ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ πῶς λυχῶς πῶ: καθὼς
σοῖσων εἶνα κὶ ἡ ἀμορφία τῶ σῶματος.

μισόν μέρος, ἐσκέπαζε τὴν ζώνην τε, μετὰ τὸ ἄλλο δὲ μισόν, ἔζωσε τὴν διαληφθεῖσαν μητέρα τῆ Θεοδωρίτῃ. Ἡ μήτηρ δὲ πάλιν τῆ Θεοδωρίτῃ βαλῶσα ταύτην ἐπάνω εἰς τὸν γόνυ της Θεοδωρίτῃ, καὶ εἰς τὸν πατέρα τε ἀσθενέσας, ἐδίωξεν ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀσθενείαν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐτύχεινε νὰ ἀσθενήσῃ τινὰς ἄλλος, ἐμεταχειρίζετο ἢ αὐτὴ ἑσῶν ἰατρικόν, τὴν ἰδίαν ζώνην τε Ὅσις καὶ τὴς ἰατρικῆς. Ὁθεν πολλοὶ ἀπὸ τῆς γνωρίμου καὶ φίλης της τῆτο μαθόντες, συχναίς ἔπερον τὴν ζώνην ἐκείνην εἰς βοήθειαν τῶν ἀσθενούντων. Μετὰ ταῦτα ἔργα λάμψας ὁ Θαυμασίος Πέτρος, καὶ μετὰ τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων τε φωτίσας τὴν Ἀντιόχειαν, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τῆς ἀγῶνας τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ἀναμένει ἐν Οὐρανοῖς τὸν τέλειον Στέφανον, τὸν φυλαττόμενον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ εἰς τὰς νικηφόρας Μάρτυρας, ζήσας χρόνος ὀλοκλήρης ὀννενηνταεννέα.

Μνήμη τῆ Ὅσις Πατρός ἡμῶν Βενδимиανῆ.

„ Βενδимиανὸς δένδρον ἀρετῆς μέγα,
„ Φυτευθεὶν εἰς γῆν καὶ μεταχθεὶν εἰς Πόλον.

Βενδимиανός.

Οὗτος ἔγινε μαθητὴς τῆ Ἀγίας Αὐξεντίας, ἀφ' ἧς δὲ ὁ Αὐξέντιος ἐκοιμήθη, εὐρών ἔτος μίαν πέτραν σχισμένην, καὶ κτίσας μέσα εἰς αὐτὴν ἕνα μικρὸν κελλάνι, ἐκεῖ ὑπέμεινε χρόνος πεσάρᾳ κοντα δύο, ποιήσας μεγάλας ἀγῶνας καὶ νίκας κατὰ Δαιμόνων. Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐγονάτισεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παρέδωκε τὴν Ἀγίαν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.) (1)

Μνήμη τῆ Ὅσις Πατρός ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆ Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὁρμωμένου ἐν τῆς Ἀθηνῶν πόλεως.

* „ Ὁρθῶς λαὸν σὸν Βασίλειε ποιμάνας,
„ Ὅντως ἐβασίλευσας ἐκ τῶν πραγμάτων.

Βασίλειος.

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
„ Μὴ προκρίναςτι τῆς Θεῶ τιμῆς κάτω.

Τιμόθεος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεΐων, μετὰ δύο Παίδων, Ξίφει τελειῖται.

„ Θνήσκουσι παισίν, εὐπροθύμως ἐκ Ξίφους,
„ Ὅλη Θεΐων, εἶπετο προθυμία.

Θεΐων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων, τὴν γλωτταν ἐκμηθεὶς τελειῖται.

„ Φωνῆς σερήσει, γλωττότμητος Καρίων,
„ Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὑθλοφωνίαν.

Καρίων.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Περπετέας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σατύρου, Ρευκάτου, Σατορνίλου, Σεκένδου, καὶ Φιλικητάτης.

„ Τὴν τῶν σφαγέντων, Περπετέα πεντάδα,
„ Ἡμεῖς εὐσφαγεῖσα, πρὸς τὴν ἐξάδα.

Περπετέα.
Σάτυρος.
Ρευκάτος.
Σατορνίλος.
Σεκένδος.
Φιλικητάτης.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Περπετέα ἦτον ἀπὸ μίαν πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, ὀνομαζομένην, ἐπιάσθη δὲ ὡς χριστιανὴ ἀπὸ τῆς ἀπίσεως, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν χιλιάρχον μετὰ τῆς εἰρημένους νεανίσκου, τὸν Σάτυρον λέγω, τὸν Ρευκάτου, τὸν Σατορνίλου, τὸν Σεκένδου, καὶ τὴν Φιλικητάτην, οἵτινες ἦτον κατηχέμοιοι. Ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ὅλοι ὠμολόγησαν παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, διὰ τῆτο εἰς μὲν τὴν Ἀγίαν Περπετέαν καὶ Φιλικητάτην, ἄφησαν μίαν ἀγρίαν δάμαλιν, ἢ ὁποία ὀρμήσα-

σα

(1) Ὁ ἐκκλησιαστικὸς Βίος τῆτο σφίζεται ἐν τῇ σὺν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἡ ἀρχὴ „ Τὸ ἱερ. φιλοῦσι.

σα κατ' ἐπάνωτων , κατεξέσχησεν αὐτάς. Οἱ δὲ ἄλλοι πένταρες Μάρτυρες, ἐθανατώθησαν μετὰ χαίρας ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν ἀπίστων , καὶ ἔτι ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τὸς Στεφάνους τῷ Μαρτύριῳ .

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ναυπλοιώτης , ὁ ἐν τῷ Ναυπλοίῳ Μαρτυρήσας ἐν ἔτει α' χ' ν' ε'. εἰς λεπτά τμηθεὶς τελειῖται . (1)

* „ Ἀναστάσιος συγκοπέεις σαρκὸς μέλη ,
„ Ἄρτιος ἔσαι ἐσχάτη Ἀνασάσει .

* Ἀναστάσιος .

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Β΄ ἢ Ἰταπαντῇ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ , ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆ ὁ Δίναιος Συμεὼν . (2)

„ Κόλπες Πατρὸς τυπῆσι τῷ σὺ Χριστέ μου ,

Ἰταπαντή .

„ Τῷ Συμεῶν αἱ χεῖρες , αἱ φέρσει σε .

„ Δέξατο δευτερίῳ Χριστὸν Συμεῶν παρὰ Νηῶ .

Αφ' ἧ ἐπέρασαν σαράντα ἡμέραι ἀπὸ τῶν σωτήριον ἐνανθρώπησιν τῷ Κυρίῳ , καὶ τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου χωρὶς ἀνδρὸς αὐτῷ γέννησιν , ἐπροσφέρθη ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν , ἀπὸ τῆν Παναγαίᾳ Μιτράτῃ καὶ τὸν δίκαιον Ἰωσήφ τὸν μύθορα τῆς Θεοτόκου , κατὰ τὴν διατάξιν τῆ σκιάδος καὶ παλαιῶ Νόμου . Τότε δὲ καὶ ὁ γέροντας Συμεὼν , εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κρηματισμένον καὶ μὴν ἰδῆ θάνατον πρὸ τῆ καὶ ἰδῆ τὸν Χριστὸν Κυρίῳ : τότε , λέγω , ἔτος ἐδέχθη τὸν Κύριον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆ . καὶ εὐχαρισήσας τὸν Θεόν , ἐβάπτισε „ Νῦν ἀπολύεις τὸν δεῦλόν σε Δέσποτα (3) κατὰ τὸ ρῆμά σε (4) ἐν εἰρήνῃ . (5) Καὶ λοιπὸν μετὰ χαρᾶς ἐλύθη ἀπὸ τῆν παρῶσαν ζωὴν , καὶ ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν τέτων καὶ ἐπιγείων , ἔλαβέ τὰ Οὐράνια καὶ αἰώνια . Ἡ δὲ τῆς ἑορτῆς ταύτης Σύναξις τελειῖται εἰς τὸν σεβάσμιον οἶκον τῆς ἀχράντης δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας , τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὰς Βλαχεύρας . (λόγον τῆς Ἰταπαντῆς ἔρα εἰς τὸν Θεσσαυρὸν τῷ Δαμασκινῷ , καὶ εἰς Μακάριον τὸν Κωφόν .)

Τῆ

(1) Τὰ Μαρτύριον αὐτῷ ἔρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον .

(2) Σημείωσαι , ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτῆ τῆς Ἰταπαντῆς , κατὰ μὲν τὸν Κεδριών , ἐτυπώθη καὶ ἑορτάζεται εἰς τὸν καιρὸν Ἰακίνα τῷ Θρακίᾳ , τῆ ἐν ἔτει 518 . βασιλεύσαντος ἡτίς ἕως πότε δεῖ ἑορτάζεσθαι . Κατὰ δὲ τὸν Θεοφάνη ἐν τῷ χρονικῷ , ἀρχισιν αὐτῆ καὶ ἑορτάζεται κατὰ τὸ δέκατον τιμασιον ἔτος τῆς Βασιλείας τῆ μεγάλης Ἰουστινιανῆς , τῆ ἀντιβίῃ τῷ ρηθέντος Ἰουστίνου , τῆ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει 527 . ἡποὶ ἡ Ἰταπαντῆ ἀρχισιν καὶ ἑορτάζεται ἐν ἔτει 545 . κατὰ τὴν τὴν β΄ τῷ Φόδρασει . ἡτίς πρότερον ἑορτάζετο κατὰ τὴν τὴν ἰδ΄ τῷ Φόδρασει , ὡς λέγει Γεώργιος ὁ Ἀμαρτωλός . ἰσως δὲ , ὁ μὲν Ἰουστίνος ἐδίδωκε καὶ ἑορτάζεται αὐτῆ τῆ δεκάτῃ πτωρτῆ τῷ Φόδρασει . Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἀκροβυστεροῖ ἐδίδωκε καὶ ἑορτάζεται αὐτῆ τῆ β΄ τῷ Φόδρασει (ὅρα σελ: 66 . καὶ 88 . τῷ β΄ Τόμῳ τῷ Μελετίῳ .)

(3) Ἡποὶ , νῦν ἀπολύεις με τῷ βίῃ πάντως , ὡς ὁ Ζωγαλέκος Εὐθύμιος ἐρμηνεύει , ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆ κατὰ Ἀγκαν Εὐαγγελίῃ τῆ νεοτυπώτῃ .

(4) Ἡποὶ , καθὼς ἐρηκάς μοι , πάλαι διαπορᾶντι περὶ τῷ μυστηρίῳ τῆ σῆς ἐνανθρώπησως . κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον (αὐπόδι .)

(5) Ἡποὶ , ἐν ἐρμῶν λογισμῶν . νῦν γὰρ οἱ παράττω . τῆς με λογισμοὶ περὶ τῆς θείας ἐνανθρώπησως , ἐρμηνεύσαν .

Ἡ ἐν ἐρμῶν ἀφοβίας , μικέτι φοβόμενον τὸν θάνατον , διὰ

τὸ βιάζομαι γῆρας . Ἡ ἐν ἐρμῶν χαρᾶς , μικέτι λυπημένον ὑπὲρ τῆς ἐλθούσης τῆ Ἰσραήλ . Εἶδον γὰρ ἡδὴ τὸν ἐλθὺν δευρῶν . ὡς ὁ αὐτὸς Εὐθύμιος ἐρμηνεύει αὐπόδι . Σημείωσαι , ὅτι εἰς τὴν Ἰταπαντῆ λόγος ἀμείγραφειν , ὁ Χρυσόστομος δὴ . ἂν τὰ εὐὸς μετ' ἡ ἀρχὴ εἰσιν αὐτῆ „ Οὐ μόνον φορὰ σάρκα . τῆ δὲ ἑτέρῳ , αὐτῆ „ Φιλοδὸν ἡμῖν σήμερον τὸ θάνατον . Γρηγόριος ὁ Θεσσαυρῆς ὁ καὶ Νεοκαισαρείας . ἢ ἡ ἀρχὴ „ Οἱ τῶν Ἁγίων καὶ θεοπύθων Γραφῶν . Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονία . ἢ ἡ ἀρχὴ „ Πάλαι τῶν μεγάλων . Κυρίλλος ὁ Ἰερσολύμων . ἢ ἡ ἀρχὴ „ Χαίρε σφόδρα δύγατερ Σιών . Μεθόδιος ὁ Πειρίων . οὐ ἡ ἀρχὴ . „ Πάλαι ἰκωνῶς . Γεώργιος ὁ Νικομηδείας . οὐ ἡ ἀρχὴ . „ Τὰ τῆς παρῶσης ἱερᾶς πανηγύρος (σφζονται ἐν τῇ Λαύρα , καὶ ἐν τῇ τῷ Διονυσίῳ .) ὁ Νύσης Γρηγόριος . οὐ ἡ ἀρχὴ „ Εἶχε μὲν ἡ τῶν Γενεθλιῶν . Καὶ Λεῶν ὁ σοφός . ἢ ἡ ἀρχὴ „ Χεῖρῃ ἑορτῆν τιμῶμεν (σφζονται ἐν τῇ Μονῇ τῷ Παντοκράτορος .) Ἐν δὲ τῷ δαυτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῷ Βασιτοπαδικῷ σφζονται μετ' ἐκ τῶν ἀνωτέρῳ λόγοι τινες , σφζεται δὲ καὶ λόγος τῷ σοφώτατῳ Ἰωάννῃ τῷ Ζωναρά εἰς τὴν αὐτῆν ἑορτῆν . ἢ ἡ ἀρχὴ „ Πάλαι πῶς δισεβέσι πανηγυριε , καὶ πάλαι μυστήριον ἑτερον . Ἀπὸ καὶ Γρηγόριος ὁ Παλαμάς λόγον ἔχει εἰς τὴν αὐτῆν ἑορτῆν , σφζόμενον ἐν τῷ Πρωπατῷ . οὐ ἡ ἀρχὴ „ Τὴν μετ' ἀφορητικῶν ἐκείνην ἀρὰν τε καὶ καταδικῶν .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου .

„ Ἀγαθοδώρῳ , δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων ,
 „ Δωρῶ δοθέντι , τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων .

Ἀγαθοδώρος .

Οὕτως ὁ Ἅγιος Ἀγαθοδώρος , ἐπειδὴ ὠμολόγει τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν , διὰ τὸτο ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀρχοντα τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ πόλεως τῶν Τυάνων , ἡ ὁποία ὑπὸ τῶν Τέρκων τῶρα ὀνομάζεται Νίδρα ἢ Νίγδελι . Καὶ πρῶτον μὲν , ἐξέσχισαν αὐτὸν , ἔπειτα δὲ , τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς μίαν σκάραν πυρωμένην , μετὰ ταῦτα ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν τε , καὶ μετὰ ὀδοντάγραν εὐγυάλαν τὰ ὀδόντιά τε , καὶ μετὰ ξυράφι ἔκδαραν τὸ δέρμα τε , εἶτα ἐτζάκισαν τὰ σκέλη τε , καὶ μετὰ κοντάρι ἐτρύπισαν τὰ πλευρά τε . ὕψερρον δὲ ἐπέρασαν εἰς τὰς μηλίγγυς τε πυρωμένα σελβία . Ὅθεν μετὰ τὰ πολυειδῆ βασάνα ταῦτα ἐπελείωσε τὴν ζωὴν ὁ ἀοίδιμος καὶ ἔλαβεν ἐκ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον Στέφανον .

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰορδάνης ὁ Τραπεζέντιος , ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινῆ πόλει ἐν ἔτει α'χν'. Εἶφει τελειῖται .

* „ Ἰορδάνην δὲ , μὴ ποταμὸν ἐνόησεν ,

* Ἰορδάνης .

„ Χριστῷ δ' ἀθλητὴν , ἐσχάτοις ἐν τοῖς χρόνοις . (1)

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Γαβριὴλ , ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινῆ πόλει , ἐν ἔτει α'χος'. Εἶφει τελειῖται .

* „ Τμηθεὶς Γαβριὴλ δι' ἀγάπην Κυρίου ,

* Γαβριὴλ .

„ Σὺν τῷ Γαβριὴλ χορεύεις ἐν τῷ Πόλῳ . (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβειῶν Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τῆ Δικαίας Συμεῶν τῆ Θεοδόχου , καὶ Ἄννης τῆς Προφητίδος . Ἡ δὲ Σύναξις αὐτῶν τελειῖται ἐν τῷ Ἀποστολίῳ τῆ Ἁγίας Ἰακώβου τῆ ἀδελφοφθίας , τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ Ναῷ τὴν ὑπεραγίας Θεοτόκου , πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐπιλησσίας .

Εἰς τὸν Συμεῶν .

„ Ἠγγελλε νεκροῖς πρέσβυς , ὡς Θεὸς Λόγος ,

Συμεῶν .

„ Ἄνθρωπος ὀφθαλμοῦ , μέχρι καὶ τέτων φθάσει .

Εἰς τὴν Ἄνναν .

* „ Οὐ γῆς ἀπῆρεν , ἡ Φανεὴλ θυγάτηρ ,

Ἄννα .

„ Ἔως ἐπ' αὐτῆς , τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος .

„ Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίβιο λύθη Συμεῶνης .

Ὁ μὲν Ἅγιος Συμεῶν ὁ Θεοδόχος ἔλαβε μακρὰν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν εἰς τὸν κόσμον τῆτον . Ἐπειδὴ καὶ ἐχρηματίσθη : ἤτοι ἀπεκάλυφθη εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου , ὅτι νὰ μὴν ἰδῆ θάνατον , πρὸ τῆ νὰ θεωρήσῃ μετὰ τὰς ὀφθαλμῶν τὸν Δεσπότην Χριστὸν . Ὅθεν ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπροσφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον , τότε ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τε . Καὶ πληροφορηθεὶς ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου τὰ περὶ αὐτῶν μέλλοντα , ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ζωῆς τε , κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρηματισμὸν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Ἄννης .

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ βιβλ. Μαρτύρων λόγιον .

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ βιβλ. Μαρτύρων λόγιον .

γίε Πνεύματος. (1) Ἡ δὲ προφήτεια "Αννα, ἦτον θυγάτηρ Φανηλ, καταγομένη ἀπὸ τὴν Φυλὴν τῆ Ἀσὴρ, ἐνὸς ἀπὸ τῶν δώδεκα Πατριάρχων τῶν υἱῶν Ἰακώβ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐσυγκατοίμησε μὲ ἄνδρα χρόνος ἑπτὰ, καὶ τῶτον ὑπερήδη διὰ τῆ θανάτου: ἀπὸ τότε ἐπαράμενε εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐκαταγίνετο ἐν ὅλῃ τῇ ζωῆς εἰς προσευχὰς καὶ νηείας. Ὄθεν ἐπειδὴ ἀδιακόπως εὕρισκετο εἰς τοιαῦτα θεάρεστα ἔργα, διὰ τῆτο καὶ ἠξιώθη ἡ μακαρία νὰ ἰδῆ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅταν ἐπροσφέρθη τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον εἰς τὸν Ναὸν, ἀπὸ τὴν Παναγίαν Μητέρα καὶ ἀπὸ τὸν δίκαιον Ἰωσήφ. Ἀνθωμολογεῖτο δὲ αὕτη: ἦτοι εὐχαρίσει καὶ ἐδοξολογεῖ τὸν Θεόν, καὶ ἐπροφήτευε φανερὰ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους ἐκεῖνους ὅπως εὐρέθησαν τότε εἰς τὸν Ναὸν, λέγουσα ποῖα λόγια. τῆτο τὸ Βρέφος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ αὐθεντής, ὅπως ἐσερέωσε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τοῦτο τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Χριστὸς, περὶ τοῦ ὁποῖο ὅλοι οἱ Προφῆται ἐπροκήρυξαν. Ἡμεῖς λοιπὸν τὴν Μνήμην τούτων τῶν δύο σήμερον ἐορτάζοντες, κηρύττομεν διὰ μέσε αὐτῶν τὴν φρικτὴν καὶ ἀπόρητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. (ὄρα περὶ αὐτῶν εἰς τὸν Θεσαυρὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανῶ καὶ Εὐβέλῃ.

Εἰς τὸν Ἀδριανόν.

„ Ἀδριανὸν χαίροντα, τιμθεῖναι ξίφει,

Ἀδριανός.

„ Χεῖρ ἡ φόναις χάρωσα, τέμνει δημῖα.

Εἰς τὸν Εὐβελον.

„ Εἴφει θανῶν Εὐβελε Κυρίε χάριν,

Εὐβελος.

„ Βελὴν ἐπέγνωσ ὡς ἀρεσὴν Κυρίω.

Ὅτι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὴν χώραν Βαυβαν, ἐπειδὴ δὲ εἶχον πόθον εἰς τῶν ὁμολογητῶν καὶ Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆτο ἐπῆγαν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπως ἐμαρτύρουν πολλοὶ Μάρτυρες. Φανερωθέντες δὲ ἐκεῖ, ὅτι ἦσαν Χριστιανοὶ, ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀρχοντα Φιρμιλιανόν, καὶ παρηρσία ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, δένονται παρευθὺς εἰς τὴν ράχιν καὶ εἰς τὰ πλευρὰ, ὁμοίως λαμβάνουν καὶ ἄλλα μεγαλύτερα βασάνια. Ἐπειδὴ δὲ ἐσεκόντο σερσοὶ καὶ ἀμετάθετοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, τῆτο χάριν ἐθυμώθη ὁ Ἀρχὼν πολλὰ, καὶ δίδει αὐτῆς εἰς τὰ θηρία διὰ νὰ τῶν φάγῃ. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ μακάριος Ἀδριανός, δοθεὶς εἰς ἓνα λεοντάρι, ἠγωνίσθη μὲ ἐκεῖνο ἓνα ἀγῶνα ἀνδρικώτατον, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆτο ἀπεκεφαλίσθη. Ἐπειτα ὁ Ἅγιος Εὐβελος καλακευθεὶς πρότερον ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα καὶ πολλὰ παρακαλεσθεὶς διὰ νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, εἰς ἐδὲν ἐνόμισε τῶν κολακείας καὶ παρακινήσεις τῶ.

Ὄθεν

(1) Σημείωσαι, ὅτι περὶ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Θεοδοῦχοῦ διάφορα διαφόρως λέγουσι. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος ἐν τῷ δέυτερῳ τροπαερίῳ τῶ πρὸς αὐτὸν εἰσματικῷ Κανόνι αὐτῷ, θελεῖ ὅτι ἦσαν Ἰερὸς, ὅπως λέγων, „ Ἐν νόμῳ γενόμενος, ἱερευρὸς Ἰερῶτατε. Ὁ δὲ Κελτικὸς Φωτίος ἐν πῶσι Ἀμφιλοχίσι πρὸς τὸν ἐρωπῶσαντα ἀποκρίεται, ὅτι δευτῶν Ἰερὸς, ἦσαν ὅμως τῶ Ἰερῶ ἀνώτερος. Ἄλλοι λέγουσι, πῶς ἦσαν ὅπως εἰς τὸν Ἐβδομήκοντα ἐρμυλῶν τῶν παλαιῶν Διαθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου τῶ ριλαδέλφου. καὶ ὅτι ἐρμυλῶν τῶ πῶ, „ Ἰδὲ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ ἀπισήσας εἰς αὐτὸν, ἔλαβε χρηματισμὸν, ὅτι μέλλει νὰ ζῆσῃ εἰς ἓ νὰ λάβῃ εἰς τῶς ἀγκάλας τῶ τὸν προφητῶδες Παρθενικὸν πῶνον, ὡς λέγει Γεώργιος ὁ Κεδρῶν ἐν τῇ Σωφίᾳ, καὶ ὁ Ἀδελφὸς Μελέτιος (ὁμοίως καὶ Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδῶν ἐν τῇ ἐρμυλῶν τῶ β. κεφαλῆ τῶ κατὰ Λυκᾶν Εὐαγγελίῳ Τόμῳ τρίτῳ) καὶ ἄλλοι. Ὄ-

θεν ἂν τῶ ἦν ἀληθῆς, ὁ Συμεὼν ὅταν εἶδε τὸν Χριστὸν, ἦσαν χρόνον διακοσίαν ἐβδομήκοντα καὶ ἑπτακῶνα. Ἄλλοι γενεαλογεῖσι τὸν Συμεὼν τῶ πῶ, πῶς ἦσαν, υἱὸς μὲν τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἑβραίων Χιλέλ, πατὴρ δὲ τῶ περιφημοῦ Γαμαλιήλ τῶ ἀναφερομένου ἐν τῶσι Πράξεσι. Καὶ ἄλλοι λέγουσι, πῶς ἦσαν ἀφῶρος τῶ Σαυδελῆ τῶν Ἑβραίων. Οἱ δὲ ἀσφαλέστεροι καὶ μόνῃ τῇ Εὐαγγελικῇ Ἱστορίᾳ ἐπίστετοι, ὡς ἄνδρα ἀπλῶς πιδμαποκίνησαν τὸν Θεοδοῦχον γεραίρουν. (ὄρα τῶν νεοτύπων Ἐκκαποντιστιδα) τῶ δὲ Δεφάνου τῶ Ἁγίου τῶ Συμεῶν, ἀείσκειτο εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τῶ ἀδελφοδέου, τὸν ὁποῖον Ναὸν ἀνήγειρεν ὁ Βασιλεὺς Ἰσίδωρος (σελ. 1152. τῶς Δωδεκαβίβλου.) Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ δέυτερῳ Πανηγυρικῷ τῶ Ἱερῶς Μονῆς τῶ Βασιτοπαδίου σφῆται ἐγκώμιον Συμεῶν παπῆν Μοναχῶ, εἰς τὸν Ἅγιον τῶ Συμεῶν τὸν Θεοδοῦχον. οὐ ἡ ἀρχὴ, τῆ πρὸς τῶς ἀγαθοῦ τῶν ὁμοδῶλων τιμῶ.

Ὅθεν ἐρρίφθη κὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον λεογάρη, κὶ ἐπειδὴ ἐνίκισεν αὐτὸ κὶ ἔμεινεν ἀβλαβὴς· διὰ τῆτο κὶ αὐτὸς ἀποκεφαλίζεται, κὶ ἔτσι λαμβάνουσι κὶ οἱ δύο πρὸς ἀκπράτους Στεφάνου τῆ Μαρτυρίας.

Μνήμη τῆ Ἀγίη Μάρτυρος Βλασίας τῆ Βεκόλης.

„ Βοῶν ἐπαύλους, Βλάσιον εἶχον πάλα,

Βλάσιος.

„ Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίη.

Ὅτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἦεν ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, υἱὸς γονέων πλεσιωπῶτων, αὖξισε δὲ τὴν πλετόν τῆς τὸ πλεῆθος τῶν ζώων ὅπῃ εἶχον, ἀπὸ τῶν ὁποῖον πλετόν ἔδιδαν ἀφθουοπαρόχως κὶ εἰς τὰς πτωχὰς ἐλεημοσύνην. Ὅταν δὲ ἔγινε διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῆς Ἑλληνας, τότε ἐζητεῖτο κὶ ὁ μακάριος ἔτος Βλάσιος κὶ δὲν εὐρίσκετο. τῆτε χάριν ἐρημία κὶ λαγκάδια ἐρευνῶντο ἀπὸ τῆς Ἑλληνας. Ὅθεν τῆτο μαθῶν ὁ τῆ Χριστῆ ἀνδρείος ἀγωνιστῆς, μόνος τε παραδίδει τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὰς διώκοντας, με τὸσσην χαρὰν, ὡσὰν νὰ ἦναι καλεσμένος εἰς δεῖπνον βασιλικὸν, καὶ ὡς εὐεργέτης κὶ καλοφελπῆς τε, ξενοδοχεῖ καὶ φιλέμῃς τὰς διώκτας κὶ φονευτῆς τε. Παρασάθεις λοιπὸν εἰς τὸ κριτήριον, κὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, ἐφανέρωσε κὶ τὸ ὄνομά τε κὶ τὴν πίσιν τε κὶ τὴν τέχνην τε. Ὅθεν παρευθὺς ἐξαπλόρεται ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τῆ σώματος, κὶ δένεεται με ὡμά νεῦρα. Ὁ δὲ Θεὸς ἐλαφρύνει τὰς πόνους τε, κὶ ἰατρεύει τὰς πληγὰς τε. Βλέπων δὲ τὸ θαῦμα τῆτο ὁ Ἡγεμὼν, ὠνόμαζεν αὐτὸν μαγεῖαν. Εἶτα βάλλει τὸν Ἅγιον μέσα εἰς ἕνα καζάνη γεμάτον ἀπὸ βρασμένου νερόν, προσάξας νὰ μείνη ἐκεῖ μέσα ἡμέρας πέντε. Ἄγγελοι δὲ Θεοῦ καταβάντες, ἐπαρακίεν τὸν Μάρτυρα νὰ μὴ φοβῆται, ἀλλὰ νὰ ἔχη θάρρος, καὶ ἐνκαυτῶ διεσκόρπιζον τὴν φωτίαν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς βλάβην. Ὅθεν μετὰ τὰς πέντε ἡμέρας, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται διὰ νὰ ἐμβάλουν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὸ καζάνη, βλέπεν αὐτὸν ὅπῃ ἦτον ζωντανὸς, κὶ ἔφαλε μαζὶ με τὰς Ἀγγέλους. διὰ τῆτο παρευθὺς ἐκλήρυξαν ἑαυτὰς Χριστιανὰς.

Τῆτο δὲ μαθῶν ὁ Ἡγεμὼν, ἔσειλεν ἄλλης στρατιῶτας διὰ νὰ τὸν ἐμβάλουν. πηγαίνοντας δὲ κὶ ἐκεῖνοι, ὠνόμασαν ἑαυτὰς Χριστιανὰς. Ἐπειτα ἐπῆγε κὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἡγεμὼν, κὶ βλέπων τὸν Ἅγιον μέσα εἰς τὸ βράσιμον τῆ καζανίς, ἐνόμισεν ὅτι ἐκρύωσε τὸ νερόν, ὅθεν ἐπρόσάξε νὰ τῆ φέρην ἀπὸ ἐκεῖνο νὰ νίψη τὸ πρόσωπόν τε. τῆτε δὲ γενομένης, εὐθὺς ἐτυφλώθη ὁ ἄθλιος, κὶ ὁμῆ με τὴν τύφλωσιν, ἀπέριψε κὶ τὴν μιανάν τε ψυχὴν. Ὁ δὲ τῆ Χριστῆ Μάρτυς, με ἐκεῖνο τὸ νερόν ἐβάπτισεν ὄλους τὰς πισεύσαντας στρατιῶτας εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπειτα πηγαίνοντας κοντὰ εἰς τὴν μάνδραν τῶν ζώων τε, παρήγγειλεν εἰς τὴν μητέρα κὶ συγγενεῖς τε, ἐκεῖνα ὅπῃ ἔπρεπε διὰ τὴν σωτηρίαν τε, καὶ ἔτσι παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ. ἐκεῖνοι δὲ ὅπῃ ἔτυχον εἰς τὴν μακαρίαν τε τελείωσιν, εἶδον τὴν Ἁγίαν τε ψυχὴν ὅπῃ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σῶμα, ὡσὰν μία ἄσπρη κὶ φωτεινὴ περισερὰ, κὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Οὐρανόν. Τὸ δὲ Ἱερὸν σῶμά τε ἐνκαφιάσθη εἰς τὸν ἴδιον ἐκεῖνον τάπον. τὸ δὲ ραβδί τε ἐβλάσπησε κοντὰ εἰς τὸ ἐκεῖ θυσιαστήριον, τὸ ὁποῖον γενομένον δένδρον μεγάλον, ἔκαμεν ἴσκιον ἐπάνω εἰς τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον.

Ὁ Προφήτης Ἀζαρίας, ὁ υἱὸς Ἀδδῶ ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Χρησμέσ διδόντος, πρὶν θανεῖν Ἀζαρίη,

Ἀζαρίας.

„ Σιγᾶ προφητεύουσα, λοξὰ Πυθία.

Ὅτος ἦεν υἱὸς Ἀδδῶ, καταγόμενος ἀπὸ τὴν γῆν Συμβαδά, καὶ ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰσδα, καὶ ἀποθανὼν δὲ, ἐτάφη εἰς τὸ χωράφι τε. (1)

(1) Περὶ τῆ Προφήτη Ἀζαρίη τῆτε, πάντα γράφη τὸ β. σὺν Παραλατισμένων ἐν κεφαλαίῳ 15. 2. „ Καὶ Ἀζα. „ εἰς

τῆς: τότε ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς. τί δὲ μετὰ ταῦτα ἠκολούθησεν; ἐξορίζεται ὁ αἰδίδμος εἰς Νικολάου μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, τὸν Ἠγόμενον τῷ Μοναστηρίῳ τῶν Στεδιδῶν. (1) Ὑστερον δὲ ἀνεκαλέσθησαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τῆν ἐξορίαν, (2) ἔπειτα δέρνονται μὲ βένευρα, κατὰ προσαγὴν τῷ Βασιλεῶς Λέοντος Ἀρμενίου τῷ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ω ις'. διατὶ ἐπροσκύνου τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἔτι βάλλονται εἰς τὴν φυλακὴν. Πάλιν δὲ ἐρωτηθέντες καὶ βεβαιῶντες τὴν προσκύνησιν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, δέρνονται, καὶ ἔτι δεθέντες, ρίπτονται πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν. Μείναντες δὲ ἐκεῖ χρόνος τρεῖς, καὶ πλαιπωρηθέντες μὲ πείναν καὶ δίψαν καὶ γύμνωσιν, ἀπὸ ἐκεῖ σέλλονται εἰς τὴν Σμύρνην. Δαρθέντες δὲ καὶ ἐκεῖ, ρίπτονται εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀσφαλίζονται εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν εἴκοσι μῆνες, ἀπέθανεν ὁ Ἀρμένιος Λέων, καὶ τότε οἱ μακάριοι ἔπι Ὅσιοι καὶ ὁμολογηταί, ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Χαλκηδόναν, καὶ ἐκεῖ ἀνταμώσαντες τὸν τρισόλβιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, εὕρισκοντο μαζὶ μὲ αὐτόν. Μετὰ ὀλίγον δὲ καιρὸν, ὅταν μετὰ τὸν Ἀρμένιον ἔγινε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς καὶ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει ω κ'. τότε ἐξορίζονται εἰς τὴν Πρῶσαν κατὰ προσαγὴν τῷ αὐτῷ Μιχαὴλ. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ, ἐξορίζονται εἰς τὸν Ἀκρίταν, ὅστις τῶρα λέγεται, Κάβο Ἀκρίτα, εὐρισκόμενος κοντὰ εἰς τὴν Χαλκηδόναν, ἐκεῖ δὲ διατρίβων ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, πρὸς Κύριον ἐξεδίμυσεν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανε Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς, καὶ ἐδέχθη τὴν Βασιλείαν Θεόφιλος ὁ υἱὸς τῷ ἐν ἔτει ω κ θ'. πάλιν ἐκινήθη πόλεμος κατὰ τῶν εὐσεβῶν ὅπῃ ἐπροσκύνου τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Ἀφ' ἧ δὲ καὶ ὁ Θεόφιλος κατέστρεψε τὴν ζωὴν, καὶ ἡ εὐσεβήςτι Βασίλισσα Θεοδώρα ὁμῆ μὲ τὸν υἱόν τῆς Μιχαὴλ, ἔγιναν διάδοχοι τῆς Βασιλείας ἐν ἔτει ω μ β'. τότε ἔγινεν εἰρήνη σταθερὰ εἰς τὰς ὀρθοδόξους. Ὅταν δὲ ὁ Μακεδὼν Βασιλεὺς ἔγινε Βασιλεὺς ἐν ἔτει ω ξ ζ'. τότε μὲ πολλὰς παρακινήσεις τῷ ἐκατάπεισε τὸν Ὅσιον τέτον καὶ πολὺάθλον Νικόλαον, καὶ ἐκατάστησεν αὐτὸν Ἠγόμενον εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ Στεδίς. Μὲ ποιήτης λοιπὸν καὶ τισέτης ἀγῶνας διαπεράσας τὴν ζωὴν τῷ ὁ Ἱερός εἰς Πατῆρ, καὶ ἀπὸ τὰς πολλὰς κακοπαθείας ταλαιπωρηθείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη, ζήσας χρόνος ἐβδόμηνταπέντε.

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Ἀβραμίου Ἐπισκόπου Ἀρβηλ τῆς Περσίδος.

» Πῶ τῆτο φρικτῶν, τοῖς ἀθληταῖς Κυρίε;

Ἀβράμιος.

» Ἐφασκε δεκανὺς, Ἀβράμιος τὸ Ξίφος.

Κατὰ τὸν πέμπτον χρόνον τῷ διωγμῷ, ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τὴν Περσίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἐπιάσθη ὁ Ἅγιος εἰς Ἀβράμιος, Ἐπίσκοπος ἂν μιᾶς Πόλεως τῆς Περσίας, ὀνομαζομένης Ἀρβηλ, ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγον τῷ Βασιλεῶς, καὶ ἀναγκάζεται ἀπὸ αὐτὸν νὰ ἀρνηθῆ μὲν τὸν Χριστὸν, νὰ προσκυνῆ δὲ τὸν Ἥλιον. Ὁ δὲ μακάριος Ἀβράμιος ἔλεγεν εἰς αὐτόν, ἄθλιε καὶ ταλαιπῶρε, πῶς δὲν φοβῆσαι νὰ μὲ παρακινήσῃ εἰς τὸ νὰ κάμω ἐκεῖνα ὅπου δὲν πρέπει; καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσω τὸν ποιητὴν τῷ Ἥλιε καὶ ὅλων τῶν κτισμάτων, καὶ νὰ προσκυνῶ τὸν Ἥλιον, τὸ τῷ Θεῷ κτίσμα καὶ ποίημα; αὐτὰ τὰ λόγια τῷ Ἐπισκόπῳ δὲν ἔπαραξαν ὀλίγον τὸν ἀρχιμάγον. Ὁθεν παρευθὺς προσάζει νὰ ἐκδύσῃ τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ρίψῃ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ τὸν δέρνῃ μὲ ἄγρια ραβδία. Ἐπειδὴ δὲ εἶδε τὸν Μάρτυρα, πῶς ὑπέφερε μὲ γενναιοκαρδίαν τὴν τιμωρίαν ταύτην, καὶ πῶς ἐπροσπύχετο διὰ τὰς τιμωρέντας αὐ-

(1) Ἡ ἔξορία αὐτῶν Ὀσίων τῶν αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Βασιλεῶς Νικηφόρου τοῦ ἀπὸ Γερμανίας ἐν ἔτει ω ι'.
ὅτι ἔγινεν ὑπὸ τῷ Μιχαὴλ τῷ καλυμμένῳ Κροταλέῳ τῷ Ραγκαβῆ, ἐν ἔτει ω ι α'. καὶ ὅρα τὸν Μιλετίου Τόμ: β'. σελ: 261. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

(2) Ἡ ἀνακάλεισι αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἔξορίας, φαίνεται

αὐτὸν καὶ ἔλεγε „ Κύρια μὴ γήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, διατὶ δὲν ἤξεύρων τί κάμνεσι· τὴν χάριν ἐπρόσαξεν ἡ Θριώδης καὶ ἀπέκοψαν τὴν Ἁγίαν αὐτῆ κεφαλὴν. Καὶ ἔτις ἐτελειώθη ὁ μακάριος Ἀβράμιος εἰς χωρίον καλέμενον Θελμάν, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τῆ Μαρτυρίας τὸν Στέφανον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ ἐν Εἰρηνεπόλει, (1) εἰς ὧν τῶν τριακοσίων δεκαοκτῶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Καὶ Ἰωάννης, ὀρθοδοξίας χάριν, Ἰωάννης.
„ Τὸς δυσσεβεῖς ἤλεγχε, σὺν παρρησίᾳ.

Ὁ Ὅσιος Ἰάσιμος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.
„ Ἄλλ' Ἰάσιμος, καὶ μόνη κωφὴ κόνις, Ἰάσιμος.
„ Νέμει νοσῶσι, τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόκτιστος, Ξίφει τελειῖται.
„ Θεῖοις συνεπασθεῖς, Πίσεως θείας ὄπλοις, Θεόκτιστος.
„ Γυμνοῖ τράχηλον, Θεόκτιστος τῷ Ξίφει.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωσήφ Χαλεπλῆς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει α' χ' π' σ'. Ξίφει τελειῖται.
* „ Τέμνει Ἰωσήφ, ἀνδρικῶς διὰ Ξίφους, * Ἰωσήφ.
„ Καὶ ἐπ' Θεῷ Στέφανον, ἀφθαρτον δέχεσθαι. (2)

Ταῖς τῶν ὧν Ἁγίων Προσβείαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε'. τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

„ Χαίρει σκότει δοθεῖσα φρεῖᾶς Ἀγάθῃ. Ἀγάθῃ.
„ Μισῶσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπω.
„ Πέμπτη ἐν φυλακῇ Ἀγάθῃ θάνατον εἶδος ἀρίστη.

Αὕτη ἦτον ἀπὸ μίαν Πόλιν τῆς νήσου Σικελίας ὀνομαζομένην Πάνορμον, διαλάμπουσα μὲν, μὲ ὠραιότητα καὶ ἀφθορίαν σώματος, καὶ μὲ κάλλος ψυχῆς. γεμάτη δὲ οὖσα, ἀπὸ πλοῦτον καὶ σωματικὰ ἀγαθὰ, κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίης τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σ' ν' α'. Αὕτη λοιπὸν μὲ τὸ νὰ ἦτον Χριστιανὴ, ἐπροσφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Κυρτιανὸν, καὶ πρῶτον μὲν παραδίδοται εἰς μίαν ἄλλην γυναῖκα ἄπιστον, Ἀφροδισίαν ὀνόματι, μὲ σκοπὸν, ἵνα ἐκεῖνη μὲ τὰς παρακινήσεις τῆς, μεταθέσῃ τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τῆν τοῦ Χριστοῦ πίσειν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία ἐκράτει δυνατῶς τὴν εὐσεβειαν, καὶ περιαισώτερον ἐπεθύμει νὰ ἀποθάνῃ μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, διὰ τῆς δένουσιν αὐτὴν ὑπερβολικῶς καὶ κόπτουσι τὸ βυζίτης, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὑγιῆς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος φανείσ εἰς αὐτὴν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπειτα σύρουσιν αὐτὴν ἐπάνω εἰς τῆβλα, καὶ μὲ φωτίαν αὐτὴν κατακαίουσιν, εἶτα βάλλουσιν αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκεῖ δὲ εὐρισκομένη, παρέδωκεν ἡ μακάρια τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. (3) (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον)

(1) Ἡ Εἰρηνεπόλις ἔστι πόλις ἐν τῇ Κιλικίᾳ ἀρχαιολογικῶς κοινὴ εἰς τὴν ὑπόκειται πρὸς τὴν Τάυρον τῆς Κιλικίας, συμμηκενὴ μὲ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑπὸ τῶν Ἀναζάρβου Μητροπολίτου, ἧς ἔτις ὕστερον ὀνομασθῆναι Νερωινίαν.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Περὶ τῆς Ἁγίας αὐτῆς Παρθένου Ἀγάθης λέγει ὁ ἱερός Ἀγνεσίνοσ ἐν τῷ β'. Βιβλίῳ τῶν Κεπραγαρίων, ἧς ἐν κεφαλῇ κβ'. τῶν Μονολογίων, ὅτι ἀναφέρει, ὅτι

ἡ θεὰ γλυκύτης, ἀπασαν τὴν παρῆσαν τῷ κόσμῳ πικρὰν ἀνταναιρή. τί δὲ λέγει περὶ αὐτῆς; „ Ταύτης σὺ πῶς ὑπεραφράσα γλυκύτητος Κύριε, κακὴν ἀπεγλύσασα ἡ Παρθένος (ἡ Ἀγάθῃ αὕτη δηλαδὴ) ἡ ἀναγιγνώσκουσα χαίρουσα, σάν τε καὶ μεγαλοφρονουσαν ἀπελθάν εἰς τὸ δεσμοπύργον, ὡς δὲ κεκλημένην πρὸς ἐστίαν. Σημείωσαι, ὅτι πρὸς τῶν γραφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης. Τῶ γὰρ προεγράφη εἰς τὴν δεκάτην ὀγδόην τῆ Ἰαννουαρίου.

γων) Τῆσιν δὲ ἑλλησι συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής. ἔ ἡ ἀρχὴ, Βασιλεύοντος Δεσπότη. (σφί-
ζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων κ' ἐν ἄλλαις)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ Ὅσιε Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίῳ τῷ ἐν τῷ Σκοπέλῳ: ἦτοι τῷ ἐξ Ἀντιοχείας.
 ,, Σπυρὸν ὀδεύσας Θεοδοσίος τρίβον, Θεοδοσίος.
 ,, Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδέμ πατεῖ τρίβον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θεοδοσίος ὁ ἀσκητὴς, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τῶν Κοινοβιάρχων. Ἐπεὶ γὰρ ἐγκατάγεται ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀντιοχείας, ὑπὸ τῶν γονέων ὀνομασθῶν. Μίαν φοράν δὲ ἀκρίτως προσεκτικῶς τὴν δεσποτικὴν φωνὴν τῷ Κυρίῳ, ἀφῆκεν οἰκίαν κ' πλῆτον κ' εὐγένειαν κ' ὅλα τὰ ἄλλα τῷ Κόσμῳ χαροποιᾶ, κ' ἀνεχώρησεν εἰς τόπους δασεῖς κ' δεινῶδες, κ' πρὸς τὴν θάλασσαν ἀποκλίνοντας (1) καὶ ἐκεῖ κτίσας ἕνα κελλίον μικρότατον, ἐμεταχειρίζετο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἐνδεδυμένος μὲν φορέματα τρίχινα: ἦτοι ὑφασμένα ἀπὸ τρίχας γιδίας. Βαρέα δὲ σίδηρα φορῶν ἔσωθεν, ἕνα εἰς τὸν λαμῶν, κ' ἄλλα εἰς τὴν μέσσην, κ' δύο εἰς τὰ δύο τε χεῖρα. Καταγινόμενος δὲ εἰς τὴν προσευχὴν κ' εἰς τὸ ἐργόχειρον, ἐκοίμιζε μὲ ἀυτὰ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς: ἐπιθυμίαν δηλαδὴ κ' ὑπερηφανίαν κ' τὰ λοιπὰ. ἔδωκεν δὲ, ποτὲ μὲν σπυρίδας. ποτὲ δὲ, ὀλίγα χωράφια εἰς τὸ λαγαδί, τὰ ὁποῖα σπέρνοντας, κ' τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἀπὸ ἐκεῖ πορίζομενος, ἐτρέφετο αὐτὸς, κ' ὅσοι ξένοι ἤρχοντο εἰς αὐτόν.

Οὗτος εἶχεν ἀπένεσα κ' ἄλγισα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς τε, τὰ ὁποῖα ἔφθαναν ἕως εἰς τὰς πόδας τε, ἐπειδὴ δὲ ὅσον ὁ καιρὸς αὐξανε, τόσον αὐξανε πανταχῶς τὸ ὄνομα κ' ἡ φήμη τε, κ' ἐκ τῆς ἐπαρακινῶντο πολλοὶ κ' ἐπρόσρεχον εἰς αὐτόν, ἀγαπῶντες νὰ μιμῶνται τὴν ἐδικήν τε ζῶν: διὰ τῆς δεχόμενος αὐτὸς ὁ Ὅσιος, ἔκαμε τὴν ἔρημον ἐκείνην ἄλλω σχεδὸν πόλιν οὐράνιον. Μίαν φοράν ἐπῆγαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη Ἀγαρηνοὶ (2) δὲν ἐπροξένησαν ὅμως κἀνενα καιρὸν, διὰ τὴν εὐλαβηθέντες τὸν μακάριον τῆτον Θεοδοσίον, ἀνεχώρησαν μὲ εἰρήνην. Πλὴν διὰ τὰς αὐτῶν ἐπιδρομῶν, ἀφῆκε τὴν ἔρημον ὁ Ὅσιος, κ' ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ἀντιοχείας. κ' ἐκεῖ κτίσας μικρὰν καλύβην, ὅμῃ μὲ ἄλλης τινος ἀδελφῆς, εἰργάζετο τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, ἔλεγε δὲ εἰς τὰς μετ' αὐτῶ ὄντας. Ἀγκαλὰ, ἀδελφοί, κ' μᾶς εὐλαβήθησαν οἱ Ἀγαρηνοὶ κ' δένμας ἐπεῖραξαν, ὅμως εἶναι γεγραμμένου ὑπὸ τῆς Ἀποστόλου, ὅτι πρέπει νὰ δίδωμεν τόπον εἰς τὴν ὀργάν. Διότι κ' ὁ Κύριος φεύγωντας πρὸς Ἡρώδην, μὲ τῆτον μᾶς ἐδίδαξε νὰ φεύγωμεν κ' ἡμεῖς. ἀλλὰ καὶ ἐδιδάχθημεν νὰ μὴ ρίπτωμεν τὸν ἑαυτῶμας εἰς πειρασμῶν. Διότι, τίμας ἐμποδίζει ἡ πατρίς ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, εἰ μὴ ἡμεῖς προσέχωμεν εἰς τὸν ἑαυτῶμας; βέβαια ἔδεν. Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος ὁ μακάριος, κ' ὀλίγον καιρὸν ζήσας εἰς τὴν πατρίδα τε, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (3)

(1) Ἦτοι εἰς τὰ βενα τῆς Ρώμης, ἧτις εἶναι πόλις τῆς Κιλικίας κατὰ τὸν Θεοδώρον. Οὕτως γὰρ εἶναι ὅπως γράφει πλατύτερον πρὸς Βίον τῷ Ὅσιε πρὸς ἐν ἀριθμῷ δεκάτῃ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας κ'. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σωμαζάρον τούτου ἐρηιάθη.

(2) Ὁ Θεοδώρος δὲν ὀνομάζει αὐτοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἀλλὰ λέγει, ὅτι αὐτοὶ, παλαιὰ μὲν, ὀνομάζοντο Σόλυμοι, τῶρα δὲ, ὀνομάζονται Ἰσαυροὶ.

(3) Προσδέχεται δὲ κ' πῦσι ὁ Θεοδώρος, ὅτι τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς τῷ Ὅσιε τῶν ἦσαν μακρύτερα κ' ἀπὸ τῆς πόδας κ'. ὅθεν καὶ ἔδενεν αὐτὸς εἰς τὴν μέσσην. Καὶ ὅτι, ὅχι μόνον αὐτὸς ἐδίδεν, ἀλλὰ καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ ἀδελφῆς ἐδίδασκε, νὰ σμίγῃν μαζί μὲ τῆς τῶν τῆς φυχῆς, κ' τῆς ἰδρώσας τῆς σώματος. Ἐπειδὴ ἀποποιεῖ πράγμα

εἶναι, οἱ μὲν κοσμικοὶ, νὰ κοπιᾶζιν κ' νὰ δουλοῦν διὰ νὰ ἔρῃεν παρὰ κ' γυναικας, κ' νὰ πληροῦν δόσιμας, κ' νὰ προσφέρῃν εἰς τὸν Θεὸν ἀπαρχάς, κ' πρὸς αὐτοὺς νὰ εἰλεν τὰς πτωχάς. Οἱ δὲ Μοναχοὶ, νὰ μὴ διγάνῃν καὶ χρεῶδη τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν κόπον αὐτῶν, καὶ μάλιστα ὅπως μεταχειρίζονται φαγιτὰ κ' φορέματα διπλῆ. ἀλλὰ νὰ κἀδωνται ἀργοί, κ' νὰ λαμβάνῃν τῆς χρεῖας πῶν ἀπὸ τῆς ἑσπέρης χεῖρας. Διηγᾶται δὲ πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Ὅσιος ἄπο ἐκτόπῃας μὲ τὴν ράβδον τῆς μίαν πέτραν σκληρὰν ἦτις, ὡς ἡ δυνάμειος! ὡς ἀνέβλυσεν ὕδωρ, πὸ ὁπίον διὰ μέσην νερογῶν, γὰρ ἔφερν εἰς τὸν Μοναστηρίον αὐτῶν. κ' ὅτι τὸ Δεῖλαιον αὐτῶν, ἐβλάθη μετὰ θάνατον εἰς μίαν δὴκλῶν, ὅμῃ μὲ τὸ Δεῖλαιον τῷ Ὅσιε Ἀφραάτῳ, ὅστις ἐορτάζεται κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ἐν ἁγίῳ τῷ Ἰαννουαρίῳ.

Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Πολύευκτος ὁ νέος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελευτᾷ. (1)

* „ Εὐκτὲ τέλος ἔτυχες ποιμὴν Κυρίε, Πολύευκτος.
„ Φερωνυμῆσας πράγμασιν Θεηγόρε.

* Μνήμη τῆ Ἀγίᾳ Νεομάρτυρος Ἀντωνίᾳ Ἀθηναίᾳ, τῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρτυρήσαντος διὰ ξίφους, κατὰ τὸ ἔτος αΨ οδ΄.

* „ Σφαγεῖς ὁ Ἀντώνιος ὡσπερ ἡ οἷς, * Ἀντώνιος.
„ Χριστῷ παρέστη ἀκολοθεῖν τ' ὡς οἷς. (2)

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ⲙⲓⲛⲓ ⲁⲩⲧⲱ Ⲙⲏⲛⲓ ⲉⲩⲛⲓ Ⲙⲏⲛⲓ ⲧⲉ Ⲓⲟⲩⲓⲥ Ⲙⲁⲧⲣⲟⲥ ἡμῶν Βεκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ 5. Μνήμη τῆ Ὁσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν Βεκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

„ Σμύρνης ὁ ποιμὴν Βεκόλος Θυπόλος, Βεκόλος.

„ Ἀγρυπνὸς ἐστὶ καὶ Θανῶν ποιμνὴς φύλαξ.

* „ Ἀγλαὸν ἡλίοιο, φάος λίπε Βεκόλος ἔκτη.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐν νεαρᾷ ηλικίᾳ καθάριας τὸν ἑαυτόν τε, ἔγινε κατακτητήριον τῆ Ἀγίᾳ Πνεύματος. Ὁθεν εὐρών αὐτὸν δόκιμον καὶ ἄξιον ὁ πανεύφημος καὶ ἠγαπημένος τῷ Χριστῷ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα τῆς ἐν Σμύρῃ Ἐκκλησίας. Καὶ λοιπὸν ὁ Θεῖος ἔτος Ἱεράρχης ὑπὸ τῆ Ἀγίᾳ Πνεύματος φωτιζόμενος, ἐφώτισε καὶ αὐτὸς τῆς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας εὐρισκομένους Ἕλληνας, καὶ διὰ μέσου τῆ Ἀγίᾳ Βαπτίσματος, ἐποίησε αὐτῆς ἡμέρας, ἐλευθερώνωντάς τας ἀπὸ τῆ ἀνήμερα θηρία: ἦτοι ἀπὸ τῆς ἀγρίους καὶ σκοτεινῆς Δαίμονας. Ὄταν δὲ ὁ Ἅγιος ἐμελλε καὶ ὑπάγει πρὸς Κύριον, ἐχειροτόνησεν τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον διάδοχον εἰς τὴν αὐτὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην, καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον αὐτὸν ἐκατάστησε πῶν λογικῶν προβάτων, καὶ ἔτξα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ὄταν δὲ ἐνταφιάσθῃ τὸ Ἅγιον αὐτῆ Λείψανον, ἔκαμεν ὁ Θεὸς καὶ βλασφήμη ἀπὸ τὸν τάφον τε ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐχάριζε καὶ χαρίζει εἰς τὴν σήμερον, διαφορῆς ἰατρείας εἰς τῆς προσρέχοντα αὐτῷ μετὰ πίσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἀγίᾳ Μάρτυρος Ἰελιανῆ τῆ ἐν Ἐμέσῃ.

„ Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἡλοῖς καὶ πάδας. Ἰελιανός.

„ Ἰελιανὸς προσίδουσι καὶ κάραν.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἐμεσαν πόλιν τῆς Κοίλης Συρίας, ἡ ὁποία τουρκιστὶ ὀνομάζεται Ἐμς, εὐσεβῆς πρὸς τὸν Θεόν, νέος κατὰ τὴν ηλικίαν, καὶ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ὄταν δὲ ἐπίασθῃ ἀπὸ τῆς Ἕλληνας ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης Ἰελιανός, καὶ ὁ Διάκονος Ληναῖος, καὶ ὁ Ἀναγνώστης Μώκιος, (3) κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείας Νημεριανῆ ἐν ἔτει σπδ΄. καὶ ἐκαταδικά-

(1) Ὁ Πολύευκτος ἔτος φαίνεται καὶ ἦσαν ἐπὶ πῶν Βασιλείων Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, καὶ ἡμερῶν Λέοντος τῆ σοφῆ, καὶ τῆ ἡμερῶν αὐτῆ Κωνσταντίνου Ῥωμανῆ ἐν ἔτει 959. ὅστις ἦτον ἀνάχου, γεννημα καὶ δρέμα καὶ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διέφερε μὲ λόγον καὶ ἀρετῶν. Μοναχὸς δὲ ὢν ἀρότερον, ἐχειροτονήθη ὑπερο Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ πῶν Καισαρίας Βασιλείων. Ἐπιδή καὶ ὁ Ἡρακλῆας Νικηφόρος, ἀμαρτήσας κατὰ τῆ Βασιλείας, ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτοῦ πῶν ἀροτόμιον: πῶ καὶ χειροτονήθη δηλαδὴ πῶν Πατριάρχῃ. Ὄθεν καὶ κατηγόρει ὅχι ὀλίγη προσήφθη, ἕμῳτον εἰς ἐκείνον ὅτι ἐπρόσθετε τῆτο: εἰς πῶν Βασιλεία δηλαδὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς πῶν

Καισαρίας ὅτι πῶν ἐχειροτονήσεν. (ὄρα περὶ τῆτο σελ: 352. τῆ β΄. Τόμου τῆ Μελετίου) Ἐπιδή δὲ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ προσίδεται, ὅτι ὁ Πολύευκτος αὗτος ἦτον ὁ νέος, διὰ τούτο λέγομεν, ὅτι ἴσως οὗτος εἶναι Πολύευκτος ὁ ἐπὶ τοῦ Βασιλείου Ἰωάννου τοῦ τζιμισκῆ ἐν ἔτει 969. ὅστις μετὰ τῶν ἀνάρρησιν τοῦ τζιμισκῆ, ἐξῆσε μόνον τριανταπέντε ἡμέρας, καὶ ὄρα σελ: 367. τοῦ β΄. Τόμου τοῦ Μελετίου.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Οὗτοι ἑορταζόνται κατὰ τῶν εἰκαστῶν ἐνάτω τῷ Ταυτωαρίῳ.

κασθισαν κη οι τρεις να δοθην φαγητόν εις τα θηρία. τότε ο Άγιος ετος Ίουλιανός βλέπωντας αυτες, οπε εφεροντο εις τα θηρία επονεσε καπα την καρδιαν. "Οθεν ετρεξε κη τες εφθασε, κη φθασας τες ασπασθη. δια τετο λοιπον επιασθη κη αυτος, αφ ε εκεινοι εθανατωθισαν. "Οθεν εναρρωσαν την κεφαλην τε κη τας χειρας κη ποδας τε, ετζι δε καρφωμένος ανθισαν. "Οθεν εναρρωσαν την κεφαλην τε κη τας χειρας κη ποδας τε, ετζι δε καρφωμένος ανθισαν ο τρισολβιος, επλαγιασε μέσα εις ένα σπύλαιον, κη εκει παρεδωκε την Αγίαν ψυχήν τε εις χειρας Θεσ.

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Φάυσης κη των συν αυτη Ευίλασις κη Μαξιμος.

„ Τρεις Μάρτυρες πάσχεσιν ιχθύων πάθος.

„ Κοινή τυχόντες όργανα τε τηγάνε.

Φάυσα.

Ευίλασις.

Μαξιμος.

Αυτη η Αγία Φάυσα ητον κατα τες χρόνους τε Βασιλέως Μαξιμιανός, εν ετει σμθ. κατομένη απο την Κύζικον, θυγάτηρ γονέων ευσεβών και πλοσιών, μετα τον θάνατον των οποίων, εμεινε κυρία πλέτε πολλε κη περισσίας. Πλήν ουτε η νεότης της ηλικίας της, ουτε η απάτη του πλούτε, εδυνήθησαν να την χωρίσουν απο τας αρετας, κη τα καλά έργα. Έσχόλαζε γαρ η μακαρία, κη εδωκε τον εαυτον της εις την αφθορίαν κη παρθενίαν, εις την υψείαν κη εις την προσευχήν, κη εις την μελέτην των θείων Γραφών. Έπειδη δε η φήμη αυτης εφθασεν εως κη εις αυτον τον Βασιλέα, δια τετο εσαλθη προς αυτην ένας περιφανής ανθρωπος της Συγκλητε, Ευίλασιος ονόματι, παραγγελθείς, ότι, η να την πείση να θυσιάση εις τες θεες, η αν δεν πεισθη, να την πνίξη εις την Θάλασσαν.

Πηγαίνοντας λοιπον ο Ευίλασιος, εδοκίμασε την Αγίαν με κάθε δοκιμήν βασάνων, κη επειδη ειδεν αυτην, πως εμεινεν αβλαβής απο όλα τα βασανα δια της χάριτος τε Θεσ, κη εκαμε διάφορα θαύματα: τετε χάριν επίσειυσεν εις τον Χρισόν. "Οθεν αποσέλλεται άλλος Αρχων παρὰ τε Βασιλέως, Μαξιμος ονομαζόμενος ο οποίος με πιικρά βασανα ετιμώρησε κη την Αγίαν κη τον Ευίλασιον. Βλέπωντας δε τας θαυματεργίας, οπε εποίησεν η Αγία δια της προσευχης της, επίσειυσε κη αυτος εις τον Χρισόν, κη εις το τηγάνι εκεινο, οπε ετοιμασε δια να βάλλη κη τες δύο Αγίες, εις αυτο το ιδιον εμβήκε κη αυτος ομε με εκεινους, κατα προσαγήν τε Βασιλέως. κη ετζι ομε κη οι τρεις ελαβον το τέλος τε Μαρτυρίας κη τες τε Μαρτυρίας Στεφάνους. (το κατα πλάτος Μαρτύριον αυτων ορα εις τον νεον Παράδεισον) (1)

* Μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Φάυσε, Βασιλείς, κη Σιλβανού, κη των Αγίων Μαρτύρων των εν τεις Δαρείς.

* „ Τριών συνάθλων, εν δια ξίφους τέλος,

„ Οι τον Θεόν φρονεσιν εντε κη τρία.

* Μνήμη τε εν Αγίοις Πατρός ημών Φώτις, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ε η συναξις τελείται εν τω Προφητειώ (ητοι εν τω Ναω) τε τιμής Προδρόμου κη Βαπτισε Ιωάννου, τω οντι εν τεις Ηρεμίας. (2)

* „ Ονήσκων Φώτιος, ε παράττομαι λέγει,

„ Προς την τελευτην, ών προποτοιμασμένος.

* Φάυσε.

* Βασιλειος.

* Σιλβανός.

* Φώτιος.

* Μνή-

(1) Το Εβλικόν Μαρτύριον αυτων διέσκηται εν τη των Ιβρων Μονη κη εν αμικε. ου η αρχη „ Κατ εκεινοι τον καιρον.

(2) Σημειούμεν εδω, ότι ο Ιερός ουτος Φώτιος ητον κατα τους χρόνους Θεοφιλε του Βασιλέως εν ετη 329. του οποιοσ εγινε πρωτοσπαθαρος κη πρωτοασηκητικ, κη εφρε πα πρωτεια της Συγκλητε κη Βασιλικης βελης, κατα τον

Διάκονον Ιωάννην τον συγγάφαντα τον Βιον του Αγίου Ιωσήφ του υμνογράφου. Τόσου δε διώκειν εχεν εις την γραμματικώ, ποιητικώ, ρητορικώ τε κη Φιλοσοφίαν. προς τούτοις δε κη ιατρικώ, κη πασαν άλλω επιστήμην εθεωρητικώ, εις τροπον οπού, οχι μετον άλλος ταιούτος δευ εσωσεζαμάτο. καθως Νικητας ο Παμφλογιος μαρτυρει

* Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαρσανυφίου .

* „ Ἐκ γῆς συνέσθη σῶμα Βαρσανυφίου ,
„ Καὶ γῆν ὑπῆλθε , τὴν ἑαυτῶ μητέρα .

* Βαρσανυφίου .

* Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης τῶ επικαλεσμένε Προφήτῃ , μαθητῶ τῶ Ἁγίου Βαρσανυφίου .

* „ Δίκαιόν ἐστιν , ὡ Ἰωάννη ἄμα ,
„ Τάττειν σε ὧδε , τῷ φίλῳ διδασκάλῳ . (1)

* Ἰωάννης .

* Ὁ Ὁσίου Ἰωάννης ὁ ἐν Λυκῶ τῇ πόλει , ἐν εἰρήνῃ τελειῶται . (2)

* „ Τὸν ἐν Λυκῶ δὲ πῶ Ἰωάννην θέμις ,
„ Τάττειν ὅτι μὴ , ὡδ Ἰωάννη ἄμα ;

* Ἰωάννης .

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων Πρεσβυτέρων Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθένιος Ἐπισκόπου Λαμφάκων .

„ Ἀφῆκε τὸν χεῖν Παρθένιος Λαμφάκων ,

Παρθένιος .

„ Λαμπτήρα πυρσεύοντα φῶς αὐτῇ μέγα .

„ Παρθένιος κατέδαρθε λαχῶν μακρὸν ἐξδόμη ὑπνοῦ .

Οὗτος ἦν κατὰ τὴν χρόνον Κωνσταντίνου τῶ Μεγάλου , ἐν ἔτει τ'η'. ἰός Χριστοφόρου Διακόνου τῆς ἐν Μελιτοπόλει Ἐκκλησίας . καὶ ἀπὸ μὲν γράμματα , ἦν ἀπειρος , ἐσπένδαζεν ὅμως νὰ μεταχειρίζεται ὅλην τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν . Τῆς ἀρετῆς δὲ ταύτης , ὡσὰν προκάλυμμα καὶ σκέπασμα εἶχε τὴν ἀλισυτικὴν τέχνην τῶν ὀφθαλμῶν , τὰ ὅποια ἐμοίραζεν εἰς ἐκείνους ὅπῃ τὰ ἐζήτην . Τόση δὲ πολλὴ ἦν ἡ κρυπτομένη ἐν τῇ ψυχῇ τῶ μακαρίου τῆς εὐσέβεια καὶ ἀρετῆς , ὡς ὅπῃ , χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ νὰ διώκῃ Δαιμόνια , καὶ νὰ ἰατρεύῃ κάθε ἀσθένειαν . Ἀφ' οὗ δὲ ἐπιμελήθη καὶ ἔμαθε τὰ ἱερά γράμματα , τότε ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ἀπὸ Φίλιππου τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Μελιτοπόλεως . ἔπειτα ἐχειροτονήθη καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Λαμφάκων , ἀπὸ τὸν Ἀχιλλίου τὸν Μητροπολίτην Κυζίκου . Ὄθεν ἀπὸ τότε ἐτέλει θαύματα πάμπολλα , διότι αὐτὸς ἰατρύευσεν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον , ὅπῃ ἐτυφλώθη ἀπὸ ἑνα ταύρον . Αὐτὸς ἠλευθέρωσε μὲ μόνον τὸν τύπον τῶ τιμίου σαυρῶ , μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὸ πάθος τὸ λεγόμενον καρκίνου . Αὐτὸς ἐνέκρωσε μὲ μόνον τὸ φύσημάς , τὸν σκύλον ἐκεῖνον , ὅπῃ ἐλύασαξε καὶ ἐδάγασεν αὐτόν . Αὐτὸς ἀνέσπασεν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον , ὅς τις ἐκαταπατήθη ἀπὸ ἑνα ἀμάξι , καὶ ἐσχίσθη ἡ κοιλία τῆς . Αὐτὸς ἐδίωξε τὸ ἀκάρθαρτον πνεῦμα ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῶ ἐπιτρόπου . Αὐτὸς ἔκαμε τὴν βαρεῖς νὰ ἐνεργῶν ἐλευθέρως τὰ τῆς βαφικῆς τέχνης τῶν , μὲ τὸ νὰ ἀπεδίωξε τὸν ἐκεῖ ἐμφωλεύοντα Δαίμονα . καὶ διὰ

νὰ

περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου . καὶ μόνον ὅπου ἦτον ἐχθρὸς αὐ . Ἰηρισθεῖς λοιπὸν ἕτος ἀπὸ ὅλων τῶν κληρῶν (πλὴν πέντε μόνον) ἐγίνε μοναχὸς ὑπὸ Γρηγορίου Ἐπισκόπου Συρακούσης τῆ πρώτῃ ἡμέρᾳ . τῆ δέυτερᾳ , ἐγίνε Ἄναγιώτης . τῆ τρίτῃ , Ὑποδιάκονος . τῆ τετάρτῃ , Διάκονος . τῆ πέμπτῃ Πρεσβύτερος . καὶ τῆ ἕκτῃ , ἦν ἡ ἡμέρα ἡ καὶ τῆ δέκατου ἑβδόμῃ , καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν Γενέθλια τοῦ Κυρίου , ἐγίνε Ἐπίσκοπος , ἐν ἔτει 858 . καὶ ὡς ἐβλῆθη τὸν Ἁγίου Ἰγνατίου , ἐγίνε οὗτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως αὐτῶν καὶ ἀκρωτίας . Ψάδετα . ἀρα ὁ Νεοκαισαρίας Στυλιανός , γράφῃν ἀπὸ Σπυριδίου , ὅτι κατὰ τὴν αὐτῶν ἡμέραν ἐγίνε καὶ Πρεσβύτερος καὶ Ἐπίσκοπος . Ὁμοίως καὶ ὁ Σμύρνης Μητροπότης , καὶ ὁ Παμφλαγονίας Νικητής , καὶ ὁ Θιογίωτος , οἱ πολλαὶ κατὰ τὸν ἀγίωτον Φωτίου τῶν γρά-

σαντες . Ὁμοίως καὶ ὁ Βαρώνιος ὁ λέγων , ὅτι ὁ Φώτιος ἦτον δυνάστης , σωμάτων τοῦτο ἀπασιπῶς ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν Ἰωάννου Σακελλαρίου . Οὗ γὰρ ὁ Ἰωάννης οὗτος ἐγράψεν ἀπὸ τὸν Φώτιον , ἀλλ' ὁ Φώτιος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην . ὄρα σελ : 274 . τοῦ β . Τόμος τῶ Μελετίου . καὶ εἰς τὰ φηρολογόμενα τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ συστάσεως Σαυδίου ἐπὶ τοῦ ἀγιοπάτου Φωτίου , ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ .

(1) Σημειοῦμεν , ὅτι ὁ Ἁγιὸς Βαρσανυφίος οὗτος , σὺν Ἰωάννῃ τῷ επικαλεσμένῳ Προφήτῃ καὶ μαθητῇ αὐτοῦ , ἔχουσι Βίβλον ἀξιόλογον , πολλὰς ἐρωτήσεις περιέχουσαν , ἀπὸ τῶν ὁποίων , τινὲς μὲν , λύονται ἀπὸ τῶν ἐσῶ , τινὲς δὲ , ἀπὸ τῶν ἄλλων . αὐτὴ ἡ Βίβλος ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ ἐν τοῖς 1816 .

(2) Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ εἰς τὸ Ἐκλόγιον .

νὰ εἰπῶ συντόμως, ὁ Ἅγιος ἔπος πολλὰ τοιαῦτα θαυμάσια ποιήσας, καὶ προειπὼν διὰ τὰ μέλλοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Λευκᾷ τῷ ἐν τῷ Στερίῳ ὄρει τῆς Ἑλλάδος.

„ Ἐπλησε Λευκᾶς, θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα,

Λευκᾶς.

„ Ὅς εἰδὲ νεκρὸς, παύεται πῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Λευκᾶς ἦτον γέννημα καὶ ἐντρέφισμα τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ τέττε πρόγονοι ἐκατόγονοι ἀπὸ τῆς νῆσου Αἴγμου. Τὰς δὲ συνεχεῖς καταδρομὰς τῶν Ἀγαρηνῶν μὴ ὑποφέροντες, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τῆς πατρίδα πον, καὶ ἐμετοίμησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰ μέρη τῆς Φωκίδος: ἦτοι τῷ νῦν λεγομένῳ Σάλωνος, εἰς ἓνα χωρίον Κασόριον καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ μακάριος Λευκᾶς ἐν ἔτει λ. κ. ἔτος λοιπὸν παιδιόθεν ἀποχὴν ἔκαμεν ὄχι μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ αὐγῆ καὶ τυρίῃ. Φαγητὸν δὲ καὶ ποτὸν ἦτον εἰς αὐτὸν, ψωμί κρίθινον, καὶ ὄσπριον, καὶ νερόν. Πλὴν καὶ μόλον ὅπως ὁ αἰδιμὸς κατεξήρανε τὸ σῶμα τῷ μὲ καθε κακοπάθειαν καὶ σκληρογαγίαν, ἐνόμιζεν ὁμῶς τρυφὴν καὶ χορτασμόν ἐδικόν τε, τὸ νὰ τρέφῃ τὴς πεινῶντας, καὶ νὰ ἐνδύῃ τὴς γυμνῶς. Ὄθεν πολλὰς φορὰς ἔδιδε καὶ τὸ ἐδικόν τε φόρεμα εἰς τὴς πτωχῶς, αὐτὸς δὲ ἐγύριζε γυμνὸς εἰς τὸν οἶκόν τε. καὶ ὅταν ἐπροσπύχεται πρὸς τὸν Θεόν, ἐσικόνοντο τὰ πόδια τῶ ὑψηλὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἕως μίαν πῆχυν, καὶ ἐσέκοντο εἰς τὸν ἀέρα μετέωρα.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐγενε μοναχὸς, δὲν δύναται τινὰς νὰ διηγηθῆ, πόσῃν ἐγκράτειαν, καὶ πόσῃν κακοπάθειαν ἐμεταχειρίζετο ὁ τρισόλβιος. Πέρασας δὲ ὅλας σχεδὸν τὴς παραθαλασσίως τόπῃς, ἔγνω εἰς πολλὰς αἰτίας σωτηρίας, διὰ τῶν παρ' αὐτῆ ἐνεργηθέντων θαυμάτων. Ὑστερον δὲ ἀφίνωντας τὰς μεταβάσεις τῶν τόπων, ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τὸ καλούμενον Στερίον, καὶ ἀφ' ἧ ἔκαμεν εἰς αὐτὸ ἑπτὰ χρόνῃς, προεἶπεν εἰς ὅλας τὴς μαθητάς τε, ὅτι ἔχει νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἔττι ἐτελείωθῃ, παραδὲς ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν τε εἰς τὸν Κύριον. (2)

Μνήμη πῶν Ἁγίων χιλίων τριῶν Μαρτύρων, πῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

* „ Πλῆθος βροτῶν πρὸς, τρισὶν ἔντων χιλίων,

Μάρτυρες

„ Ἐίφει θαυῶν εἶλοντο τῷ Χριστῷ χάριν.

χιλίοι τρεῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦτον δέλοι πῶν τεσσάρων Προτικτόρων ἐκείνων, ἀπὸ τῶν ὁποῖους ἐπίασθη ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀπεκεφαλίσθη διὰ Βασιλικῆς προσαγῆς. (3) Ἀφ' ἧ γὰρ ἐτελείωσεν ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Πέτρος, ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ τσσαρες ἐκεῖνοι Προτικτοροὶ μὲ ὅλον τὸν οἶκόν τε, καὶ ἐμαρτύρησαν. Τότε καὶ οἱ τέτων δέλοι ἀνάπτοντες ἀπὸ τὸν ζῆλον τῆς πίσεως, ἐπῆγαν αυτοκάλεσοι εἰς τὸν Βασιλέα Διοκλητιανόν, εὐρισκόμενον ἐν Νικομηδείᾳ, ὁμῶ μὲ τὰς γυναῖκας καὶ παιδία καὶ αὐτὰ τὰ βυζανάρικα βρέφῃτων, τὸν ἀριθμὸν ὄντες ὅλοι χιλίοι τρεῖς. Οὗτοι λοιπὸν ὁμολογήσαντες ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ, καὶ

(1) Τῷ Ἁγίῳ πῶν Παρθενίῳ τῷ Ἀκολουθίᾳ, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, προσέδασα καὶ νέον Κανόνα. Ὁ δὲ ἐκκλησιαστικὸς αὐτῷ Βίος σφάζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῷ Βασιλοπαίδῳ, καὶ ἐν τῇ πῶν Ἰβήρων. ἡ ἄρχῃ „ Τὰ κατὰ πῶν μέγαν Παρθενίον.

(2) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸν νέον Ἐκλόγιον, ὃν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία μετέφρασεν ἀπὸ πῶν ἐκκλησιαστικῶν, τὸν ὁποῖον κάλιμα καὶ γλαφυρὰ πῶν σιωγράψεν ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστῆς. ἡ ἄρχῃ „ Ὁ χρόνος ἦν ἀληθῆς. Τῶν πῶ Ὁσίῳ Λευκᾷ ἡ φωματικῇ Ἀκολουθίᾳ εἶναι ἀνατι-

πληρωμένη. Ἐχει δὲ ἔπος καὶ ὁκτώηχος Κανόνας, πῶ ὁποῖα ὅλα ἀνεκοντο εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῷ Μοναστήριον. Οὗ τινος ἡ Ἐκκλησία φημιζεται παρὰ πάντων, διὰ τῷ ὡριόσῳ, ὅτι ἔχει, καὶ μάλιστα διὰ τῶν θαυμάτων καὶ πορφύρα μάρμαρα, καὶ τὰς ποικίλας κολόνας, μὲ τὰς ὁποῖα εἶναι οἰκοδομημένη.

(3) Ὅρα πῶν Βίον αὐτῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ πῶν κατὰ πλάτος εἰς τὸν Ἐκλόγιον, κατὰ τῷ ἐκκλησιαστικῷ συστάρτῳ τῷ Νικομηδείῳ, ὅτι καὶ ἐορατίζεται.

καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, κατεκόπησαν μὲ τὰ σπαθία ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν κρά-
τευμα, καὶ ἔτσι ἔλαβον τὴν Στεφάνου τὴν Μαρτυρίαν.

Οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες οἱ ἐκ Φρυγίας καταγόμενοι πυρὶ τελειῶνται.

„ Μὴ τὴν πυρὸς φρίζαντες, ἰσχυρὸν ἐξ Φρύγες,

„ Τῆ τῶν Φρυγῶν γῆ πύργος εἰσὶν ἰσχυρός.

Μάρτυρες
ἐξ.

* Μνῆμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀπρίωνος Ἐπισκόπου Κύπρου.

* „ Χριστὸς καλεῖσε, σπεῦσον Ἀπρίων Ἰδι,

„ Πρὸς τὰ βραβεῖα τῆς ἄνω κληρονομίας.

* Ἀπρίων.

Μνῆμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τῆ ἐν Μονοβάτοις ἀγωνισαμένου.

* „ Ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀνύσας Πέτρος,

„ Ἐν Οὐρανοῖς εἴληφε πάντιμον σέφος.

Πέτρος.

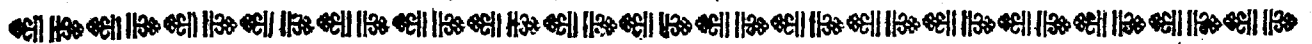
Μνῆμη τῆ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοπέμπτου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆ.

* „ Καλῶς ἀθλήσας Θεοπέμπτου γεννάδας,

„ Σὺν τοῖς ἑαυτῆ, τὰ βραβεῖα λαμβάνει.

Θεοπέμπτου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η'. τῆ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τῆ Στρατηλάτου.

„ Ὡν Θεόδωρος, ἀξίαν Στρατηλάτου,

„ Ὑπῆρξε τμηθεὶς, καὶ Θεῷ Στρατηλάτου.

„ Ὀμβριμον ὀγδοάτη Θεόδωρος ἀνχένα κόψαν.

Θεόδωρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἦτον κατὰ τὴν χρόνον τῆ Βασιλείου Λικίνιου, ἐν ἔτει τ.κ'. κατα-
γόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάϊτα, τὰ ὁποῖα κοινῶς λέγονται Ἐφλεῆμ, εὐρισκόμενα ἐν τῇ Γαλα-
τία. κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, τὴν εὐρισκόμενὴν κατὰ τὴν μαύρην Θάλασσαν. Οὗτος
λοιπὸν ὑπερέβαλε τὴν πολλὴν, τόσον κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆ σώμα-
τος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, διὰ τῆτο καὶ ὅλοι ἐφιλοτιμῶντο νὰ ἀποκτήσουν τὴν
φιλίαν τῆ. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος, πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομι-
λήσῃ μὲ αὐτὸν, καὶ μὲ ὅλον ὁπῆ ἤκωσεν, ὅτι ἦτον Χριστιανός, καὶ ὅτι σιγαλίνεται καὶ μισεῖ τὴν
λεγομένην παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ παρ' αὐτῆ τῆ ἰδίᾳ Θεός.

Ὅθεν τῆττε χάριν ἀπέσειλεν ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν ἐπίτιδες μερικὸς Ὀφφικιάου ἐδικῆς τῆ,
τὴν ὁποῖα ἐπρόσβαξε νὰ φέρῃ τὸν Ἅγιον μὲ τιμὴν εἰς αὐτὸν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος
ἐμάνυσε μὲ τὴν ἰδίᾳ ἀπεσαλμένους εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέπει καλλίτερα νὰ
ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, ὁμῶ μὲ τὴν μεγαλιτέρους τῆ Θεός, καὶ διὰ ἄλλας αἰτίας, καὶ διὰ χά-
ριν μερικῶν ὑποθέσεων δημοσίων. Διὰ τῆτο εὐθύς ὁ Βασιλεὺς πέρωντας μαζὶ τὴν τὴν χρυσοῦς
καὶ ἀργυροῦς Θεός τῆ, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἡράκλειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ἐπροθυμοποιήθη καὶ
ἐνεδυναμώθη εἰς τὸ Μαρτύριον μὲ ὀπτασίας νυκτερινῶν, αἱ ὁποῖα ἐπέμφθησαν εἰς αὐτὸν ἀπὸ
τὸν Θεόν. Ὅθεν εὐθύς ὁπῆ ἤκωσεν, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐπλησίασεν εἰς τὰ τείχη τῆς Πόλεως,
ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἄλογον, καὶ ἐπροῦπάντησεν αὐτὸν μετὰ τιμῆς, καθὼς ἔπρεπε.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐμβαινὼντας εἰς τὴν Πόλιν, παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν Θεός.
Ὁ δὲ Μάρτυς ἐζήτησε νὰ πάρῃ αὐτῆς διὰ νὰ τὴν λατρεύσῃ πρῶτον εἰς τὸν οἶκόν τῆ. Πέρωντας
δὲ ὁ Ἅγιος τὴν Θεός, κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ἐτζάμισεν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐμοίρασεν εἰς
τὴν πτωχῆς. Ὅπην δὲ ἐξημέρωσεν, εἶπε Μαξέντιος ὁ Κομενταρῆσιος πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι
εἶδε τὸ κεφάλι τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος, ὁποῦ τὸ ἐβάσα ἕνας πτωχός καὶ τὸ περιέφε-
ρεν εἰς τὴν δρόμους. Τῆτε ἄρπασαν παρευθὺς οἱ δορυφόροι τῆ Βασιλείου τὸν Ἅγιον Θεόδωρον,
καὶ

κὶ πρῶτον μὲν, ἐκδύναςιν αὐτὸν, κὶ πεντόνευσιν ἀπὸ τῶν τέσσαρα μέρη τῆς σώματος. Ἐπειτα δίδουσι μὲ νεῦρα βοδίων, εἰς μὲν τὴν ῥάχιν τῆς ἀθλητῆς ξυλίας ἑπτακοσίας, εἰς δὲ τὴν κοιλίαν τε, ξυλίας πεντήκοντα. τὸν δὲ λαμὸν τῆς Ἁγίου κτυπῶσι μὲ μολιβένας μπάλλας, εἶτα ξέουσιν αὐτὸν κὶ μὲ λαμπάδας καίουσιν, ὕστερον δὲ τρίβουσι τὰς πληγωμένας κὶ κεκαυμένας σάρκας τε μὲ τῆβλα κὶ κεραμίδια. Καὶ ἔττι τὸν ῥίπτουσιν εἰς τὴν φυλακὴν, κὶ σφραλίζουσι τὰς πόδας τε εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἀφίνοντες αὐτὸν ἐκεῖ νησικὸν ἑπτὰ ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα, εὐγαλαν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κὶ ἐκάρφωσαν τὰς χεῖρας κὶ πόδας τε εἰς ἓνα σαυρὸν. Ἐπειτα (ὡς τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας!) ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον κὶ κρύφιον μέλος τῆς Μάρτυρος ἓνα περόνι, τὸ ὁποῖον ἔφθασεν ἕως μέσα εἰς τὰ ἐντόσδιά τε. ἐσέκοντο δὲ κὶ τριγύρω παιδία, ὅπως ἐσαΐτευσον τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον. Ὅθεν ἀπὸ τὰς σαΐτας ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τε. ἄλλοι δὲ κόπτοντες πλαγίως τὰ κερυμμένα τε μῦρια, ἐξέκοφαν μαζὶ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τε μέλκ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμεινε τὴν νύκτα εἰς τὸν σαυρὸν, διὰ τῆτο ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη ἀπέθανεν, ἀπαῖατο ὅμως ὁ μάταιος. Διὰ τὸ ὁ Ἅγιος ἐλύθη ἐκ τῶν δεσμῶν ἀπὸ θεῖον Ἄγγελον, κὶ ὅλος ἐγένετο ὑγιής, ψάλλον κὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἔσειλεν ὁ Λικίνιος ἀνθρώπους διὰ νὰ πάρῃν τὸ σῶμα τε κὶ νὰ τὸ ῥίψῃν εἰς τὴν Θάλασσαν. Οἱ δὲ ἀπεσαλμένοι βλέποντες τὸν Ἅγιον ζωντανὸν κὶ ὑγιῆ, ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστὸν ἀνθρώποι οὐδονταπέντε, κὶ μετὰ ταῦτα ἐπίστεισαν κὶ ἄλλοι τριακόσιοι, τῶν ὁποῖων ἦτον πρῶτος ὁ Ἀνθύπατος Κέσης. Οὗτοι γὰρ ἀποσαλέντες διὰ νὰ θανατώσῃν τὴν πιστεύσαντας οὐδονταπέντε, ἐπίστεισαν κὶ αὐτοί.

Βλέπωντας δὲ ὁ Λικίνιος, πῶς ἦτον ἡ πόλις τεταραγμένη, ἐπρόσαξε νὰ ἀποκεφαλίσῃν τὸν Ἅγιον. Χριστιανοὶ δὲ πολλοὶ ἐκεῖ εὕρισκόμενοι, ἐμπόδιζον τὴν στρατιώταις. ἀλλ' ὁ Ἅγιος μόλις καταπάσας τὴν Χριστιανὴν, ἀπεκεφαλίσθη, κὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆς Λεῖφανον ἀνεκομίσθη ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν εἰς τὰ Εὐχάϊα, κὶ ἐτέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον, καθὼς ὁ Μάρτυς ἐπρόσαξε περὶ τούτου τὸν ταχυγράφον τε Αὐγαρον. Ὁ ὁποῖος παρὼν εἰς τὸ Μαρτύριόν τε, ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις κὶ ἀποκρίσεις τῆς Ἁγίας, κὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν βασάνων ὅπως ἔλαβε, κὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοήθειας κὶ ἀντιλήψεις, ὅπου ἠξιώθη. (1) (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ, ὅρα εἰς τὸν περὶ ταχυγράφον Δαμασκηνόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Προφῆτις Ζαχαρίας.

„ Ἰππες εἰώρας τὴν νόας Ζαχαρία,

Ζαχαρίας.

„ Δι' ὧν πρὸς ὕψος Οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ὁ Προφῆτης Ζαχαρίας ἐρμηνεύεται, μνήμη Θεοῦ. ἦτον δὲ ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἰσραὴλ ἐκ φυλῆς Λευί. κὶ ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλααδ. ἐγύρισε δὲ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐν Βαβυλῶνι σιλαβίαν τῶν Ἑβραίων, γέροντας εἰς τοὺς χρόνους. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα εὐρισκόμενος, πολλὰς προφητείας ἔκαμεν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, κὶ πολλὰ τέρατα κὶ σημεῖα ἔδεικνεν, εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν προφητειῶν τε. Οὗτος εἶπεν εἰς τὸν Ἀρχιερέα Ἰωσεδέν, ὅτι θέλει γεννήσει υἱόν, κὶ ὅτι θέλει ἱερατεύσει εἰς τὸν Κύριον ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ. Οὗτος εὐλόγησε κὶ τὸν Σαλαθιήλ κὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θέλει γεννήσει υἱόν, κὶ θέλει καλέσει τὸ ὄνομα-

(1) Ἡ δὲ ἀνακομιδὴ αὐτοῦ Λεῖφανον, ἐρμηνεύεται κατὰ τὴν ὁδόλου αὐτοῦ Ἰωνί. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν Ἁγίαν ἑσπῶν Θεοδώρον, ἐγκαίμιον ἐπέλεξεν Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδικός, ἡ ἡ ἀρχὴ „ Τὸν αὐτὸν Θεὸν δῶρον ἐπὶ τὸν Μάρτυρα. ὅπως με-

σφραγισεν εἰς τὸ ἀπλὴν ἡμέρᾳ ἀδωκίμια, καὶ δὲ ἀρκεται εἰς τὸ ἐν Κερραῖς κελίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων. Ὁ δὲ ἀπλὴν νικός αὐτῆς Βίος εὐρέσκειται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἱβήρων κὶ ἐν ἄλλαις. οὐ ἡ ἀρχὴ. „ Δικιῆς τῆ Βασιλῆ.

πε Ζοροβάβελ, ἦγεν σπέρμα Βαβυλώνος. Ζορό γάρ, ἐρμηνεύεται σπέρμα. Βαβέλ δέ, Βαβυλών. Κατὰ δὲ τὰς χρόνους Κύριε τῷ Βασιλείῳ Περσῶν ἔδωκεν ἕνα σημεῖον παράδοξον διὰ τὸν Κροῖσον τὸν Βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ διὰ τὴν ἐκπόρθησιν καὶ ἀφανισμόν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διὰ τὸ τέλος τῆ Ἰσραὴλ. ὁμοίως καὶ διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τέλος τῶν Ἑθνῶν, καὶ διὰ τὴν μέχρι τέλους καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τῆ ἐν Ἱερουσαλήμ Ναῦ, καὶ ὅτι ἔχουσιν νὰ λείψουν οἱ Προφῆται ἀπὸ τὰς Ἰσραηλίτας, καὶ νὰ ἀργήσῃ οἱ Ἱερεῖς καὶ τὰ Σάββατα. Αὐτὸς ἐπροφήτευσεν καὶ διὰ τὴν διπλὴν κρίσιν, ὅπως ἔχει νὰ γένη, (1) καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ προφητεύσας, ἐκοιμήθη εἰς γῆρας βαθύ, καὶ ἐτάφη κοντὰ εἰς τὸν τάφον Ἀγγαίε τῷ Προφήτῃ. (2)

Αἱ Ἁγίαι Μάρτυρες Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαί, σὺν τῷ Ὁσίῳ Λυκαρίωνι ζήφει τελειῦνται.

Εἰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν.

„ Ἀσπερ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστήρ μία,
„ Μάρθαν Μαρίαν, ἐν σερῶι φωτὸς ζήφος.

Μάρθα.

Μαρία.

Εἰς τὸν Λυκαρίωνα.

* „ Διπλὴν ἐδέξω Λυκαρίων τὸ σέφος,
„ Ὁσιος οἶα καὶ ἀθλητῆς Κυρίε.

Λυκαρίων.

Αὗται αἱ Ἁγίαι ἦσαν ἀδελφαί κατὰ σάρκα, καὶ ἐξῆσαν κατ' ἰδίαν, μεταχειριζόμεναι Παρθενίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἔτυχεν νὰ περάσῃ ὁ Ἡγεμὼν ἀπὸ τοῦ ὄσπῆτιον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαταίκεν, ἔσκυψαν ἀπὸ τοῦ παράθυρον, καὶ εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιανῆς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν λυπούμενος, ἐλεηνολόγει τὸν θάνατον ὅπως ἔχουσιν νὰ λάβωσιν εἰς τὴν νεότητά των. Αἱ δὲ Ἁγίαι ἀνταπεκρίθησαν, ὅτι, ὁ διὰ τὸν Χριστὸν θάνατος, δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ ζωὴ, ἡ ὁποία τέλος δὲν ἔχει. τῷ τὸ ἴδιον ὡμολόγησεν καὶ ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Λυκαρίων, ὁ ὁποῖος ἦσαν πᾶσι μοναχὸς, καὶ σύντροφος τῶν Ἀγίων. Ὁθεν κατὰ προσαγὴν τῷ Ἡγεμόνῳ καὶ οἱ τρεῖς ἐκαρφώθησαν εἰς τρεῖς σφυρῆς. Τελευταῖον δὲ, ἀπεκεφαλίσθησαν μετ' ἑξήσας ἀπὸ τὰς διμῆς, καὶ ἔτξι παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τὰς Στεφάνους τῷ Μαρτυρίῃ. (3)

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καὶ Στέφανος, ἕσθύντες τελειῦνται.

„ Ἐσοθεῖσι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ,
„ Νικηφόρῳ Στεφάνῳ ἐπλάκη τέλος.

Νικηφόρος.

Στέφανος.

* Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φιλαδέλφου καὶ Πολυκάρπου.

* „ Ὑπῆρξεν ὄντως, ἡ τελευτὴ τῷ βίῳ,
„ Καὶ Φιλαδέλφῳ καὶ Πολυκάρπῳ φίλῃ.

* Φιλάδελφος.

* Πολύκαρπος.

* Μνή-

(1) Ἰσως διπλὴ κρίσις ἐνοεῖται ἐδῶ ἢ πᾶς ψυχῆς καὶ αἰ σώματος. καὶ τὰ δύο γὰρ ἐν τῇ μετάνοιᾳ κρίσις κερδίζονται. Σημείωσαι, ὅτι τὸ Λείψανον τῷ Προφήτῃ αὐτῷ Ζαχαρείῳ ἀρτίσκει εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναὸν τῷ Ἀδελφοδὲ Ἰακώβῳ, τὸν ὁποῖον ἀνήγαγεν Ἰουστίνος ὁ Βασιλεὺς (σελ: 1152. πῆς Δωδεκαβίβλου.)

(2) Ὁ Ζαχαρίας ἔπος ἦσαν γὰρ Βαραχίε, καὶ ἐπροφήτευσεν ἐν τῷ ὄγδοῳ Μῶσι, κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον αὐτοῦ Βασιλεῖος Δαρείου. ὡς πῶς δηλοῦται ἐν κεφαλαίῳ πρώτῳ πῆς αὐτῷ Προφητείας, ἡ ὁποία διαμοιράζεται εἰς δεκατέσσαρα κεφάλαια. Ἦσαν δὲ κατὰ αἰς χρόνους σινομήλικος μετ' ὅν Προφήτῃ Ἀγγαίῳ, καὶ κατὰ τὸν βίον ὁμοτροπῆς. Τὰς δὲ ἀροφητείας αὐτοῦ ἀφορίζου εἰς πᾶς Ἰουδαίους, καὶ αὐτὸ τῷ Ἀγγαίῳ, καὶ μετὰ τὸν Ἀγγαίον. Θαυμασταίως δὲ ὁ Προφήτης ἔπος, εἶπερ καὶ ἄλλοι, αἱ περὶ τῷ Χριστῷ διδάσκουσιν, ὡς

μαρτυρεῖ Ἀλέξανδρος ὁ Μαυροκορδάτος εἰς σελ: σπ γ'. τῶν Ἰουδαίων. Ὁ γὰρ ἔξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ σέφανος, ὃν ἀναφέρει ἐν τῷ ε'. κεφαλ: τῇ μοναρχίᾳ τῷ Σωτήρῳ, καὶ τῇ κατ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ ἀρμόζει, τῇ σωσιώσει ἔξ Ἰουδαίων καὶ Ἑθνῶν. Μερικοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Προφήτης ἔπος μαρτυρικῶς τέλος ἠξιώθη. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ζαχαρίας ἔπος καὶ ὁ Ἀγγαίος καὶ ὁ Μαλαχίας, καλεῖνται Προφῆται σὺν δάπτῳ Ναοῦ, ὡς ἀκμασάντες ἐν τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ὅπως ὁ Ζοροβάβελ αὐτὸν ἐκτίσεν, ὡς λέγει ὁ Κανόνικος Κλήμης ἐν τῇ ἀνακτῆσιν πῆς τελευταίου διερμηνευθείσης Διαθήκης.

(3) Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐνταῦθα παρὰ τῷ Μωυσαίῳ κείμενον δίστιχον τῷ Ἁγίῳ Λυκαρίωνῳ, ἀρτίσκειται κατὰ τὴν ἐβδόμῃ τῷ Ἰωνίου, ὅταν ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λυκαρίων, καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται. ἐκίνο γὰρ μάλλον εἶναι ἀρμόδιον, ἢ αὐτῷ.

* Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίας Ἐπισκόπου Πάφου.

* „ Πάφου πρόεδρος, ἔνδον ἐκρύβη πάφου,
„ Καὶ τ' ἄλλα Μακάριος, οὐ κλῆσιν μόνον.

* Μακάριος.

* Μνήμη τῆ Ἁγίας Περγέτης.

* „ Πῶς ἂν παρέλθω, ἀγέραςον Περγέτην,
„ Σὺν τοῖς Ἁγίοις, ὄντα κατελεγμένον;

* Περγέτης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ. τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

„ Τὸν ἐν παλαιῷ, κλητικὸν Νικηφόρον,
„ Τμηθέντα γνώθι, πρακτικὸν Νικηφόρον.
„ Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτη Νικηφόρε δειροτομήθης.

Νικηφόρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νικηφόρος ἦτον κατὰ τὴν χρόνους Οὐαλλεριανῶν καὶ Γαλνίνου τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σξ'. ἰδιώτης κατὰ τὴν τύχην. Οὗτος λοιπὸν εἶχε φιλιάν ὑπερβολικὴν μὲ κάποιον Σαπρίκιον Ἱερέα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας. Ὁ ὁποῖος ὕσερον ἐξ αἰτίας τινὸς, μάλλον δὲ ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἐμίσησε τὸν Ἅγιον, καὶ ἐχθρὸς αὐτῷ ἔγενετο ἀφιλίωτος. Ὁ δὲ Ἅγιος Νικηφόρος πολλαῖς φοραῖς ἐμεταχειρίσθη μισίας, καὶ ἔβαλε διαλλακτὰς εἰς αὐτὸν, ζητῶν συγχώρησιν, καὶ τὴν παλαιὰν φιλιάν ἀνακαλέμενος. Ὁ δὲ Σαπρίκιος τελείως δὲν ἠθέλη νὰ συχωρήσῃ τὸν φίλον τε, ἀλλ' ἐφύλαττε τὴν ἐχθραν καὶ τὴν μνησικακίαν εἰς τὴν καρδίαν τε. Μίαν φορὰν δὲ ἐπιάσθη ὁ Σαπρίκιος ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρως, ὡς Χριστιανὸς καὶ ὡς Ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐφέρετο εἰς τὸ νὰ βασανισθῇ. Τότε ὁ Θεὸς Νικηφόρος σοχασθεὶς, ὅτι ἦτον καιρὸς ἀρμόδιος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Σαπρίκιον ἀπὸ τὴν ἐχθραν, ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν πόδας τε, παρακαλῶντας διὰ νὰ τὸν συχωρήσῃ, καὶ μῶλλον ὅπῃ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος δὲν ἦτον αἰτιος τῆς τριτάτης ἐχθρας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰσπύκετο, διὰ τῆτο πολλαῖς φοραῖς ἐπρόφθανεν ὁ αἰοίδιμος εἰς τὴν δρόμον, καὶ ἐπιπτεν εἰς τὴν πόδας τε, ζητῶντας συγχώρησιν. Ὁ δὲ σαπρὸς Σαπρίκιος, ἀδυσώπητος ἐσέκετο, καὶ νὰ καμφθῇ δὲν ἐβέλετο.

Ἀφ' ἧ δὲ ἔδοκίμασε πολλὰ βασάνα διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χριστῆ, καὶ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, τέλος πάντων ἐκαταδικάσθη νὰ ἀποκεφαλίσθῃ. Ἐφέρετο λοιπὸν ὁ δυσυχὴς Σαπρίκιος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸν Στέφανον τῆ Μαρτυρίας. Τότε ὁ καλὸς Νικηφόρος, φοβηθεὶς, μήπως τὸ Μαρτύριον τῆ Σαπρικίως γένη ἀπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μνησικακίας ὅπῃ εἶχε, διὰ τῆτο κάθε τρόπον ἔκαμνε διὰ νὰ τὸν καταπέισῃ νὰ διαλύσῃ τὴν ἐχθραν, ἵνα γένη τὸ Μαρτύριόν τε ἀκατηγόρητον. Ὁ δὲ Σαπρίκιος, ἐδὲ τότε ἄφησε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μνησικακίαν. Ὁ δὲν γυμνωθεὶς ὁ ἄθλιος ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῆ Θεῆ, καὶ σκοτισθεὶς κατὰ τὸν νῦν, ἀρνήθη φεῦ! τὸν Χριστόν. καὶ μαζί μὲ τὴν ἀγάπην τῆ πλησίον, ἔχασε καὶ τὴν ἀγάπην τῆ Θεῆ. (1) Τῆτο δὲ θεωρήσας ὁ μα-

(1) Εὐκαιρὸν εἶνα εὐπῶδα νὰ εἰπῶμεν πὰ τῆ δεικ Χρυσορρημοτος λογία „ Ἀγάπης ἔδει, ἔπε μῆζον, ἔπε ἴσον „ εἶν, ἐδὲ αὐτὸ τὸ Μαρτύριον. ὁ πάντων ἐστὶ κεφάλαιον „ τῶν ἀγαθῶν. καὶ πῶς; ἀκυσον. Ἀγάπη μὲν, καὶ χωρὶς „ Μαρτυρία ποιεῖ μαθητὰς τῆ Χριστῆ. Μαρτύριον δὲ χωρὶς „ εἰς ἀγάπης, ἔκ ἂν ἰσχύσει τῆτο ἐργάσασθαι. (λόγ: „ εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Ῥωμανόν.) καὶ πάλιν ἰρημυδίων „ Ἐπὶ πᾶσι δὲ τῆτοις τῶν ἀγαθῶν, ἡτις ἐστὶ σω- „ δεισμος τῆς τελειότητος. λέγει, ὁ δὲ δέλεα εἰπῶν, τῆτο

„ εἶν. ὅτι πάντα ἐκάνα αὐτὴ συσφίγγα. ὅπερ ἂν εἴπῃ „ ἀγαθόν, ταύτης ἀπίσης, ἐδὲν εἶν, ἀλλὰ διαρρῆ. Οἷα „ γὰρ εἰάντις ἔχη καρποθώματα, πάντα φρεδα, ἀγάπης „ μὴ ἔσῃ. (λόγ: ἡ. εἰς τῶν σφὸς Κολασσῆς) Καὶ τὰ „ λιν λέγει ὁ αὐτός, ὅτι ἐδὲ τῆς ἀπίσης ὀρεῖται νὰ μισῶ „ μὲν, ἀλλὰ πᾶ τὸν ἄνθρωπον αὐτῶν δόγματι. „ Τί ἔν φησιν, ἂν „ ἐχθροὶ ὡς καὶ Ἕλληνας, ἐδὲ μισῶν; μισῶν μὲν, ἔκ ἰσχύ- „ νος δὲ, ἀλλὰ τὸ δόγμα, ἐδὲ ἂν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τῶν τὸν- „ ῶν πρᾶξιν, τῶν διεφθαρμένῶν γνώμῃ. ὁ μὲν γὰρ ἂν „ δρα-

ὁ μακάριος Νικηφόρος, ἀμέτρως ἐλυπήθη. "Ὁθεν πολλά δάκρυα ἔχυσε, καὶ πολλὰ παρεκάλεσε τὸν Σαπρίκιον, νὰ μὴν ἐκπέσῃ τελείως ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ γένη πάγιον εἰς τὰς ὄρα-
 τὰς καὶ ἀοράτας ἔχθρας, Τυράννης ὁμοῦ καὶ Δαίμονας.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλεγε τὰ λόγια τὰ εἰς κωφόν, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, διὰ τὸτο ἀντὶ τῆ ἀρ-
 κηθέντος Σαπρικίς, ἐμβῆκεν ὁ τρισόλβιος Νικηφόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆ Μαρτυρίου, καὶ ὡμο-
 λόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. "Ὁθεν κατὰ προσαγὴν τῆ Ἡγεμόνος, ἀπεκεφαλίσθη ὁ αἰοίδι-
 μος, καὶ ἔλαβε τῆ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον. (ὅρα τὸ Μαρτύριον τὸτο πλατύτερον εἰς τὸ Ἐκ-
 λόγιον.) Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτῆ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἐἴ ἡ ἀρ-
 χὴ ,, Οὐδὲν ἔοικεν ἀγάπης εἶναι μακαριώτερον. Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλο
 Μαρτύριον αὐτῆ. Ἐἴ ἡ ἀρχὴ ,, Ἦν τις Πρεσβύτερος ὀνόματι Σαπρίκιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὅσις Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανῆ τῆ Κίλικος καὶ Θαυματουργῆ.
 ,, Λήθην βαθεῖαν, εἶχε καὶ ζῶν τῆ Βίᾳ, Ῥωμανός.
 ,, Ῥωμανὸς ἔτος, ὃς μετέστη τῆ Βίᾳ.

Ὅπως ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ἦτον ἀπὸ μίαν Πόλιν τῆς Κιλικίας Ῥῶσον ὀνομαζομένην. εἰς τὴν
 Ἀντιόχειαν δὲ ἠγωνίσαστο τὰς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας καὶ ἄθλους. Ἐξω γὰρ ἀπὸ τὰ τείχη τῆς
 Ἀντιοχείας κτίσας μικρὸν κελλίον, κοντὰ εἰς τὴν ποδίαν τῆ ἐκείσε βουῆ, μέσα εἰς αὐτὸ
 ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο ὁ αἰοίδιμος, χωρὶς νὰ ἀνάπτῃ φωτίαν, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη φῶς λύχνου. Ἡ
 τροφὴ τῆ ἦτον, ψωμί καὶ ἀλάτι, τὸ δὲ πιτόν τῆ ἦτον, τὸ νερόν τῆς βρύσεως. φόρεμα δὲ εἶχε
 τραχὺ, ὑφασμένον ἀπὸ γυνδίαςας τρίχας. τὰ δὲ μαλλία τῆς κεφαλῆς τῆ ἐφθουαν ἕως εἰς τὰ
 ποδάριά τῆ. ἐφόρει δὲ ἔσωθεν καὶ βαρῆα σίδηρα, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὴν
 μέσην. Ὁθεν διὰ τὰς ἀγῶνας τέττας, ἐδάθη εἰς αὐτὸν πολλὴ χάρις παρὰ Θεοῦ. Ἀπὸ πολ-
 λῆς γὰρ ἀνθρώπων ἐδίωξε πολλὰς φορὰς χαλεπὰς ἀσθενείας, καὶ εἰς πολλὰς ζείρας γυναικας
 ἐχάρισε τέκνα διὰ τῶν προσευχῶν τῆ. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν Θαύματα, διαλάμφας ὁ μακάριος,
 ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. (1)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, Μαριέλλα Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαργίε Ἐπισκόπου
 Κύπρου, καὶ Παγκρατίε Ἐπισκόπου Ταυρομενίε.

,, Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἀμμάτων (ἦτοι δεσμῶν καὶ κινήτων) Μαρκελλο.
 ,, Τῶν τῆς Ἐδέμ μετόσχον ἐντροφημάτων. Φιλάργιος.
 Παγκράτιος.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι ἔγιναν μαθηταὶ τῆ Ἁγίε Ἀποστόλε καὶ κορυφαῖε Πέτρου. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος
 Μάρ-

,, ἄρως, ἔργον Θεοῦ. ἡ δὲ πλάνη, ἔργον τοῦ Διαβόλου.
 ,, μὴ ποῖτω ἀναμίξις πὰ τῶ Θεοῦ καὶ πὰ τῶ Διαβόλου. (λόγ.
 λγ. εἰς τὴν ἀ. σφῆς Κορινθ.) Ἀρμόδιον ἔναι νὰ ἀναφέρω-
 μεν ἐδῶ καὶ ἐκῆνο ὅτι γράφει ὁ Ἐργατικός σελ: 541. ἦγον
 ὅτι δύο ἀδελφοὶ ἐπίσθησαν εἰς τὸν καιρὸν τῆ διαγωγῆ, καὶ
 βασανισθέντες, ἐβάδθησαν εἰς τὴν φυλακίαν. Ἐπειδὴ δὲ
 ἠκολούθησε μεταξύ αὐτῶν κάποιος παροξυσμὸς καὶ λογοτε-
 βίη, ὁ μὲν εὖας, μετανοήσας διὰ τῶτο, ἐβάλε μετάνοιαν
 ὀλίγηρα εἰς τὸν ἀδελφόν, λίγαν. ἀκολούθη εἰς ἡμᾶς ἀυ-
 ελον νὰ πελαθώμεν μετ' ὁ Μαρτύριον. Ὁθεν ἂς διαλύ-
 σωμεν τὴν ἔχθραν καὶ ἂς κάμωμεν ἀγάπην. ὁ δὲ ἄλ-
 λος, δὲν ἐπέθετο. Εἰς δὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν, ἐφέρ-
 θησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κελίον καὶ ἐβασανίσθησαν. καὶ
 ἔκατος ὅπῃ δὲν ἠδέχθη νὰ λύσῃ τὴν ἔχθραν, ἀδύς με
 τὴν φωνίαν δοκιμῆν τῶν βασάνων ἐνικήθη, καὶ ἀρνήθη τὸν
 Χριστόν. Ὁθεν ἐρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἄρχων, διατί ἐχθὲς
 μετ' ὁσὰ βασάνῃ ὅπῃ ἐδοκιμάσας, δὲν ἀρνήθης, πόρα δὲ πῶ-

σον ὀλίγηρα ἐνικήθης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη. Διατί ἐχθὲς μὲν
 ἔχον ἀγάπην μετ' ὁ ἀδελφόν μου, διὰ τῶτο καὶ ἡ χάρις τῆ
 Θεοῦ με ἐνεδωάμην καὶ ὑπέμεινε τὰ βασάνῃ. Τώρα δὲ,
 ἐπειδὴ ἐμνησικακήσα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, διὰ τῶτο ἐγυμνώ-
 θηκα ἀπὸ τῶν σκεπῶν τῶ Θεοῦ καὶ παρηγοριῶν καὶ δωάμην.

(1) Τὴν τῆ Ὅσις τῶν Βίων γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν
 ἀρμῆν εὐδεκάτῃ τῆς Φιλοθέε Ἰσορίας, ἀφ' ἣ καὶ ἐρανίσθη
 τὸ καιρὸν Συναξαριον. Προσδέττει δὲ ἐκῆ ὁ Θεοδώριτος
 ὅτι ὁ Ὅσιος ἔπος ἐπλεονέκτη ἦδεν ἀπλότητι, καὶ φρο-
 σῆτι τρώπον, καὶ φρονήματος μετρώπητι. καὶ τῶτο εὐε-
 κα τῆς θείας χάριτος ἦν τὴν αἰγλίαν. ,, Ἐπὶ τίνα
 ,, γὰρ φησὶν ἐπιβλεψῶ, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῶν φῶν καὶ ἡσύχιον
 ,, καὶ τρέμνῃτα μετ' ὁ λόγους; ὁθεν καὶ ποσάυτην παρὰ τῆ
 ,, θείᾳ Πενθέματος δεξάμενος δωάμην, παῶτον ἐκάρη καὶ
 ,, φροσῆτιν ὠνόμαζε. Διὸ καὶ πάντας τὰς παρ' αὐτῶ φοι-
 ,, πάντας, καὶ φαινόμενος, καὶ φθονγγόμενος, ὠφελῆκα πλο-
 ,, ρῶν, τὸν ἀπατα διετέλεσε βίον.

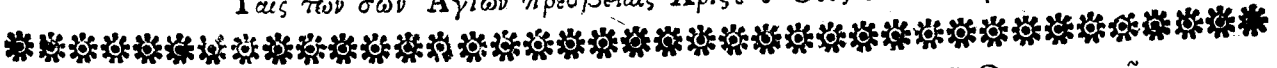
Μάρκελλος ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ τῷ Ἁγίῳ Παγκράτι, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔζη σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐθαυματουργεῖ, ἀκούσας δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰς θαυματουργίας τε, ἐπῆρε τὸν υἱὸν τε Παγκράτιον, καὶ ἐπῆγε μὲ αὐτὸν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ διὰ νὰ ἰδῶν τὸν Κύριον. Ὁ Παγκράτιος λοιπὸν ἀπὸ τότε ἔγινε γνώριμος εἰς τὸν Ἀποστόλον Πέτρον, καὶ ἀφ' οὗ ἀνελήφθη ὁ Κύριος, ἠκολούθει ὀπίσω τῷ Ἀποστόλῳ. Ὁθεν καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ αὐτὸν Ἐπίσκοπος Ταυρομενίς, ἥτις ἦτον Πόλις τῆς Συμελίας, τιμημένη μὲ Θρόνον Ἐπισκόπου καὶ μὲ λιμένα, κοινῶς καλεσμένη Ταορμίνια, ὅθεν ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆτο καὶ ἐφορεύθη κρυφίως ἀπὸ τῆς Μοντανισίας. (1) Ὁ δὲ Μάρκελλος ὁ τέττα πατὴρ κατὰ σάρκα, ἐχειροτονήθη τῆς Συμελίας Ἐπίσκοπος, καὶ πολλὰς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψας πρὸς Κύριον, ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φιλάργιος γενόμενος τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, ἐδί-
 δασκε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅθεν πολλὰς ὑπομείνας πειρασμὰς διὰ τὴν ἀληθῆ πίσιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ἔειπε τελειῖται.

Πέτρος.

- », Ὁ ἐξελέγξας τὰς παραπληγὰς Πέτρος,
- », Θνήσκει μονοπλήξ, τῷ διὰ ἔειπες τέλει. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ἰ. Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Χαράλαμπος τῷ Θαυματουργῷ.

Χαράλαμπος.

- », Κατηξιώθης Χαράλαμπος ἐκ ἔειπες,
- », Καὶ λαμπρότης καὶ χαρὰς τῶν Μαρτύρων.
- », Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπος ἐν τμῆθης ἀπὸ λαμόν.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Χαράλαμπος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῷ Βασιλέως Σεβήρῳ, καὶ Λακκίαν Ἡγεμόνος ἐν ἔτει ρηι'. Ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Οὗτος λοιπὸν διδάσκων τὴν σράταν τῆς ἀληθείας, καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἄνωθεν Τυράνων, καὶ ἐκδύθη τὴν ἱερατικὴν στολὴν, ἔπειτα ἐξέδαραν τὸ δέρμα ὅλου τοῦ σώματος τε. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν Λακκιανὸς, πῶς ὑπομένει γενναίως τὰ βάσανα, ἐδυμάθη, καὶ ἐπεχείρει νὰ ξεσχίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὰς ἰδίας τε χεῖρας, καὶ παρευθὺς ἐκόπησαν αἱ χεῖρές τε, καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος. ὁ δὲ Ἅγιος προσευχηθεὶς, ἔκαμεν αὐτὸν ὑγιᾶν. Τῆτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δήμιοι Πορφύριος καὶ Βάπτος ὀνομαζόμενοι, ἀρνήθησαν τὰ εἶδωλα καὶ ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστόν. ὁμοίως ἐπίστεισαν καὶ τρεῖς γυναῖκες, ὅπῃ ἐπαρξέοντο ἐκεῖ καὶ ἐβλεπον, τὰς ὁποίας ὅλας πιάσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ βασανίσας μὲ διάφορα παιδευτήρια, ἀσπλάγχυνος αὐτὰς ἀπεκεφάλισε. Διὰ τὴν ἀγαθὰ καὶ ἰατροῦθην ἀπὸ τοῦ Ἅγιου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁμως κατὰ τὴν ψυχὴν ἔμεινεν ὁ ἄθλιος ἀνιάτρευτος. Ὁρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ εἰς τὸν νέον Παράδεισον, ὅρα καὶ εἰς τὸν Μακάριον Χριστιανῶν.

(1) Ὁ Ἅγιος ἔπος Παγκράτιος εὐραχίζεται μόνος κατὰ τὴν ἐνάτην τῆ Ἰουλίου.
 (2) Ὁ Ἱερομάρτυς ἔπος Πέτρος, τινὲς μὲν λέγουσι πιθανώτερον, ὅτι εἶναι ὁ πῆς Δαμασκῆ Ἐπίσκοπος, ὁ ἐπὶ τῷ Δαμασκίῳ Ἰωάννῃ ζῶν καὶ ἐπὶ πῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπριανίμου ἐν ἔτει 306. ὁ καὶ μαρτυρικῶς τέλους ἀξιώθης. Τῷ γὰρ πῶν Ἀραβῶν καὶ Μανιχαίων διελέχων ἀκακόδοξον αἰρεσίαν, ὑπὸ Οὐαλιδ ἡμῶν τῶν Ἀραβῶν ἀρ-
 χηγῶ Ἰσῆμ, ἐκόπη τῷ γλώσσαν, καὶ ἔκλεισθη εἰς τῷ Εὐδαίμονα Ἀραβίαν, εὗδα καθαρῶς καλῶν καὶ Ἱεραργῶν,

ἐτελεύτησεν. Ἄλλοι δὲ λέγουσ, ὅτι ἔπος εἶναι ὁ Δαμασκηνὸς Πέτρος ὁ τῷ νηπτικῷ Βίβλον συγγραφεύς. τῷ ἐν τῇ Φιλοκαλῆ περιηχομένῳ. Ἀντιλέγουσιν ὅμως ἐκ τῆτο σπῆς, δικαιολογούμενοι, ὅτι ὁ τῷ νηπτικῷ Βίβλον συγγραφεύς, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω. καθότι ἀναφέρει Συμμωνά πῶν Μιτφρασίην, πῶν ὑστερον ὄνασ κατὰ τὰς χρόνας ἐκίνη. Πῆλι ὁ ἀναφερόμενος εἰδῶ παρὰ τῷ Σωμάχαρτῷ, ἴσως εἶναι ὁ τῷ νηπτικῷ Βίβλον συγγραφεύς. ὃν μαρτυροῦνται ὅτι ἦτον Ἱερεὺς, καὶ ὅτι ἔειπε ἐπληρώθη, τῷ ἐπὶ τῷ Ἰωάννῃ τῷ Δαμασκίῳ Πέτρῳ ἐκίνη, μὴ ἔειπε πτωχθεύτης.

σιανόπτελον) τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτῷ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Βασιλεύοντος τῷ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (1)

Οἱ τιμωρέντες Δῆμιοι τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη, Πορφύριος καὶ Βάπτος, πιευσάντες τῷ Χριστῷ, εἶφει τελεῖνται.

„ Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινῆς ξίφης,	Πορφύριος.
„ Ἀθλήσεως Βάπτωσι κοινὴν πορφύραν.	Βάπτος.
Αἱ διὰ τῶ Ἁγίῳ Χαραλάμπη πιευσάσαι Ἅγιοι τρεῖς Γυναῖκες, εἶφει τελεῖνται.	Γυναῖκες
„ Τὰς τρεῖς Γυναῖκας ἀρρενωπῆς μινύει,	τρεῖς.
„ Ἄρρην ἀριθμὸς, ὃ τρία πρὸς τὸ ξίφος. (2)	
Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων Ἐνναθᾶ καὶ Οὐαλεντίνης.	Ἐνναθᾶ.
„ Εἰς ἀραβῶνα Παρθένοις κόρας δύο,	Οὐαλεντίνα.
„ Ὁ νυμφίος δίδωσι θάροςος πρὸς φλόγα.	
Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Πάυλου.	Πᾶυλος.
„ Ἐκεῖνος ἔτος Πᾶυλος ὁ Χριστὸς φίλος,	
„ Χριστὸς πόθῳ τράχιλον ἐκτεμημένος.	

Απὸ τὰς δύο ἀνωτέρω Παρθένες, ἡ μὲν Ἐνναθᾶ, ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν χώραν Γάζαν τὴν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ εὐρισκομένην, ἥτις καὶ Κωνσταντεία ὠνομάζετο. ἡ δὲ Οὐαλεντιανὴ ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Καισάρειαν. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἡγεμὼν Φιρμιλιανὸς ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, ἐφέρθη ἔμ-προσθεν αὐτῷ Ἐνναθᾶ ἡ γενναϊοτάτη Παρθένος, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ἂν ἀρῆται τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεῖσα, κρεμάται εἰς ξύλον, καὶ καταξοσχίζεται εἰς τὰς πλευρὰς μετὰ ξυλίας, ὅχι μίαν φοράν, ἡ δύο, ἀλλὰ πολλὰς φορές. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ Παρθένος ἔσα, καὶ μὴ ὑποφέρουσα νὰ βλέπῃ τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ θηριότητα τῷ Ἡγεμόνος, τὴν ὁποίαν ἔδει-χενε κατὰ τῆς Παρθένος Ἐνναθᾶ, ἐπαρρησιάζθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ παρευθὺς ἐπροσάχθη νὰ θυσιάσῃ. ἐτοιμάσθη γὰρ ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ δικαστήριον ἕνας βωμὸς. Ὅταν δὲ ἐφέρθη ἡ Ἁγία κοντὰ εἰς τὸν βωμὸν, ἐλάκτισεν αὐτὸν μετὰ τὰ πόδιά της, καὶ τὸν κατεκρήμνι-σε μαζὶ μετὰ τὴν φωτίαν, ὅπως εἶχεν ἐπάνω. Ὁ δὲ Τύραννος θυμωθεὶς, τόσα βάσανα ἔδωκεν εἰς τὰς πλευρὰς τῆς Ἁγίας, ὥστε ὅπως δὲν ἴμπορεῖ νὰ τὰ φανερώσῃ τινὰς. Ἀπελπισθεὶς λοι-πὸν καὶ ἀπὸ τὰς δύο Παρθένες, ἀπεφάσισε νὰ τὰς θανατώσῃ μετὰ φωτίαν, καὶ ἔτσι αἱ μα-κάριαι κόραι ἀπέλαβον τῆς Στεφάνους τῷ Μαρτυρίας. Μετὰ ταῦτα ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος Πᾶυλος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀφ' ἑ πρώτον ἐδοκίμασε διαφόρος βασάνες, καὶ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ ὅλας μετὰ τὴν χάριν τῷ Χριστῷ, τότε ἐκαταδικάσθη νὰ θανατωθῇ διὰ ξίφος. Ὅθεν εὐχαρισήσας τῷ Θεῷ, καὶ προσευχηθεὶς διὰ τῶς ὁμοπίστες, ἐδέχθη τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμίας τῆς Κεφαλῆς, καὶ ἔτι παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ εἰς χεῖρας Θεῷ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβε τῷ Μαρτυρίας τὸν Στέφανον.

Μνήμη τῷ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. (3)

„ Ἀναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρόσω,	Ἀναστάσιος.
„ Γῆς ἔξανασας, πρὸς τὸν Ὑψιστον τρέχει.	

* Μνή-

(1) Εἰς τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδωαμία δύο Κανόνας παρακλητικούς, πὸν εἶσα, περὶ μό-νης τῆς Παναγίας διαλαμβάνουσα, ὃν ὡς γλαφυρὸν, ἐκράνα εὐλογον νὰ τυπώσῃ, καὶ ὅρα τῶσαν ἐν τῷ σέλει τῷ Φεβρουα-ρίου. καὶ πὸν ἄλλον, περὶ ὅλων τῶν θαυμάτων καὶ Μαρτυριῶν τῶ.

(2) Οἱ Πυθαγορικοί ὁμῶς καὶ Πλατωνικοί καὶ Ἀριστοτε-λικοὶ Φιλόσοφοι, πὸν μετὰ δύο ἀριθμὸν, ἔλεγον θηλυκόν, διατὶ ἴσταν ζυγαδικός. Τὸν δὲ τρία, ἔλεγον ἀρσενικόν,

διατὶ εἶσαι μοναδικός, καὶ διὰ ἄλλαι ἀκόμη λόγους. Παρα-μοιάζει λοιπὸν πὸ δίσχον τῶσαν τὰς τρεῖς πύτας Γυναῖκας, μετὰ τὸν τρία ἀρσενικὸν ἀριθμὸν, καὶ λέγει, ὅτι καὶ αὐταὶ τρεῖς ἔσαι, ἐφάνησαν ἀρρενωπαὶ καὶ ἀνδρεῖαι, μὴ φοβηθεῖσαι πὸ ξίφος.

(3) Ὁ Ἀναστάσιος ἔτος ἦπεν ἐπὶ Λέοντος τῷ Πορφυρογεν-νήτῃ, τῷ ἔτῃ Κωνσταντίνῃ τῷ Κοσμοπύμῃ ἐν ἔτη 775. ὅς-τις ἐπατετάρχιδυσε χρόνος ἐκοσμοπύμῃ.

* Μνήμη τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρεοβίνδοις.

* Μνήμη Θεοτόκου.

* „ Ἀεὶ γεραίρειν, τὴν μόνην χρὴ Παρθένον,
 „ Ἀπασὶ τιμῆς, τῆς ἄνω τὴν αἰτίαν.

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

„ Ζήνων τὰ τερπνὰ, τῆς Ἐδέμ ζητῶν μόνα,
 „ Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τῆ σαρκίος.

Ζήνων.

Οὗτος ὁ Ὁσίου Πατὴρ ἡμῶν Ζήνων ἦτον ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, (1) υἱὸς πλεσίων καὶ περιφανῶν γονέων, ἐσυναριθμεῖτο δὲ μὲ τὸς διακομιστὰς τῶν γραμμάτων τῆ Βασιλείως Οὐάλεντος, ἦτοι ἦτον γραμματοφόρος, ἐν ἔτει τξέ. ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Οὐάλης, εὐθύς ἀπέρριψε τὴν στρατιωτικὴν ζώνην, καὶ εὐρῶν ἕνα τάφον μεγάλον (πολλὰς δὲ τάφους μεγάλας ἔχει τὸ βενὸν τῆς Ἀντιοχείας) ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκαθάριζε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ πόνων ἀσκήσεως. Ὄθεν τέτα χάριν, δὲν εἶχε λύχρον, δὲν εἶχε σεντῆκι, δὲν εἶχε τράπεζαν, ἔτε βιβλίον, ἔτε σρῶμα. Τὸ σρῶμά τε δὲ, ἦτον μία σιβάς ἀπὸ χορτάρια, καὶ ἀπὸ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα ἦτον ἐσρῶμένα ἐπάνω εἰς πέτρας. φόρεμα δὲ εἶχεν, ἕνα παλαιὸν ῥάσον. ἡ τροφή τε ἦτον ἕνα ψωμί, τὸ ὁποῖον ἐδίδοσκον αὐτῷ εἰς κάθε δύο ἡμέρας ἀπὸ ἕνα τε φίλον. τὸ δὲ νερὸν, τὸ ἔφερεν ἀπὸ μακρινὸν τόπον.

Ἀπὸ τῆς ἀσκητικῆς λοιπὸν πόνος τέτα, ἔλαβεν ὁ αἰδιμος πολλὴν χάριν παρὰ Θεοῦ. Ὄθεν, ἀγκαλὰ καὶ ἡ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη γενομένη καταδρομὴ τῶν Ἰσαύρων, πολλὰς ἀσκητὰς καὶ καλογραίας ἐβλάψε καὶ κατέσφαξε, τῆτον ὅμως τὸν Ὁσιον τελείως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλάψῃ. μάλλον δὲ, οὗτος ἐκεῖνος ἐβλάψε, τυφλώσας τὸς ὀφθαλμούς τινος μὲ τὴν προσευχὴν αὐτοῦ. (2) Ὄθεν δὲν ἐβλεπον τὴν εἰσοδὸν τῆ κελλίος αὐτοῦ. δὲν ἔζησε δὲ μετὰ ταῦτα πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κόπης τῆς κάτω ἀσκήσεως, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἄνω ἀναπάυσεως.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείως Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΑ'. Μνήμη τῆ Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Βλασίας Ἐπισκόπου Σεβασείας.

„ Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεῖς διὰ ξίφους,
 „ Ἀλγῶσι λαιμοῖς ρευμάτων εἶργει βλάβος.
 „ Ἐνδεκάτη Βλασία τάμεν αὐχένα χαλιὸς ἀτειρής.

Βλάσιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τῆς χρόνης Λικινίος τῆ Βασιλείως ἐν ἔτει τιε'. Ἐπίσκοπος τῆς Σεβασείας. Ἐκατοῖκει δὲ εἰς ἕνα σπήλαιον ἐνὸς βενῶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐρχόμενα τὰ ἄγρια ζῶα, ἡμερόνοντο διὰ μέσος τῆς εὐλογίας αὐτοῦ, καὶ χειροῦθη ἐγίνοντο. Ὄντας δὲ ὁ Ἅγιος τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔμπειρος, ἔλαβε πρὸς τέτοιος παρὰ Θεοῦ καὶ τὴν πῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, ὅθεν διὰ τῆς θείας χάριτος πολλὰς ἰατρείας ἐκαμεν. Κρατηθεῖς δὲ ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρως, ἐφέρθη

9η

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ὁ καὶ τῶν Ὁσίου συγγραφέας πῶν Βιον ἐν τῇ δωδεκάτῃ ἀρθρῷ τῆς Φιλοθέου Ἰσθρίας, ἀφ' ἧ καὶ τῶ Σαυαξάρων τῶν ἐρασιδῶν. Οὗτος φησὶ λέγει, ὅτι ὁ Ζήνων ἔπος ἦτον ἀπὸ πόνων: ἦτοι ἀπὸ τῶν μάυριων Ὁσίων. Προσδέττει δὲ καὶ πῶν αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ὁσίου αὐτοῦ Ὁσίου ἀπῆλαυσε πῶν νάματα τῆς διδασκαλίας τῆ Μεγάλου Πατρὸς Βασιλείου, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ ἄλλος εἰς αὐτὸν νερὸν. Ὄθεν μίαν φορὰν βλέπωντας αὐτὸν εἶπες Χερσιανὸς φορ-αμείον μὲ δύο σαμνία νερὸν, περικάλισεν αὐτὸν, διὰ νὰ ἀμείον μὲ δύο σαμνία νερὸν. Ὁ δὲ Ὁσίου, ἀρῶσιν μὲν, πῶν ἐλαδερῶσιν ἀπὸ πῶν κόπον. Ὁ δὲ Ὁσίου, ἀρῶσιν μὲν, ἀντίτῆταιν. ὕστρον δὲ, ἐπέσθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πῶν δύο

σαμνία. Ὄταν δὲ αὐτὸν ἔφερεν, ἔχουσε πῶν νερὸν εἰς τῶν ἀυλλῶ τῆς καλύβης αὐτοῦ, καὶ ἔπιτα παλιν ἐπῆγε μόνος καὶ πῶν ἐγέμωσεν ἀπὸ τῶν βρύσιν. Εἶχε δὲ σπηθεῖνας καθε Κυ-ερακίω νὰ πηγαίνῃ εἰς τῶν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ μεταλαμ-βανῇ πῶν θῆνα μυσηρα, καὶ παλιν ἐγύριζεν εἰς τὸ καλιόν-α. Ἐπῆγε δὲ ἀπὸ τῆς φίλος εἶνα Βιβλίον καὶ πῶν ἀνεγι-νωσκον ὅλον, καὶ ἔπος ἐδίδεν ἐκάνο καὶ ἔπῆρεν ἄλλο.
 (2) Προσδέττει δὲ καὶ τῶν Ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἐβλεπῶν ὁ Ὁσίου, πρῆς νεος, οἱ ὁποῖοι εἰδῶσκον πῶν πλῆθος πῶν Ἰ-σαύρων, δείχνοσας τῆ Θεοῦ τῶν χάριος καὶ πρόνοιας, ὅπου εἶχε διὰ πῶν δυλόντα.

Θη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ ὁμολογήσας ἔμπροσθεν αὐτῆ τοῦ ὀνόμα τῆ Χριστοῦ, ἐδάρι-
θη με ῥαβδία, ἔπειτα κρεμασθεῖς, καταξέσχισθη, καὶ ἔτξι ἐβάλθη εἰς φυλακὴν. Ὅταν δὲ
τὸν ἐπήγαυαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἠκολούθησαν εἰς αὐτὸν ἑπτὰ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὁμολογήσασα
τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ὁ δὲ Ἅγιος Βλάσιος ἐρρίφθη εἰς τὴν βυθὸν τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης λίμνης. Ἐπειδὴ δὲ
ὑπὸ Θεῶν Ἀγγέλων εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὴν στερεὰν ἀβλαβῆς, διὰ τῆτο ἀπεκεφαλίσθη, ὁμοῦ
μετὰ δύο βρέφη, ὅπου ἦταν μαζί με αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθησαν
παρὰ τῆ Ἁγίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν Πίσιν. ἢ μᾶλλον εἶπειν, ἐδιδάχθησαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀνα-
θεν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. λέγουσι δὲ, ὅτι ἔτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἦτον, ὅπου ἔγινεν ἐπίτροπος εἰς
τὴν ἔγγραφον διαθήκην τῆ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Εὐσρατίᾳ, κατὰ τὸν καιρὸν ὅπου ἐκεῖνος ἐμαρτύ-
ρησεν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν Βίον τῶν πέντε Μαρτύρων, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τῆ Δεκεμ-
βρίου. Ὁθεν καὶ εἰς ἓνα παλαιὸν πανίον εὐρέθη εἰκονισμένος οὕτως ὁ Ἅγιος Βλάσιος, σεκό-
μενος ἀνάμεσα εἰς τὰς πέντε Μάρτυρας, κοντὰ εἰς τὸν Ἅγιον Εὐσράτιον, καὶ δεχόμενος ἀπὸ τὰς
χεῖράς τε τὸ χαρτίον τῆς διαθήκης. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Συναξίς εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ Μαρ-
τυρικὸν Ναὸν αὐτῆ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Φίλιππον, εἰς τό-
πον λεγόμενον τῆ Μιλτιάδα. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸν Ἑρραῖμ.) (1)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα οἱ Ἅγιοι δύο Παῖδες οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ ἔιφει τελειῦνται.

„ Βαβαὶ τοςάυτης Παιδίων εὐθαρσίας!

Παῖδες

„ Σπεύδουσιν ἄμφω ποῖον ἐκτμηθῆ φάσαν.

δύο.

Αἱ Ἅγιοι ἑπτὰ Γυναῖκες αἱ ἀκολούθησασαί τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ, ἔιφει τελειοῦνται.

„ Κτείνει Γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,

Γυναῖκες

„ Οὐ τῆ Γυναικῶν συσχεθεῖσας δειλία.

ἑπτὰ.

Ἡ εὐρεσις τοῦ Λεφάνου τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου, τῆ Πατρὸς τῆ Προδρόμου.

„ Φανεῖς ὁ νεκρὸς γῆθεν ὁ Ζαχαρίας,

Ζαχαρίας.

„ Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν. (2)

Μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλισσῆς, τῆς ἀνακαλεσάσης τὴν Ὁρθοδοξίαν.

* „ Θεοδώραν Ἄνασσαν εὐσεβεσάτην,

Θεοδώρα.

„ Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοῖ θεῖς σεφῆς. (3)

Αὕτη ἦτον, γυνὴ μὲν τῆ Βασιλέως Θεοφίλου τῆ εἰκονομάχου, ὀρθόδοξος δὲ καὶ εὐσεβῆς, καὶ
ὄχι κακόδοξος, καθὼς ἦτον ὁ ἄνδρας της. Ἐπειὸς γὰρ, τὸν μὲν Ἅγιον Μεθόδιον τὸν Πατριάρ-
χην Κωνσταντινουπόλεως ἐξώρισεν, ἀντὶ δὲ ἐκεῖνος ἔκαμε Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάγον καὶ
λεκανομάντιν, καὶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας κατέκαυσεν. Ἡ δὲ εὐσεβεσάτη αὕτη Βασίλισσα, φανερά
μὲν, δὲν ἐπέλα να προσκυνῆ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. κρυφίως δὲ, εἶχεν αὐτὰς εἰς τὸν κοιτῶνά-
της, καὶ τὴν νύκτα ἐσέκετο ἔμπροσθεν αὐτῶν, προσευχομένη καὶ παρακαλῶσα τὸν Θεόν, ἵνα κά-
μη ἔλεος εἰς τὰς Ὁρθοδόξους. Ἐγέννησε δὲ υἱὸν ὀνόματι Μιχαὴλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν Ὁρθο-
δο-

(1) Ὁ δὲ Ἐκκλησιαστικὸς Βίος αὐτῆ σφίζεται ἐν τῇ πᾶν Ἰ-
βήρων Μονῇ καὶ ἐν ἀλλοῖς. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Βλάσιος ὁ Μάρ-
τυρος. ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σφίζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐ-
τῆ. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Ἡνίκα ὁ καιρὸς τῶν Εἰδῶλων.

(2) Τὸ Λεφάνον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου ἀρέ-
θη ἐν πᾶσι χρόνοις τοῦ νέου Θεοδοσίου, ἐν ἔτη υδ'. εἰς τὸ
χωρεῖον Κοφῆ καὶ Ἐλευθεροπόλεως πᾶς ἐν Παλαισίῃ, ὑπό-
στινος ἀνδρῶν τε, Καλλιμέρι ὀνομαζομένων, καὶ ἐφόρει ἐνα λυ-

κὸν εἶδμα, μίτραν χρυσίῳ εἰς τὴν κεφαλῇ, σανδάλια
χρυσᾷ εἰς τοὺς πόδας, καθὼς ἐβρίσκετο εἰς τὸ Δυσιασῆ-
ριον, ὅταν ἐλεπούργη τῷ Θεῷ (Δοσίθ. σελ. 267. πᾶς Δα-
δεκαβίβλου) πᾶρα δὲ ἐβρίσκειται πᾶ Λεφάνονον εἰς τὴν Ἰ-
ακλίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἱεροσολύμων Νεκτάριος σελ. 192.
πᾶς περὶ πᾶς ἀρχῆς τῆ Παπᾶ ἀντιρρήσεως.

(3) Τὸ δὲ ἐν τῷ Μισαῖφ δίτιχον ἀφίθη, ὡς πάντῃ
ἀμτρον.

δοξίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ ἀνδρός της Θεοφίλου, εὐθὺς ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἑξορίαν τὸν Ἅγιον Μεθόδιον. Ἐσύναξε δὲ καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀναθεμάτισε τὰς Εἰκονομάχους, καὶ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ἐκατέβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ. Εἶτα παρέδωκε τὸ πνευμάτις τῷ Θεῷ, ἀφίσασα τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν της Μιχαήλ.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Σέρβος, ὁ ἐν τῇ Πόλει Σοφίᾳ Μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αφ'ι.ε. διὰ πυρὸς τελειῖται.

* „ Γεώργιος δὲ μὴ τὸ πῦρ δειλιάσας,
 „ Ἀπυρπόλιτος ἐν πυρὶ διαμένει. (1)

* Γεώργιος.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΒ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης.

„ Τὰς χεῖρας ἄρων Μελέτιος Κυρίω,
 „ Τὰς χερσὶ σε τίθημι τὴν ψυχὴν λέγει.
 „ Δωδεκάτη Μελέτιος, ἔδυ χθόνα πλυβότειραν.

Μελέτιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῇ Μεγάλῃ, ἐν ἔτει τλδ. καὶ ἔζησεν ἕως τῆς β'. Συνόδε ἐν ἔτει τπβ'. ἐπὶ Θεοδοσίᾳ τῇ Μεγάλῃ. Διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δὲ ἀρετὴν τε, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην τε, ἔγινεν εἰς τὰς πολλὰς πόσον ζηλωτὸς καὶ ἐπεινατὸς, ὥστε ὅπως, ὅταν κατ' ἀρχὰς ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἦτον ἡ κυρία ἡμέρα τῆς χειροτονίας τε, καθὼς Χριστιανὸς τραβιζόμενος ἀπὸ τὸν πόσον ὅπως εἶχε πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐκαλεῖσεν εἰς τὸ ὀσπήσιον τε, νομίζοντας ὅτι μέλλει νὰ ἀγιασθῇ ἀπὸ μόνου τὴν εἴσοδον τῇ Ἁγίᾳ. Τριάντα δὲ μόνου ἡμέρας ποιήσας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ εὐδὲ αὐτὰς ὀλοκλήρως, ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς ἐχθρὰς τῆς ἀληθείας Ἀρειανῆς, μὲ τὸ νὰ ἐπέισθη εἰς τὴν κακοδοξίαν τῆς ὁ τότε Βασιλεὺς Κωνσταντῖος ὁ υἱὸς τῆς Μεγάλης Κωνσταντίνης, συγχωρῶντος πάντα τῇ Θεῷ, οἷς οἶδε κρίμασιν. (2)

Ἀφ' ἧ δὲ ἐδιώχθη παρανόμως ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τε, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἔμεπεν εἰς αὐτὴν περιαιότερον ἀπὸ δύο χρόνους. Καὶ πάλιν ἐκάλεσαν μὲν αὐτὸν τὰ γράμματα τῆς Βασιλέως διὰ νὰ ὑπάγῃ, ὅχι ἐκεῖ κοντὰ, ἀλλὰ εἰς τὴν Θράκην. Ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκεῖ ἐσυναχθέντες, καλεσθέντες καὶ αὐτοὶ μὲ Βασιλικὰ γράμματα. Ἐμελλον γὰρ τότε κοντὰ νὰ ἐλευθερωθῆν ἀπὸ τὸν πολυχρόνιον χειμῶνα τῶν ἀιρέσεων αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Θεῆς, καὶ νὰ λάβωσιν τελείαν γαλήνην.

Τότε λοιπὸν ἐθαυμάσθη ὁ μέγας ἔτος Πατὴρ Μελέτιος ἀπὸ ὅλης τῆς ἐκεῖ συναχθέντας Ἐπισκόπων, τόσοσιν διὰ τὴν ἀρετὴν τε, ὅσον καὶ διὰ τὴν σύνεσιν τῶν λόγων τε. Καὶ ἐκεῖ ὀλίγον ἄσθε-

(1) Τύτου τοῦ Μαρτύρου ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τῆς Ἁγίας Μελετίου αὐτὸ γράφει ὁ Θεοδώριτος εἰς τὸν τετακοσὸν πρώτον κεφάλαιον τῆς δευτέρου Βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἀντιόχεια δὲν εἶχε ποιμενίαν, ἀφ' ἧ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον ἐκείνης ὁ Ἀρειανὸς Εὐδόξιος: διὰ τὸν οἱ Ἀρειανοὶ νόμισαντες, ὅτι ὁ Θεὸς Μελέτιος ἦτον ὁμοφρον μὲ αὐτῶν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ὡς ἱκανὸν ὄντα εἰς τὸ λέγειν καὶ πείθειν. Ἐπιστάς λοιπὸν ὁ Ἅγιος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἔλαβε τὸν θρόνον αὐτῆς, (πρώτερον γὰρ ἦτον Ἐπίσκοπος αἰς τὴν Ἀρμενίαν

Σεβασίας, ἀπὸ δὲ τῆς Σεβασίαν μετήχθη εἰς Βέρροϊαν αἰς Συρίας, καὶ ἀπὸ τῆς Βέρροϊαν ἐκλήθη εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ τὸν Μελέτιον Ἀδελφὸν) ὅταν δὲ ἔγινεν Ἐπίσκοπος, παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν πλῆθος διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν μίαν διδασκαλίαν σωτήριον περὶ τῆς Ἁγίας Τριᾶδος. Ὁ δὲ Ἅγιος εἶδαζε μετ' αὐτῶν εἰς τὸν πλῆθος τὰς τρεῖς δακτύλους, τῆς χεῖρός σου. Ὑστερον δὲ συμμαζώσας τὰς δύο δακτύλους, ἔφησεν ὅτι εἶμι ἐγὼ, καὶ τῆς ἀξίωσιν αὐτῶν εἶμι ἐγὼ. Ὁ δὲ πλῆθος, Τότῃ πᾶν νομίζοντα, ὡς εἶπὲν δὲ διαλεγόμεθα. Ὁ δὲ πλῆθος οἱ Ἀρειανοὶ ὀργισθέντες εἰς τὸν αὐτὸν, ἐδιέβαλαν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Βασιλεῖα Κωνσταντῖνον, πῶς φρονεῖ τὰ τῆς Σαββατίου, καὶ ἔτι ἐπέσταν αὐτὸν καὶ τὸν ἐθρόνον εἰς τὴν Σαββατίαν.

ἀσθενήσας, παρέδωκεν ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν τῆ εἰς χεῖρας Θεῶ, ἀφίσας τὴν πρόσκαιρον αὐτῆ ζωὴν εἰς τὴν ξενιτείαν. Τῆτον τὸν Ἅγιον Μελέτιον ἀξίως ἐτίμησαν με ἐπιτάφια κὶ θρηνητικὰ ἐγκώμια, τόσον ὁ Θεῖος Χρυσόσομος. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Πανταχῶ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀγγέλης, ὅσον κὶ ὁ Θεῖος Νύσσης Γρηγόριος. οὐ ἡ ἀρχὴ „ Ἡύξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀποστόλων, τὰ ὅποια σῶζονται ἐν ταῖς ἐκδεδομένοις. (1)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς μετονομασθείσης Μαρῖνος.

„ Σπολὴ Μαρῖνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρῖαν.

Μαρῖνος.

„ Ταφὴ Μαρῖαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Αὐτὴ ἡ Ὁσία ἀλλάξασα τὰ γυναικεῖα φορέματα, ἐφόρεσεν ἀνδρικήα, κὶ ἀντὶ Μαρίας μετονομάσθη Μαρῖνος, ἐμβαινῶσα δὲ μέσα εἰς Μοναστήριον, ὁμῶ με τὸν κατὰ σάρκα πατέρα-της, ἐκυρεύθη Μοναχὸς κὶ ὑπηρετεῖ μετὰ τῶν νεωτέρων Μοναχῶν, χωρὶς νὰ γνωρισθῆ τελείως ὅτι ἦτον γυνή. Μίαν φοράν δὲ κενύσασα εἰς ἕνα πανδοχεῖον: ἦτοι ξενοδοχεῖον, ὁμῶ με ἄλλες ἀδελφές, ἐδιαβάλλθη ὅτι ἔφθειρε τὴν θυγατέρα τῆ πανδοχέως, καὶ δέχεται εὐχαρίσως τὴν συκοφαντίαν αὐτὴν κὶ τὸ ὄνειδος, καὶ ἐμολογεῖ πῶς ἔπραξε τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην, ὅπῃ δὲν ἔπραξεν. Ὄθεν ἐδιώχθη ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, κὶ εἰς τρεῖς ὁλοκλήρης χρόνους ἐταλαιπωρήθη ἡ αἰοίδιμος τρέφουσα τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπῃ δὲν ἐγέννησεν. Ἐπειδὴ δὲ μίαν φοράν ἐδέχθη μέσα εἰς τὸ Μοναστήριον, εἶχε μαζίτης κὶ τὸ ἐκ πορνείας παιδίον ἀρσενικόν. Ἐφανερῶθησαν ὁμῶς τὰ κατὰ τὴν Ὁσίαν, ἀφ' ἧ ἐτελεύτησεν. ὅταν γὰρ ἐνταφιάζετο, ἐγνωρίσθη, ὅτι ἦτον γυναῖκα. Ἡ δὲ θυγάτηρ τῆ πανδοχέως ἡ συκοφαντήσασα τὴν Ὁσίαν, ἐκυριεύθη ἀπὸ πονηρὸν Δαιμόνιον, ὅθεν ὠμολόγησε φανερὰ κὶ εἶπεν, ὅτι διεφθάρη ἀπὸ ἕνα σρατιώτην, κὶ λοιπὸν ὁ Ἠγέμενος κὶ οἱ Μοναχοί, ὅπῃ πρότερον ὠνόμαζον ἀθλίαν τὴν Ὁσίαν, τότε ὠνόμαζον αὐτὴν μακαρίαν, κὶ πολλῶν τιμῶν αὐτὴν ἠξίωσαν.

Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινέπολεως.

„ Οὐδέν τι προσχῶν Ἀντώνιος ταῖς κάτω,

Ἀντώνιος.

„ Καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, κατὰ μὲν τὸν πατέρα, ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, κατὰ δὲ τὴν μητέρα, ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Εὐρώπην: ἦτοι τὴν Ῥέμελιν, ὡς τρίτην δὲ πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἡ ὅποια ἐνηγαλίσατο κὶ ἔθρεψεν αὐτὸν, κὶ ἐκδύσασα ἀπὸ τὰ μητρικὰ σπάργανα, τὸν ἔφερεν εἰς μέτρον ἡλικίας, μαθητεύσασα δὲ αὐτὸν κὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, ὕψερν ἀπόκτησεν αὐτὸν κὶ ποιμένα της. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ἐκεῖνα ὅπῃ μέλλεν νὰ ἀπολυθῆσεν ὕψερν, ἡ τῆ Πνεύματος χάρις εἰς μερικὴς ἀνθρώπων φθάνει κὶ τὰ τυπῶνοι πρότερον: διὰ τῆτο κὶ ὅταν ὁ Ἅγιος ἔτος ἦτον παιδίον πολλὰ μικρὸν, οἰκονόμησε θαυμασῶς, νὰ τελῆ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, καθὼς ἔβλεπε τὸς Ἱερεῖς νὰ τὴν τελῶσιν ἐν τῆ Ἐκκλησίᾳ, κὶ νὰ προσκομίζῃ ἄρτον, καὶ νὰ βασάζῃ θυμιατήριον νὰ θυμιάξῃ. Ἐφάνερον δὲ ἡ χάρις με αὐτὰ πρὸ πολλῶν χρόνων, τὴν ἀγιότητα, ὅπῃ ἔμελλε νὰ λάβῃ ὕψερν ὁ μακάριος ἔτος.

Ὄταν

(1) Σημῖωσαι, ὅτι τῆ Ἁγίᾳ τῆσιν τῶ Ἀκολουθίαν ἀνεπλήρωσε κὶ τελίαν ἐποίησεν ὁ ὁσιολογίωσας Διδάσκαλος κύριος Χρυσόφορος ὁ Προδρομῖσις, κὶ ὁ βυλόμενος ἐορπάξεν αὐτὸν, ζητήσασα αὐτῶ. Καὶ τῆτο δὲ σημῖωσαι, ὅτι ὁ ῤηθεῖς Νύσσης Γρηγόριος ἐν τῶ φρὸς τῶν Ἁγίων Μελετίων τῆσιν ἐγκωμῖα λέγει. „ Ἡύξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν

Ἀποστόλων ὁ νέος Ἀπόστολος, ὁ συγκαταληφθεῖς μετὰ τῶν Ἀποστόλων. καὶ ἐν τῶ ἐπιστοφῶ εἰς Πλακιδίαν τῶ Βασιλίσσαν λέγει περὶ αὐτῆ „ Τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρμο- νία. ὁ πῆς Πίσιως ζῆλος. ὁ πῆς Ἐκκλησιακὸς εὐλος. ὁ τῶν Δυσιασθηρίων κόσμος.

Ὁταν δὲ ὁ Ἅγιος ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔγινε Μοναχός, καὶ ἐμεταχειρίζετο ἀνδρικώτατα τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν καὶ ἐσωτερικὴν φιλοσοφίαν. Ἐπειτα ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ ἔγινεν Ἠγούμενος τῶ ἐδικῆ τε Μοναστηρίου τῶν Στεδιδίων δηλαδὴ. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἠγαπήθησαν ἀπὸ αὐτὸν, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νηστεία, τὸ τῆς προσευχῆς ἀκέραιον. Τότε δὲ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶ ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ὄθεν καιρὸν καὶ ἀφορμὴν λαβὼν ὁ Θεῖος ἔτος Ἀντωνίου, ἔκαμνε τὴν ἐλεημοσύνην μετὰ τὰ δύο τε χέρια, ὡς λέγει ἡ κοινὴ παροιμία. Μίαν δὲ φορὰν ἐπέρνα ὁ Ἅγιος ἀπὸ ἑνα σενὸν τόπον καὶ ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐκεῖ φαίνεται ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐβάσα εἰς τὰς χεῖρας ἕνα κόμπου μεγάλου φλωρία, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἀντωνίου, λάβε τὴν διατὰ νὰ ἐξοδεύῃς εἰς τὰς πτωχάς, καὶ τὸ μὲν χέρι τῶ φανέντος ἐκεῖνος ἐβάσαζε τὰ φλωρία, εἰς δὲ τὰς ὀφθαλμὸς δὲν ἐφανερῶθη ποῖος ἦτον. Μετὰ ταῦτα καλὰ καὶ ἀρεταῖς ἦτον πεπλευτισμένος ὁ θαυμασὸς ἔτος Πατὴρ.

Ὄθεν διὰ ταύτας, ὅταν ἦλθε καιρὸς καὶ ἐξῆπτετο Πατριάρχης ἄξιος, τότε μετὰ ψῆφον τῆς Ἱερῶς Συνόδου καὶ τῶ Βασιλέως, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ λοιπὸν ἔτρεχεν ὁ μακάριος, ἐνδυναμήμενος ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Πόλεως τῶσον ὀγλίγωρα, ὡσάν νὰ εἶχε πεπερὰ, (καὶ μὴ μόνον ὅπῃ ἦτον γέρωντας) καὶ μετὰ λιτανείας ἐδυσώπει τὸν πανάγαθον Θεόν. Αὐτὸς ἐβοήθει μὲν τὰς Ἐκκλησίας ἐκείνας, ὅπῃ ἦτον σεσαθρωμέναι ἀπὸ τῶν καιρῶν. Ἐδιδε δὲ ἀφθονοπαρόχως τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν, εἰς τὰς ἐνδεεῖς κληρικὰς καὶ ἀναγνώσας, καὶ ἐπαρηγόρει τὰς πολλὰς μυριάδας τῶν πτωχῶν μετὰ τὰ σιτηρέσια καὶ τὰς ἐλεημοσύνας. Εἰς πολλὰς λοιπὸν πολλῶν καλῶν γενόμενος πρόξενος, καὶ μεγαλώτατα θαύματα ποιήσας, εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶ Σύναξις εἰς τὸ ἐδικὸν τε Μοναστήριον. (1)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πλωτίνου καὶ Σατορνίνου.

„ Τὰ θνησιμαῖα ταῦτα τῶν τετμημένων.

„ Σατορνίνου πέφυκε καὶ τῶ Πλωτίνου.

Πλωτίνου.

Σατορνίνου.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Χρῆστος ὁ κηπερὸς, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρτυρήσας ἐν ἔτει αΨμΐ. Εἴφει τελεῖται.

* „ Τμηθεὶς ὁ Χρῆστος δι' ἀγάπην Κυρίου,

* Χρῆστος.

„ Κηπερὸς ὤφθη τῆς Ἐδέμ τῶ χωρὶς. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ αὐτῶ Μηνί ΙΓ'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανῶ.

„ Μαρτινιανὸς σαρκικὴν σβέσας φλόγα,

Μαρτινιανῶς.

„ Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.

„ Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανῶς.

Ὁὗτος ὁ Ὁσίος, ἐκατάγετο μὲν ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ἦτον δὲ κατὰ τὰς χρόνους Θεοδοσίου τῶ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ. ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὰς δεκαοκτὼ χρόνους τῆς ἡλικίας τῶ, ἀρχισε τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ εὕρισκετο εἰς τὰς ἐρημίας καὶ εἰς τὰ βενα. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασε εἰς τὴν ἀναχώρησιν καὶ ψυχίαν εἰκοσιπέντε χρόνους, τότε μετὰ τὴν δοκιμὴν πολλῶν

(1) Οὗτος φαίνεται νὰ ἦναι ἐκεῖ Ἀντωνίου ὁ Καυλαίος, ὁ Πατριάρχης χρηματίσας Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Λέοντος τῶ Σοφοῦ ἐν ἔτει, 893. καὶ Ἀρχιεπισκόπος χρόνους ἑπτά. ἄλλο Ἀντωνίου ὁ Στεδιδίτης, ὁ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰωάννου

τῶ τζιμισκῆ ἐν ἔτει 969. ὅς τις καὶ ἔγινεν Ἠγούμενος τῶ Μοναστηρίου τῶν Στεδιδίων. καὶ ὅρα σελ: 367. τῶ β'. Τόμος τῶ Μελετίου.

(2) Ὁρα τὸ Μαρτύριον αὐτῶ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

λῶν ἄλλων πειρασμῶν, ἐδοκίμασε καὶ τῆτον ἀπὸ τῶν πονηρῶν Διάβολον. Μία γὰρ πόρνη κινηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆ ἐχθρῆς, ἐφόρεσε πτωχικὰ ἐνδύματα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βενὸν ἐκεῖνο, ὅπως ἐναποίκει ἔπος ὁ Ὄσιος. Ὅταν δὲ ἐγένετο ἑσπέρα, ὠδύρευτο ἡ μιὰρὰ, ὅτι τάχα ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ ἔχεν νὰ τὴν φάγῃ τὰ θηρία, εἰ μὴ εἴη ἔξω. Ὁθεν παρεκάλεε τὸν Ὄσιον νὰ τὴν δεχθῆ εἰς τὸ κελλίον τε, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ γένη τροφὴ τῶν θηρίων. Ὁ δὲ Ὄσιος δὲν ἐδυνήθη νὰ παραβλέψῃ αὐτὴν διὰ τὴν τριαύτην ἀνάγκην, ἀλλὰ τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ ἔξω μέρος τῆ κελλίε τε, αὐτὸς δὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐνδοτερον μέρος.

Τῷ πρῶτῳ δὲ, βλέπωντας ὁ Ὄσιος τὴν μεταβολὴν τῆ σχήματος τῆς γυναικὸς (εἶχε γὰρ ἡ πονηρὰ μαζὶ τῆς ἄλλα φορέματα λαμπρὰ, μὲ τὰ ὅποια ἐσόλισε τὸν ἑαυτὸν τῆς τὴν νύκτα) ταύτην, λέγων, βλέπωντας, τὴν ἐρώτησε ποία εἶναι, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν. Ἡ δὲ πόρνη μὲ ἀνδιαντροπία ἀποκριθεῖσα, διὰ ἑσένα, εἶπεν, ἦλθον ἐδῶ. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ κατηγορῆ μὲν τὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν καὶ Παρθένων, νὰ ἐπαυῆ δὲ τὸν γάμον. καὶ εἰς πληροφροσύνην τῆς λόγου τῆς, ἔφερε καὶ μάρτυρας τὰς πρὸ τῆ Νόμου καὶ ἐν τῷ Νόμῳ Δικαίας, οἱ τινες ἐσχὸν γυναῖκας, καὶ μὲ τὰ τριαῦτα λόγια ἐκαρκεῖται τὸν Ὄσιου ἢ ἀναίσχυντος εἰς αἰσχρὰν μίξιν.

Ὁ δὲ Ὄσιος ἐσυγκατετέθη ὀλίγον μὲ τὸν λογισμὸν, καὶ ἦδη ἐμαλακώθη ἡ γνώμη τε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναικὸς, εὐγαίνωντας δὲ ἔξω τῆ κελλίε τε, ἐθεώρει πῶς νὰ κρυφθῆ, πράττωντας τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο, ἐθεωρήθη μᾶλλον αὐτὸς ὑπὸ τῆ Θεῆ. Ὁθεν πρὸ τῆ νὰ πέσῃ, ἐκατάλαβε μὲ τὴν τῆ Θεῆ χάριν τὸ πτώμα, καὶ ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸ μὲ τοῖσ τε τρόπον. Εὐθύς γὰρ συμμαζώξας πλῆθος φρυγάνων, τὰ ἀναφεν ἔμπροσθεν τῆς γυναικὸς, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν φωτίαν, λέγωντας εἰς τὸν ἑαυτὸν τε. Ἀγίως, Μαρτινιανέ, δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὸ πῦρ τῆς γεννησι, πέσθητι καὶ εἰς τὰ λόγια τῆς γυναικὸς, καὶ ὀρέξῃς τὴν ἐσχρὰν ἵδου νὴν. Κατακαύσας λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν τε ἀρκετὰ, ὡσε ὅτῃ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἀκίνητος σχεδὸν: μὲ τῆτον τὸν τρόπον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς σαρκὸς τε ἐταπείνωσε, καὶ τὴν γυναῖκα ἐσωφρόνισεν ὅσον, εἰς τρόπον ὅτι τὴν ἔπεισε νὰ ἀρνηθῆ τὰ τῆ Κόσμου. Ὁθεν ἔσειλεν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐγένετο καλογραία.

Ὁ δὲ Ὄσιος ἀφ' ἑ. ἰατρεύθη ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς φωτίας, εὗρεν ἕνα ναύκληρον, ὁ ὁποῖος ὠδήγησεν αὐτὸν καὶ τὴν ἐπῆγεν εἰς μίαν πέτραν μεγάλην, εὐρισκομένην εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ἦταν μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν ἕως μίαν ἡμέραν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμεινεν ὁ αἰοίδιμος χροῦνος δέκα, τρεφόμενος ἀπὸ τῶν ναύκληρον, ἀλλὰ πάλιν καὶ ἐκεῖ ὁ μισόμαλος ἐχθρὸς δὲν τὸν ἄφισεν ἀπέραντων. Μία γὰρ κόρη ἔτυχε νὰ παραβοτζακισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διὰ μέσους ἐνὸς σαιιδίε ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὴν πέτραν ἐκεῖνην, καὶ ἐπαρακάλεε καὶ ἐφώναζε νὰ τὴν εὐγάλη τιὰς ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τὴν τραβίξῃ εἰς τὴν στεράν. Ὁ δὲ Ὄσιος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης βιαζόμενος, τὴν ἐτράβιξεν ἔξω, εἶτα λέγωντας εἰς αὐτὴν, ὅτι δὲν συμφωνεῖ τὸ χορτάρι μὲ τὴν φωτίαν, ἐπροσευχῆθη, καὶ ἔτξι ἐμβῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εὐθύς (ὡ τῆς θαυμαστῆς σου Προνοίας, τὴν ὁποίαν ἔχεις διὰ τὰς δούλῃς σου Κύριε!) εὐθύς, λέγων, ἦλθον δελεῖσθε, καὶ πέρνοντες τὸν Ὄσιον ἐπάνω εἰς τὰς ὠμὸς τῶν, τὸν ἐπῆγαν κοντὰ εἰς τὴν στεράν.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐπεριπάτει ὁ Ὄσιος εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χώρας λέγων εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, φεῦγε Μαρτινιανέ, μήπως πάλιν σὲ εὖρη πειρασμὸς, καὶ ἔτξι ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τε, περιπατῶντας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ὁθεν ἐπῆγε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ διατρίψας ὀλίγον καιρὸν, πρὸς Κύριον ἐξεδύμησεν. Ἐνταφιάσθη δὲ ἐνδοξῶς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Ἐπίσκοπον, καὶ ἀπὸ ἄλλοι τὸ πλῆθος τῆ λαῶν, καθὼς ἦτον πρέπον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ὅσαῦ ἐπέμφθη ὑπὸ τῆ Ἀγίε εἰς Μοναστήριον, διεπέρασεν ἁσίως καὶ ἐναρέτως τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἠζώθη ὡσε καὶ νὰ τελῆ θαύματα, καὶ ἔτις ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁμοίως καὶ ἡ ἄλλη γυναῖκα, ὅτῃ ἔμεινεν εἰς τὴν θαλασσίαν πέτραν, ἐνεδύθη ἀνδρί-

πεια φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐπῆγεν εἰς αὐτὴν ὁ ναύκληρος, ὁ τρέφων τὸν Ὅσιον Μαρτινια-
 ὄν, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρεφομένη ἀπὸ τὸν ἴδιον ναύκληρον. Ὅθεν καλῶς κ' Θεοφιλῶς τὴν ζωὴν
 τῆς διαπεράσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις τῶ Ὅσις Μαρτινιαῦ εἰς τὸν
 σεπτὸν Ναὸν τῶ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ κ' κορυφαῖς Πέτρῳ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κολλημένος μετὰ τὴν
 μεγάλην Ἐκκλησίαν. (Τὸν πλατύτερον Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος
 τῶ Ὅσις σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μοῦῃ τῶν Ἰβήρων κ' ἐν ἄλλαις. Ἐ ἡ ἀρχὴ ,, Ὁν τρόπον αἱ τῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κ' Μαρτύρων, Ἀκύλα, κ' Πρίσιλλης.

,, Τμηθὲν γύναϊον, Ἀκύλας φσι βλέπων.

Ἀκύλας.

,, Οὐκ ἀνδριεῖμαι, πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;

Πρίσιλλα.

* Ὁ Ἅγιος ἔτος Ἀπόστολος Ἀκύλας ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν, ἦτον δὲ κατὰ τὴν
 τέχνην σκηνοποιός, ἦτοι κατεσκευάζεν ἀπὸ δέρματα Σκηνὰς κ' τζαδῖρια, κατὰ τὰς χρόνους τῶ
 Βασιλέως Κλαυδίου, ἦτοι ἐν ἔτει σξή'. (1) Ἀκίσας δὲ διὰ τὸ κήρυγμα τῶ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ
 Παύλῳ, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν Κόρινθον, μᾶλλον δὲ ὁ Θεὸς Παῦλος ἐπῆ-
 γεν εἰς τὸν Ἀκύλαν, εὐρισκόμενον ἐν Κόρινθῳ. Οὕτω γὰρ γράφεται ἐν ταῖς Πράξεσι ,, Με-
 ,, τὰ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον. Καὶ εὐρών τινα Ἰε-
 ,, δαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῶ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ
 ,, Πρίσιλλαν γυναῖκα αὐτῆ (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαυδίον χωρίζεσθαι πάντας τὰς Ἰουδαίας
 ,, ἐκ τῆς Ῥώμης) προσῆλθεν αὐτοῖς. Καὶ διὰ τὸ ὁμότεχρον εἶναι, ἔμεινε παρ' αὐτοῖς κ' εἰργά-
 ,, ζετο, ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην. (Πράξ: ιη'. 1.) Ὅθεν ἀφ' ἑ ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν
 Ἀπόστολον Παῦλον, ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτὸν αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ τῆ Πρίσιλλα, κ' λοιπὸν εἰς τὰ
 ἔξῃς ὑπηρετῶν τὸν Παῦλον κ' ἠκολούθη, συγκινδυνεύοντες ἀμῶ μετὰ αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς πειρασ-
 μὰς, ὅπῃ τῶ ἠκολούθη.

Τόσον δὲ πολλὰ ἠγάπησε τὰς δύο τέττας ὁ Ἀπόστολος, ἕνα μὲν, διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς, κ' ἄλ-
 λο δὲ, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ὥσε ὅπῃ ἀναφέρει δι' αὐτὰς εἰς τρεῖς Ἐπιστολάς τῆς, κ' ἐν τῇ
 πρὸς Ῥωμαίους γὰρ Ἐπιστολῇ γράφει ,, Ἀσπάσασθε Πρίσιλλαν κ' Ἀκύλαν. (Ῥωμ: ις'. 3.)
 ,, ὁμοίως κ' ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Κορινθίους. (ις'. 19.) κ' ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸς Τιμόθεον. (δ.
 19.) Μετὰ ταῦτα λοιπὸν πολιτεῖαν εὐαρέστησαν οἱ μακάριοι ἔποι εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ εἰς τὸν
 μακάριον Παῦλον, κ' ἐποίησαν πολλὰ θαύματα. Ὑστερον δὲ πιασθέντες ἀπὸ τῆς ἀπίστεως, ἀπὸ-
 κεφαλίσθησαν, κ' ἔτξι ἐδιάβηκαν ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὰς Οὐρανὰς. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔπος Ἀκύλας
 ἱορτάζεται ξεχωριστὰ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῶ Ἰουλίου.

Μνήμη τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Εὐλόγιῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας.

Εὐλόγιος.

,, Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ,

,, Βοῶν πρὸς αὐτὴν. (2) Κυρίου σὸν εὐλόγει.

Οὗτος

(1) Ἐπξ. χρονολογεῖται οἱ χρόνοι καδ' ἑς ἐβασίλευ-
 σαν ὁ Κλαυδίου, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ τῶ πρώτῃ
 Τόμῳ τῶ Μελετίῳ. Πολλὰ δὲ ἐκτείνονται οἱ χρόνοι αὐτοῖ,
 καδ' ἑς δίδεται, ὅτι ἐξῆ ὁ Παῦλος ἐπὶ Κλαυδίου, κατὰ
 τὰς Πράξεις. Ἀπίστων γὰρ εἶναι νὰ ἐξῆ ὁ Παῦλος εἰς τὰ
 σξή' ἐπὶ ἀπὸ Χριστοῦ, κ' δοθῆν ὅτι ἐξῆσεν ὑπὲρ τῆς
 ἑκατὸν χρόνους. Ἐπειδὴ ἐπίστωσεν ἀπὸ τὴν Ἀναλήψιν ὁ
 γερων, δύο ἢ τρεῖς χρόνους κατὰ τὰς ἀνεβεβήτους: ἦτοι κα-
 τὰ τὰς τριανταεξὶ χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν
 ὅτι ὁ Παῦλος ὅταν ἐπίστωσεν ἦσεν τριανταεξὶ χρόνων,
 (νεανίαν γὰρ αὐτὸν αἱ Πράξεις γράφουσι) λοιπὸν ὅσοι εἰς
 τὰς διακοσίας ἐξηνταοκτὼ ἀπὸ Χριστοῦ, πῶς ἦτον δυνατὸν

νὰ ζῆσῃ; ἄς πὸ συμβιβάζουν οἱ κριτικοί. Παρὰ τῶ Ὁ-
 ρολογιῷ ὁμοῦ γράφεται, ὅτι ὁ Ἀκύλας ἦτον ἐν ἔτει ξή.
 Ἀλλὰ κ' ὁ αἰοιδίμος Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων λέγει, ὅτι
 πὸ τῶν ἐποσ τῆς Βασιλείας Κλαυδίου, ἦτον ἔπος ἀπὸ
 Χριστοῦ πεσσαρακοσὸν δύοτερον. Ἐν δὲ τῶ ἐνάτῳ ἐτει τῆς
 Βασιλείας τῆς, εἰδώξῃ τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ἦτοι
 ἐν τῶ πεσσαρακοσῷ οὐδῶ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ (σελ: 1118.
 τῆς Δωδεκαβίβλου) ὥτε καλῶς ἠπόρησα ἰγὰ ἀνωτέρω.
 Καὶ λοιπὸν ἱσραηλινοὶ εἶναι οἱ χρόνοι τῆς Κλαυδίου παρὰ τῶ
 Μελετίῳ, φροσθηκίω ἔχοντες διακοσίας χρόνους κ' ἐπέκταται.
 (2) Πρὸς αὐτὴν, πλὴ ψυχὴν αὐτοῦ δηλαδὴ, κατὰ τὸ
 ψαλμικόν ,, Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν Κύριον.

Οὗτος ἦτον κατὰ τὴν χρόνον τῆ Βασιλείας Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χί'. (1) Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τῆ Ἁγίας Ἰωάννης τῆ Ἐλεήμονος. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλά, ἀπὸ τὰ ὅποια ἓνα εἶναι καὶ τὸτο. "Ὅταν ὁ ἀγιώτατος Λέων ὁ τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος ἔγραψεν εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι Σύναδον, τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην Ἐπιστολὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνέγνωσεν αὐτὴν ὁ Ὀσσιος ἔτος Εὐλόγιος, καὶ ὄχι μόνον τὴν ἐπαίνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους αὐτὴν ἐκήρυξεν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν θέλωντας νὰ χαροποιήσῃ καὶ τὴν δὴν αὐτῆς θεράποντας, τὸν Ἅγιον Λέοντα, λέγων, καὶ τὸν Εὐλόγιον, ἔπεμψεν Ἄγγελον εἰς τὸν Εὐλόγιον ἐν σχήματι τῆ Ἀρχιδιακόνου τῆ Λέοντος, ὁ ὅποιος εὐχαρίσει τὸν Ἅγιον Εὐλόγιον, ἐπειδὴ καὶ ἀπεδέχθη τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιστολὴν τῆ Λέοντος. Ὁ δὲ Εὐλόγιος ἐσυνομιλεῖ μὲ τὸν Ἄγγελον, ὡσανὺ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Ἀρχιδιακόνον τῆ Πάπας Λέοντος. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν ὁ Ἄγγελος ἀφαντος ἀπὸ αὐτὸν, τότε ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον Ἄγγελος Θεῶ. Ὁθεν εὐχαρισήσας τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτῆ εἰς χεῖρας αὐτῆ. (2)

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Πατὴρ καὶ Υἱὸς σαυρωθέντες τελειῶνται.

„ Πατὴρ σὺν Υἱῷ, σαυρικὸν πάσχει πάθος, Πατὴρ.

„ Ὑπὲρ Πατρὸς τῆ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος. Υἱός.

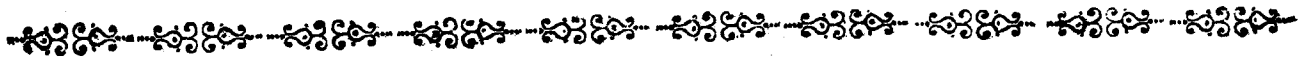
* Ὁ Ὀσσιος Συμεὼν, ὁ Κτίτωρ τῆς ἐν Ἄθῳ τῆ Χιλανταρίας Μονῆς, ὁ ἀμμάσας ἐν ἔτει αργῆ. ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

* „ Τίς ἐν ἐπαίνεσιν, Συμεὼν Πάτερ;

* Συμεὼν.

„ Σὲ τὸν βλύσαντα, μῦρον ἐν τῆ σὲ τάφῳ; (3)

Ταῦς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τῆ Ὀσίας Πατρὸς ἡμῶν Αὐξέντιου τῆ ἐν τῷ Βενῷ.

„ Ὁ Βενὸς ὡς Κάρμυλος ἦν Αὐξεντίῳ, Αὐξέντιος.

„ Φανέντι τ' ἄλλα πλὴν τελευτῆς Ἡλίου.

„ Λεῖψε βίον δεκάτη Αὐξέντιος ἡδὲ τετάρτη.

Οὗτος ἦτον κατὰ τὴν χρόνον Θεοδοσίῃ τῆ μικρῆ, ἐν ἔτει υμ'. καταγόμενος μὲν ἀπὸ τῆ Ἀνατολῆς, Σχολάριος δὲ ὢν κατὰ τὸ ἀξίωμα. Γενόμενος δὲ Μοναχὸς, ἀνέβη εἰς τὸ βουνὸν, ὅπου εὐρίσκεται ἀντιπρὸς εἰς τὴν Ὄξειαν, ἥτις εἶναι μία νῆσος μικρὰ, πλησίον τῆς Χάλκης καὶ τῶν ἄλλων νήσων, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ἦτον δὲ ὁ Ὀσσιος ἔτος κατὰ τὴν ἀσκησιν καρτερικώτατος, καὶ κατὰ τὴν πίσιν ὀρθοδοξότατος. Διότι αὐτὸς, πολλὰ μὲν ἠλεγξε τὴν κακοδοξίαν τῆ Νεστορίας καὶ Εὐτυχεῶς, ἀπεδέχθη δὲ τὴν ἐν Χαλκιδόνι Ἁγίαν καὶ

Οἱ-

(1) Ὁ δὲ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος οὗτος ἦτον ἐπὶ Μαυρακίῃ (σελ. 527. τῆς Δωδεκαβίβλου) φροσιτέρα δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον. Ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος ἦτον ἐν ἔτει φρζ'.

(2) Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων Σαφρόνιος ἄλλως γράφει περὶ τούτου. Φησὶ γὰρ, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Θεόδωρος (οὗ ἡ Ἐπισκοπὴ ἦτον ἐν τῷ Λιβύῳ) ὢν Κυβικαλῆριος τῆ Πατριάρχου Εὐλόγιου τούτου, ἔδεν εἰς τὸν ὑπὸν τῆ εὐα ἀνδρωποῦ ὑψηλόν, πολλῆς τιμῆς ἄξιον καὶ δύλαβας, καὶ ἔπειν αὐτῷ. Μιλούσαι εἰς τὸν Πάπαν Εὐλόγιον, ὅτι ἦλθεν ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης Λέων διὰ νὰ τὸν ἀπαμύσῃ. Ἐδραμεν ὁ Θεόδωρος παρὸν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ ἔπειν αὐτῷ τὰ ῥηθεῖσα. Καὶ λοιπὸν ἀναμωθέντες οἱ δύο Πάπαι, ὁ τῆς Ῥώ-

μης καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐχαριτίσθησαν εὐας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ μετ' ὀλίγα ἔπειν ὁ Λέων πρὸς τὸν Εὐλόγιον. Ἡξέδωρε διασὶ ἦλδον; ἦλδον διὰ νὰ σοὶ εὐχαρισήσω, ὅτι πολλὰ καλὰ ἐποίησε τῷ ἐπισκοπῷ με καὶ τῷ ἐδεφενδύσας. Ἡξέδωρε λοιπὸν, ὅτι μεγάλῃ χάριν ἔκαμες, ὄχι μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κορυφαῖον Πέτρον, καὶ πάντι εἰπὼν ἔγινεν ἀφαντος. Τὸ πρῶν ἐδηγήθη τούτω ὁ Θεόδωρος εἰς τὸν Εὐλόγιον. Ὁ δὲ Εὐλόγιος κλαίων ὑπὸ τῆς χαρᾶς, εὐχαρίσῃσε τῷ Θεῷ, τῷ ποιησαντι αὐτὸν κήρυκα τῆς ἀληθείας. (Δοσίθεος 527. τῆς Δωδεκαβίβλου) Ὅρα περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ ἐν ποῖς προλεγόμενοι περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμένης τετάρτης Συναόδου.

(3) Τὸν βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

δωλολάτραις. Ἐπειτα δὲ ἐπροςάζετο ἀπὸ αὐτῆς ἀναγκαστικῶς νὰ φύγη μακρὰν ἀπὸ λόγων τῶν. ἐλθόντες ὅμως τότε ἐκεῖ οἱ τὰ χαράτζια μαζόνοντες, ἔδερνον ἀσπλάγχχνως τὲς ἐγκατοίκους, ζητῶντες ἀπὸ αὐτῆς τὰ Βασιλικὰ δασίματα. Ὁ δὲ Ὀσσιος Ἀβραάμης σπλαγχνισθεὶς, ἔδωκεν εἰς τὲς φορολόγους τὰ χαράτζια ἐκεῖνων, καὶ ἔτζι ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς δαρμῆς τὲς τιμωρητὰς τῆς.

Ἐκεῖνοι δὲ βλέποντες τῆτο, ὑπερεθαύμασαν τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Ὀσίης. Ὁθεν ἐν τῆς αἰτίας παύτης γενόμενοι Χριστιανοὶ, εὐθύς ἔκτισαν καὶ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνάγκασον αὐτὸν νὰ γένη εἰς αὐτὴς Ἱερεὺς. Ὁ δὲ Ὀσσιος ἱερωθεὶς, τρεῖς χρόνους ἐκάθισεν ἐκεῖ, καὶ καλῶς αὐτὴς πρὸς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγῆσας καὶ σερεώσας, πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ ἀσκητικὸν τῆς κελλίον, ἀφήσας εἰς ἐκεῖνους ἄλλον Ἱερέα ἀντὶ τῆς ἑαυτῆς τῆς. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα διαλάμψας ὁ Ὀσσιος, ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῶν Καρῶν, ἡ ὁποία ἦτον Πόλις τῆς Παλαιστίνης γεμάτη ἀπὸ εἰδῶλα. Ἀπελθὼν δὲ ἐκεῖ, μὲ μυρίας πόνους, καὶ μὲ θεοπνεύστου διδασκαλίας ἐπίστρεψε τὲς ἐγκατοίκους εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐν ὀλίγῳ καιρῷ, καὶ τὲς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Κύριον, διὰ τῶν ἔργων πρῶτον αὐτῆς διδάσκων. Εἰς ὅλον γὰρ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἦτον Ἀρχιερεὺς, ἔτε φωμὶ ἔτρωγεν, ἔτε ὄσπρια, οὔτε χορτάρια μαγειρευμένα ἀπὸ φωτιά, ἀλλὰ μόνον ἔτρωγε μαρούλια καὶ πικρίδας καὶ μακεδονήσια, καὶ ἄλλα ὅμοια χορτάρια ὡμὰ, ἔπινε δὲ καὶ ὀλίγον νερόν. Ὁθεν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἀκῆσας τὰ περὶ αὐτῆς, τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὀσσιος ἀπελθὼν, καὶ ὀλίγον καιρὸν ζήσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ σῶμά τῆς ἔπεμψεν εἰς τὴν Πόλιν τῶν Καρῶν μετὰ μεγάλης τιμῆς, ὁ ἀχωτέρω εὐσεβέστατος Βασιλεὺς Θεοδόσιος. (1)

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλήμονος Ἐπισκόπου Γάζης.

* „ Ἐγὼ Φιλήμων καμίνε παρὼν μέσον,
„ Καὶ μαρτυρῶν ἔγραφα τὴν κλήσιν πόλῳ.

* Φιλήμων.

* Ὁ Ἁγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ῥάπτης Μιτυληναῖος, ὁ καλούμενος Παῖζάνος, ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ εὐσεβείας ἐν Κωνσταντινέπολει κατὰ τὸ ἔτος αχγγ'.

* „ Γεώργιος τίς οὗτος ὑπάρχει πάλιν;
„ Μάρτυς νέος πέφυκεν. ὦ τῆς ἀνδρίας!

* Γεώργιος.

Ταῦς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Σημειώσω, ὅτι καὶ πᾶσα τῆς Ὀσίης τὸν βίον γράφει ὁ Κύριος Θεοδώρητος, ἐν τῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέης Ἰσραήλ, ἀφ' ἧς καὶ τὸ παρὸν Συναξαριὸν ἐρανίσθη. Προσδέεται δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώρητος, ὅτι καὶ μάλον ἐπὶ αὐτὸς κατεξήρανε τὸ σῶμά τῆς μετὰ τὴν νηστειάν καὶ τὴν ἐγκράσθειαν, εἰς τὴς ἑξέτους ὅμως ἐδουχεν ἀχόρητον ἐπιμέλειαν. εἰς αὐτὴς γὰρ ἠποιμαζε σρώματα ὑπρεπῆ, καὶ ἄρτους λαμπεροῦς, οἶνον δυνάη, καὶ ὄλασμα καὶ λάχανα. ἐκάθητο δὲ καὶ αὐτὸς μαζί εἰς τὴν τραπέζαν, καὶ ἐμοίραζεν εἰς τὸν κἀδὲνα ἀπὸ τῆς φαγητῆς τῆς τραπέζης, καὶ τὰ ποτήρια ἐδίδοκε, μιμνήμενος τὸν ἐμῶνυμόν τῆς Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἐδικόνηκε μὲν εἰς τὴς ἑξέτους, δὲ ἔτρωγε δὲ. Ἄριστα δὲ εἶναι καὶ τὰ λόγια ὅσα προσδέεται ὁ Θεοδώρητος περὶ τῆς Βασιλείης Θεοδοσίου, ὅθεν αὐτὰ ἀντιγράφω ἐδῶ ἀσπλιξῆ. „ Τῆτο „ καὶ τὴν δέαν ἐπέδωκε Βασιλεὺς, ὑποπτερος γὰρ ἡ φη- „ μη, πᾶντα ῥαδίως καὶ τὰ καλά καὶ τὰ χεῖρω μνήνυσα. „ καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκάλεν, καὶ ἀφικνόμενον ἠσπάζετο. καὶ τὴν „ ἀγροικικῶς ἐκάνη σισύραν (ἦτοι τὴν χονδρὴν κἀπαν) „ τῆς οἰκείης ἀλυργίδου τιμωστραῖν ἡγῶν. καὶ ὁ πῶν Βα-

„ σιλίδων δὲ χορὸς, καὶ χερῶν ἠπτοσπο καὶ γονάτων, καὶ „ ἰκέτδον ἀνδρα, ἐδὲ ἐπαίεν τῆς Ἑλλάδος ἐπιστάμενον „ γλώσσῃ. ἔτω καὶ Βασιλεῦσι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις αἰδῆς „ ἀξίον εἶναι χρῆμα φιλοσοφία. καὶ τελευτήσαντες δὲ οἱ „ παύτης ἐρασαὶ καὶ φροντισαὶ, μάζονος δὲ κλέαις τυγχά- „ νυσιν. ἐπειδὴ γὰρ ἔσας ἐτελεύτησε καὶ τῆτο ἔμαδεν ὁ „ Βασιλεὺς, ἠβυλῆθη μὲν, ἔκτισεν πῶν ἱερῶν αὐτὸν κα- „ παδέσσαι σηκῶν. μαδῶν δὲ, ὡς ὅσιον εἶναι ποῖς ποι- „ μνίσι ἀποδοθῆναι τὸ ποιμνὸς τὸ σῶμα, καὶ αὐτὸς ἀρ- „ τιμῆσαι ἡγῶμενος. καὶ ὁ πῶν Βασιλίδων χορὸς ἐπιτομέ- „ νος, καὶ ἄρχοντες ἅπαντες, καὶ ἀρχόμενοι, καὶ στρατιῶ- „ σαι, καὶ ἰδιῶται. μετὰ παύτης αὐτὸν τῆς σπαῆς καὶ ἡ „ Ἀντιόχου ὑπεδέξατο Πόλις, καὶ αἱ μετὰ παύταν, εἰς „ τὸν Μεγαν ἐκάνον ἀφικοντο Ποταμῶν (τὸν Εὐφράτην „ διλαδῆ). ἐγὼ δὲ (λέγει) θαυμασας, ὅτι τὴν πολι- „ τείαν ἀμείψας, τὸν βίον οὐ συμμετίβαλεν, ἐδὲ ἀνε- „ μνην ἐν τῇ προσδεῖα ἡγάθησε διάσταν, ἀλλὰ τὴς ἀσ- „ κητικῆς ἐπὶ ἡγῶσε πόνους, ἐν τῇ πῶν Μοναχῶν αὐτὸν „ Ἰσραὴλ κατέλεξα.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΕ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἀποστόλης Ὀνσίμης.

Ὀνσίμης.

- », Ἠπλώσεν Ὀνσίμης εἰς θλάσιν σκέλι,
», Παῦλος σκελῶν δραμόντα γενναίως δρόμους.
», Πέμπτη Ὀνσίμης σκέλεα θραῦσαν δεκάτη τε.

* Οὗτος ὁ Ἅγιος Ὀνσίμης ἦτον δῆλος τῆς Ἀποστόλης Φιλήμονος, ὅστις, κατὰ τὴν Κύριον Θεοδώριτον, ἐκατάγεται ἀπὸ τὰς Κολασαῶν, (1) πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει χωριστὴν Ἐπιστολὴν ὁ μακάριος Παῦλος. Κλέφας δὲ ὁ Ὀνσίμης ἔτος ἄσπρα ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς Φιλήμονος, ὡς τῆτο δηλῶται ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν τῆς Παύλου πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολῆν, ἔφυγε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ ἀνταμῶσας τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἰς τὰ δεσμὰ εὐρισκόμενον, ἐκατηχῆθη ἀπὸ αὐτὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίσει, καὶ βαπτισθεὶς, ἔγινε καὶ αὐτὸς θαυμαστός εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἔκρινε δίκαιον νὰ λυπῆται ὁ Φιλήμων διὰ τὴν κλεψίαν καὶ φυγὴν τῆς δούλης τῆς τῆτος Ὀνσίμης, διὰ τῆτο ἀπέσειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν αὐθέντην Φιλήμονα, ὁμοῦ μὲ τὴν πρὸς Φιλήμονα συστατικὴν καὶ παραθετικὴν Ἐπιστολὴν.

Ὁ δὲ Φιλήμων δεξάμενος τὸν Ὀνσίμην σὺν τῇ Ἐπιστολῇ, ἐχάρη, καὶ πάλιν ἀπέσειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ὑπρέτει. Ἀφ' ἧς δὲ ὁ Παῦλος ἐτελείωσε διὰ τῆς Μαρτυρίας, ἐπίσθην ὁ Θεὸς ἔπος Ὀνσίμης καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Τέρτυλον τὸν τῆς Ῥώμης Ἐπαρχον, ὁ δὲ Ἐπαρχος ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς Ποτιόλης ὡς κατάδικον. Ἐκεῖ δὲ πηγαινώντας καὶ ὁ Τέρτυλος, καὶ βλέπωντας τὸν Ἀπόστολον ἐπιμένοντα εἰς τὴν τῆς Χριστοῦ πίσει, πρῶτον μὲν, ἐπρόσβαξε καὶ τὸν ἔδειραν δυνατὰ μὲ ῥαβδία, ἔπειτα δὲ, ἐτζάκισαν τὰ σκέλητα, καὶ ἔτζι ἀφῆκεν ὁ μακάριος τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζῶν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον. (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Εὐσέβιος.

Εὐσέβιος.

- », Ἀνθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον,
», Εὐσέβιος τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος ἀπὸ ποῖον τόπον ἐκατάγεται, καὶ ἀπὸ ποίως γονεῖς ἐγεννήθη, δὲν ἐφανέρωσεν ἢ κατ' αὐτὸν ἰσορία. Ἐκεῖνο δὲ ὅπῃ ἤξεύρομεν περὶ αὐτῆς, ἐκεῖνο καὶ λέγομεν, ὅτι διὰ μέσε τῶν ἀσκητικῶν τε πόνων ἀπόκτησε πατρίδα τὸν Οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν, ἐπῆγεν εἰς ἕνα Μοναστήριον καὶ ἔγινε Μοναχός, ἔπειτα δὲ, ἀνέβη εἰς μίαν ῥάχιν ἐνὸς βουνῶ, εἰς χωρίον Ἀσιχᾶ καλεσμένον, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσεν ἕνα μικρὸν περιτείχισμα ἀπὸ ξηρολίθου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον διεπέρασε ταλαιπωρημένος ὁ αἰδιδιμος, χωρὶς σέβην καὶ σκέπασμα. καὶ φόρεμα μὲν εἶχε δερμάτινον, τροφήν δὲ εἶχε ῥεβίθια καὶ κικία βρεγμένα. Κάμμιναν φορὰν δὲ ἔτρωγε καὶ ξηρὰ σῦκα, διὰ νὰ δυναμῶν τὴν ἀσθενεῖαν τῆς σώματος. Τόσον δὲ πολλὰ ἐκράτει ἀδιακόπως τὴν ἀσκησιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τέλους, ὡς ὅπῃ, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς γῆρας βαθεῖ, καὶ εὐγαλε τὰ περισσότερα ὀδόντιατα, καὶ τότε λέγω ἀκόμη δὲν ἄλλαξεν ἔτε τὸ φαγητόν τε, ἔτε τὴν κατοικίαν τε. Ἀλλ' ὑπέφερον ὁ τρισόλβιος ἀνδρείως τὰς ἐναντίας τῆς ἀέρος ποιότητος, καταζαρωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ κατεξηραμένα τὰ μέλη τῆς σώματος, εἰς τρόπον ὅτι, ἔτε αὐτὴ ἡ ζῶν ἐδύνετο νὰ σαθῆ εἰς τὴν μέσην τε, ἀλλ' ἐπιπτε κάτω, ἐπειδὴ κατεφαγώθησαν αἱ σάρκες ὅπῃ εὐρί-

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὰς ἐκκοιδίω τῆς Νομβερίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος ἔπος Ὀνσίμης μετὰ τῆς Ἁγίας Φιλήμονος.

(2) Ὁ δὲ ἐλλικὸς καὶ πλατύστορος αὐτῆς Βίος διηγεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβέρων καὶ ἐν ἄλλαις. ἢ ἡ ἀρχὴ καὶ Καίρια καὶ γένος.

εὐρίσκονται παρακάτω ἀπὸ τὴν μέσση. Ὅμοίως κὺ τὰ κόκκαλα, ὅπερ εἶναι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς μέσης, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ζέονται τὰ μηρία.) (1)

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἦρχοντο εἰς αὐτὸν, κὺ ἐπάραττον τὴν ἰσυχίαν τε, διὰ τῷτο μισῶντας τὰς παραχὰς, ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἀσκητήριον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ κοντὰ, κὺ ποιήσας ἕνα περιτείχισμα εἰς τὴν γωνίαν τῷ τοίχῳ, ἐκεῖ ἠγωνίζετο μὲ τὰς συνειθισμένους ἀγῶνας. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἰς ὅλας πὰς ἐπὶ τὰ ἐβδομάδας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἔτρωγε μόνον δεκαπέντε σῦκα ξηρὰ μὲ ὅλον ὅπερ ἦτον ἀποκαμωμένος ἀπὸ μίαν ἀσθενείαν ἀνευδιήγητον. Μὲ ποιήτης λοιπὸν κόπης κὺ ἰδρῶτας περιρρέομενος ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, ἔζησε χρόνους ἐννεήκοντα καὶ περιαισσοτέρους, κὺ ἔτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Μαίωρος.

„ Μάσιξι πλησθεῖς πὰς φόας ἐμπαιγμάτων,
„ Δαβιδ τὸ ρητὸν φάσκε Μάρτυς Μαίωρ.

Μαίωρ.

Ὅυτος ἦτον ἐπὶ Διοκλητιανῷ καὶ Μαξιμιανῷ τῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σγέ. σρατιῶτης ὢν ὑποκάτω εἰς τὸ τάγμα τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Μαύρων. Ὅταν δὲ εὐρίσκετο εἰς τὴν Πόλιν τῆς Γάζας, ἐδιαβάθη εἰς τὸν ἐκεῖ ἄρχοντα, ὅτι ἦτον Χριστιανός. Παρασαθεῖς λοιπὸν ἐπὶ τῷ κριτηρίῳ, κὺ Χριστιανὸν ὀμολογήσας τὸν ἑαυτὸν τε, δέννεται ἀδιακόπως εἰς ἐπὶ τὰς ἡμέρας, καὶ μὲ τόσσην πολλὴν σφοδρότητα, ὡς εἰς ὅπερ τριανταεξὶ σρατιῶται ἐμεταλλάχθησαν, δέννοντες αὐτὸν. Τὸ δὲ αἷμα ἔτρεχε ποταμῶδον ἀπὸ τὸ σῶμά τε, ὡς εἰς ὅπερ ἐκοκκίνισεν ὅλην ἐκεῖνην τὴν γῆν. Ἀνδρείως λοιπὸν ὑπομείνας τὴν τόσσην μεγάλην τιμωρίαν ὁ τῷ Χριστῷ γενναῖος ἀγωνιστής, ἀπὸ τὴν σρατιωτικὴν δύναμιν, ἐπορεύθη Δαβιτικῶς εἰς δύναμιν σρατιᾶς Οὐρανίης, παραδὲς τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῷ, κὺ λαβὼν τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Ἡ σύναξις τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ κὺ Εὐαγγελιστῷ Ἰωάννῳ τῷ Θεολόγῳ, ἐν τοῖς Διακονίαις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ 15'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Παμφίλου κὺ τῶν σὺν αὐτῷ.

- „ Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε, Πάμφιλος φίλῶν Λόγε, Πάμφιλος.
- „ Καὶ τὴν τομὴν ἠγείτο τῆς κάρας φίλῶν.
- Οἱ Ἁγιοὶ τρεῖς Μάρτυρες Οὐάλης, Παῦλος, κὺ Σέλευκος, Ἐἴφει τελειῶνται.
- „ Παῦλον Σέλευκος, κὺ Σέλευκον Οὐάλης, Οὐάλης.
- „ Βλέπων τομῆ χαίροντας τὴν τομὴν φέρει- Παῦλος.
- Οἱ Ἁγιοὶ δύο Μάρτυρες Πορφύριος κὺ Ἰελιανός, Σέλευκος.
- „ Ἦλαντο πρὸς πῦρ Μάρτυρες Θεῖοι δύο, Πορφύριος.
- „ Θεῖοι πόθεν πῦρ ἐν τρέφοντες οἱ δύο. Ἰελιανός.
- Ὁ Ἁγιος Μάρτυς Θεόδωλος, σαυρωθεῖς τελειῶται.
- „ Σπαυρῶσι δέλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλῳ, Θεόδωλος.
- „ Καὶ Θεόδωλον δέλον ἐσαυρωμένον.

Οἱ

(1) Καὶ αὖτε τῷ Ὅσις τὸ διήγημα γράφει ὁ Κύριος Θεοδώρας ἐν ἀρετῶν δεκάτῳ ὀγδοῦ πὰς Φιλοθέῳ Ἰσοχάει, ἀρ- τὴ κὺ τὸ παρὸν ἐρανισθὴ Συναξάριον. Προσθέτει δὲ κὺ παῦσα, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζῶντι δὲ ἐδῶκα ναὶ σαθὴ εἰς τὴν μέσση, ἔρραφεν αὐτῷ ὁ Ὅσιος μαζί μὲ τὸ φέρεμά τε, κὺ ἐτῆσι ἐσαθῆκε. Καὶ ὅτι ἀγκαλὰ κὺ πὰς αἷμα δὲν ἐδέχθη εἰς ὀμιλίαν, τὸν Θεόδωρον ὅμως ἐδέχθη, κὺ ἀξίονεν αὐτὸν πὰς γλυκαίας ἐκείνης κὺ Θεῷ φίλης φωνῆς τε. Καὶ ἀπιε- ται βελάμενον, ἐπιπλάσων κατὰχε πρὸς τῶν Οὐρανίῳ ἀραγμάτων διαλεγόμενος.

Οἱ Ἅγιοι πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, Ἡλίας, Ἰερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμὴλ, καὶ Δανιὴλ, ἔϊφει τελειούνται.

Ἡλίας.
Ἰερεμίας.
Ἡσαΐας.
Σαμὴλ.
Δανιὴλ.

„ Κλήσεις Προφητῶν καὶ τελευταῖς Μαρτύρων,
„ Αὐχῆσι πέντε Μάρτυρες τετμημένοι.
„ Ἐκτη καὶ δεκάτη ἕξιφος τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἑνδοξοὶ Μάρτυρες, ἦτον κατὰ τὸν ἕκτον χρόνον τῆ διωγμῆς, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν: ἦτοι ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σϛ'. ἐφέρθησαν δὲ εἰς τὸ Μάρτύριον ἀπὸ διαφόρων τόπων καὶ τέχνας καὶ ἀξιώματα, καὶ ἠνώθησαν ὁμῶς εἰς ἕνα σῶμα διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ὃ δὲ τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον τὴς ἐπίασαν, ἐσάθη τοῖστος. Ὅταν αὐτοὶ ἐμελλον νὰ ἔμβωρ εἰς τὰς πότας τῆς Πόλεως Καισαρείας, ἐρώτησαν αὐτὴς οἱ φυλακᾶτορες, ποῖοι εἶναι, καὶ πόθεν ἐκατάγοντο. οἱ δὲ Μάρτυρες ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ, καὶ ὅτι ἔχων πατρίδα τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ. Ὅθεν ἐπίασαν αὐτὴς, καὶ τὴς ἔφερον εἰς τὸν Φιρμιλιανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας. Καὶ οἱ μὲν πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Ἡλίας, ὁ Ἰερεμίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Σαμὴλ, καὶ ὁ Δανιὴλ, ὕστερα ἀπὸ ἄλλας βασάνας ὅπῃ ἔλαβον, τελευτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον τὴς Στεφάνους τῆς Μαρτυρίας. Ἀπεκεφαλίσθη δὲ μαζὶ μετὰ αὐτὴς καὶ ὁ Πάμφιλος, καὶ ὁ Σέλευκος, καὶ ὁ Οὐάλης, καὶ Παῦλος. Ὁ δὲ Πορφύριος, δῆλος μετὰ αὐτὴς καὶ ὁ Πάμφιλος, ἐζήτησε νὰ πάρῃ τὸ Λεῖψανα τῆς αὐθέντης, καὶ πιασθεῖς, παρεδόθη εἰς τὴν φωτιάν καὶ ἐτελειώθη. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς, ἐπειδὴ κατσπάζετο τὰ Λεῖψανα τῶν Ἀγίων, ἐρίφη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πυρκαϊάν καὶ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Θεόδωλος κρεμασθεῖς ἐπάνω εἰς ἕνα ξύλον σαυροειδῶς, ἐτελείωσε τὸ Μάρτύριον, καὶ ἔτις ἔλαβον ὅλοι τῆς ἀθλήσεως τὴς Στεφάνους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξίς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ Μάρτύριον τῆτων συγγραφέν ὁ Μεταφραστής. ἔ ἡ ἀρχή. „ Καίρος δὴ καλεῖ. (σῶζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυροπόλει (1) μαρτυρησάντων.

„ Ἡ κλήσις ἔργων Μαρτυρωνύμων Πόλει,
„ Πολλῶν ἐν αὐτῇ Μαρτυρησάντων ἔϊφει.

Ἐὸ Ὁσίου Μαρθεῶς ὁ ἀνεγείρας τὴν ἀνωτέρω Πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν ρηθέντων Μαρτύρων ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

Μαρθεῶς.

„ Στέρξας Μαρθεῶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα,
„ Θεῷ παρασὰς τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Ἐὸ Ἅγιος ἔτις Μαρθεῶς ἔγινεν Ἐπίσκοπος. ἀπεσάλι δὲ ἀπὸ τὸν Μέγαν Θεοδοσίον τὸν Βασιλέα Ῥωμαίων ἐν ἔτει πϛ'. πρὸς τὸν Βασιλέα Περσῶν. Ὅθεν ἀπελθὼν εἰς τὴν Περσίαν ἔλαβε μεγάλην τιμὴν ἀπὸ τῆς Πέρσεως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα. Μάλισα δὲ, διατὶ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον τὴν δαιμονιζομένην θυγατέρα τῆς Βασιλέως. Ἐπειδὴ δὲ εὖρε παρρησίαν εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὰ Λεῖψανα τῶν ἀνωτέρων Ἀγίων Μαρτύρων ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων, καὶ κτίσας Πόλιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀπεθυσάουρισε τὰ Λεῖψανα μέσα εἰς αὐτήν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ χρόνος, ἐκοιμήθη κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐγκαίριασε τὴν παρ' αὐτῆς κτισθεῖσαν Μαρτυροπόλιν. Διὰ τὴν καὶ ἡ τέτη Μνήμη, ὁμῶς μετὰ τὴν Μνήμην τῶν Μαρτύρων συμπανηγυρίζεται.

Μνή-

(1) Ἡ Μαρτυροπολις πᾶρα ὀνομάζεται Μισφρκίν, εὐ- φαῖον ποταμὸν, τιμημένη μετὰ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑποκαίμε- εἰσκαται δὲ εἰς τὴν μεγάλην Ἀρμενίαν πρὸς τὸν Νιμ- νον εἰς τὸν Ἀμίδας Μητροπολίτιν, κατὰ τὸν Μελέτιον.

Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανῶ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως.

* „ Σκώλοισ νοποῖς, ἐχί προσκόψας πόδας,
 „ Ὁ Φλαβιανὸς μέχρι σὺ Θεὲ τρέχει.

Φλαβιανός.

Οὗτος ἦν κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Θεοδοσίου τῆ μικρῆ ἐν ἔτει υἱβ'. Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας Ἐκκλησίας. Διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον αὐτῆ πολιτείαν, ἐχειροτονήθη καὶ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν θάλασσαν τῆ Θεῶ, καὶ μετὰ τὴν ψῆφον τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Συγκλήτου. Ποιήσας δὲ εἰς τὸν θρόνον ἕνα χρόνον καὶ μῆνας ἕξ, κατὰ συγχώρησιν Θεῶ ἐξεβλήθη ἀπὸ τοῦ θρόνου παρὰ τῆ Μονοφυσίτου Διοσκῶρου καὶ τῶν ἀμοφρόνων αὐτῆ, καὶ ἐπέμφθη εἰς ἔξορίαν. Ὅπως πολλὰς θλίψεις ὑπομείνας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίσιν καὶ ἀσθενήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1)

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανῶ.

„ Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
 „ Ζῆ Φλαβιανὸς εἰς τοῦ αἰῶνα χρόνον.

Φλαβιανός.

Οὗτος ὁ Ὁσίου Πατὴρ ἡμῶν Φλαβιανός, ἐπήγεν εἰς μίαν κορυφὴν ἐνὸς βουνῶ, καὶ κτίσας ἕνα μικρὸν κελλάκι, ἔκλεισε τὸν ἑαυτῶν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐκεῖ διεπέρασε χρόνας ἑξήντα, χωρὶς νὰ λαλῆ εἰς κανένα, καὶ χωρὶς νὰ βλέπεται ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ νεύων τὸν νεῦν τῆ εἰς τὴν καρδίαν τῆ, ἐφαντάζετο τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐλάμβανε κάθε παρηγορίαν, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν „ Κατατρυφήσον τῆ Κυρίῃ, καὶ δώη σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σε. (Ψαλμὸς λς'. 4.) εἶχε δὲ ἕνα τύπον σιαμμένον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εὐγάνωντας τὸ χέρι τῆ, ἐδέχετο τὴν τροφήν ὅπως τῆ ἄφερνον. Πλὴν διὰ νὰ μὴ φαίνεται εἰς ἐκείνους ὅπως ἤρχοντο ἔξωθεν, εἶχε τὸν τύπον ἐκείνον σιαμμένον λοξῶς καὶ μετὰ σχῆμα κυκλοειδές. Ἡ τροφή τῆ δὲ ἦν, ὅσπρια βρεγμένα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρωγε μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα.

Μὲ τοῦτον λοιπὸν τρόπον ἔζησεν ὁ αἰδίδιμος χρόνος ὁλοκλήρως ἐξήκοντα, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τελείως ἔτε τὴν τροφήν τῆ, ἔτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην πολιτείαν τῆ. Ὁθεν ἐν τῆτων ἐπλευτίσθη παρὰ Θεῶ μετὰ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων. Δράκοντα γὰρ μεγαλώτατον ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς τῆ, καὶ μίαν ἀσπίδα ἐφόνευσε, καὶ πλῆθος ἀκρίδων ἐδίωξεν ἀπὸ ἕνα χωράφιον, τὸ ὅποιον ἐμελλον νὰ καταφάγῃ. Αὐτὸς ἕνα νεόν δαιμονισμένον, ἀπὸ τοῦ Δαιμόνιου ἠλευθέρωσεν, καὶ τὸ βυζὶ μίαν γυναικὸς βλαφθὲν ἀπὸ πάθος καρκίνε, ἰάτρευσε, καὶ ἕνα ὅπως ἐκτυπήθη ἀπὸ ταῦρον καὶ ἀπέθανε, τῆτων ἀνέστησεν. Ἐτῆ λοιπὸν διαπεράσας τὴν ζωὴν τῆ ὁ τρισὺλβιος, ἀλλάξε τὴν παραῦσαν πολύμοχθον καὶ πρόσκαιρον ζωὴν, μετὰ τὴν αἰώνιον ἐκείνην καὶ μακαρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν τῆρα εὐφραίνεται.

* Ὁ Ἁγιὸς νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἐν Σοβολαῖν τῆ Καρπεννησίῃ καταγόμενος, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρτυρήσας, κατὰ τὸ ἔτος α' χ' γδ'. Εἶφει τελειῖται.

* „ Ὡς εἰς γάμους ἑδραμες εἰς τὰς βασιάνες,
 „ Ῥωμανὲ Μάρτυς. εὐγε τῆς σῆς ἀνδρίας! (2)

* Ῥωμανός.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ

(1) Παρὰ δὲ τῆ Μελετίῳ Ἀδελφῶν Τόμῳ δευτέρῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σελ: 22 γράφεται, ὅτι ὁ Ἁγιὸς νέος Φλαβιανὸς ἀπὸ Μιλίας μόνον ἐπιστολήρῳ, καὶ εἰς πῶ ἐν Ἐπίσφ' ἀρχιεπισκόπῳ Συνοδὸν ἐφρονόθη ὑπὸ τῆ Ἀλεξανδρείας Διοσκῶρου, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀνακλῆτος ἐφορμήσθη Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ δὲ Ἁγιὸν Κεῖ

φανον τῶ Φλαβιανῶ πῶν ἀνεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατεπέθη ἐν τῶ Ναφ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, σημερῆρα τῶ Ἁγίου Ἀνακλῆτου, ὡς γράφεται εἰς τὸ ἑκείνου Συναξαριον κατὰ πῶ τρίτῳ Ἰουλίου.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῶ ὅπως εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ἸΖ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρας τῆς Τύρωνος .

Θεόδωρος .

- „ Τύρων ὁ διπλῶν ἀρτίλευκτου ὀπλίτην ,
- „ Θεῷ πρόσσειν ἀρτίκασος ὀπλίτης .
- „ Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τύρωνα φλεγέσθαι .

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας Μαξιμιανῶ καὶ Μαξιμίνου τῶν Βασιλέων , ἐν ἔτει σϞζ'. καταγόμενος ἐκ τῆς μητροπόλεως Ἀμασειας , ἧτις εἶναι Πόλις διάσημος τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσῃ Καππαδοκείας , ἀπὸ ἑνα χωρίον λεγόμενον Χεμιαλῶν . Εἰς καιρὸν τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσῃ Καππαδοκείας , ἀπὸ ἑνα χωρίον λεγόμενον Χεμιαλῶν . Εἰς καιρὸν τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσῃ Καππαδοκείας , ἀπὸ ἑνα χωρίον λεγόμενον Χεμιαλῶν . Εἰς καιρὸν τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσῃ Καππαδοκείας , ἀπὸ ἑνα χωρίον λεγόμενον Χεμιαλῶν .

Ὅθεν ἐπιάσθη , καὶ ὁμολογήσας , ὅτι αὐτὸς κατέκαυσε τὸ εἶδωλον , πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται , ἔπειτα βάλλεται μέσα εἰς ἀναμμένην κάμινον , καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τελειωθείς , λαμβάνει τῆς Μαρτυρίας τὸν Στέφανον . Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναόν , ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τόπον λεγόμενον Φωρανίς , κατὰ τὸ σάββατον τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν υψειῶν . Ὅταν ἔγινεν ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸ θαῦμα τὸ περὶ τῶν κολύβων , διὰ μέσε τῆ ὁποῖας , κλυθέρωσε τὸν Ὁρθόδοξον λαὸν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὰ μεμολυσμένα φαγητὰ τῶν εἰδωλοθύτων . (τὸ κατὰ πλάτος Μαρτύριον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸν Δαμασκηνόν) . Τὸ δὲ ἑλληνικὸν τῆς Μαρτυρίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής . οὐ ἡ ἀρχὴ „ Μαξιμιανῶ καὶ Μαξιμίνω . (σφίζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις .) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρίας Ἀδελφῆς τῆς Ἁγίας Φιλίππης τῆς Ἀποστόλας .

- „ Ἀφείσα τὴν γῆν Μαρίας Παρθένος ,
- „ Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριστὸν βλέπει .

Μαριάμνη .

Υστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάληψιν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ , ἐπῆγεν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος ὁμῶς μετὰ τὸν Ἀπόστολον Βαρθολομαῖον καὶ Μαριάμνην τὴν ἐδικήν του ἀδελφὴν , εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ εὑρισκομένην Ἱεράπολιν , καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόστολος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Χριστοῦ , ἐρεμέσθη ἀπὸ τῆς ἐκεῖ Ἑλληνας . Ὅταν δὲ ἐμέλλε νὰ ἀποθάνῃ , ἐπροσευχήθη εἰς τὸν Θεόν , καὶ ὡ τῆς θαύματος ! κατεχώθη εἰς τὴν γῆν τόσον ὅ ἐκεῖ εὑρισκόμενος Ἄνδρατος καὶ Ἀρχων , ὅσον καὶ ὁ ὑποταγμένος εἰς αὐτὸν λαός . Οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες , παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον καὶ τὴν Ἁγίαν αὐτῆς Μαριάμνην , οἵτινες ἦτον καὶ αὐτοὶ κρεμασμένοι , ἵνα μὴ καὶ ἐκεῖνοι καταχωθῶσιν . Ὁ δὲ Βαρθολομαῖος πάλιν καὶ ἡ Μαριάμνη , παρεκάλεσαν τὸν

(1) Σημείωσις , ὅτι ἐγκόμιον ἐπλέξεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἁγίας ταῦ Θεοδώρου ὁ Διάκος Νύσσος Γρηγόριος . ἡ ἀρχὴ „ Ἡμεῖς ὁ τῶ Χριστοῦ λαός , ἡ Ἁγία πόμνη . (σφίζεται ἐν τοῖς ἐκδομένοις , καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς Ἁγίας Μονῆς τῆς Βασιλειᾶς) τῶ τῶ ἐγκόμιον μεταφράσει εἰς τὸ ἀπλὸν ὁ Διδάσκαλος κύριος Χριστοφορος ὁ

Προδρομίας , καὶ δέλεσται εἰς τὸ ἐν Καραϊς Κελίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων . Ἐκεῖ δέλεσται καὶ λόγος Νεκταρίου Κωνσταντινουπόλεως μεταφρασμένος εἰς τὸ ἀπλὸν , διαλαμβάνων , διὰ τίνος ἀφορμῆς ἐορτάζεται κατὰ τὸ φῶρον Σάββατον τῶν νηστῶν ὁ Ἅγιος εἶπε Θεόδωρος ὁ Τύρων .

τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐκατάχωσεν ἐκείνος, ἀλλὰ καὶ τὲς καταχωθέντας εὐ-
γαλεν ἀπὸ τὴν γῆν. Τὸν δὲ Ἀνθύπατον καὶ τὴν γυναῖκά τε ὀνόματι Ἐχιδναν, δὲν εὐγαλεν,
ἀλλὰ τὲς ἀφῆκεν ἐν τῇ γῇ συγχωσμένους. Τότε ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἱεράπολιν τόσον ὁ Βαρ-
θολομαῖος, ὅσον καὶ ἡ Μαριάμνη. Καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ἐκεῖ
σαυρωθεὶς ἐτελειώθη. Ἡ δὲ Μαριάμνη πηγαίνουσα εἰς τὴν Λυκαονίαν, ἐκήρυξε τὸν λόγον τῶ
Θεοῦ, καὶ πολλὰς βαπτίσασα, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. (ὄρα καὶ τὸ Συναξάριον τῶ Ἁγίῳ Φι-
λίππῳ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῶ Νοεμβρίου.)

Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξίβιου * Ἐπισκόπου Σόλωνος τῆς Κύπρου.

„ Τὸν Αὐξίβιον ἐ παρόφεται λόγος,

Αὐξίβιος.

„ Φανέντα λιξίβιον ἐξεναντίς.

Οὗτος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ῥώμην, Ἐλλην ὢν κατὰ τὴν Θρησκείαν. Ἀκολουθήσας δὲ
εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτῶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.
Ὅθεν βαπτισθεὶς, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σόλωνος τῆς ἐν Κύπρῳ, καὶ πολλὰς ἀπίστους ἐπι-
σρέφας εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ διαφόρων θαυμάτων αὐταργὸς γεγονώς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμκωσεν. (1)

Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοσηρίτου.

„ Θεοσηρίτος τὸν Θεὸν πῆξας βάσιν,

Θεοσηρίτος.

„ Ὅπως Θεοσηρίτος ἔργοις ὠράθη. (2)

Ἡ εὕρεσις τῶν Λειψάνων τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Μηνᾶ τῶ Καλλικελάδος.

„ Τὴν γῆν ὀρύξας ὡς δικέλλη τῶ λόγῳ,

Μηνᾶς.

„ Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κερυμμένον.

Κατὰ τὲς χρόνους Μαρκιανῶ, (3) τῶ φιλοχρίστου Βασιλέως ἐν ἔτει υ'. ὁ μακάριος Μάρτυς
ἔτος Μηνᾶς ὁ Καλλικελάδος, ἐφάνη ἐν μιᾷ νυκτὶ εἰς ἕνα ἄνθρωπον, Φιλομμάτην καλέμενον,
ὁ ὁποῖος ἐσυναριθμεῖτο εἰς τὴν σχολὴν τὴν ἐπονομαζομένην τῶν Ἰαννάτων, καὶ λέγει εἰς αὐ-
τὸν, ὅτι αὐτὸς εἶναι Μηνᾶς ὁ Καλλικελάδος, καὶ ὅτι κρύπτεται ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν κατὰ
τὸ μέρος τῶ ἀγιάδου, ὅπου εἶναι ἡ ἀκρόπολις. Δείχκει δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν τόπον μετὰ τὸ ἴδιον
αὐτῶ δάκτυλον. Τότε ὁ φιλόθεος Φιλομμάτης ἐσπικώθη νυκτότερα, καὶ φανερόνοι καταλεπτιῶς εἰς
τὸν φίλον τε Μαρκιανὸν τὸν Νημέριον τὴν ὄπτασίαν, ἐκεῖνος δὲ πάλιν φανερόνοι αὐτὴν εἰς τὸν
Βασιλέα, καὶ παρευθὺς σέλλονται στρατιῶται εἰς τὸν διλωθέντα τόπον. Οἱ ὁποῖοι σκάφαντες
μετὰ ὀγλιγορότητα, εὗρον μίαν σιδηρᾶν θήκην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ Λείψανον τῶ Μάρ-
τυρος, ἀλλὰ καὶ γράμματα εὗρον ἐν αὐτῇ χαραγμένα ἐπάνω εἰς πλάκα, τὰ ὁποῖα ἐφανερόνον
τὲς χρόνους, κατὰ τὲς ὁποῖους ἐβάλεθαι ἐκεῖ μέσα τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ πῶ εἰς τὸ ἐξῆς πρέ-
πει νὰ βαλεθῆ. Ἀριθμήσαντες δὲ τοὺς χρόνους, εὗρηκαν ὅτι ἦτον περασμένοι χρόνοι τετρακό-
σιοι. Ὅθεν εὐχαρίστησεν ὅλον τὸ πλῆθος καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. (4)

Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένων Βασιλέων Μαρκιανῶ καὶ Πυλχερίας. τελεῖται δὲ
ἡ αὐτῶν Συναξίς ἐν τῇ ἀγιοτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (5)

* „ Τὸν Μαρκιανὸν Πυλχερίαν συνάμα,

Μαρκιανός.

„ Ἀζυγας εἰπεῖν ἐκ ἔχῳ ἢ συζύγας.

Πυλχερία.

* Ο'

(1) Τὸν κατὰ πλάσιν Βίον αὐτῶ ὄρα εἰς τὸ νέον Λι-
μονάριον.

(2) Ὁ Θεοσηρίτης ἔπος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος μετὰ
ἐκείνον, ὅπου ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τῶ Νοεμβρίου.
Ἐπιδή πὸ αὐτῶ δίστιχον αὐτῶ ἱαμβικὸν ἔχει καὶ ἰκάνος.

(3) Ἐν δὲ τῶ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Βασιλεῖς.

(4) Περισσότερον γράφεται κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτῶν παρα-
τῶ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ, πὸ Συναξαριστῶν τῶ Ὁσίου
Σαλαμάνου. Τῶ γὰρ φρογογραφῆ κατὰ τὴν εἰκοστὴν περ-
τῶν τῶ Ἰαννουαρίου.

(5) Ὅρα καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τῶ Σεπτεμβρίου, ὅπου
ἰδιαίτερως ἐορτάζεται ἡ Ἁγία Πυλχερία, καὶ πὸ Συναξαρι-
στον

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος ὁ ἐν Μιτυλήνῃ Μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ρϛϛέ. ἀγχόνη τελειῖται.

* ,, Ὑμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ,
,, Χριστῷ ἀθλητῇ ἐνδίκως ἄρμοςέος. (1)

* Θεόδωρος.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάππα Ῥώμης.

,, Ψυχὴν ὁ Θεὸς ἐξελεύγεται Λέων,

Λέων.

,, Καὶ Δαιμόνων φάλαγγιν ἐμβάλλει φόβον.

,, Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τε Λέων ἀπερεύξατο θυμόν.

Ὁστος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Λέων, ἦτον κατὰ τὴς χρόνους τῆ Βασιλέως Μαρκιανῆ ἐν ἔτει υν'. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῆ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ διὰ τὸ εὐκρινὲς καὶ ἀκατηγόρητον τῆς ζωῆς τε, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῆς χάριτος τῆ Ἁγίᾳ Πνεύματος Ἐπίσκοπος τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ὀσίως λοιπὸν ποιμάνας τὸ ἐδιδόντε ποιμνιον, τὰς τῶν αἰρετικῶν βλασφημίας ἠφάνισε μὲ τελειότητα, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τετάρτης Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, τῆς ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης ἐν ἔτει υνα'. ἡ ὁποία πολλὰ μὲν ἐξέθετο καὶ ἐδογματίσθη περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίσεως, κατακράτος δὲ ἀνέτρεψε τὰ δόγματα τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων, ὅτε ἐφλυάρην μίαν φύσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Θεοσυγεῖς ἐκείνοι ἐμάχοντο εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐσπέδαζον νὰ ἀνασκευάσῃν τὰ τῶν Θεῶν Πατέρων Θεόπνευστα δόγματα: τῆτε χάριν ὁ μακάριος ἔπος καμφθεὶς εἰς τὴν παρκαλέσειν, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ Σύνοδος, ἐμεταχειρίσθη εἰς πολλὰς ἡμέρας νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ προσευχὴν. Ὁθεν ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τοῦ ζωοποιῶν Πνεύματος, ἐγγράφως ἐξέθετο καὶ ἐδιώρισεν διὰ τὰ τότε ζητούμενα. Ἀνεκήρυξε γὰρ καθαρῶς δύο φύσεις καὶ δύο ἐνεργείας καὶ θελήσεις ἐπὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ταῦτα ἔσειλε δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν ἀνωτέρω Τετάρτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Τὴν ὁποίαν δεξάμενον τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ συνθηροισμένων Ὀσίων Πατέρων, ἐσοχάσθη ταύτην σήλην Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐπίσεισεν, ὅτι αὐτὴ εὐγῆκεν ὡς ἀπὸ στόματος τῆ Θεῆ. Ὁθεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀναπαυσάμενη ἡ Ἁγία ἐκείνη Σύνοδος, μὲ θάρρος περιαισώτερον ἀντιστάθη ἐναντίον τῆ πλῆθους τόσοσ τῶν Μονοφυσιτῶν, ὅσον καὶ τῶν Μονοθελητῶν, καὶ τῆτων τὰς πολυπλόκους μηχανὰς διέλυσεν. Καὶ ἡ μὲν Ἁγία ἐκείνη Σύνοδος ὑψέρον ἀπὸ αὐτὰ διελύθη, ὁ δὲ Θεοσπέσιος Λέων μείνας ἀκόμη εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, καὶ ὡς φωστῆρ μὲ τὰς ἀρετὰς διαλάμψας, εἰς γῆρας βαθὺ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (2) Τὸν ἑλλητικὸν τῆτε Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής. ἔ ἡ ἀρχὴ ,, Βέλομαι διγηθῆσασθαι. (σῶζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῆ

εἶον αὐτῆς γράφεται. Τόσον δὲ μόνον ἐδῶ λέγομεν περὶ τῆ Μαρκιανῆ, ὅτι ἐκοιμήθη αὐτῆ ἐν ἔτει 457. Ζῆσας εἰς τῷ Βασιλείαν μετὰ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, σωφροῦς καὶ δίκαιος καὶ δεισεβῆς. Ἄνθρωπος ἕμῶνον δεισεβῆσας, ἀλλὰ καὶ δολαβῆσας, πειθὸς γὰρ ἐλιπνῆκεν ἐν τῷ πεδίῳ. Ὁθεν ἠναγκάσθη καὶ Ἁγαπῆλιος ὁ Πατεμάρχησ Κωνσταντινουπόλεως, ἕκ ἐν φορέῳ, ἀλλὰ πειθὸς λιτανῶειν, κατὰ τὸν Θεο-

φάνη. (ὄρα σελ. 400. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τῆς Ἐπιστολῆς τῆ Ἁγίᾳ Λέοντος ὄρα εἰς τῷ δεκάτῳ τρίτῳ Φύρακῆ, ἐν τῷ Συναξαριστῷ τῆ Εὐλογίᾳ Ἀλεξανδρείας. Ὁρα δὲ καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον ἐν τοῖς Προλεγομένοις περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τετάρτης Συνόδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλοσάντων ἐν Πατάρσις τῆς Λυκίας.

Εἰς τὸν Παρηγόριον.

„ Παρηγόριος σάρκα δὲς εἰς αἰκίας,

Παρηγόριος.

„ Ἐχει παρηγόρημα τὰ σέφη μέγα.

Εἰς τὸν Λέοντα.

„ Ἐλκῶν ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεῶ Λέων,

Λέων.

„ Ἐλξεις βιαίας ὡς Λέων ἐκαρτέρει.

Απὸ τῆς τῆς δύο Μάρτυρας, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος μὲ πολλὰ εἶδη βασάνων τιμωρηθεὶς, ἔλαβε τὸν τῆ Μαρτυρίας ἄφθαρτον Στέφανον τελειωθεὶς ἐν Χριστῷ. Ὁ δὲ αἰοίδιμος Λέων μείνας μοναχὸς, δὲν ὑπέφερε τὸν χωρισμὸν τῆ Μάρτυρος Παρηγορίου, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἐπέτυχεν τὸν αὐτὸν Στέφανον τῆ Μαρτυρίας, διὰ τῆτο πικρῶς ἀνεστέναξε καὶ ἐθρῖνει. Ὁθεν εὐγαίνωντας ἔξω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπε ἦτον ἐνταφιασμένον τὸ Λείψανον τῆ Ἁγίας Παρηγορίου, ἐδάκρυε, καὶ ἀπὸ τὸν πόθον τῆ Μαρτυρίας ἀναπτεν ἡ καρδία τε. Ἐπειτα ἀναχωρῶντας ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπε ἐγένετο πανηγύρι τῶν εἰδωλολατρῶν. Βλέπωντας δὲ ἐκεῖ λύχνους καὶ κηρία, τὰ ὅποια εὐγαναν πολὺ φῶς, ἐπῆρεν αὐτὰ μὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὰ ἐσύντριψε, καὶ ρίψας κατὰ γῆς τὰ ἐκαταπάτησε. Πιασθεὶς λοιπὸν, παρεσάθη εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Πόλεως, καὶ ἐρωτηθεὶς, ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν. Ὁθεν ἐδάρθη δυνατὰ μὲ βένευρα, ὁ δὲ τῆ Χριστῷ ἀθλητής, ὑπέφερε ταῦτα μὲ τόσῃ χαρᾷ, ὡσάν νὰ ἤθελε τὰ πάσχη ἄλλος, καὶ ὄχι αὐτός. Ἐπειτα δερνόμενος, ἐσύρθη βιαιῶς ἐπάνω εἰς ἕνα ξηροπόταμον κρημνισθὲν καὶ δύσβατον, λαβὼν δὲ ἄδειαν, ἐπροσευχήθη, καὶ ἔτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἔλαβε τῆ Μαρτυρίας τὸν ποθόμενον Στέφανον. Οἱ δὲ δῆμιοι ρίψαντες τὸ Λείψανόν τε εἰς τὴν φάραγγα, ἀνεχώρησαν.

Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητῆ Ἐπισκόπου Σινάας, τῆ Ὁμολογητῆ καὶ Θαυματουργῆ.

„ Ὁν ἠγάπησας Ἀγαπητὲ Δεσπότην,

Ἀγαπητός.

„ Οὗτος καλεῖσε πρὸς τόπους, ὅς ἠγάπας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀγαπητός ἦτον κατὰ τῆς χρόνης Διοκλητιανῆ, ἐν ἔτει σγ η'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, τὴν νῦν λεγομένην Καραμανίαν, Χριστιανῶν γουέων υἱός. Ὁταν δὲ ἦτον νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπῆγεν εἰς ἕνα Μοναστήριον ἀπὸ τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα, μέσα εἰς τὸ ὅποῖον εὐρίσκοντο ἕως χίλιοι Μοναχοί. Ἀπὸ τῆς ὁποίας συναθροίσας διαφόρους ἀρετὰς, ὡς ἡ μέλισσα συναθροίζει τὰ διάφορα ἄνθη, ἐσάθη δόκιμος ἐργάτης τῶν ἐντολῶν τῆ Κυρίου, καὶ κατέφθειρε τὸ σῶμά τε μὲ νησειαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ μὲ τὴν τῶν ἄλλων ἐγκράτειαν. Εἰς διάσῃμα γὰρ ὀγδοήκοντα ὀλοκλήρων ἡμερῶν ἔτρωγε μόνον φλύδια τῶν λεμπινარიῶν, καὶ σάκτιν ἀντὶ ψωμίου. ἀλλὰ καὶ τὸν ὕπνον ἐνίκησε, καθόσον εἶναι δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Οὗτος ὁ Ὁσιος ἦτον εὐχρηστος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀδελφῶν τῆ Μοναστηρίας, καὶ ὅλης τῆς Μοναχῆς ὠνόμαζεν αὐθέντας τε, καὶ ὡς δεσπότης αὐτῆς ἐνόμιζεν. Ὁθεν καὶ ἤξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν.

Διὰ προσευχῆς τε γὰρ μόνης ἐθανάτωσεν ἕνα δράκοντα, καὶ ἰάτρευσε μίαν Παρθένον ὑπὸ ἀσθενείας φθειρομένην. Ὁθεν ἐκ τῆτων ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλης καὶ ἐθαυμάζετο. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος μαθὼν διὰ τῆτον τὸν Ἅγιον, ὅτι εἶναι ἀνδρείος εἰς τὸ σῶμα, ἐπῆρεν αὐτὸν καὶ μὴ θέλοντα, καὶ τὸν ἐσυναρίθμησε μὲ τῆς στρατιώτας τε. Ὁ δὲ Ἅγιος καὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενος, δὲν ἀμελεῖσε τῆς ἀσκητικῆς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας ἐποίει ἀνελλιπῶς,

πῶς, κ' τὸς συνειδυμένους κόπης τῆς ἀσκήσεως ἠκολούθει. Οὐ μόνον δὲ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀνά-
 τες κ' θανατηφόρους ἀσθενείας ἰάτρευεν ὁ αἰδίδιμος, ἀλλὰ κ' τὰς τῶν ἀλόγων, κ' βοδίων, κ'
 κάθε ἄλλῃ ζῴῃ, μὲ μόνην τὴν ἐπιφάνειάν τε κ' παρυσίαν. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν και-
 ρὸν εἶδεν ὁ Ἅγιος ἔτος νὰ τιμωρῶνται δυνατὰ διὰ τὴν πίσιν τῶ Χριστῷ οἱ τῶ Χριστῷ καλλι-
 νικοὶ Μάρτυρες, ὁ Βικτωρίνος, καὶ Δωρόθεος, καὶ Θεόδωλος, καὶ Ἀγρίππας, τέτῃς, λέγω, Βικτω-
ρίνος.
Δωρό-
θεος.
Θεόδο-
λος.
Ἀγρίπ-
πας.
 βλέπωντας ὁ Ἅγιος, ἠθέλησε κ' αὐτὸς νὰ γένη κοινῶς τῶ μαρτυρίων. Ὄθεν, ἀφ' ἧ ἐκεῖ-
 νοὶ ἀποκεφαλίσθεντες, ἐτελειώθησαν κ' ἔλαβον τὸς Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως: πότε ἔτος ὁ μακά-
 ριος Ἀγαπητὸς, ἐκτυπήθη μὲν μὲ τὸ κοντάρι, διεφυλάχθη δὲ ἀβλαβὴς διὰ σωτηρίαν πολ-
 λῶν. Ὄταν δὲ ὁ Δικίνιος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ζωνὴν κ' ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔλαβεν ὅλην τὴν
 Βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, τότε ἐσυνέβη ἡ ἀκόλθετος ὑπόθεσις.

Ἐνας δὲσλος τῶ Βασιλέως χρήσιμος εἰς ὑπηρεσίας, ἐδαμιονίσθη ἀπὸ πνεῦμα ἀκάθαρτον,
 ἐφώναζε δὲ κ' ἐκάλει κατ' ὄνομα τὸν Ἅγιον τέτον Ἀγαπητόν. Ὄθεν ὁ Βασιλεὺς ἔφερε τέτον
 εἰς τὸ Παλάτι, κ' εὐθὺς ὅπῃ ἐπροσευχήθη, ἐδιώχθη ὁ Δαίμων, κ' ἔλαβεν ὁ δὲσλος τὴν ἰα-
 τρείαν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἄλλῃν χάριν δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, πάρεξ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ
 τὴν σρατιωτικὴν τέχνην, κ' νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἠγαπημένην τε ἡσυχίαν, κ' εὐθὺς ὁ Βασιλεὺς
 ἐπένευσεν εἰς τέτο. Ἀφ' ἧ δὲ ἐγύρισεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἡσυχίαν τε, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως
 Σινάα, ἥτις κοινῶς Σιναῖ ὀνομάζεται, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν μεσόγειος,
 κατὰ τὸ τέλος τῆς Βιθυνίας, πεσάρακοντα μίλια ἀπέχουσα τῆς Νικαίας, κ' τιμημένη μὲ θρόνον
 Ἐπισκόπου ὑποκάτω εἰς τὸν Ἱεραπόλεως Μητροπολίτην, ὁ Ἐπίσκοπος λέγω τῶ Σιναῖ ἐπι-
 ρε τὸν Ἅγιον τέτον, κ' μὴ θέλοντα ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἱερέα. Καὶ ἀφ' ἧ μετὰ ὀλίγον καιρὸν
 ἐκεῖνος ἐτελεύτησε, πότε ὁ μέγας ἔτος ἐχειροτονήθη Σιναοῦ Ἐπίσκοπος μὲ ψῆφον Θεοῦ καὶ
 τῶν Ἱερέων καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ.

Εὐθὺς δὲ ὅπῃ ἔγινεν Ἀρχιερεὺς, ἔκαμνε μεγαλότερα θαύματα κ' τῶ προφητικῶ χαρίσμα-
 τος ἠξιώθη. Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῶν λεγομένων καθαρὰν, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ μερικὰς
 προφητείας κ' θαυματουργίας, ὅπῃ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος. Μία γυναῖκα ἀκέσασα περὶ τῶ Ἁγίῳ
 τέτῃς, κ' ἀγαπήσασα νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐλογίαν τε, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν, βλέπωντας δὲ αὐτὴν ὁ
 Ἅγιος, τῆς εἶπεν ὅλα ὅσα ἐπραξεν ἀπὸ παιδιόθεν, καὶ νεθετήσας αὐτὴν κ' ἀφελήσας, τὴν
 ἀπέστειλε. Καὶ ἕνα Διάκονον εὐρισκόμενον εἰς τὴν Ἡράκλειαν τῆς Θράκης, κ' ἐλθόντα πρὸς
 αὐτὸν εὐλογίας χάριν, τὸν ἠλεγξεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ἔφθειρε μίαν παρθένον. Δαμιανοῦ τοῦ Θεο-
 φιλεστάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων, (ἔστι δὲ ἡ Σιλανδος Πόλις εὐρισκομένη ἐν Λυδία) τέτῃς λέ-
 γω τῶ Ἀρχιερέως τὰ χωράφια, ὁ παραρρέων ποταμὸς, ὅπῃ ἔτρεχε τὸν χειμῶνα, τὰ ἠφάνιζεν.
 Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀγαπητὸς διὰ προσευχῆς τε ἐγύρισε τὸν ποταμὸν ἀπὸ ἄλλου τόπου, καὶ ἔτως
 ἔμειναν ἀβλαβῆ τὰ τῶ Ἐπισκόπου χωράφια. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος θαύματα,
 τὰ ὅποια περιέχει ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία, περισσότερα ὄντα ἀπὸ ἐκατὸν. Οὗτος κ' μὲ μόνον τὰ
 πιάσιμον τῆς χειρὸς τε, καὶ μὲ μόνον τὸν ἴσκιον τῶ σώματός τε, κ' μὲ μόνον τὸν λόγον τε, πά-
 θη ἰάτρευεν ἀνάτα. Καλῶς ἔν κ' Θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, κ' πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀ-
 νεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πιέλιος ξίφει τελειῖται.

* „ Πᾶν Πιέλιος εἶπεν ἠλπίζον πάθος,
 „ Μόνον δὲ τμηθεῖς, εἰ πέπονθα ζημίαν.

* Πιέλιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρῶσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ἰθ'. Μνήμη τῆ Ἀγίας Ἀποστόλε Ἀρχίππε.

„ Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἀρχιππος λίθον,

Ἀρχιππος.

„ Κατηλόθη (ἤπει ἀλέσθη) τῷ πόθῳ τέττε λίθοις.

* „ Ἀρχιππος δεκάτη ἐνάτη θάνε χερμαδίοισιν. (ἤπει μὲ πέτρας πόσον μεγάλες, ἄσε ὅπῃ γυμῶζουσι τὴν χεῖρα.)

Οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τῆ Ἀποστόλε Παύλε, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖται, κὶ συσρατιώτης αὐτῆ ὀνομάζεται ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Ἐπισολῇ, κὶ ἐν τῇ πρὸς Κολασσαεῖς Ἐπισολῇ γράφει περὶ αὐτῆ. „ Εἶπατε Ἀρχίππῳ, βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ ἵνα αὐτὴν πληρῆς (Κολ: δ'. 17.) ἔτος λοιπὸν εὐρισκόμενος ἐξ τὰς Κολασσῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι Πόλις τῆς Φρυγίας, ἐκέρυττε τὸν λόγον τῆ Εὐαγγελίε ὁμῶς μὲ τὸν Ἅγιον Φιλήμονα. Ὅθεν οἱ ἐκεῖσε εἰδωλόατραι ὤρμησαν ἐναντίον τῆς, καὶ πιάσαντες τὸν Ἀπόστολον τῆτον, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀδρουκλῆν. Μὴ πεισθεῖς λοιπὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἶδωλον τὸ καλέμενον Μηνῶν, ἐβάλαθι μέσα εἰς ἓνα λάκκον κὶ ἐχώσαθι ἕως εἰς τὴν μέσση. Ἐπειτα ἐκεντήθη μὲ βελόνας ἀπὸ παιδία, κὶ τελευταῖον λιθοβοληθεῖς, ἐτελειώθη, κὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τῆ Μαρτυρίας ἀμαράντινον Στέφανον. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδοῦτε, κὶ Ἡσυχίου.

„ Ἀνδρῶν τριάς σύναθλος εὐσθενεσάτη,

Μαξίμος.

„ Ἀνδρίζεται σοι κὶ πεμῆς τριάς μέχρη.

Θεόδοπος.

Ἡσύχιος.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ἀσκληπιοδότης.

„ Ἐσεφε Χρισὸς τὴν Ἀσκληπιοδότην,

Ἀσκληπιοδότη.

„ Ἡς ἐξέκοφε τὴν κεφαλὴν τὸ εἶφος.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι παρασαθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα, κὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, πολλὰς τιμωρίας ἔπαθον. Καὶ πρῶτον μὲν κρεμασθέντες ἐπάνω εἰς ξύλον, ἐξέσθησαν μὲ ὀνύχια σιδυρᾶ, ἔπειτα μεταφέρονται κὶ τραβίζονται ἀπὸ μίαν Πόλιν εἰς ἄλλην, μετὰ ταῦτα δίδονται εἰς τὰ θυρία διὰ νὰ τῆς φάγῃν, ἀλλ' ὁμῶς ὑπὸ τῆς Θεῆας χάριτος ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς. Ὁμοίως κὶ ἡ Ἅγία Ἀσκληπιοδότη ριφθεῖσα κατὰ γῆς ἐπανύσθη ἐπάνω εἰς ξύλον, ἔπειτα ἐδέθη εἰς ἓνα ταῦρον. Μετὰ ταῦτα ὅλοι ὁμῶς λιθοβολῶνται, κὶ σύρονται εἰς τόπῃς ἀλσώδεις καὶ δυσβάτες, κὶ τελευταῖον ἀποκεφαλίζονται, καὶ ἔτις οἱ μακάριοι λαμβάνουσι τῆς Στεφάνου τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ραβελᾶς ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

„ Βελάς Ραβελᾶς θεῖς ἀπράκτες Δαιμόνων,

Ραβελᾶς.

„ Ἀπῆρε βελῆς τῆ Θεῶ τῶν ἐνθάδε.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ραβελᾶς ἦτον κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείως Ζήνωνος ἐν ἔτει υοσ'. ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Πόλιν τὴν λεγομένην Σαμόσατα, ἡ ὁποῖα τῶρα κοινῶς ὀνομάζεται Σεμφάτ, εὐρισκομένη ἐν τῇ Συρίᾳ, κὶ τιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἐδέσης Μητροπολίτην. Παιδευθεῖς δὲ ἀπὸ ἓνα ἄνδρα ἐνδοξότατον, Βαρυβαβᾶν ὀνομαζόμενον, ἔμαθε τὴν Συριακὴν γλῶσσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν νεαρᾷς τῆ ἡλικίας ἐμεταχειρίζετο κάθε ἀρετὴν.

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστῶν δευτέρῃν πῶ Νοεμβρίῃ, ὅπου ἐορτάζεται ὁ Ἀπόστολος ἔπος Ἀρχιππος μετὰ τῆ Φιλήμονος κὶ Ὀνησίμου.

τήν, διὰ τὸτο ἔγινε Μοναχός. Ὁθεν μακρύνας ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου, ἐκατοίκει εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια μόνος: καθὼς ἐκατοίκει μόνος καὶ ὁ μέγας Ἡλίας, καὶ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ὑσερον δὲ ἀπὸ χρόνου ὀλίγου, ἐπῆγεν εἰς τὴν Φοινίκην ὁμοῦ μετ' ἄλλων τινῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ ἔλαμψε περισσότερο μετὰ τὰς ἀρετὰς, διὰ τὸτο ἔγινε φανερός εἰς ὅλους καὶ μὴ θέλωντας.

Ὁθεν μετὰ τὴν συνεργίαν τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος, καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Βιρυτῆ, ἦτον τῶν Βερβητῶν, ἐποίησε Μοναστήριον εἰς τὸ μέσον τοῦ βουνῶ. Τότε λοιπὸν ὁ Θεὸς ἔτος Ῥαββηλαῶ καὶ οἱ σὺν αὐτῶ, ἦτον ἀνάμεσα εἰς τὴν εἰδωλολάτριν, καθὼς ἦτον ἀνάμεσα εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, ἢ καὶ ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης. Ὁθεν ποτὲ μὲν, ἤλεγχον ἐκεῖνας, ποτὲ δὲ, τὴν ἐνθόθεν. Διὰ τὸτο ὅλους σχεδὸν τὴν ἐκεῖ εὐρισκομένους Ἕλληνας μετέβαλον εἰς Θεογνωσίαν. Τὸτο ἐξάθη τὸ πρῶτον καὶ ἐξαιρετικὸν ἔργον ὅπερ ἐκατόρθωσεν ὁ μακάριος Ῥαββηλαῶ. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ζήνων, ἔγινε διάδοχος τῆς Βασιλείας ὁ Δίκουρος Ἀναστάσιος, ἐν ἔτει υψ'α'. μετὰ τὴν ὁποίαν τὴν συνεργίαν, ἔκτισεν ἄλλο Μοναστήριον ὁ Ὄσιος Ῥαββηλαῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἐν τῶν ὀνομάτων τοῦ Ῥαββηλαῶ. ὁμοίως ἐσύστησε καὶ ἄλλα πολλὰ Μοναστήρια εἰς διαφόρους τόπους. Ἦτον δὲ ὁ Ὄσιος ἔτος εἰς ὅλα προσεκτικὸς καὶ νηφάλιος, διδακτικὸς, ἀόργητος, συμπαθὴς, φιλάδελφος, καὶ εἰς ὅλους εὐσπλαγχνος. Ὄταν δὲ μετὰ κενὸν πάθος ἐνωχλῆσε τῶν ὁ πονηρὸς Διάβολος, τότε αὐτὸς ἀντέλεγεν εἰς τὸ πάθος ἐκεῖνο μετὰ ἕνα ῥητὸν τῆς Ἁγίας γραφῆς, καὶ ἔτξι τὸ ἐδίωκεν ἀπὸ λόγου τοῦ, ἐπειδὴ καὶ ἦτον γεμάτος ἀπὸ ῥητῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς. Ἐξῆσε δὲ ὁ Ὄσιος ἔτος ἕως εἰς τὴν χρόνον τοῦ Μεγάλου Ἰουλιανῶ, τῶν οἰκοδομήσαντων τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἐν ἔτει φκζ'. βασιλεύσαντος. Ὄταν δὲ ἔγινεν ὀδοποιεῖν χρόνον γέρωντας καὶ ὀλίγον περιαισώτερον, τότε ἤκουσε μίαν φωνὴν ἄνωθεν, ἢ ὁποία ἔλεγε. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ὁθεν ὑσερον ἀσθενήσας ὀλίγον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ Ὄσιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ Ὁμολογηταὶ Εὐγένιος, καὶ Μακάριος, ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

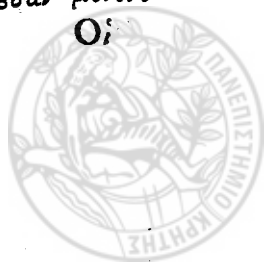
* „ Πρὸ τοῦ θανεῖν πάσχωσι δεινὰ μυρία,
„ Εὐγένιος τε καὶ Μακάριος ἅμα.

Εὐγένιος.

Μακάριος

Ὄταν ὁ Παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε κατὰ συγχώρησιν Θεῶν ἐν ἔτει τξ'α'. τότε οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο, διὰ τὸ μὴ βλέπειν τὰς μιὰς θυσίας, ὅπερ ἐπρόσφερον ὁ ἀλήθιος εἰς τὰ Ἐἰδωλα. Οἱ δὲ ὁμόφρονές τε Ἕλληνες, ὄχι μόνον αὐτοὶ ἐναμναν ἀσελγείας μαζὶ μετὰ αὐτὸν, καὶ μετὰ αὐτὰς ἐκατάσαινον τὸν ἑαυτὸν τῆς ὕλης καὶ προσάναμμα τῶν αἰώνιων πυρὸς τῆς κολάσεως. ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν Χριστιανὴν ἠνάγκαζον νὰ κάμνῃσι τὰς αὐτὰς ἀσελγείας, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃν. Τότε λοιπὸν ὁ Μακάριος ἔτος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ δὲλοι καὶ θεράποντες τοῦ Χριστοῦ, ἐπίασθησαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν, ὡμολόγησαν ἐνώπιον τοῦ Παραβάτη, Θεὸν ἀληθινὸν καὶ κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν. Αὐτὸν δὲ τὸν δυσσεβεῖν καὶ ἀλάστορα Τύραννον ἤλεγξαν, διὰ τὸ ἐπαρέβη τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, καὶ ἔγινεν εἰδωλολάτριν. Ὁθεν ὁ μιὰς θυμωθεὶς, ἐπρόσαξε νὰ δεθῆν οἱ Ἅγιοι μετὰ λεπτὰ λυρία, καὶ ἔτξι νὰ κρεμασθῆν κατακέφαλα, καὶ εἰς πολλὰς ὥρας νὰ καπνίζονται ὑποκάτω μετὰ κόπρον. Ἐπειτα ἐπρόσαξε νὰ πυρωθῆ μία σκῆρα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν νὰ ἀπλωθῆν γυμνοὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες τὰ ὀμμάτια τῶν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος δυναμέμενοι, ἤλεγχον τὴν πονηρίαν καὶ ἀσέβειαν τοῦ Παραβάτη. Διὰ τὸτο ἐπρόσαξεν ὁ θηριώδης καὶ ἔβαλαν σίδηρα εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός των, καὶ ἔτξι τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἢ ὁποία εἰρὶσκεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατὰ τὸ Βασίλειον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες ἔχαιρον διὰ τὸ ἐξωρίζοντο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ὁθεν καὶ ἀγαλλώμενοι ἔφαλον „ Μακάριοι οἱ ἁμαῖοι ἐν ὁδοῦ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου. Ὄταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἀνέβηκαν ἐπάνω εἰς ἕνα τόπον ὑψιλὸν καὶ ἐκεῖ ἀπερῆσαν μόνοι.

Οἱ

Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον εἰς αὐτὰς, εὐγῆτε, ἀδελφοί, ἀπὸ τῶν τόπων τῶτον, διὰ τὴν εἰς αὐτὸν κατοικεῖ ἕνας φοβερός δράκων, ὁ ὁποῖος εἶναι φθοροποιὸς ἐκεῖνων ὅπῃ πλησιάζουσιν εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ Ἅγιοι δείξατε, εἶπον, εἰς ἡμᾶς, τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δράκων εὐρίσκειται. ἐκεῖνοι δὲ ἔδειξαν εἰς αὐτὰς ἀπὸ μακρόθεν τὸ σπήλαιον. Οἱ δὲ αἰοίδιμοι Μάρτυρες κλίναντες τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, ἐπροσευχήθησαν, καὶ ὡς τῷ θαύματος! παρευθὺς ἦλθεν ἀσραποπελέκῳ ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν, καὶ κατέκασε τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐπήδικε διὰ τὴν φύγην, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. κατεκαύθη λοιπὸν καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς ὁμοῦ μετὰ τὸν δράκοντα, καὶ ὁ ἀέρας ὅλος ἐγένεωσεν ἀπὸ φαρμάκῳ. Τῆτο δὲ τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ ἐγχώριοι Ἕλληνες, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Τότε ἐμβαίνοντες οἱ Ἅγιοι μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τῷ δράκοντος, ἐπροσπύχοντο εἰς ἡμέρας ὀλοκλήρης τριάκοντα, χωρὶς τὴν εἶναι φάγην, ἢ τὴν πίνην. Ἄλλ' ὅμως μετὰ ταῦτα ἦλθε φωνὴ εἰς αὐτὰς λέγουσα, δεῖλοι τῷ ἀληθινῷ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, πηγαίνετε εἰς τὴν πέτραν, ὅπῃ εἶναι κοντάσας. Οἱ δὲ Ἅγιοι προσέξαντες, εἶδον φῶς εἰς μίαν πέτραν, καὶ ὡς τῷ θαύματος! εὐθὺς ἐσχίσθη ἡ πέτρα εἰς δύο μέρη, καὶ εὐγῆκε νερὸν πολὺ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πέρνοντες οἱ Ἅγιοι ἔπιον καὶ ἐχόρτασαν. Ὁθεν μὲν τὴν δύναμιν ἐκείνην ἐλαφρώθησαν ἀπὸ τῆν πείναν καὶ δίψαν, ὅπῃ εἶχον τοπρότερον. Κατὰ δὲ τὴν τριακοσὴν ὀγδόην ἡμέραν παρεκάλεσαν τὸν Θεόν, τὴν εὐγενεῖ ἀπὸ τῆν παρεῖσαν ζωὴν, καὶ τὴν ὑπάγην εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ δὲ Κύριος ἐπακούσας τῆς δεήσεώς των, παρέλαβε τὰς ψυχὰς καὶ τῶν δύο, δοξαζόντων καὶ εὐλογούντων αὐτῶν.

Μνήμη τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

✠ „ Κόνων Ὁσίε εἰ πάλιν οἶδας φέρειν,

Κόνων.

„ Καὶ μισθὸν εἶχες παρὰ Κυρίου μέγαν.

Οὗτος ὁ Ὁσίος ἐκατάγετο ἀπὸ τῆν Κιλικίαν, ἔγινε δὲ Μοναχὸς ὅταν ἦτον πολλὰ νέος, εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τῷ Πενθεκλᾷ, τὸ ὁποῖον ἦτον κοντὰ εἰς τὸν Ἰορδάνην. ἔγινε δὲ καὶ Πρεσβύτερος, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, Πέτρος ὀνόματι, ἔμαθε τὴν θαυμασὴν ἀσκήσιν τῷ Ὁσίῳ, διὰ τῆτο ἐδιώρισεν αὐτὸν τὴν βαπτίξην ὅλος ἐκεῖνος, ὅπῃ ἐπήγαυαν εἰς τὸν Ἰορδάνην. Ὁθεν ἔχριεν αὐτὰς μετὰ τὸ Ἅγιον ἔλεον καὶ ἐβάπτισεν. Ὅταν δὲ ἔμελλε τὴν χρίσιν καὶ μίαν γυναῖκα, ἐσκανδαλίζετο ὡς ἄνθρωπος, καὶ διὰ τῆτο ἐβέλετο τὴν ἀναχωρήσιν ἀπὸ τοῦ Κοινοβίου. Ὁσαις δὲ φοραῖς τῷ ἤρχετο λογισμὸς τὴν ἀναχωρήσιν, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος τῷ Κυρίῳ, λέγων. ὑπόμεινον γέρων, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρόνω ἀπὸ τῶν πόλεμον.

Μίαν δὲ ἡμέραν ἦλθε μία κόρη ἀπὸ τῆν Περσίαν διὰ τὴν βαπτισθῆναι, ἦτον δὲ τύσον πολλὰ ὠραία, ὡς ὅπῃ δὲν ἐδυνήθη ὁ Ἅγιος τὴν χρίσιν γυμνήν. Ὁθεν ἔκαμε δύο ἡμέρας ἐκεῖ ἡ κόρη ἄχριστος καὶ ἀβάπτιστος. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆτο, ἐξεπλάγη διὰ τὸ σκάνδαλον τῷ γέροντος, καὶ ἠθέλησε τὴν διορίσιν γυναῖκα ἐπίτηδες διὰ τὴν χρίσιν καὶ τὴν βαπτίξιν τὰς γυναῖκας. ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτον τῆτο δυνατὸν, διὰ τὴν ὁ τῆτος ἔρημος ἦν, ἢ καὶ δι' ἄλλας περιστάσεις, δὲν ἐσυγχώρει τὴν γένη ἕνα πνεῦμον. Ὁ δὲ γέρων λαβὼν τὸ μιλωτάριόν τε, ἦτι τὸν ἐκ δέρματος κατεσκευασμένον τορβᾶν τε, ὅστις κοινῶς λέγεται παργατζίκα, ἀνεχώρησεν, εἰπὼν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μένω εἰς τὸν τόπον τῶτον. Τότε ὑπῆνθησεν αὐτὸν ὁ τίμιος Πρόδρομος ἔξωθεν τῷ Κοινοβίῳ, καὶ λέγει εἰς αὐτὸν μετὰ πραεῖαν φωνήν. Γύρισαι εἰς τὸ Μοναστήριόν σε, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρόνω ἀπὸ τῶν πόλεμον. Ὁ δὲ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ μετὰ θυμὸν, πίστευσον ὅτι δὲν γυρίζω, ἐπειδὴ πολλὰς φοραῖς ὑπεσχέθης τὴν μετὰ ἐλαφρώσιν, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμες.

Τότε ἐπίασεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πρόδρομος, καὶ γυρίσας τὰ φορέματά τε, ἐσφράγισεν μετὰ τὸ σημεῖον τῷ τιμίῳ σαυρῷ τὰ ὑποκάτω μέρη τῷ ὀμφαλῷ τε, καὶ εἶπε. Πίστευσόν μοι Ἀββᾶ Κόνων, ἐγὼ

ἤθελον νὰ ἔχῃς μισθὸν διὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν, (1) πλὴν τῶρα γύρισον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου καὶ πλέον μὴ ἀμφιβάλῃς περὶ τῆς. Ὁθεν ὁ γέρον ἐγύρισεν εἰς τὸ Κοινόβιον, καὶ τὴν αὐριανὴν ἡμέραν ἔχρισε καὶ ἐβάπτισε τὴν Πέροισαν κόρην, χωρὶς νὰ σοχασθῇ ὅπως ὅτι ἦτον γυνή. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ὅσιος ἄλλως εἰκόσῃ χρόνος, καὶ φθάσας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ὡς ἐπὶ ἐνομιζέτο ὅτι ἐγένεν ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέας τῆς ἐξ Ἀθηνῶν. (2)

Φιλοθέα.

Τῶν πάντων ἁγίων Πρεσβυτέρων Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργῆς Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης.

„ Ὁ μὲν νεκρὸς, Λέοντος. εἰ δ' οἷς πύθῃ,

Λέων.

„ Πάντως ἐρεῖμεν, τῆ προέδρου Κατάνης.

„ Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν. (ἦτοι ἐνταφίασαν)

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὴν χρόνον Λέοντος τῆ Σοφῆ ἐν ἔτει ω'πς'. ἐκατάγετο δὲ ἀπὸ τὴν Ράβεναν πόλιν τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ὁμῶ καὶ εὐγενῶν. Διὰ δὲ τὴν τῆς ζωῆς τῆ καθαρότητα, ἐπέρασεν ὅλης τῆς βαθμῆς τῆς Ἱερωσύνης, γενόμενος Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος. Τελευταῖον δὲ, μετὰ θεϊκὴν ψῆφον ἐγένετο καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Κατάνης, ἡ ὁποία εὐρίσκεται κατὰ τὴν περίφημον νῆσον τῆς Σικελίας, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ βουνὸν τῆς Ἀΐτης, τὸ ὁποῖον ξερὰ φλόγας πυρὸς ἕως καὶ τὴν σήμερον. Οὗτος λοιπὸν ὁ μακάριος, ὡς Λέων πεποικῶς κατὰ τὸ ὄνομά του, καὶ ζῆλον ἔχων διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἐλαμψεν ὡσαν ἕνας φωστὴρ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Διὰ τῆτο τῶν ψυχῶν ἐπιμελεῖτο, τῶν χηρῶν ἦτον προσάτης, τῶν πτωχῶν ἐπαρηγόρει, τὸ σκότος τῆς πλάνης ἐδίωκε, καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν τῆ ἐκρήμισεν εἰς τὴν γῆν ἕνα εἰδωλικὸν ἄγαλμα.

Οὗτος ἔκτισε καὶ Ναὸν μεγαλώτατον εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλλιῆς Μάρτυρος Λεκίας τῆς ἐκ Σικελίας, μετὰ ἐδικὰ τῆ φιλοτεχνήματα, (3) καὶ κατέκαυσε τὸν μάγον καὶ τερατοποιὸν Ἡλιόδωρον. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ ἐνοχλῇ ὅλης τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης Χριστιανῆς, τέρατα ποιῶν ψευδῆ καὶ κατὰ φαντασίαν. Ὑπερον δὲ ἐπεχείρησε νὰ φερθῇ καὶ ἐναντίον τῆς τῆ Χριστῆ Ἐκκλησίας: τῆς χάριν ὁ μακάριος ἕτος Λέων, ἐπίασε τὸν τερατοποιὸν ἐκεῖνον μετὰ κάθε σπεδὴν καὶ μηχανὴν, καὶ δέσας αὐτὸν μετὰ τὸ ἱερὸν ἐπιτραχιλίον του, ἐπρόσβαξε καὶ ἐγένετο μεγάλη πυρκαϊὰ εἰς τὸ μέσον τῆς Πόλεως. καὶ ἀφ' ἧς ὁ Ἅγιος ἐδημοσίευσεν καὶ ἐθεάτρισε κάθε μαγεῖαν, ὅπως ἔκαμνε ἐκεῖνος ὁ παράφρων, ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ καθαρῶς εἰς ὅλης τὴν ἐδικὴν του μὲν εὐσέβειαν καὶ ἀλήθειαν, ἐκεῖνος δὲ τῆ ἀλιτηρίας, τὴν δαιμονιώδη κακοτεχνίαν. Ταῦτα, λέγω, θέλωντας νὰ παραστήσῃ ὁ Ἅγιος, ἐμβῆκε μετὰ τὸν Ἡλιόδωρον μέσα εἰς τὴν πυρκαϊάν, καὶ δὲν εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ αὐτὴν, ἕως ἧς κατεκαύθη τελείως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ δαίλαος.

Τῆτο τὸ θαῦμα ἔναμε νὰ ἐκπλαγῶν ἅπαντες, διότι ὄχι μόνον ὁ Ἅγιος ἔμεπεν ἀφλεκτος ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἀλλ' ἔδὲ εἰς τὰ ἱερά του ἄμφια ἠγγισεν ὅπως ἡ φωτία. Ὁθεν ἐπειδὴ ἡ φήμη τῆ τοιούτου θαύματος ἐφθασεν εἰς τὰ πέρατα τῆ Κόσμου: διὰ τῆτο καὶ οἱ αυτοκράτορες Λέων ὁ Σοφός,

(1) Διὰ τὸ ἀναγινώσκοντες εἰς τὸ Γεροντικόν, ὅτι εἶπε Ἐγὼν, πῶς ὁποῖος ὑποφέρει τὸν πόλεμον τῆς σαρκὸς, καὶ δὲ συγκατατίθεται εἰς τὸν πόνον λογισμῶν, αὐτὸς Στέφανον Μαρτυρῆ ἔχει τὰ λάβη παρὰ Θεοῦ.

(2) Ὅρα αὐτῆς τὸν Βίον εἰς τὸ θεὸν Λαμναῖον.

(3) Αὕτη ἡ Ἅγια Λεκία ἐορτάζεται κατὰ τὴν δικάτω τελετῆν τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῆς γράφεται.

φός, κ' Κωνσταντῖνος ὁ ἰός τε, ἀκόντες, ἔσειλαν κ' ἔφερον τὸν Ἅγιον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ὁποῖοι πιάνοντες τὰς ἱερὰς πόδας τε, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ δέεται τῷ Θεῷ διὰ λόγων των. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὄχι μόνον ζωντανὸς ἦτον μέγιστος εἰς τὰ θαύματα, ἀλλὰ κ' ἀφ' ἑ ἀπέθανε κ' ἐνταφιάσθη, ἐνήργει περισσότερα θαυμάσια. (τὸν κατὰ πλάτος Βίου τέττε ὄρα εἰς τὸν νέον Παράδεισον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Σαδῶν Ἐπισκόπου, κ' πῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων Ἀγίων, τὸν ἀριθμὸν ὄντων ἑκατὸν εἰκοσιοκτῶ.

„ Φέρει σὺν ὀκτῶ κ' Σαδῶν Ἐπισκόπου,

Σαδῶν.

„ Ἡ δωδεκαπλῆ Μαρτύρων δεκάς ξίφος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν εἰς τὴν Περσίαν κατὰ τὰς χρόνας τῷ Βασιλέως Σαβωρίῳ ἐν ἔτει τλ. ὁμολογήσαντες γὰρ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ἀπεκεφαλίσθησαν. Ἰσορεῖται δὲ, ὅτι ὁ Ἅγιος Σαδῶν πρὸ τῆ νὰ πιασθῆ κ' πρὸ τῆ νὰ μαρτυρήσῃ, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν τε τὸν πρὸ αὐτῆ Ἱερομάρτυρα Ἅγιον Συμεῶν, (1) ὁ ὁποῖος ἐσέκετο ἐπάνω εἰς σκάλαν ὑψηλὴν, κ' ἐπαρακίνησε αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀναβῆ. Ἐφάνερον δὲ μὲ τῆτο, ὡς φαίνεται, τὴν διὰ τῆ Μαρτυρίας τέττε ἀνάβασιν.

Μνήμη τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Βησαρίωνος.

„ Πολλῶν ἰδρώπων κ' πόνων Βησαρίων,

Βησαρίων.

„ Πολλὰς θανάτων εὕρηκεν ἀντιμισθίας.

* Οὗτος ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Βησαρίων ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἦτοι εἰς τὸ Μισῆρι. ἀφ' ἑ δὲ ἐκόπη ἀπὸ τὸ γάλα, καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, ὥς Ἅγιον ἔλαμψεν εἰς τὴν καρδίαν τε. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐν νεαρᾷς ἡλικίας ἠγάπησε πολλὰ τὸν Θεόν, διὰ τῆτο παντελῶς δὲν ἐμόλυνε μὲ κανένα ἀμάρτημα τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν νηπιόθεν Ἅγιον Βάπτισμα. Ἀναβαίνοντας δὲ ἐπάνω εἰς ἕνα τόπον ἔρημον, ἐκεῖ ὡσὰν ἕνα πετεῶν κ' ὡσὰν ἕνας ἄσαρκος ἠγωνίζετο, ἔ γὰρ εἶχε φροντίδα οἴκου, ἔ τόπους ἐπεθύμησεν, ἔ κόρον τροφῆς, ἔ κτήσεις ὑποσατικῶν, ἔ βίβλων περιφορᾶς. κ' τεσσαράκοντα χρόνας ποιήσας, δὲν ἐκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ πλευρὸν, ἀλλὰ, ἢ καθήμενος, ἢ σεκόμενος, ἐκοιμᾶτο. Ὅθεν ὅλως διόλε καταφρονήσας τὸ σῶμα, ὡς φθαρόμενος, ὑπέταξεν αὐτὸ εἰς τὸ κρεῖττον: ἦτοι εἰς τὴν ψυχὴν, κ' εὕρηκε τὸν Θεὸν βοηθόν, τὸν ὁποῖον ἐπόθησε. Διότι τεσσαράκοντα ἡμέρας κ' τεσσαράκοντα νύκτας ἐσάθη εἰς προσευχὴν ἐν μέσῳ μιᾶς ράμης, ὡσὰν σῆλος ἀκίνητος, σπικωμένης ἔχων τὰς χεῖράς τε κ' τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, κ' τὴν ψυχὴν ἐνωμένην ἔχων μετὰ τῷ Θεῷ κ' ἀχώρισον.

Διὰ τῆτο κ' ἠξιώθη ὁ τρισμακάριος νὰ λάβῃ χάριν παρὰ Θεῷ, κ' νὰ ἐκτελῆ ἔ τὰ τυχόντα θαυμάσια. Διότι αὐτὸς παρομοίως μὲ τὸν Προφήτην Μωϋσῆν, χαράξας τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς σαυρῆ εἰς τὸν ἀέρα, μετέβαλε τὸ ἄλμυρὸν νερὸν τῆς θαλάσσης εἰς γλυκύτητα, καὶ μὲ αὐτὸ ἐπαρηγόρησε τὸν μαθητὴν τε κ' τὸν ἐξωποίησεν. Ὅστις λειποθυμισμένος ὢν ὑπὸ τῆς δίψης, ἔπιεν ἀπὸ τὸ γλυκὺ νερὸν ἐκεῖνο κ' ἐχόρτασεν. Ὁμοίως κ' ἄλλοι ἐξ αὐτῆ πίνοντες, τὸν Θεὸν εὐχαρίστησαν. Αὐτὸς παρομοίως μὲ τὸν Ἰησοῦν τῷ Ναυῆ, εὕρεθεις εἰς ἕνα τόπον, κ' συνομιλῶν μὲ πολλὰς ἀδελφῆς τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ἔκαμε νὰ σαθῆ διὰ προσευχῆς τε ὁ ἥλιος, ἕως ὅπῃ ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν τε. Ἐπειδὴ βασιλεύοντος τῷ Ἠλίῳ, δὲν ἐπρόφθαινε νὰ ὑπά-

γη

(1) Οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ Σελδουκίης καὶ Κησι- πῶν Σαβῶριον. ὄρα πῶν Μελέτιου Τόμ: α'. σελ: 343. ἱερ- φῆτος Ἐπίσκοπος, πῶν ὁποῖον διεβάλον οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ αἰξεται δὲ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδομῆν τῷ Ἀπριλίῳ.

γη ἐκεῖ, ὅπου ἤθελεν. Αὐτὸς παρομοίως μὲ τὸν Ἥλιον, ἐν καιρῷ ἀβροχίας νερὸν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ ἐκατέβασεν. ὄχι ὅμως μίαν φοράν ὡσάν ὁ Ἥλιος, ἀλλὰ δις καὶ πολλάκις, μὲ τὸ νὰ ἐξήτησαν ἄλλοι ἀδελφοὶ τῆτο ἀπὸ αὐτόν. Καὶ καθὼς ὁ Ἐλισαῖος διεπέρασε τὸν Ἰορδάνην μὲ τὴν μπλωτὴν τῆ Ἥλιε: ἔτσι καὶ οὗτος διεπέρασε τὸν Ποταμὸν Νεῖλον πεζὸς μὲ τῆ σαυρῆ τὴν δύναμιν. Ὡσε ὅπῃ μόνον τὰ ποδάριά τε ἕως εἰς τὰς ἀσραγάλας ἐβράχισαν. οὗτος καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐποίησε μὲ τὴν δύναμιν τῆ Χριστῆ. Τὸν Θεὸν λοιπὸν μέχρι τέλους Φερα- πεύσας, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν τε εἰς γῆρας βαθύ, καὶ πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν ἐξεδήμησεν. (1)

Μνήμη τῆ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης.

» Ῥώμης Ἀγάθων οἶκτας διευθύνας,

Ἀγάθων.

» Πρύμναν ἔκρυσσε (ἦτοι ἐγύρισε) πρὸς νοπτὲς λιμένας.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ Σαυματηργὸς Ἀγάθων, ἐκαταίγετο ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ἡὸς ὦν γονεῶν εὐσεβῶν τε καὶ εὐλαβῶν, ἐν ἔτει χν'. οἱ δὲ γονεῖς τε ἔκαμαν κόπον καὶ ἐδίδαξαν αὐ- τὸν ὅλην τὴν Ἀγίαν καὶ Θεόπνευστον Γραφήν. Ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τόσον ὠφελήθη καὶ κατενύχθη ὁ ἀσίδιμος, ὡσε ὅπῃ, ἀφ' ἧ οἱ γονεῖς τε ἀπέθανον, ἐσύναξεν ὅλον τὸν πλετόν τας, καὶ τὸν διε- μοίρασε τοῖς πτωχοῖς εἰς μίαν ἡμέραν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπῆγεν εἰς ἓνα Μοναστήριον καὶ ἔγινε Μοναχός. Ὁθεν ἐδέλευεν εἰς τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ὑπὲρ τῆ κόσμου προσήχετο. Εἰς τόσην δὲ ἀρετὴν ἐφθασεν, ὡσε ὅπῃ καὶ χάριν τῶν ἱαμάτων παρὰ Κυρίας ἔλαβεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ δὲν δύναται νὰ κρυφθῆ, διὰ τῆτο ἔγινε καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης. καλῶς λοιπὸν διαλάμ- φας εἰς τὸ τῆ Ἐπισκόπῃ ἀξίωμα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (2)

* Μνήμη τῆ Ὀσίε Πατρὸς ἡμῶν Κινδῆς Ἐπισκόπῃ Πιασιδεῖας.

* » Ἐκ γῆς ἐλήφθη καὶ πρὸς αὐτὴν ἐσράφης,

* Κινδέας.

» Γῆς δημιουργῆ τῆ κελεύσει Κινδέα.

* Μνήμη τῆ Ὀσίε Πατρὸς ἡμῶν Πλωτίνου.

* » Τῆ Κυρίας φήσαντος. ἤχθω Πλωτίνος.

* Πλωτίνος.

» Ἀγούτες ἦγον Ἀγγελοὶ τὸν Πλωτίνου.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ

(1) Περί τῆ Ὀσίε πῶν Βησσαρίωνος ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐε- ργετινός, σελ: 400. ὅπερ ἔπομεν ἀνωτέρω. ἦγεν ὅτι πε- σαράκοντα ἡμερονοχτία ἐσάθη μέσα εἰς ἀκανθώδεις βάρμους χροεῖς τὰ κοιμάται, διὰ νὰ νικήσῃ τὸν ὑπνον. Ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι ὁ Ὀσίος ἔσως διεπέρασεν ὅλην τὴν ζωὴν τε ἀπαραχα καὶ ἀμέριμνα ὡσάν εἷα πύλιον, χροεῖς νὰ ἀπο- κτησῇ κατὰ πρᾶγμα γῆνον, ἔτε Βιβλίον, ἔτε φορεμα, ἔξω ἀπὸ εἷα καὶ μόνον, καὶ αὐτὸ ἐσχισμένον. Ἀλλ' ἔδὲ ἔμβαλεν ὑποκάτω εἰς σκέπην, ἀλλὰ περιπατῶν εἰς σόπῃς ἔρημος καὶ ἀκατοκήτος, ἔμενε πάντοτε χροεῖς ἐγγύ, μα- χόμενος μὲ τὴν ψυχρὰν τῆ χροεῖων καὶ μὲ τὴν καυσιν τῆ δέρμης, καὶ ἀνώτερος γενόμενος πῶν ἀναγκῶν τῆ σώμα- τος. Αὐτῶς δὲ κροεῖαν φοράν ἐσύχασε νὰ ὑπάγῃ εἰς κατοκίμενον σόπον καὶ εἰς Μοναστήριον, ἐκάθητο ἔξω πῶν πόρτες καὶ ἔκλειε, ὡσάν νὰ ἦδενε καρποζοζακισθῆ. Ἐρω- τώμενος δὲ, διὰ τί κλαίει; ἀπεκρίθη, ὅτι κλαίει διὰ

τὸν πλετόν ὅπῃ ἔχασε, καὶ διὰ τὴν δόξαν καὶ δόξασιν ἀπὸ τῆ ὁποῖαν ἔβασεν. Οἱ δὲ μοναχοὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐκα- τήθησαν αὐτὸν νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ νὰ φάγῃ: διὰ τῆτο ἔδιδον τωμίον εἰς αὐτὸν λέγοντες. Λάβε πῶν, καὶ ἐκῆνα ὅπῃ ἔχασε δυνάμει εἶναι ὁ Θεὸς νὰ σοὶ πῆ χα- εῖσῃ πάλιν. Ἐκῆνος δὲ πέρωντας τὸ τωμίον, ἀνεσελάξε λέγων πῶν, δὲν ἤξδύρω ἀνεύρω πάλιν πῆ ἀγαθά, ὅπῃ ἔχα- σα. Ὅμως δὲν δέλω παύσω ἀπὸ τῆ νὰ πῆ ζῆτῶ, ὅσων δυνάμει: ἐνοῶσε δὲ πῆ Οὐράνια ἀγαθά ὅπῃ ὑπερδύμων διὰ τὴν παραβάσιν. Ὁ δὲ Βίος αὐτῆ πλατυτέρως σωτά- χθη ἔδη ὑπὸ Ὀνοφρέου μοναχῆ Ἰβηρίστῃ.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῆ καιρῷ τῆς Ἐπισκοπῆς πῶν Πάπα Ἀγάθωνος, σωκεροσθῆ ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμένη ἔκρη Σωδοδος κατὰ Μονοδικιστῶν, ἐκ ἔτει 680. ἀπὸ δὲ τῆ Ἀγάθωνος ἦσαν ἔξαρχοὶ ἐν τῆ Σωδοδο ἐκῆνη Θεόδο- ρος καὶ Σέργιος οἱ Πρεσβύτεροι, σω Ἰωάννη Διακόνῃ.

Ἦσαν δὲ ἀπὸ ἑκατὸν χρόνος, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆ Βασιλείας Ζήνωνος ἐν ἔτει υθζ'. ἀνεκομίσθη τὸ Ἅγιον αὐτῷ Λεΐφρον, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τότε ὅλον τὸ πλῆθος ἐχύθη ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν ἕως δεκαοκτὼ μίλια, καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸ εὐλαβῶς με ὕμνος καὶ φῶτα καὶ θυμιάματα. Τῆτον τὸν Ἅγιον ἐτίμησε με ἐγκάμιον καὶ ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ὅπως ἐσυκοφάντισε τὸν μέγαν τῆτον Εὐστάθιον, ἔπεσεν εἰς χαλεπὴν ἀσθένειαν. Ὁθεν ὠμολόγησε μὲν, ὅτι ἀδίκως διέβαλε καὶ ἐσυκοφάντισε τὸν Ἅγιον. Ἐφανέρωσε δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρειανῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκατάπεισαν με ἄσπρα, καὶ εἶπεν κατὰ τῆ Ἁγίας τὴν συκοφαντίαν ταύτην, καὶ καὶ κάμη τὸν ὄρκον με παραλογισμὸν. Εἶπε δὲ καὶ τῆτο, ὅτι τὸ νεογέννητον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ συνέλαβεν ἀπὸ ἑνα χαλκία, ὀνομαζόμενον Εὐστάθιον. (1)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Ἀμάσριδος.

„ Ὁ Γεώργιος καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον,

Γεώργιος.

„ Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ὁὗτος ὁ Ὁσιος ἦτον υἱὸς εὐσεβῶν γονέων, Θεοδοσίῳ καὶ Μεγεθῶς ὀνομαζομένων, οἱ ὁποῖοι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὴν Κρώμνῃ, ἡ ὁποία εἶναι Πόλις τριγύρω εἰς τὴν Ἀμάσριδα, εὐρισκομένη κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γονεῖς τῆ Ἁγίας τέττα ἐπέρασαν ἄτεκνοι τὴν ζωὴν τῆς: διὰ τῆτο ἐπαρακάλεν τὸν Θεὸν με προσευχὴν καὶ νηστειάν καὶ δώση εἰς αὐτὴς καρπὸν κοιλίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε. με Θεϊκὴν γὰρ φωνὴν ἔμαθον καὶ τὴν σύλληψιν καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, ὅπως ἔμελλε καὶ λάβῃ ὁ ἐξ αὐτῶν μέλλων γεννηθῆναι υἱὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆ γήρατός των: ὁ Γεώργιος ἔτος διπλαδί. Ὁταν δὲ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ ἐνόησεν ἀπὸ τὸ γάλα, τὰ μὲν ἰδονικὰ καὶ πρόσκαιρα τῆς νεότητος πράγματα, τελείως ἀπέβαλε, τὰ δὲ μέλλοντα ἀγαθὰ, ὀλοκαρδίως ἐπόθησε. δὲν ἀμέλει δὲ καὶ τὰ μαθήματα, τὸσον καὶ θεῖα, ὅσον καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Ὁθεν οἱ γονεῖς βλέποντες τὰς ποιαύτας ἀρετὰς τῆ παιδίας των, ἔχαιρον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἀφ' ἑ λοιπὸν ἀρκετὰ ἐπαυδέθη ὁ Ἅγιος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βυθὸν τῆς Συρικῆς, καὶ ἐκεῖ εὐρῶν ἑνα τίμιον γέροντα, λαμβάνει παρ' αὐτῆ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ἀφ' ἑ δὲ ὁ γέροντας τῆ ἀπέθανεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Βόνιτζαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐν τῆ Ἠπειρῷ Ἀκαρνανίαν, κοντὰ εἰς τὸ ξερόμερον, καὶ ἐκεῖ ἐταλαιπώρει ὁ αἰδιδιμος τὸν ἑαυτὸν τῆ με κάθε συληπραγωγίαν καὶ ἄσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν τῆ Μαύρῃ θαλάσῃ Ἀμάσριδος ἐτελεύτησε: διὰ τῆτο ἀνεβιβάσθη καὶ μὴ θέλωντας ὁ Ὁσιος ἔτος, εἰς τὸν θρόνον ἐκείνης, ὡσαν λύχνος ἐπάνω εἰς τὴν λυχνίαν, με τὴν ψῆφον τοῦ Θεοῦ, καὶ με τὴν συμφωνίαν τῶν Ἱερέων.

Χειροτονηθεὶς δὲ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆ Ἀμάσριδα. Ὁθεν ὅλα ὁμῶ ἀπὸ αὐτὸν ἐπιμελεῖντο καὶ ἐσπεδάζοντο, διατάξεις τῶν Ἱερῶν,

50-

(1) Παρ' ἄλλοις σωτηριώτερον γράφεται τὸ Συναξάριον τῆ Ἁγίας τῆς Εὐσταθίας. ἦγεν ὅτι αὐτὸς ἦτον πρῶτον Βερροιαῖος τῆς ἐν Συρίᾳ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιόχειας ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς πρῶτης Συνόδου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικήτας. Εἰς τὴν ὁποίαν παρὸν, τὸν πανηγυρικὸν λόγον ἔξεφώνησεν εἰς τὸν Βασιλεῖα Κωνσταντίνον. καὶ ὅτι οἱ ἀνωτέρω Ἀρμενοὶ τρεῖς Ἐπίσκοποι, δεινὰς συκοφαντίας σμύρρασαν κατ' αὐτῆ, ἦποι ὅτι ἦσαν προστάται τῆ Σαβασίου, ὅτι ἐπιάσθη πόρος, καὶ ὅτι ἐκακώρησε τὴν Βασιλίδαν, ἦποι τὴν μακαρίαν Ἐλεσίαν, τὴν ἐν τῆ Ἀνατολῇ ποτε διατελέσαντα, καὶ ἔστι ἐκάστησαν

Τόμ: Β'.

αὐτὸν. Εἰς τῆς δὲ πρῶτης ὁ Βασιλεῖς, ἐξώρισεν αὐτὸν διὰ τῆς Ὁρακῆς εἰς τὴν Τραϊανέπολιν, κατὰ τὸν Θεοδώρον καὶ Ἱερώνυμον, (ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν παραθαλάσσιαν τῆ Ἀδελφαικῆ κόλπου ἐν τῆ Ἰταλίᾳ, Τρανι κοινὰς ὀνομαζομένη) περὶ τὸ 329. ἢ 330. ἐκεῖ δὲ διαπεράσαι ὁ Ἅγιος χρόνος τελευτῆ, μετῆς πρὸς Κύριον, περὶ τὸ 360. ἔτος. Σημειώσαι, ὅτι Μιχαὴλ ὁ Σύγγελος, τὸν Ἅγιον Εὐστάθιον τῆτον ὀνομάζει, κορυφαῖον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων. ὁ δὲ Χρυσόστομος ἐγκάμιον ἐπέλεξεν εἰς αὐτὸν. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Σοφὸς τις ἀνὴρ καὶ φιλοσοφὴν εἶδος (σφάζεται ἐν τῆ πέμπτῃ Τόμ: τῆς ἐν Ἐσθῆ ἐκδόσεως.)

σολῆ λέγων „ Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον κὶ Ἰανίαν τὰς συγγενεῖς μου κὶ συνεχμαλώτεσ μου, οἵτινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν ταῖς Ἀποστόλοις, οἳ κὶ πρό ἐμοῦ γεγονόασιν ἐν Χριστῷ. (Ῥωμ. 15. 7.) (1)

Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν κὶ Ὁμολογητῆ Ἀθανασίου ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

„ Ἀθανάσιος θρέμμα Παυλοπετρίσ,

Ἀθανάσιος.

„ Ἀποστόλοις σύνεσι Πάυλῳ κὶ Πέτρῳ.

* Ὅπως ὁ Ὁσίος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινπόλει ἀπὸ εὐλαβεῖς γονεῖς κὶ πολλὰ πλεσίς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔγινεν εὐλαβὴς, διὰ τὸτο ἠγάπησε νὰ ἐνδυθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ὄθεν ἐπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆ περάσματος τῆς Νικομηδείας, κὶ ἐκεῖ ἔγινε Μοναχὸς εἰς ἓνα Μοναστήριον. Τόσον δὲ ὑψώθη ὁ αἰδίδιμος μὲ τὰς ἀρετὰς, κὶ τόσον διεδόθη ἡ φήμη τε, ὡσεὶ ὅπως ἔγινε κὶ εἰς τὰς Βασιλεῖς γνώριμος. Κατὰ δὲ τὰς χρόνους Λέοντος τῆ Εἰκονομάχε (2) διαβαλλθεῖς ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους Εἰκόνας, ἔλαβε διάφορα βάσανα, κὶ ἐδοκίμασε πικροτάτης ἐξορίας κὶ θλίψεως. Ὄθεν μένωντας σφερόσ, κὶ ἕως τέλους διατηρῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀπῆλθε χαιρῶν πρὸς Κύριον.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀνθῆσα κὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται Ξίφει τελειῶνται.

„ Εὖνης ἐφεῦρες Ἀνθῆσα τὰς οἰκέτας,

Ἀνθῆσα.

„ Ξίφει θανέση συνθανόντας σοι Ξίφει.

οἰκέται 1β.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Συνετὸς Ξίφει τελειῶται.

Συνετὸς.

„ Ψάλλει Συνετὸς κὶ καταθνήσκει Ξίφει,

„ Βλέπων ἀσυνετῶντας ἐξετηκόμην.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασίου κὶ Λιμναῖοσ.

„ Λιμὴν Λιμναῖον κὶ Θαλάσιον φέρει,

Θαλάσιος.

„ Ὅσπερ Θαλάσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον.

Λιμναῖοσ.

Ἀπὸ τὰς δύο τέττυς Ὁσίς, ὁ μὲν Θαλάσιος, ἐκτίσεν ἓνα ἀσκητήριον ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν βουνὸν ἐνὸς χωρίοσ τῆς Κύρου, Τιλλίμασ ὀνομαζόμενος, κὶ ὑπερέβαλεν ὅλησ τὰς τότε Ὁσίς, κατὰ τὴν ἀπλότητα τῆ ἡθῆσ, κὶ κατὰ τὸ ταπεινὸν φρόνημα. Ὁ δὲ Λιμναῖοσ, κὶ αὐτὸσ ὑπεραγαπῶν τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἀνωτέρω μέγαν Θαλάσιον, ὅταν ἦτον παλλὰ νέοσ κατὰ τὴν ἡλικίαν. Διδαχθεῖς δὲ ἀπὸ αὐτὸν τὰ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας μαθήματα, ἐπῆγεν ὑσερον πρὸς τὸν αἰδίδιμον Ὁσίον Μάρωνα, ὁ ὁποῖοσ ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῆ παρόντες Φευραρίοσ. Τέττε λοιπὸν τῆ Μάρωνοσ μιμηθεῖς τὴν ζωὴν ὁ Θεῖοσ Λιμναῖοσ, ἠγάπησε νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν τε χωρίσ σέγην κὶ σκέπασμα. Ὄθεν ἀναβὰς ἐπάνω εἰς μίαν κορυφὴν ἐνὸς βουνῶ, εὐρισκομένην ἐπάνω εἰς ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Τάργαλα, ἐκεῖ ἔζη ἀσκητικῶσ, χωρίσ νὰ κτίσῃ καλύβην. ἀλλὰ μόνον ἐπερίφραξε τὸν ἑαυτὸν τε μὲ ἓνα περιτείχισμα ἀπὸ ξηρολίθῆσ, τὸ ὁποῖον εἶχε σέγην τὸν Οὐρανόν.

Ἐκ τῶν ποιήτων λοιπὸν ἀγῶνων ἔλαβε χάριν παρὰ Θεῶ ὁ μακάριοσ, νὰ διώκῃ δαιμόνια καὶ νὰ ἰατρεύῃ ἀσθενείας. Περιπατῶν δὲ μίαν φοράν, ἔδαγκάσθη ἀπὸ ἓνα ὀφίδι, ἀλλ' ὅμως διὰ μόνῆσ τῆσ προσευχῆσ τε, ἔμεινε ἀβλαβὴς, κὶ ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν θάνατον. (3) Ἄλλην φοράν δὲ πεσῶν

(1) Ὁ Ἀνδρόνικοσ κὶ Ἰανία ἐορτάζονται εἰς τὰς δεκαεπταπὲ τοῦ Μαΐοσ. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικοσ ἐορτάζεται καὶ εἰς τὴν τριακοσιῶ τοῦ Ἰουλίου μετὰ ἄλλων Ἀποστόλων.

(2) Ἴσως οὗτοσ εἶναι Λέων ὁ Ἀρμενίοσ ὁ βασιλεὺσ ἐν ἔτει 813.

(3) Τοῦτων τῶν δύο Ὁσίων τοὺσ Βίουσ σιωγραφῶν ὁ Κύριε

πεσών εἰς ἓνα πάθος τῆς κοιλίας, πολλά δεινὸν κὶ δυσκολοῖάτρευτον: ἦτοι εἰς τὸν λεγόμενον κόλωνα, ἔλαβε τὴν ὑγιάντα μὲ τὴν ἐπικάλειν τῆ θείᾳ ἀνόματος. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐσυναθροισεν ὅλας τὰς τυφλὰς ὡς ἠναγκάζοντο νὰ ζητῶν ἐλεημοσύνην, καὶ κτίσας τόσα κελλία, ὅσοι ἦσαν κὶ οἱ τυφλοὶ, ἔβαλεν αὐτὰς νὰ κάθωνται μέσα εἰς τὰ κελλία. Αὐτὸς δὲ ἔδιδεν εἰς αὐτὰς τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, τὴν ὁποίαν οἰκονόμει ἀπὸ τῆς Χριστιανῆς, ὡς ἤρχοντο εἰς αὐτὸν χάριν εὐλογίας. Εἰς διάστημα λοιπὸν τριανταετῶν χρόνων, ἀσκεπῆς διαπεράσας ὁ αἰίδιμος, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆ εἰς χεῖρας Θεῶ.

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτης.

„ Ἐν γῆ νεκρώσας ὡς λέγει Παῦλος μέλι,

Βαραδάτος.

„ Ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Πόλιν Ἀντιοχείας, ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν καὶ φιλόσοφον ζωὴν, πρῶτον μὲν ἔκλεισε τὸν ἑαυτῶν τῆ μέσα εἰς ἓνα μικρὸν κελλίον, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ, ἐπῆγεν εἰς μίαν ῥάχιν ὑψηλοτέραν, κὶ κατασκευάσας ἀπὸ ξύλα ἓνα σεντέκι τὸσον μικρὸν, ὅσον ὅπου δὲν ἐχώρει εἰς αὐτὸ τὸ σῶμά τῆ, ἐκ τῆτε ἠναγκάζετο ὁ αἰίδιμος νὰ σκύπτῃ πάντοτε. Ἐπειδὴ τὸ σεντέκι δὲν εἶχεν ὕψος σύμμετρον μὲ τὸ μέγεθος τῆ σώματός τῆ, εἰς αὐτὸν συναρμοσμένον καλὰ μὲ σανίδια, ἀλλὰ ἦτον καὶ χαμηλὸν, καὶ παρόμοιον μὲ τὰ ἀνοικτὰ κάγγελα. ὅθεν ἔτε ἀπὸ τὴν βλάβην τῆς βροχῆς ἔμενευ ἐλεύθερος, ἔτε ἀπὸ τὴν φλόγα τῆ Ἡλίου, ἀλλὰ κὶ ἀπὸ τὰ δύο παρομοίως ἐβλάπτετο. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασε τοιαύτην τεταλαιπωρημένην ζωὴν εἰς πολλὰς χρόνας, εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σεντέκι, πεισθεὶς εἰς τὰς συμβελάς τῆ τότε μακαριωτάτης Πατριάρχῆ Ἀντιοχείας κυρίᾳ Θεοδοτῆ. Πλὴν ἀγκαλὰ κὶ εὐγῆκεν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅμως πάλιν ἐσέμετο ἀδιακόπως, ἐξαπλόνωντας τὰς χεῖράς τῆ εἰς τὸν Οὐρανὸν, κὶ δοξολογῶν μὲν τὸν πῶν ὄλων Θεῶν, σκεπασμένον δὲ ἔχων ὄλον τὸ σῶμά τῆ μὲ χιτῶνα δερμάτινον, εἰς μόνον δὲ τὴν μύτην καὶ εἰς τὰ σῶμα, ἄφησε μικρὰν τρύπαν, διὰ νὰ ἀναπνέῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κοινὸν τῆτον αἶρα. Ταύτας δὲ ὅλας τὰς κακῆχίας ὑπέμενευ ὁ αἰίδιμος, κὶ μῶλον ὡς δὲν εἶχε σῶμα ὑγιεινὸν, ἀλλὰ ἀσθενὲς καὶ ἄρρωστον. Ἀπὸ γὰρ τῶν θείων ἔρωτα, κὶ ἀπὸ μίαν προθυμίαν ζέεσαν πυρπολούμενος, ἐβίαζε τὸ σῶμά τῆ νὰ κοπιάζῃ εἰς ἐκεῖνα, ὡς δὲν εἶχε νὰ κοπιάζῃ. ἀγκαλὰ δὲ κὶ εὐρίσκειτο εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, εἶχεν ὅμως φρόνημα ταπεινῶν. Ἦξευρε γὰρ ὡς φρόνιμος, πόσον βλάβην προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ὑπερήφανον φρόνημα, μὲ ποιῶνται λοιπὸν τρόπον διαπεράσας τὴν ζωὴν τῆ ὁ τρισμακάριστος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1).

Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Τελεσφόρας. (2)

„ Ἦνεγκε καρπὸν τῆ τμηῆ Τελεσφόρος,

Τελεσφόρος.

„ Τελεσφορήσας εὐγενῆς αἵα σπόρος.

* Ο

Θεοδώριτος, ἐν ἀριθμῶ ἑξοκῶ δέυτῳ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας σιμερατίσθη κὶ τὸ Συναξάριον τῆτου. Προσδέττει δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι πὸ φίλι ἐκάτο ὡς ἐδάγκασε τὸν Ὅσιον τῆτον, ἦτον ἐχιδνα, ἡ ὁποία πὸν ἐδάγκασε εἰς τὸ πόδι περισσότερο ἀπὸ δέκα φορὰς. Πικρὸν δὲ πόνος ὁ Ὅσιος δοκιμάζοντας ἀπὸ τὰ δαγκάματα τῆς ἐχιδνῆς, δὲν ἠδέλησε νὰ μεταχειρισθῆ τέχνῃν ἰατρικῆν. ἀλλὰ μὲ μόνον πλὴν ἀσφαγίδα τῆ τιμῆς σαυρῆ, κὶ μὲ πλὴν φροσδυχλῶ, κὶ μὲ πλὴν ἐπικάλειν τῆ θείᾳ ἀνόματος ἰασθῆναι. προσδέττει δὲ κὶ αὐτῶ. „ Ὅτι ὁ πῶν ὄλων

„ Θεῶς ἔασε κατὰ τοῦ Ἱεροῦ σώματος πὸ θηρίον ἐκάνο

„ λυτῶσαι, ἵνα γυμνῶ ἀπασῆ τῆς θείας ἐκάνης ψυχῆς

„ ἐπιδάξῃται πῶν καρτερίαν.

(1) Καὶ πούτῃ τοῦ Ὁσίου πῶν Βίον σιμεγράψεν ὁ Κύριος.

Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῶ ἑξοκῶ ἐβδόμῳ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων σιμερατίσθη κὶ τὸ Συναξάριον πῶτον. Προσδέττει δὲ ὁ Θεοδώριτος κὶ αὐτῶ, ὅτι ὁ Ὅσιος ἔσος σιμερῶσαι κεκοσμημένος, ἀρίστα κὶ πῶς ἐρωτήσῃς κὶ πῶς ἀποκρίσῃς ἐποιῶντο, κὶ ἐσυζογίζετο ἔνιστε πῶν πούς Ἀριστοτελικούς λαβερῆνδους ἀνεγνωκότων, ἀμενόντες κὶ δυνατώτερον.

(2) Ἐγ δὲ τῶ τετυπωμένῳ Συναξαριστῆ γράφετα, ὅτι ὁ Τελεσφόρος ἔσος ἦτον Πάπας Ῥώμης. Ἀλλὰ κὶ ὁ Μελέτιος τῆτου τὸ ἴδιον λέγει (σελ: 199. τῆ α'. Τόμ: τῆς Ἐκκλ: ἰσορ:) ἐπεσάπσε δὲ ἔσος ὁ Τελεσφόρος χρόνος εὐδέκα ἐμ τῆ Ῥωμαίων Ἐκκλησίᾳ, κὶ ἔλαβε πὸ μακρότερον τέλος τοῦ Μαρτυρεῖν, ὡς λέγει ὁ Εἰρημναῖος ἐν τῆ πρώτῳ ἐτη τῆς ἀνωκρατορίας τοῦ Ἀντωνίου τοῦ Πίᾳ, τατέρι τῆ Εὐσεβῆ: ἡσσι ἐμ ἐτη: 139.

* Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος Πάπας Ῥώμης ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

* „ Ἀρχιερεὺς Βλάσιος ὠράθη μέγας ,

* Βλάσιος .

„ Κόσμος πεφηνῶς μᾶλλον αὐτὸς τῷ θρόνῳ .

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΓ. Μνήμη τῆ Ἀγίας Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης .

„ Σοὶ Πολύκαρπος ὀλοκαυτῶθη Λόγε .

Πολύκαρπος .

„ Καρπὸν πολὺν δὲς ἐκ πυρὸς ξενотρόπως .

„ Εἰκάδι τῆ τριτάτῃ κατὰ φλόξ Πολύκαρπος ἔκαυσεν .

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐμαρτυρήθη κοντὰ εἰς τὸν Θεολόγον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὁμῆ μὲ τὸν Θεοφώρον Ἰγνάτιον. Ἐγίνε δὲ Σμύρνης Ἐπίσκοπος ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βικτόλον, ὁ ὁποῖος ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν Ἀρχιερωσύνην ὅπως ἐμελλεν ἔτος νὰ λάβῃ. Ὄταν δὲ ἐκίνησε διωγμὸν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ὁ ἀσεβὴς Δέκιος (1) ἐν ἔτει ρμγ'. τότε ἐπιάσθη καὶ ὁ Θεὸς ἔτος Πολύκαρπος, καὶ ἐπροσφέρθη εἰς τὸν Ἀνθύπατον: ἦτοι τὸν δεῦτερον ὄντα τῷ Ὑπάτῃ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νῦν περικεῖται λεγόμενος Καίμακαμης. καὶ ὁμολογήσας παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, ἐτελείωσε μετὰ φωτιᾷ τὸ Μαρτύριον, καὶ ἔτις ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον Στέφανον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἔλαβε καὶ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Κυρίου. ὅθεν πρὸ τῆ μὲν νὰ γένη Ἀρχιερεὺς, διὰ προσευχῆς τῆ ἐγέμωσεν ἀπὸ σιτᾶρι τὰ ἀμπάρια τῆς γυναίκος ἐκείνης, ὅπως τὴν ἀνέθρεψε, τὰ ὅποια ἀμπάρια εἶχεν εὐκέρως προτίτερα εἰς τὰς χρεῖας τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγίνετο Ἀρχιερεὺς, ἐκράτησε τὴν ὁρμὴν μιᾶς πυρκαϊᾶς, καὶ διὰ προσευχῆς τῆ ἔφερε βροχὴν εἰς τὴν γῆν ἐν κερῶ ἀβροχίας, καὶ πάλιν ἐμπόδισε τὴν ἀμετρίαν καὶ ὑπερβολὴν τῆς βροχῆς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ συναξίς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάβροχῆς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ συναξίς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.) (2) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τῆς Βίου συγγραφεὺς ὁ Μεταφραστὴς οὗ ἡ ἀρχὴ „ Ἡ Ἐκκλησία τῆ Θεῶ. (σῶζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων κατ' ἐν ἄλλαις.)

Τῆ

(1) Οὐχὶ ὁ Δέκιος, ἀλλ' ὁ Ἀναπίνος ὅσοι εἰσιν, ὅς τις καὶ Πίος: ἦτοι ὁσεβὴς ἀνομάζετο, καθὼς καὶ ἐν τῷ Ὁρολόγιῳ Ἀναπίνος γράφεται καὶ οὐχὶ Δέκιος. Ὁ μὲν γὰρ Ἀναπίνος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ 139. ὁ δὲ Δέκιος ἐν τῇ 150. ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς δὲ, πρὸ ἐπὶ τῆ αὐτῆ Ἀναπίνου ὄντος Ἀνικίτου Παπᾶ Ῥώμης, ἐπῆγεν ὁ Πολύκαρπος ὅσοι εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐδιέλεχθη περὶ τῆς ἐσχῆς τῆ Πάσχα, ὡς ἰσορῆ ὁ Εἰρηναῖος (Βιβλίῳ γ'. κεφ. γ. κατὰ ἀρίστην) καὶ συμφωνήσας δὲ τῷ Ῥώμῃ διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀνέχρησεν ἀπὸ τῆ Ῥώμης, ὡς λέγει ὁ Βαρωνίος καὶ ἄλλοι ἰσορῆκοί. (ὄρα σελ: 199. τῆ α'. Τόμ: τῆ Μελετίου.)

(2) Ὁ Ἀποστολικὸς ὅσοι ἀνήρ Πολύκαρπος, δανοπαδῶν καὶ λυπημένος διὰ τὸ ἐπὶ τῆ κερῶ τῆ ἀσεβείας καὶ ἰδωλολατρίας, ἔλεγε τὸ ἀξιωματιόδοτον τῶν λόγιον „ Ὁ Θεῶς, „ εἰς τίνα με κερῶν διατήρησας! περὶ τῆ τῆ Ἀγίας Πολυκάρπου, ἔβωον τῆ πληθὴ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἑθνῶν. „ Ὅσοι εἰσιν ὁ τῆ Ἀσίας διδάσκαλος. ὁ Πατὴρ τῶν Χερσιανῶν. Τῶν ὁ Εὐσεβίος καλεῖ Ἀποστολικὸν καὶ Προφητικὸν ἄνδρα, καὶ χαρακτηριστῆρα τῆς Πίσεως καὶ τῆς ἀληθείας. (βιβλίῳ δ'. κεφ: 18. ε'.) Σημείωσας, ὅτι εἰς τὸ Βιβλίον τὸ κληόμενον τῶν Ἀνδρῶν χαρακτηριστῆρα τῆς ἀξιολογῆς γράφονται περὶ τῆς σκευῆς τῆ Ἀγίας τῆ Πολυκάρπου. ἦγαν ὅτι ὅσοι ἐπαρῆσαν ἐμφορῶν τῆ

Ἀνθυπατῆ. Ὅσοι καὶ μόνον ὅπως ἐξήτη νὰ τὸν θανατώσῃ ὡς πταίστῳ, βλέπωντας ὅσοι τῆ γηραιάν καὶ σεβασμίαν ηλικίαν καὶ πολιείαν, καὶ ἀκούοντας τῆ κακῆ φήμην τῆς ἐναντίου πολιτείας, ὅσοι ποτὶ τὸν ἡγάγησεν, ὅσοι ὅπως ἐπεδύμην νὰ τὸν ἐλευθέρωσιν ἀπὸ τῆ θανάτου καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ τῆ ζωῆ, ὅσοι εἰς ὅλον τὸ ὕστερον ἔπεισαν εἰς αὐτὸν. Ὅσοι νὰ βλασφημῆσιν τὸ ὄνομα τῆ Χριστοῦ μίαν μόνην φοράν, ὅχι μετὰ τῆ καρδίαν, ἀλλὰ καὶ μόνον μετὰ τῆ γλώσσῃ. καὶ ἂν τῆ κερῆ, ὅσοι εἰς νὰ τὸν εἰς τῆ Ἐπισκοπῆ τῆ, ὅχι μόνον ἐλευθέρωσιν ἀπὸ κάθε ὕβρεως, ἀλλὰ καὶ γεμάτον ἀπὸ πολλὰ χαρίσματα. Εἰς τῶν δὲ τῶν διαβολικὸν λόγον ἐφοβήθη καὶ ἐτρόμαξεν ὁ σεβάσιμος γέρων. Ἐπειτα σηκωνάτας τῆ ὀμμάτιας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπε, ἀπεκρίθη, ὅσοι ὀδοκονομαίε χρόνοι, κατὰ τῆς ὁποῖας, ἐγὼ δαδῶν τῶν τῶν καλῶν ἀνδρῶν τῆ τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲ μοι ἐφοβήθησιν καμμίαν λυτῆν εἰς τὸ ὅσοι διαίτημα τῆ ζωῆς μου, μάλιστα δὲ μοι ἐχάρησιν μισθῆς ὑπερ-φυσίας. Καὶ λοιπὸν, πῶς ἐσὺ θέλεις τώρα νὰ ὑβρίσω ἐγὼ φωνῆς ἀγαθῶν καὶ ὑπερφυσικῶν μου Ἀνδρῶν; μή μοι γένοιτο τῶν πάντων! ὁ μόνον δὲ τῆ λογικῆ ἐσάδυσαν ποιῆσαι σκευῆ καὶ γυναικα, ἀλλὰ καὶ τῆ ἔργα τῆ ἐσάδυσαν σκευῆ φωνῆ μετὰ τῆ λογικῆ: διὰ τῆ ὅταν ἀνάφθη ἡ πυρκαϊῆ, καὶ ἀπεφασίσθη διὰ νὰ βαλθῇ εἰς αὐτῆ, ποτὶ ὁ γυναικὸς τῆ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου, καὶ Ἀντωνίνου.

„ Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,

„ Συντάσσεται σοι (Χριστὲ δηλαδὴ) καὶ μεθίσταται βίσις.

Ἰωάννης -
Μωσῆς -
Ἀντιόχος -
Ἀντωνίνος -

* Ἀπὸ τῆς τεσσαράρας τέττας Ὁσίων, ὁ μὲν Ἰωάννης, ἔγινε μαθητὴς καὶ γνώριμος τῷ Ὁσίου Λιμναίῳ, ὁ ὁποῖος ἀσκήτευσεν εἰς τὸ βουνὸν ὅπερ πλησιάζει εἰς τὸ χωρίον Τάργαλα, καθὼς προεῖπομεν εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τῆ παρόντος μηνός. Οὗτος λοιπὸν πηγαίνωντας εἰς μίαν ῥάχην πολλὰ ψυχρὰν, (εὐρίσκετο γὰρ εἰς τὸ βόρειον μέρος) εἰς ἐκείνην ἐπέρασεν εἰκοσιπέντε χρόνους ἀσκήτης καὶ χωρὶς σέγγην. Ἡ δὲ τροφή τε, ἦτον ψωμί καὶ ἄλας. Φόρεμα ἐφόρει ὑφασμένον ἀπὸ τρίχας γιδιάσας. Εἶχε τὸ σῶμά τε δεμένον με βαρύτατα σίδηρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταβαρυνόμενος, καὶ ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆ Ἡλίου καταφλεγόμενος, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ λάβῃ ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς κάμμιναν ἄνεσιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς κακοπαθείας αὐτῆς. Ὅθεν καὶ τὴν ἀμυγδαλίαν ἐκείνην, ὅπερ ἐφόρτευσεν ἕνας γνώριμος τε κοντὰ εἰς τὴν κλίνην τε, ἡ ὁποία με τὸν καιρὸν ἔγινε δένδρον καὶ τῆ ἔκαμνεν ἴσκιον: καὶ αὐτὴν, λέγω, ἐπρόσαξε καὶ τὴν ἔκοψαν, διὰ νὰ μὴν ἀπολαμβάνῃ ἀπὸ τὸν ἴσκιόν της κάμμιναν παρηγορίαν. Με τοιοῦτον τρόπον λοιπὸν ὁ Ὁσίου ἔτος Ἰωάννης ἀγωνιζόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ μακάριος Μωϋσῆς, μιμηθεὶς τὴν ζωὴν τῆ ρηθέντος Ὁσίου Ἰωάννη, ἐπῆγεν εἰς μίαν κορυφὴν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ χωρίον τὸ ὀνομαζόμενον Ραμᾶ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο μετὰ ἀγῶνας ἀσκητικῆς. Ὁ δὲ αἰόδιμος Ἀντιόχος, καὶ μόνον ὅπερ ἦτον γέροντας εἰς τὴν ἡλικίαν, μεγάλην ὅμως ἀσκησιν ἐμεταχειρίζετο. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρισόλβιος Ἀντωνίνος, γέροντων ὄντας, ἔκτισεν ἕνα περιτέχισμα εἰς ἕνα ἐρημίτατον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο παρομοίως μετὰ τῆς νέας. Τὴν αὐτὴν γὰρ τροφὴν τῶν νέων, δηλαδὴ τὸ ψωμί καὶ τὸ ἄλας, ἔτρωγαν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ. καὶ τὸ αὐτὸ ποτὸν τῶν νέων ἔπινον, δηλαδὴ τὸ νερόν, καὶ τὸ αὐτὸ ἐκείνων τρίχινον φόρεμα, ἐφόρεον καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰς αὐτὰς ἐκείνων ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς, ἐποίουν καὶ οἱ δύο. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικῶς, πάντοτε οἱ τεσσαρὲς ἔτοι Ὁσίου εὐρίσκοντο εἰς πόνας καὶ κόπας, τόσον ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅσον καὶ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἔτε ἡ πολυκαιρία τῆς ἀσκήσεως, ἔτε τὸ γηρατεῖον, ἔτε ἡ ἀσθένεια τῆς φύσεως, ὀλιγόσευσεν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνδρίαν της. Εἶχον γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ των ἔνθεον ἔρωτα καὶ πραθυμίαν, εἰς τὸ νὰ κοπιᾶζουσιν διὰ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀγωνίζονται. Ὅθεν με τοιοῦτους ἀγῶνας διαπεράσαντες τὴν ζωὴν τους, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ. (1)

Ὁ Ὁσίου Πατὴρ ἡμῶν Ζεβινᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Θεῖος Ζεβινᾶς λήξιν εἰς Θεῖαν φθάνει,

Ζεβινᾶς.

„ Λήξαντος αὐτῷ τῆ παρ' ἀνθρώποις βίσις.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Πολυχρόνιος, Μωσῆς, καὶ Δαμιανῆ, τῶν μαθητῶν τῆ Ζεβινᾶ.

„ Πολυχρόνιος καὶ συνασκηταὶ δύο,

Πολυχρόνιος.

„ Οἱ τρεῖς ὁμῶ πληρῶσι τῆς ζωῆς χρόνης.

Μωσῆς.

Δαμιανός.

Ἀπὸ

ἀσεβείας ἀγωνιστῆς, ὅλος χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, μόνος ἔλυσε αἰ ὑποδημάτα των, μόνος ἐκδύθη πὸ ἐπινοφάρετα, καὶ μόνος ἀναβαινώντας ἐπάνω εἰς τὴν πυρκαϊάν, ἐξαπλώθη ἡσυχᾶ, ὅχι ὡσαν πταίσις διὰ νὰ ἀφήσῃ τῆ ζωὴν, ἀλλὰ ὡσαν ὁ δρυλλόμενος φοινίξ, διὰ νὰ ἀλλάξῃ αἰ πτερὰ, καὶ νὰ

πεπῆξῃ εἰς αἰ Οὐράνια. Τὰ αὐτὰ γράφοντα καὶ εἰς τὸν ρηθέντα Βίον τε μετ' ὀλίγου παραλαλήσω.

(1) Καὶ τούτων τῶν τεσσαρῶν Ὁσίων γράφει οὗτος Βίους ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀρχαίῳ ἑκοστῷ τριτῷ αἰ. Φιλοθέῃ Ἰσορίας, ἀπὸ τοῦς ὁποῖους ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Σωμαζάριον.

Από τέτρως τῆς τεσσαράς Ὀσίης, ὁ μὲν Θεῖος Ζεβινᾶς ἐπάνω εἰς ἕνα βυθὸν κατασκευάσας κελλίον ἀσκητικόν, ἐμεταχειρίζετο εἰς αὐτὸ ἀγῶνας ἀσκητικὸς ἕως εἰς τὸ γηρατειὸν τε. Ὑπερέβαλε δὲ ὅλως τῆς Ὀσίης τῆ καρῶ τε, κατὰ τὴν ὑπομονὴν, ὅπῃ εἶχεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ προσευχῇ. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ τοῦ γηρατειῶν δὲν ἐδύνητο νὰ ζήσῃ ὄρθιος εἰς τὴν προσευχὴν, διὰ τῆτο ἀκαμψίζωντας ἐπάνω εἰς τὸ ραβδίτε, ἐπροσῆυχετο καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν ὁ ἀοίδιμος. Ὁθεν ζήσας με θαυμασίαν καὶ θαύραρον ζῶν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῶν παρόντα βίον, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Θεῖος Πολυχρόνιος, ἔγινε μαθητὴς τῆ Ὀσίης Ζεβινᾶ, καὶ τόσον πολλὰ ἐμιμήθη τὰς ἀρετὰς τῆ διδασκαλίας τε, καὶ ἐτύπωσε εἰς τὸν ἑαυτὸν τε τῆς χαρακτῆρας ἐκεῖνος, εἰς τρόπον ὅτι, δὲν τυπύνηται τόσον καθαρὰ εἰς τὸ κερὶ τῆ δακτυλιδίε ὁ τύπος. Τὸ ἴδιον γὰρ ζάσιμον καὶ ἀδιάλειπτον τῆς ἐκεῖνος προσευχῆς, ἐμεταχειρίζετο καὶ ἑστος. σίδηρα ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φορέσῃ, φοβόμενος μήπως ἡ ψυχὴ του ὑπερφηανευθῆ διὰ τῆτο. Ἀντὶ ὅμως τῶν σιδήρων, ἐπρόσραξε καὶ τῆ ἔφεραν μίαν ρίζαν δένδρου βαρυτάτην, τὴν ὁποίαν ἐσήκωνε τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς τῆς ὠμῶς τε, καὶ ἔτξι φορτωμένος ὦν, ἐπροσῆυχετο. Ὅταν δὲ ἠθέλων ἔλθῃ τινὰς νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ κελλίον τε, ἔκρυπτε τὴν ρίζαν εἰς ἀπόκρυφον τόπον, διὰ νὰ φύγῃ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔπαυον. (1) ἀπὸ τῆς τοιαύτης δὲ ἀγῶνας ἔλαβε χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεῶ ὁ τρισόλβιος. Διὰ προσευχῆς τε γὰρ ἔλυσε ποτε ξηρασίαν καὶ ἐκατέβασε βροχὴν, καὶ ἕνα λαδικὸν ἄδειον ὄν, ἐγέμωσε αὐτὸ ἀπὸ ἔλαιον. Ταῦτα καὶ ἄλλα θαυμάσια ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Οἱ δὲ ἄλλοι ἀνωτέρω δύο Ὀσιοι, ὁ Μωϋσῆς λέγω καὶ ὁ Δαμιανὸς, ἐσάθησαν καὶ αὐτοὶ μαθηταὶ τῆ αὐτῆ Θεῖης Ζεβινᾶ, ἀλλ' ὁ μὲν Μωϋσῆς, ἔμεινε μέχρι τέλους κοντὰ εἰς τὸν Ζεβινᾶν, προσφέροντας εἰς αὐτὸν ὡς εἰς πατέρα καὶ αὐθέντην τε, κάθε ὑπακοὴν καὶ ὑπηρεσίαν, καὶ μορφώνοντας εἰς τὸν ἑαυτὸν τε ὡσάν εἰς καθρέπτῃν, τὴν ἀρετὴν, ὅπῃ ἄσραπτεν ἀπὸ τὴν ἱερὰν ψυχὴν τῆ μακαρίως ἐκεῖνος Γέροντος. Ὁ δὲ Δαμιανὸς Διδάσκαλον τῆς μοναδικῆς πολιτείας μεταχειρισθεὶς πρότερον τὸν Ὀσιον Πολυχρόνιον, ὕψερρον ἐπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντὰ, Νιὰρὰ καλέμενον, εὐρῶν δὲ ἔξω τῆ χωρὶς ἕνα μικρὸν κελλάκι, καὶ ἐμβαίνοντας εἰς αὐτὸ, ἐμεταχειρίζετο τὴν ἰδίαν πολιτείαν τῆ διδασκαλίας τε Πολυχρονίως. Ὡσε ὅπῃ, ὅποιος ἤξευρε καλὰ καὶ τῆς δύο, τὸν Πολυχρόνιον καὶ τὸν Δαμιανὸν, ἔπειτα ἔβλεπε μόνον τὸν Δαμιανὸν, τῆ ἐφάνετο, ὅτι βλέπει ἐν ταυτῶ καὶ τὸν Πολυχρόνιον, καὶ θεωρεῖ τὴν τῆ Πολυχρονίου ψυχὴν, ἠνωμένην με τὸ σῶμα τῆ Δαμιανῶ. Ἐπειδὴ καὶ εἰς τῆς δύο ἔλαμπεν ἡ αὐτὴ ἀπλότης, ἡ αὐτὴ πραότης, ἡ αὐτὴ μετριότης, ἡ αὐτὴ γλυκύτης τῆς ὁμιλίας, ἡ αὐτὴ νῆψις καὶ προσοχὴ τῆς ψυχῆς, ἡ αὐτὴ κατανόησις τῆ Θεῶ, ὁ αὐτὸς κόπος καὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ τροφὴ καὶ ἡ ἀκτιμοσύνη. Διότι τὸ κελλίον τε, ἄλλο δὲν εἶχε παρέξ φακὴν βρεκτὴν. Τόσον ὠφέλειαν ἀπόκτησεν ὁ Ὀσιος Δαμιανὸς, ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῆ Θεῖης Πολυχρονίως. (2)

Ἡ

(1) Ὁμοίως καὶ πύτων τῶν πεσάρων Ὀσίων πύτος Βίου γραφὴ ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῶ εἰκοσῶ τετάρτῳ τῆς Φιλοθέης Ἰσορίας, ἀπὸ πύτος ὁποῖος ἐρασίση καὶ τὸ παρὸν Συναξαριστιῶν. Προσδέττει δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι αὐτὸς γινώσκων ὦν τοῦ Ὀσίως Πολυχρονίως πύτων, ἠθέλησε νὰ πῆρῃ τὴν ρίζαν ἐκείνην ἀπὸ τοῦ κελλίον τε διὰ νὰ τὸν ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὸν κόπον, ἀλλ' ὁ Ὀσιος δὲν τὸν ἄφησεν. Ἦτον δὲ ἡ ρίζα τόσον βαρῖα, ὡσε ὅπῃ μόλις ἐσηκύνετο ἀπὸ τῆς γῆς με πᾶς δύο χέρια.

(2) Προσδέττει δὲ ὁ Θεοδώριτος περὶ τῆ Πολυχρονίως καὶ πύτων, ὅτι ἦτον τόσον παλά παπῶνος, ὡσε ὅπῃ ἐκείνων ὅπῃ ἔρχοντο εἰς αὐτὸν ἐπίανε καὶ ἠγκαλίζετο τῆς δύο πό-

δας, καὶ πὸ μέτωπον του βάλλοντας κάτω εἰς τῆς γῆς, ἐζήτει ἀπὸ αὐτὸς νὰ εὐχωνται διὰ λόγῃ τε, εἴτε στρατιῶται ἦτον, εἴτε χροτέχνη, εἴτε ἀγροικοί. Ὁθεν ἐπῆγε μίαν φοράν εἰς αὐτὸν καὶ εἶπας Ἡγεμὸν, τῆς δικαιοσύνης δερουδῶ τῆς καὶ τῶν δισεβῶν ἐρασίης. Ὁ δὲ Ὀσιος μαθὼν, ὅτι εἶπας ποιῆτος, ἐπίασε με πᾶς χεῖρας τε πύτος δύο πόδας ἐκίνου, λέγων, ὅτι ζητᾶ ἀπὸ λόγῃ τε ἕνα αἴτημα. Ὁ δὲ Ἡγεμὸν ὑπεσχέθη νὰ τῆ κάμῃ, ὅ,τι ἠθέλων. ἐνόμισε γὰρ ὅτι εἶχε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ κείνῃ ὑπὸκόν τε. Ὁ δὲ Ὀσιος εἶπεν αὐτῶ. Ἐπειδὴ καὶ μοι ὑπεσχέθης βεβαίως, σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρῃς εἰς τὸν Θεὸν ἀχάσις διὰ λόγῃ τε. Ὁ δὲ Ἡγεμὸν κτυπήσας πὸ ἐδικὸν αὐ μίσωτος, δι-

Ἡ Ἁγία Γοργονία ἡ ἀδελφὴ Γρηγορίου τῷ Θεολόγῳ ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Τιμῶν τελευτῆν σὴν σιγῇ Γοργονία,

Γοργονία.

„ Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης Ξίφει τελειῖται.

„ Κλήμης τὸ κλῆμα τῆς νοσητῆς ἀμπέλου,

Κλήμης.

„ Καιρὸν τι γλευκὸς αἷμα τμηθεὶς ἐκχέει.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ Ξίφει τελειῖται.

„ Θεὴν ἀποσκώπτυσαν εἰς Θεὸς πλάνης,

Θεὴ.

„ Οἱ τῆς πλάνης κτείνωσι προσάται Ξίφει.

* Ὁ Ὁσιος νέος Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ Ἱερᾶς Μονῆς τῷ Φιλοθέῳ πρότερον ἀσκήσας, εἶτα μαρτυρήσας εἰς Λάρισσαν ἐν ἔτει ἀφ' ἧ'. ἀγχόνῃ τελειῖται. (2)

✠ „ Εὐαγγελίᾳ καρπὸν εἴληφας Μάκαρ,

* Δαμιανός.

„ Ὡ Δαμιανὲ ἀγχόνῃ λαβεῖν τέλος.

* Ὁ Ὁσιος Δαμιανὸς ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κατὰ τὸν Ἄθῳ Ἱερᾶς Μονῆς τῷ Ἐσφιγμένῳ ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται κατὰ τὸ ἀσπ'. ἔτος. (3)

✠ „ Δαμιανὲ ὁ πάφος ἦν τῶν χαρίτων,

* Δαμιανός.

„ Λειμῶν γλυκύπνευς, ὦ ξένης εὐωδίας!

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΔ'. Γέγονεν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὐρεσις τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστῆ Ἰωάννου.

„ Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν κάραν, Καρπὸς παρανοῶν ἀξίως ποιεῖν πάλιν.

Προδρόμος
Κεφαλῆς
εὐρεσις.

„ Ὁ βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους, Γῆθεν φανείς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.

„ Εἰκοσὴν Προδρόμοιο φάνη κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος τῷ Προδρόμῳ Κεφαλῇ, πρῶτον μὲν εὐρέθη ἀπὸ δύο Μοναχῶν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἡρώδου, διὰ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀποκαλύψεως τῆς ἰδίας Προδρόμου. οἱ ὁποῖοι Μοναχοὶ ἐπήγαυαν εἰς προσκύνῃσιν τῆς ζωοδόχου Τάφου τῆς Κυρίας καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τῆς Μοναχῆς δὲ ἐκείνης ἐπῆρεν αὐτὴν ἕνας κεραμεύς, ἦτοι τζεκαλαῦς, καὶ τὴν ἐπῆγεν εἰς τὴν Πόλιν Ἐμεσαν, ἡ ὁποία κοινῶς Ἐμς λέγεται, καὶ ἐπειδὴ ὁ τζεκαλαῦς ἐκεῖνος ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ μέσου τῆς Ἁγίας Κάρου ἔλαβεν εὐτυχίαν, διὰ τῆτο ἐτίμα αὐτὴν μὲ ὑπερβολὴν. Ὅταν δὲ αὐτὸς ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἀφῆκε τῆς Ἁγίαν Κάρου εἰς τὴν ἀδελφίνην, παραγγείλας αὐτῇ νὰ μὴ τὴν σπικώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, μήτε νὰ τὴν δείξῃ εἰς ἄλλον, ἀλλὰ νὰ τὴν τιμᾷ καὶ νὰ τὴν προσκυνῇ.

Ἄφ-

νοπαδῶς ἔλεγε, ὅτι δεῦ εἶται ἀξίως νὰ παρακαλῆσθαι τὸν Θεόν, εἴτε διὰ τῶν ἰαυτῶν αὐ. Ὅθεν δικαίως προσδέεται ὁ Θεοδώριτος περὶ τῶν Ὁσίων τῶν κατὰ ἀξιόλογα παύσα. „ Τὸν „ ἐν πρῶτῳ ποίῳ φιλοσοφίας ὕμῳ, ψαυάτω ἔχοντα τοῦ „ φρονήματος μετρίως, τοῖος εἶναι λόγος δύσημῃσιν ἀπὸ „ ἀξίαν ἀρκέσει;

(1) Τὸ ἐπιτίμιον ἐγκώμιον τῆς Ἁγίας Γοργονίας, ὅρα εἰς τὸν νέον Ἐκλόγιον, μεταφρασμένον.

(2) Ὅρα περὶ τῶν αἰσ τῶν νέον Μαρτυρολόγιον, καὶ εἰς τὸν Ἄκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

(3) Οὗτος ὁ Ὁσιος ἔχεν ἐνωπλῶ νὰ μὴ κοιμᾶται ποτε ἔξω τῆς κελίας αὐ. Ὅθεν ὄρεθείς μίαν φοράν ἔξω τῆς κελίας αὐ, καὶ μὴ γινώσκων τῆ ἀπέρχεται διὰ τῶν ὀμιχλῶν καίρων, επικαλεσθῆ τὸν Θεόν εἰς βοήθειαν. Ὅθεν Ἁγγελος Κυρίου ἀρπάσας αὐτὸν, ἐνεσεν ἐμπροσθεν τῆς κελίας αὐ. Τόση δὲ πολλὴ δὴωδία μύρου ἐπνευ ἐκ τῆς αἰφῆσιν μετὰ θάνατον, ὥστε ὅπῃ αἰσθάνοντο αὐτὴν οἱ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου Πατέρος, οἱ μακρὰν ὄντες ἕνα μίλιον καὶ ἐπέκεινα.

Ἄφ' ἧ δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκείνη ἀπέθανεν, ἐπῆραν τὴν Ἁγίαν Κάραν πολλοί, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον κατὰ διαδοχὴν. Εἰς ὅλον δὲ τὸ ὕψερρον, κατήντησεν ὁ πολύτιμος αὐτὸς Θεσσαυρός εἰς ἕνα ἱερομόναχον Ἀρειανόν, Εὐστάθιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη παρὰ πῶν ὀρθοδόξων ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὅπως ἐκατοῖκει. διατὶ ἐπέγραφεν εἰς τὴν καινοδοξίαν καὶ αἵρεσίν τε τὰς ἰατρείας, ὅπως ἐνήργει ἡ Ἁγία Κάρα: ἤγειν ἔλεγεν, ὅτι διὰ τῆτο ἐνεργεῖ ἐκείνη τὰς ἰατρείας, διατὶ αὐτὸς ὅπως τὴν ἔχει, εἶναι Ἀρειανός. Ἄφ' ἧ λέγω ἐκεῖνος ὁ καινοδόξος ἐδιώχθη ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον τὴν τιμίαν κεφαλὴν κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκειτο αὐτὴ κειρυσμένη, ἕως εἰς τὰς χρόνας Μαρκέλλου τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ, καὶ τῷ Ἐπισκόπῃ Ἐμείσης Οὐρανίῳ λεγομένῃ, κατὰ τὰς χρόνας τῶν νέων Οὐαλεντιανῶν ἐν ἔτει υλ'α'. Τότε λοιπὸν πολλοὶ ἔλαβον Θεῖας ἀποκαλύψεις διὰ τὴν Προδρομικὴν κτύτην Κεφαλὴν. Ὅθεν εὐρέθη αὕτη δευτέρου μέσα εἰς μίαν σάμναν, ἥτις φερθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα Οὐράνιον, τὸν Ἐπίσκοπον Ἐμείσης, ἐνήργει διαφορὰς ἰατρείας, καὶ παράδοξα θαύματα. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς αὐτῆς εὐρέσεως σὺναξις καὶ ἐορτὴ εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ προφητικὸν Ναὸν τῶν τιμίων Προδρόμων, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Φωρακίαι. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Προδρόμων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως.

- „ Ἀκλυτος ὄρμος Ταρασίον λαμβάνει,
 „ Κόσμος παραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.
 „ Εἰκάδι ἐκ παράχοιο Ταρασίος ἔπιπτο πέμπτη.

Ταρασίος.

Ὅστις ὁ ἐν Ἀγίοις Πατρὶ ἡμῶν Ταρασίος ἐδογματίσει τὴν πῶν Ἀγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ ἀθετηθῆ παντελῶς καὶ νὰ σκυωθῆ ἀπὸ τὴν τῶ Χριστῷ Ἐκκλησίαν. Διὰ συνεργείας γὰρ αὐτῶ συνεκροτήθη ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος ἐν ἔτει ψ π γ'. ἐπὶ Κωνσταντίνῃ καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτῆ. Διὰ μέσων δὲ πάλιν τῆς Συνόδου ταύτης, ἐγύρισαν οἱ πῶν Ῥωμαίων Βασιλεῖς εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, καὶ τῶν προτέρων Ἀγίων καὶ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων, καὶ ἡ Ἁγία τῶ Χριστῷ Ἐκκλησίᾳ ἠνώθη μὲ τὰ Πατριαρχεῖα. Ζήσας λοιπὸν ἔπος εὐσεβῶς, ἔγινε τίμιος καὶ σεβάσμιος κοντὰ εἰς τὰς ἀνωτέρω Βασιλεῖς. Ἐκτίσει δὲ καὶ ἱερὸν Μοναστήριον εἰς τὸ πέραν μέρος τῶν σεπτῶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ

ἔστ-

(1) Ὁ δὲ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ἡ Κάρα πῶ Βαπτιστῷ ἐφυλάχθη σῶα. Ὅθεν Γεώργιος ὁ Κωδινὸς ἱστορεῖ, ὅτι τινεὶ ἀπὸ τῆς Μακεδονίᾳ αἵρεσεως, (καίπερ ὁ Μετῳραστὴς δὲν λέγει ὅτι ἦσαν αἵρετικοί) ὄνόντες αὐτῷ εἰς τὴν Παλαιστίνῃ, ἔφερον εἰς Κιλικίαν. Ὁ Βασιλεὺς δὲ Οὐάλης ἐμήνυσεν τῷ ἀρχιδυνάτῃ αὐτῷ Μιρδονίῳ ὄντι εἰς Κιλικίαν, νὰ ἀποσάλη τὴν Κάραν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐλθῶσα δὲ αὐτὴ εἰς τὸ Παντήχιον, ἐστάθη. καὶ ἐπειδὴ δὲ ἐδωκίοντο νὰ φέρνῃ αὐτῷ παρεμπροσθεν, τὴν ἀφῆκεν εἰς χωρίον Κολαῶ λεγόμενον. Ὅθεν ὁ Μέγας Θεοδόσιος πηγαίνωντας ἐκεῖ, ἔβαλεν αὐτῷ εἰς τὴν Βασιλικῶν ἀλεργίδα πῶ, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τόπον καλούμενον Ἐβδόμου, ὅπου καὶ Ναὸν ἐγένετο περιβόητον πῶ Βαπτιστῷ, ἔβαλεν αὐτῷ ἐκεῖ. Ταύτης τῆς τιμίας Κεφαλῆς μέρος μὲν ἰὼ εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῶ Ἁγίου Διονυσίου κατὰ τὸ ὄρος πῶ Ἀδῶ. ἀλλὰ σκλαβαθεῖ, ἠφανίσθη, καὶ πῶ ἤδη διεσπάζεται, ἔστιν ἀδιόλον. Μέρος δὲ ἦσαν εἰς τὴν Οὐγροβλαχίαν, εἰς Μοναστήριον ἐπιλεγόμενον Καλοῖτι, ὅπερ ἐγένετο ἀφιέρωμα

πῶ Ἁγίου Τάφου. Διὰ δὲ τὰς ἐκεῖ περιελάσεις, ἔλαβε τὸ μέρος ἐκείνο ὁ αἰδὶμος Δοσίθεος, καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὅθεν διεσπάζεται ἐν τῷ Ναῷ πῶ Ἁγίου Τάφου. Ἐκείνο δὲ ὅπως γράφει ὁ Θεοφάνης, ὅτι ἡ Κάρα πῶ Βαπτιστῷ μετεπέθη ἐκ τῶ σπηλαίου εἰς τὸν Ναὸν αὐτῷ εἰς τὴν Ἐμείσαν, ἴσως ἦσαν ἡ ἡμίση. (σελ: 267. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὅρα καὶ εἰς τὰς ἐκκοινωνεῖα τῶ Ἀυγύστου ἐν τῇ ὑποσημασίᾳ. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν πρώτῃ πύλῃ καὶ δευτέρῃ εὐρεῖν τῆς Κεφαλῆς τῶ Βαπτιστῷ λόγος ἐκλυτικὸς σφίζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῷ Καινοβίῳ τῶ Διονυσίου, ἢ ἡ ἀρχὴ, Πάλιν ἡμῖν σ, καὶ θῆος ἐφῆσθη Προδρόμος. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πῶ Βαποπαυλίου λόγος διηγηματικὸς σφίζεται περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς πῶ Προδρόμου διαλαμβάνων, ἢ ἡ ἀρχὴ, Μοναχοὶ δὲ ἐκ τῆς Ἐως ὀρωλάμενοι. ὁ αὐτὸς δὲ σφίζεται καὶ ἐν τῇ πῶ Ἰβήρων. Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σφίζεται καὶ ἄλλος λόγος, περὶ αὐτῆς διαλαμβάνων, ἢ ἡ ἀρχὴ, Ὁ ἀγαθότατος καὶ φιλανθρωπῆς, καὶ τῇ ἀρρήτῳ αὐτῷ σοφίᾳ.

ἔσυνάθροισεν εἰς αὐτὸ πλῆθος Μοναχῶν. Ἠλέπισε δὲ καὶ τὸς πτωχούς, καὶ καλῶς ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ εἰκοσιδύω χρόνος, ἢ κατ' ἄλλως εἰκοσιένα καὶ μῆνας δύο. Καὶ ἔτινος ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸ ἀνωτέρω Μοναστήριον, ὅπερ ὁ ἴδιος ἔκτισε. Κατὰ δὲ τὴν χαρὰκτῆρα τῶ σώματος, ἦτον ὁμοιος μὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον. ἔξω μόνον ἀπὸ τῶ ἄσπρα μαλλία, ὅπερ εἶχεν ὁ Θεολόγος, καὶ τὸ σημάδι ὅπερ εἶχεν εἰς τὸν ὄφθαλμόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῷ σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (1) (Τὸν ἑλληνικὸν τῆς Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής. ἔ ἡ ἀρχὴ „Μέλλων ἀπείρων μεγέθει. (σῶζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις) τὴν δὲ ἀπλὴν ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμονάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τῷ ἐν Δριζιπάρῳ τῆς Θράκης.

„ Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν Ἥλις,

Ἀλέξανδρος.

„ Ὑπὲρ Θεῶ τμηθέντα δόξης Ἥλις.

Οὗτος ἦτον κατὰ τὸς χρόνος τῷ Βασιλεῶς Μαξιμιανῷ καὶ τῷ Ἡγεμόνος Τιβεριανῷ ἐν ἔτει τ' καταγόμενος ἀπὸ τὴν Πόλιν τῆς Καρθαγένης. Πιασθεῖς δὲ ἀπὸ τὸν ρηθέντα Ἡγεμόνα, καὶ παρακινηθεῖς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ὄχι μόνον δὲν ἐπέισθη, ἀλλὰ καὶ ὕβρισε πολλὰ τὸν Ἡγεμόνα. Ὄθεν κρεμάται ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, καὶ κάτωθεν ἀπὸ τῶς πόδας τῶ κρεμάται μία πέτρα βαρεῖα. ἔπειτα πάλιν κρεμασθεῖς, ξισχίζεταί καὶ δέρνεται. Πηγαίνωντας δὲ εἰς τὴν Μαρκεσιανέπολιν, ἐκεῖ καίεται εἰς τὸ πρόσωπον μὲ λαμπάδα ἀναμμένην. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔτσι ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Ὁ Ἁγιος Ἱερομάρτυς Ῥηγῖνος Ἐπίσκοπος Σκοπέλων ἔϊφει τελεῖται.

„ Ἀσεισος εἶ Ῥηγῖνε τὴν προθυμίαν,

Ῥηγῖνος.

„ Κἂν δευὸν ἐναείσωσι πυκνά σοι ξίφι.

Οὗτος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἦτοι τὴν Λειβαδίαν, ἡὸς ὑπάρχων γονέων Χριστιανῶν. Διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν τῶ, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σκοπέλων. (τῆς νῆσος δηλαδὴ) καλεσθεῖς δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ: ἦτοι τῇ νῦν λεγομένη Τριαδίττῃ, γενομένην Σύνοδον, ἐν ἔτει τμζ'. ἐπὶ Κωνσταντίῳ καὶ Κώνσαντος τῶν ἀυταδέλφων καὶ Βασιλείων. Εἰς τὴν τοπικὴν, λέγω, ταύτην Σύνοδον καλεσθεῖς, ἠφάνισε διὰ τῶ λόγῳ καὶ τῆς παρησιίας τῶ, τῶς Ἀρειανῆς, καὶ ἐχθρῆς τῶ ὁμοκσίῳ Εὐσεβιανῆς. (2) Ἀφ' ἔ δὲ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τῶ, ἐκινήθη διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὄθεν κρατηθεῖς ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχοντα τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβε πολλὰς τῶ μαρτίας ὑπὲρ τῶ Χριστοῦ, καὶ τελευταῖον ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ αἰοίδιμος, καὶ ἔλαβε τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. (3) (4)

Ὁ Ἁγιος Μάρτυς Ἀντώνιος ἐν ἐσχάρα πυρὸς ἀπλωθεῖς, τελεῖται.

„ Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,

Ἀντώνιος.

„ Ἐψουσιν ὄψον νόσιμον τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Ἁγιος Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

„ Ἐκὼν ἀμείψας ὡς ὁ Δαβὶδ τὰς φρένας,

Θεόδωρος.

„ Βίον διέδρας, ἐ τὸν Ἀγγεὸς παμμακάρι.

Ὁ

(1) Οὗτος ὁ Ἁγιος Ταράσιος ἦτον θῆος πῶ κρητικῶπέπῳ καὶ ἀγιωτάτῃ Φωτίῳ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως τῶ ἐορπαζομένῳ κατὰ τῶν ἐκτῶ πῶ παρόντος. Σωῖγραφε δὲ καὶ ἐπιστολῶ εἰς τὸν Πάπαν Ῥώμης Ἀδελανὸν κατὰ Σιμωνιακῶν, τῶν ὁποῖαν ὄρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

(2) Πεθὶ πῶς ἐν Σαρδικῇ Συνοδῶ ὄρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

(3) Εἰς τὸν Ἁγιον αἶσον Ῥηγῖνον ἐγκάμιον ἔχει διὰ εἰχων πολιτικῶν ὁ μακαρίτης Καιοάεμος Δαπόντες ὁ Σκοπέλιος.

(4) Πεθῶπῶς δὲ καὶ ματαίως γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τῶ Σωαξάεμον πῶ Ἁγίῳ Ὑπατίῳ Ἐπισκόπῳ Γαγγρῶν. Ταῦτα γὰρ προεγράψαν κατὰ τῶν δεκάτῳ πεμπτῳ πῶ Νοεμβρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.
 „ Σπένδεις Θεῷ Μάρκελλε θερμῶ πῶ πόθῳ, Μάρκελλος.
 „ Θερμῶν σαλαγμῶν αἱμάτων ἐξ αὐχένου.
 Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΣ'. Μνήμη τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Πορφύριου Ἐπισκόπου Γάζης.

„ Ὡ τίς παρέλθαι; τίς δὲ καὶ παραδράμοι; Πορφύριος.
 „ Τὸν Πορφύριον κἂν παρῆλθεν ἐκ βίαις;
 „ Πορφύριοιο νέκυν κρύψε χθῶν εἰκάδι ἔκτη.

Οὗτος ἐκατάγεται ἀπὸ τὴν Πόλιν Θεσσαλονίκην, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ πλοσίων, κατὰ τὰς χρόνας Ἀρκαδίῃ τῷ Βασιλέως ἐν ἔτει τγς'. ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆ, ἐπῆγεν εἰς τὸ Μισῆρι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς μίαν σκῆτιν καὶ ἔγινε Μοναχός. Ὑστερα δὲ ἀπὸ πέντε χρόνας πηγαίνει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλὰς ἀπίστας φωτίζει μὲ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας τῆ. Διὰ τῆτο καὶ ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Πραῦλιον. Ὑστερον δὲ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Γάζης ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἰωάννην. Ἀφ' ἑ λοιπὸν ἔγινεν Ἐπίσκοπος, πολλὰ θαυμάσια ἐποίησε, καὶ πολλὰς ἀπίστας εἰς Θεογνωσίαν ἐπίστρεψεν. Ἐπειτα βλέπωντας τὰς ἐπαρχιώτας τῆ Χριστιανῆς, πῶς ἀδικεῦνται ἀπὸ τὰς ἑξουσιασὰς τῆς Γάζης, εἰδωλολάτραι ὄντας καὶ αἰρετικῆς, ἐπῆγεν εἰς Κωνσταντινῶπολιν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀδικημένων. Ἀνταμώσας δὲ τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Χρυσόσομον τὸν τότε Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινῆπόλεως, ἐδιηγῆθη εἰς αὐτὸν τὰς ἀδικίας τῶν τῆς Γάζης ἑξουσιασῶν, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀνέβη εἰς Κωνσταντινῶπολιν. Ὁθεν ἐσυσήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τῷ θείῳ Χρυσόσομῳ πρὸς τὸν Κεβικελάριον τῷ Βασιλέως Ἀμάντιον ὀνόματι.

Ἀπὸ δὲ τὸν Κεβικελάριον μαθῆσα ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία τὰς ὑποθέσεις τῷ Ἁγίῳ, ἐδέχθη μὲν αὐτὸν εὐμενῶς, ἀνέφερε δὲ τὰ περὶ αὐτῆ εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν προφητείαν ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἅγιος διὰ τὸ ἀρσενικὸν παιδίον, ὅπε ἔμελλον νὰ γεννήσῃν: ἦγεν τὸν μικρὸν Θεοδόσιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μαθὼν τῆτο, ἐχάρη καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἐπειτα γενῆ ἡ Βασίλισσα τὸν νέον Θεοδόσιον, καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ἅγιον Πορφύριον, εὐλογήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ὑποσχέθη νὰ τελειώσῃ ὅλα τὰ αἰτήματά τῆ, διὰ τὰ ὁποία παρεκάλεσε καὶ τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἐδυσκολεύετο μὲν εἰς τὰς ἀρχὰς, λέγων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διωχθῆν ἀπὸ τὴν Γάζαν οἱ εἰδωλολάτραι καὶ αἰρετικοί, διὰ τὴν πολλὴν χρησιμότητα αὐτῶν καὶ βοήθειαν. Ἡ δὲ Βασίλισσα ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν, ὅτι βαρεῖα μὲν εἶναι ἡ αἴτησις αὐτῆ, ὡ Δέσποτα, βαρυτέρα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ταύτης παραίτησις. Διὰ τῆτο ἔκλινε καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ λάβῃν τέλος τὰ ὑπὸ τῷ Ἁγίῳ ζητούμενα. Ὁθεν παρευθὺς ἐπέμφθησαν προσαγαῖ Βασιλικαί, ὅτι νὰ διωχθῆν ἀπὸ τὴν Γάζαν οἱ αἰρετικοί καὶ εἰδωλολάτραι, οἵτινες ἑξουσίαζον.

Τότε ὁ μακάριος Πορφύριος, πέρνωντας ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν, δύο κεντηνάρια χρυσίον, διὰ νὰ κτίσῃ Ἐκκλησίαν, καὶ διακόσια νομίσματα διὰ ἔξοδα, ἐγύρισεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆ. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ναὺς τῶν εἰδωλῶν, κατεκρήμνισε. τὰς δὲ αἰρετικῆς, ἐδίωξε. τὸν δὲ ναὸν τῷ Θεῷ τῶν Ἑλλήνων τῷ ὀνομαζομένῳ Μαρτῶ, κατέκαυσε μὲ τὴν φωτίαν, καὶ ἔκτισεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὅπου ἐδιώρισεν ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία. Διαλάμψας λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆ ὁ θείος ἕτος Πατὴρ, καὶ ποιήσας θαύματα πάμπολλα εἰς εἰκοσιτέσσαρας χρόνας, καὶ μῆνας ἑνδεκα, καὶ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (Τὸν ἑλληνικὸν τῆτος Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς εἰς πλάτος. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Τῶν Ἀγίων ἀνδρῶν τὰς ἄθλους (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ἣ ὠμίλησεν ὁ Χριστός ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ, ἦτοι τῶν πέντε αὐτῆς ἀδελφῶν, καὶ τῶν δύο αὐτῆς υἱῶν, καὶ Σεβασιανῆ τῆ Δεκός.

„ Ρίπτεισι τὴν σὴν Σαμαρεΐτιν εἰς φρέαρ,

Φωτεινή.

„ Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν Λόγε.

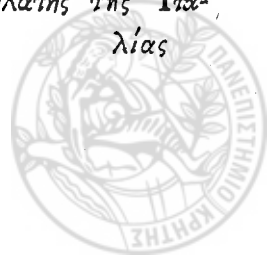
Κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλέως Νέρωνος ἐν ἔτει ξς'. διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τῆ αὐτῆ Νέρωνος οἱ δύο κορυφαῖοι Ἀπόστολοι ὁ Πέτρος καὶ Παῦλος, ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον ἐζήτην ἐπιμελῶς οἱ τύραννοι νὰ θανατώσεν τὰς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Φωτεινὴ μαζὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς Ἰωσὴν, εὐρισκομένην εἰς τὴν Καρθαγένην Πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, τὸ νῦν λεγόμενον Τένεξι, ἐκλήρυτε μὲ παρρησίαν τὸ Εὐαγγέλιον τῆ Χριστοῦ. Βίκτωρ δὲ ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τῆς Ἁγίας, ἔκαμεν ἀνδραγαθίαν καὶ νίκην εἰς τὸν τότε γενόμενον πόλεμον κατὰ τῶν Ἀβάρων, οἱ ὅποιοι ἐσράτευσαν ἐναντίον εἰς τὰς Ῥωμαίους, καὶ διὰ τῆτο ἔγινε στρατηλάτης, ἦτοι Ἀρχιστράτηγος, ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Ὁ γὰρ Βασιλεὺς μὴ ἠξεύρωντας, ὅτι ἦτον ὁ Βίκτωρ Χριστιανός, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸν ἐπρόσβαξε νὰ τιμωρῇ τὰς ἐκεῖσε εὐρισκομένας Χριστιανές.

Τῆτο δὲ αἰσῆσας ὁ Δούξ Σεβασιανός, λέγει πρὸς τὸν Βίκτωρα, ἐγὼ ἠξεύρω καλὰ ὡ στρατηλάτα, ὅτι εἶσαι Χριστιανός, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ σε ὁμῶ μὲ τὸν ἀδελφόν σε Ἰωσὴν, εἶναι καὶ αὐτοὶ Χριστιανοὶ, ἐπειδὴ ἠκολούθησαν εἰς τὸν πρότερον Μαρτυρήσαντα Ἀπόστολον Πέτρον. Ὁθεν κάμω ἐξάπαντος ἐκεῖνο, ὅπως σὲ ἐπρόσβαξεν ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ σε. Ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη, ἐγὼ θέλω νὰ κάμω τὸ θέλημα τῆ ἐπερανίου καὶ ἀθανάτου Βασιλέως Χριστοῦ, τῆ δὲ ἐπιγείῃ Βασιλέως Νέρωνος τὴν προσαγὴν, ἡ ὅποια ἐδόθη διὰ νὰ τιμωρῶ τὰς Χριστιανές, ταύτην, λέγω, τὴν προσαγὴν εἰδὲ νὰ αἰσῶ καταδέχομαι. Ὁ δὲ Δέκας, ἐγὼ, ἀδελφέ, τῆ εἶπε, σὲ συμβουλεύω ὡς γνήσιον φίλον μου ἐκεῖνα ὅπως σοι συμφέρει. διατὶ ἂν ἐσὺ καθίσῃς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ θελήσῃς νὰ κρίνῃς καὶ νὰ βασανίσῃς τὰς Χριστιανές, ἠξευρε ὅτι καὶ εἰς τὸν Βασιλέα θέλεις εὐαρεσῆσαι, καὶ τὰ ἄσπρα τῶν Χριστιανῶν θέλεις κερδήσαι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μητέρα σε καὶ ἀδελφόν σε γράφον, νὰ μὴ διδάσκῃ παρρησίᾳ τὰς Ἑλλήνας νὰ ἀρνέυνται τὴν πάτριον θρησκείαν, ἵνα μὴ καὶ σὺ κινδυνεύσῃς δι' αὐτὰς, κρυφίως δὲ ἔχετε τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ, καθὼς θέλετε. Τότε ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη. μή μοι γένοιτο νὰ κάμω τῆτο ὅπως λέγεις, ἦτοι τὸ νὰ τιμωρήσω ἐγὼ τὰς Χριστιανές διὰ νὰ κερδήσω τι ἀπὸ αὐτῶν, ἢ νὰ συμβουλεύσω τὴν μητέρα καὶ ἀδελφόν μου νὰ μὴ κηρύττῃν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Ἀλλὰ μάλις καὶ ἐγὼ κήρυξ εἶμαι, καὶ θέλω εἶμαι, τῆς Θεότητος τῆ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι. Ὁ δὲ Δέκας εἶπεν, ἐγὼ μὲν σὲ ἐσυμβέλευσα ἐκεῖνα, ὅπως σοι συμφέρει, σὺ δὲ σοχάσῃς τί ἔχεις νὰ κάμῃς.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δέκας, εὐθύς ἐτυφλώθη, καὶ πίπτωντας εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς πόνος τῶν ὀμματίων τῶν, ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁθεν ἐσῆκωσαν αὐτὸν οἱ παρῆκωτες, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς κλίβανον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ λαλήσῃ τελείως. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐφώναζε μὲ μεγάλῃ φωνῇ, λέγων, ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Πιγαίνωντας δὲ ὁ Βίκτωρ εἰς αὐτὸν, τί πόσον ὀγλίγωρα, τῆ εἶπεν, ἐμεταβάλλῃς; ὁ Δέκας ἀπεκρίθη, ὁ Χριστὸς μὲ προσκαλεῖ, γλυκύτατε Βίκτωρ. Ὁθεν εὐθύς κατηχθεὶς ἀπὸ τὸν Βίκτωρα, ἐβαπτίσθη, καὶ εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν Ἁγίαν κολυμβήθραν, παρευθὺς ἔλαβε τὸ φῶς τῶν ὀμματίων τῶν, καὶ ἐδόξαξε τὸν Θεόν. Βλέποντας δὲ τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων τὸ παράδοξον τῆτο θαῦμα, ἐφοβήθησαν, μήπως καὶ αὐτοὶ πάθῃν τὰ ὅμοια, καὶ διὰ τῆτο ἐπρόσβηξαν εἰς τὸν Βίκτωρα καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ ταῦτα ἐφθασεν εἰς τὰ αὐτὰ τῆ Νέρωνος ἡ φήμη αὕτη, ὅτι ὁ στρατηλάτης τῆς Ἰτα-

λίας

λίας Βίκτωρ, καὶ ὁ Δέσπας τῆς αὐτῆς Σεβαστιανός, κηρύττωσι τὸ κήρυγμα Πέτρος καὶ Παύλου, καὶ ὅλες τῆς Ἑλληνικῆς προσφέρουσι εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως. Καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ στρατηλάτου Φωτεινὴ μαζὶ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Ἰωσῆν, πηγαίνουσα εἰς τὴν Καρθαγένην, κάμνει καὶ ἐκεῖνη τὰ ἴδια. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἀναψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ παρευθὺς σέλλει στρατιώτας εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ φέρουσι ἔμπροσθέν τε τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένου Χριστιανῶν ἀνδράσ τε καὶ γυναῖκας. ἐφάνη δὲ προτίτερα εἰς ἐκεῖνος ὁ Κύριος λέγων. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ εἶμαι μαζὶ μετὰ ὑμῶν, καὶ ὁ Νέρων θέλει νικηθῆναι ὡς μετὰ τῆς συντροφίας τε. Ἐφάνη δὲ καὶ ξεχωριστὰ εἰς τὸν Βίκτωρα καὶ τοῦ εἶπεν. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα, θέλει εἶναι τὸ ὄνομά σου Φωτεινός, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφωτίσθησαν διὰ μέσου σου, καὶ ἐπροσφέρθησαν εἰς ἐμένα διὰ τῆς πίστεως. Τὸν δὲ Σεβαστιανὸν ἐδυναμώσω εἰς τὸ μαρτύριον μετὰ τῆς λόγους σου, καὶ μακάριος εἶναι ὁποῖος ἕως τέλους ἀγωνισθῆναι.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνέβη εἰς τῆς Οὐρανός. ἀπεκαλύφθησαν δὲ ἐκ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν εὐεῖνα, ὅπως ἐμελλόν νὰ τῆς ἀπολυθῆσιν. Ὁθεν ἀναχωρήσασα αὐτὴ ἀπὸ τὴν Καρθαγένην, ὡς μετὰ πλῆθος Χριστιανῶν, ἐπέστη εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν. Ἐσεύσθη δὲ ἕλη ἡ Πόλις λέγουσα, ποία εἶναι αὐτὴ, ὅπως ἦλθεν ἐδῶ μετὰ τὸσον πλῆθος; ποία εἶναι ὅπως κηρύττει τὸν Χριστὸν μετὰ τὸσον παρρησίαν; τότε ἐφέρθη ἀπὸ τῆς στρατιώτας εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ὁ Φωτεινός ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας, ὁμοίως καὶ ὁ Δέσπας Σεβαστιανός. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ ἐπρόλαβε καὶ ἐπέστη ἔμπροσθεν εἰς τὸν Νέρωνα ὡς μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Ἰωσῆν καὶ τοὺς Χριστιανούς. Βλέπωντας δὲ αὐτῆς ὁ Νέρων, τῆς ἐρώτησε, διὰ ποῖον αἴτιον ἦλθετε εἰς ἡμᾶς; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, διὰ νὰ σὲ διδάξωμεν νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν.

Οἱ δὲ παρεστῶτες ἄρχοντες εἶπον εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ Δέσπας Σεβαστιανός καὶ ὁ στρατηλάτης Βίκτωρ, οἱ ὅποιοι δὲν στείθονται εἰς τῆς Θεός, αὐτοὶ ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Βασιλεὺς εἶπεν, ἄς ἔλθω. καὶ ὅταν ἐκεῖνοι ἐπαραστάθησαν ἔμπροσθέν τε, τῆς λέγει, τί εἶναι αὐτὰ ὅπως ἤκουσα διὰ λόγους σου; οἱ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν. ὅσα ἤκουσας διὰ λόγου μας, ὁ Βασιλεῦ, ἀληθινὰ εἶναι. Ὁ δὲ Βασιλεὺς βλέπωντας τῆς Ἁγίας μετὰ ἄγριον ὄμμα, ἀρνεῖσθε, τοὺς εἶπεν, ἐσεῖς τὸν Χριστὸν, ἢ προτιμᾶτε νὰ ἀποθάνετε μετὰ κακὸν θάνατον; οἱ δὲ Ἅγιοι σπικόντες τὰ ὀμμάτια τῆς εἰς τὸν Οὐρανόν, μὴ γένοιτο! ἀπεκρίθησαν, μὴ γένοιτο εἰς ἡμᾶς Χριστὸν Βασιλεῦ νὰ χωρισθῆμεν ἀπὸ τὴν πίσιν καὶ τὴν ἀγάπην σου! ἔπειτα πάλιν ἐρώτησεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἁγίας. πῶς ὀνομάζεσθε ἐσεῖς; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. ἐγὼ μὲν ἡ πρώτη ἀδελφὴ, ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεόν μου, Φωτεινὴ. ἡ δὲ δευτέρα μετὰ ἀδελφὴ, ὀνομάζεται Ἀνατολή. ἡ τρίτη ὀνομάζεται Φωτὸς. ἡ τετάρτη Φωτὶς. ἡ πέμπτη, Παρασκευὴ, καὶ ἡ ἕκτη Κυριακή. Ἀπὸ τῆς υἱῶν μου δὲ, ὁ μὲν πρῶτος, ὀνομάζεται Βίκτωρ, ἀπὸ δὲ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν μετωνομάσθη Φωτεινός. ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως εἶναι μαζὶ μετὰ, ὀνομάζεται Ἰωσή. Τότε ὁ Νέρων τοὺς λέγει, ὅλοι ἐσεῖς ἐσυμφωνήσετε νὰ τιμωρηθῆτε καὶ νὰ ἀποθάνετε διὰ τὸν Ναζωραῖον; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. καὶ ὅλοι ἡμεῖς διὰ τὴν αὐτὴ ἀγάπην χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι ἀποθνήσκωμεν. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς νὰ τζακισθῆν μετὰ μπάλλας σιδηρᾶς οἱ ἄρμοι τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν τῆς. καὶ λοιπὸν εὐθὺς ὅπως ἐφέρθη ἐκεῖ ἕνα ἀμῶνι, ἔβαλαν οἱ Ἅγιοι τὰς χεῖρας τῶν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ ἄρχισαν νὰ τῆς κτυπῶν οἱ ὑπηρεταὶ ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἕως εἰς τὴν ἕκτην. καὶ αὐτοὶ μὲν, ἀλλάχθησαν τρεῖς φοραῖς, κτυπῶντες τὰς χεῖρας τῶν Ἁγίων. οἱ δὲ Ἅγιοι δὲν αἰσθάνοντο τελείως τὴν βίασιν, ὅτε αἱ χεῖρες τῶν ἐσυντρίφθησαν.

Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐπαράχθη, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κόψω τὰς χεῖρας τῶν Ἁγίων. παρευθὺς δὲ οἱ ὑπηρεταὶ ἔδεσαν τὰς χεῖρας τῶν, καὶ τὰς ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ ἀμῶνι, καὶ κατεβάσαντες ἐπὶ φοραῖς τὰ μαχαίρια, τίποτε δὲν ἐπατόρωσαν, ἀλλὰ ἐπαραλύθησαν καὶ ἐπέσον κάτω ὡς νεκροί. Ἡ δὲ Ἁγία ἀβλαβῆς διαφυλαχθεῖσα ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε

καί-

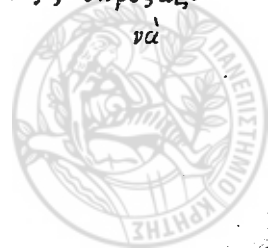

χαίρσα τὰ τῷ Δαβίδ λόγια. „ Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ ἐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσεμι
 „ ἄνθρωπος. ” Ἀρχισε λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς νὰ ἀπορῆ κὶ νὰ διαλογίζεται, μὲ ποίους τρόπους κὶ
 τέχναις νὰ νικήσῃ τὸς Ἁγίους. κὶ τὸς μὲν ἄνδρας, ἐπρόσαξε νὰ βάλῃ εἰς μίαν σκοτεινοτάτην
 φυλακὴν. τὴν δὲ Ἁγίαν κὶ τὰς ἀδελφάς της, ἐπρόσαξε νὰ τὰς ὑπάγῃ μέσα εἰς τὸ χρυσὸν τε
 κεβέκλιον, κὶ ἐκεῖ νὰ σρώσῃ ἐπὶ κλίνας χρυσᾶς, κὶ ἐπὶ χρυσοῦς θρόνους, κὶ τράπεζαν, κὶ
 νὰ βάλῃ ἔμπροσθέν των ἄσπρα πολλὰ, κὶ σολίδια χρυσᾶ, καὶ φορέματα καὶ ζώναις χρυσᾶς.
 Ἐπειτα ἐπρόσαξε κὶ τὴν θυγατέρα τῆ Δομνίαν, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μὲ τὰς δελεούτρας της, κὶ νὰ
 συνομιλῇ μὲ τὰς Ἁγίας. Βλέψασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὴν Δομνίαν, εἶπεν εἰς αὐτήν, χαί-
 ρε ἡ τῷ Χριστῷ νύμφη. ἡ Δομνίνα ἀπεκρίθη, χαίροις κὶ σὺ κυρία μου Φωτεινὴ ἡ λαμπάδα τῷ
 Χριστῷ. Ἀκέσασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὸ ὄνομα τῷ Χριστῷ, εὐχαρίστησεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ
 ἀγκαλισαμένη τὴν Δομνίαν ἐφίλησεν αὐτήν. ἔπειτα τὴν ἐκατήχησεν ὁμοῦ μὲ τὰς ἑκατὸν δε-
 λεούτρας της, κὶ τὰς ἐβάπτισεν ὅλας. κὶ τὴν μὲν Δομνίαν, μετωνόμασεν Ἀνθῶσαν, τὴν δὲ
 μεγαλιτέραν δελεούτραν της, ὠνόμασε Στεφανίδα. Παρευθὺς δὲ ἐπρόσαξεν ἡ Ἁγία Ἀνθῶσα, κὶ
 ἐμοίρασεν εἰς τὸς πτωχεῖς ὅλα τὰ ἄσπρα κὶ σολίδια, ὅπως ἦτον μέσα εἰς τὸ κεβέκλιον.

Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, κὶ προσάξει νὰ καύσῃ ἐπὶ ἡμέρας ἕνα
 καμίνι, κὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ βάλῃ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, κὶ ὅλες τὸς συντρόφους της ἄνδρας τε
 κὶ γυναῖκας. Ἀφ' ἧ δὲ τῷτο ἔγινεν, ἔμειναν οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου ἡμέρας τρεῖς.
 Ὁ δὲ τύραννος νομίζωντας, ὅτι κατεκαύθησαν ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἐπρόσαξε νὰ ανοιχθῇ τὸ κα-
 μίνι, κὶ τὰ κόκκαλα τῶν Ἁγίων νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν. Ἀνοιξαντες δὲ, εὐρήκαν, ὡ τῷ
 θαύματος! ὅλες τὸς Ἁγίους σώεις κὶ ἀβλαβεῖς, δοξάζοντας κὶ εὐλογώντας τὸν Θεόν. Ὅθεν ἐξέ-
 σισαν ἅπαντες, ἐπειδὴ τελείως δὲν ἠγγισεν εἰς αὐτοὺς ἡ φωτία. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦ-
 μα, καθὼς εἶδον κὶ ἤκουσαν οἱ ἐν τῇ Ῥώμῃ εὐρισκόμενοι, ἐξεπλάγησαν, κὶ ἐδόξαζον κὶ αὐτοὶ τὸν
 Θεόν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς τελείως ἀσύνητος ὢν, ἐπρόσαξε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς Ἁγίους μάρτυρας θανα-
 τηφόρον φαρμάκι. Ἐκαλέσθη δὲ ὁ μάγος, Λαμπάδιος ὀνομαζόμενος, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ
 φαρμάκι, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε πρῶτον ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, λέγασα πρὸς τὸν μάγον, δὲν ἔπρεπεν ὁ-
 λότελα νὰ πιάσωμεν ἀπὸ τὰς χεῖράς σου τὸ φαρμάκι κὶ νὰ τὸ πῖωμεν, ἐπειδὴ κὶ εἶσαι ἀκάθαρ-
 τος. Ὅμως διὰ νὰ γνωρίσης ἐσὺ ὦ Βασιλεῦ, καὶ ὁ κατασκευάσας τὸ φαρμάκι μάγος τὴν δύναμιν
 τοῦ Χριστοῦ κὶ Θεοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πίνω αὐτὸ προτίτερα ἀπὸ ὅλες ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ μου,
 ἔπειτα θέλῃ πῖναι αὐτὸ κὶ ὅλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου.

Ἀφ' ἧ δὲ τῷτο ἔπιον ὅλοι, καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, βλέπων ὁ μάγος, ἐξεπλάγη. εἶτα θεω-
 ρήσας τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, ἔχω, εἶπε, κὶ ἄλλο φαρμάκι πολλὰ δυνατώτερον, κὶ ἂν ἐσεῖς πῖ-
 τε πῦτο κὶ δὲν βλαφθῆτε, ἔχω κὶ ἐγὼ νὰ πισεύσω εἰς τὸν Χριστὸν σας. Ἐπειδὴ δὲ ἔπιον ὅλοι κὶ
 ἀπὸ ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἔπαθον κανένα κακὸν: πύτῃ χάριν ἐπῆρεν ὁ μάγος τὰ μαγικά τε βιβλία κὶ
 τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν φωτίαν, κὶ πισεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη καὶ μετωνομάσθη Θεόκλη-
 τος. Τῷτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσαξε νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὸ μέσον τῶν Ἁγίων, κὶ νὰ
 ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, καὶ ἔτσι προτίτερα ἀπὸ τὸς
 ἄλλους, ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁ αἰόιδιμος Θεόκλητος, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν ἀφθάρτην
 Στέφανον. Τῶν δὲ ἄλλων Ἁγίων ὁμοῦ καὶ τῆς μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς, ἐπρόσαξε νὰ κόψῃ
 τὰ νεῦρα. τούτῃ δὲ γενομένῃ, οἱ Ἅγιοι ἐπερίπαζον τὸν Βασιλέα κὶ τὸς Θεοὺς τε. Τότε ὁ
 ἀλιτήριος προσάξει νὰ ποτίσῃ μὲν τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν μολίβι βρασμένου μαζὶ μὲ τιάφι,
 νὰ χύσῃ δὲ πῦτο καὶ εἰς τὰ αὐτὰ τῶν ἄλλων Ἁγίων.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην, εὐχαριστῶμέν σοι Κύριε ὁ Θεὸς
 ἡμῶν ἔλεγον, ὅτι διὰ μέσῃ τῷ βρασμένου μολιβίου, ἐδρόσισας τὰς καρδίας μας, αἱ ὁποῖαι
 ἐδιψῶσαν, ὡσὰν ἀπὸ μεγάλην καύσιν. Τότε ὁ Νέρων θαυμάζων κὶ ἐκπληττόμενος, ἐπρόσαξε

να κρεμασθῶν οἱ Ἅγιοι, καὶ ἔτι να ξεσχίζωνται δυνατὰ εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ να κατακαίωνται μετὰ ἀναμμένας λαμπάδας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἅγιοι προσευχήθῃτες, ἐδυναμώθησαν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, διὰ τῆτο θυμωθεὶς ὁ Νέρων, ἐπρόσαξε να ἐνωθῆ ἡ σάκη ὁμοῦ μετὰ ξύδι, καὶ ἔτσι να χυθῆ μέσα εἰς τὰς μύτας τῶν Ἀγίων. Ταύτην δὲ τὴν βάσανον λαμβάνοντες οἱ Ἅγιοι, τὸ ξύδι οὖν, εἶπον, ὦ Βασιλεῦ, γλυκύτερον φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ μέλι καὶ τὸ κηρίον.

Ἐκ τῆτος λοιπὸν θυμωθεὶς ὁ τύραννος περισσότερον, ἐπρόσαξε να εὐγάλην τὰς ὀφθαλμούς τῶν Ἀγίων, καὶ να ρίψῃ αὐτὰς εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, ἡ ὁποία ἦτον γεμάτη ἀπὸ φαρμακερὰ ὀφίδια καὶ ἄλλα ζῴφια. καὶ ὡ τῆ θαύματος! τὰ μὲν φαρμακερὰ ἐκεῖνα ζῴφια, ἐνεκράθησαν, ἡ δὲ βρῶμα ὁποῦ εὐγαινεῖ ἀπὸ ἐκεῖ, μετεβλήθη εἰς εὐωδίαν, καὶ τὰ σκόπος τῆς φυλακῆς, ἔγινε φῶς ὑπὲρλαμπρον. Τότε γὰρ ὁ Χριστὸς ἐφάνη ἀνάμεσα εἰς τὰς Ἀγίας, καὶ λέγει εἰς αὐτὰς, εἰρήνη ὑμῖν. καὶ πιάσας τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν ἀπὸ τὸ χέρι, ἐσήκωσεν αὐτὴν καὶ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι μετὰ ὑμῶν πάντοτε, ὅθεν μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ μᾶλλον πάντοτε χαίρετε. καὶ μαζί μετὰ τὸν λόγον τῆ, εὐθύς ἔπεσαν ἀπὸ τὰς ὀφθαλμούς τῶν ὡσάν λεπία, καὶ ἔτσι οἱ Ἅγιοι ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτιων τῆς, καὶ εἶδον τὸν Κύριον, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν. Ὁ δὲ Κύριος εὐλογῶν αὐτὰς, εἶπεν. ἀνδρείνεσθε. καὶ δυναμῶνεσθε. καὶ ἔτι ἀνέβη εἰς τὰς Οὐράνας.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Νέρων ἀφήσε τὰς Ἀγίας εἰς τὴν φυλακὴν χρόνος τρεῖς, ἵνα ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν τελειώσωσι τὴν ζωὴν τῆς μετὰ πικρὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν οἱ τρεῖς χρόνοι, εἶχεν ὁ Βασιλεὺς ἕνα δῆλον κλεισμένον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπρόσαξε να τὸν ἐμβάλῃ. Πιγαίνοντες δὲ οἱ ἀπεσαλμένοι διὰ να εὐγάλην τὸν δῆλον, εὐθύς ὡσὲν εἶδον τὰς Ἀγίας Μάρτυρας ὑγιεῖς καὶ δυνατὰς, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι οἱ τυφλωθέντες Γαλιλαῖοι, βλέπουν καὶ εἶναι ὑγιεῖς. καὶ ὅτι ἡ φυλακὴ λάμπουσα ἀπὸ φῶς, καὶ ἀπὸ μύρα εὐωδιάζουσα, μετεβλήθη εἰς οἶκον Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν συντρέχοντες οἱ Ἕλληνες, βαπτίζονται ἀπὸ αὐτὰς, πιστεύοντες εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν κηρυττόμενον Χριστόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξεπλάγη. καὶ ἀποσεύλας ὑπὲρ τῆς, ἔφερε τὰς Ἀγίας ἔμπροσθέν τῆ καὶ λέγει τῆς. δένσας ἐδιωρίσαμεν μετὰ προσαγὴν Βασιλικὴν, να μὴ κηρύττετε τὸν Χριστόν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῶν Ῥωμαίων; πῶς λοιπὸν ἐσεῖς εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενοι, κηρύττετε τὸν Χριστόν; να ἤξεύρετε, ὅτι διὰ τῆτο θέλω σὰς βασανίσω μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας τιμωρίας. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν, ἐκεῖνο ὡσὲν θέλεις ποιήσον. διότι ἡμεῖς δὲν θέλομεν παύσομεν ἀπὸ τὸ να κηρύττομεν τὸν Χριστόν, ὁποῦ εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ποιητὴς τῆ παντὸς. Τότε ὁ Νέρων θυμωθεὶς, ἐπρόσαξε να σαυρώσῃ τὰς Ἀγίας κατακέφαλα εἰς τρεῖς ἡμέρας, καὶ να ξεσχίξῃ τὰς σάρκας τῶν μετὰ βένευρα, ἕως ὡσὲν να διαλυθῶσιν αἱ ἀρμονίαι αὐτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ τῆτο ἔγινεν, ἐπρόσαξε να μείνου κρεμασμένοι ἀκόμη τέσσαρας ἡμέρας. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν πιγαίνοντες οἱ δῆμιοι να ἰδῶν, ἀνίσως καὶ ἔξῃ οἱ Ἅγιοι, καθὼς εἶδον αὐτὰς κρεμασμένους, αὐτοὶ μὲν οἱ δῆμιοι, ἐτυφλώθησαν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου καταβάς ἀπὸ τῆς Οὐράνης, ἔλυσε τὰς Ἀγίας. εἶτα χαίρεισας αὐτὰς, τὰς ἀφῆκεν ὑγιεῖς.

Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ σπλαγχνισθεῖσα τὴν τυφλωσιν τῶν δημίων, ἐπροσευχῆθη, καὶ εὐθύς ἐκεῖνοι ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. ὅθεν ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστόν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων, ἐθυμώθη, καὶ ἐπρόσαξε να εὐγάλην τὸ δῆμα τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς. τούτῃ δὲ γενομένη, ἡ Ἁγία ἔφαλλε λέγουσα. „Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνωσάς με. ἀφ' οὗ δὲ εὐγάλην τὸ δῆμα τῆς, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμόν, τὴν δὲ Ἁγίαν ἔρριψαν εἰς ἕνα ξηροπήγαντον. Τὸν δὲ Ἁγιὸν Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἰωσήν πιάσαντες, ἔκοψαν τὰ κρῦφια αὐτῶν μέλη καὶ τὰ ἔρριψαν, αὐτὰς δὲ ἐσφάλισαν μέσα εἰς ἕνα παλαιὸν λυτρὸν. Τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς παρέσπεσεν ἔμπροσθέν τῆ ὁ Νέρων. καὶ πρῶτον μὲν, ἐπρόσαξε να κόψῃ τὰ βυζιάτων, ἔπειτα να εὐγάλην τὸ δῆμα τῶν. Ὅταν λοιπὸν ἐπῆγαν οἱ δῆμιοι διὰ να ἐκδάρου τὴν Ἁγίαν Φωτίδα, τὴν τετάρτην ἀδελφὴν, δὲν ἐκαταδέχθη ἐκεῖνη να πιασθῆ ἀπότινα, καθὼς

καὶ λοιπαὶ ἀδελφαὶ τῆς, ἀλλὰ μόνη ἐσάθη ἀνδρείως, καὶ ἔκδαραν τὸ δέσμα τῆς. Ὡσε ἑθαύμασεν ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοψυχίαν τῆς.

Διὰ τῆτο θυμωθεὶς δυνατὰ, ὕσερα ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην ἐπετόνησεν ὁ Θηριώδης καὶ ἄλλων κατὰ τῆς Ἁγίας Φωτίδος, πολλὰ δεινὴν καὶ ὀλεθρίαν. Ἐπρόσβαξε γὰρ νὰ κλίνου με βίαν τὰς κορυφαὶς δύο δένδρων, ὅπῃ ἦεν εἰς τὸ περιβόλιόν τε, καὶ εἰς αὐτὰς νὰ δέσων τὴν Ἁγίαν. Ἐπειτα ἐπρόσβαξε νὰ ἀφήσων πάλιν τὰς κορυφαὶς νὰ γυρίσων εἰς τὸ πρότερον σχῆμάτων. Ὄθεν ὑπὸ τέτων σχισθεῖσα ἡ Ἁγία εἰς δύο μέρη, παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἔλαβε τὸν τῆ Μαρτυρίαις ἀμάραντον Στέφανον. Τότε ἐπρόσβαξε νὰ ἀποκεφαλίσων μὲν ὅλους τὰς Ἁγίαις, μόνην δὲ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν νὰ ἐκβάλλου ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, καὶ νὰ τὴν βάλλου εἰς τὴν φυλακὴν. Ὄθεν αὐτὴ ἐλυπεῖτο, διατὶ ἔμεινε μοναχὴ καὶ δὲν ἐσεφανώθη μαζὶ με τὰς λοιπάς τῆς ἀδελφάς. Διὰ τῆτο ἐδέετο τῆ Θεῶ περὶ τέτω, ὁ ὁποῖος ἐφανισθεὶς εἰς αὐτὴν, καὶ σφραγίζωντάς τιν με τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς Σταυροῦ τρεῖς φοραῖς, καὶ γεμίσας αὐτὴν ἀπὸ χαρὰν, τὴν ἐκατάσσειεν ὑγιῆ. Ὑσερον δὲ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, ὑμνεῖσα καὶ εὐλογεῖσα τὸν Θεόν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας αὐτῆ. (1)

Ἡ Ἁγία Ἀνατολή ἡ δευτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Ἀνατολὴν εὐρηκε τὴν νομιμένην, Ἀνατολή.

» Ἀνατολὴ τμηθεῖσα γενναιοφρόνως.

Ἡ Ἁγία Φωτὴ ἡ τρίτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Φερὴν παλάντων μυρίων ἀνταξίαν, Φωτὴ.

» Φωτὴ φέρει σοὶ τὴν κάραν φώτων Πάτερ.

Ἡ Ἁγία Φωτὶς ἡ τετάρτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰς δύο προσδεθεῖσα δένδρα καὶ διαμερισθεῖσα, τελειεῖται.

» Δώσεις ἑπαθλον δενδροῦθλω Φωτίδι, Φωτὶς.

» Δενδρῶνα σεπτὸν τῆς Ἐδέμ Θεῶ Λόγε.

Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἡ πέμπτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος πὴν αὐχένα, Παρασκευὴ.

» Ἐτοιμον εἶχε καὶ παρσκευασμένον.

Ἡ Ἁγία Κυριακὴ ἡ ἕκτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Ἐκ Κυριακῆς εὐδὲ τῆ ξίφος φόβος, Κυριακὴ.

» Τῆ Κυρία πὴν θεῶν ἐκβάλλει φόβον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Φωτεινός, ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Τὶς ἔπος ἀτμός ἐν ζεόντων αἱμάτων, Φωτεινός.

» Φωτεινός ἄρτι Μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἰωσή, ὁ δεύτερος υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνε τὰ ξίφος, Ἰωσή.

» Ἰωσή δὲ τράχηλος εὐφρίττει ξίφος.

Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δεξ, εἰφεὶ τελειεῖται.

» Σεβαστιανῶ τῆτον εἶπω πὴν λόγον, Σεβαστιανός.

» Σεβάζομαί σε τὴν κάραν τετμημένον.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βίκτωρ, εἰφεὶ τελειεῖται.

* » Βίκτωρ ἐπ' ὠμοῖς τὴν κεφαλὴν ἐκ ἔχων,

* Βίκτωρ.

» Κεῖται πρὸ τῆς γῆς ἐκταθεὶς μέγας μέγα.

* Ὁ

(1) Τῆσο πὸ ἴδιον Συναξαριον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς διόρισκεται μεταφρασμένον καὶ εἰς πὸ κέον Ἐκλόγιον.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χριστόδωλος, εἴφει τελειῖται.

* „ Κληῖσις διδάσκει τίς σὺ, καὶ δῆλος τίνος,

* Χριστόδωλος.

„ Σπάθη δὲ Χριστόδωλε, ποῖόν σοι τέλος.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης Κάλφας, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αφοε'. εἴφει τελειῖται.

* „ Πληγὰς ἀριθμεῖν μὴ Ἰωάννη θέλε,

* Ἰωάννης.

„ Σκηναὶ δὲ μάλλον, ἃς ἔχει ἔνδον πόλος. (1)

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΖ'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆ Προκοπίου τῆ Δεκαπολίτι.

„ Οὐδὲν δεκαπολίτι γῆς πᾶσαι Πόλεις,

Προκόπιε *

„ Πρὸς τὴν νοτιὴν ἔνθα περ πάτη Πόλιν.

„ Εἰκάδι ἐβδομάτη Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Ὅπως ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας Λέοντος τῆ Ἰσαύρου καὶ Εἰκονομάχου ἐν ἔτει ςμ'. καὶ πρότερον μὲν ἔγινε Μοναχὸς, καὶ διαπεράσας καθε ἄσκησιν με ἀκρίβειαν, ἐκαθάρισε τελείως τὸν ἑαυτὸν τε. Ὑστερον δὲ ἀνδρείως ἠλεγξε τὰς αἰρετικὰς ἐκείνας, οἱ ὁποῖοι ἀθέτην τὴν σάρκωσιν τῆ Θεῆ Λόγου, ὡς μὴ προσκινῶντες τὴν τῆ Χριστοῦ ἔνσωμον Εἰκόνα, καὶ ἐβέβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅχι μόνον με λόγου, ἀλλὰ καὶ με πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίης Μάρτυρος Γελασίας τῆ ἀπὸ Μίμων, ὅς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαῖξαι, βαπτίζεται ἀληθῶς καὶ εἴφει τελειῖται.

„ Φώτισμα μέλλων ἐγγελῶν γελᾶς πλάνην,

Γελάσιος.

„ Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε τέμνη τὴν κάραν.

* Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Θαλλέλαιος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (2)

„ Ὁ Θαλλέλαιος φαδρὸς ἦκει πρὸς Πόλιν,

Θαλλέλαιος.

„ Θαλλοῖς ἐλαίων ἀρεταῖς ἐσεμμένους.

Ὅπως ἐκατάγεται ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Πόλιν τῶν Γαβάλων, ἡ ὁποία πῶρα ὀνομάζεται Γιβέλ, εὑρισκομένη ἐν τῇ Συρίᾳ, καὶ ἀπέχεσσα τῆς Λαοδικείας μίλια δεκαοκτὼ πρὸς νότον. Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Πόλιν αὐτὴν ἕως ἑξήκοντα ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν ἕως δύο ἡμισυ μίλια, εὐρήκην ὁ Ὁσῖος ἕως ἑνα τόπον ὑψηλόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἕνας ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὰς Δαίμονας, καὶ τιμώμενος με πολλὰς θυσίας ἀπὸ τὰς εἰδωλολάτραις, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μίαν μικρὰν καλύβην. Βλέποντες δὲ οἱ Δαίμονες, πῶς ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁ τῆ Θεῆ ἄνθρωπος Θαλλέλαιος, ἐπιχειροῦντο μὲν νὰ θανατώσων αὐτὸν, δὲν ἐδύνοντο δέ. ἕνα μὲν, διατί ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀδίστακτος πίσις τῆ Ὁσῖου, ἐφύλαττεν αὐτόν. καὶ ἄλλο δέ, διατί ἢ τοῦ Θεῆ χάρις τὸν ἐβοήθει. Μὴ δυνάμενοι λοιπὸν οἱ Δαίμονες νὰ βλάψων τὸν Ὁσῖον, ἐγέμισαν ἀπὸ θυμὸν, καὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων δένδρων, τὸσον, ὅπερ αἰφνιδίως ἐξερρίζωσαν περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια δένδρα.

Ἐπει-

(1) Τὸ Μαρτύριον πάντα ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὐκ ὀρθῶς δὲ ἔστι γράφεται Ὁμολογητῆς παρὰ τῷ Μίμωνι.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ μὲ αὐτὸ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ φοβήσῃ τὸν τῷ Χριστῷ ἀγωνιστὴν, ἐφεύρηκαν οἱ ἀλιτήριοι ἄλλας μηχανάς. Διότι συναχθέντες τὴν νύκτα, ἐμεταχειρίζοντο θρήνες καὶ ὀλολυγμῆς. ἔπειτα δείχνοντες λαμπάδας ἀναμμένες, ἐσπέδαζον νὰ βάλῃν φόβον εἰς τὴν καρδίαν τῷ Ὁσίου. Ἐπειδὴ δὲ ὅλας τὰς μηχανὰς τῶν Ὁσίου κατεφρόνισε, τῆτι χάριν ἀφίσαντες αὐτὸν οἱ Δαίμονες, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ὁσιος κατασκευάσας δύο τροχούς, ἀπὸ τῆς ὁποῖας ὁ κάθε ἕνας ἦεν μέγας δύο πήχεις, ἐσυνάρμοσε καὶ τῆς δύο μὲ σανίδια, ὄχι πυκνὰ, ἀλλὰ ἀραιὰ. Ἐπειτα καθίσας εἰς τὸ μέσον τῶν τροχῶν, ἐκάρφωσε μὲ καρφία τὰ ἀραιὰ ἐκεῖνα σανίδια, καὶ ἐκρέμασε τὸν διπλὸν ἐκεῖνον τροχὸν εἰς τόπον ἀσκήσεως, καὶ ἔτξι καθήμενος μέσα εἰς αὐτὸν, μᾶλλον δὲ κρεμάμενος, διεπέρασε χρόνος δέκα. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε σῶμα μέγαν, διὰ τῆτο, ὅταν ἐκάθητο, δὲν ἐδύνετο νὰ σηκώσῃ ἐπάνω τὸν λαμόν τε, ἀλλὰ σκυπτὸς ἐκάθητο πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον ἀκρυβισμένον εἰς τὰ γόνατά τε.

Πρὸς τῆτην τὸν Ὁσιον ἐπῆγε μίαν φοράν ὁ Κύριος Θεοδώριτος, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ τὸν Βίον τῷ ἁγίῳ ἁγιῶ εἰκοσῷ ὀγδῶ τῆς Φιλοθέου Ἰσορίας, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐμεταχειρίζετο τὸν καινέριον ἐκεῖνον τρόπον τῆς ἀσκήσεως; ὁ δὲ Ὁσιος ἀπεκρίθη, ἐγὼ ἐπειδὴ καὶ εἶμαι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς ἀμαρτίας, καὶ πιστεύων, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ αἱ τιμωρίαι ἐκεῖναι, ὅπως φοβερίζει ὁ Θεὸς κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν, διὰ τῆτο ἐφεύρηκα τὸν καινέριον τῆτου τρόπου τῆς ζωῆς, μηχανεύομενος εἰς τὸ σῶμά μου κάποιας μετρίως τιμωρίας εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν, ἵνα ἐλαφρῶσω τὸ βάρος τῶν ἐλπιζομένων ἐκείνων τιμωριῶν τῆς μελλέσης κολάσεως. Χειρότεροι δὲ εἶναι αἱ τιμωρίαι ἐκεῖναι, ὄχι μόνον κατὰ τὴν ποσότητα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ποιότητα, διατι εἶναι σαρικαὶ καὶ ἀκέραιαι. Κάθε δὲ πρᾶγμα, ὅπως εἶναι σαρικὸν καὶ χωρὶς τὴν γνώμην τῷ ἀνθρώπῳ, αὐτὸ εἶναι πολλὰ λυπηρὸν. Ἐκ τῆ ἐναντίας δὲ, ἐκεῖνο ὅπως εἶναι θεληματικὸν καὶ ἐκέραιον, καὶ καὶ κοπιαστικὸν εἶναι καὶ λυπηρὸν, τῆτο ὅμως εἶναι κατώτερον κακόν. Διατι ὁ κόπος ἐκεῖνος, εἶναι θεληματικὸς καὶ ὄχι βίαιος καὶ δυναστικός. Ἀνίσως λοιπὸν μὲ τὰς μικρὰς ταύτας θλίψεις ὀλιγοσεύσω τὰς μελλέσας μεγάλας τιμωρίας, βέβαια ἀποκτῶ ἕνα μέγαν κέρδος.

Ταῦτα ἀκέραιος ὁ Θεοδώριτος, ἐθαύμασε πολλὰ διὰ τὴν ἀγχινοίαν τῷ Ὁσίῳ, διότι ὄχι μόνον ἠγωνίζετο περιαισώτερον ἀπὸ τῆς διωρισμένης καὶ συνήθους ἀγῶνας εἰς τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐφεύρισκεν ἀπὸ λόγου τε ἄλλης ἀγῶνας μεγαλιτέρας. ἀλλὰ πρὸς τῆτοις, ἤξευρε καὶ τὰς αἰτίας τῆτων καὶ ταύτας εἰς τῆς ἄλλης ἐδίδασκεν. Ἐλεγον δὲ οἱ κατοικῆντες τριγύρω, ὅτι πολλὰ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ὁσιος ἔτος διὰ τῆς προσευχῆς τε, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς ζῶα. καθότι καὶ ἀνθρώποι καὶ ζῶα ἔλαβον διὰ μέσσω αὐτῷ τὴν ἰατρειάν εἰς πολλὰ πάθη. Ἐκ τῆτι δὲ τῷ Ὁσίῳ παρακινούμενοι οἱ τὸν τόπον ἐκεῖνον κατοικῆντες Ἕλληνες, ἀφῆκαν τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, καὶ τὸ σκότος ὅπως εἶχον, καὶ ἔλαβον τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας καὶ πίστεως. Τῆτις δὲ μεταχειριζόμενος ὁ Ὁσιος ὑπεργῆς καὶ συνεργῆς, ἐκρήμισε τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον ναὸν τῶν Δαιμόνων, καὶ ἐκτίσεν αὐτὸν Ναὸν ἱερὸν εἰς ὄνομα τῶν καλλινίκων Μαρτύρων. Μὲ τοῖστον λοιπὸν τρόπον ἀγωνισθεὶς ὁ μακάριος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ τὸν Στέφανον τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος ὁ συσπασμένος τὸ γερωκομεῖον τῷ Ἀρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Γῆρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρος.

Στέφανος.

„ Ὁν περ θανόντα πρύτανις Στέφους σέφει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νήσιος βενεύροις τυπτόμενος τελειῖται.

„ Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει.

Νήσιος.

„ Νευρέμενος γὰρ τῶν πόρων λήθην ἔχει.

* Οἱ Ὁσιοὶ Πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιὸς καὶ Ἰάκωβος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖνται.

* „ Πᾶσαν δικαίως γῆν κρινοντι Δεσποτῆ,

* Ἀσκληπιὸς.

„ Ἀν-

„ Ἄνδρες δίκαιοι συμπάρεσησαν δύο. (1)

* Ἰάκωβος.

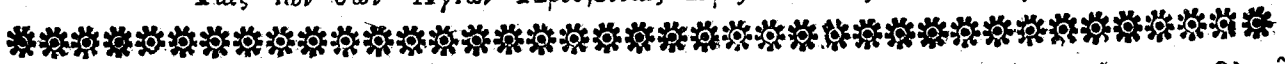
* Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Τὸν Τιμόθεον ὡς Θεῶ τιμῶ φίλον.

* Τιμόθεος.

„ Οὗ κὶ τελευταίη σφόδρα μοι τιμητέα.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΗ. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν κὶ Ὁμολογητῆ Βασιλείου, συναθλιπτῆ τῆ Ἁγίας Προκοπίου τῆ Δεκαπολίτου.

„ Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,

Βασίλειος.

„ Ψυχὴν σκιάς (ἢτοι εἰκόνοσ) τίθεισι τῆσ αὐτῆ χάριν.

„ Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδι ὄγδοάτῃ Βασίλειον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τῆσ χρόνου Λέοντος Ἰσαύρου τῆ Εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ψμ'. κέος δὲ ὄντας, ἔγινε Μοναχός, κὶ ἐμεταχειρίζετο ἄκραν ἀσκησιν. Πρῶτον λοιπὸν καλῶσ ἀγωνισάμενος, ὕψερου ἀντιτάθῃ ἀνδρείωσ εἰς τῆσ εἰκονομάχου δια τὴν τιμὴν κὶ προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. διὰ τῆτο ἐπίασθῃ ἀπὸ αὐτῆσ, κὶ πολλὰ ἐτιμωρήθῃ ὁ αἰδίδιμος. Δὲν ἐσυγκατέβῃ ὁμωσ ἀπὸ τὴν καλὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἀλλὰ ἐκήρυττε τὴν ἀλήθειαν τῆσ Ὁρθοδοξίαισ μέχρι θανάτου, συναγωνιστὴν ἔχων κὶ τὸν θεῖον Προκόπιον τὸν Δεκαπολίτην, τὸν ἐορταζόμενον κατὰ τὴν εἰκόσῃν ἐβδόμην τῆ παρόντουσ. Τῆτα χάριν κὶ ξεσμὸσ ἔλαβεν εἰς ὄλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸν τράχηλον παρὰ τῶν εἰκονομάχων, κὶ εἰς φυλακὴν ἐβάθθῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἰσαυροσ ἀπέθανεν, ἐλευθερώθῃ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κὶ πάλιν ἠκολούθει τὴν προτέραν ἀσκητικὴν πολιτείαν, πολλοὺσ μὲν ἀμαρτωλοὺσ παρακινῶν εἰς τὴν ἀρετὴν διὰ τοῦ λόγου κὶ παραδείγματόσ του, πολλοὺσ δὲ κακοδόξουσ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίσιν. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον πολιτευσάμενοσ ὁ μακάριοσ, χάρων κὶ εὐχαριστῶν, ἀπῆλθε πρὸσ Κύριον, ὃν ἐκ βρέφουσ ἠγάπησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίου Ἱερομάρτυροσ Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείαισ, καλάμοισ ὀξέσι σφαγέντοσ.

„ Ὁ Προτερίοσ σφάττεται τοῖσ καλάμοισ,

Προτερίοσ.

„ Ὁξυγράφοσ κάλαμοσ ὢν κατὰ πλάνησ.

Οὗτοσ ὁ αἰδίδιμοσ ἦτον Πρεσβύτεροσ τῆσ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίαισ ἐν ἔτει υν'. κατὰ τοὺσ χρόνουσ τῶν Βασιλέων Μαριανοῦ κὶ Πελχερίαισ. Ὅταν δὲ συνεκροτήθῃ ἡ Ἁγία κὶ Οἰκουμένη Σύνδοσ ἐν ἔτει υνα'. ἀνέβῃ κὶ αὐτόσ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μαζί μὲ τοὺσ ἄλλουσ Ἀλεξανδρινῆσ Ἐπισκόπουσ του κὶ Πρεσβυτέρουσ, κὶ πολλὰ ἠγωνίσθῃ ὁ αἰδίδιμοσ ἐναντίον τῆσ αἰρέσεωσ τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἀλεξανδρείαισ Ἀπολινάριοσ (ὅσ τισ ἔγινε μὲ τὰ τὴν Μονοφυσίτην Διόσκορον τὸν ἐν τῇ τετάρτῃ Οἰκουμένην Συνόδω καθαιρεθέντα) ἐδέχθῃ τὴν θρόνον τῆσ Ἀλεξανδρείαισ ὁ θεῖοσ ἔπτοσ Προτερίοσ, προβληθείσ ὑπὸ τῆσ Συνόδοσ πάσησ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μονοφυσίται κὶ ἀκόλουθοι τῆ Εὐτυχῆσ ἐκαμίνον παραχάσ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, κὶ ἐφοβέριζον,

(1) Τῶν πῶν δύο Ὁσίων πρὸσ Βίαισ συμπῶμαι ἀναφέρει ὁ Θεοδώροσ ἐν ἀριθμῷ εἰκοσῷ πέμπτῳ τῆσ Φιλοθέου Ἰσορείαισ, λέγων, ὅτι ὁ μὲν Ἀσκητικὸσ ζῆτοσ ἀφότερον μὲ πολλοὺσ, κὶ μηδὲν βλαβερὸν ἐκ τῆσ ἐπιμιξίαισ, ὕψερου ἐμεταχειρίσθῃ τῶν ἀσκητικῶν κὶ ἐρημικῶν πολιτείων. Ὅθεν κὶ χριστιανὸν ἠξιώθῃ τῶν Στεφάνων. Ὁ δὲ θάροσ Ἰάκωβοσ κελαισμοίσ ὢν μέσα εἰς εὐὰ μικρὸν κεθάκι, κοντά εἰς εὐὰ

χωρίον Νιμυζῶν κελαισμοσ, δὲ ἀναπτε φωτίαν, δὲν ἔχε φῶσ λύχνοσ. δὲν ἐβλέπετο ἀπὸ ἀνθρώπουσ, ἀλλὰ ἀπεκρίνετο διὰ μέσοσ εὐὸσ ποτε πλαγίωσ ἐσκαμμένου, κὶ ἀκαλὰ ὑπὸν περαιοτέρονον ἀπὸ ἐνελεύθησ χρόνων γέρονται, δὲν διγῆκεν ὁμωσ, ἀπὸ τὸ κεθάκι ἐκάγο. ἠσκη δὲ ἔφατ κατὰ τῆσ χρόνουσ τῆ Θεοδώροσ.

ρίζον, ὅτι καὶ ἐμποδίσεν τὸ σιτάρι, ὅπερ ἐκατέβαινον ἀπὸ τὸ Μισῆρι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. διὰ τῆτο ὁ εὐσεβὴς Βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἐπρόσαξεν, ὅτι τὸ σιτάρι νὰ τὸ πηγαίνεν εἰς τὸ Πηλῆσιον ὄρος διὰ μέσθ τῆ ποταμῶ Νείλῳ, καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὅθεν οἱ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ κατοικῶντες, ἐπειδὴ καὶ ἐξενοχωρήθησαν ἀπὸ τὴν πείναν, τῆτε χάριν ἔβαλον μεσίτην εἰς τὸν Βασιλέα τὸν θεῖον τῆτον Προτέριον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πεισθεὶς εἰς τὴν μεσιτείαν καὶ παρακάλεσεν τὰ Ἁγία, ἐπρόσαξε νὰ καταβῆναι πάλιν τὸ σιτάρι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς, Τιμόθεος ὁ ἐπονομαζόμενος Ἄϊλρος, παρατηρήσας μίαν νύκτα σκοτεινὴν καὶ χωρὶς φεγγάρι, ἐπῆγε παράωρα εἰς τὰ κελία τῶν Μοναχῶν, φορῶν σχῆμα μαῦρον, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος τῆ Θεῶ, καὶ τὰς παραγγέλλει νὰ χωρισθῶν ἀπὸ τὴν κοινωσίαν καὶ ἕνωσιν τῶ Προτερίῳ. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἀπλοῖκοι ὄντες, ἠπατήθησαν. Ὅθεν ἐσήλωσαν ἐπανάσασιν κατὰ τῆ Ἀρχιερέως τῶν, ὁ δὲ Προτέριος φοβηθεὶς, ἔφυγε. φεύγωντας δὲ, βλέπει τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντα εἰς αὐτὸν, γύρισον ὀπίσω, καὶ ἐγὼ προσμένω νὰ σε δεχθῶ. οὗτος δὲ ὁ λόγος ἐφάνερως τὸν θάνατον τῶ Προτερίῳ.

Γυρίσας λοιπὸν ὀπίσω ὁ θεῖος Πατήρ, ἐμβῆκεν (ἴσως διὰ νὰ κρυφθῆ) μέσα εἰς τὴν μεγάλην κολυμβήθραν, τὴν εὐρισκομένην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὅθεν μαθόντες τῆτο οἱ ἀνωτέρω πλανηθέντες Μοναχοὶ καὶ οἱ λοιποὶ Μονοφυσῖται, ἔτρεξαν, καὶ ἐκεῖ μέσα κατέτρεξαν μὲ κοπτερὰ καλάμια τὸν τῆ Θεῶ Ἀρχιερέα. Ἐπειτα ἀντὶ αὐτῆ, ἐχειροτόνησαν Ἀρχιερέα τὸν ἀπατήσαντα αὐτὸς κακόφρονα Τιμόθεον, καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τῆτον ἀνεβίβασαν. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ μετὰ τὸν Μαρκιανὸν βασιλεύσας, Λέων ὁ Μέγας, ὁ καὶ Μακέλλης ἐπονομαζόμενος, τὸν μὲν Τιμόθεον, ἔβαλεν ὑποκάτω εἰς τὴν ἔξωσίαν τῶν Ἀρχιερέων, διὰ νὰ κριθῆ κανονικῶς ἀπὸ αὐτῆς, οἱ τινες καθαιρέσαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀρχιερωσύνην, ἐξώρισαν εἰς τὴν Γάγγραν. Τῆς δὲ λαϊκῆς, ὅπερ ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὸν θόνον τῆ Ἁγία Προτερίῳ, ἐπαίδευσεν ὁ Βασιλεὺς μὲ δαρμῆς καὶ μὲ ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων τῶν. Ἐπρόσαξε δὲ καὶ ἐχειροτονήθῃ ἄλλος Ἀρχιερεὺς ὀρθόδοξος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Τιμόθεος Σαλοφρακίολιος ὀνομαζόμενος, καὶ ἔτσι ἔλαβε τέλος καὶ κατεσάθη ἢ παραχῆ αὐτὴ καὶ ἐπανάσασιν. (1)

Ὁ Ὅσιος Βάρσος Ἐπίσκοπος Δαμασκῶ ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

,, Πανήγυριν ρέοντος ἐκλιπὼν βίῳ,

Βάρσος.

,, Σύνεσι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβρίμιος (2) ξίφει τελειοῦται.

,, Χριστοῦ λατρευτῆς ἀνχένα τμηθεὶς ξίφει.

Ἀβρίμιος.

,, Θεῶν λατρευτῆς Ἀβρίμιος αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέσωρ σαυρωθεὶς τελειοῦται.

,, Οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,

Νέσωρ.

,, Νέσωρ ἀπλωθεὶς, τὸ προφητικὸν φᾶναι.

Ὅτος ἦτον κατὰ τὰς χρόικας τῆ Βασιλείας Δεκίου, καὶ ἡγεμόνος Περπλίου ἐν ἔτει σν'. καταγόμενος

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἰστανός ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιπέτῳ Σωδὸν ἐπιστολῇ λέγει περὶ τῶ Ἁγία τῆτον Προτερίῳ. ,, ὁ Μέγας Ἰερὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δουσίθεος σελ. 400. πῆς Δωδεκαβίβλου λέγει, ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον τῆ Βασιλείας Λέωντος τῆ Μακέλλης κατέφυγεν εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆ Βαπτίσματος ὁ θεῖος Προτέριος, ἵνα διασωθῆ ἐκεῖ, ὁ δὲ Ἄϊλρος κατεσκόδισε καὶ ἐσφάξαι αὐτὸν οἱ Μονοφυσῖται. Οἱ τινες ἀπρώξαντες τὸ ξίφος εἰς τὰ σπλάγχνα τῆ Ἁγία, ἔφαγον ἀκόμην καὶ αὐτὰ τὰ σπλάγχνα αὐτῆν θηρῆα, μαζί δὲ μὲ τὸν Ἅγιον Προτέριον ἐσφάξα

ἐκεῖ καὶ ἄλλος ἔξ. Ἐπειτα σύραγες αὐτῆς μὲ σχοινία εἰς ὄκλιον τὴν Πόλιν πῆς Ἀλεξανδρείας, πὸ μὲν εἰς μέρος τῆ σώματος τῆ Προτερίῳ, ἐρρίφθη εἰς τὰς σκυλῆς, τὸ δὲ ἄλλο κατακλύσαντες κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, ἐρρίφθη τὴν σκόνιν αὐτῆ εἰς τὸν αἴρα. Γράφει δὲ ὁ Θεοφάνης ὅτι ὁ Ἄϊλρος ἐχρησθῆναι χωρὶς νὰ ἦναι Ἐπίσκοπος, καὶ ἐβαπτίζε χωρὶς νὰ ἦναι Πρεσβύτερος, ἔδεν καὶ Πρόδρομον αὐτὸν τῆ Ἀντιχείου καλά.

(2) Ἐν δὲ τῶ τετυπωμένῳ Σωματικῆν γράφεται Ἀβρίμιος.

μενος ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐσήβητο τὸν Χριστὸν, διὰ τὸ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα Εἰρηναρχον, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ὁμολογήσας λοιπὸν ἐνώπιον αὐτῆ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ἐσαυρώθη. ὄθεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ μὲ πολλὰς εὐχαριστίας, καὶ τὰς Χριστιανὰς σφρίζων εἰς τὴν πίσιν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος τῆ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Γυναίκῶν Μαράνας τε καὶ Κύρας.

», Καταξιῶνται Μαρὰνα τε καὶ Κύρα,

Μαρὰνα.

Κύρα.

», Σαρκοῦ μαρασμοῦ κυριεύειν τῆ πόλε.

Αὗται αἱ Ἁγίαι γυναῖκες ἐκατάγοντο ἀπὸ τὴν Βέρροϊαν τὴν εὐρισκομένην ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, γένος δὲ εἶχον λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον, ἀκολούθως δὲ καὶ ἡ ἀνατροφή τέτων ἦτον παρομοία κατὰ τὸ γένος: ἦτοι λαμπρά καὶ εὐγενικὴ. Ἄλλ' ὅμως αἱ αἰοίδια αὐταί, καταφρόνησασαι τὴν λαμπρότητα τῆ γένεος, καὶ ὅλα τὰ τερπνά καὶ χαροποιὰ τῆς ζωῆς ταύτης, ἐκτίσαν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν ἕνα μικρὸν περιτείχισμα, καὶ ἐμβαίνουσαι μέσα εἰς αὐτὸ, ἐφράξαν τὴν πόρταν μὲ πέτρας καὶ πηλόν. Βλέπουσαι δὲ αὐτὰς αἱ τέτων δύο δευτέραι, ἠθέλησαν καὶ αὐταὶ νὰ ζήσουν μίαν παρομοίαν ζωὴν, ὄθεν ἐπρόσασαν αὐτὰς αἱ τέτων δεσποιναι, νὰ κτίσων ἔξω ἀπὸ τὸ ἐδικόντες περιτείχισμα, ἕνα μικρὸν κελλᾶκι, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀγωνίζωνται. Ἔβλεπον δὲ ἀπὸ ἕνα μικρὸν παραθύρι τὰ ὑπὸ τῶν δευτέρων τῆς γινόμενα, καὶ συχνότερα τὰς ἐπικρακίεν νὰ προσεύχωνται, καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ περισσώτερον τὰς ἐθέριμαρον. Αὗται αἱ μακάριαι ἡ Μαρὰνα λέγω, καὶ ἡ Κύρα δὲν εἶχον οἶκον, οὔτε καλύβην, ἀλλὰ ἦτον χωρὶς σέγγιν καὶ σκέπασμα, καὶ δεχόμεναι τὰς βροχὰς καὶ τὰ χιόνια κατὰ τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ καῦμα τοῦ ἥλιος κατὰ τὸ θέρος, ἐνόμιζον, ὅτι ἀπολαμβάνουσαν πολλὴν εὐφροσύνην. Τὴν τροφήν δὲ ἐλάμβανον ἀπὸ μίαν μικράν θυρίδα, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἐσυνωμίλειν καὶ μὲ τὰς γυναῖκας ὅπου ἦρχοντο εἰς αὐτὰς κατὰ μόνον τὸν καιρὸν τῆς Πεντηκοστῆς, τὸν δὲ ἄλλον καιρὸν, ἠσύχαζον καὶ δὲν ὠμίλειν, μοναχῆ δὲ ἡ Μαρὰνα ὠμίλει, τῆς δὲ Κύρας δὲν ἄκουσε τινὰς ποτὲ νὰ ὠμίλησιν. Ἐφόρην δὲ καὶ σίδηρα πολλὰ καὶ βαρῆα εἰς τὸ σῶμά των, ὡσεὶ ὅπου ἡ Κύρα, μὲ τὸ νὰ εἶχε σῶμα ἀσθενέστερον, ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος τῶν σιδήρων ἔσκυπεν εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν εἶχε δύνατον νὰ ὀρθώσῃ τὸ σῶμά της. Τὰ δὲ φορέματά των τὰ εἶχον μεγάλωτα, ὡσεὶ ὅπου ἐσκέπαζον καλὰ ὄχι μόνον ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς πόδας των. (1)

Μὲ τοιαύτην ζωὴν πολιτευόμεναι αἱ μακάριαι, διεπέρασαν χρόνους σαρανταδύω, καὶ τρεῖς φορὰς εἰς τὴν ζωὴν των ἐνήσεισαν ἡμέρας πεσσαράκοντα, κατὰ τὸν Μωσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν. ὁμοίως καὶ τρεῖς φορὰς ἐνήσεισαν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν, καθὼς ἐνήσεισεν ὁ Προφήτης Δανιὴλ. Ἐπειδὴ δὲ μίαν φορὰν ἠγάπησαν νὰ ἰδοὺν τοὺς ἱεροὺς τόπους τῶν σωτηρίων παθημάτων καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, διὰ τούτο ἐπῆγαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲν ἔφαγον καμψιμαρτῆς τοῦ Κυρίου, διὰ τούτο ἐπῆγαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲν ἔφαγον καμψιμαρτῆς τοῦ Κυρίου. ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσκύνουσαν τοὺς Ἁγίους τόπους, ἔφαγον τροφήν, καὶ πάλιν ἐγύρισαν, χωρὶς νὰ φάγην τελείως εἰς τὸν δρόμον. Τὸ δὲ διάστημα τῆ δρομέ ἀπὸ τὴν Βέρροϊαν τῆς Ἀντιοχείας ἕως εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶναι ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἑκοσὴν ἡμέρας. Ἐπειδὴ δὲ ἐπε-

θύ.

(1) Σημειώσω, ὅτι καὶ Ἁμαξάρον τῶν δύο τέτων γυναικῶν σφίγραψεν ὁ Κύριος Θεοδώρητος ἐν αἰδμητῶ ἐπιστολῇ ἐνατῇ πρὸς Φιλοδὸν Ἱεροσολίται. Ὅς τις προσδέτῃ, ὅτι βλέπων ὁ ἴδιος Θεοδώρητος πᾶσαν ποκὺ βάρος τῶν σιδήρων, ὅπου εἶχον εἰς τὸν λαμῶν καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς χεῖρας καὶ πόδας, τὰς ἐπαρακάλεσε νὰ ἀγάλην τὰ σίδηρα, αἱσθῆτις πησθῆσαι τὰ ἔγχαλαν. ἀφ' οὗ δὲ ἀναχωρήσεν ὁ Θεοδώρητος, πάλιν αἱ ἐφόρησαν. Ὅθεν ἀκολούθως λέγει

αὐτὸς πρὸς ἀξιωματικόν ἑστίον αὐτῶν. Ἔπειτα ἀγωνισάμενοι ἐν χρόνῳ, ὡς ἀρτί τῶν ἀγώνων ἀφάρμενοι, τῶν ἰδρώτων ἐρῶσι. Τὸ γὰρ τὸ Νυμφίον φανταζόμενοι καλὸς, ὅτι τὰς μὲν καὶ τὴν μάχιον φέρει τὴν δρόμον τὸν πόνον, καὶ καταλαβάν ἔπιγονται τῶν ἀγώνων πρὸ τέλος, ἐν ἐκείνῃ τῶν ἐρωμένων ἔσῳτα βλέψουσαι, καὶ πρὸ νίκης ὑποδοκνωτα τῶν σφῆρων. . . . Τούτων αὐτὰς πρὸ Ἰέρον βεβαχθεὶς φίλτρον, οὕτως αὐτὰς ὁ Θεὸς ἐρωσ πρὸ τῶν Νυμφίων θεμίλειν.

θύμωσαν να ἴδῃν κὶ τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Πρωτομάρτυρος Θέουλης τὸν ἐν Ἰσαυρίᾳ εὐρισκόμενον, ἵνα μὲ τὴν θεωρίαν ἐκείνη ἀνάψῃ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὸ πῦρ τῆς τῆ Θεῷ ἀγάπης: διὰ τῆτο ἐπῆγαν κὶ ἐκεῖ, καὶ πάλιν ἐγύρισαν, χωρὶς να γευθῆν τίποτε φαγητόν. Τόσον πολλὰ κατέφλεξε τὰς μακαρίας ὁ ἔρωσ τῆ νοητῆ νυμφίε Χριστῆ! μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἐνάρετον πολυτεῖαν σολίσασαι αἱ τρισόλβιαε τὸ γένος τῶν γυναικῶν, κὶ γενόμεναι εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας παραδείγματα ἀρετῆς κὶ ἀσκήσεως, πρὸς ὃν ἠγάπησαν νυμφίον Χριστὸν ἐξεδήμησαν.

Οἱ Ἅγιοι ἔξ Μάρτυρες οἱ ἔξ Αἰγύπτῃ Ξίφει τελειοῦνται.

„ Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἔξ Αἰγυπτίως,

Μάρτυρες

„ Οἱ τῆς χρόνε γράψαντες ἄθλος κὶ βίως.

ἔξ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφῶς κὶ Εὐβελος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

„ Χριστοῦ φυτεία Χριστοπόστολοι δύο,

Νυμφῶς.

„ Χριστῷ σύνεισιν Εὐβελος Νυμφῶς ἅμα. (1)

Εὐβελος.

* Ἡ Ἁγία νεομάρτυς Κυράννα ἡ σωφρονεσάτη, κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐν ταῖς βασάνοις τελειοῦται, ἐν ἔτει αΨνα΄.

* „ Κυράννα παθῶν, κὶ βασάνων κυρία,

* Κυράννα.

„ Φανεῖσ' ἀπῆλθε πρὸς Κύριον Κυρίων. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεύαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τῆ Ὁσίε Πατρὸς ἡμῶν Κασσιανῆ τῆ Ῥωμαίε.

„ Θεῖος μετὰσὰς Κασσιανὸς πρὸς νόας,

Κασσιανός.

„ Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.

* „ Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων. (3)

Οὗτος ὁ ὀσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὸς ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην, ἕως γοιέων εὐσεβῶν κὶ ἐνδόξων, ἀπὸ τῆς ὁποῖως παρεδόθη εἰς διδασκαλον, κὶ ἐπαυδεύθη εἰς τὸ ἄκρον τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν. Κοιτὰ γὰρ ὅπῃ εἶχεν εὐφυΐαν ὀξυτάτην, εἶχε κὶ σπευδὴν θερμότητην κὶ ἐπιμέλειαν. Ἐπειτα ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὰ ἱερά κὶ θεῖα μαθήματα τῆς Παλαιᾶς κὶ Νέας Γραφῆς. Ὄθεν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς θείας γνώσεως, κὶ ἐσόλισε τὴν ζωὴν τε μὲ ἀγνεΐαν κὶ καθαρότητα. Ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, καὶ ἀφίσας γένος κὶ στρατείαν, (ἦτον γὰρ πρότερον συγκατηριθμημένος εἰς τῆς στρατιωτικῆς καταλόγους) κὶ κάθε περιφάνειαν τῆς ζωῆς καύτης, ἐσῆκωσε τὸν Σταυρὸν εἰς τῆς ὤμων τε κὶ ἠκολέθησε τῷ Χριστῷ. Ἐμβαίνωντας γὰρ εἰς ἕνα Μονασῆριον, ἔγινε Μοναχός, κὶ ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τε εἰς κάθε ὑπακοὴν κὶ συληπραγωγίαν τῆ σῶματος, κὶ ἐπρόσεχε πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς. Ὄθεν ἐκ τῆς ἄκρας ὑπακοῆς κὶ ταπεινώσεως, ἔφθασε κὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς διακρίσεως, καὶ ἔτως ἐπῆγεν εἰς τὴν ἡσυχίαν.

Ἐπειτα πηγαίνει εἰς διαφόρους τόπους, κὶ ἀνταμόνοι Ἁγίως κὶ γνωστικώτατος Ὁσίως, κὶ τὰς ἀρετὰς ὅλων συναθροΐζει εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, ὡς ἄλλη φιλόπονος μέλισσα. Ὡσε ὅπῃ, κὶ αὐτὸς ἔγινεν εἰς τῆς ἄλλας τύπος κὶ παράδειγμα κάθε εἶδος ἀρετῆς. Καὶ μὲ τὸν λόγον κὶ ἔργον-

(1) Περὶ τῶν δύο τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρει ὁ Παῦλος ὡς τὰς Ἐπιστολάς α'. Περὶ μὲ τῆ Νυμφῆ, πῶσι. „ Ἀσπῆσασθε Νυμφῶν κὶ τῶν κατ' οἶκον αὐτῆ Ἐκκλησίαν. (Κολ. δ'. 15.) περὶ δὲ τῆ Εὐβέλαι πῶσι γράφει φρὸς τὸν Τιμόθεον. „ Ἀσπῆζεταιε Εὐβελος. (β'. Τιμ. δ'. 21.)

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολό-

γιον, τῶν δὲ ἁσματικῶν ἀκολουθίαν σινέδρῳ ὁ σοφολογιώτατος Διδάσκαλος κύρ Χρυσόφορος ὁ Πρεδρομίτις.

(3) Συμείψασαι, ὅτι κὶ ὅταν δὲ ἦται Βίσεκτος: ἦγεν κὶ ὅταν ὁ Φόδραρχος ἔχη μόνον ἡμέρας ἑκοσικατῶ, κὶ πῶσι λέγων ἀναγινώσκειται πὸ Σιμαξάρον τῆτο τῆ Ἁγίε Κασσιανῆ.

γον τε, ἐπαραινέει ἐκείνους εἰς τὸν ἐδικόν τε ζῆλον καὶ μίμῃσιν. Πάντα γὰρ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια περιῆλθεν ὁ αἰδίδιμος, ὅσα εὑρίσκοντο εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ Θηβαΐδα, καὶ Νητρίαν, καὶ Ἀσίαν, καὶ Πόντον, καὶ Καππαδοκίαν. Ὁθεν ἀνώτερος τῶν παθῶν γενόμενος, καὶ τὸν νέον καθάρισας, ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τόσον διὰ τῆς πείρας ὅσον καὶ διὰ τῆς χάριτος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τὴν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀκρίβειαν, καὶ τὴν τελείαν κατὰ τῶν παθῶν νίκην. Διὰ τῆτο σοφῶς ἄγαν καὶ ὑψηλῶς συνέγραψε περὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν (1) καὶ περὶ τῆς τάξεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ Κοινοβίων. Διὰ μέσου τῶν ὁποίων συγγραμμάτων, μεγάλην ὠφελείαν προξενεῖ, τόσον εἰς τὰς ἡσυχαστὰς, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινοβιάτας.

Ἦτον δὲ ὁ μακάριος ἕτος καὶ ἀπὸ μόνῃν τὴν θεωρίαν τε πολλῆς ὠφελείας καὶ πνευματικῆς ἡδονῆς προξενος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, αὐτὸς καὶ σιωπῶν καὶ λαλῶν, ἦτον διδασκαλία καὶ συμβεβηλή. Αὐτὸς ἐνταυτῷ ἦτον καὶ ἀπλῆστατος καὶ διακριτικώτατος, ὥσε ὅπερ καὶ ὁ πανόσιος ἐκεῖνος καὶ τρισμακάριος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, ἐπανεῖ τὸν Ὅσιον τῆτον εἰς τὸν περὶ ὑπακοῆς λόγον τε. Μὲ τοῖστον λοιπὸν τρόπον ὁσίως ζήσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας φθάσας, καὶ μὲ προφητικὸν διαλάμψας χάρισμα, καὶ μέγας ἀναφανείς πανταχῶ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῷ Λείψανον ἀναβρῦει πλεσιῶς διαφορὰς ἰατρείας εἰς τὰς μετὰ πίστεως αὐτῷ πλησιάζοντας.

Ταῖς τε σὺ Ὅσιε Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὅρα περὶ τῆς Συγγραμμάτων τῆτο εἰς τὴν Φιλοκαλίαν σελ. 59.

„ Φευρεάριος Μὴν ἔλιξεν ἐνθάδε,
 „ Θεῶ δὲ δόξαν τῷ ἀλήκτω προσφέρει.

Κ Α Ν Ω Ν Π Α Ρ Α Κ Λ Η Τ Ι Κ Ο Σ

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ Θαυματουργὸν

Χ Α Ρ Α Λ Α Μ Π Η .

Εὐλόγησαντος τῷ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος. καὶ ἔγω λέγομεν τὸ τροπάριον πρὸς, Τῇ Θεοτότῳ ἐκτενωῶς.

Τοῦ Χαραλάμπης τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ αὐτῇ προσκυνήσωμεν, ἐκ καταδύνας κρίζοντες καρδίας αὐτῷ. πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, τῆς παρέσης ἀνάγκης. τάχυνον καὶ κόπασον, τῷ πανώλῃ τὴν θραῦσιν, ταῖς πρὸς Χριστὸν εὐχαῖς σε ἀθλητῆ. ἵνα σε πάντες αἰεὶ μακαρίζωμεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. καὶ νῦν. Τῇ Θεοτότῳ ἐκτενωῶς νῦν προσδράμ. Ὁ Ν. Εἶτα ὁ Κανὼν. Ὡδὴ, ἀ. ἦχος πλ.δ'. Ἀρματιλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Πᾶσαν νικῶντα θεραπείαν βλέποντες, καὶ μηχανὴν ἰατρῶν, τὸν νῦν ἐπελθόντα, λοιμὸν τοῖς οἰκέταις σου, πίσει θερμῇ προσρέχομεν, τῇ Ἁγίᾳ σε σκέπη, Ἱερομάρτυς Χαραλάμπης, πρόφθασον ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Καθ' ἅπερ ἄλλος Ἀαρὼν Χαραλάμπης, ἐν μέσῳ σὰς τῶν νευρῶν, καὶ τῶν τεθνεώτων, τὴν φορὰν τὴν ἄσχετον, τῷ νῦν θανάτου κόπασον. προσευχῶν σε δὲ πάτερ, προσεεγγὼν τὸ θυμίαμα, τὴν ὀργὴν Κυρίου κατάπαυσον.

Παναλεθρίαν τὴν δεινὴν θεώμενος, τῷ βροτοκτόνῳ λοιμῷ, Ἱερεῦ Κυρίε, ἔνδοξε Χαραλάμπης, σπλαγχνίσθητι καὶ τάχυνον, εὐμενίσας τὰ σπλάγχνα, Θεῷ τῷ φύσει οἰκτίρμονος, ἅπερ καθ' ἡμῶν παρωργίσασιν. Θεοτοκίον.

Καιρὸς κακῶν, καιρὸς ὀργῆς κατέλαβε, τὸς ταλαιπώρους ἡμᾶς. ὁ λοιμὸς γὰρ πάντας, χλόνη ὡσπερ ἔκειρε. Μαρία Μητροπάρθενε, δράμε πρόφθασον τάχος, καὶ τὸν Υἱόν σε ἰλέωσαι, ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἄμετρα πταίσασιν.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ζωηφόροις ἐν αὔραις, σῶν πρεσβειῶν Ἁγίε, τὸν διεφθαρμένον ἀέρα λοιμῷ ἀπέλασον, ὃν ἀναπνέοντες, τὴν γῆν οἱ τὰύτην οἰκῶντες, θάνατον ἐπώδυνον τάχος λαμβάνουσιν.

Ὡς τὸς σάχους θερίζει, τὸ τμητικὸν δρέπανον, οὕτως ὁ λοιμὸς ἐκθερίζει ἀνθρώπους ἀπαν-
τας. Μάρτυς Χαράλαμπες, σύγκοπον τέττα τὴν θραῦσιν, καὶ θανάτῳ λύτρωσαι τὸς προσφυ-
γόντας σοι.

Ἐχωρίσθημεν οἴμοι! ἀναστροφῆς Ἄγιοι, καὶ ἐπιμιξίας ἀπάσης ἀλλήλων ἐρχθήμεν, πανώλους
δείματι. σὺ ἐν ἐκ μέσσε ποιήσας, τῆτον ἡμᾶς ἔνωσον αὐθις πρεσβείαις σε. Θεοτοκίον.

Ἴδε Δέσποινα κόσμη, ἴδε λαῶ κάκωσιν, τῆ ἀγορασθέντες τιμίῳ Τιῶ σε αἵματι, καὶ οἴκτει-
ρήσασα, τῆτον ὡς εὐσπλαγχνος Μήτηρ, τῆ λοιμῶ ἀπάλλαξον τῆ πανδαμάτορος.

Διάσωσον ἐν τῆ κινδύσε λοιμῶ τῆ πανωλεθρίας Ἱερομάρτυς Χριστῆ, ἡμᾶς τὸς προσρέχοντας,
τῆ σκέπη σε τῆ θερμῆ καὶ Ἁγία.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τῆ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς με τὸ ἄλγος.

Καὶ ποιῶ αἴτησιν ὁ Ἱερεὺς ὑπὲρ ὧν βέλεται ὀνομάτων. Εἶτα λέγομεν τὸ παρὸν, πρὸς τὸ,
Πρεσβεία θερμῆ.

Πολλοῖς ἐν κακοῖς, κυκλόμεθα οἱ τάλανες, ἐντεῦθεν λοιμῶ, τῶ φόβῳ συνεχόμενοι. ἐκεῖθεν
δὲ κατεχόμενοι, συγκλεισμῶ καὶ σφερέμενοι, τῶν ἀναγκαιῶν σὲ αἰτῶμεν ἀθλητῆ, κατωικτεριῆσαι ἡμᾶς
κινδυνεύοντας.

Ὡδὴ δ'. Σύμμε ἰσχυὸς Κύριε.

Ὅπερ ἡ σὴ, ἐπισκιάζει Χαράλαμπες, θεία χάρις, καὶ σεπτὴν σε ὄνομα, ἐπικαλεῖται πίσει
θερμῆ, ἐκεῖθεν ἡ νόσος, ἡ τῆ λοιμῶ ἐκδιώκεται. διὸ ἐκδιώξάτω, καὶ νῦν τῆτον σὴ χάρις, ἀφ-
ἡμῶν τῶν καλέντων σὸν ὄνομα.

Βλέπων ἡμᾶς, κακὰ παθόντας τὰ ἔσχατα, ἀθλοφόρε, καὶ ἰλεως φάνηθι. ἰδὲ γὰρ πάντας ὁ
νῦν λοιμὸς, αἰόικες πλανήτας, ἀνέδειξε καὶ ἀπόλιδας. θάνατος γὰρ ἐν οἴκοις, θάνατος ἐν πλατείαις,
καὶ ἐν πόλει καὶ κώμῃ νῦν θάνατος.

Πρὶν μὲν Δαβίδ, βλέπων τὸν Ἄγγελον κτείνοντα, μυριάδας, τῆ λαῶ ἰλέωσε, τῆτον θυσία
ἐν αἰσθητῇ. σὺ δὲ Ἀθλοφόρε, ὄρων λοιμὸν τὸν συγκόπτοντα, τὰ πλήθη Χριστωνύμων, πρεσ-
βειῶν σε θυσία, νοεῖα Θεὸν ἰλεων ἔργασαι. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῶ, τῶν κοπετῶν νῦν ἐπάκουσον, καὶ τῶν θρήνων, ἕς περ οἱ οἰκέται σε, ἐπὶ νεκροῖς
ποιῶσιν αὐτῶν. πτώματα γὰρ τέτων, πολλάκις μένεσιν ἀταφα, ὀρνέοις καὶ θηρίοις, οἴμοι κεί-
μενα βρώσις. συμφορὰν τίνυν τέτων οἰκτερήσον.

Ὡδὴ ε'. Ἰνα τίμμε ἀπόσω;

Ὅφλογίζων πανώλης, καὶ τὴν φλογερὰν προσλαβόμενος ἔξωθεν, ὄραν τὴν τῆ θέρες, Βαβυ-
λώνος ὡς κάμιμος γέγονεν, ἐμπιπτῶν αὐτίκα, τὸς ὑπ' αὐτῆ κατεχομένους. ἀλλὰ σὺ τῆτον Μάρ-
τυς κατάσβεσον.

Ἡ πληγὴ ἡ δεκάτη, νῦν τῆ Φαραῶ ἡμᾶς πᾶντας κατέλαβε. νῦν ὁ ὀλοθρεύων, ἐν οἰκίαις ἡμῶν
πᾶντας ἔπτενεν. Ἱερεῦ Κύριε, αἰμά σε δεῖξον τῶ Δεσπότῃ, καὶ εὐθύς ἐκδιώξει τὸν ὀλεθρον.

Τὴν Χριστῆ θείαν ποιήμην, ἔθυσεν ἐσπάραξε κατεθουνήσατο, ὁ λοιμὸς ὡς πάνθηρ. ἀλλὰ
σὺ πρεσβειῶν σε Χαράλαμπες, σιδηρᾶ ἐν ράβδῳ, πάταξον τῆτον διατάχης, καὶ τῆς λύμης αὐτῆ
ἡμᾶς λύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Εὐκατάπρηστος ὕλη, ἡ ἡμῶν κακία Παρθένε γεγέννηται. ἔξ ἧς συνετράφη, ὁ λοιμὸς καὶ
τὸς πᾶντας κατέφλεξε. σὺ ἐν ὡς αὐλῆ, πυρὸς δοχεῖον φλέξον ὕλην, καὶ ὁ φλέγων λοιμὸς
συμφλεχθῆσεται.

Τόμ: Β'.

Ῥδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐπέχεω.

Τὴν ἄμπελον, τῷ Θεῷ τὴν εὐκαρπον, ἐξ Αἰγύπτου ὁ Χριστὸς ἦν μετῆρε, τῆς σκοτεινῆς, ἀθείας καὶ πλάνης, ὡς μονιῶς ὁ λοιμὸς ἐνεμύσατο. Χαράλαμπες Μάρτυς Χριστῷ, τὰς ὀδόντας αὐτῷ ταχὺ σύντριψον.

Σοὶ δέδοται, χάρις αὐτῇ Ἁγίῃ, ἐξαιρέτως παρὰ πάντας Ἁγίους, παύειν λοιμῶν, πανωλέθρων τὴν νόσον. ἀλλὰ καὶ νῦν ταύτην ἐμπραυτον ποίησον, διώξας τὰχος τὸν λοιμὸν, ἐξ ἡμῶν τῶν ἐν πίσει τιμώντων σε.

Ὡς δράκοντα, Δανιὴλ διέρρηξε, Βαβυλώνιον τεχνάσματι θείῳ. οὕτω καὶ σύ, ὦ Χαράλαμπες Μάρτυς, τὸν λαὸν τῷ Θεῷ λυμανόμενον, διάρρηξον σῶν πρεσβειῶν, τῷ φαρμάκῳ λοιμὸν τὸν Αἰγύπτιον.

Θεοτοκίον.

Προσπέσωμεν, ἀδελφοὶ καὶ κλαύσωμεν, καὶ Χριστῷ μετανοήσωμεν πάντες ἀπὸ ψυχῆς, καὶ καρδίας βοῶντες. φεῖσαι λαὸν σε φιλόφρονε Κύριε. καὶ παῦσον θραῦσιν τῷ λοιμῷ, δρασιμαῖς τῆς Μητρούσεα δεήσεσιν.

Διάσωσον, ἐκ τῷ κινδύνῳ λοιμῶν τῷ πανωλεθρίῳ, Ἱερομάρτυς Χριστῷ ἡμᾶς τὰς προσρέχοντας, τῇ σκέπῃ σε τῇ θερμῇ καὶ Ἁγίᾳ.

Ἀχραντε ἢ διὰ λόγον τὸν Λόγον. Εἶτα τὸ Κοντάκιον, πρὸς τὸ,
Προσασία τῶν Χριστιανῶν.

Ιερεῦ τῷ Χριστῷ, καὶ θῦτα ἐννομάτατε. ἀθλητῶν καλλονῆ, καὶ Μάρτυς γενναϊότατε. Ἱερεῖ Χαράλαμπες μεσίτευσον Χριστῷ, ὅπως ἐξάρῃ τῷ λοιμῷ, τὴν βαρυτάτην συμφορὰν, τὴν ἡμᾶς κατατρυχέσαν. ἔχεις τὰ δυσωπῆντα, τῆτον τίμια πάθη, καὶ τὸ Μαρτύριον τὸ σὸν, ὃ δι' αὐτὸν χαίρων ἠύσας.

Προκείμενον. Τίμιος ἐνατίον Κυρίῳ ὁ θάνατος τῷ Ὁσίῳ αὐτῷ.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου. Εὐαγγέλιον. Ἐκ τῷ κατὰ Ματθαίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτῷ μαθηταῖς. Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες. ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς, καὶ πολλὰς πλανήσεσι. Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέμων. Ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε, δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' ἔπαυ ἐσὶ τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν. Καὶ ἔσονται λοιμοὶ καὶ λιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὧδίνων.

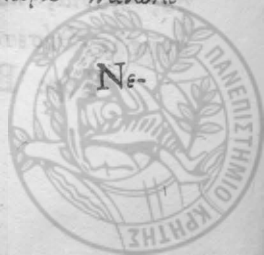
Δόξα. Ταῖς τῷ Ἀθλοφόρῳ. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλν ἀποθέμενοι.

Θύτην ἐννομάτατε, καὶ ἀθλοφόρον Κυρίῳ. πολὺν σεβάσιμον, γηραλέον φρόνημα, καὶ πᾶν τίμιον. Κεφαλὴν θείαν τε. ἀντεργὸν θαυμάτων. ἐλατῆρα πανδαμάτορος, λοιμοῦ γινώσκοντες, σὲ Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, ἡμεῖς πάντες οἱ δεῦλοί σε, τῇ σῇ ἀντιλήψει προσρέχομεν. Ἴδε οὖν παμμάκαρ, τὴν θλίψιν καὶ τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ λύσον τὰχος τὸν κίνδυνον, τῷ πανώλεθρῳ Ἁγίῃ.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ινα σε πάντες εὐφηνῶμεν, ἵνα μέλπωμεν, αἰεὶ τὸ ὄνομά σε, ἐξελεῖ πειρασμῶν, λοιμῶν πανωλεθρίῳ, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σε, ὦ Χαράλαμπες τρισμάκαρ.

Νέφος θανάτου ὄξυτάτη, κατεκάλυψεν, ἡμᾶς τὴς σὲς οἰκέτας. πρεσβειῶν σε πνοαῖς, σκέ-
δασον τῆτο μάκαρ, καὶ τῆς ζωῆς ἀνάτειλον, καθαρὰν ἡμῖν αἰθρίαν.

Λαίλαψ καθάπερ ἐμπροσθα, διατάραξε τὸν βίον ἡμῶν πάντων, ὁ πανώλης λοιμὸς. ἀλλὰ σὺ
ἀθλοφόρε, εἰς σαθρὰν μετάβαλε, τὴν ζωὴν ἡμῶν γαλήνην. Θεοτοκίον.

Λύττειρα λύπης Θεοτόκε, καὶ εὐρύχωρον δοχεῖον χαρᾶς κόσμος, λύσον λύπης πικρᾶς, λοιμῶ
τοῦ βροτοκτόνου, ἡμᾶς τὴς ἀνυμνεύσασε, καὶ χαρὰν ἡμῖν παράσχε.

Ὡδὴ 1'. Τὸν ἐν ὄρει.

Σωφρονίζων, ὡς δέλης ἀτακτῆντας, ὁ Δεσπότης, ἡμᾶς λοιμῶν μασιζοῖ. ἐὰν λοιπὸν σωφρονισ-
θῶμεν ἅπαντες, λύσει τὴν παιδείαν, ὡς Θεὸς ἐλέες, πρεσβείας Χαράλαμπης.

Φεῖσαι φεῖσαι, λαεὶ τῆ Χριστωνύμης, ἀθλοφόρε, καὶ μάχαιραν Κυρίε, τὴν ἰβιδὸν τὴς πάντας
ἀποσφύττωσαν, ἥδη ἀοράτως, σρέψον εἰς τὴν θύλην, σαῖς δρασικαῖς πρεσβείαις.

Ἡρομώθη, ἡ πόλις ἡμῶν πᾶσα, καὶ αἱ κῶμαι, ἐγένοντο νῦν πόλεις καὶ ἐρημίαι, κατοικίαι
ἠφθισαν, τῆ λοιμῶ τῷ φόβῳ. ὃν ἀποδιώξαις ταῖς σαῖς πρεσβείαις μάκαρ. Θεοτοκίον.

Χριστὸ Μήτηρ, καὶ Μήτηρ Χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις, Παρθένε διὸ τάχος, τὰ κατὰ χάριν
τέκνα σε ἐλέησον, ἡμᾶς κακωθέντας, καὶ σωφρονισθέντας τῇ τῆ λοιμῶ παιδείᾳ.

Ὡδὴ 2'. Ἐξέση ἐπὶ τέτῳ.

Παυσώμεθα τῆ εἶναι ἄνδρες λοιμοὶ, ἐν καθέδρα λοιμῶν καθεζόμενοι, καὶ τῶν κακῶν, ἀλλήλους
γενόμενοι ἀρχηγοὶ, μεταδιδόντες ἅπασι, τῆς διαφθειρόσης λύμης ψυχᾶς. καὶ παύσεται αὐτίκα,
λοιμὸς ὁ τῶν σωμάτων, ὁ πάντας φθείρων τὴς ἐγγίζοντας.

Παρέβημεν Κυρίε τὰς ἐντολάς, τὰς ζωὴν προξενούσας τοῖς πράττωσι, πάντες ἡμεῖς. διὰ τοῦ-
το πρόσμιον καὶ ποιητὴν, τὸν θάνατον νῦν εὐρομεν, καὶ τὴν τοῦ πανώλης διαφθοράν. θάνατος γὰρ
ὑπάρχει, καθὼς βοᾷ ὁ Παῦλος, τῆς ἀμαρτίας τὰ ὀφώνια.

Οὐκ ἔχομεν τι δῶρον προσεγγεῖν, ἱκανὸν δυσωπῆσαι Χαράλαμπης. οὐκ ἀρετὰς, οὐ κατορ-
θωμάτων ἴχνος βραχύ. θερμὰ μικρά σοι δάκρυα, ταῦτα προσενέγκομεν ἐν ψυχῆς, καὶ ξεναγμοῦς
ὀλίγης. οὐς πρόσφερε Κυρίῳ, καὶ λοιμοῦ σωσον πανδομάτορος. Θεοτοκίον.

Παράλαβε Παρθένε πάντας χορούς, τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων Ἀγίων τε, καὶ ἐκτενῆ, ποίησον
πρεσβείαν τῷ σω Τύῳ. δεῖξον μασοῖς καὶ χειρᾶς σε. δεῖξον σπόγγον λόγχην καὶ τὸν σαυρόν, τὰ
σὰ καὶ τὰ ἐκείνη, καὶ οὕτω παῦσον Κόρη, λοιμοῦ τὴν νόσον τὴν πανώλεθρον.

Μ Ε Γ Α Λ Τ Ν Α Ρ Ι Α

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ Θαυματουργὸν

Χ Α Ρ Α Λ Α Μ Π Η .

Τὸν ἐν Ἱερουσὶ Θαυματουργὸν, καὶ ἐν ἀθλοφόροις, ἀπροσμάχητον βσιθόν, τὸν τοῦ βροτοκτόνου,
πανώλης ἐλατῆρα, τὸν μέγαν Χαράλαμπη ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἐχοντες Ναόν σε τὸν Ἱερόν, τῆτον ἀθλοφόρε, ὡς προπύργιον ὄχυρόν, προσφεύγομεν τέτῳ,
καί τῳ τῆ πανώλης, καὶ ἐπιρρείας πάσης αὐτῆ λυτρίμεθα.

Σκέπε φέρει φύλαττε ἀθλητὰ, τὴς ὑπὸ τὴν σκέπην, καταφεύγοντας νῦν τὴν σπὴν, καὶ ρῦσαι ἐκ
βλαβῆς, λοιμῶ τῆ πανώλεθρου, ταῖς θείαις σε πρεσβείαις Μάρτυς Χαράλαμπης.

Μέ-

Μέγα σε τὸ ὄνομα ὁ Χριστὸς, καὶ τὴν δόξαν πᾶσιν, ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἐποίησε Μάρτυς καὶ Χαραλάμπες γενναῖε, λοιμὲ σε ἀναδείξας, ῥύσῃ ὀξύτατον.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν. νῦν πάρῃς χρεία, βοηθείας Μάρτυς Χριστοῦ. λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης, ἀνάγκης τῆς πανώλους, καὶ χειρὸς βοηθείας, τάχιστα ὄρεξον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί. Τὸ Τρισάγιον. Ἐν δὲ τῇ προσκυνήσει τῆς τῆς Ἁγίας εἰκότος φάλλεται τὸ παρὸν, πρὸς τὸ, Πάντων προσατεύεις.

Πάντας τῆς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σὲ ἀσπαζομένους εἰκόνα, Μάρτυς Χαραλάμπες, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως. κατ' ἐξαίρετον τρόπον δὲ, τῆς νῦν κατεχέσης, ἀνάγκης ἀπάλλαξον, τῆς πανωλέθρου λοιμῆς. ὅπως ταῖς πρεσβείαις σε πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτὸν σε ὄνομα γεραίρωμεν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τῆς δέλ. Καὶ γίνεταί ἀπόλυσις. (ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην τῆς Φεβρουαρίου.)

Ο ΣΤΗΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μὴν Μάρτιος ἔχων Ἡμέρας ΛΑ'. ἢ Ἡμέρα ἔχει Ὁρας ΙΒ'. καὶ ἡ Νυξ Ὁρας ΙΒ'.

Π Ρ Ο Ο Ϊ Μ Ι Ο Ν .

* **Ο** Μῆνας ἔτος, ἀδελφοί, ὀνομάζεται ἀρχὴ καὶ πρῶτος τῶν Μηνῶν, ἀπὸ τὸν Προφήτην καὶ Θεσπέσιον Μωϋσῆν. Οὕτω γὰρ γράφεται περὶ αὐτῆ ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς Ἐξόδου, ὁ Μὴν ἔτος, ὡς ὑμῖν, ἀρχὴ Μηνῶν, πρῶτός ἐστι ὑμῖν ἐν τοῖς Μηνσὶ τῆ ἐνιαυτῆ. (Ἐξ: ιβ'. 1.) καὶ ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς Γενέσεως μανθάνομεν, ὅτι, κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν ἱερῶν ἐρμηνευτῶν, εἰς τὸν Μῆνα τῆτεν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ὅλα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα ἐν τῆ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Καὶ τῆτε γίνεται φανερόν, διὰ τί κάθε χρόνον εἰς τὸν Μάρτιον Μῆνα ἡ γῆ βλασάνει τὰς βοτάνας καὶ τὰ χορτάρια, καθὼς καὶ τότε ἐβλάσησε ταῦτα εἰς τὴν δημιουργίαν τῆ Κόσμου, ὅταν ὁ Θεὸς ἐπρόσβαξε καὶ εἶπε. „Βλασπάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτον. (Γέν: α'. 11.) καὶ διὰ τί εἰς τὸν Μάρτιον γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀνοιξίς, καὶ ἡ θάλασσα γαλνιᾷ, καὶ ὁ Οὐρανὸς φαίνεται διαυγέστερος καὶ λαμπρότερος, μετὰ τὸ νὰ ἐλευθερόνεται ἀπὸ τὴν συνεφίαν τῆ προλαβόντος χειμῶνος. Καθὼς ταῦτα ἔγιναν καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνου δημιουργίαν τῆ Κόσμου.

Ὁθεν ἀκολούθως, εἰς τὸν Μάρτιον τῆτεν Μῆνα ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον (1) εἰς τῆτεν τὸν Μῆνα ἐλευθερώθη ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆ Φαραῶ, καὶ τὸ Πάσχα ἐποίησε, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐπέρασε, κατὰ τὸ ρητὸν τῆς Ἐξόδου, τὸ ὁποῖον ἐφέραμεν ἀνωτέρω. Εἰς τῆτεν τὸν Μῆνα ἐμβῆκαν οἱ Ἰσραηλιταὶ μέσα εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας: ἦτοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καθὼς τῆτε συνάγεται ἀπὸ τὸ Βιβλίον Ἰησοῦ τῆ Ναυῆ, ὅπως γράφεται, ὅτι οἱ Ἰσραηλιταὶ ἔκαμαν τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἱεριχώ, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῆ Μηνός: δηλαδὴ τῆ Μαρτίου. „Καὶ ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ Πάσχα τῆ τεσσαρεσκαδεκάτης ἡμέρας τῆ Μηνός „ἀφ' ἑσπέρας, ἐπὶ δυσμῶν Ἱεριχώ ἐν τῷ πέραν τῆ Ἰορδάνου ἐν τῷ πεδίῳ. (Ἰησ: ε'. 10.)

Εἰς τῆτεν τὸν Μῆνα ἐνατέβη ἀπὸ τῆς Οὐρανοῦ ὁ Υἱὸς τῆ Θεοῦ διὰ τὴν ἐδικὴν μας σωτηρίαν,

(1) Ποία ἐστὶν ἡ πρώτη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον; ὁ μὲν Μανθάλιος ὁ περὶ χρόνον γράφος, καὶ ὁ Ζανδαυλος, καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, εἶπον τῆς ἐσάτης ἢ εἰκοσῆς πέμπτης τῆς Μαρτίου. Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀναστάσιος εἶπε, πῶς ἐσάτης ἢ εἰκοσῆς τῆς Μαρτίου. Ἡ δὲ εἰκοσῆ πέμπτης ἐσάτης ἢ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ἀληθέστερον ὅμως εἶπεν ὁ περὶ γράφος Δαμασκηνός, ὅτι πρώτη ἡμέρα, ἐν ἣ ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, ἐσάτης ἢ δωδεκάτης Μαρτίου. Κατὰ δὲ τὴν εἰκοσῆ πέμπτης Μαρτίου, παρέβη ὁ Ἀδάμ τὴν ἐνοσλίω τῆ Θεοῦ. Ἀληθέστερον δὲ ἔπος λέγει, καθότι ἡ σπαρτὴ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐγένοντο οἱ Φωσῆρες, ἦσαν ἡ δεκάτη πέμπτης τῆς Μαρτίου. Ἐπειδὴ ἡ Σελήνη ἀπέδρασε ὡς δεκαπενταεῶν ἡμισυ ἡμερῶν, καὶ ἔως ἑσπέρας, ἔγινε δεκαπενταεῶν ἡμερῶν, καὶ δεκαπενταεῶν ἡμερῶν καὶ εἰκοσιδύο ὡρῶν λεπτῶν, εἰς ὅσον γὰρ διαρκεῖ γίνεται ἡ Σελήνη τελεῖα καὶ ἀλησιφαιῆ καὶ οὐρανῶς,

καθὼς διδάσκουσιν ὁ θεῖος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ τομικός Μανθάλιος ὁ Βλασάριος, καὶ ὁ κύριος Μιχαὴλ ὁ Φελός, καὶ πάντες οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι. Ἐκ τῆς αἰτίας λαμβάνεται, ὅτι ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ἦσαν δεκάτη ἐβδόμη τῆς Μαρτίου. Πλήρως αἰετῶν ὡρῶν εἰκοσῆ ἡμέρας τῆς Μαρτίου, ἦσαν ἀνυπόσταται καὶ ἀνυπαρκταί. Ἐπειδὴ ἐνοῦνται γεγεννημένους πρὸ τῆς γενέσεως τῆς Κόσμου καὶ τῶν Φωσῆρων, μετὰ τὸ ἀπέδρασε ὡς ἡ Σελήνη τελεῖα, ὡς εἶπεν. Καὶ ὅρα περὶ τῆς τῆς Σεβασίν Τραπεζεντιῶν ἐν τῇ β'. ἐρωτήσῃ. Καὶ ὁ μὲν Μαρτίου, εἶναι ἀρχὴ φυσικὴ τῆς γεννήσεως ὅλων τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ὁ δὲ Σεπτέμβριος, εἶναι φυσικὴ ἀρχὴ τῆς συλλήψεως καὶ ἐγγασθῆσεως ὅλων σχεδὸν τῶν αὐτῶν καρπῶν. Ἀπὸ καὶ οἱ Κύκλοι τῆς Ἥλιος, ὁμοίως καὶ οἱ Κύκλοι τῆς Σελήνης καὶ αἱ Θεμέλια καὶ αἱ Ἐπακταί, ἀπὸ τῶν Μαρτίου Μηνῶν ἀρχοῦνται. Ὅρα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Σεπτεμβρίου Μηνός.

ρίαν, κ' συνελήφθη εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, σάρκα ἐξ αὐτῆς δανε-
σάμενος. Ἦτοι κατὰ τὴν εἰκοσὴν πέμπτην τῆς Μαρτίου τέττα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζεται ὁ
Εὐαγγελισμὸς τῆς κυρίας Θεοτόκου κ' ἡ τῆς Θεῆς Λόγου ἄσπορος σύλληψις. Κατὰ τὸν Μῆνα
τέττον, ἦτοι κατὰ τὰς εἰκοσιτρεῖς τῆς Μαρτίου, κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὁ Κύριος τὸν διὰ Σταυροῦ
θάνατον. Καὶ κατὰ τὴν εἰκοσὴν πέμπτην τῆς ἰδίας τέττα Μαρτίου, ἀνέστη ὁ Κύριος ἐκ τοῦ
μνήματος, ὅτε κ' κύριον Πάσχα λέγεται, κ' διὰ τῆς ἐδικῆς τε ἀναστάσεως ἐχάρισε κ' εἰς ἡμᾶς
Θεοπροεπιῶς τὴν ἀνάστασιν. Εἰς τὸν Μῆνα ταῦτον πισοῦμεθα, ὅτι ἔχει νὰ γένη καὶ ἡ κοι-
νὴ κ' παγκόσμιος ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀνάστασις. Ὁμοίως κ' ἡ παντελής καὶ ἀκατάλυτος
πάντων τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις. Ὁθεν ὅποιος ὀνομάσει τὸν Μάρτιον τέττον, Μῆνα ἄρ-
τιον, φερωνύμως κ' προσφυῶς θέλει τὸν ὀνομάσει. Ἐπειδὴ εἰς τὸν Μῆνα τέττον εὐρίσκει περιε-
χόμενα τὰ μυσῆρια ὅλα τῆς πλάσεως κ' ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων κ' ὅλης τῆς κτίσεως, ὅσα
ἔγιναν, κ' γίνονται, κ' ἔχου νὰ γένων.

Οὗτος ὁ Μῆνας, κοτὰ μὲν εἰς τὰς Ἑβραίας, ὀνομάζεται Νισάν. Κοτὰ δὲ εἰς τὰς Ἰπα-
λῆς, πρῶτον μὲν ὀνομάζετο Πρίμος: ἦτοι Πρῶτος. Ὑστερον δὲ ὀνομάσθη ἀπὸ τὸν Ῥώμον
τὸν οἰκοδομήσαντα τὴν Πόλιν τῆς Ῥώμης, κ' δόντα εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά τε: ἀπὸ αὐτοῦ, λέγω,
ὀνομάσθη ὁ Μῆν ἔτος Μάρτιος, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. ὁ Ῥώμος ἔτος ἔκτισεν ἓνα ἱερόν τε
ψευδωνύμῃ Θεῷ Ἄρεως, κατὰ τὸν Πρίμον τέττον Μῆνα. Ὅταν δὲ αὐτὰ ἐτελείωσε κ' ἐγκα-
νίασε, τότε μετωνόμασε Μάρτιον κ' τὸν Μῆνα τέττον, τὸ ὁποῖον διηλοῖ Ἑλληνικά, Μῆ-
νας τῆς Ἄρεως. ἐποίησε δὲ τέτο, ἵνα μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τιμήσῃ τὸν ἐδικόν τε Θεόν. (1)
Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν λόγον μας, ὀλίγον τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως, ὁ Μῆνας οὗτος
ὀνομάσθη Μάρτιος, ἦτοι Μῆνας ἄρτιος κ' τέλειος. ἐπειδὴ ὁ προτίτερος Μῆνας τῆς Φεβρουα-
ρίας, εἶναι ἀτελής κ' κολοβός. κ' διὰ μὲν τῆς ἀτελεῆς κ' κολοβῆς Φεβρουαρίας, διδύονται αἱ πρὸ
τῆς κρίσεως κ' τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως ἡμέραι, περὶ τῶν ὁποίων νομίζω, ὅτι εἶπεν ὁ Κύριος
αἰνιγματωδῶς ἐν Εὐαγγελίοις, „Ὅτι εἰμὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, ἐκ ἂν ἐσώθη πᾶ-
σα σὰρξ (Ματθ. κδ'. 22.) διὰ δὲ τῆς τελείας κ' ἀρτίου τέττα Μηνός, διδύεται ἡ τελειότης
κ' ἀρτιότης, τὴν ὁποίαν ἔχου νὰ λάβων τότε οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, κ' πᾶ-
σα ἡ Κτίσις διὰ τῆς ἀφθαρσίας κ' ἀποκαταστάσεως. Καὶ ταῦτα μὲν εἶπομεν περὶ τῆς Μαρτίου
Μηνός. τῶρα δὲ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν σὺν Θεῷ, κατὰ τάξιν, κ' τὰ τῆς Μαρτίου Συναξάρια.

Εἰς τὴν Α΄ τῆς Μαρτίου Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

„ Ἡ Σαμαρεῖτις ἐχ ὕδωρ Εὐδοκία,

Εὐδοκία.

„ Ἄλλ' αἶμα Σῶτερ ἐν τραχήλῃ σοι φέρει.

„ Μαρτίου ἀμφὶ πρώτη ἡ Εὐδοκίη ξίφος ἔτλη.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Ἡλιόπολιν, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιβα-
νισίας τῆς Φοινίκης, κατὰ τὰς χρόνας τῆς Βασιλείας Τραϊανῆς ἐν ἔτει ρξ'. ἦτοι δὲ ἄπιστος κ' εἰ-
δωλολάτριάς. Καὶ πρότερον μὲν ἐπέρασε τὴν ζωὴν της εἰς πορνείας κ' ἀκολασίας, κ' ἐπειδὴ ἐτρά-
βιζεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της πολλὰς ἐρασὰς μὲ τὴν ωραιότητα ὅπως εἶχε, διὰ τέτο ἐσυνάθροισε καὶ
πλεῖστον πλῆθος. Ὑστερον δὲ ἐπίσεισεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ μέσε ἐνὸς Μοναχῆ, Γερμανῆ ὀνομαζομέ-
νε, τῆ ὁποῖα ἦκουσεν ὅπως ἀνεγίνωσκε λόγους ψυχωφελεῖς περὶ εὐσεβείας κ' μετανοίας. Ἐβαπτί-
σθη δὲ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Θεόδοτον, περὶθεῖσα εἰς τὰς θεϊκὰς ἀποκαλύψεις, ὅπως ἠξιώθη ἰά-
σθαι.

(1) Ἄλλοι δὲ προσθέτουσι καὶ ἄλλαν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὀνομάζεται Μάρτιος ὁ Μῆνας οὗτος: ἦγον Μῆνας τῆς Ἄρεως, καθότι ἐν τῷ Μῶϊ τέττω, ὡς ἐπιπολλῶτον σκεπδίζου νὰ συγκροτῶν οἱ Βασιλεῖς τὰς πολέμους, ἐπὶ αὐτῶν εἰς τὰς ὁποῖα ἦσαν ἕφορος ὁ πολεμοποιὸς Ἄρης, κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ὁξάν.

ως ὅπως ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, ἔσπελλε μὲν διὰ τὴν κοινότητα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀρχιερέως (τοῦ Θεοδώριτου δηλαδὴ) τὰ δὲ χρειαζόμενα ὅλα, αὐτὴ τὰ ἔπεμπε εἰς αὐτὴν. Ἐσυγχωρεῖτο γὰρ τὴν πέρην ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῆς μητρὸς καὶ τὸν ἀδελφῶν της, καὶ τὰ ἐξοδεύει εἰς ἐλεημοσύνην, ἵνα ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης εὐλογηθῆν καὶ αὐξηθῆν περισσότερο. Ἔτξι λοιπὸν ἡ Ὅσια Δομνίνα ζήσασα θεαρέτως, μετέβη εἰς τὰς Οὐρανίας πασάδας διὰ τὴν χάριν αἰῶνια.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

„ Θάλαμος ἢ θάλασσα νομφικῶς γίνη.

Ἀντωνίνα.

„ Ἀντωνίαν κρύπτουσα νόμφην Κύριε.

* Ἄυτη ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Νίκαιαν, τὴν νῦν καλεσμένην τερκισί Ἰσνικ, κατὰ τὴν χρόνον τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανῶ ἐν ἔτει ργέ. παρασαθεῖσα λοιπὸν αὐτὴ ἔμπροσθεν τῶ ρηθέντος Βασιλέως, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν, λαμβάνει διάφορα βάσανα, καὶ βάλλεται εἰς φυλακὴν, ἔπειτα δὲ, εὐγάνεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέεσθη τὴν θυσιάζει εἰς τὰ εἰδῶλα, διὰ τῆτο κρεμάται καὶ ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς. Ταῦτα δὲ πάσχουσα ἡ μακαρία ἐπερίπαυζε τὴν θεὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν πλάνην τῶ Βασιλέως. Διὰ τῆτο παρεδόθη εἰς τὴν δεινότητα, διὰ τὴν ἐκδύσειν καὶ τὴν δειρῆν αὐτὴν δυνατὰ. Ὄταν δὲ οἱ δήμιοι ἐπὶ γαν κοιτᾶν διὰ τὴν γυμνώσειν, εὐθύς ἦλθον ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν Ἄγγελοι, καὶ τὴν μὲν δεινότητα κτυπήσαντες δυνατὰ, τὴν ἔσπρωξαν, τὴν δὲ Ἁγίαν διεφύλαξαν ἀβλαβῆ. μετὰ ταῦτα ἀπλῶσαν αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἀναμμένην σκάραν, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀπὸ τὴν βάσανον αὐτὴν ἔμεινε ἀβλαβῆς μετὰ τὴν χάριν τῶ Χριστοῦ, διὰ τῆτο βάλλεται μέσα εἰς σάκκον, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν λίμνην τῆς Νικαίας, καὶ ἔτις ἡ αἰδιδιμος λαμβάνει τὴν Μαρτυρίαν τὸν Στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος πυρὶ τελειῶνται.

„ Χώνητις ἢ κάμιμος ἀθληταῖς δῶ,

Μάρκελλος.

„ Οἱ χρυσεῖς λάμπουσιν ἐν ταύτῃ πλέον.

Ἀντώνιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Σίλβεσρος καὶ Σωφρόνιος ἕξει τελειῶνται.

„ Οὐ καρτερῶν Σίλβεσρος θρησκείην πλάνην,

Σίλβεσρος.

„ Σὺν Σωφρονίῳ τὴν τομὴν ἐκαρτέρει.

Σωφρόνιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νεσοριανὸς ἕξει τελειῶνται.

„ Εἰς τῆπισω τράχηλον ἐξεκλυσμένος,

Νεσοριανός.

„ Νεσοριανὸς τὴν τομὴν πρόσω φέρει.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χαρισίε, Νικηφόρε, καὶ Ἀγαπίε.

* „ Τριάς Τριάδι νῦν παρίσαι ἐν Πόλῳ,

* Χαρισίε.

„ Ἡ τῶν ἀθλητῶν τῆ τὰ πάντα κτισία.

* Νικηφόρε.

* Ἀγαπίε.

* Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς τῶ Βατοπαιδίας Μονῆς ἀσκήσας, ὁ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν αἰχμαλωτισθεὶς, καὶ αὐτὸς μεταβαλὼν καὶ βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται. (1)

* „ Εἰ καὶ τὸ σῶμα αἰχμάλωτος παμμάκαρ,

* Ἀγάπιος.

„ Ἄλλ' ἐχὶ γνώμην Ἀγάπια ὠράθης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Τῷ αὐτῷ Μηνί β'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἡσυχίας τῆς Συγκλητικῆς.

- * „ Ποταμὸν Ἡσύχιος ὑδάτων ἔδω,
 „ Ὅπως ποταμὸν τῆ πυρὸς διεκφύγη.
 * „ Δευτερίῃ προσέβη Ἡσύχιος ἐν πόλει ἔρμοις.

Ἡσύχιος.

(1) Ὅπως ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἡσύχιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ βασιλείας Μαξιμιανῶς ἐν ἔτει τ β'. πρῶτος ὑπάρχων τῆ βασιλικῆς Παλατίης καὶ τῆς Συγκλητικῆς βουλῆς. Μαγιστριακὸς γὰρ ἦτον κατὰ τὸ ἀξίωμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ἐπρόσαξεν, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ, ὅπως ἦτον στρατιῶται βασιλικοὶ, εἰάν δὲν ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, νὰ ὑπερβῶν τὰς ζώνας ὅπως ἐφόρων (αἱ ὁποῖαι ἦτον σημεῖον τῆς βασιλικῆς ἀξίας ὅπως εἶχον) καὶ νὰ ζῶν ὡς ἰδιῶται καὶ ἄτιμοι. ἐπειδὴ, λέγω, τιαύτη παράνομος προσογή ἐγένετο: τότε χάριν πολλοὶ Χριστιανῶν ἐπροτίμησαν νὰ ζῶν καλλιτέρα χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν τιμὴν, πᾶρξ νὰ ἔχον μὲν τιμὴν, νὰ ἀπολλύον δὲ τὰς ψυχὰς των. μαζί δὲ μὲ τὰς ἀνωτέρω Χριστιανῶν, ἐσυναριθμηθῆ καὶ ὁ Ἅγιος ἕως Ἡσύχιος. Μαθῶν δὲ τῆτο ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσαξε νὰ ἐκδυθῆ τὰ πολυτίμα φορέματα, ὅπως ἐφόρει ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἐκδυθῆ ἕνα μανδύ πενιχρὸν, χωρὶς μαυίγια, ὑφασμένον ἀπὸ μαλλία, καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ τὰς γυναῖκας, πρὸς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.

Τότε δὲ γενομένης, ἐπροσκάλεσεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸν ἠρώτα, δὲν ἐντρέπεσαι ὡς Ἡσύχιε, πῶς ἔχασες μὲν τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τῆ Μαγιστριακῆς, ἐκαταβιβάζου δὲ εἰς τὴν ἀτιμον ταύτην ζώην; ἢ δὲν ἠξέουρες πῶς αἱ Χριστιανοὶ, τὸν ὁποῖον ἐπροτίμησες τὴν ζώην, δὲν ἔχον δύναμιν νὰ σε κατασχῶσιν πάλιν εἰς τὰς προτέρας μεγάλας τιμὰς, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα ὅπως εἶχες; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα, ἢ μὲν τιμήσῃς αὐτὴν, ὡς Βασιλεῦ, εἶναι προσωρινή, ἢ δὲ τιμὴ καὶ δόξα, ὅπως δίδει ὁ Χριστὸς, εἶναι αἰώνια καὶ ἀτελεύτητος. Ὅθεν διὰ τὰ λόγια ταῦτα ὁ Βασιλεὺς θυμωθεὶς, ἐπρόσαξε νὰ δέσῃ μίαν μεγάλην μολόπετραν εἰς τὸν λαμδὸν τῆς Ἁγίας, καὶ νὰ ρίψῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆ ποταμῆ, τῆ καλεμένης Ὀρόντης, τῆ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας εὐρισκομένης, ὅστις κοινῶς ὀνομάζεται Ὀρόντζ, καὶ ἕτως ὁ μακάριος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τῆς Μαρτυρίας τὸν Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Θεοδοῦς Ἐπισκόπου Κυρηνίας τῆς Κύπρου.

„ Ἀθλῶν πέπλυσαι Θεόδοτε σιγμάτων,

Θεόδοτος.

„ Εἰ καὶ μετ' εἰρήνης σε Χριστὸς λαμβάνει.

* Ὅπως ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας Λικνίης τῆ βασιλείας καὶ Σαβίνου Ἡγεμόνου Κύπρου, ἐν ἔτει τ κ'. διὰ δὲ τὴν τῆ Χριστὸ ὁμολογίαν καὶ πίσω, παρεστάθη εἰς τὸν ῥηθέντα Ἡγεμόνα, καὶ πρῶτον μὲν, ἔδειραν αὐτὸν μὲ βένευρα, ἔπειτα δὲ, τὸν ἐκρέμασαν, καὶ ἐξέσχισαν τὰς σάρκας τῆ, εἶτα ἀπλώσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς ἕνα σιδηρὸν καὶ ἀναμμένον κραββάτι. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἐκ τῆ πυρὸς μὲ τὴν χάριν τῆ Θεοῦ: διὰ τῆτο ἐκάρφωσαν τὰς πόδας τῆ μὲ καρφία, καὶ ἔτξιν τὸν ἀνάγκασαν νὰ περιπατῆ, ὑπερον δὲ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ Λικνίης, ἔπαυσεν ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς. Ὅθεν ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν

(1) Σημειοῦμεν ἐπιπέδω, ὅτι κατὰ τὴν δόξαν αὐτῶν τῆς Μαρτίης Μιλῶς, ἐν μετ' ἡμετέρας καὶ τῆς Ὀρόντης, ἴσχυοντα τροπάερα καὶ Κανὸν τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἡσυχίας παρὰ τοῖς Μιλῶσις. Ἐν δὲ τοῖς Συναξαριστοῖς αὐτῆς ἡμέρας, εἶδε γὰρ ἀπαφίρεται περὶ τῆς Ἡσυχίου

τότε, ἀπὸ τῆς πᾶν τῆ ἐκδοῦς. Ὅθεν ἡμεῖς ἀρόντες τὸ Συναξαριστὸν τῆς Ἁγίας τῆς Ἡσυχίας κατὰ τὴν δεκάτην τῆς Μαΐου κάμενον, μετεγράψαμεν αὐτὸ εἰς τὴν παρούσῃ ἡμέραν, ἵνα μὴ, ἀποδι μετ', ἀλλοκλητῆται ἢ ἀκολληθῆται αὐτῆ, ἀποδι δὲ, τὸ Συναξαριστὸν αὐτῆ.

ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τῆς Ἰαννουαρίου Μηνός. Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασαν δύο χρόνοι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τῆς Μαρτίου Μηνός. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Συναξίς εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκος, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἀρματίς. (1)

Ὁ Ἅγιος Ὁμολογητὴς Κόϊντος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

✠ „ Ἐπωνυμίαν ἔσχες ἐκ τῶν πραγμάτων,

Κόϊντος.

„ Τὰ θαυμάσια ὧ Κόϊντε παμμάκαρ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγενήθη κατὰ τὴν Φρυγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε καὶ τὴν εὐσέβειαν κατὰ τὰς χρόνας Αὐρηλιανῆς Βασιλέως ἐν ἔτει σ'οβ'. πηγαίνωντας δὲ εἰς ἕνα χωρίον, καλούμενον Αἰολίδα (2) ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην εἰς τὰς πτωχάς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν Ῥῆφος πιάσας τὸν Ἅγιον, ἐπρόσαξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἔδαιμονίσθη ὁμως. Ὁθεν ὁ Ἅγιος παρακαλέσας τὸν Θεὸν, ἠλευθέρωσε τὸν Ἡγεμόνα ἀπὸ τοῦ δαιμόνιου. Διὰ τῆτο ὄχι μόνον ἀφέθη ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἡγεμόνα εἰς ἀντιμισθίαν τῆς χάριτος. Ἐπειδὴ δὲ διὰ προσευχῆς τῆς Ἀγίας ἐγένετο σεισμὸς, καὶ ἐκ τῆς σεισμῆς ἐκρημίσθη ὁ ναὸς, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἰδῶλα ἔπεσον, διὰ τῆτο φυγόντες οἱ Ἕλληνες, ἀφῆκαν τὸν Ἅγιον ἐλεύθερον. Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασαν πεσαρανόντα ἡμέραι ὑσερον ἀπὸ τοῦ σεισμῶν, ἐπίασε τὸν Ἅγιον ὁ ἄρχων Κλέαρχος, μὲ τὸ νὰ ἦτον πολλὰ δεισιδαίμων καὶ ζηλωτὴς τῆς θρησκείας τῶν εἰδῶλων. Ὁθεν ἐπρόσαξε καὶ ἐτζάκισαν τὰ σκέλη τῆς Ἀγίας, τὰ ὁποῖα παρευθὺς ἔγιναν σῶα καὶ ὑγιῆ μὲ τὴν τῆς Χριστοῦ δύναμιν. Μετὰ ταῦτα ἐπεριπάτει ὁ Ἅγιος εἰς διαφόρους τόπους ἐν διαστήματι δέκα ὁλοκλήρων χρόνων, ἰατρεύωντας κάθε νόσον πολυχρόνιον, καὶ κάθε μαλακίαν: ἦτοι ἀσθενεῖαν ὀλιγοχρόνιον, καὶ τὰς πτωχάς ἐλεῶν, καὶ ἔτω μὲ τὰ τοιαῦτα θαύματα καὶ θαύρα ἔργα πολιτευόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Νέσορος καὶ Τριβιμίου.

„ Ὁ τὸν τράχηλον Νέσορος πλήξας ξίφει,

Νέσωρ.

„ Πληγὴν ὁμοίαν ἐντρίβει Τριβιμίου.

Τριβιμίου.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἦτον μὲν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Κυβερραιωτῶν (3), ἀπὸ τὴν Πέργην δὲ τῆς Παμφυλίας, (ἡ ὁποία πύρα Πίργι ὀνομάζεται. Πόλις δὲ ἦτον αὐτῆ πρότερον τιμημένη μὲ θρόνον Μητροπολίτη, δεκαπέντε Ἐπισκόπους ἔχεσα, τῶρα δὲ εἶναι ἔρημος καὶ μετετέθη εἰς τὴν Ἀττάλειαν, ἥτις πρότερον ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Πέργης.) κατὰ δὲ τὰς χρόνας τῆς Βασιλέως Δεκίης ἐν ἔτει σ'να'. ἐπροδόθησαν ἀπὸ τὰς εἰδωλολάτραις, καὶ ἐδάρθησαν μὲ ξηρὰ βένευρα, ἔπειτα κρεμασθέντες, ἐξέσχίσθησαν ἕως μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα. Ἐπειδὴ δὲ ἐσάθησαν ἀμετάθετοι εἰς τὴν τῆς Χριστοῦ πίσιν, διὰ τῆτο ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔπως ἔλαβον οἱ αἰοιδίμοι τὰς Σπεφάνες τῆς Μαρτυρίας.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Τρωάδις, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ἐπὶ Ἀκακίς τῆς Βασιλέως ἐν ἔτει σ'νγ'.

„ Μὴ μέλλε Τρωάδιε θυόσκειν ἐκ ξίφους,

Τρωάδιος.

„ Μὴ μέλλε καὶ μέλλουσιν εἶχ' ἔξει σῆφος.

Ἡ

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τῶσαν τὸν Ἅγιον Θεόδοτον ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ Ῥήτωρ. ἢ ἡ ἀρχὴ „ Ἐγκωμιαζομένην δικαίαν. (σφάζεται δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Διονυσίου.)

(2) Ἐν δὲ τῷ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Νεολίδα.

(3) Ἐν δὲ τῷ πετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Κυβερραιωτῶν.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς καὶ Παρθένος Εὐθαλία ἔειπε τελειῖται.

- » Ἰὸν φιλοῦσα μητροπαρθένε Κόρης,
» Τομὴν ὑπέστη καλλιπαρθένος Κόρη.

Εὐθαλία.

* Ἄυτη ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθαλία ἦτον εἰς τὴν Σικελίαν, μητέρα ἔχουσα αἰμορροῦσαν, Εὐθαλίαν καὶ αὐτὴν καλεσμένην, ἡ ὁποία ἰατρεύθη ἀπὸ τῶν Ἁγίων Μάρτυρας Ἀλφειῶν, Φιλάδελφον, καὶ Κυπρίνον. (1) ἐφάνησαν γὰρ οἱ τρεῖς οὗτοι Μάρτυρες εἰς τὸν ὕπνον τῆς Εὐθαλίας καὶ εἶπον αὐτῇ, εἰάν πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ βαπτισθῆς, βέβαια θέλεις ἰατρευθῆς καὶ σωθῆς, εἰάν δὲ μὴ πιστεύσῃ, φεύγε μακρὰν ἀπὸ λόγου μας. ἡ δὲ Εὐθαλία ἐξυπνίσασα, ἐπέισθη εἰς τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ὅθεν πισεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη μαζὶ μὲ τὴν συνώνυμον Εὐθαλίαν τὴν θυγατέρα της. εἶχε δὲ αὐτὴ υἱόν, ὀνομαζόμενον Σερμιλιανόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον υἱὸς της ἐπιάσθη ἡ μακαρία, καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῆ ἀπὸ αὐτὸν, διὰ τὴν ἐπίστυσεν εἰς τὸν Χριστὸν. Ἡ δὲ Ἁγία λυτρωθεῖσα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ της, μὲ τὴν βοήθειαν μιᾶς της δελεούτρας, ἔφυγεν. Ἡ δὲ θυγάτηρ της Εὐθαλία ἤλεγξε πολλὰ τὸν ἀδελφόν της, διὰ τὴν ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα των. ἐκεῖνος δὲ πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθη. μήπως καὶ ἐσύ ἦσαι Χριστιανή; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. ναὶ Χριστιανὴ εἶμαι, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν εἶμαι ἐτοίμη προθύμως νὰ ἀποθάνω. Τότε ὁ μιὰρὸς καὶ ἀλιτήριος ἀδελφός της, ἐγύμνωσεν αὐτὴν, καὶ ἔδειρε δυνατὰ, εἶτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς ἕνα τῶν δούλων διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ. ἡ δὲ Ἁγία προσευξαμένη, ἐτύφλωσε τὸν δούλον. Ὁ δὲ ἀδελφός της βλέπωντας τῶν, ἐσηκώθη ὡς ἄλλος δεύτερος Κάϊν καὶ ἀπέκοψε τὴν Ἁγίαν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς τῆς, καὶ ἔτις ἔλαβεν ἡ μακαρία τῶν Μαρτύρων τὸν Στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ἔειπε τελειῖνται.

- » Ἀθανασία συνθανόντα τῇ πάνυ,
» Πεπεῖσμεθα ζῆν Ἀνδρόνικον τὸν πάνυ.

Ἀνδρόνικος.

Ἀθανασία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐτρόπιος, Κλεόνικος, καὶ Βασιλίσκος.

Εἰς τὸν Εὐτρόπιον.

- » Ὁ Χριστὸς ἡμῖν Εὐτρόπιος τὸς τρόπους,
» Ἐφεῦρε Χριστὸν καὶ τέλος διὰ ζήφους.

Εὐτρόπιος.

Εἰς τὸν Κλεόνικον.

- » Καὶ Κλεόνικος εὐκλεᾶ νίκην ἔχει,
» Σταυρῷ κρεμασθεὶς, ὡς ὁ Χριστὸς με πάλαι.

Κλεόνικος.

Εἰς τὸν Βασιλίσκον.

- » Εἰρηκτὴν τὸ σῶμα καὶ πρὸ τῆς εἰρηκτῆς ἔχων,
» Εἰρηκτῶν λυτρεῖται Βασιλίσκος ἐκ δύο.
» Ἐν ξύλῳ Εὐτρόπιος σαυροῖο τρίτη ἀεθλεύει.

Βασιλίσκος.

* Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῶν Βασιλέων Διοκλητιανῶ ἐν ἔτει σ'ς'. καταγόμενοι μὲν ἀπὸ τὴν Ἀμάσειαν, ἡ ὁποία εἶναι πόλις διάσημος τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας. Συγγενεῖς δὲ ὄντες καὶ συσρατιῶνται μὲ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα. Οὗτοι λοιπὸν διαβαλθέντες

εἰς

(1) Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐορπάζονται κατὰ τὴν δικάτω αὐτῶν Μαΐου.

εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀσκληπιοδότῃν, δέρνοντα δυνατά. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὐτρόπιος δέχεται καὶ εἰς τὸ σῶμα πληγὰς, ἐπειδὴ ὑβρίσει τὸν Ἡγεμόνα. καὶ οἱ μὲν δέρνοντες αὐτὸς στρατιῶται, παρελύθησαν καὶ ἀπέκαμων, οἱ δὲ δερνόμενοι Ἅγιοι, ἔγιναν ὑγιεῖς, μετὰ τὴν ἐφάνη ὁ Κύριος εἰς αὐτὸς, καὶ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων. Τῷ δὲ τὸ παράδοξον θαῦμα βλέποντες πολλοὶ ἄπιστοι, ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὅθεν κατὰ ἀπεκεφαλίσθησαν. Ταῦτα βλέπων καὶ ὁ Ἡγεμὼν, ἐμεταβλήθη, καὶ ἐδοκίμαζε μετὰ κολακείας νὰ μεταβάλῃ ἀπὸ τῆν πίσιν τῷ Χριστῷ τὸν Ἅγιον Κλεόνικον. καὶ ἄλλα μὲν δῶρα, ἔδιδεν εἰς αὐτὸν, ἄλλα δὲ, ὑπόσχετο νὰ τῷ δώσῃ, ἀλλ' ὁ Ἅγιος, ὅχι μόνον ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐμαλακώθη κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τέτοις παροργισθεῖς, ἐπεριγέλασε μὲν, τὴν ἀγνωσίαν τῷ Ἡγεμόνος, ἐπερίπαζε δὲ, τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων. Ὅθεν εἰς καιρὸν ἅπῃ ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τὰς Θεοὺς τῶν, τότε ὁ Ἅγιος Κλεόνικος προσευχηθεῖς, ἐκήρυξεν εἰς τὴν γῆν τὸ εἶδωλον τῆς Ἀρτέμιδος. Ταῦτα βλέποντες οἱ εἰδωλολάτραι, ἀναΐαν ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ὅθεν βράσαντες εἰς τρία καζάνια πίασαν ὁμοῦ μετὰ ἄσφαλον (ἣτις εἶναι εἶδος τεαφίης) ἔχυσαν ταῦτα ἐπάνω εἰς τὰς πλάτας τῶν τριῶν τῷ Χριστῷ Μαρτύρων, καὶ οἱ μὲν Ἅγιοι, ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, οἱ δὲ χύοντες ταῦτα ὑπὲρβῆται, κατεκρίθησαν. Μετὰ ταῦτα, ὁ μὲν Ἅγιος Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος σκυρωθέντες, ἔλαβον τὰς Στεφάνους τῆς Μαρτυρίας, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον ἀπῆλθον ζωὴν. Ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίσκος, βαλθεῖς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐν αὐτῇ διαπεράσας χρόνον ἀρκετὸν, τελειῶται. (ὅρα τὸ κατὰ πλάτος τῶν Μαρτύρων εἰς τὸν Ἑφραίμ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομάρτυρος Θεοδώριτος Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.

„ Χωρεῖν ἔχει παρὰ τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον,

Θεοδώριτος.

„ Καὶ τοῦ Θεοδώριτου ἔνδον τοῦ μέγαν.

* Ὅταν ὁ δυσσεβὴς καὶ παραβάτης Ἰσλιανὸς ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει τξα'. τότε καὶ ὁ Θεὸς αὐτῷ καὶ συνάντημος Ἰσλιανὸς, Χριστιανὸς ὦν καὶ πιστὸς θεράπων τῷ Θεῷ, καὶ Ἀναγνώστης τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀπέσθη ὁ ἄθλιος εἰς τὸν ἀνεψιὸν τῷ δυσσεβῆ καὶ παραβάτῃ Βασιλεῖα. Ὅθεν ἄχι μόνον ἀρήθη, φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὰ εἶδωλα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τέτοις ἐπρόδωκεν ὁ ἀσεβὴς εἰς τὸν Τύραννον, ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἱερά κειμήλια, ὅπῃ ἀφιέρωσεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἔτω κατεσχάθη ὁ πρῶτος εὐσεβὴς Θεὸς, ὑπὸ τῷ ἀσεβεστάτῃ ἀνεψιῷ τῷ, διώκτης καὶ Τύραννος κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν, οἱ μὲν ἄλλοι κληρικοὶ καὶ Ἱερεῖς τῆς Ἀντιοχείας, δισκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη, μόνος δὲ ἔτος ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος, Πρεσβύτερος ὦν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, ἔμεινεν ἐκεῖ μαζί μετ' ἄλλους τινὰς Χριστιανῶν, κηρύττων παρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν καὶ ὁμολογίαν. Ὅθεν πιάσας αὐτὸν ὁ ῥηθεῖς Ἰσλιανὸς ὁ τῷ παραβάτῃ Θεῷ, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἔπειτα παρασήσας αὐτὸν ἐμπροσθέν τε, πρῶτον μὲν ἐπρόσασε νὰ δέξῃ τὸν Ἅγιον εἰς τὰς πόδας, ἔπειτα δὲ, νὰ δέξῃ αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν. Μετὰ ταῦτα ἔχυσαν αὐτὸν, καὶ κρεμάσαντες ἐπάνω εἰς ξύλον, ἐξέσχισαν αὐτὸν δυνατά. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἐξέσχίζετο εἰς διάσημα τριῶν ὠρῶν: διὰ τῷ τῷ, τὸ μὲν αἷμα, ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ σῶμα τῷ ὡσάν βρύσις, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῷ, ἐφαίνετο ὠραιότερον καὶ λαμπρότερον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἤκουε νὰ τῷ λέγῃ ὁ μικρὸς Ἰσλιανὸς, θυσιάσον ἄθλια εἰς τὰς Θεοὺς καὶ ἂν χρεωσῆς εἰς τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, ἢ εἰς ἄλλον τινα, ὁ ἀνεψιός μου Βασιλεὺς, θέλει σὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ χρέος, ἵνα μὴ ἔτις κακῶς ἀπορρίψῃς τὴν ψυχὴν σου. Ταῦτα ἐκείνη λέγοντες, ὁ Ἅγιος, ἐσὺ εἶσαι παλαιῶρε ἄθλιος, ἀπεκρίθη, ἐσὺ καὶ ὁ Βασιλεὺς σου. Διὰ τὴν ἀφήσατε τὸν Χριστὸν, καὶ ἐπροσκλήθητε μετὰ τοῦ Ἀντίχριστου. Ὅθεν καὶ θέλετε γένῃ καὶ οἱ δύο προσάναμμα τῷ αἰώνιῃ πυρὸς τῆς κολάσεως. Ἐγὼ δὲ εἰς κἀνέναν δὲν χρεωσῶ, πάρεξ εἰς τὸν

Κύ.

Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, χρεωσῶ γὰρ νὰ φυλάξω εἰς αὐτὸν ἀληθινὴν πίσιν ἕως ἐσχάτης με ἀναπνοῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀκάθαρτος καὶ θεομίσητος Τύραννος, ἐπρόσαξε νὰ κατακαίεν τὰς πλευράς τοῦ Ἁγίου με ἀναμμένας λαμπάδας. Ὁ δὲ Μάρτυς σηκώσας τὰ ὀμμάτιά τε εἰς Οὐρανὸν, ἐπροσπύχετο κροφαιμιλῶντας, καὶ, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθύς ἔπρουν ὡσάν νεκροὶ εἰς τὴν γῆν οἱ τὰς λαμπάδας κρατοῦντες, οἱ ὅποιοι ἐπίσεισαν τῷ Χριστῷ. Τότε ὁ Ἰβλιανὸς καὶ οἱ συντρόφοι τε, θυμωθέντες ἐσήκωσαν ἐπάνω τοὺς δημίους, καὶ, τρισκατάρτοι, ἔλεγον, διὰ τί ἀφήσεται τὰς λαμπάδας καὶ δὲν ἐκατακαύσατε τοῦτον τὸν δυσεβῆ καὶ πανάθλιον, ἀλλὰ ἐκυριεύθητε ἀπὸ νυσαγμῶν καὶ ἀμέλειαν; ταῦτα μὲν εἶπον ἐκεῖνοι. ὁ δὲ Ἅγιος, σὺ εἶσαι, ἀπεκρίθη, δυσσεβῆς καὶ τρισκατάρτος καὶ τετυφλωμένος κατὰ τοὺς ψυχικούς ὀφθαλμούς. Διὰ τί δὲν βλέπεις, ἄθλιε, τοὺς Ἀγγέλους ὅπου φυλάττων ἐμένα τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὰς ἀφίνων νὰ με ἐγγίζετε. μὴ μωρολογεῖς λοιπὸν, ἐπεὶ ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι μέγας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Τύραννος, ἐντράπη πολλά. Ὁθεν προσάξει νὰ ριφθῶν οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, βλέπων δὲ αὐτοὺς ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος φερομένους εἰς τὴν θάλασσαν, πορεύεσθε, τοὺς εἶπεν, ὡ τεκνία μου ἐν εἰρήνῃ, πορεύεσθε τὴν μακαρίαν ταύτην σράταν, διὰ τί καὶ ἐγὼ μετὰ ὀλίγον, θέλω σὰς ἀκολουθήσω, διὰ νὰ συγχαίρω μαζί με ἐσὰς εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἀσεβῆς Θεὸς τοῦ Ἰβλιανοῦ ἐβίαζε τὸν Ἅγιον Θεοδώριτον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος, ἐσὺ μὲν, τῷ ἀπεκρίθη, ἐσὺ δυσσεβέσατε καὶ ἀθλιώτατε ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας θέλεις μασηθεῖς ὅλα σε τὰ ἐντόσθια, καὶ ἐκ τούτου θέλεις ἀπορρίψῃς βιαίως τὴν μιανάν σε ψυχὴν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως. Ὁ δὲ πλέον ἀσεβέστερος ἀπὸ λόγου σε τύραννος Ἰβλιανὸς ὁ ἀνεφίός σε, αὐτὸς, λέγω, εἰς τὴν γῆν τῆς Περσίας ἔχει νὰ κεντηθῇ με οὐράνιον λόγχην, καὶ θέλει ριφθῆ εἰς τὴν γέενναν τῆ πυρός, καὶ πλέον δὲν θέλει ἐπιστρέφῃ, καὶ ἔτσι οἱ δύο ὁμοῦ, μέλλετε νὰ λάβετε τὰ ἐπίχειρα καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κακίας σας. ἐγὼ δὲ θέλω θυσιάσω εἰς τὸν Θεόν μου θυσίαν αἰνέσεως. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ ἀσεβῆς Ἰβλιανὸς ἐπρόσαξε παρευθὺς νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃν. πηγαίνωντας δὲ ὁ Μάρτυς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐπροσπύχετο με χαρὰν τῆς ψυχῆς τε, καὶ ἀποκεφαλισθεῖς, ἀνέβη εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆ τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆ Λείφανον πέρνοντες μερικοὶ Χριστιανοὶ, ἐντίμως αὐτὸ ἐνταφίασαν, καὶ ἐσημείωσαν τὰ ἀνωτέρω λόγια, ὅπου ἐπροφήτευσεν ὁ Ἅγιος, τὰ ὅποια μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβον διὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἔκβασιν. Διότι, καθὼς προεῖπεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἱ δύο Ἰβλιανοὶ, ὁ κακὸς Θεὸς καὶ ὁ κάκιστος ἀνεφίός, κακῶς οἱ κακοὶ ἐξέφυξαν, καὶ παρεδόθησαν αἱ ψυχαὶ των εἰς τὰς τιμωρίας τῆ ἄδης. (1)

Οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζωΐλος ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

» Ζωῆς λύσις Ζήνωνι καὶ τῷ Ζωΐλῳ,

» Ζωῆς ὑπῆρξε κρείττενος παραυτία.

Ἡ Ὁσία Πιαμὲν ἢ Παρθένος ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

» Κροσσῶτά χρυσᾶ Πιαμὲν μελαμφόρος,

» Τὰς ἀρετὰς ἄπεισιν ἠμφισμένη. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ζήνων.

Ζωΐλος.

Πιαμὲν.

Τῷ

(1) Λέγει γὰρ ὁ Θεοδώριτος ἐν τῷ γ. βιβλίῳ κεφ: ιβ. πρὸς Ἐκκλησιαστικὴν Ἰσορίας, ὅτι ὁ Θεὸς τῷ Ἰβλιανῷ Ἰουλιανῷ πεσῶν εἰς βαρβαρικὴν ἀσθένειαν, διαφθάρη ἀπὸ σὺφιν εἰς τὰ ἐντόσθια, καὶ σὶ τὴν κόφρον αὐτοῦ εὐγανεν ἀπὸ τῶ σώματι, καὶ δὲ γυνή τε πίστῃ καὶ δισεβῆς ἔσα, ἔλεγεν αὐτῷ. Πράξει ὡ ἀνδρα μου νὰ ὑμνήσῃ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ὅς τις

διὰ τῆς παιδείας αὐτοῦ ἐδαξεν εἰς ἐσέναν τὴν δυνάμειν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμπαχερίστω τὴν σωτήριον μακροθυμίαν, ἐσὺ δὲ ἠθέλεις γνωρίσῃς, ποῖος εἶναι ὁ παρὰ σοῦ πολεμύμενος,

(2) Τὸν Βίον τῆς Πιαμὲν ὄρα εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἰδεῖν, ὅτι διὰ προσδουχῆς τῆς ἐσάδουσαν ἀκίνητοι οἱ ἄν.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Δ'. Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τῆ Ἰορδανίτη.

,, Ὑπρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,

Γεράσιμος.

,, Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίη.

,, Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότιο ἀπέπτη.

* Ὅπως ὁ Ὁσίος Γεράσιμος ἦν κατὰ τὰς χρόνας Κωνσταντίνος τῆ Βασιλείως, τῆ καλεμένης Παγωνιάτῃ ἐν ἔτει χό. ὡς λέγει Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων ὁ πὸν Βίον τῆ Ὁσίας τῆς γράφας (1) παιδιόθεν δὲ σοικειωθεὶς μὲ τὸν φόβον τῆ Θεῶ, καὶ τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν ἐδυθεὶς, ἐπῆγεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον τῆς Θεσσαλίδος. Εἰς τόσον δὲ ὕψος ἀρετῶν ἔφθασε, καὶ τόσην οἰκειότητα ἔλαβε πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καθαρόν, ὡς ὅπως, εἶχεν ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆ καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία. Διότι ἕνα λεοντάρη τὸν ὑπρέτει, τὸ ὁποῖον κοιτᾷ εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας, ὅπως ἔκαμνε τῆ Ὁσίας, εἶχε καὶ τὸ διακόνημα αὐτὸ, τὸ νὰ βύσκη τὸν γαῖδαρον, ὅπως ἔφερε τὸ νερὸν εἰς τὸν Ὁσίον. Μίαν φοράν δὲ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ μερικῶν πραγματευτῶν, καὶ βλέποντες τὸν γαῖδαρον μοναχόν, ἔελξαν αὐτὸν, τὸ δὲ λεοντάρη ἐκοιμᾶτο καὶ δὲν αἰσθάνθηκεν. Ὁθεν τὸ βράδυ ἐγύρισεν εἰς τὸν Ὁσίον χωρὶς νὰ ἔχη μαζὶ τὴν γαῖδαρον κατὰ τὴν συνήθειαν.

Βλέπων δὲ τὸ λεοντάρη μοναχόν ὁ ὑπρέτης τῆ Ὁσίας, ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι αὐτὸ ἔφαγε τὸν γαῖδαρον. Ὁθεν ἐκαταδικάσθη τὸ παλαίπωρον λεοντάρη, νὰ φορτῶνται ἐπάνω εἰς τὰς ὠμότης τὰς σάμινας, καὶ νὰ φέρη τὸ νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἀντὶ τῆ γαίδαρς, εἰς τόσον διάστημα χρόνου, εἰς ὅσον ἐκρατεῖτο ὁ γαῖδαρος ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω πραγματευτῆς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι πραγματευτῶν ἔτυχε νὰ περάσῃ πάλιν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον δρόμον, ἔχοντες μαζὶ τὴν καὶ τὸν γαῖδαρον: διὰ τῆτο εὐδὺς ὅπως εἶδε τὸ λεοντάρη τὸν γαῖδαρον, ἐγνώρισεν αὐτόν. Ὁθεν ὤρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν πραγματευτῶν μὲ μέγαλον βρύχημα, ὅτι τινες φοβηθέντες ἔφυγον. Ἐπειτα ἐπίασε μὲ τὰ ὀδόντια τῆ καπίσφι τοῦ γαίδαρς καὶ τὸ ἐτράβιζεν. τραβίζον δὲ τὸν γαῖδαρον, ἐτράβιζεν ὁμοῦ καὶ ὅλας τὰς καμήλας, αἱ ὁποῖαι ἦν δεμέναι εἰς τὸν γαῖδαρον, καὶ ἔτω τὰς ἔφερον ὅλας εἰς τὰ κελλίον τῆ Ὁσίας Γερασίμου. κτυπῶν δὲ μὲ τὴν οὐράν τῆ τὴν πόρταν τῆ κελλίον τῆ γέροντος, ἔκαμνε ὡσάν ἐπίδειξιν, ὅτι ἐπράσφερεν αὐτὰς κυνήγιον εἰς τὸν γέροντα.

Βλέπωντας δὲ ὁ γέροντα τὸ πρᾶγμα, ἔχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν μαθητὴν τῆ, ἀδίκως ἐκατηγαρεῖτο ἀπὸ λόγου μας τὸ ἀθῶν λεοντάρη, ὅτι ἔφαγε τὸν γαῖδαρον. Λοιπὸν πῶρα πρέπει νὰ τὸ ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὸν κάπον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἄς ὑπάγῃ νὰ βύσκη εἰς τοὺς συνειθισμένους τῆ τόπος. Τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν τῆ τὸ λεοντάρη, ὡσάν νὰ ἦν λογικόν, καὶ τρόπον τινα ἀποχαρετίσας τὸν γέροντα, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐρημίαν. καθε δὲ ἐβδομάδα ἤρχετο μίαν φοράν, καὶ ἐπροσκύει τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέροντας ἀπέθανεν, ἤλθε πάλιν τὸ λεοντάρη κατὰ τὴν συνήθειάν τῆ, καὶ ἐζήτην νὰ προσκυνήσῃ τὸν γέροντα. μὴ εὐρίσκον δὲ αὐτόν, ἐφάνετο ὅτι λυπεῖται καὶ ἀγανακτεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητῆς τῆ Ὁσίας μὲ πολλὰ σχήματα ἔδωκεν εἰς τὸ λεοντάρη νὰ αἰσθάνθῃ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ γέροντα: διὰ τῆτο ἐκεῖνα ἐθρῆνει μὲ ἕνα λεπτόν βρύχημα τὸν θάνατον τῆ γέροντος, καὶ ἐφάνετο ὅτι ἐζήτην τὸν τάφον τῆ. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ μαθητῆς τῆ Ὁσίας ἔφερε τὸ λεοντάρη εἰς τὸν τάφον τοῦ γέροντος: τότε ὁ λέων ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτόν, καὶ μεγάλως βρυχήσας, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν πόνον τῆς τῆ γέροντος ἀγάπης ἐξέ-

πνευ-

ἄνθρωποι μίας χώρας, οἱ τινες ἐκινήθησαν μὲ ὀρμῶν φωνῶν, διὰ νὰ θανατώσῃν τὸν ἀνθρώπου μίας ἄλλης χώρας μικροτέρας.

(1) Ἐν δὲ τῷ Ὁρακογιῶ χρονολογεῖται ἕως, ὅτι ἦν ἐπὶ τῆ Βασιλείως Μαρκιανῆ τῆ ἐν ἔτει υν. βασιλεύσαντος.

πνευσε. Με τοῖστον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τὲς αὐτὸν δοξάζοντας. ἔτσι κάμνει νὰ ὑποτάτ-
τωνται τὰ θῆρια εἰς ἐκείνας, ὅπῃ φυλάττων καθαρόν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

» Ὁ κείμενος μὲν, Παῦλος. ἡ δὲ κειμένη,
» Ἰουλιανὴ σύγγονοι τετμημένοι.

Παῦλος.
Ἰουλιανῆ.

Οὗτοι οἱ δύο ἀγαπᾶμενοι ἦτον κατὰ τὲς χρόνας τῆ Βασιλείας Αὐρηλιανῆ ἐν ἔτει σοβ'. καταγο-
μενοι ἀπὸ τὴν Πτολεμαίδα, ἥρι γονέων εὐσεβῶν. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος, ἦτον Ἀναγνώστης: ἦτοι
ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν λαὸν τὰς ἱερὰς Βίβλους, τὰς ὁποίας μελετήσας φιλοπόνως, ἐκατάλαβε τὸ νό-
μα αὐτῶν. Ὁθεν, καὶ μῶλον ὅπῃ ἦτον νέος, ἐπεσομίζεν ὅμως τὲς ἐναντίας προχειρότατα, καὶ ἦτον
κῆρυξ ἐνθεὸς τῆς περὶ ἡμᾶς τῆ Θεῶ Λόγου οἰκονομίας. Ὁταν δὲ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς Αὐρηλιος
εἰς τὴν Πτολεμαίδα, ἔδιδε θάρρος εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆ Ἰουλιανῆ, καὶ ἐνεδυναμῶεν αὐτὴν νὰ στα-
θῇ πρόθυμος, ἐπειδὴ καὶ μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ πειρασμὸς μέγας. Αὐτὸς δὲ ἀρμάτωσε τὸν
ἐαυτὸν τῆ μὲ τὸν τύπον τῆ τιμῆς Σταυροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἔκαμε τὸν
σταυρὸν τῆ, ἐδιάβαλον αὐτὸν ὡς Χριστιανὸν εἰς τὸν Βασιλέα. Παρασαθεῖς λοιπὸν εἰς αὐτὸν,
καὶ ἐλέγχας τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη.

Ἡ δὲ Ἰουλιανὴ βλέψασα τὸν ἀδελφὸν τῆς ξεσχισμένον, ἐφώνασε, κατηγορήσα τὸν τύραννον,
πῶς ἀδίκως ξεσχίζει τὸν ἀδελφὸν τῆς. Ὁθεν ἐπίασθη καὶ αὐτὴ καὶ κρεμασθεῖσα ἐξεσχίσθη,
ἔπειτα ρίπτονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν φυλακὴν. Ὑπερον βάλλονται καὶ οἱ δύο εἰς ἓνα καζάνι γε-
μάτον ἀπὸ πίτσας βρασμένην. μετὰ ταῦτα, ἀπλόνονται ἐπάνω εἰς μίαν κλίνην πυρωμένην, καὶ
δέρνονται εἰς τὴν ράχην. Τότε ὁ Κοδράτος καὶ Ἀνάκιος οἱ δήμιοι, συμπονέσατες τὲς Ἁγίας,
ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, διὸ καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔτως ἔλαβον τὲς Στεφάνου τῆ Μαρ-
τυρίας. Ἐπειτα δεθέντες οἱ Ἅγιοι μὲ σιδερᾶ δεσμὰ, ἐβάλθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐλύθησαν
ὅμως διὰ ἐπιφανείας Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ χορτάσαντες ἀπὸ φαγνῶν, εὐχαρίστησαν τὸν Χριστὸν,
καὶ πάλιν παρεσάθησαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος παρακινῶν τὲς Ἁγίους νὰ ἀρνηθῶν τὸν
Χριστὸν, ἐδὲν ἐκατέρωθε. διὰ τῆτο πάλιν κρεμασθέντες οἱ Μάρτυρες, ἐδάρθησαν δυνατὰ.

Τότε καὶ ὁ δήμιος Στρατόνικος, συμπονέσας τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανῆν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν.
Ὁ δὲ τύραννος μαθὼν τῆτο, ἐθύμωσε, καὶ παρευθὺς ἐπρόσασε, νὰ κόψῃ μὲν τὴν κεφαλὴν ἐκείνης,
τὲς δὲ Ἁγίας, νὰ κλείσῃ εἰς ἓνα τόπον, ὅπῃ εἶχε θῆρια καὶ ὀφίδια καὶ ἄλλα ἐρπετὰ θανατι-
φόρα. Ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῆς χάριτος τῆ Θεῶ ἐφυλάχθησαν οἱ Ἅγιοι ἀβλαβεῖς, διὰ τῆτο, τὸν
μὲν

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ὅσιος ἔπος Γεράσιμος, ὡς ἀπλὺς
καὶ ἀκακὸς ἠπατήθη ἀπὸ πῶν μονοφυσιστῶν Θεοδοσίων. (κα-
θὼς ἠπατήθησαν καὶ ὁ Πέτρος, καὶ Μάρκος, ὁ Ἰάκωβ, καὶ
Σιλβανὸς οἱ ἀναχωρηταὶ) καὶ ἐδόξαζε σωσιώσιν καὶ φυρμόν
ἐπὶ πῶν ἀσυγχύτων τῶ Χριστοῦ δύο οὐσιῶν τε καὶ φύσεων,
καὶ μῶλον ὅπῃ ἔκαμε θάυματα. Ὑπερον δὲ πηγαινῶντες εἰς
πῶν Ἁγίων Εὐθύμιον, ἠσυχάζοντα πῶς εἰς πῶν Ῥαβάν, ὠμί-
λισε μὲ αὐτὸν περὶ πίτσας, καὶ ἐζέθη ἠπατημένος. Ὁθεν
ἐδιωρῶθη ὑπὸ πῶν θεορρητῶν λόγων τῶ Ἁγίου Εὐθυμίου.
Καθὼς καὶ οἱ ἀνωτέρω ἀναχωρηταὶ ὑπὸ τῶ αὐτῶ Ἁγίου
Εὐθυμίου ἐδιωρῶθησαν. (ὄρα σελ: 399. τῆς Δωδεκαβί-
βλου.) Ὁρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς μνήμης Ἰουλιανῆς τῆ
Βασιλείας κατὰ τὴν δεινὴν αὐτῆς Αὐγύστου, καὶ εἰς τὴν δε-
κάτιμω τῆ Ἰουλιανῆ ἐν τῇ ὑποσημείωσιν τῆς Συναξαρίου πῶν δε-
κα χιλιάδων πῶν Ὁσίων. Ὁρα δὲ καὶ πῶν θείων Χρυσόστομον
κα καὶ ἑτέρων πῶν Ἱερωτέρων λόγων αὐτῶ, ὅπῃ φέρων πῶ
εἰς τὸν πῶν Ἱερωτέρων λόγων αὐτῶ, ὅπῃ φέρων πῶ
ἀπὸ ἀκακίας λεχθέντα λόγια πῶν Θεῶν ὑπὸ τῶ Ἱερω-
τολημῶν. οἶον σὺ καὶ Τίς δῶσα καρτῶ ἀναμέσον ἐμοῦ κα

», σὺ, ἵνα γινῶ πῶσαι εἰσιν αἱ ἀμαρτίαι μου, ὅτι ἔγω με ἐκ-
», ρηνας; καὶ πῶ καὶ Λαλήσω πικρὰ Ἰουλιανῆς με τωεχομενος,
», καὶ ἐρῶ πῶς Κύριον. μή με ἀσεβῶν διδάσκει. καὶ διὰ τί με
», ἔπος ἐκρήναι; (1. 1.) Ταῦτα, λέγω, πῶ πολυμῶν λόγια, καὶ
», ἄλλα ὅμοια αὐτοῖς, φέρων εἰς τὸ μέτρον, λέγει. », Φοβερὸν πῶ
», ῥήμα, ἀλλ' ἀπ' ἀκακίας. . . ἔγω καὶ ὁ Θεὸς εἶδὼς ὅτι ἐκ
», ἐκ κακίας, καὶ ἔξ ἀκακίας φέγγεται. (μαρτυρεῖ γάρ
αὐτῶ λέγων) » Ἐτι δὲ ἔχεται ἀκακίας) δεχεται πῶ πα-
», ρὰ τῶ Ἱερωτέρων, εἰς καρτῶν καλέμενος κατ' αὐτῶ. Ὁθεν ἐπι-
», φέρει ὡς ἐκ προσώπου τῶ Θεοῦ πῶ λόγια πῶντα ὁ Χρυσόστο-
», μων. Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀκακίας ἐβλήθησαν πῶν μέτρων πῶν φῶ-
», σεις, σωθῶντες ἐν τῇ ἀκεραιότητι. Καὶ γὰρ τῶ ἀπὸ ἀκα-
», κίας ἀμαρτῶν, ὁ Θεὸς διορθῶται πῶ ἀπὸ ἀκακίας γινόμε-
», να. Διὰ τί δὲ ἀνεφέρα ἐδῶ πῶ εἰρημῶν; διὰ τῶ ἀποσαρ-
», μῶσιν αὐτῶν καὶ εἰς πῶν Ὅσιον Γεράσιμον πῶν καὶ πῶ
», ἄλλων ἀναχωρητῶν, καὶ εἰς πῶν δέκα χιλιάδας πῶν Ὁσίων,
», οἵτινες κατὰ ἀκακίαν καὶ ἄγνοιαν, ἐπίσταν εἰς τῶν ἀπᾶντα
», τῆς κοινῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας.

μὲν Ἅγιον Παῦλον, ἐπρόσαξε νὰ δέσνῃ εἰς ἓνα πάλον, καὶ νὰ κτυπῆν τὰς σιαγόνας τε μετὰ μάλισθια, τὸ δὲ ἄλλο σῶμά τε, νὰ δέρνουν μετὰ ῥαβδία σιδηρὰ πεπυρωμένα. τὴν δὲ ἀδελφὴν τε Ἁγίαν Ἰουλιανὴν, ἐπρόσαξε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἓνα πορνοσάσιον, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν διαφθεῖρῃ ἀσελγείαι τε καὶ ἀκολάσοι ἄνθρωποι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου παρασάς, μετὰ τὸν κωνορτόν τῶν ποδῶν τε ἐτύφλωνε τὰ ὀμμάτια τῶν ἀκολάσων ἐκείνων. ὅμως σπλαγχνισθεῖσα τὰς ἐλεεινὰς ἐκείνας, ἔχυσεν εἰς αὐτὰς νερόν καὶ τὰς ἔκαμεν ὑγιεῖς.

Διαμείκασα λοιπὸν ἄφθορος, βάλλεται μαζὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν της μέσα εἰς ἓνα λάκκον γεμάτον ἀπὸ φωτῖαν, καὶ ἐπειδὴ ὁ τύραννος ἐπρόσαξε νὰ λιθοβοληθῆν οἱ Ἅγιοι μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν λάκκον τῆ πυρός, διὰ τῆτο, ὡ τῆ θαύματος! ἐφάνη ἀπὸ τῆς Οὐρανὸς ἓνα νέφαλον γεμάτον ἀπὸ φωτῖαν, τὸ ὁποῖον πλησιάσαν κοντὰ εἰς τὸν Βασιλέα, ἀντὶ νὰ βρέξῃ βροχὴν νερῶν, ἔβρεξεν ἐπάνω αὐτῆ βροχὴν πυρός. Ὁ δὲ Βασιλεὺς φοβηθεὶς, εὐγαλε μὲν τὰς Ἁγίας ἀπὸ τὸν λάκκον, δὲν ἐδιωρθώθη δὲ, ἀλλὰ πάλιν ἐπρόσαξε νὰ κατακαύσῃν τὰ πρόσωπα καὶ ὅλον τὸ σῶμα τῶν Ἁγίων, μετὰ ἀναμμένας λαμπάδας. Καὶ τελευταῖον, ἐπρόσαξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτὰς, καὶ ἔτξι οἱ τῆ Χριστῶ καλλιῖνοι Μάρτυρες τῆς Στεφάνου ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως.

* Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ ἀνωτέρω, Κοδράτος, Ἀκάκιος, καὶ Στρατόνικος οἱ ἀπὸ δημίων ἔξιφει τελειῶνται.

* „ Τρεῖς ἐκχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ,
„ Σφῶν αἷμα Χριστῆ, σοὶ χέουσιν ἐκ ξίφους.

* Κοδράτος.
* Ἀκάκιος.
* Στρατόνικος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Ἐλαφος ὡσπερ ἐν βρόχῃ ρυσθεὶς βίβη,
„ Ἄνεσι Γρηγόριος, ἐνθα ζῶν ὕδωρ.

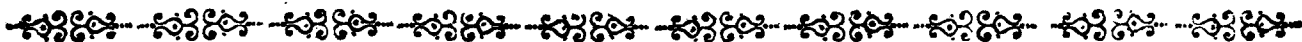
Γρηγόριος.

* Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἐπίσκοπος Ἄσσυ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὁ ζήσας ἐν ἔτει αῤν'. ἐν εἰρήνῃ τελειῶται. (1)

* „ Ἐκ τῆ τάφου σου Γρηγόριε ἐκρέει,
„ Ὑδωρ γλυκίσσον δόξαν εἰς Θεῶν μάκαρ.

* Γρηγόριος.

Τὰς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείας Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ε'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὀσιομάρτυρος Κόνωνος τῆς ἐν Ἰσαυρίᾳ.

„ Ἦκεις πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν Θεὸς θέσει,
„ Εἰς γῆν ἀφείδου σου τὴν κόνιν Κόνων Πάτερ.

Κόνων.

* „ Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφῆκεν.

Ὁ ὅπως ἦταν κατὰ τὰς χρόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καταγόμενος μὲν, ἀπὸ ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Βυδανὴ, τὸ ὁποῖον ἦταν μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰσαυρίαν δεκαοκτὼ σάδια: ἦτοι δύο μίλια καὶ ὀλίγον περισσότερον, ἦος δὲ ὑπάρχων γονέων, Νέσορος καὶ Νάδας. Ὄταν δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε διὰ γάμου γυναῖκα ὀνόματι Ἄνναν, μετὰ παρακλήσιν τῶν γονέων τε. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπεισε τὴν γυναῖκά τε, νὰ προτιμήσῃ τὴν παρθενίαν περισσότερον ἀπὸ τὸν γάμον. καὶ λοιπὸν ἐσυζῆσε μετὰ ἐκείνην, ὅχι ὡσάν μετὰ σύζυγον, ἀλλὰ ὡσάν μετὰ ἀδελφὴν καὶ κοινωνὸν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος. Εἰς τῆτο γὰρ ὠδηγήθη ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον καὶ ἀρχιερέτηγον Μιχαὴλ, ὁ ὁποῖος, λέγεται, ὅτι ἐφάνη εἰς αὐτὸν μετὰ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίσιν, καὶ βαπτίσας αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, τὸν ἐκοινωνῆ-

σε

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὁρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

σε τὰ ἄχραντα Μυσήρια. Ὅς τις καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τῷ Ἁγίῳ, δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ συμπαρασέκεται μὲ αὐτὸν ἀοράτως, καὶ νὰ τῷ χαρίζη τὴν ἐνέργειαν τῶν παραδόξων θαυμάτων, διὰ μέσῃ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Ἄννας ἔπεισε νὰ παρθευῆ, καὶ τὲς γονεῖς-τε ἐπίσχεψεν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ καὶ ἐβάπτισε.

Λέγεται δὲ, ὅτι Νέσωρ ὁ πατὴρ τῷ Ἁγίῳ τέτε, ἐκρατήθη ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης, διὰ τὴν Νέσωρ. ὠμολόγηε Θεὸν τὸν Χριστὸν, καὶ ἤξιώθη τέλους μαρτυρικῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἠκολέθησε ζήτησις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τῷ Ἁγίῳ Κόνωνος καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, ποῖος ἄραγε Θεὸς εἶναι μεγαλίτερος, ὁ ὑπὸ τῷ Ἁγίου πιστευόμενος, ἢ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν: διὰ τῆτο, εἰς καιρὸν ὅτε οἱ εἰδωλολάτραι ἔμελλον νὰ ὑπάγῃν μακρὰν εἰς ἓνα σπήλαιον σκοτεινὸν, καὶ ἐκεῖ νὰ κάμνῃ εορτὴν εἰς τὸν ψευδῶν Θεὸν τῆς, ἀπεφασίσθη τῆτο μὲ συμφωνίαν, ἦγεν, ὅτι, ὅποιος ἀπὸ τὰ δύο μέρη φθάσῃ προτίτερα εἰς τὸ σπήλαιον, τέτε ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλίτερος. Καὶ οἱ μὲν εἰδωλολάτραι καβαλικεύσαντες εἰς ἄλογα, ἔτρεχον διὰ νὰ φθάσῃν πρότερον. Ὁ δὲ Ἅγιος, καὶ μῶλον ὅτε ἦταν πεζὸς, ἔφθασεν ὁμῶς πρῶτος ἐκεῖ, καὶ τῶσον ὑπερέβαλεν ἐκεῖνος εἰς τὸν δρόμον, ὡσεὶ ὅτε, ὅταν αὐτὸς ἐγύριζεν ὀπίσω ἀπὸ τοῦ σπήλαιου, τότε ἐσυναπάντησεν ἐκεῖνος, ὅτε ἔτρεχον μὲ πολὺν ἰδρῶτα καὶ λαχανίασμα. Οἱ δὲ Ἕλληνες, ἐθαύμασαν μὲν διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, σκληροὶ δὲ πάλιν μένοντες, ἐζήτησαν νὰ μάθῃν καὶ ἀπὸ τοῦ ἴδιου εἰδωλον τῷ Δαίμονος, ποῖος εἶναι Θεὸς μεγαλίτερος. Τότε ὁ Ἅγιος ἐπρόσαξε τὸ εἰδωλον νὰ κατέβῃ κάτω σὺν τῷ τοῦ εἰδώλου δαιμονίῳ. καὶ λοιπὸν ἐκατέβη τὸ δαιμόνιον, καὶ πλησιάσαν εἰς τὲς πόδας τῷ Ἁγίῳ, ἐφώναξεν, ἓνας Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος. Τότε οἱ Ἕλληνες ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐφώναξαν καὶ αὐτοὶ, ἓνας εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος. καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος ἐνίκησεν. Ὅθεν αἱ τοιαῦται φωναὶ κηρύττονται μεγαλοφώνως ἀπὸ τοὺς Ἰσαύρους μέχρι τῆς σήμερον, ὅταν τελεῖται ἡ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ τούτῳ Κόνωνος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς Κόνων ἔστος, τῶσον πολλὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν ὑπὸ Θεῷ κατὰ τῶν Δαιμόνων, ὡσεὶ ὅτε, ἄλλες μὲν Δαίμονας, ἔσελθεν εἰς τὸ νὰ γεωργῆν, ἄλλες δὲ, εἰς τὸ νὰ φιλάττων τοὺς καρπές. ἄλλες δὲ, ἔκλεισε μέσα εἰς ἀγγεῖα πύλινα, καὶ ἔβαλε βέλλας ἐπάνω εἰς αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἔκρυψε καὶ κατέχωσε μέσα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου τῆς.

Ὁ δὲ τρόπος τοῦ Μαρτυρίῃς αὐτοῦ ἔγινεν ἔτσι, ὅταν ὁ Ἡγεμὼν Μάγνος ἔχων βασιλικὰς προσαγὰς, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν: τότε καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Κόνων ἐπιάσθη καὶ ἐφέρθη εἰς αὐτόν. Ὅθεν ὠμολογήσας τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, ἐδάρθη δυνατὰ καὶ ἐδέθη. Τοῦτο δὲ μαθὼν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔτρεξε, διὰ νὰ γλυτώσῃ μὲν αὐτόν, νὰ θανατώσῃ δὲ τὸν Ἡγεμόνα. ἐπειδὴ καὶ ὅλοι ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ ἔλαβον τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν. Οἱ δὲ Ἡγεμὼν μαθὼν τοῦτο, ἔφυγε. λύσαντες δὲ τὸν Ἅγιον ἀπὸ τῆς δεσμῆς, καὶ ἀποσφογγίσαντες τὸ σῶμά τῆς ἀπὸ αἱμάτων, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἐκεῖ δὲ ὁ Ἅγιος διαπεράσας χρόνος δύο, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐτελεύτησεν, ἠθέλησαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ κάμνῃ Ἐκκλησίαν τὸν οἶκόν τῆς, καὶ σκάπτοντες, εὗρηκαν τὰ πύλινα ἀγγεῖα ἐκεῖνα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον κλεισμένα τὰ πονηρὰ πνεύματα. καὶ ἐπειδὴ ἀνοίχθη ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα ἐκεῖνα, (ἐνόμιζον γὰρ οἱ κατασκευάζοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι αὐτὸ ἔχει μέσα χρυσίον, διὰ τὸ βάρος ὁποῦ εἶχε) εὐθύς, λέγω, ὁποῦ ἀνοίχθη ἓνα ἀγγεῖον, εὗρηκαν τὰ Δαιμόνια εἰς εἶδος φωτίας. καὶ οἱ μὲν κτίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ἔπεσον κατὰ γῆς. τὸ δὲ κτίριον τῆς Ἐκκλησίας, ἐρημίσθη. τὰ δὲ ξύλα καὶ τὰ σχοινία, ἐκάψαν, καὶ τινὰς δὲν ἐδύνετο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὕψερα ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Πλὴν μετὰ ὀλίγου καιρὸν, ἐλευθέρωθη ὁ τόπος ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν τῶν Δαιμόνων, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Κόνωνος, καὶ διὰ νηστειῶν καὶ προσευχῆς τῶν ἐκεῖ σε Χριστιανῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ κηπεροῦ.

„ Ἦλων τύπες φέροντι Κυρίῳ Κόνων ,

Κόνων .

„ Ἦλων τύπες πρόσσεισιν εἰς πόδας φέρων .

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίε τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνα'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Ναζαρέτ . Φεύγωντας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν , ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μάνδραν , τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Παμφυλίας , καὶ εὐρίσκειτο εἰς ἕνα τόπον , ὀνομαζόμενον Κάρμηλα , ἢ Κάρμενα , καλλιεργῶντας ἕνα κῆπον , τὸν ὁποῖον ποτίζωντας καὶ φυτεύωντας μὲ διάφορα λάχανα , ἐξ ἐκείνων ἐπορίζετο τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς . Ἦτον δὲ κατὰ τὴν γνώμην πόσον ἀκέραιος καὶ ἀπλῆς , ὥστε ὅπῃ , ὅταν ἀπάντησεν ἐκείνους ὅπῃ ἐπῆγαν νὰ τὸν πιάσῃν , καὶ ἔβλεπε , πῶς ἐκείνοι τὴν ἐχαίρετον , ἀντιχαίρετα καὶ αὐτὸς ἐκείνους ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας τῶν . Καὶ ἀφ' οὗ ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὸν ἐκείνοι , ὅτι ὁ Ἡγεμὼν Πέπλιος τὸν καλεῖ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν , ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος μὲ ἀπλότητα . Ποίαν χρεῖαν ἔχει ἐμένα ὁ Ἡγεμὼν , μάλις ὅπῃ εἶμαι Χριστιανός ; ἄς καλῆ τῶς ἐδικῆς τῶν ὁμόφρονος καὶ τῶς κοινωνῆς τῆς Θρησκείας τῶν . δεσμευθεὶς λοιπὸν ὁ αἰοίδιμος , ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα , ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπαρακινεῖτο νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα . Ὁ δὲ Ἅγιος ἀνασενάξας ἀπὸ βαθέων καρδίας , ὕβρισε μὲν , τὸν Τύραννον , ἐβεβαίωσε δὲ , τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν μὲ τὴν ὁμολογίαν τῶν , εἰπὼν . ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σαλευθῆ ἀπὸ αὐτὴν , καὶ καὶ μυρίας λάβῃ βασάνους . Ὁθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην , ἐκαρφώθη εἰς τῶς πόδας , καὶ ἀναγκάσθη νὰ τρέχῃ ὀγλίγωρα ἔμπροσθεν εἰς τὴν καρότζαν τῶν Ἡγεμόνος . λιποθυμήσας δὲ εἰς τὸν δρόμον , καὶ πεσὼν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα , ἐπροσευχῆθη , καὶ ἔτω παρέδωκε τὴν Ἁγίαν ψυχὴν τῶν εἰς χεῖρας Θεῶν .

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκος ὁ ἀσκητὴς καὶ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

* „ Σιγᾶς ὁ Μάρκος τῶν τεθνηκότων νόμῳ ,

Μάρκος .

„ Ἄλλ' εἰ σιγῆ δώσω σε καὶ τεθνηκότα .

Οὗτος ὁ Ὁσῖος Μάρκος ἠμαξε κατὰ τὸ ὑλ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ , καὶ ἔγινεν εἰς ὅλα φιλόπονος , ἔδωκε γὰρ τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν , καὶ ἐναυτῶν ἔφθασε καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς . Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῶν δύο τῶν εἶναι , πόσον οἱ συγγραφέντες παρ' αὐτῶν λόγοι , οἱ ὁποῖοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κάθε παιδείαν καὶ ὠφέλειαν , ὅσον καὶ ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων . Ἀπὸ τὰ θαύματα δὲ ταῦτα , εἶναι ἀναγκαῖον ἐδῶ νὰ διηγηθῶμεν ἕνα . Ὁταν ὁ Ἅγιος ἰσύχαζεν εἰς τὸ κελλίῳ τῶν , καὶ ἐπρόσεχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν , ἦλθεν εἰς αὐτὸν μία ἀγριογερεῖνα , φέρονσα ἕνα γερονόπελόν της τυφλὸν , καὶ μὲ τὸ ταπεινὸν σχῆμα ὅπῃ ἔκαμνεν , ἔδειχνεν , ὅτι παρακαλεῖ τὸν Ἅγιον νὰ σπλαγχνισθῆ τὸ γέννημά της καὶ νὰ ἰατρεύσῃ τὰ ὀμμάτια τῶν . Ὁ δὲ Ἅγιος πτύσας εἰς τὰ τυφλά τῶν ὀμμάτια , καὶ προσευχθεὶς , ἔκαμνεν αὐτὰ ὑγιῆ .

Ἀφ' εἰ δὲ ἐπέρασαν ἡμέραι τινες , ἔφερεν εἰς τὸν Ἅγιον ἡ ἀγριογερεῖνα ἕνα δῆμα ἐνὸς μεγάλου κριῦ , ὡσὰν μισθὸν καὶ εὐχαριστίαν τῆς ἰατρείας τῶν τέλους της . Ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἔλαβεν αὐτὸ , ἕως εἰ ἡ γερεῖνα ἔδειξε μὲ κάποια σχήματα , ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλει βλάψῃ πρόβατα τῶν πενήτων . (1) Συμπεραίνομεν δὲ ἐν τῶν , ὅτι ἂν ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦτον πόσον εὐσπλαγχνος καὶ συμπαθὴς εἰς τὴν ἄλογον φύσιν τῶν θηρίων , πόσον ἄραγε ἦτον εὐσπλαγχνος εἰς τῶς ἀνθρώπων ;

(1) Σημείωσα , ὅτι εἶνα πῶσον θαῦμα ἀναγνώσκωμεν , εἰς τὴν δεκάτην ἐκτάτῳ τῶν Ἰαννουαρίῳ Μηνός , καὶ εἰς τὸ ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ Ὁσῖος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρῶν , καὶ ὅρα Λαυσαϊκόν .

πες; τὲς ὁποῖες ἢ τῆς φύσεως κοινωνία ἀπατεῖ, νὰ σπλαγχνίζεταί ὁ καθεύνας ὡς ὁμογενεῖς τε καὶ ὁμοφύλους; τὴν δὲ καθαρότητα εἶχεν ὁ Ὅσιος ἕως, ὡς ὅτι, ὁ πρεσβύτερος τῆς Σκήπτως ὤμνυε καὶ ἔλεγεν, ὅτι καμμίαν φοράν δὲν ἐκοινωνήσεν τὸν Ἅγιον τῆτον μὲ τὰ ἴδιά τε χέρια, ἀλλ' ὅταν ἐπροσῆρχετο διὰ νὰ μεταλάβῃ, Ἄγγελος Κυρίου τὸν ἐμεταλάμβανε, τῷ ὁποῖου τὴν χεῖρα ἐβλεπεν ἀπὸ τὸν ἀσράγαλον, βασιάζεσαν τὴν λαβίδα, καὶ μεταλαμβάνεσαν τὸν Ὅσιον. Ἀπειτάξατο δὲ ὁ Ὅσιος ἕως τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, ὅταν ἦτον χρόνων τεσσαράκοντα. Διαπεράσας δὲ εἰς τὴν ἀσκησιν χρόνος ἐξήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτον δὲ κατὰ τὸ μέγεθος τῆ σῶματος κοντός, σπανός εἰς τὰ γένηα, καὶ φαλακρός εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶχεν ὁμῶς λάμπεσαν ἀπὸ τὰ ἔσω εἰς τὰ ἔξω, τὴν χάριν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλόγιος ὁ ἐν Παλασινῇ ξίφει τελειῖται.

„ Τὸν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,

Εὐλόγιος.

„ Κτίσει χάριν σὲ τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλάμπιος ὁ ἐν Παλασινῇ ξίφει τελειῖται.

„ Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐπιμηθεῖς ξίφει,

Εὐλάμπιος.

„ Τραχιλιῶσαν δυατέβειαν αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν πενήκοντα δύο Μάρτυρες, ξίφει τελειῖνται.

„ Θεὸς πρῶτος Ἀρχέλαος ἀρχένα ξίφει,

Ἀρχέλαος.

„ Ἀρχει πμῆς σοι λαὸ θεῖε Κυρίε.

Μάρτυρες ρνβ'.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Βέλγαρις, ὁ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψπδ'. ξίφει τελειῖται.

* „ Σταυρὸν τί τυποῖς ὦ Ἰωάννη μάκαρ;

* Ἰωάννης.

„ Ὅτι μαθητὴς εἰμί φησι Κυρίε. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Σ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων τεσσαράκοντα δύο, τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ μαρτυρησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασίλειου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

„ Ἐπταπλαρίθμῳ συντεθειμένον φέρει,

Θεόδωρος.

„ Τὸν ἐξ ἀριθμὸν ἢ τετμημένη φάλαγγ.

Κωνσταντίνος.

„ Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἔκτη ἐκάρθη.

Καλλίστος.

Θεοφίλος.

Βασίλειος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὸ Ἀμόριον, τὸ ὁποῖον εἶναι πόλις τῆς ἄνω Φρυγίας, ἥτις ἐσκαβώθη ἀπὸ τῆς Ἀγαρηνῆς κατὰ τῆς χρόνος Θεοφίλου τῆ Βασιλείου τῆ εἰκονομάχου, τῆ καὶ αὐτῆ καταγομένη διὰ τῆ πατρὸς αὐτῆ Μιχαὴλ τῆ Τραυλῆ, ἀπὸ τὸ αὐτὸ Ἀμόριον, ἐν ἔτει αμθ'. ἔπει λοιπὸν στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι ὄντες καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον γένος τῶν Ῥωμαίων, ἐσκαβώθησαν ἀπὸ τῆς Ἀγαρηνῆς, καὶ ἔπει ἀπὸ δειλίαν ἐνικήθησαν οἱ μακάριοι, ἔπει ἀπὸ φιλοφυχίαν, ἔπει ἀπὸ ἀσθένειαν τῆς φύσεως, ἀλλὰ ἀνδρείως ὁμολογήσαντες τὴν τῆ Χριστὲ πίσιν, ἐναντιώθησαν εἰς τῆς

ἀσε-

(1) Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔγινε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, κατὰ τὸν Νικηφόρον Κάλιστον Τόμ. β'. Βιβλ. ιδ'. κεφ. νγ'. καὶ πολλὰς ἐπιγράψαι λόγους, ἃς ὄν τεράκοντα μνημονεύονται παρὰ τῷ αὐτῷ Νικηφόρῳ. Τώρα δὲ σώζονται μόνον λόγοι ὀκτώ, πέντε ἀριθμῶν ἐπεὶ, ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Φώτιος μνημονεύει ἀναγνίσαι σ'. τρεῖς δὲ μό-

νοι ἀναφέρονται ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ σελ. 91. ὧν δὲ πολλὰ φηλὸς εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου τῆτον, ὡς ὅτι, ἐπιγράψαι σε παροιμία παλαιὰ ἢ λεγόμενα „ Πᾶντα πώλησον καὶ Μάρκον ἀγόρασον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ὅρα εἰς τὸ νῆον Μαρτυρολόγιον.

ἀσεβείς Ὁσσημανὲς μὲ φρόνημα γενναίου, καὶ μὲ ἀνδρίαν ψυχῆς. Διότι δὲν ἐμαλακώθησαν ἀπὸ τὴν πολυκαριπὴν κακοπάθειαν τῆ σώματος, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀσέβειαν μὲ ἀνδρικήν γενναϊότητα, καὶ μὴ καταδεχθέντες νὰ ἀρνηθῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, μετὰ χαρᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τὸς Στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου.

» Ὁσφὺν νοπήν ἀρεταῖς ἐζωσμένος,

Ἀρκαδίου.

» Εὐζωνος Ἀρκαδίου πρὸς πόλον τρέχεις.

Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἡσύχιος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

» Δὲς Ἡσύχιε σαυτὸν ἡσύχω βίω,

Ἡσύχιος.

» Τέλως φθάσαντος, ἡσυχάζεις ἐν βίῃ.

* Οὗτος ὁ περιβόητος τῶ Θεῷ ἄνθρωπος Ἡσύχιος ἀνετράφη εὐλαβῶς, μέσα ἀπὸ τὰ βρεφικὰ σχεδὸν σπάργανα. Διὰ τῆτο καὶ τὰς ὑλικὰς προσπαθείας μισήσας, ἐχρημάτισε κατοικητήριον τῶ Ἁγίῳ Πνεύματος, μὲ τὸ νὰ ἐπόθει τῆς ἄνω Σιών τὴν ἀπόλαυσιν. Τῆτο ἐσάθη αἰτία καὶ διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆ Ἄνδρακα ὀνομαζομένην, καὶ εὐρισκαμένην εἰς τὴν Γαλατίαν, ἢ ὁποία πρότερον ὠνομάζετο νέα Κλαυδιόπολις. ταύτην δὲ νομίζουσι τινες, ὅτι εἶναι ἢ κοινῶς λεγομένη Κασάμπολις. Διὰ τῆτο, λέγω, ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους κατὰ τὴν θάλασσαν τῆς Ἀρδανίας, καθὼς ἐπρόσβαξε τὸ πνεῦμά τῆ ὁ τῆτου ὁδηγῶν Θεός. ἐπῆγε δὲ καὶ εἰς τὸ βενὸν τὸ ὀνομαζόμενον τῶ Μαίονος. Βλέποντες δὲ τὸν Ἅγιον οἱ εἰς τὸ βενὸν κατοικῶντες Δαίμονες, ἔκαμνον κάθε τρόπον καὶ μηχανὴν διὰ νὰ τὸν δώξωσιν ἀπὸ ἐκεῖ. διὰ τῆτο ἐμεταχειρίσθησαν ὄργανα κάποιον Ἰωάννου καὶ Ἰλαρίωνα, καὶ διὰ μέσῃ ἐκείνων, ἠρώτων τὸν Ἅγιον, πῶς ἔχει σκοπὸν νὰ κατοικήσῃ. Εἰπόντος δὲ τῶ Ἁγίῳ, ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ βενὸν ἐκεῖνο, ἀντέλεγον οἱ κακῆργοι ἐκεῖνοι ἕτως. Ἄνθρωπε, δὲν ἤξεύρεις τὴν δυσκολίαν τῆ τόπῃ, καὶ διὰ τῆτο ζητεῖς νὰ κατοικήσῃς μέσα εἰς τὸν θάνατον, ὁ τόπος γὰρ αὐτὸς εἶναι κατοικία τῶν θηρίων καὶ πῶν κλεπτῶν, καὶ ὅσοι κατοικήσωσιν εἰς αὐτὸν, μίαν ἡμέραν δὲν ζῶσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεῖος Πατὴρ, ἐσάθη συλλογισμένος, καὶ ἐσοχάσθη τὰ πρόσωπα τῶν ταῦτα λεγόντων, ἃθεν ἐγνώρισε μὲ τὴν διορατικὴν δύναμιν τῶ Ἁγίῳ Πνεύματος, ὅτι ὑπὸ Δαιμόνων λαλεῖσιν καὶ ἐνεργεῖνται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι. Διὰ τῆτο μὲ τὸν τύπον τῶ Σταυροῦ, διαβάξας ἀπὸ τὰ σώματα ἐκείνων τῶς ἀσωμάτους Δαιμόνας, ἐπῆγεν εἰς μίαν ράχιν τῶ βενῶ ἐκεῖνου καὶ ἐκατοίκησεν, ἀκολουθῶν εἰς τὸν ὁδηγεῖται τῆτον Θεόν.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατοικήσας ὁ Ὁσιος, ἐδούλευσε τὴν γῆν ὅσον ἐδύνητο, καὶ ἐξ ἐκείνης ἐπαρηγόρει τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον ἀπὸ ἕνα μέρος πελῖα, καὶ ἔτρωγαν τὰ γεννήματα τῆ, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν βλάσιν, διὰ τῆτο εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔλαβον τὴν ἐκδίκωσιν. εὐθύς γὰρ ὅπῃ ἔτρωγαν τὰ βλασάρια, ἐπιπτον νεκρὰ εἰς τὴν γῆν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἦλθον ἄλλα πελῖα καὶ ἐβλαπτον τῶς καρπῆς: διὰ τῆτο ὁ Ὁσιος σπικώσας τὰ ὀμμάτια εἰς τῶς Οὐρανῆς, καὶ τρώπων τινα ἐμβριμωσάμενος, ἐπετίμησε τὰ πελῖα: φύγετε, λέγων ἀπὸ τῶς μοναχῆς, καὶ μὴ βλάπτετε τῶς κόπῃς αὐτῶν. Ὅθεν τὰ πελῖα, ὡσὰν νὰ ἦτον λογικὰ, ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῶ Ὁσίου καὶ ἀνεχώρησαν, καὶ πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ἐτσερον δὲ ὁ Ὁσιος κατέβη εἰς τὸ κατώτερον μέ-

(1) Σημείωσι, ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν Μαρτύριον τῶσαν σιωγραφῆ ὑπὸ Μιχαὴλ τῶ Συγγέλου. ἢ ἡ ἀρχὴ, Μαρτύρων ἁθλοῖς, Θεὸς μὲν, ἀφραίνεται καὶ δοξάζεται. (σφάζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων) ἐν αὐτῇ σφάζεται καὶ ἄλλος λόγος εἰς

τῶς αὐτῆς, ἢ ἡ ἀρχή, Ἐμοὶ δοκῶσιν οἱ Μάρτυρες. ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σφάζεται τὸ Μαρτύριον τῶσαν, ἢ ἡ ἀρχή, Φαίδρα μὲν τῶς πανηγύρεως. Τὸν δὲ ἀπλὸν Βίον αὐτῶν ἀρα εἰς τὰ νεὸν Δαιμονάριον.

μέρος τῆ βενῆ , κ' ἐκεῖ εὐρῶν νερόν , ἐκτίσεν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆ Ἁγίας Ἀποστόλε Ἀνδρέα , κ' εἰς αὐτὴν ἠσύχαζε , προσευχόμενος τῷ Κυρίῳ . Μίαν φοράν ἐφερόντινες Χριστιανοὶ εἰς τὸν Ὅσιον τὴν θυγατέρα των , ἐνοχλημένῃ ἀπὸ δαιμόνιον , κ' παρεκάλει αὐτὴν διὰ τὴν ἰατρείην . Ὁθεν ὁ Ἅγιος χωρὶς τὴν χάσιν καιρὸν , ἰάτρευσε αὐτὴν μετὰ τὴν συνεργίαν τῆ πρωτοκλήτε Ἀποστόλε , κ' ἀπέδωκε τὴν κόρην εἰς τὰς γονεῖς αὐτῆς ὑγιαίνουσαν . ἀποδὲς δὲ αὐτὴν , εἶπε κ' τὰ προφητικὰ ταῦτα λόγια εἰς τὰς γονεῖς κ' τὴν θυγατέρα των . „ Γάδε μοι προλέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον , „ ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου θέλει κατασταθῆ ὁ τόπος ἔτος σεμνῶν γυναικῶν κ' παρθένων ἀσκητήριον , κ' μετὰ τὰς ἀπαύσεσ ἐκείνων προσευχὰς , ἔχει τὴν διωχθῆ ἀπὸ ἐδῶ ὅλη ἡ τῶν Δαιμόνων παράταξις . ἐπληρώθησαν δὲ τὰ λόγια ταῦτα τῷ Ἁγίῳ εἰς ὀλίγον καιρὸν .

Ἄλλην φοράν εὐγαίνωντας ὁ Ὅσιος ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον τε , ὡσάν ἐν Θεῖας Προνοίας , βλέπει ἕνα ἄνθρωπον ἄγροικον , ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔμπροσθέν τε βόδια , τὰ ὁποῖα ἔσυρον ἕνα ἀμάξι φορτωμένον , συνέβη δὲ τὸ συμποδισθῆ τὸ ἕνα βόδι κ' τὸ πῆσι προίμια εἰς τὴν γῆν , ὁ δὲ βοηλάτης ἔτρεξε διὰ τὸ σπικῶσι , ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζεν , ἐπειδὴ κ' τὸ βόδι μετεβλήθη σχεδὸν εἰς λίθον ἀναίσθητον , κ' τὸ κινηθῆ ἀπὸ τὸν τόπον τε δὲν ἐδύνατο . Ὁ δὲ βοηλάτης ἀπορήσας , κ' μὴ ἤξεύρωντας τί τὸ κάμη , ἐκάθητο θρηνῶν κ' βρέχων τὸν ἑαυτὸν τε μετὰ δάκρυα . βλέπωντας δὲ αὐτὸν ὁ συμπαθὴς Ἡσύχιος , ἐσυμπόνεσε τὴν συμφορὰν τε , κ' πιγαίνει εἰς τὸ πεσμένον βόδι , κ' τρίψας μετὰ τὴν χεῖράν τε τὸν λαίμον τῆ ζώε , σῆκο ἐπάνω , τῷ εἶπεν , ὦ ὀκνηρὸν , κ' τελεύει τὸν ἐπίλοιπον δρόμον , μήπως ὁ ἐχθρὸς σὲ σφάξῃ μετὰ τὴν μάχαιραν . Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὅσιος κ' σημειώσας ἐπάνω εἰς τὸ βόδι τὸν τίμιον Σταυρὸν , ἔκαμε τὸ ἀνασθῆ τὸ ζῶον , κ' τὸ τραβίξῃ τὸ ἀμάξι μετὰ εὐλευθερίαν . Τῷ τὸ θαῦμα βλέπων ὁ βοηλάτης , ἐξεπλάγη , κ' πεσὼν εἰς τὴν γῆν , εὐχαρίσει τὸν Ἅγιον , ὅτι τὸν ἐσυμπόνεσε , κ' τὸ ζῶον τε ἀνέστησε κ' εἰς τὴν ὁδὸν τὸν εὐώδωσεν .

Οὕτως ὁ μακάριος Ἡσύχιος , ἐπειδὴ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς ἀρετῆς ἐπεκτείνεται , κ' ἐσπέδαζε τὸ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον εἰς τὸ κρεῖττον : ἦτοι τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν , διὰ τῷ κ' ἠξιώθη τὸ ὀμιλῆ μετὰ τῆς Ἁγίας Ἀγγέλου . Ἄγγελος γὰρ Κυρίου ἐλθὼν εἰς αὐτὸν , τῷ εἶπεν ὅτι μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἔχει τὸ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον . Ὁθεν ὁ Ὅσιος εὐφρανθεὶς διὰ τὸ χαροποιὸν μήνυμα , ἐπροσκάλεσε τὰς μετ' αὐτῷ ὄντας ἀδελφούς , κ' τὰ ἐξόδια κ' ὀλοῦσεν ἀφ' ἐξέτατο λόγια , φέρων εἰς τὸ μέσον τὸν φόβον τῆς μελλούσης κολάσεως , μετὰ τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὅλας τὰς φρίξωσι . Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον , εἰς καιρὸν ὅπῃ ἀκόμη ἐνεθέτει τὰς ἀδελφούς ὁ Ἅγιος , ἔλαμψεν εἰς αὐτὸν φῶς οὐράνιον . Ὁθεν εἰπὼν „ Κύριε , εἰς χεῖράς σου παρατίθω τὸ πνεῦμά μου , ἀπεδήμωσεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ὁ αἰδιδίμος . Τότε οἱ παρατυχόντες ἀδελφοί , κηδεύσαντες εὐλαβῶς , τὸ κ' Ἁγγέλοις σεβάσμιον σῶμά τε , ἔβαλον αὐτὸ μέσα εἰς πετρίνην θήκην , κοντὰ εἰς τὴν Βασιλικὴν πύλην τῆς Ἐκκλησίας . ὅταν δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Κωνσταντῖνος κ' ἡ μήτηρ τε Εἰρήνη ἐν ἔτει ψ π α ' . τότε ὁ τῆς Ἀμασειας Ἐπίσκοπος Θεοφύλακτος , ἀνεκόμισε τὸ ἱερὸν Λεῖψανον τῷ Ἁγίῳ , κ' ἐμετάθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀμασειαν , ἀποθέσας τῷ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆ Ἁγίας Βήματος , εἰς τὸ ὁποῖον εἰρίσκεται κ' ἕως τῆς σήμερον , παρὰ πάντων τιμώμενον .

Ὁ Ἅγιος Ὅσιος Μάρτυς Μάξιμος λιθοβοληθεὶς , τελειῖται .

„ Ὅλη βλέπων τῷ Μάξιμος πρὸς τὴν σέφη ,

Μάξιμος .

„ Πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος .

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐφρόσυνος ὑδὼρ καχλάζον ποτισθεὶς , τελειῖται .

„ Ζέον πεπωκῶς φιάλη κοίλη πόμα ,

Εὐφρόσυνος .

„ Ὁ Μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνθη μάλα .

Ἡ εὐρεσις τῶν τιμῶν κ' ζωσποῖσ Σταυρῶν , ὅτε εὐρέθη παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης .

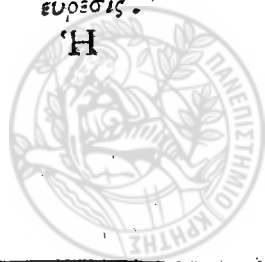
„ Δίδωσιν ἡμῖν Ἑλένη ταύτην χάριν ,

Σταυρῶν

„ Βλέπειν τὸ σῶσαν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ξύλον .

εὐρεσις .

Ἡ

Ἡ εὐρέσις πῶν τιμίων Ἑλῶν, οἱ μετὰ τὸ εὐρεθῆναι, οἱ μὲν, τῷ κράνει τῆς κεφαλῆς τῆς Κωνσταντίνου ἐνεμίγησαν, οἱ δὲ τῷ χαλιῶ τῆ ἵππου αὐτῆ, προσάξει τῆς Ἁγίας Ἐλένης τῆς μητρὸς αὐτῆ. (1)

„ Φανέντες ἦλοι Βασιλεῖ, τῆ μὲν κράνης,

Ἑλῶν

„ Ἀγαλμα κείνται, τῆ χαλιῶ δὲ κράτης.

εὐρέσις.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰβλιανὸς καὶ Εὐβελος ξίφει τελειῶνται.

„ Δεῦρο ξίφει θάνωμεν Εὐβέλῳ λέγει,

Ἰβλιανός.

„ Ἰβλιανὸς εἰσφέρων εὐβελίαν.

Εὐβελος.

Ταῦς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶνι Ἐπισκοποπισάτων, Ἐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγένιος, Ἀγαθόδωρος, Ἐλπίδιος, Καπίτωνος, καὶ Αἰθέριος.

Εἰς τὸν Ἐφραίμ.

„ Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,

Ἐφραίμ.

„ Ἐφραίμ ἀγάλλῃ τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.

Εἰς τὸν Βασιλέα.

„ Συρεῖς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων,

Βασιλεῖς.

„ Χεῖρας διασπᾶ δεισιδαίμονος πλάνης.

Εἰς τὸν Εὐγένιον Ἀγαθόδωρον, καὶ Ἐλπίδιον.

„ Τριάς σύναθλος τῆ Προφῆτα τὸν λόγον,

Εὐγένιος.

„ Εἰς μάστιγας δέδωκα τὸν νῶτον λέγει.

Ἀγαθόδωρος.
Ἐλπίδιος.

Εἰς τὸν Καπίωνα.

„ Ἐπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίων,

Καπίων.

„ Καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξάρας πόδας.

Εἰς τὸν Αἰθέριον.

„ Ἐκ τῆ ποταμῆ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Πάτερ,

Αἰθέριος.

„ Τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελεμένον.

* „ Ἐβδομάτῃ Πατέρας μόρος ἤρπασεν ἑπτὰ ἀριθμῶ.

Κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλέως Διακλητιανῆ ἐν τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῆ : ἤπει ἀπὸ Χριστοῦ ἐν ἔτει σ'ς'. Ἐρμών ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, ἔσειλεν εἰς διάφορα Ἑθνη Ἐπισκόπους, διὰ νὰ κηρύττων ἀποστολικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ καταγγέλλωσι τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ. Τότε λοιπὸν ἀπεσάλθησαν καὶ ἔπει οἱ ἀνωτέρω ἑπτὰ Πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ταυροσκυθῶν. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐφραίμ, ἐσάλθη εἰς τὴν Σκυθίαν. ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλεὺς, ἐσάλθη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὸ Κρίμι, καὶ φθάσας ἐκεῖ, ἐκήρυττεν εἰς τὰς Ἑλλήνας νὰ μεταβληθῶν ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν καὶ κακίαν, εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀκέσαντες ταῦτα, καὶ νομίσαντες τὸν Ἅγιον, ὅτι εἶναι καινέριος πολιτείας κήρυξ, καὶ φθορεὺς τῆς θρησκείας τῶν πατρίων συνηθειῶν τες, ἔδειραν αὐτὸν καὶ ἐδίωξαν ἀπὸ

(1) Περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ περὶ τῶν Ἑλῶν, ὅρα εἰς τὴν δεκάτῃ περὶ τὴν τῆ Σεπτεμβρίου. Σημειοῦμεν δὲ ἐδῶ, ὅτι Παΐσιος ὁ Γάζης φέρει μάρτυρα τῶν ἐκ Τερωνίης Γρηγορίου λέγοντα, ὅτι ἡ Ἁγία Ἐλεὴνη ζητοῦσα τὸ τιμιον Ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐρε τὰς τρεῖς Σταυροὺς, τῶν Σταυρῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τοὺς δύο τῶν λησῶν, ὁμοῦ μὲν πᾶς καρ-

φία των. καὶ πᾶ μὲν καρφία τῶν λησῶν, ἦσαν μαύρα καὶ σκωρασμαμένα. τὰ δὲ καρφία τοῦ Κυρίου, ἀστράπτουν καὶ ἐλαμπτον. Ὅθεν οὐκ ἀσφαλῶς, λέγουσι τινες, ὅτι οἱ λησταὶ δὲν ἐκαρφάθησαν εἰς τοὺς σταυροὺς μὲν καρφία, ἀλλὰ μὲν σχαινία σφικνωθέντες κατὰ πᾶς χύρας καὶ τοὺς πόδας, ἐσαυρώθησαν.

ἀπὸ τὴν πόλιν τες. Ὁθεν ὁ Ἅγιος φεύγωντας, ἐκατοίκησε μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, καὶ ἔχαιρε μὲν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ εὐφραίνετο, ἐπειδὴ ἀτιμάσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ἐλυπεῖτο δὲ ἀπὸ τὸ ἄλλο, διὰ τὴν τύφλωσιν καὶ πλάνην τῶν ἀπίστων.

Εἰς ποιαύτην λοιπὸν διάθεσιν ὁ Ἅγιος εὕρισκόμενος, ἐδέετο τῶ Θεῷ διὰ τὴν ἐκείνων διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν. Ἐτυχε δὲ νὰ ἀποθάνῃ ἓνας ὑὸς τῶ Ἀρχοντος καὶ πρώτῃ τῆς πόλεως ἐκείνης, τὸν ὁποῖον ἐνταφίασαν οἱ γονεῖς τε. Οὕτως λοιπὸν ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν συγγενῶν τε καὶ λέγει εἰς αὐτὰς. ἀνίσως καὶ θέλετε νὰ ζήσω πάλιν, καλέσατε τὸν ξένον, ὅπως ἐδείρετε καὶ ἐδιώξατε, καὶ ἀφ' ἧ πισεύσετε εἰς τὴν διδαχὴν τε, παρακαλέσατε αὐτὸν νὰ προσευχηθῇ διὰ λόγους. Ὁθεν τῶτο ἐκεῖνοι ποιήσαντες, εἶδον νὰ ἀνασηθῇ ὁ ὑὸς τῶν μὲ τὰς εὐχὰς τῶ Ὁσίου, καὶ μὲ τὴν ἐπιτυχυσιν τῶ νερῶ, τὸ ὁποῖον ἠγάσθη τῶ τύπῳ τῶ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ὁθεν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν μὲ ὅλας τὰς γνωσὰς καὶ οἰκείας τῶν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. ὅσοι δὲ ἔμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν, ἔποι διὰ παρακινήσεως τῶν ἐκεῖ εὕρισκόμενων Ἰουδαίων, ἐθυμώθησαν κατὰ τῶ Ἁγίου, καὶ δέσαντες αὐτὸν μὲ σχοινία, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας καὶ παζάρια. Ὁ δὲ Ἅγιος συρόμενος εἰς πολὺ διάστημα τόπος, καὶ ἀποκαμῶν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῷ, καὶ ἔλαβε τῶ Μαρτυρίᾳ τὸν Στέφανον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἐφραίμ, ἐκήρυττε καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπως εὕρισκετο. Πιασθεῖς ἀπὸ τῶν εἰδωλολάτρων, καὶ μὴ πεισθεῖς τὰ προσκυνήσῃ νὰ εἰδῶλα, ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνέβη σεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια. Ὁ δὲ Εὐγένιος καὶ Ἀγαθόδωρος καὶ Ἐλπίδιος, ἐπήγαν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἀφ' ἧ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς, καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν. Οἱ δὲ ἐκεῖ Ἕλληνες σηκωθέντες κατ' ἐπάνωτων, ἔδεσαν αὐτὰς, καὶ σύροντες εἰς τὸν δρόμον, τὰς ἐθανάτωσαν κατὰ τὴν ἐκτὴν τῶ παρόντος Μαρτίου, ὅταν ἔκλεισε χρόνος ὁλόκληρος, ἀφ' ἧ ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον Βασιλέα. Ὑστερον δὲ μετὰ χρόνος, ἐσάλθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Χερσῶνα ἀπὸ τὸν Ἱεροσολύμων Πατριάρχην ὁ Ἅγιος Αἰθέριος, ὁ ὁποῖος βλέπωντας τὴν ἀγριότητα καὶ ἀπειθείαν τῶν ἐκεῖσε λαῶν, ἐγύρισεν εἰς τὸ Βυζάντιον, νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα νὰ παιδεύσῃ τὰς ἀπάκτους ἐκεῖνας. Ἦτον δὲ τότε Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐν ἔτει τ λ'. ἐπειδὴ δὲ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, καὶ μὲ τὸ χεῖρ τῶ Βασιλέως, ἐδιώχθησαν μὲν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι, ἐκατοίκησαν δὲ εἰς αὐτὴν ἄνδρες εὐσεβεῖς: τῶτε χάριν ἐγύρισε πάλιν ὁ Ἅγιος Αἰθέριος εἰς τὸ Βυζάντιον, διὰ νὰ εὐχαρισήσῃ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ταύτης. Γυρίζωντας δὲ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, ἐρίφθη ἀπὸ τῶν ἀπίστων εἰς τὸν ποταμὸν Δεναβίον κατὰ τὴν ἐκτὴν τῶ παρόντος Μαρτίου.

Ὁθεν οἱ ἐν τῶ Χερσῶνι Χριστιανοὶ σεσηθέντες τῶ ποιμένους τῶν, ἔσειλαν πρέσβεις εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, παρακαλῶντες νὰ σαλθῇ εἰς αὐτὰς ἄλλος Ἀρχιερεὺς, διὰ τῶτο ἐσάλθη Ἐπίσκοπος εἰς αὐτὰς ὁ μακάριος Καπίτων. Οἱ μὲν ἐν εὐσεβεῖς ἔχαρον διὰ τῶτο καὶ εὐφραίνοντο, οἱ δὲ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι ἐλυπεῖντο. Ὁθεν ἐζήτησαν νὰ ἰδῶν σημεῖον καὶ θαῦμα, διὰ νὰ γνωρίσουν μὲ αὐτὸ, ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς πίσις, καὶ ἀπεφάσισαν, ὅτι ὁποῖος ἠθέλει ἔμβῃ μέσα εἰς μίαν κάμινον ἀναμμένην, καὶ διαφυλαχθῇ ἀβλαβῆς, τῶτε ἡ πίσις εἶναι ἀληθινή. Διὰ τῶτο ὁ Ἱερός Καπίτων ἐνδεδυμένος ὦν τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ τὸ ὠμοφόριον περιθεῖς, καὶ σημειώσας τὸν ἑαυτὸν τε μὲ τὸν τύπον τῶ τιμῆς Σταυροῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμινον, καὶ σαθεῖς μέσα εἰς αὐτὴν ὦραν ἀρκετὴν, εὐγῆκεν ἀβλαβῆς καὶ ἀφλεκτος, ἔχωντας γεμάτων τὸ φαινόλιόν τε ἀπὸ κάρβουνα ἀναμμένα. Μὲ τῶτο λοιπὸν τὸ θαῦμα, ἐξέπληξε τὰς ἀπίστων ὁ Ἅγιος καὶ ἐβάπτισεν αὐτὰς. Ἀφ' ἧ δὲ οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι ἐπίστευσαν, τότε καὶ ὁ Θεὸς Καπίτων ἀπήλθε πρὸς Κύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τῶ Δεκεμβρίου Μηνός. Ὁθεν καὶ οἱ ἑπτὰ ἔτοι Ἱερομάρτυρες, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τῆς ἀθλίσεως τῶν Στεφάνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι Τριμυθῆντος τῆς Κύπρου, Ἀρκάδιος (1) καὶ Νέσωρ ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

„ Τῆς Τριμυθῆντος ποιμένες καλοὶ δὴώ,

„ Ἐν τῇ καλῇ σιριτῶσι τῆς Ἐδέμ πόα.

Μνήμη τῆ Ὅσιε Πατρός ἡμῶν Παύλε τῆ ἀπλῆ.

„ Γῆθεν μετασὰς πρὸς Θεὸν Παῦλος λόγον,

„ Τῆς ἀπλότητος ποσαπλᾶ σέφη λάβη.

Ἀρκάδιος.

Νέσωρ.

Παῦλος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ Παῦλος ὁ ὀνομασθεὶς ἀπλῆς, ἦεν μὲν γεωργὸς καὶ ἄγροικος μὲν ὑπερβολὴν, ἄνακος δὲ καὶ ἀπλαστος κατὰ τὴν γνώμην, ὡς ἄλλος εἰδὲς. εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα κακώτροπον καὶ μοιχαλίδα, ἡ ὁποία μοιχευομένη εἰς πολὺν καιρὸν, ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸν Ὅσιον. Εἰς μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ὁ Ὅσιος ἀπὸ τὰ χωράφι, ἔξω ἀπὸ τὸν διατεταγμένον καιρὸν, καὶ εὐρίσκει τὴν γυναῖκά τε μοιχευομένην εἰς τὸ ὀσπήτιόν τε, καὶ γελάσας σειμῶς, εἶπε πρὸς τὴν μοιχαλίδα. καλὸν καλὸν, δὲν με μέλει τίποτε μὰ τὸν Ἰησοῦν. ἐγὼ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, εἰδὲ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ μὲ τὰς ὀφθαλμῶς μου. Πρὸς δὲ τὸν μοιχὸν εἶπεν, ἔχε τὴν γυναῖκά μου παύτην ἀπὸ τῆ νῦν καὶ τὰ παιδία αὐτῆς, καὶ ἐγὼ θέλω ὑπάγω νὰ γένω καλόγηρος. Ὁθεν εὐθύς ἐπῆγεν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, καὶ κτυπήσαντος αὐτῆ τὴν πόρταν, εὐγῆκεν ὁ Ἀντώνιος καὶ λέγει αὐτῷ, ποῖος εἶσαι ἐσὺ ἀδελφέ, καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη. ξένος εἶμαι, καὶ ἤλθον εἰς ἐσένα νὰ γένω Μοναχός. ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, ἐξήκουτα χρόνων γέροντας δὲν ἡμπορεῖ νὰ γένη Μοναχός, εἰδὲ δύναται νὰ ὑπομένη τὰς θλίψεις καὶ τὴν σενότητα τῆς ἐρήμης. Ἐὰν δὲ θέλῃς, πῆγαινε εἰς Κοινόβιον, ἵνα καὶ τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ πλέσια ἐκεῖ εὐρης, καὶ διαπεράσης ἀνόπως μὲ τὰς κοινοβιάτας Μοναχῶς τὴν ζώησιν. διὰ τί οἱ ἀδελφοὶ θέλουν βοηθήσων τὴν ἀδυναμίαν σου. ἐπειδὴ ἐγὼ κάθομαι μόνος, καὶ εἰς κάθε πέντε ἡμέρας τρώγω ψωμί, καὶ αὐτὸ λιμασμένον. Ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἠθέλε νὰ ἀκῶσῃ τῆ γέροντος, ἀλλ' ἐσπέδαξε νὰ καθίσῃ μὲ αὐτόν. Μὴ δυνηθεὶς λοιπὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ διώξῃ αὐτόν, ἐκλείσας τὴν πόρταν τῆ σπηλαίης, καὶ ἄφισεν αὐτόν ἔξω τρεῖς ἡμέρας, χωρὶς νὰ εὐγῆ νὰ τὸν ἰδῆ. ὁ δὲ Παῦλος ἔμεινε νησικὸς, καὶ δὲν ἔφυγε. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν, ἔχωντας χρεῖαν ὁ Ἀντώνιος, ἀνοίξε τὴν πόρταν τῆ σπηλαίης, καὶ εὐρίσκωντας ἔξω τὸν Παῦλον, λέγει εἰς αὐτόν. πῆγαινε γέρον ἀπὸ ἐδῶ, καὶ μὴ με ἀναγκάξῃς, διὰ τί δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς μὲ ἐμένα. ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος. Τότε βλέπωντας αὐτόν ὁ Ἀντώνιος, πῶς δὲν εἶχε, μήτε τορβᾶν, μήτε ψωμί, μήτε ἄλλο τι, λέγει πρὸς αὐτόν. εἰ ἔχῃς ὑπακοὴν, καὶ κάμνης ἀόκως καὶ ἀγογγύσως ἐκεῖνο, ὅπῃ ἠθέλες ἀκῶσῃς ἀπὸ λόγου μου, ἠξέυρε ὅτι καὶ ἐδῶ ἡμπορεῖς νὰ σωθῆς. Εἰδὲ καὶ δὲν κάμνεις ἐκεῖνο, ὅπῃ σοι λέγω, τί ματαίως κοπιᾶζεις, καὶ δὲν γυρίζεις ἀπὸ ἐκεῖ ὅπῃ ἤλθες; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, λέγει. ὅσα μοι εἶπῃς, ὅλα θέλω τὰ κάμω προθύμως. τότε ὁ Ἀντώνιος τῆ λέγει. σᾶσ καὶ προσεύχε, ἕως νὰ ἔμβω εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ σοι φέρω ἐργόχειρον. Ἐμβαινώντας δὲ ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸ σπήλαιον, ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ μίαν μικρὰν θυρίδα, ὁ δὲ Παῦλος ἔσεκεν ἀκίνητος καὶ προσπύχτο.

Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα, ἀφ' ἧς κατεξηράνθη ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸ καῦμα τῆ ἡλίου, εὐγῆκεν ὁ Ἀντώνιος ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ βρέξας θαλλία τῶν φοινίκων, λέγει εἰς τὸν Παῦλον. λάβε παῦτα καὶ πλέξαι σειρᾶν, καθὼς βλέπεις καὶ ἐμένα πῶς πλέκω. Ἐπλέξε λοιπὸν ὁ Παῦ-

(1) Ἰσως οὗτος ἄνα ὁποῦ ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀνακομιδῶν τοῦ Ληφάνου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

Παῦλος ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν δεκαπέντε ὀργιάς μὲ πολλὴν κόπον. Τότε τῷ λέγει ὁ Ἀντώνιος, κατὰ ἐπλεξες τὴν σειρὰν, λοιπὸν χάλασον αὐτὴν, καὶ πλέξαι τὴν πάλιν ἐξ ἀρχῆς. ἦτον δὲ ὁ Παῦλος νηστικός ἡμέρας ἑπτὰ. Ταῦτα δὲ ἔκαμνεν ὁ Ἀντώνιος, ἵνα σκενωθῆ ὁ Παῦλος καὶ ἀναχωρήσῃ. Ὁ δὲ Παῦλος μὲ μακροθυμίαν ἑμὲ καὶ σπεδὸν ἐχάλασε τὴν σειρὰν, καὶ ἐπλέξε πάλιν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀγογγύσως μετὰ μεγάλης προθυμίας. τῷ δὲ βλέπων ὁ Ἀντώνιος, ἐξεπλάγη. Ὅθεν συμπονέσας αὐτὸν, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, λέγει εἰς τὸν Παῦλον, θέλεις νὰ φάγωμεν ὀλίγον ψωμί; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη. καθὼς σοι φαίνεται, ποίησον. ἔτος δὲ ὁ λόγος, περισσότερον ἐτζάκισε τὴν καρδίαν τῷ Ἀντωνίῳ.

Ἐτοιμάσας λοιπὸν τράπεζαν, ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τεσσάρων κομμάτια ψωμίου, ἀπὸ ἐξ ἐγγύας τὸ καθὲ κομμάτι, ἦτοι δράμια σαραντακοτῶ. καὶ τὸ μὲν ἓνα κομμάτι, ἔβρεξε διὰ λόγου τῷ. τὰ δὲ τρία, διὰ τὸν Παῦλον. καὶ ἔτις ἄρχισεν ὁ Ἀντώνιος νὰ εἰπῇ ἓνα ψαλμὸν. διὰ νὰ δοκιμάσῃ δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν Παῦλον, ἔφαλε δύο φορᾶς τὸν αὐτὸν ψαλμὸν, ὁ δὲ Παῦλος προσπύχεται προθυμότερον ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. Τότε ὁ Ἀντώνιος λέγει πρὸς τὸν Παῦλον, κάθισον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μὴ τρώγῃς, ἀλλὰ βλέπε μόνον καὶ πρόσεχε εἰς τὰ παρατεθειμένα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος μὲ προθυμίαν ἐποίησε τὸ προσάχθῃν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, σῆκο ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ προσεύχε, καὶ ἔπειτα κοιμήθητι. Ὁ δὲ Παῦλος χωρὶς νὰ φάγῃ ὀλίγη ψωμίου, ἔκαμε καθὼς ἐπροσάχθη, καὶ ὑπνωσε. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐσηκώθη ὁ Ἀντώνιος εἰς προσευχὴν, ἐσηκώσε δὲ καὶ τὸν Παῦλον, καὶ παρέτεινε τὴν προσευχὴν ἕως εἰς τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ὅταν δὲ ἔγινεν ἑσπέρα βαθεῖα καὶ ἐνύκτωσεν, ἔβαλεν ὁ Ἀντώνιος τράπεζαν, καὶ ἄρχισε νὰ φάγῃ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπροσευχῆθησαν, ἐκάθισαν νὰ φάγῃ, καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος, ἔφαγε τὸ ἓνα κομμάτι τὸ ψωμί, καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἐπίασεν. Ὁ δὲ Παῦλος μὲ τὸ νὰ ἔτρωγεν ἀργότερα, εἶχεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἐδικὸν τῷ κομμάτιον, καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἔφαγεν ὅλον, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος. φάγε παππία ἀπὸ τὸ ἐδικὸν τῷ κομμάτιον, καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἔφαγεν ὅλον, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος. φάγε παππία καὶ ἄλλο κομμάτι. ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη. εἰς φάγῃς καὶ σὺ, τρώω καὶ ἐγὼ. ὁ δὲ Ἀντώνιος εἶπεν. εἰς ἐμένα εἶναι ἀρετὸν τὸ ἓνα κομμάτι, διὰ τί εἶμαι μοναχός. ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, τὸ λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ γένω μοναχός, ἀρετὸν εἶναι καὶ εἰς ἐμένα τὸ ἓνα κομμάτι. Ὅθεν σηκωθέντες καὶ οἱ δύο, ἔφαλον, καὶ ὀλίγον κοιμηθέντες, πάλιν ἐσηκώθησαν καὶ ἔφαλον, ἕως ἧ ἐξημέρωσεν. Ἐπειτα ἔπεμψε τὸν Παῦλον ὁ Ἅγιος νὰ περιπατῇ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας πάλιν νὰ γυρίσῃ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐγύρισεν, ἦλθον μερικοὶ ἀδελφοὶ εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὅθεν ἐπρόσεχεν ὁ Παῦλος, τί ἐμελλε νὰ προσάχθῃ παρὰ τῷ Ἀντωνίῳ, ὁ δὲ Ἀντώνιος λέγει αὐτῷ, ὑπηρετήσον εἰς τὰς ἀδελφὰς μὲ σιωπῆν, καὶ μὴ γευθῆς τίποτε, ἕως ἧ νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραι ὀλόκληραι, καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἐγεύθη τὸ εἶδεν, ἐρώτων αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ λέγοντες, διὰ τί σιωπᾶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, λέγει ὁ Ἀντώνιος πρὸς αὐτὸν. λάλησον εἰς τὰς ἀδελφὰς, καὶ ἄρχισε νὰ λαλῇ εἰς αὐτὰς.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔφερεν ἓνας ἀδελφὸς εἰς τὸν Ἀντώνιον ἓνα σαμνίον μέλι, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἔχυσεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα λέγει εἰς τὸν Παῦλον, μάζωξε μὲ ὄσπυδιον τὸ μέλι τόσων καλὰ, ὥστε ὅπως νὰ μὴ χαθῇ κανένα μέρος αὐτῷ. Τῷ δὲ ῥηθέντος, δὲν ἐπαράχθη τελείως ὁ Παῦλος, εἰδὲ ἀλλοιώθη. Ἄλλην φορὰν ἐπρόσάχεν αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἀντλή νερόν ἀπὸ τὸ πηγάδιον, καὶ νὰ τὸ χύνη ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν ὅλην τὴν ἡμέραν. (τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡσανεὶ παράλογον) ἄλλοτε πάλιν ἐπαράλυσε τὸ φάρμακον τῷ Παύλῳ, καὶ ἐπρόσάχεν αὐτὸν νὰ τὸ ράπτῃ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ἀγογγύσως καὶ ἀδιστάκτως κάμνει ὁ Παῦλος καθὲ πρᾶγμα, ὅπως τὸν ἐπρόσάχε, λέγει εἰς αὐτὸν. Ἰδὲ ἀδελφέ, καὶ εἰς ἡμπορῆς νὰ κάμνῃς καθ' ἡμέραν ἔτσι, μὲνε μαζί μὲ ἐμένα. εἰδὲ μὴ καὶ δὲν ἡμπορεῖς, πῆγαινε ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦλθες. ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀντώνιον. Ἀνίσως ἔχῃς νὰ μὲ προσάχῃς τίποτε περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ,

ὅπερ με ἐπρόσαξες ἕως τώρα, δὲν ἤξεύρω εἴτε μὴ αὐτὰ, ὅπερ με ἐπρόσαξες ἕως τώρα, ὅλα εὐκόλως τὰ κάμνω. Τόσων δὲ ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσειν ἀπόκτησεν ὁ μακάριος εἰς Παῦλος, ὡς ὅπερ διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς ταύτης, ἤξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ δύναμιν τῆ νὰ διώκῃ δαιμόνια. Ὁθεν πληροφορηθεὶς παρὰ Θεοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶχεν αὐτὸν μαζί τῆ ἕως εἰς ἓνα καιρὸν. ἔπειτα κατεσκύασε κελλίον χωριστὸν, καὶ ἐκεῖ ἐπρόσαξε τὸν Παῦλον διὰ νὰ καθίσῃ, ἵνα μὲ τὴν κατ' ἰδίαν ἀναχώρησιν μάθῃ καὶ τὰς πανουργίας καὶ τέχνας τῶν δαιμόνων, καὶ ἀντιπολεμῇ αὐτῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθισε χωριστὰ ἓνα χρόνον, ἔγινε καὶ θαυματουργός, ὅθεν ἀξίως τὸν Θεὸν θεραπεύσας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. (ὄρα περὶ τῆ ἀπλῆς τέτης Παύλος καὶ εἰς τὸ Λαυσάϊκόν.)

* Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

* „ Ἐφραίμ ὁ ποιμὴν υἱὸς σὺν ἐσι ποιμῆνι,
„ Μικρὸς μεγάλῳ. ὦ μεγάλῃς ἀξίας!

* Ἐφραίμ.

* Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ἦτον Ἀμιδινός, ἔχων τὸ ἀξίωμα τῆ Κόμπος, ἐπὶ τῆ Βασιλείας Ἰουστίνου τῆ Θρακῆς ἐν ἔτει φ. η'. πηγαίνωντας δὲ διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Ἀντιόχειαν, ἡ ὁποία εἶχε κρημνίσῃ δεῦτερον ἀπὸ τῆς σεισμῆς, ἐπροχειρίσθη κατὰ νεῦσιν Βασιλικὴν ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος ἐν ἔτει φ. ζ'. ὡς γράφει ὁ Μελέτιος (Τόμ. β'. σελ. 115.) καθὼς ποτε ἔτις ἐπροχειρίσθη καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, καὶ Νεκτάριος ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Ἦτον δὲ ὁ Ἐφραίμ ἔτις μέγας ἐχθρὸς τῶν Μονοφυσιτῶν. Ὁθεν καὶ ἔγραψε κατ' αὐτῶν ἰσχυρῶς, ὡς λέγει ὁ Φώτιος. Οὗτος ἠκυσεν, ὅτι εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἦτον ἓνας Μοναχὸς συλίτης, ἀκόλθετος τῆ μονοφυσίτη Σεβήρη. καὶ λοιπὸν θεῖω ζήλω κινέμενος, ἐπῆγει εἰς ἐκεῖνον, καὶ ἄρχισεν νὰ τὸν διδάσκῃ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς πίστεως, ἀλλ' ἐκεῖνος εἰδὼς ὅπως ἐπέθετο εἰς τὰ λόγια τῆ, μόνον εἶπεν. Ἄς ἐμβωμεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ οἱ δύο, καὶ ὁποῖος δὲν βλαφθῇ ἀπὸ τὴν φλόγα, ἐκεῖνος εἶναι ὀρθόδοξος, καὶ ἔχει τὰ νικητήρια. Ταῦτα δὲ ἔλεγε μὲ σκοπὸν, διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ Πατριάρχης. Ἄλλ' ὁ Ἐφραίμ, φέρετε, εἶπεν, ἐδῶ ξύλα καὶ πῦρ, καὶ ἐγὼ ἐμβαίνω εἰς αὐτὸ, βάλλον ὅλον τὸ θάρρος μου εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν. Ὁθεν ἐλθέ καὶ ἐσὺ κάτω ἀπὸ τὸν σῦλον, ἀλλ' ἐκεῖνος νὰ καταβῇ δὲν ἠθέλε. Τότε ὁ Πατριάρχης ἐκδυθεὶς τὸ ἐπανωφόρι τῆ καὶ προσευχηθεὶς, ἔρριψε καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆ καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆ μέσα εἰς τὴν πυρκαϊάν. καὶ, ὡς τῆ θαύματος! παρευθὺς, τὰ μὲν ξύλα ἐσβέσθησαν, αὐτὸς δὲ καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆ, ἔμειναν ἀβλαβῆ καὶ ἄκαυσα. Τῆτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ συλίτης, ἐκατέβη ἀπὸ τὸν σῦλον, καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν ἀίρῃσιν τῆ Σεβήρη, καὶ ἔτις ἠνώθη μὲ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ταῦτα διηγεῖται ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρήμνισε δεῦτερον ἡ Ἀντιόχεια ἀπὸ σεισμῆς, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω: διὰ τῆτο ἡ ἀνάγκη τῆ σεισμῆ ἔκαμε κάθε Χριστιανὸν νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς τὴν πόρταν τῆ ὁσπητίῃς τῆ ταῦτα τὰ λόγια „ Χριστὸς μεθ' ἡμῶν σῆτω. Ὁθεν ἐν τῆς αἰτίας ταύτης Θεόπολις ὠνομάσθη ἡ Ἀντιόχεια, ὡς ἰσορεῖ ὁ Νικηφόρος Βιβλ. 1 ζ'. τῆς Ἰσορίας τῆ. Πολλὰς δὲ θρήνης ἐποίησε διὰ τὸν κρημνισμόν ταύτης ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Ἰουστίνος. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐφραίμ καλῶς καὶ θαρρῆσως ποιμάντας τὸ ποιμνιὸν τῆ εἰς χρόνος δεκαοκτὼ κατὰ τὸν Μελέτιον, (Τόμ. β'. σελ. 115.) ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (ὄρα σελ. 442. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ἡ. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφυλάκτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

„ Καὶ σαρκὸς ἐξορισὸς ὡς καὶ πατρίδος,

Θεοφυλάκτου.

„ Θεῖος Θεοφυλάκτος ἔ Θεὸς φύλαξ.

„ Ἦλυθεν οὐδοατὴ Θεοφυλάκτου Θεῷ ἄγχι.

Οὕτως ὁ Ἅγιος Θεοφυλάκτος ἐκατάγετο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει Ϛοθ'. πηγαίνωντας δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐφιλιώθη μὲ τὸν Ταράσιον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἀκόμη ἦτον πρωτασκηρῆτης: ἦγεν ἦτον πρῶτος ἀνάμεσα εἰς τὰς ὑπηρετήσοντας ταῖς βασιλικαῖς Σάκρας καὶ γράμμασιν, οἱ ὅποιοι Λατινικὰ ὀνομάζονται ἀσκηρῆται. καὶ ἀπὸ αὐτὸν καλῶς ἐπαιδεύθη τὰ θεῖα. Ὄταν δὲ θεῖα ψήφῳ ἀνέβη ὁ Ταράσιος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' ἧ εὐγῆκε θεληματικῶς ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ πρὸ αὐτῆ Παῦλος ὁ Κύπριος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴ ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην ἀπὸ τῆς εἰκονομάχης, ὠνόμαζε μόνος τὸν ἑαυτὸν τὴ ἀνάξιον: τότε Μιχαὴλ ὁ Συνάδων καὶ ὁ ἱερός Θεοφυλάκτος ἔπαι, γίνονται μοναχοί, καὶ πέμπονται ἀπὸ τὸν θεῖον Ταράσιον εἰς τὸ Μοναστήριον, τὰ εὐρισκόμενον εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ὄθεν μίαν φοράν, ὅταν ἦτον καῦμα μέγαλον κατὰ τὸν καιρὸν τῆ θέρους, καὶ ἐδιψῶσαν ὑπερβολικὰ, τότε οἱ μακάριοι διὰ γυμνάσιον τῆς δέψης καὶ ἐγκρατείας των, ἀνοίξαν τὴν χαλιῆν κἀνελάν τῆς βρύσεως, καὶ ἀφῆκαν καὶ ἐχύοντο πὸ νερὸν, χωρὶς αὐτοὶ νὰ πῖωσιν ὀλίγηλα. Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον παρόντες καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Οἰκουμένην ἐβδόμην Σύνοδον, καὶ ταῦτα μὲ ἔργα καὶ λόγια ἐσάλευσαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνωτέρω δύο Πατέρων ἐμεγαλύνθη καὶ ἄσραφεν ὡσάν ἀσέρας φαφῶτατος: τῆτε χάριμ ἐκρίθησαν ἀπὸ τὸν μέγαν Ταράσιον, ὅτι ἦτον ἄξιοι ἀρχιερωσύνης. καὶ εὐθύς, ὁ μὲν Μιχαὴλ, ἐπροχειρίσθη Ἐπίσκοπος εἰς τὰ Σύνναδα (1) (ἡ ὁποία ἦτον πόλις ἐνδοξὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἀκροῆ διὰ τὰ θαυμασὰ μάρμαρα ὅπε εὐγανεν, Ἐπισκόπος εἰκοσι ἔχουσα, τῶρα δὲ εἶναι κρημισμένη.) ὁ δὲ ἱερός Θεοφυλάκτος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Νικομηδείαν, ὅσα δὲ κατορθώματα ἐκατόρθωσεν ἐκεῖ ὁ μακάριος Θεοφυλάκτος, αὐτὰ τὰ πράγματα μαρτυροῦσιν. Ἐκκλησίας γὰρ ἔκτισε καὶ νοσοκομεῖα. ἐπροσάτευε τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν. ἐλεημονῆσε τόσον ὑπερβολικὰ, ὡσε ὅπε ἐγέμοζε μίαν φιάλην ἀπὸ ζεσὸν νερὸν, καὶ μὲ αὐτὸ ἐπλυνε καὶ ἐκαθάριζε μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια ὁ συμπαθέςατος, τῆς τυφλῆς καὶ χωλῆς καὶ τῆς ἄλλης ἀσθενεῖς, τῆς ἔχοντας τὰ μέλη των βεβλαμμένα.

Ἀφ' ἧ δὲ ὁ μέγας Ταράσιος πατριαρχεύσας χρόνος δεκαεννέα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἀφ' ἧ ἔγινε Πατριάρχης ὁ πάνσοφος Νικηφόρος: τότε ἠκολούθησε μεγάλη παραχῆ καὶ σύμφορὰ εἰς τὴν τῶ Χρῆστῷ Ἐκκλησίαν. Ἐβασίλευσε γὰρ Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει ωιγ'. ὅς τις ἐλύσαζε κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ὄθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἐσεῖλε καὶ ἔφερε τῆς ἐκλεκτῆς καὶ ἐλλογίμης Ἀρχιερεῖς, ἦτοι τὸν Κυζικε Αἰμιλιανὸν, τὸν Σάρδεων Εὐθύμιον, τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, τὸν Ἀμορίου Εὐδόξιον, τὸν Συνάδων Μιχαὴλ, καὶ ἄλλης πολλῆς, ὁμῶ καὶ τὸν μακάριον τῶτον Θεοφυλάκτον. Πέρνωντας δὲ αὐτῆς ὅλης, ἐπῆγεν εἰς τὸν δυασεβῆ καὶ ἀποσάτην Βασιλέα. Ὄθεν προτείναντες πολλὰς μαρτυρίας ἀπὸ τῆς Θείας Γραφῆς, αἱ ὁποῖαι παρασαίνεν, ὅτι πρέπει νὰ προσκυνῶνται αἱ Ἅγιοι Εἰκόνες, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ καταπέψουν τὸν ἄφρονα, ἔμεινε γὰρ ἀδιόρθωτος. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ἐσιώπησαν. ὁ δὲ μακάριος ἔπαι Θεοφυλάκτος, εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα. ἠξείρω, ὅτι καταφρονεῖς τὴν μακροθυμίαν καὶ ὑπομονὴν τῆ Θεῆ. γίνωσκε ὁμῶς, ὅτι

(1) Τὰ Σύνναδα γράφονται διὰ τοῦ δύο ν.τ. καὶ ὀνομαζοῦντο πρότερον Σύνναδα, διὰ τὴ ἐκκοπήθησαν ἀπὸ μίαν σὺνᾶξιν λαῶν, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν διασκορμίστων Μανδύων, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον.

ἔτι θέλει ἔλθῃ εἰς ἰσάνα αἰφνιδίως μέγας ὄλεθρος καὶ ἀφανισμός, καὶ ἡ καταστροφή. θέλει γένη παρομοία μὲ τὸ ἀνεμοσρόβιλον, ὡς ὅπου, καὶ μὴ εὐρηστικὰ καὶ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τῶν κινδύνων. Ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας ὁ θριώνυμος Βασιλεὺς, ἐγένεωσεν ἀπὸ θυμὸν, καὶ παρευθὺς προσάζει καὶ ἐξορισθῆν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς. Ὁθεν ὁ μὲν Ἅγιος Νικηφόρος, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ὁ δὲ αἰοίδιμος Μιχαὴλ Συναδῶν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Εὐδοκιάδα, ἡ ὁποία λέγουσιν τινες, ὅτι εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Τοκάτ, πόλις ἐξάρετος τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐμπόριον περίφημον πρὸς τὸν πατωμὸν Σάρον. Ὁμοίως καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ἐξωρίσθη εἰς ἄλλο μέρος. Ὁ δὲ μακάριος ἕως Θεοφύλακτος ἐξωρίσθη εἰς Στράβηλον, τὸ ὁποῖον ἦτον κάσρον παραθαλάσσιον, εἰς τὴν πεποθεσίαν τῶν Κυβερραιωτῶν εὐρισκόμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν διαπεράσας ὁ αἰοίδιμος χρόνος τριάκοντα, καὶ ὑπομείνας γενναίως τὴν κακοπάθειαν τῆς ἐξορίας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀφ' ἧ δὲ ἐφορευθῆ Λέων ὁ Ἀρμένιος κατὰ τὴν βίβλα τῶν Χριστῶ Γεννῶν, φάλλονταί τὸν εἰρμόν „ Τῷ Παντάρακτος ἐξεφαύλισαν πόθω. καὶ ἀφ' ἧ ἡ Ὁρθοδοξία ἔλαμψεν ἐπὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλίδος ἐν ἔτει ωμβ. τότε ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος, ἔφερεν ἀπὸ τῆς ἐξορίας τὸ τίμιον Λείψανον τῷ μακαρίῳ τῷ Θεοφύλακτι, καὶ ἀπέθετο αὐτὰ εἰς τὴν Νικομήθειαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτῷ κτισθέντι Ναῷ. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Παύλῳ Πλευσιάδος τῷ Ὁμολογιτῷ.

„ Σάλπιγγε σιωπᾷ Παῦλος ὁ Πλευσιάδος,
„ Σάλπιγγος ἠχὴν τὴν τελευταίαν μένων,

Παύλος.

Ὁ ὅτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῶν εἰκονομάχων, ὅθεν βλέπωντας αὐτὰς καὶ φέρωντας μὲ μεγάλην μαρίαν καὶ θυμὸν ἐναντίον εἰς τὴν τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνατρέπων κάθε νόμων ἀκρίβειαν, καὶ ἀφανίζεν τὰς μορφὰς τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἀκολούθως δὲ καὶ ἀνατρέπων τὴν εὐπρέπειαν καὶ σολισμὸν τῶν ἱερῶν Ναῶν. ταῦτα, λέγων, βλέπωντας ὁ αἰοίδιμος, ἐσαίτευσεν αὐτὰς μὲ τὰ λόγια, ὡσάν μὲ σαίτας. Ὁθεν ὑπέμεινε παρ' αὐτῶν ἐξορίας, δωκιμῆς, καὶ ἄλλας πολλὰς σκληραγωγίας διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῆς τῷ Χριστῷ Ἁγίας Εἰκόνας. Ἀνδρείως λοιπὸν καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, παρέθετο τὴν ψυχὴν τῷ εἰς χεῖρας Θεῷ.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἑρμῆς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (2)

„ Ἑρμῆ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίῳ,
„ Ἑρμῶσιν ἔμπνευ ἐν λόγων διαγλύφω.

Ἑρμῆς.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρα τελειῖται.

„ Κἂν δεξιὰ σφάττη σε δεινὴ τῷ πλάνῳ,
„ Ἡ δεξιὰ σφείρει σε τῷ Πλάσει Δίων.

Δίων.

Ὁ Ὁσῖος Δομέτιος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Ὁ Δομέτιος τῆς τελευτῆς τὰ χρέος,
„ Δι' ἐμβιβασῶν ἐξέτισεν Ἀγγέλων.

Δομέτιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεύαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἔλεπσον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος τῆς σαίτας. ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρῃ καὶ ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων. οὗ ἡ ἀρχὴ „ Ἀλλοις μὲν, ἄλλοις βίον αἰρέσεις.

(2) Τοῦτον τοῦ Ἀποστόλου Ἑρμού μνημονεύεται ὁ Παῦλος ἐν

τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ, οὗτω γὰρ περὶ αὐτοῦ γράφει. „ Ἀσπάσαθε Ἑρμῶν (Ῥωμ. 15. 24.) ὅπως ἐσπαζέται καὶ κατὰ τὴν πεμπτικὴν τοῦ Νομβρίου μετὰ Πατροβῆ, Λίνου, Γαίτου, καὶ Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ. Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβασείᾳ τῇ πόλει Μαρτυρισάντων.

- „ Πληρῆμεν ὑσέρημα σὺ Σῶτερ πάθης,
 „ Τεσσαράκοντα συντριβέντες τὰ σκέλη.
 „ Ἀμφ' ἐνάτην εἴαγη σκέλε ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Τεσσαράκοντα
 Μάρτυρες.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἐκατάγοντο μὲν, ἀπὸ διαφόρων πατρίδας. ὅλοι δὲ ἦτον στρατιῶται, ὑποκάτω εἰς ἓνα ἀρχισράτηγον, κατὰ τῆς χρόνης Λικινίου Βασιλέως ἐν ἔτει τέτταρισθῆντες δὲ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν καὶ ἐξέτασθῆντες, πρῶτον μὲν φορῶν ἀλυσίδας καὶ δεσμά καὶ παραδίδονται εἰς τὴν φυλακὴν, ἔπειτα δὲ κτυπῶνται μὲ πέτρας εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ πόδια. αἱ δὲ πέτραι ριπτόμεναι, δὲν ἐκτύπων τῆς Μάρτυρας, ἀλλὰ γυρίζουσαι ὀπίσω, ἐκτύπων ἐκεῖνας, ὅπως τὰς ἔριπτον. Ἐπειτα εἰς ἓνα καιρὸν, ὅπως ἔγινε ψύχρα καὶ πάχος πολὺς, καὶ μάλις εἰς τὴν χώραν τῆς Σεβασείας, ἥτις ἔχει ξεχωριστὴν ψυχρὰν ἀπὸ λόγου τῆς, εἰς ἓνα λέγω τοῖστων ψυχρότατον καιρὸν, ἐκαταδικάσθησαν οἱ μακάριοι ἔτοι Μάρτυρες, νὰ βαλθῶν γυμνοὶ μέσα εἰς τὴν λίμνην τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ἓνας ἀπὸ τῆς τεσσαράκοντα μικροψυχῆσας, ἐπήγειν εἰς τὸ λυτρὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ κοντὰ ἀναμμένον, καὶ παρευθὺς ὅπως τῷ ἐκτύπησεν ἡ θέρμη τῷ λυτρῷ διελύθη: διὰ τῆτο ὁ φύλαξ, ὅπως ἐφύλαττεν ἔξω, βλέπωντας τῆτο, ἐμβῆκε μόνος τε εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀντὶ ἐκεῖνος τῷ λειποτάκτε, κατέσπασε τὸν ἑαυτὸν τε μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Παρεκινήθη δὲ εἰς τῆτο ἐξ αἰτίας τοιαύτης. πρὸ τῷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λυτρὸν ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος, εἶδεν ὁ φύλαξ ἓνα οὐράνιον φῶς, ὅπως ἐπερικύκλωνε τῆς Ἁγίας Μάρτυρας. ὁμοίως εἶδε καὶ Στεφάνους λαμπρὸς ὅπως ἦτον ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῷ κατ' ἑνός. ἓνας δὲ μόνου ἀπὸ αὐτῶν, ἔμεινεν ἀσεφάνωτος. (1)

Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐπειδὴ οἱ Ἅγιοι, ἦτον μὲν λειποθυμισμένοι, ἀκόμη δὲ ἦτον ζωντανοὶ, διὰ τῆτο ἐτζακίσθησαν εἰς τὰ σκέλη, καὶ ἔτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τῆς ἀμαράντης Στεφάνους τῷ Μαρτυρίᾳ. πολλὰ δὲ ἐπιθυμητὸς ἦτον εἰς τῆς τότε Χριστιανὸς ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος, καὶ δῆλον ἐν τῆτω. Ἐνας γὰρ Μάρτυς ἀπὸ τῆς τεσσαράκοντα, νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν Μελίτων κατὰ τὸ ὄνομα, δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ. Ὁθεν ὁ τύραννος ἐπρόσαξε νὰ μὴ τζακίσῃν τὰ σκέλη τε, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃν ἀπέρανκτον, νομίζοντας: ὅτι μὲ τὸ νὰ ἦτον νέος καὶ δυνατὸς εἰς τὸ σῶμα, ἔχει νὰ ζήσει, ἴσως δὲ καὶ νὰ μετασραφῇ ἀπὸ τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ. Ὁθεν βλέπωνσα αὐτὸν ἡ μήτηρ τε ἀκόμη ζωντανὸν, καὶ φοβεμένη, μήπως διὰ τὸ νεαρὸν καὶ φιλόζωνον δειλιάσῃ, καὶ εὐρεθῇ ἀνάξιος τῆς τιμῆς καὶ τάξεως τῶν συστρατιωτῶν τε, διὰ τῆτο ἔξεκε κοντὰ εἰς τὸν ἕδον τῆς καὶ ἐκτείνουσα τὰς χεῖράς τῆς εἰς αὐτὸν, μὲ σχῆμα, καὶ μὲ βλέμμα, καὶ μὲ κάθε λογῆς τρόπον ἐσπέδαξε νὰ ἐμβάσῃ θάρρος καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν καρ-

δί-

(1) Ὅρα καὶ τῶν Μεγάλων Βασιλέων ἐν τῷ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα τοῦτος Μάρτυρας ἐγκωμίᾳ λέγουσι, ὅτι ἀπὸ τοῦ νὰ εὐγῇ ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς λίμνης, εἶδεν ὁ φύλαξ τὰ ἀνωτέρω. οὕτω γάρ φησιν „ Ὡς δὲ, οἱ μὲν, ἠγωνίζοντο. ὁ δὲ, ἐπεπῆρι τὸ ἐκβησόμενον, εἶδε θεῶν μεξούον, δυνάμεις τινὰς ἐξ Οὐρανοῦ κατιούσας, καὶ οἶον παρὰ Βασιλέως δωρεὰς μεγάλας διανεμύσας τοῖς στρατιώταις. αἱ, τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσι, διῆρην τὰ δῶρα. εἷα δὲ μόνον, ἀφῆκεν ἀγέραςον, ἀνάξιον κεινασαι τῶν Οὐρανίων τιμῶν. Ὁ δὲ εὐδὺς ἀπὸς τῆς τοῖου ἀπαγορεύσεως, πρὸς τῆς ἐναντίας ἀπηνωμόλησε. Σημείωσαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκωμίου τοῦτος ἀπὸς τῆς τεσσαράκοντα τῷ Μεγάλῳ Βασιλεῖ,

αὐτολεξεί ἓνα ἐκτισμένα καὶ τὰ τετὰ σχεδὸν τροπᾶμα τοῦ ἐσπερνοῦ τῶν Ἁγίων: ἦγον τῷ „ Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ αὐτῷ δὲ σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ δοξασιῶ τῶν ἀποσίχῃ, τῷ παρεχοντὶ τὰ ὀνομασθῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα, κερδμουνται ὀνομασθῶν τετρασκασιῶν, καὶ οὐχὶ τεσσαράκοντα. Λάπειν δὲ τὸ ὄνομα τῷ δεσμοφύλακος, ὅς τις ἀντὶ τοῦ λειποσκησασατος, ἀσῆλθεν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἠδλησεν. ὀνομαζέτω δὲ, Ἀγγαίος, ὅς ἐν τῷ κατὰ πλάσῃ Βίῳ τῶν Ἁγίων ἀναφέρεται. Ὁθεν ἀπὸ τῆς καὶ αὐτοῦ νὰ προσίθεται ἐκὼ ἀπαρρασασατος, ἵνα μὴ κολαβῆς εἴη ὁ κερδμὸς τῶν τεσσαράκοντα.

ἴδαν τε τὸ τέκνον ἐμοὶ γλυκύτετον, λέγουσα, τέκνον ἦδη τὸ Δουσανίου Πιτρὸς ὀλίγον ἀκόμη ὑπόμεινον, διὰ τὰ γένος τέλειος Μάρτυς Χριστοῦ, μὴ φοβηθῆς τὰς βασάνων, ἰδοὺ ἀοράτως παραστέκεται ὁ Χριστὸς βοηθός. ἀκόμη ὀλίγον τέκνον μου, καὶ πλέον δὲ θέλεις λάβεις κἀνένα λυπηρὸν, οὔτε κἀνένα ἐπίπανον. Ὅλα τὰ βασάνων ἐπέρασαν, ὅλα τὰ δεινὰ ἐνίκησας μὲ τὴν ἀνδρίαν σου. Χαρὰ θέλει σε δεχθῆ μετὰ ταῦτα, ἡδονὴ, ἀνεσις, εὐφροσύνη, ἄλλα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θέλεις ἀπολαύσεις, συμβασιλεύοντας μὲ τὸν Χριστὸν, καὶ πρεσβευτὴς γενόμενος εἰς αὐτὸν διὰ ἐμὲ τὴν μητέρα σου.

Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ἡ φιλόθεος μήτηρ, ὅτι οἱ στρατιῶται ἔβαλαν τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων ἐπάνω εἰς τὰς ἀμάξας, τὴν δὲ ἕως τῆς ἀφῆκαν, μὲ ἐλπίδα ἴσως καὶ ζήσῃ: τότε χάριν ἡ καλὴ καὶ ἀνδρεία μήτηρ, νομίσασα τὴν ζωὴν ταύτην τῆ ἡσῆς, ὅτι εἶναι περισσώτερον θάνατος, παρά ζωὴ, ἐκαταφρόνησε μὲν τὴν ἀσθένειαν τῆς γυναίκος, ἀλπισμόνησε δὲ καὶ τὰ σπλάγχχνα τὰ μητρικὰ, καὶ σπικώσασα τὴν ἡσῆς ἐπάνω εἰς τὰς ὤμους τῆς, ἠκολούθει ὀπίσω εἰς τὰς ἀμάξας μεγαλοφύχως. ἐπιπροφορεῖτο γὰρ ἡ μακαρία, ὅτι τότε θέλει ἰδῆ ζωητῶν τὸ ἡσῆς, ὅταν τὴν ἰδῆ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαμμένον. Ὅταν δὲ εἶδε, πῶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆ, φερόμενος ἐπάνω εἰς τὰς ὤμους τῆς, τότε ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ κάθε φροντίδα, ἐχώρευε καὶ ἐσκήρτα διὰ τὸ πιστὸν χαροποιὸν τέλος τῆ ἡσῆς. Ὅθεν φέρουσα τὸ λείψανόν τῆ ἕως εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον τὰ ἄλλα λείψανα τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ φίλατεν τέκνον τῆς, καὶ μὲ τὰς ἄλλας συστρατιῶταις τῆτο ἐσυναρίθμησεν, ἵνα μηδὲ τὸ σῶμά τῆ χωρισθῆ ἀπὸ τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων, ἐσπένδαζε τὰ συναριθμῆσῃ καὶ τὴν ψυχὴν τῆ ἡσῆς.

Ἀνάφαντες δὲ οἱ στρατιῶται μεγάλην πυρκαϊάν, κατέκαυσαν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων. ἔπειτα εἴτι ἔμειναν, τὰ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, φρονῶντες τὰ μὴ λάβειν αὐτὰ οἱ Χριστιανοί. ἀλλ' ὅμως κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ἐσυναχθῆσαν τὰ Ἁγία λείψανα εἰς ἕνα κρημὸν τῆ ποταμοῦ, τὰ ὅποια πέρνοντες τινες Χριστιανοί, ἐχάρισαν αὐτὰ εἰς τὰς ὀρθοδόξους πλεῖστον ἀσύλητον. Τελεῖται δὲ τῶν τεσσαράκοντα τέτων ἡ Συναχθῆς καὶ ἑορτῆ, εἰς τὸν Ἁγιώτατον καὶ μαρτυρικώτατον αὐτῶν Ναὸν, τὸν εὐρισκόμενον κοντὰ εἰς τὸ Χάλκινον τετράπυλον. (ὄρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν εἰς τὸν νέον Θεσαυρὸν.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίης Μάρτυρος Οὐρπασιανῆς. (2)

* ,, Οὐρπασιανὸς ρίπτει μὲν τὴν χλαμύδα, Οὐρπασιανός.
,, Κατασχύνει δὲ ἀσεβῶν Βασιλείαν.

Ὅταν ὁ ἀσεβέστατος Μαξιμιανὸς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ἐν ἔτει σοοή. τότε ἐτυράννει ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Νικομηδείας, διάπυρος ὑπεραπιστῆς τῶν εἰδώλων γενόμενος. τότε λοιπὸν τὸν θυμὸν ἀνάφαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὡσάν μίαν μεγάλην πυρκαϊάν, οἱ τότε ὁμόφρονες καὶ συντράπεζοι Ἕλληνες. Ὅθεν αὐτὸς συναχθῆς μίαν φορὰν ὅλες τὰς συγκλητικὰς καὶ ἀρχοντας τῆς Βασιλείας τῆ, ἐφώναξεν εἰς αὐτὰς. ὅποιος ἀπὸ ἐσῆς ἔπεσεν εἰς τὴν κακίστην θρησκείαν τῶν Χρι-

(1) Σημειώσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἔχει εἰς τοὺς τεσσαράκοντα καὶ ὁ Νουακ Γρηγόριος, καὶ ὁ Ἀσέρτος Ἐπίσκοπος Ἀμασείας, εἶναι δὲ ἐκκλησιαστικά. Τὸ δὲ ἐγκώμιον πρὸς Μεγάλου Βασιλείου μεταφράσθη μὲν παρ' ἄλλοις εἰς τὸ ἀπλοῦν, ἐδιωρθώθη δὲ, παρ' ἐμοῦ. εὐρίσκονται δὲ πάντα εἰς τὴν Ἱερὴν καὶ Βασιλικὴν Μονὴν πρὸς Ζυροπολίμ. Καὶ πῶς δὲ σημειώσασα, ὅτι εἴστιν χειρογράφου βιβλίου τοῦ Τυτικαρίου πρὸς τὸν Ἰβήρων Μονῆς, δεῖσκειται εἰς Κατὸν παρακλητικὸς, πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σφύζεται καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων. οὗ ἡ ἀρχὴ ,, Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκηπ-

τρα Δικίνιος. Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ δεῖσκειται εἰς διήγησιν πρὸς αὐτὸν καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἢς ἡ ἀρχὴ. ,, Κατὰ τὰς καιροὺς Δικίνιος τοῦ Βασιλέως, μὲ διαγμὸς μέγας τῶν Χριστιανῶν. ἔχει δὲ καὶ ἐγκώμιον εἰς αὐτοὺς ὁ ,, Ἁγίος Ἐφραίμ οὗ ἡ ἀρχὴ ,, Εἰκόνα Μαρτυρικῆς διαγράψαι βούλομαι (Τόμ. β. πρὸς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

(2) Τὸ Συναχθῆρον τοῦ Ἁγίης Οὐρπασιανῆς γράφεται ἀσάκτως ἐν τῆς Μιναίων κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην πρὸς περὶ τῆς. Ὅθεν ἐγράφη ἐδῶ ἀσάκτως, ὅτι καὶ Μνήμη τῆ ἐορατίζεται.

Χριστιανῶν, κ) δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὰς εὐμενεῖς ἡμῶν Θεὸς, καὶ τῆτις νὰ ἐξλιεώσῃ μετὰ τὴν μετάνοιαν: ἔτος ἅς εὐγάλη τὴν ἀξιοματικὴν ζῶντι ὅπῃ φορεῖ, καὶ ἅς φύγη ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν παλάτιον κ) ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην. ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη Θεὸς μεγάλης λατρεύει ἀπὸ τὰς προγόνους τῆς, κ) ὄχι Θεὸν ἓνα ἐσαυρωμένον.

Τότε λοιπὸν τότε, φόβος κ) τρόμος ἔπεσεν εἰς ὅλους τὰς πειεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν. καὶ τότε ἦτον νὰ ἰδῇ τινας ἀληθῶς, πῶς ἐγυμνάζετο καὶ ἐδοκιμάζετο ὡσὰν τὸ χρυσάφι εἰς τὸ πῦρ, ἢ εἰς τὸν Χριστὸν πίσις κ) εὐσέβεια. Διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ τὰς Χριστιανῆς, ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο. ἄλλοι δὲ, ἐπαρὰ δίδοντο εἰς τὰ βάσανα. ὅσοι δὲ εἶχον ἀγάπην καθαρὰν καὶ γνησίαν εἰς τὸν Θεόν, αὐτοὶ καταφρονῶντες τὰ ἐδικάτων σώματα, καὶ τὸν τύραννον περιγελοῦντες, ἔρριπτον τὰς ζῶνας ἔμπροσθεν αὐτοῦ κ) ἔφευγον. Τότε λοιπὸν κ) ὁ μεγαλόφρων ἔτος καὶ ἀδαμάντινος κατὰ τὴν ψυχὴν Οὐρπασιανός, παρασαθεῖς ἐνώπιον τῆ Βασιλείως κ) ὅλης τῆς συγκλήτης, ἔρριψε τὴν ἐδικὴν τῆ χλαμύδα κ) ζώνην, εἰπὼν. ἐπειδὴ Βασιλεῦ, ἐγὼ σήμερον σρα- πύριμα τῶ ἐπερανίω κ) ἀθανάτω Βασιλεῖ τῶ Κυρίω με Ἰησοῦ Χριστῶ, λάβε τὴν ζώνην καὶ τὴν τιμὴν κ) τὴν δόξαν. προσωρινὴ γὰρ αὕτη εἶναι, κ) εἰς ἐδὲν χρησιμεύει.

Ταῦτα αἰφνιδίως εἰπόντος τῆ Οὐρπασιανῆ, ἀκούσας ὁ Μαξιμιανός, ἀλλοιωθῆ κατὰ τὸν νῦν, κ) εἰς πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ἐπειτα τρίψας τὰς ὀφθαλμούς τε, κ) βλέπωντας μετὰ σραβὸν ὀμμάτι τῶν Μάρτυρα, ἐφώνησεν ἄγρια ὡσὰν ἀνήμερον θηρίον, κ) εἶπε πρὸς τὰς παρεσώτας. κρε- μάσατε τῆτον τὸν ἀλιτήριον, κ) τὰς σάρκας αὐτῆ καταξέσχίσατε μετὰ τὰ βένευρα. Τῆτις δὲ γενο- μένε παρευθὺς, κατεξσχίζετο εἰς παλλὰς ὥρας μετὰ τὰ βένευρα ἢ τῶ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστής, ὁ ὅποιος τὰς ὀφθαλμούς τε ἔχων τευτωμένους εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐπροσηύχετο. χωρὶς κα λυπῆται ὁ- λότελα. Ἐξερσθ δὲ ἐκατέβασαν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὸν μηχανικὸν μάγγανον. τότε λέγει πρὸς τὰς ὑπὲρας ὁ Τύραννος, ρίψατε τῆτον μέσα εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, κ) ἐκεῖ τῆτον καταξερῆσατε, ἕως ἢ νὰ σοχασθῶ μετὰ ποιῶν θάνατον νὰ τὸν ἀφανίσω. Ὁ δὲ Μάρτυς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος, ἔχαρε κ) εὐφραίνετο, κ) τὰς προσευχάς τε τῶ Κυρίῳ ἀπέδιδεν.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Βασιλεὺς κατεσκευάσεν ἓνα ὄργανον τιμωρητικὸν, τῆτις δὲ ἦτον ἓνα κλεβὶ σι- διπένιον. Ἄφ' ἢ δὲ εὐγάλε τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐπρόσαξε νὰ τὸν βάλῃ μέσα εἰς τὸ κλεβὶ, κ) νὰ κρεμάσῃ αὐτὸ ὑψιλά. τῆτις λοιπὸν γενομένους, ἐκρέμετο ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὰ δύο χέρια, κ) ἐφόρει τὸ σιδιπένιον κλεβὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα τε. Εἶτα ἐπρόσαξε ὁ Τύραννος νὰ ἀνά- φην λαμπάδας, κ) μετὰ αὐτὰς νὰ κατακαίῃ τὸν Ἅγιον ἀσπλαγχνα. Τόσον δὲ κατεκαῦθη ἀπὸ τὰς λαμπάδας ὁ ἀθλητής, ἕως ὅπῃ αἱ σάρκες τε ἀνέλυσαν κ) ἔτρεχον εἰς τὴν γῆν, ὡσὰν νὰ ἦτον κη- ρίον, κ) ἔπος ἐξυμῶθησαν μετὰ τὸ χιῶμα τῆς γῆς, ὡσὰν λεπτὸς κοριοτότος. Ἐτῆσι ὁ τῶ Χριστοῦ Μάρ- τυς προσευχόμενος κ) ἀναλυόμενος, ἐγέμισε τὸν ἀέρα ἀπὸ μυρεψικὴν εὐωδίαν, κ) ἀνέβη ὡς ἀστὴρ φαει- νὸς πρὸς τὸν Κύριον, διὰ νὰ λάβῃ τῆς νίκης τὸν Στέφανον, καθὼς μερικοὶ Χριστιανοὶ ἠξιώθη- σαν νὰ ἰδῶν αὐτὸν, πῶς ἀνέβαινεν εἰς τὰς Οὐρανὸς μετὰ ποιαύτην λαμπρότητα. Ὁ δὲ ἀσεβὴς καὶ ἄθλιος Μαξιμιανός, μὲνωντας ἀκόμῃ εἰς τὴν μανίαν τε, ἐπρόσαξε νὰ συμμαζωχθῆ ἐπιμελῶς ἢ ἄθλιος Μαξιμιανός, ἐπὸς αὐτὸν εἰς τὴν ὅποιαν ἔπεσον αἱ σάρκες τῶ Ἁγίου, ὁμοίως καὶ τὰ κόκκαλά τε, κ) ταῦτα νὰ σκορπισθῶν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἔμπροσθεν εἰς τὰς ὀφθαλμούς τε.

Ὁ Ἅγιος Καισάριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τῶ Θεολόγου ἐν εἰρήνῃ τελειεῖται.
,, Ὁ Γρηγορίος πρὸς νεκρὸν Καισάριον, Καισάριος.
,, Γλώττις χαλικοῦ τῆς ἐμῆς λόγος λόγος. (1)

(1) Σημειώσαι, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Θεολόγος Γρηγορίος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μὲρικοὶ φέροντες πτυχωμένους ἐν τῷ πτεροῦ, ὡς Βίβλου Ἀνατόλιου καὶ Σιναῖου, πῶς καλεῖται. Ὁδῆ. Αἱ δὲ ἀλλοὶ ἐτυπωθῆσαν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶ Πατρὸς.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Πάππος κ' Μάμμη, πατήρ κ' μήτηρ κ' δύο τέκνα ξίφει πλειῶνται.
 „ Διὰ ξίφους ἤθλησε συγγενῆς γένος, Παππομη-
 „ Ἡ παππόμαμμος πατρομυτροτεκνία. τροτεκνία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ἰ. Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Κοδράτου τῷ ἐν Κορίνθῳ, κ' τῶν σὺν αὐ-
 τῷ, Ἀνέκτι, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανῶ, κ' Κρήσκεντες.

Εἰς τὸν Κοδράτου.

„ Τῶν δυασεβῶν τὴν πίσιν ὕβρεσι πλύνας, Κοδράτος.
 „ Τμηθεὶς Κοδράτε σῶν ἀφ' αἱμάτων πλύνη.

Εἰς τὸν Ἄνεκτον Παῦλον κ' Διονύσιον.

„ Γνωστοῖς Ἄνεκτον σὺν δυσὶ κτείνει ξίφος, Ἄνεκτος.
 „ Οἷς ἐκ ἀνεκτὸν μὴ θανεῖν Θεῷ χάριν. Παῦλος.
 Διονύσιος.

Εἰς τὸν Κρήσκεντα κ' Κυπριανόν.

„ Ὅρων καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει, Κρήσκης.
 „ Σπεύδει σὺν αὐτῷ Κυπριανὸς τεθνάνα. Κυπριανός.
 „ Ἀμφηκὲς δεκάτη Κοδράτου ξίφος ἐγκατέπεφθεν.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῷ Βασιλέως Δεκίῳ κ' τῷ Οὐαλλεριανῷ, κ' Ἰάσωνος Ἡγεμόνος Ἑλλάδος ἐν ἔτει σ'νβ'. ὁ δὲ Ἅγιος Κοδράτος ἐπειδὴ ἔμεινε πολλὰ νήπιον, ἀφ' ἧ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τῆ δια τῆτο ἐτρέφετο διὰ θαύματος. Τριγύρω γὰρ εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ἕνα νεφάλον, τὸ ὁποῖον ἔδιδεν εἰς αὐτὸν φαγητόν. Ὄταν δὲ ἔγινε νέος εἰκοσιοκτὼ χρόνων, τότε ἔγιναν φίλοι μὲ αὐτὸν οἱ ἄνω εἰρημένοι Ἅγιοι. Μαζὶ μὲ τὰς ὁποῖας πιασθεὶς ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐδάραθη δυνατὰ ὁμῶ μὲ αὐτῶ, καὶ ἕτως ἀπεκεφαλίσθησαν ὅλοι, κ' ἔλαβον τὰς Στεφάνους τῷ Μαρτυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀναστασίας τῆς Πατρικίας.

✠ „ Ἡ Πατρικία πάντα λιπέσα τάδε, Ἀναστασία.
 „ Πάντων κατέστη κυρία ἐν τῷ πόλῳ.

Κατὰ τὰς χρόνας τῷ Βασιλέως Ἰεσινιανῷ τῷ μεγάλῳ ἐν ἔτει φλ'. ἐσάθη μία γυναῖκα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν εὐλαβὴς κ' φοβεμένη τὸν Θεὸν Ἀναστασία ὀνόματι, καταγομένη ἀπὸ γουεῖς πλεσσίαις κ' εὐγενεῖς. Αὕτη δὲ ἦτον πρώτη Πατρικία τῷ Βασιλέως, ἡ ὁποία ἔχουσα τὸν φόβον τῷ Θεῷ εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἐφύλαττε τὰς ἐντολάς τῆς. Εἶχε δὲ φυσικὴν ἀνδρίαν κ' πολλὴν πραότητα, ὥστε ὅπῃ, ὅλοι οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ ἔχαυρον εἰς τὰς ἀρετάς τῆς, κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς Ἰεσινιανός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τῶν ζιζανίων σπορευὴς διάβολος, συνειδίζει νὰ φθονῇ πάντοτε κ' νὰ κατηγορῇ τὸ καλὸν κ' τὴν ἀρετὴν, κ' δὲν ἀφίνει νὰ ἔχεν ἀνάπαυσιν, κ' εἰρήνην οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι: διὰ τῆτο κ' ἡ μακαρία αὕτη Πατρικία, ἐφθονήθη ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν διὰ τὰς ἀρετάς τῆς. Ὄθεν μαθεῖσα τὸν φθόνον ὅπῃ εἶχεν ἡ Βασίλισσα ἐναντίου τῆς, εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ ὄντως φρονίμη κατὰ Θεόν. Ἀναστασία, ἐπειδὴ κ' τῶρα εὐρήκεις εὐλογον κ' ἀληθινὴν ἀφορμὴν, σῶζεσσα σῶζε τὴν ἐδικήν σου ψυχὴν, κ' ἔτζει, τὴν μὲν Βασίλισσαν, θέλεις ἐλευθερώσεις ἀπὸ τὸν ἄλογον φθόνον, εἰς δὲ τὸν ἑαυτὸν σου, θέλεις προξενήσεις τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐσυλλογίσθη ταῦτα ἡ μακαρία, ἐπίασε καράβι μὲ ναῦλον, κ' πέρυσσα μέγας τι ἀπὸ τὸν πλετόν κ' ὑπάρχοντά τῆς, τὰ δὲ λοιπὰ ἀφήσασα, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ λοιπὸν κτίσασα Μοναστήριον εἰς ἕνα τόπον, ὀνομαζόμενον Πέμπτον, ψύχαζεν εἰς αὐτό,

ὑφαίνουσα ἱερὰ πανία, καὶ σπεδάζουσα, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν. Εἰς τὸν τόπον δὲ ἐκεῖνον ἕως τῆς οὖν εὐρίσκεται τὸ Μοναστήριον αὐτῆς, ἐπονομαζόμενον τῆς Πατρικίας. Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασαν μερικοὶ χρόνοι, ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα. τότε ἐνθυμήθη ὁ Βασιλεὺς τὴν καλὴν Πατρικίαν. Ὁθεν ἔσειλε πανταχῶς ἀνθρώπους διὰ νὰ ζητήσουν ἐπιμελῶς νὰ τὴν εὔρουν. Μαθῶσα δὲ τῆτο ἡ ἀληθῶς ἀμνάς τῆ Θεῆ, ἀφῆκε τὸ Μοναστήριόν της, καὶ διὰ νυκτὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν Σικῆτιν πρὸς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὸν ἅπασαν τὴν ἐαυτῆς ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ Ὁσιος ἐνδύσας αὐτὴν ἀνδρικά φορέματα, μετωνόμασεν Ἀνασάσιον. εἶτα ἐμβάσας αὐτὴν μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἦτον μακρὰν ἀπὸ τὴν Σικῆτιν, τὴν ἔκλεισεν ἐκεῖ, δεῖς κανόνα καὶ ἐντολὴν εἰς αὐτὴν, μίτε αὐτὴ νὰ εὕγῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, μίτε ἄλλον νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐμβῇ εἰς αὐτὸ μὲ τελειότητα. Ἐδιώρισε δὲ καὶ ἕνα ἀδελφὸν νὰ τῆς πηγαῖν ἕνα σαμὶνὶ νερὸν, τὸ ὁποῖον νὰ βάλῃ ἔξω τῆ σπιλαίᾳ, καὶ λαμβάνων εὐχὴν νὰ ἀναχωρῇ.

Ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κλεισμένη ἡ ὄντως ἀδαμαντίνη καὶ ἀνδρεία ψυχὴ, χωρὶς νὰ εὕγῃ ἔξω. Ὁθεν χρόνος ὁλοκλήρης εἰκοσιοκτῶ, φυλάττωσα ἀπαρασάλευτα τὸν κανόνα τῆ γέροντος. Ὁθεν ποῖος νῆς δύναται νὰ ἐνωθῆ, ἢ ποῖα γλῶσσα ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τὰς ἀρετὰς, ὅπερ ἑκατόμωσεν ἢ αἰδιδμος, εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο τῶν εἰκοσιοκτῶ χρόνων; ἢ ποῖον χέρι δύναται νὰ περιγράψῃ ἢ δάκρυα, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπρόσφερον ἢ τρισολβία, ὡσάν θυσιάν εἰς τὸν Κύριον; ἢ τὰς ἀνασεναγμὰς ἐκείνης καὶ ὄδυρμὰς; ἢ τὰς ἀγρυπνίας καὶ φαλμωδίας; ἢ τὰς προσευχὰς καὶ ἀναγνώσεις; ἢ τὸ σάσιμον καὶ τὰς γουυλισίας; ἢ τὰς χαμευνίας καὶ τὰς νηστείας; καὶ προτίτερα ἀπὸ αὐτὰ, τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰς πολέμους τῶν Δαιμόνων καὶ τὰς ἐπαναστάσεις, ὅπερ ἐκεῖ ἐδοκίμασεν ἢ μακαρία; ἢ τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ τὰ τέτοις ὅμοια; τὸ δὲ νὰ ἦναι ἔγκλειστος καὶ παντάπασι ἀνεύγαλτος εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν εἰκοσιοκτῶ χρόνων, μία γυναῖκα Συγκλητικὴ, ὅπερ ἦτον ἀναθρεμμένη εἰς τὰ Βασιλεία, καὶ συνειδησμένη νὰ συνανασρέφεται πάνποτε μὲ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: τῆτο ἀληθῶς, τῆτο ἐκπλήττει κάθῃ νῆν καὶ διάνοιαν. Μὲ τέτῃς λοιπὸν καὶ τὰς ποιήτης ἀγῶνας ἀγωνισαμένη, ἔγινε σκευὸς καὶ κατοικητήριον τῆ Ἁγίας Πνεύματος. προγνωρίσασα δὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν πρὸς Κύριον αὐτῆς ἐκδημίαν, ἔγραψεν ἐπάνω εἰς κεραμίδι πρὸς τὸν γέροντα Δανιὴλ, λέγουσα. ἔπαρε μαζί σο τὸν ἀδελφόν, ὅπερ μοι ἔφερε τὸ νερὸν, καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅσα εἶναι ἐπιτήδεια διὰ νὰ κατασκευασθῇ τάφος, καὶ ἐλθῆ ὀγλίγωρα διὰ νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ τέκνον σου, Ἀνασάσιον τὸν εὐνῆχον. ταῦτα γράψασα, ἔβαλεν ἔξω τῆς πόρτας τῆ σπιλαίᾳ. Ὁ δὲ Ὁσιος Δανιὴλ ἀπεκαλύφθη ταῦτα ὑπὸ Θεῆ διὰ νυκτερινῆς ὀπτασίας, καὶ λέγει πρὸς τὸν μαθητὴν τῆ σπεδάσον ἀδελφε, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατοικεῖ ὁ ἀδελφός ἡμῶν Ἀνασάσιος ὁ εὐνῆχος, καὶ προσέχωντας ἔξω τῆ σπιλαίᾳ τῆ, θέλεις εὐρήσεις κεραμίδι γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον πέρνωντας, μὲ πολλὴν σπεδὴν καὶ ὀγλιγωρότητα γύρισον πρὸς ἡμᾶς. ἀφ' ἧς δὲ ὁ ἀδελφός ἔφερε τὸ κεραμίδι, ἐδιάβασε τὰ γράμματα ὁ γέρον καὶ ἐδάκρυσε. εἶτα πέρνωντας τὸν ἀδελφόν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐργαλεῖα, ἐπῆγεν ὀγλίγωρα. καὶ ἀνοίξαντες τὸ σπήλαιον, εὐρήκαν τὸν μακάριον Ἀνασάσιον, ὅπερ ἐθερμαίνετο. προσπεσῶν δὲ εἰς αὐτὸν ὁ γέρον, ἔκλαυσε λέγων. μακάριος εἶσαι, ἀδελφε Ἀνασάσιε, διὰ τὴν φροντίξω καὶ ἐνθυμέμενος τὴν ὥραν ταύτην τῆ θανάτῃ, κατεφρόνησας βασιλείαν ἐπίγειον.

Εὕξαι λοιπὸν διὰ λόγους μας πρὸς τὸν Κύριον. ὁ δὲ Ἀνασάσιος ἐγὼ Πάτερ, εἶπεν, ἐγὼ περιωσότερον ἔχω χρεῖαν πολλῶν εὐχῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ. ὁ γέρον ἀπεκρίθη. ἀν ἐγὼ ἠθελα ἀποθάνω προτίτερα, βέβαια ἔμελλον νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν διὰ λόγους σου. Ἀνασάσιε δὲ καὶ καθίσασα ἐπάνω εἰς τὸ ψιάδιον, κατεφίλησε τὴν κεφαλὴν τῆ γέροντος, προσευξαμένη (1) καὶ λαβῶν

(1) Εἰς δὲ τῶν Παραδείσων τῶν Πατέρων γράφονται καὶ αἱ λόγια ταῦτα, ἀπὸ εἴτε φέρει αὐτὸν ἢ Ὁσία, Ὁ Θεὸς ὁ ὀδηγῶν με ἐν τῷ σπῆτι αὐτῆ, αὐτὸς πληρῶσαι μετὰ σο γήρωι σου ὡς μετὰ Ἀβραάμ. Μακάριος εἶ, σο τίς Ἀβραάμ καὶ ἔξουδοχε Χερσοῦ, ὅτι πολλοὺς καρπούς δέχεται ὁ Κύριος διὰ τῶν χαρῶν σου.

βῶν ὁ γέρον τὸν μαθητὴν τε, ἔρριψεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆς λέγων, εὐλόγησον τὸ τέκνον σε τὸν μαθητὴν μου. ἡ δὲ Ἁγία καταφιλήσασα αὐτὸν εἶπε. Θεὲ πᾶν Πατέρων μου, ὅπως παρασέκασαι εἰς ἐμένα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ διὰ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τοῦ σώματος τῆτο. σὺ Κύριε, ὅπως ἤξεύρῃς ὅλα τὰ διαβήματα καὶ τὰς δρόμους, ὅπως ἔκαμεν ὁ ἀδελφός σου, πηγαίνωντας καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ σπήλαιον τῆτο διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ διὰ τὴν ἐδικὴν μου ἀσθένειαν καὶ ταλαιπωρίαν, σὺ ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα πῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς αὐτὸν, καθὼς ἀνέπαυσας καὶ τὸ πνεῦμα τῷ Ἠλιῷ εἰς τὸν Ἐλισαφαῖον. Ἐπειτα γυρίσας πρὸς τὸν γέροντα λέγει, διὰ τὸν Κύριον Πάτερ, μὴ εὐγάλετε τὰ φορέματα ὅπου εἶμαι ἐνδυμένος, μηδὲ ἄλλος τινὰς ἄς μὴ ἤξεύρῃ τὰ κατ' ἐμέ. Κοινωνήσασα δὲ πῶν θείων μυσηρίων, λέγει, δότε μοι τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, καὶ εὐχάσθε διὰ λόγους μου ἀναβλέψασα δὲ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη, λέγει, καλῶς ἦλθετε. (ἔλεγε δὲ τῆτο εἰς τὰς Ἁγίας Ἀγγέλους) καὶ ἰδὼ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡσάν φωτῖα. εἶτα ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ σῶμα της, εἶπε, Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου. καὶ τῆτο εἰπούσα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐκλαυσε δὲ ὁ γέρον καὶ ὁ μαθητὴς τε, καὶ ἔσκαψαν τάφον ἔμπροσθεν τῶ σπηλαίῳ, εἶτα ἐκδυθεὶς ὁ γέρον τὸ φόρεμα ὅπου ἐφόρει, λέγει εἰς τὸν μαθητὴν τε, ἐνδυσον τέκνον τὸν ἀδελφόν τὸ φόρεμα τῆτο, ἐπάνω ἀπὸ τὰ φορέματα ὅπου φορεῖ, (ἦτον δὲ ταῦτα χονδρὰ καὶ εὐτελέστατα) ὅταν δὲ ἐνδυσεν ὁ ἀδελφός τὴν μακαρίαν, ἐφάνησαν εἰς αὐτὴν τὰ βυζία της, ὡσάν φύλλα κατεξηραμμένα, πλὴν δὲν εἶπε περὶ τῆτο τίποτε εἰς τὸν γέροντα. Ἀφ' ἧ δὲ ἐνταφίασαν αὐτὴν (1) καὶ ἐγύριζαν εἰς τὴν Συκῆτιν, λέγει ὁ μαθητὴς εἰς τὸν γέροντα. ἤξεύρῃς Πάτερ, ὅτι ὁ εὐνῆχος Ἀνασάσιος, ἦταν γυναῖκα; ὁ δὲ γέρον ἀπεκρίνατο. τὸ ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τέκνον, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα πανταχῶ, τῆτε χάριν ἐνδύσασα αὐτὴν μὲ ἀνδρικὴν ζολὴν, καὶ Ἀνασάσιον αὐτὴν ὠνόμασα, διὰ τὸ ἀνύποπτον. Πολλὴ γὰρ ζήτησις ἔγινε δι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἰεσινιανόν, εἰς κάθε πόλιν καὶ χώραν, καὶ μάλιστὰ εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλ' ἰδὼ ὅπως ἐφυλάχθη ἀπὸ λόγους μας ἀφανὴς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. καὶ τότε ἄρχισεν ὁ γέρον καὶ ἐδιηγῆθη λεπτομερῶς ὅλον τὸν βίον της.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρκιανὸς ξύλοις θλασθεὶς τελειῖται.

,, Ἐθαύμασαν βροτοί σε θλασθέντα ξύλοις,

Μαρκιανός.

,, Ἀμὴν λέγω σοι Μαρκιανὲ καὶ νόες.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Μαυρεθής, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει α φ μ δ' πυρὶ τελειῖται.

* ,, Οὐ Μάρτυς ἀπλῆς, ἀλλὰ καὶ θείων λόγων,

* Μιχαήλ.

,, Ρήτωρ ἐδείχθης ὦ Μιχαήλ παμμάναρ. (2)

Ταῦς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ι Α'. Μνήμη τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρόνιου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

,, Ἐσπευδε τρεῖν καὶ κεραῖαν τῷ νόμῳ,

Σωφρόνιος.

,, Ὁ Σωφρόνιος ἔ παρ' οὐρανοῖς κέρας.

,, Ἐνδεκάτη σαόφρων ἔδου Σωφρόνιος παρὰ τύμβον.

Ὁὗτος ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μὲν τῆς Δαμασκῆ τῆς κοινῶς καλεμένης Σιάμ, ἐν τῇ

(1) Εἰς δὲ πῶν Παραδείσῳ πῶν Πατέρων γράφονται καὶ αὐτὰ, ἦγον ὅτι ἀφ' οὗ ἐνταφίασαν αὐτὴν, ἔπεν ὁ γέρον εἰς τὸν μαθητὴν τε, ἅς κατελύσαμεν σήμερον τὴν ησείαν, καὶ ἅς ποιήσωμεν ἀγάπην ἐπάνω τοῦ γέροντος, καὶ κοινηθήσαντες, εὔρον αὐτὸν ἔχοντα ὀλίγα παξιμάδια, καὶ

ὀλίγα βρεκτὰ ὄσπερα, καὶ ἐφαγον. καὶ πέρνοντες πλὴν σιρᾶν καὶ πὸ ζιμπύλιον ὅπου ἔργάζετο, ἀνεχώρησαν, ἀίχαρτοῦντες τῷ Θεῷ.

(2) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

τῇ τοποθεσίᾳ δὲ Φοινίκης τῆς καλεμένης Λιβανοσεφάνῃ, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ σώφρονας, πατέρα μὲν Πλινθᾶν, μητέρα δὲ Μυρῆν ἐν ἔτει χ'. διὰ δὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ σπουδὴν τε, ἀπόκτησε τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τέτοις αὐτὸς καποικιώντας μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἐμεταχειρίζετο τὴν ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν τὴν πραττομένην εἰς τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν. Ἐπειτα ὑπάγει εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ μεγάλης Θεοδοσίας τῆ Κοινοβιάρχου, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπον, ἐπιθυμῶντας νὰ ἀποκτήσῃ περιαιωτέρας μάθησιν τῆς σοφίας. Εἰς ταύτην λοιπὸν εὐρίσκει ἕνα ἄνδρα ὀνόματι Ἰωάννην, γεμάτον ἀπὸ κατὰ θεοσοφίαν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν. Ὁδὸν ἐπιτυχῶν τῆ ποδομένης, ἐσυγκατοίκησε μαζὶ μὲ αὐτὸν, λαμβάνων μὲν παρ' ἐκείνου, ὅσα μαθήματα ἤξευρε παράνω ἀπὸ αὐτῶν, δίδοντας δὲ ἀντιφρόνως καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνον τὰ ἐδικά τε. ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος, ἔπαθεν ἐπέχυσιν εἰς τὰς ὀφθαλμούς τε, καὶ ἰατρεύεται ἀπὸ τῆς Ἁγίας Αναργύρας Κύρου καὶ Ἰωάννου, οἱ ὅποιοι μισθὸν ἐζήτησαν ἀπὸ λόγου τε, τὰ νὰ συγγράφῃ τὰ θαύματα, ὅπως ἔτελεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τὰ ὅποια καὶ συγγράφη κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Ἁγίων, καὶ ἔτιως ἐγύρισεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπειτα διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν τε, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Εἰς καιρὸν δὲ ὅτε ἐσθλαβώθησαν τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τῆς Πέρσας, ἐπῆγεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐλεήμονα, ὅς τις τότε ἦτον τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος. Ὄταν ὁ Θεὸς Ἰωάννης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, τότε ὁ ἱερός Σωφρόνιος ἔπερ ἐσύνθεσεν εἰς αὐτὸν λόγον ἐπιτάφιον ἐγκωμιαστικόν, μὲ τὸν ὅποιον ἐφανέρωσε τὸν ἀμέτρον θισαυρὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγχνίας, ὅπως εἶχε εἰς τὴν ψυχὴν τε ὁ τρισμακάριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ πολλὰ ἐθρήνησε τὴν τέτην σέρισιν. Ἀφ' ἧ δὲ ὑπερον ἐγύρισε πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ, μὲ πόσον φροντίδα, καὶ μὲ ποῖας κόπας ἐποίμανε τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ποιμνῆν; διότι δὲν εἶχε μόνον πάλιν νοσητὴν κατὰ τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ εἶχε καὶ λογικὸν πόλεμον κατὰ τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν, τῆς ὁποίας, ποτὲ μὲν, ἀνέτρεπε μὲ τὰς Θείας Γραφὰς καὶ μὲ τὰς παραδόσεις τὰς Ἀποστολικὰς τε καὶ Πατρικὰς. ποτὲ δὲ, τῆς ἐνίκᾳ καὶ μὲ τὰς ἐδικὰς τε διδασκαλίας.

Πολλὰ δὲ συγγράμματα λόγου καὶ μνήμης ἄξια, ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ ὁ αἰόδιμος ἔπος Πατὴρ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἕνα εἶναι καὶ ὁ ὑπερθαύματος Βίος τῆς Ἰσαγγέλης Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ἠγωνίσθη τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγῶνας ὑπὲρ τὰ μέτρα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Μὲ πῶστον λοιπὸν τρόπον καλῶς καὶ Θεοφιλῶς πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ἄλλης διδάξας, καὶ σῶμα Θεοῦ χρηματίσας κατὰ τὸν Ἱερεμίαν, καὶ εἰς τρεῖς χρόνας ποιμάντας τὸ ποιμνὸν τῆ Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1)

Τῇ

(1) Ὁ Θεὸς ἔπος Σωφρόνιος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Μόδεσον, ἐπελάττωσε δὲ ἐν ἔτει χ λ η'. μερικοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐπιλύχνιος διχαρισία: ἦτοί πο, Φῶς ἱλαρὸν, εἶναι πόνημα τοῦ Ἱερῶ Σωφρονίου πούτου, οὐκ ἐστὶ δὲ. Καθότι τὰ πω ἐλέγετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τῆ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ πρὸ τοῦ ἀκόμη. Ἄδελφοι δὲ εἶναι ὁ πούτου ποιητής. Ἀγκαλιὰ καὶ τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶπε τὸν ὕμνον αὐτῶν ὁ Μάρτυς Ἀδιωγενῆς, ὅς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Ἰουλίου. οὗτω γὰρ αὐτοεξήγησεν περὶ πούτου ὁ Μέγας Βασίλειος, Ἐδοξε ποῖς Πατράσιν ἡμῶν, μὴ σιωπῆ τὴν χάριν τῆ ἐσπερηδῆ φώτος δεχέσθαι, ἀλλ' εὐδύς φανεύσας, διχαρισίαν. καὶ ὅς τις μὲν ὁ Πατὴρ τῶν ῥημάτων ἐκείνων τῆς ἐπιλύχνιος διχαρισίας, ἡμῶν ἐκ ἔχου μεν. Ὁ μὲντοι καὶ ἀρχαίαν ἀφῆκεν τὴν φωνὴν, καὶ οὐδὲν πώποτε ἀσεβῆν ἐνομήθησαν οἱ λέγοντες, ἢ Αἰνούμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεοῦ (ἢ μάλλον, Θεόν) ἢ δὲ τις καὶ τὸν ὕμνον Ἀδιωγενῆς ἔγνω, ὅσπερ τι ἀλλοθῆσθαι πούτου πούτου αὐτῶν καταλέλοιπεν. ὁρμῶν ἡδὴ πρὸς τὴν διὰ πυρὸς τελείωσιν: οἱ δὲ καὶ τὴν τῶν Μαρτύρων γνῶμην,

ἢ ὅπως ἔχον περὶ τῶ Πνεύματος. (κατὰ καὶ περὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.) μερικοὶ δὲ ἔχον γνώμην ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος ἐκαθάπισεν αὐτὸν, καὶ ἐφῆκεν εἰς τὴν τελείωσιν, εἰς τὴν ἡδὴ ὁράται, διὰ πούτου ἐκείνου ἐπιγράφεται. ὅτι δὲ ὁ ὕμνος ἔπος πούτου, Φῶς ἱλαρὸν, ἀρχαιότερος ἐστὶ τοῦ Σωφρονίου τοῦ κατὰ τὸν ἑβδομῶνα αἰῶνα ἀκμαίου, καὶ τοῦ Βασιλείου, δὴκνυται καὶ ἐκ πούτου. ὁ ὕμνος γὰρ αὐτὸς δεύσκειται γεγραμμένος καὶ ἐν τῷ παλαιῷ χειρογράφῳ Ἀλεξανδρινῶ Κώδικι τῶν ἑβδομηκοντα Ἐρμιουδου τῶν τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς Μάρκος ὁ Ἐφέσου (ἐν τῷ τέλει τοῦ Συγγράμματος Συμῶν τοῦ Θεσσαλονικῆ) τῷ τέλει τοῦ Συγγράμματος πούτου, Φῶς ἱλαρὸν εἶναι ὁ Νάρτυς Ἀγραφή, ὅτι ποιητὴς πούτου, Φῶς ἱλαρὸν εἶναι ὁ Νάρτυς Ἀδιωγενῆς (ὅς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Ἰουλίου). ὅρα καὶ σελ: 45. τῆς ἱερᾶς Τελετῆς. Συμειώσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῶ τῆς Ἱερᾶς Μοναστηρίου τῆ Βασιλειῶν, σφίεται ὑπόμνημα τοῦ σοφώτατου Ἰωάννου τῆ Ζωνάρᾳ εἰς τὸν Ἅγιον πούτου Σωφρόνιον. ἢ ἀρχῆ, ὅτι πούτου Θεοῖς καὶ μακαρίοις Πατράσι. τὸ αὐτὸ σφίεται καὶ ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Πιονίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ.

„ Ὡς ἐγκρυφίας ἄρτος ἐξωπτημένος ,

Πιονίος.

„ Καυθεὶς προσήχθη Πιονίος Κυρίῳ .

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον Πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἁγίας Ἐκκλησίας κατὰ τὰς καιρὰς Δευίῳ τῷ Βασιλέως ἐν ἔτει σ' ν' α'. Πιασθεὶς δὲ ὁμῶς με' ἄλλῃς διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, πρῶτον μὲν ἐφέρθη εἰς τὸν Νεωκόρον τῶν εἰδώλων Πολέμωνα: τὸν ὁποῖον ἤλεγξε με' γραφικὰς ἀποδείξεις καὶ ἱστορικὰς, ὅτι εἶναι πεπλαυημένος κατὰ τὴν θρησκείαν, καὶ ἀκολούθως ἐβεβαίωσε τὰ πρότερον γινόμενα θαυμάσια ὑπὸ τῷ Θεῷ, με' τὰ ὑσερινὰ καὶ ἐνεσῶτα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς, ἐπειδὴ μέλλει νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων διὰ μέσσω τῆς φωτίας, ἐν τῇ συντελείᾳ τῷ Κόσμῳ: τότε χάριν ἐπρόλαβε καὶ ἐβεβαίωσε τῆτο, με' τὴν πυρίνην βροχὴν, με' τὴν ὁποῖαν κατέκαυσε τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων, καὶ πρὸς τῆτοις με' τὴν φυσικὴν φωτίαν, ὅπερ ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς εἰς πολλὰ μέρη τῷ Κόσμῳ. Ἐπειτα ἐφέρθη ὁ Ἅγιος μαζὶ με' τὰς συντρόφους τῆ εἰς τὸν Ἄρχοντα Λέπιδον (1) ὁ ὁποῖος ἦτον συγκαθέδρος με' τοῦ ἀνωτέρω Νεωκόρον. Ὑστερον δὲ ἐπαρασάθη εἰς τὸν Ἀνθύπατον Κυντιλιανόν, καὶ παρ' ἐκεῖνος κατεδικάσθη νὰ τελειωθῇ διὰ πυρός, καὶ ἔπως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν τῷ Μαρτυρίῳ ἄφθαρτον Στέφανον.

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ νεοφανὴς καὶ Θαυματουργὸς ὁ ἐν τῷ Διίππειῳ, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

* „ Ἐν γειτόνων εἶ. Γεώργιε κἀνθάδε,

Γεώργιος.

„ Κἀκεῖθεν, οἶμαι, Χριστομύση Παρθένῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἀφίσας τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ συγγενεῖς τῆς, ἐπροτίμησε νὰ περιπατῇ τὴν σκεπὴν καὶ τεθλιμμένην σφάται τῷ Κυρίῳ. Ἐνδυθεὶς γὰρ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, καὶ σπικώσας τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τῷ Κυρίῳ, ἐπεριπάτει εἰς πόλεις καὶ χώρας καὶ εἰς τὰς ἐρήμους, ὑσερέμενος, θλασόμενος, καυσόμενος. Ὄθεν ἐπειδὴ ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ ὁ θάνατός τῆς, διὰ τῆτο ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τόπον καλέμενον Διίππειον, διαπεράσας ἑπτὰ ἡμέρας, ἐκεῖ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ αἰδιδίμος. Ἐλθόντες δὲ διὰ νὰ ἐνταφιάσων αὐτὸν μερικοὶ Χριστιανοὶ, καὶ βλέποντες τὰ βαρῦτατα σίδηρα, ὅπερ ἐφόρει, καὶ πῶς τὸ σῶμά τῆς ὅλον ἦτον καρφωμένον εἰς τὰ σίδηρα, ὅλοι συμφώνως ἔκραζον τὸ: Κύριε ἐλέησον. Ὄθεν ποιήσαντες μίαν θήκην ἀπὸ μάρμαρα, ἔβαλον μέσα εἰς αὐτὴν τὸ Λείψανον τῷ μακαρίῳ, καὶ ἔπως ἐνταφίασαν αὐτὸ εἰς τὸν Νάρθηκα τῷ ῥηθέντος Ναῷ τῷ Ἀποστόλῳ Ἰωάννη. τὸ ὁποῖον ἀνέβλυζεν ἰατρικὰς διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς ἐκεῖνας, ὅπερ μετὰ πίστεως ἐπρόσρεχον εἰς αὐτὸ, ἀπὸ τῆς ὁποῖας μερικοὶ ζῶσιν ἕως τῆς σήμερον, καὶ μαρτυρεῖσι διὰ ζώσης φωνῆς τὰ εἰς αὐτὰς γινόμενα τῷ Ὁσίῳ θαύματα.

* Μνήμη τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίῳ τῷ Σιναίτῃ.

* „ Πῶς ἂν διήλθες πλέθρα γῆς πάχος τόσα,

* Γεώργιος.

„ Εἰμὴ ἄσαρτος, ὡς τις ἦς Πάτερ βίῳ;

* Οὗτος ὁ Ὁσῖος Γεώργιος ἦτον ἐν τοῖς χρόνοις τῷ Ἱεροσολύμων μὲν Πέτρος, τῷ Πατριαρχεύσαντος χρόνῳ εἴκοσι, τῷ Βασιλέως δὲ Ἰουλιανῷ, ἐν ἔτει φ' λέ'. Ἔτος λοιπὸν, ὡς γράφει ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, ἐκατοῖκει εἰς τὸ Σίναϊον Ὄρος, νησευτῆς ὦν καὶ πολλὰ ἐνάρετος. Μίαν φωνῆν

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυτωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναίοις Ἑλλαδίου ἔστι γράφεται.

φορὰν δὲ ἐπεθύμησε νὰ μεταλάβῃ μέσα εἰς τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις Ναὸν τῆς τῆ Χριστῆ Ἀναστάσεως, (1) καὶ ὡς τῆ θαύματος! εὐθὺς εὐρέθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸ ἀπὸ τῆ Σινᾶ ἕως τῶν Ἱεροσολύμων δώδεκα ἡμερῶν διάστημα, διετέρασεν ἐν τῷ ἅμα. Ὁθεν παρὼν εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν τὴν τελεσμένην ἐν τῷ Ναῷ τῆς τῆ Χριστῆ Ἀναστάσεως, ἐκοινώνησε τὰ θεῖα Μυστήρια ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆ ρηθέντος Ἱεροσολύμων Πέτρος. Μετὰ δὲ τὴν κοινωνίαν λέγει ὁ Πέτρος εἰς τὸν συγκαθέδρον τῆ Μηνᾶν, πότε ἦλθεν ὁ Ἀββᾶς ἔτος ὁ Σιναΐτης; (2) ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ Δέσποτα, τώρα εἶδον αὐτόν. ὁ Πατριάρχης τῆ λέγει. εἶπέ εἰς αὐτόν, ἵνα μείνῃ νὰ φάγῃ σήμερον μὲ ἡμᾶς παζαμὰν, ἥτοι φαμί εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐπροσκάλεσε λοιπὸν ὁ Μηνᾶς τὸν Ὅσιον Γεώργιον εἰς τὴν τράπεζαν. ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη, ἄς γένη τὸ θέλημα τῆ Θεῆ. εἶτα προσευχηθεὶς καὶ προσκυνήσας, ἐν τῷ ἅμα εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν κέλλαν τῆ ἐν τῷ Σινᾶ Ὅρει. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τραπέζης, ἐξήτει ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Γεώργιον, ἀλλὰ δὲν ἐφάνετο εἰς κανένα μέρος, ὅθεν ἐκατηγόρησεν αὐτόν ὡς ἀπειθεῖν. Μετὰ ταῦτα ἔσειλεν ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Φωτεινὸν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Φαράων, γράφων καὶ εἰς τὴς Πατέρας τῆ Σιναΐς Ὅρους, διὰ νὰ σείλουν εἰς αὐτόν τὸν Ὅσιον Γεώργιον, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐσάθη νὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζαν τῆ. Οἱ δὲ Πατέρες βλέποντες τὰ γράμματα τῆ Πατριάρχης, ἐθαύμασαν. Ὁθεν ὁμολόγησαν ἐν καθαρῷ συνειδῶτι, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Γεώργιος δὲν εὐγῆκεν ποτὲ ἀπὸ τῆ Σινᾶ, ἀλλ' ἐκεῖ εὐρίσκετο πάντοτε. Πρὸς ἀθώωσιν δὲ καὶ ἀπολογίαν περισσοτέραν, ἔσειλαν εἰς τὸν Πατριάρχην τρεῖς Ἱερομονάχους, τὸν Ἀββᾶν Στέφανον, τὸν Καππαδόκην, τὸν Ἀββᾶν Ζώσιμον, καὶ τὸν Ἀββᾶν Δελτίον. ἔγραψε δὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ὁ Ὅσιος Γεώργιος, λέγων. συγχώρησον μοι, σεβασμώτατε Πάτερ. ἐβδομήκοντα χρόνοι εἰσίν, ἀφ' οὗ δὲν εὐγῆκα ἀπὸ τῆ Σινᾶ Ὅρους, οὔτε εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰσῆλθον (3). εἶδὲ καὶ ἦλθον, δὲν ἤθελα ἀτιμάσω τὸν Ἀγγελὸν σου. Πλὴν ἄς ἡξέυρη ἡ μακαριότης σου, ὅτι μετὰ ἕξ μῆνας ἔχομεν καὶ οἱ δύο νὰ ἀπέλθωμεν εἰς συνάντησιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ ἔχομεν νὰ εἴμεθα ἀχώριστοι πάντοτε. Ἐπληρώθη δὲ ἐμπράκτως ἡ προφητεία τοῦ Ὅσιου, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἐπέρασαν ἕξ μῆνες, ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο. (ὅρα τὸ Συναξαρίον τοῦτο σελ. 472. τῆς Δωδεκαβίβλου τοῦ κυροῦ Δοσιθέου) (4)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ Μαρτυρησάντων.

* ,, Θάλλεσαν εὐρον ἐν Πόλῳ τροφὴν ξένην,
,, Θαλλός τε καὶ Τρόφιμος ἀθληταὶ δύο.

Τρόφιμος.
Θαλλός.

Κατὰ τὴς χρόνης Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, καὶ ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικείᾳ, ἐν ἔτει σ.μ.η'. διωγμὸς ἐγένετο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε ἦτον καὶ οἱ Ἅγιοι ἔτος Τρό-

(1) Μερικοὶ λέγουσι, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς λαμπαφόρου Ἀναστάσεως ἐπεθύμησε τὸσο ὁ Ὅσιος.

(2) Φαίνεται, ὅτι οἱ Σιναΐται ἔχον καίποιον σημάδι, φαινόμενον εἰς πᾶ ἕξω, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐγνώρισεν καὶ τὸν Σιναΐτην πᾶν ὁ Πατριάρχης.

(3) Οὗ φάσκειται ἐπιπλάσει ὁ Ὅσιος, λέγων, ὅτι δὲν ἐβῆκεν ἀπὸ τῆ Σινᾶ, καὶ δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὴν Παλαιστίνην. Καθότι ἔχει μὲ φυσικὴν δυνάμιν καὶ ἰδὴν κίνησιν πᾶν ποδῶν αὐτῶν ἐβῆκεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἐμβῆκεν εἰς Παλαιστίνην. ἀλλὰ μὲ ξένῳ καὶ ὑπερφυσικῶ, καὶ ἀρρητῶν αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(4) Ἐκ τῆ Συναξαρίου αὐτῶν συμπεραίνομεν, ὅτι οἱ Ἅγιοι ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν ὄντες, καὶ μόνον ὅτε φορῶσι τὸ παχὺ καὶ βαρὺ αὐτῶν σῶμα, ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας ὁμοῦ καὶ

ζωοποιῆ χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδυναμύμενοι, χωνύμενοι, καὶ μεταχαλκιδόμενοι, ἀποβάλλουσι μὲν, τὴν παχύτητα καὶ βαρῆτητα τῆ σώματος, γίνονται δὲ κῆροι ὡς αἱτοί, κατὰ τὸ Προφητικόν. Ὁθεν ἀρπαζόμενοι ὑπὸ τῆ Πνεύματος, ἐν στιγμή διαβαίνουσι διαστήματα πάμπολλα, καὶ πομπῆς ναυσίπορος κερφὸς υπερβαίνουσι, ὡς ἡ Αἴγυπτιὰ Μαρία, καὶ ἄλλοι Ὅσιοι, καὶ πέτῃσιν ἐν τῷ ἀέρι, ὡς ὁ Μαξιμὸς ὁ Κασσοκαλυβίτης πτερυγιστὴς ἐκαστεβάνεν ἀπὸ τοῦ Ὄρους τῆ Ἀδάου. Ἐκείνο γὰρ τὸ ἀξίωμα, ὅπου μέγαν νὰ λάβωσι μετὰ τῆ ἀνάστασιν πᾶ ἀφάρτα σώματα τῶν Δικαίων, τὸ νὰ ἀρπάξωσι δηλαδὴ ἐν νεφέλαις. τῆτο μερικοὶ ἀπὸ τῆς Ἁγίας ἔβδασαν καὶ λαβὴν ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἀρραβῶνα καὶ πληροφοροῦσαι ἐκείνην.

παρθενίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύζυγόν τε ἔπεισε νὰ παρθευῆ καὶ ἐκεῖνη, καὶ μόνον ὅτῃ ὁ πενθερός-
 τε τὸν ἠνάγκαζε νὰ πράττῃ τὰ τῆ γάμου ἴδια. Ἀλλὰ καὶ Λέων ὁ δυσσεβὴς καὶ εἰκονομάχος Βα-
 σιλεύς, συμφωνήσας μὲ τὸν πενθερόν τε, ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς παρθενίας. Ὁ-
 θεὸν ἔσειλεν αὐτὸν ἔξω εἰς ἕνα κάστρον τῆς Κυζίκου, τὸ ὁποῖον τότε ἐπιτίθετο, διὰ νὰ συμβου-
 θήσῃ καὶ αὐτός, καὶ πηγαίνωντας ἐκεῖ, ἐτελείωσε τὴν προσαγὴν τῆ Βασιλέως μὲ ἐδικὰ τε ἔξοδα.
 Ὄταν δὲ ἔφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, τότε καὶ ὁ Θρησιώνυ-
 μος Βασιλεύς, ὁμῶς καὶ ὁ πενθερός τε ἀπέθανον, καὶ λοιπὸν ἔμεινεν ὁ νέος ἐλεύθερος. Ἀλλὰ καὶ
 ἡ οἰκισμένη ἔγινεν ἐλευθέρα, μὲ τὸ νὰ ἐβασίλευσεν ἡ Βασιλὶς Εἰρήνη μετὰ Κωνσταντίνου τῆ υἱῆς
 ἐν ἔτει Ϛ π'. Ὁθεν ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν, καθὼς ὁ Ὄσιος ἠθέλε: διὰ τῆτο ἐμοίρασεν
 εἰς πτωχούς, καὶ πέντητας τὰ ὑπάρχοντά τε, καὶ τὰς δούλους τε ἐλευθέρωσεν. Εἰς δὲ τὴν τιμίαν αὐ-
 τῆ σύζυγον δὲς ἄσπρα πολλὰ, ἐκέρυσεν αὐτὴν καλογραΐαν εἰς ἕνα Μοναστήριον τῆς νήσου τοῦ
 Πρίγγιτος, μετονομάσας αὐτὴν Εἰρήνην ἀντὶ Μεγαλῆς.

Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ ἔγινεν ἔξω ἀπὸ κάθε φροντίδα καὶ παραχρῆν, διὰ τῆτο ἀφιέρωσεν ὅλως διό-
 λω τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὸν Κύριον, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ βενὸν τῆς Σιγριανῆς (1) ἐκεῖ ἔγινε Μο-
 ναχός εἰς ἕνα Μοναστήριον Πολίχινον (ἢ Πολυχρόνιον) ὀνομαζόμενον, καὶ κλείσας τὸν ἑαυτὸν τε
 μέσα εἰς κελλίον, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρον τῆς καλλιγραφίας, καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἰδίων
 χειρῶν τε, ὅχι μόνον αὐτὸς ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους μετέδιδε
 τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Μετὰ δὲ ἔξ χρόνου ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἐκεῖνο, ἐπῆγεν εἰς τὸ
 νησί τὸ ὀνομαζόμενον Καλώνυμος, τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται Καλόλιμνος, καὶ ὑπόκειται εἰς τὸν
 Νικομηδείας. εἰς ταύτην δὲ κτίσας μεγάλον Μοναστήριον, πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ βενὸν τῆς Σι-
 γριανῆς. Ἐπειτα κατὰ τὸν πεντηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας τε, ἀσθένησεν εἰς τὰς νεφρῆς, καὶ εἰς
 τὸ ἐρροδόχον ἀγγεῖον, ἡ ὁποία ἀσθένεια ὀνομάζεται κοινότερον φιάγγος, ὅθεν ἐκ τῆτος ἔγινεν ὁ
 αἰδίμιος πάντοτε κληρῆς. Μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει
 ωιγ'. ὁ ὁποῖος ἐσπῆδαζε νὰ γυρίσῃ τὸν Ἅγιον τῆτον εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰκονομαχίας. Τότε
 λοιπὸν ἔπος δὲν ἐφάνη μικρόψυχος καὶ δειλός, καὶ μόνον ὅτῃ ἦτον ὑπὸ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας
 ἀκίνητος, ἀλλὰ ἐδυναμώθη ἀπὸ τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπὸ τὸν ζῆλον τῆς ὀρθοδοξίας.
 Ὄταν δὲ ὁ Τύραννος ἐπρόσβαξε τὸν Ἅγιον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν, ἔλθε, λέγων, ἵνα εὐχη-
 θῆς διὰ λόγους, ἐπειδὴ καὶ ἔχω νὰ ὑπάγω εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Βυλγάρων.

Τότε ὁ Ἅγιος, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἀκίνητος, ὡς εἶπομεν, μετέβη ἀπὸ τὸ ἀμάξι εἰς τὸ καί-
 μι, καὶ ἔπος ἐπῆγε μὲν εἰς τὴν Βασιλεύσαν, τὸ δὲ ἄσχημον πρόσωπον τῆ Βασιλέως δὲν εἶ-
 δεν. Ὁ δὲ Βασιλεύς ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν, λέγων. ἀνίσως συγκτανεύσης εἰς τὴν παρακάλεισίν με,
 καὶ πεισθῆς εἰς τὰ λόγιά μου, ἤξευρε, ὅτι θέλω προξενήσω πολλὰ ἀγαθὰ καὶ εἰς ἐσῆα
 καὶ εἰς τὸ Μοναστήριόν σε. εἶδὲ μὴ, γίνωσκε ὅτι ἔχω νὰ σὲ κρεμάσω εἰς ξύλον, καὶ μὲ
 τὸ ἐδικόν σε παράδειγμα θέλω φέρω εἰς φόβον καὶ τὰς λοιπῆς, ὅτῃ δὲν μοι πείθονται. Τότε

(1) Σιγριανῆ, ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι ἔστι ἡ ἐν τῇ
 Μιδίᾳ διεσκομένη. Ἄλλοι δὲ πιθανώτερον καὶ ὁμοίω-
 δεστον λέγουσιν, ὅτι ἔστι ἡ ἐν τῇ Μιτυλιῇ διεσκομη-
 νη. Ἐν τῇ Μιτυλιῇ γὰρ διεσκομεται κάβος καὶ ἀκρωπι-
 ρον, Σίγρη ὀνομαζόμενον (ὅπερ καὶ Σιγρῆς ὀνομάζεται)
 ἐν τῇ ἀκρωπιῇ δὲ πᾶσα διεσκομεται ὄρος. ἐν δὲ τῇ ὄρει
 διεσκομεται Μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὁποῖον
 ἔγινε μοναχός ὁ Ἅγιος ἔπος Θεοφάνης. Πιθανώτερον δὲ εἶναι
 ἡ πρῶτη γνώμη, καθότι ἐν τῇ Βίβῃ τοῦ Ὄσιου καὶ μεγάλης
 Ἰωαννικίου καὶ ἐν τῇ Ὀλύμπῳ, γράφεται, ὅτι αὐτὸς ἐπῆγεν
 ἀπὸ τῶν Ὀλυμπίων εἰς τὴν Σιγριανῆν, καὶ ἐπροσκύνησε τῷ

Λείψανον τοῦ Ἁγίου τοῦ Θεοφάνου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι
 μετεκομίσθη ἀπὸ τῆς Σαμοθρακίης, ὅπου ἐτελεύτησεν, εἰς
 τὸ ἐν τῇ Σιγριανῇ Μοναστήριον. καὶ ὅτι ἐπιστρέφον εἰς τὸν
 Ὀλυμπον, ἐπέρασεν ἀπὸ τῆς νήσου Θάσου, καὶ διὰ πρῶ-
 δουχίης τε εἰδίωξε καὶ ἐν αὐτῇ κατακοινοῦται ὀφείδια. Ὁθεν
 πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ Σιγριανῆ διεσκομεται εἰς τὴν Μιτυ-
 λιῶν παρά εἰς τὴν Μιδίαν. Ἄλλοι δὲ εἶναι ὁ Θεοφάνης
 ἔπος ἀπὸ τῶν Θεοφάνη τῶν γραπτῶν τῶν κατὰ τὴν δεκάτην
 ἀρτίῳ τοῦ Ὀκτωβρίου ἑορταζόμενον. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ με-
 γαλὸς ἀγρός, ἐκ οἰδαμῶ, καὶ καὶ πολλὰ πρὸς αὐτὸν
 σάντες.

ὁ Ἅγιος ζήλω πλοσθεὶς, τὰς δωρεάς σου, τῷ ἐμύνησε, καὶ τὴν θησαυρὸν σου, μὴ δώσης εἰς ἐμί-
να. τὸ δὲ ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχεις νὰ μὲ κρεμάσης, ἢ καὶ τὸ πῦρ, ἐτοίμασον σήμερον,
ταῦτα γὰρ ἐπιθυμῶ διὰ τὴν τῷ Χριστῷ με ἀγάπην. Ταῦτα ἀπέσας ὁ δουραεβὴς Βασιλεὺς, πα-
ρέδωκε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάντιν, ὅστις ἐκαυχᾶτο εἰς τὴν λόγος καὶ
τὴν σοφίαν, καὶ ἦτον γεμάτος ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰκονομάχων, ἐνόμισε γὰρ ὁ ἀνόητος τύραν-
νος, ὅτι ἐκεῖνος ἔχει νὰ διασρέψῃ τὸν Ἅγιον μετὰ τὴν λόγος τῶν. Φερθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ
Μοναστήριον Σεργίῳ καὶ Βάκχῳ, τὸ ὁποῖον ἦτον κοντὰ εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ ἔλθων
εἰς φιλονεικίαν μετὰ τὸν Μαντιάρχην Ἰωάννην περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐνίκησεν αὐτὸν καὶ κα-
τεβρόντησε, μετὰ τὴν δύναμιν τῆς σοφίας τῶν. δεῖξας δὲ, καὶ ὅτι εἶναι ἀμετάθετος ἀπὸ τὸ ὄρ-
θον τῆς πίσεως φρόνημα, ἀπέσειλεν ἐντροπιασμένον εἰς τὸν τύραννον, τὸν ψευδεπατριάρχην, ὁ
ὁποῖος ἀντὶ νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν καὶ ὑπόληψιν ῥήτορος καὶ σοφοῦ, ἀπόκτησε μᾶλλον ὑπόληψιν βαρ-
βάρος καὶ ἀγραμμάτου, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα εἶπεν. Εὐκολώτερον, Βασιλεῦ, ἢμπορεῖ τις νὰ
ἀπαλύξῃ τὸν σίδηρον, πᾶρξ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄνδρα τῆτον.

Ταῦτα ἀπέσας ὁ τύραννος, φέρει τὸν Ἅγιον εἰς τὰ βασιδικὰ ὀσπήτια, τὰ ὀνομαζόμενα
τῷ Ἐλευθερίῳ, καὶ κλείει αὐτὸν μέσα εἰς ἓνα ὀσπήτιον σκοτεινότητον. ἔπειτα ἐκατάσσει
φύλακας, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃν τις νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Εἰς τὸν τοῖστον λοιπὸν ἐγκλεισμὸν δια-
περάσας ὁ Ἅγιος δύο χρόνος, καὶ ὑπομείνας γενναίως κάθε θλίψιν καὶ ξενωχωρίαν, ἐντροπίασε
καὶ εἰς τῆτον τὸν τύραννον. ἐπειδὴ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἠναγκάζετο μὲν ὁ Ἅγιος νὰ πει-
σθῇ εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν τυράννων, δὲν ἐπέιδετο δὲ: διὰ τῆτον ἐξορίζεται εἰς τὸ νησίον τῆς
Σαμοθράκης, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ἡ ἐξορία δὲ αὕτη γλιγωρότερον ἐπρα-
ξένεσε τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἅγιον. διότι εἰκοσιτρεῖς μόνον ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξορίαν, ἐποίη-
σεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν νῆσον ταύτην, καὶ ἔτω παραδὸς τὴν ψυχὴν τῶν ὀσίως καὶ εἰρηνικῶς εἰς χεῖ-
ρας Θεῶν, ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας Στέφανον. Ἀφίνω δὲ νὰ λέγω ἀπὸ πόσας εὐλογίας ἐγένε-
ται τὴν Σαμοθράκην ὁ Ἅγιος μετὰ θάνατον, καὶ πόσας ἔλαβον οἱ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ἄσθε-
εις ἀπὸ τὸ Λείψανον τῶν Ἁγίων. Τελεῖται δὲ ἡ αὕτη Συναξὶς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκ-
κλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῷ ὑπ' αὐτῶν συσαθέντι κατὰ τὴν Σιγριανὴν. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατρῶν ἡμῶν Γρηγορίου Πάπα Ῥώμης τῶν Διαλόγου.

„ Ὁ Γρηγόριος ἐν μέσῳ μὲν τῶν Βίβλων,

Γρηγόριος.

„ Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν χορῶν τῶν Ἀγγέλων.

* Οὗτος ἦτον κατὰ τὴν χρόνος τῶν Βασιλέων Ἰεσινιανῶν τῶν μεγάλων, ἐν ἔτει φλε. ἡ μήτηρ αὐτῶν
ὀνομαζέτο Σιλβία, καὶ εὐρίσκετο πλησίον τῆς πόρτας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου, εἰς
τόπον ὀνομαζόμενον Κέλλα νόβα. γενόμενος δὲ πρῶτον Μοναχὸς καὶ Ἠγούμενος τῶν Μοναστηρίων τῶν
Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου, τὸ ὁποῖον ἐπωνομαζέτο Κλεισοκάβρη, ἀνέβη ἔπειτα εἰς τὴν ἀρχιερα-
τικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ὅχι κατὰ τύχην τινὰ ἄλογον, ἀλλὰ κατὰ θεῖαν ψῆφον τὴν ἀρχιερω-
σύνην λαβῶν, καθὼς ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσει ἔμπροσθεν. Εἰς καιρὸν γὰρ ὅπως ὁ Ἅγιος εὐ-
ρίσκετο εἰς τὸ ἀνωτέρω Μοναστήριον, καὶ ἠσύχαζεν εἰς τὸ κελλίον τῶν, καλλιγράφων ἱερὰ Βιβλία:
πότε ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν ἓνας πτωχὸς, ὅς τις γλυπτόςας ἀπὸ τῆς θαλάσσης ναυάγιον, καὶ διηγέ-
μενος τὴν συμφορὰν τῶν, ἐπαρακάλει τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Ἦταν δὲ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον πτω-
χὸς, ὅχι ἄνθρωπος ἀπλῶς, ἀλλὰ Ἄγγελος Θεῶν, εἰς σχῆμα πτωχῶν καὶ δεόμενος φαινόμενος,
διὰ

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὸν ἐκκλησιολογικὸν Βίον τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ (των) ἐν αὐτῇ δὲ σφίζεται καὶ ἕτερος λόγος εἰς τὸν αὐτῶν.
Θεοφάνης σωτήρατε Μιχαὴλ ὁ Πατριάρχης, ἔ ἡ ἀρχὴ. ἔ ἡ ἀρχὴ „ Ὡστερ λειμῶν διανθῆς,
„ Ἐμπρακται κάλος (σφίζεται ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ τῶν Ἱβή-

διὰ τὴν φανερώσει εἰς ὅλους τὴν σπλαγγητικὴν καὶ συμπαθητικὴν γνώμην, ὅπου εἶχεν ὁ Ἅγιος. Ὁ φαινόμενος λοιπὸν πτωχὸς ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον ἕξι νομίσματα. ἔπειτα ἐγύρισε πάλιν καὶ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἔλαβε καὶ δεύτερον ἄλλα ἕξι νομίσματα. ἐγύρισε καὶ τρίτον, καὶ δὲν ἐπέμφθη ἄδειος. Διότι μὲ τὸ νὰ μὴ εἶχεν ὁ Ἅγιος τὴν δώση ἄλλα νομίσματα: τότε χάριν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν προθύμως τὸ ἀσημένιον σκουτέλιον τοῦ Μοναστηρίου. Τόσων ἦτον ὁ τρισμακάριος συμπαθὴς πρὸς τὰς πτωχοὺς καὶ ἀνεξίτητος, εἰς καιρὸν γὰρ ὅπου ἔπεισε νὰ κατηγορήσῃ τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, καὶ νὰ τὸν ζείλῃ μὲ ἄδεια χέρια, ἕνα μὲν, διὰ τὴν ἐπιπρὸς πρῶτον ἐλεημοσύνην δύο φοραῖς, καὶ ἔπειτα ἐφάνετο φορτικός, καὶ ἄλλο δέ, διὰ τὴν δὲν εἶχε τὴν δώση. Ἀλλ' ὅμως τῆτο δὲν ἔκαμεν, ἀλλὰ ἐπροτίμησε καλλίτερα νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς Μονῆς, τῆς ὁποίας τὰ πράγματα εἶναι ἀναφαίρετα κατὰ τὰς κανόνας καὶ νόμους, παρέξ νὰ παραβλέψῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ ζείλῃ αὐτὸν κενόν. Τῆτο ἐποίησεν ὁ Ἅγιος πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένετο Ἀρχιερεὺς καὶ Πάπας τῆς Ρώμης, πάλιν ἐμεταχειρίζετο συνήθως τὴν πρὸς τὰς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὄθεν μίαν φοράν ἐπρόσαξε τὸν Σακελλάριον νὰ καλέσῃ δώδεκα πτωχοὺς, διὰ νὰ συμφάγῃ μετ' αὐτῶν τὸν Ἅγιον εἰς τὴν τράπεζαν. Καθημένων δὲ αὐτῶν, ἐφάνετο εἰς μόνον τὸν Ἅγιον ἕνας ἄνθρωπος παράνω, δέκατος τρίτος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν μορφὴν τῆ προσώπου, καὶ ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ κινήματα τῆς ψυχῆς τῆς, ἐφάνετο ὅτι ἦτον διαφορετικός καὶ ἀλλοιότιμος, ἀπὸ τὰς ἄλλων δώδεκα. (1) Ὄθεν τῆτον πιάσας ὁ Ἅγιος, ἐρώτα, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου, καὶ ποῖος εἶναι, καὶ πῶς ἐπῆγεν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ φαινόμενος, τὸ μὲν ὄνομά μου, ἀπεκρίθη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπέσῃ τις, ἐπειδὴ καὶ εἶναι θαυμαστόν. Ὅτι δὲ εἶμαι Ἄγγελος Θεοῦ, τῆτο φανερώσω σοι, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι, ὅπως καὶ προτίτερα ἐπέμφθηκα παρὰ Θεοῦ εἰς ἐσένα διὰ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπρόσάχθηκα ἀπὸ τότε νὰ εἶμαι πάντοτε μαζί μετὰ τὴν λόγος σου διὰ νὰ σε φυλάττω.

Ἐξάθη δὲ ὁ Ἅγιος ἕως Γρηγόριος γεμάτος ἀπὸ κάθε σοφίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ὄθεν καὶ πολλὰ Συγγράμματα ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεοῦ, γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν. Ἐκ τῶν ὁποίων μετεγλωττίσθησαν ἑλληνικὰ τὰ τέσσαρα Βιβλία, τὰ ὁποῖα περιέχεν τὰς Βίβλους τῶν

(1) Σημειώσαι, ὅτι παρὰ τῷ Καισαρίῳ Δακόντῃ τῷ μετὰφράσαντι εἰς τὸ ἀπλὸν τὰ τέσσαρα Βιβλία τῶ Ἁγίου πᾶσι Γρηγορίῳ, τὰ περιέχοντα τὰς Βίβλους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ὀσίων, καὶ αὐτὰ ἀφοσιώθησαν: δηλαδὴ, ὅτι ὁ Ἅγιος βλεπὼν τὸν δέκατον τρίτον ἐκείνον, ἐκάλεσε τὸν Σακελλάριον καὶ αὐτὸν λέγει. Δεῦρό μοι εἶπα νὰ ἀποσκαλέσῃς δώδεκα, καὶ πῶς ἐσὺ παρὰ γνώμῃ μου ἐπροσκάλεσας δεκατρεῖς; ὁ δὲ Σακελλάριος, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν δέκατον τρίτον, πείσθησεν, ἔλεγεν, σεβάσμιε Δέσποτα, πείσθησεν, ὅτι δώδεκα μόνον εἶναι. Γνωρίσας λοιπὸν ὁ Πατριάρχης, ὅτι ἦναι θεία ὀπισθία, ἐρέφητο καὶ ἔβλεπε συχνὰ τὸν δέκατον τρίτον. ὅστις ἐκάθητο παρακάτω ἀπὸ ὅλους, ἀλλάξε δὲ τὸ προσώπου, καὶ ποτὲ μὲν ἐφάνετο γέρων ἀσπρογυῖς, ποτὲ δὲ νέος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπὸ τῆς τράπεζαν ἐσηκώθηκεν, εἰς μετὰ τὰς ἄλλων δώδεκα, εἶπεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνεχώρησαν. Τὸν δὲ δέκατον τρίτον κρατῶσας ἀπὸ τοῦ χεῖρος, τὸν ἔφερε μέσα εἰς τὸ κελίον σου καὶ λέγει αὐτῷ. Ἐξορκίζω σε κατὰ τὴν μεγάλην δυνάμειν τοῦ Θεοῦ, νὰ μοι φανερώσῃς ποῖος εἶσαι, καὶ πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου. ὁ δὲ, ἀπεκρίθη. Διὰ τί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸς εἶπεν θαυμαστόν.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος, ὅπου ἦλθον ὅταν ἠσύχαζες καὶ τὸ κελίον σου, καὶ μοι ἔδωκες τὰ δώδεκα νομίσματα καὶ τὸ ἀργυρὸν σκουτέλιον, τὸ ὁποῖόν σοι ἔσπευε Σιλβία ἢ μητρὸς μου καὶ βρεκτὰ ὄσπρια. Ἠξόμην λοιπὸν, ὅτι ἀπὸ ἐκεί-

νῆς τῆς ἡμέρας, ὅπου αὐτὰ ἔλαβον ἀπὸ λόγος σου μετὰ κροθυμῆν καὶ ἀπλόστητι τῆς καρδίας σου, ὤρσεν ὁ Κύριος νὰ γένης Ἀρχιερεὺς τῆς Ἁγίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἦσαι διάδοχος τοῦ Κορυφαίου Πέτρου, τὸ ὅποιον καὶ τῆς ἀρετικῆς ἐμμεδοχῆς καὶ ἐκάνως γὰρ ἐμοίραζεν ἐν ἀπλόστητι καρδίας τὰ πράγματα ἐκείνα, ὅπου τὸ ἐφόσφραυν, ὅτι ἂν ἐχρημάζετο ὁ καθένας. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Γρηγόριος, καὶ πόθεν ἤξού σου, ὅτι ὤρσεν ὁ Κύριος νὰ γένῃ Πατριάρχης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔγω εἶμαι Ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ διὰ τὸν ἕξου σου. καὶ ποτὲ γὰρ ὁ Κύριος με ἀπέστειλε νὰ δοκιμῶ ἤξού σου. καὶ ἀνίσως φιλανθρωπίως καὶ ἰλαρῶς, καὶ ὄχι ἐπιδοκτικῶς κἀμνην τῆς ἐλεημοσύνης. Τῆτο δὲ ἀκούσας ὁ Ἅγιος, ἐφοβήθη, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἰδῆ Ἄγγελον. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἄγγελος, μὴ φοβηθῆς. Ἴδου γὰρ ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με νὰ εἶμαι μαζί σου ἕως ἡμεῶν, καὶ ὅτι θέλεις νὰ ζητήσῃς παρὰ Θεοῦ, εἰλαί με τὸ μέσον μου, ὅτι θέλεις νὰ ζητήσῃς παρὰ Θεοῦ, εἰλαί με τὸ μέσον μου τὸ ζήτημά σου εἰς τὸν Θεόν. Τότε ὁ μακάριος ἔπεσον ἐπὶ τὸ προσώπου καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Κύριον καὶ εἶπε. Ἐάν δια τὴν ἀρετικὴν ἐκείνην δώσω, πόσον πλήθος ἐλέως ἔδωξεν ὁ Κύριος εἰς ἐμένα, πόσην ἀράγει δόξης θέλῃν ἀξιώσθαι οἱ ποιῶντες καὶ ἐν τῆς αὐτῆς, καὶ ἐργαζόμενοι δικαιοσύνην πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν; Λέγεται δὲ Διάλογος ὁ Ἅγιος ἕνα ἄλλο, διὰ τὴν τὴν περισσοτέρως λόγος ὅτι ἐσμεγαλύνε, καὶ εἶχεν ἐν σχηματικῆς διαλογῆς κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν.

πῶν ἐν Ἰταλίᾳ διαπρεφάντων Ὁσίων Πατέρων, μερικὰ δὲ ἐξ αὐτῶν μετεγλώττισε καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος αὐτῷ Πέτρος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι τὰ Συγγράμματα τῷ Ἁγίῳ τῆς δὲν ἦτον μόνου συνθεμένα μὲ ἀνθρωπίνους συλλογισμοὺς, καὶ μὲ λόγους σοφίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν χάριν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἐβεβαίωσε γὰρ ἔπος, ὅτι ὅταν ὁ Ἅγιος ἔγραψεν, ἔβλεπε μίαν ἄσπρην περισερᾶν, ἡ ὁποία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σῶμα τῆς, καὶ τρόπον τινα ἐξηγῶσε καὶ ἀδῆγει αὐτὸν εἰς τὰ γραφόμενα. Περιπατῶν δὲ ὁ Ἅγιος ἔπος εἰς τὰς ἐν τῇ δύσει τόπους, ἐδίδασκε καὶ ἐπίσχεφεν εἰς τὴν πῖσιν τῷ Χριστῷ τὸ γένος τῶν Σάξων. Οὕτω λοιπὸν θεοφιλῶς διαπεράσας τὴν ζωὴν τῆς ὁ τρισμακάριστος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῷ Λειψάνον ἦτον τεθουσαυρισμένον εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρχόμενοι κατ' ἔπος οἱ Σάξοι, ἐτίμουν τὸν Ἅγιον μὲ τιμὰς καὶ ἱερὰς ὕμνους. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἔπος εἶναι ὅπως ἐνομοθέτησε τὸ νὰ ἐπιτελῆται ἡ προηγιασμένη λειτουργία ἐν ταῖς ρησίμοις ἡμέραις τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ποντὰ εἰς τὰς Ῥωμαίους, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται καὶ μέχρι τῆς σήμερον. (1)

* Οἱ Ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες πυρὶ τελειῶνται.

* „ Πρὸς τὴν κάμινον θαρσύνει τὰς ἐννέα,
„ Θεὸς πόθεν κάμινος ἐκκεκαυμένη.

* Μάρτυρες
9.

Ὁ Δίκαιος Φινεὲς ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Ἐση Φινεὲς, ἀλλὰ τῷ Θεῷ πέλας,
„ Ἡμῖν ἰλασμῷ ψυχικῆν θραῦσιν λύων.

Φινεὲς.

* Ὁ Ὁσῖος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος ἐν εἰρήνῃ τελειῶται. (2)

* „ Πρῶτον μὲν εἶχες γλῶτταν ἀντὶ τῆς Βίβλου,
„ Γλῶττης δὲ ἀντὶ, σὸν ἔχεις ἡδὴ Βίβλον.

* Συμεῶν.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ'. ἡ ἀνακομιδὴ τῷ Λειψάνῳ τῷ ἐν Ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

„ Νίκης ἑορτὴν ἡ Πόλις Νικηφόρε,
„ Δοχὴν ἄγει σε Λειψάνε Νικηφόρε.
„ Χρὲς τρισκαδεκάτῃ Νικηφόρε ἄσυ ἐσῆχθη.

Νικηφόρος.

Ἀφ' ἧ ἐκαθρέθη ἀπὸ τὴν θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ψευδοπατριάρχης, μᾶλλον δὲ Μαντιάρ-

(1) Περὶ δὲ τῆς προηγιασμένης λειτουργίας ὅρα εἰς τὴν ἡμέτερον Πηδαλίον ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ πῶ β. Κανόνος πῆς 5. ὅπου εἰρησεῖς ὅτι αὐτὴ καὶ ἀπὸ τῶν Διαλόγων ἦτον, καὶ ὅτι ἐκαλλιπασθῆ μόνου παρ' αὐτῶν καὶ ἐχὶ σωτηρέθη. Καθότι εἰς τὰ Συγγράμματα αὐτῶν ἐχ' ἀρξικεταί, καὶ καθότι ὁ Ἅγιος ἐπιλωκίω γλώσσαν δὲν ἤξυρε κατὰ τὴν καδ' ἐπιστολῶν πῶ 5. Βιβλίῳ αὐτῶ. ὅρα καὶ τὸν Δασίδου ἐν τῇ Δωδεκαβίβλῳ σελ. 526. προσδέταται δὲ ὁ Μελέτιος σελ. 141. πῶ β. Τόμος, ὅτι ὁ θεὸς ἔπος Γρηγόριος ἐπωνομάσθη Μίγας, διὰ τὸ μεγαλίον τῆς ἀρετῆς καὶ, ὅτι μετὰ τὸν Πελάγιον ἐγίνε Παπᾶς Ῥώμης ἐν τῇ φ4. καὶ ἐδιοίκησε τὴν Ῥώμην χρόνους δεκατέσσαρας. Ἐγραφε δὲ κατὰ τὸν Βεθαρμῖνον, Βιβλία ἡδέκα, εἰς τὸν ἱβ' περὶ ἀποστοκῶν. περὶ Ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία. Διαλόγων ἐν τῇ Πίστερ φ. Βιβλία τέσσαρα. εἰς τὸν Ἄσμο Βιβλία δύο. εἰς τὸν Ἰεζεκιήλ ὁμιλίαις εἰκοσιδύο. εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὁμιλίαις τεσσαράκοντα. Ἐκδου εἰς τὸν Φαλμάς. εἰς τὴν ἀρῶν τῶν Βασιλευῶν Βιβλία ἕξ. Ἐπιστολῶν Βιβλία δώδεκα καὶ ἄλλα. πῶν τέσσαρα δὲ Βιβλία καὶ περιέχονται τὰς Βίβλους ἐν Ἰταλίᾳ Ὁσίων, μετέφρασαν ἐκ τῶν Λατινικῶν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

κὸν ὁ Πάπας Ζαχαρίας, μετὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα χρόνους τῆς πῶ Ἁγίῳ κοιμήσεως, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῶ νέου Κωνσταντίνου, καὶ ὅρα σελ. 527. τῆς Δωδεκαβίβλου. Λέγει δὲ ὁ Πλάτυνας εἰς τὸν Βίβλον τῆς, ὅτι ἐπέρασε τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀγίασταν καὶ ἀρετῶν καὶ διδασκαλίαν, ὡσεὶ ὅπου, ὅδεις πῶν διαδοχῶν καὶ ἐγίνεν ὁμοίος μὲ αὐτὸν. Τόσῳ δὲ παπῆνῳσι εἶχεν ὁ ἀδίδιμος, ὡσεὶ ὅπου ἀρῶτος αὐτῶς ἔγραφε τὸν αὐτῶν πῶν „ Δεῖλος πῶν δούλων τῷ Θεῷ. Ἐναντιμενος εἰς τὸν τίτλον Ἰωάννη τῷ Νησίδου, τῷ ἐπιγραφέντος ἑαυτὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχῳ. Περὶ ἧ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶ εἰκοστῷ ὀγδοῦ Κανόνος πῆς δ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ.
(2) Τῶς ἡ Μνημὴ μετετέθη εἰς τὴν δωδεκάτῃ τῷ Ὁκτωβρίῳ, διὰ τὸ συμπίπτειν αὐτῷ τῇ ἡμερᾷ τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Εἰς τῶν πῶν Ἁγίον Συμεὼν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδωκίμια Ἀκολουθίαν τελείαν ὅμῃ καὶ ἐγκώμιον, καὶ ὁ βαλλόμενος ἑορτάζειν τὴν αὐτῶν δόξα, ζῆλοσῶνται πῶν. Τὸν δὲ Βίβλον αὐτῶ ὅρα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νεοτυπῶν καὶ ἱερὰς αὐτῶ Βίβλου.

τάρχης Ἰωάννης ὁ παράνομος, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἐν ἔτει ωμ'γ'. ὁ ὁποῖος μαζί με τὰ ἄλλα αὐτῆ καταρνώματα, ἐκατέρωθε κ' τῆτο, κ' εἶπε τὰ λόγια ταῦτα εἰς τὴς Βασιλεῖς Μιχαὴλ κ' Θεοδώραν τὴν μητέρα τε. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ φερόμεθα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν τὸ τίμιον κ' Ἱερὸν Λεῖψανον τῆ ἀεισείμης κ' πανοσίης ἐν Πατριάρχαις Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον κ' ἀμώμωτον πίσιν, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχικόν θρόνον, κ' ἐτελείωσε τὴν ζωὴν τε εἰς τὴν ἔξορίαν. Εἰς ταῦτα λοιπὸν τὰ λόγια περὶ τῶν ὁσίων οἱ ἀνωτέρω Βασιλεῖς, εὐθύς ἀπέστειλαν ἀνδράπες διὰ νὰ φέρσῃ τὸ Λεῖψανον τῆ Ἁγίης. Μαζὶ δὲ με' αὐτῆς ἐπῆγε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος Πατριάρχης Μεθόδιος, σὺν αὐτῶ δὲ ἐπῆγαν καὶ Ἱερεῖς κ' Μοναχοί. Εὐρόντες δὲ τὸ τίμιον τῆ Ἁγίης Λεῖψανον ὅλον διάλυ ἀφθαρτον κ' ὁλόκληρον διαφυλαχθέν, εἰς διάστημα χρόνων δεκαεννέα, ἔβαλαν αὐτὸ μέσα εἰς τὸ Βασιλικὸν κάτεργον κ' τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν με' λαμπάδας κ' ὕμνης πνευματικῆς. Ὅταν δὲ τὸ κάτεργον ἐπέτρα τὸ πέραμα τῆς ἀεροπόλεως, τότε ὁ Βασιλεὺς κ' ὅλη ἡ Σύγκλητος βασιῶντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, ἐπροῦπαντῶσαν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον κ' ἠσπάζοντο. Εἶτα σκυῶσαντες αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὴς ὤμωντων, ἀπέθεντο εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ δὲ ποιήσαντες ἀγρυπνίαν, τῷ πρῶτῳ ἐπῆραν πάλιν αὐτὸ εἰς τὴς ὤμωντων, κ' τὸ ἔφερον εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν τρισημεδέατην ταύτην τῆ παρόντος Μηνὸς, κατὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἡμέραν ἐπῆγε κ' εἰς τὴν ἔξορίαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις ἐν τοῖς ἀνωτέρω Ἁγίοις Ἀποστόλοις τῆς μεγάλοις. (1)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίης Ἱερομάρτυρος Πέπλης Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

* „ Σπολὴν ἔβαψας αἱμάτων ρείθροις μάκαρ,

* Πέπλιος.

„ Καὶ λαμπρὸς ὦφθης νῦν Κυρίῳ ἢ πλέον. (2)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀφρικανῶ, Πέπλης, κ' Τρεντίης, ὧν ἡ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

„ Συμμάρτυρας τρεῖς, ὧν διὰ ξίφους σέφεθ,

Ἀφρικανός.

„ Ὅσα Στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρὴ σέφειν.

Πούτλιος.

Τρεντίος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβιβος ὁ ἐξ Ἐρμεπόλεως, λίθῳ προσδεθείς, κ' ἐν ποταμῷ ρίφεις, τελεῖται.

„ Βληθείς Ἀβιβος εἰς ποταμὸν σὺν λίθῳ,

Ἀβιβος.

„ Ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετῶδη τῆ βίης.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χριστίνα ἡ ἐν Περσίᾳ, μασιζομένη, τελεῖται.

„ Μάσιξ τὸ τύπτειν, σὰρξ τὸ πάσχον Χριστίνης,

Χριστίνα.

„ Χριστὸν χάριν χέσσα κρηνὴς αἱμάτων.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸν ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Ἡ δὲ κρυφία Μνήμη τῆ Ἁγίης Νικηφόρου ἐορτάζεται κατὰ τὴν δευτέραν τῆ Ἰουνίου Μηνός. Τῆς δὲ εὐσεβείας τῆς Ἀκομβίας κ' ἰγκλωμίας ἀπλῶν, ἐν τῇ Ἱερῇ Μηνῇ τῆ Δοχμαστῆ.
(2) Ὅσας χρηματίσας Ἀδελφῶν Ἐπίσκοποι, ὧν διὰ Μαρτυρίαν ὁπίση θάνατον κατὰ τὸν δεύτερον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα, καθὼς γράφει περὶ αὐτοῦ Διονύσιος ὁ Κορνήλιος Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἀδελφούς, τῶν ὁσίων ἀναφέρει ὁ Εὐσεβίος Βιβλ. δ. κεφ. κ. γ. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Ἐχρηματίσθη δὲ ὡς διάδοχος τῆ Ἁγίου Διονυσίου τῆ Ἀρεοπαγίτου, ἡ ὥστε, ἡ μετὰ αὐτοῦ χρόνος ἐπισκοπήσας.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενεδικτῆ.

„ Ἀγξας λογισμοῖς ὡς χαλινοῖς πᾶν πάθος ,

Βενεδικτος .

„ Ζωῆς χαλινὸς Βενεδικτος ἐκπτύει .

* „ Οὐλυμπον Βενεδικτος ἔβη δεκάτῃ γε τετάρτῃ .

* Ὁστος ὁ Ὁσιος Βενεδικτος (πῶ ὅποιον ὄνομα εἶναι Λατινικόν , καὶ ἑρμηνεύεται ἑλληνιστῶ , εὐλογημένος .) ἦτον ἀπὸ τὴν Νερσιάν πόλιν , ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰταλίαν , ὑὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πλοσίων . Ἀφίσας δὲ τὴν πατρίδα τα καὶ τὰς γονεῖς τα , ὅταν ἦτον εἰς πολλὰ μικρὰν ἡλικίαν , ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον μαζὶ μὲ τὸν ἀνατροφόντα . Ἐκεῖ λοιπὸν φιλιώσας τὸν ἑαυτὸν τα μὲ τὸν Θεὸν διὰ μέσων τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως , ἐπλετίσθη παρ' αὐτῆ μὲ δύναμιν θαυμαμάτων καὶ ἰαμάτων . καὶ πᾶ μὲν ἄλλα θαυμάσια , ὅπῃ ἐπαίησε , κατὰ πλάτος διηγείται ὁ Βίος καὶ ἡ ἱστορία αὐτῆ . (1) Νεκρὸς γὰρ ἀνάσπυε , καὶ πᾶ μέλλοντα ἐπρόλεγε , καὶ ἐδιαλέγετο διὰ τὰ μακρὰν ὄντα πράγματα , ὡσάν νὰ ἦτον παρύοντα . Ἐκεῖνα δὲ μόνον πρέπει νὰ εἰπῶμεν ἐδῶ ὡς ἀναγκαῖον , ὅτι ὅταν ὁ Ὁσιος ἔπος ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον , ἐπρόλαβε καὶ ἐμήνησε , τόσον εἰς τὰς μαθητὰς ὅπῃ εὐρίσκοντα ἐκεῖ κοντά τα , ὅσον καὶ εἰς τὰς μακρὰν καθημένους , ὅτι ἔχει νὰ τελετήσῃ , καὶ ὅτι ἔχει νὰ γένῃ ἕνα συμῆιον , διὰ μέσων τῶ ὀποῖοι θέλουν γνωρίσῃ ὅλοι , ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα .

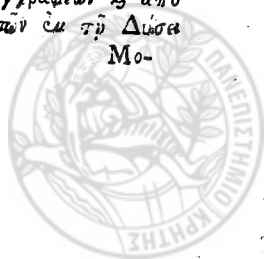
Προτίτερα λοιπὸν ἀπὸ ἕξ ἡμέρας τῆς ὁσίας αὐτῆ κοιμήσεως , ἐπρόσαξε νὰ ἀνοιχθῆ ὁ τάφοςτα καὶ νὰ ἦναι ἔτοιμος , καὶ εὐθὺς ἐκρατήθη ἀπὸ μίαν λαύραν θέρμην , ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατῆρησαν τὸ σῶμάτα εἰς ἡμέρας ἕξ . Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν , ἐπρόσαξε τὰς μαθητὰς τα νὰ σηκώσῃ αὐτὸν , καὶ νὰ τοῦ ὑπάγῃ εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν ὅπῃ εἶχον . Πηγαίνωντας δὲ ἐκεῖ , ἐκοινώνησε πᾶ ἄχραντα Μυστήρια , σεκόμενος ἀνάμεσα εἰς τὰς μαθητὰς τα . Ὑπὸ τέτων λοιπὸν βασάζομενος καὶ σηκώζομενος , ἐσήκωσε τὰς χεῖράς τα εἰς τὸν Οὐρανὸν , καὶ ἔτξι ἄνω βλέπων καὶ προσευχόμενος , παρέδωκε τὴν Ἀγίαν ψυχὴν τα εἰς χεῖρας Θεῶ . Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἐφάνη μία παιαύτη ἄρασις εἰς δύο ἀδελφῆς , εἰς τὸν ἕνα μὲν , ἡσυχάζοντα ἐν τῷ κελλίω τα , εἰς τὸν ἄλλον δὲ , κατοικῶντα μακρόθεν . Ἦτοι εἶδον αὐτοῖ οἱ δύο , καὶ ἰδε ἐφάνητο μία σράτα θαυμασὴ ἀπὸ τὸ κελλίον τῶ Ὁσίου Βενεδικτῆ , ἕως τῶ Οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολὰς , σρωμένη ὅλη ἀπὸ λαμπρὰ καὶ τίμια καὶ μεταξωτὰ ἰμάτια . Εἰς τὴν σράταν δὲ ἐκείνην ἐσέκοντο ἄνδρες τινες θαυμασοὶ εἰς τὸ εἶδος καὶ ἑξάσιοι , κρατῶντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖράς των , οἱ τινες βασάζοντες τὸν Ὁσιον , κατὰ τάξιν ἀνέβαινον εἰς τὸν Οὐρανὸν . Ἐνας δὲ ἄλλος ἀσπρσφόρος καὶ φωτοφόρος , παρεσῶς κοντὰ εἰς τὸν Ὁσιον , ἡρώτα τὰς βλέποντας τὴν ὀπτασίαν ταύτην Ὁσίος , ἂν γνωρίζῃ τίνος εἶναι ἡ θαυμασὴ ἐκείνη σράτα , τὴν ὁποίαν βλέπωσι καὶ θαυμάζουσιν . οἱ δὲ Ὁσιοὶ εἶπον , ὅτι δὲν ἤξεύρου . Τότε ὁ φανεὶς ἐκεῖνος εἶπεν εἰς αὐτῆς , αὐτὴ εἶναι ἡ σράτα , διὰ μέσων τῆς ὁποίας ὁ ἀγαπητὸς τῶ Θεῶ Βενεδικτος , ἀναβαίνει εἰς τὸν Οὐρανὸν . Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς οἱ Ὁσιοὶ , ἐκατάλαβαν , ὅτι ἀπῆλθεν ὁ Ἅγιος , καθὼς εἶδον αὐτὸν τελειώμενον . Ἐφανέρωσε δὲ ἡ ὀπτασία αὐτὴ , τὴν λαμπρότητα καὶ δορυφορίαν , ὅπῃ ἤξιώθη ὁ Ἅγιος , ὅταν ἔμελλε νὰ ἐκδημῆσῃ πρὸς Κύριον . (2)

Τῆ

(1) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ δούτερον Βιβλίον ἐκ τῶν πεσάρων τῶ Διαλόγου , πᾶ ὅποια ἐμεταφράσθησαν εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν παρὰ τῶ αἰδίου Κασσαρίου Δασκίτου τῶ Σχοπελίω .

(2) Περὶ τῶ Ἀγίου τῶ Βενεδικτῆ γράφει ὁ Μελέπιος ἐν τῶ β'. Τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας , ὅτι ἔπος ἐν ἑτε

φ κ δ'. ἀνέβη εἰς τὸ Κάσσιον ὄρος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας , καὶ ἐκεῖ κτίσας Κοινόβιον , διέταξε αἶγμα Μοναχῶν πᾶ ὀποῖον ὀνομάζεται τῶν Βενεδικτινῶν . Πρῶτος δὲ ἔσπε ἐν τῇ Δύσει τῶ Μοναχικῶ ζῶν ἔδειξεν . Ὅσον ἀρεπόντας ἀπὸ τῶν Τερθέμιον ἐν τῶ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων καὶ ἀπὸ ἄλλων , ὀνομάζεται καθηγητῆς καὶ σφῶτος τῶν ἐν τῇ Δύσει Μο-

Εἰς τὸν Πλήσιον Ῥωμόλον κ' Τιμόλαον.

„ Σὺν πῶς δυσὶ Πλήσιος ἐκτιμῆθεις ξίφει,

„ Θεὸς σὺν αὐτοῖς ἴσαται νῦν πλυσίον.

Πλήσιος
Ῥωμόλος
Τιμόλαος.

Εἰς τὰς δύο Ἀλεξάνδρους κ' Διονυσίους.

* „ Ὡς Ἀλεξάνδροις κλησίς, ἐκτομή, σέφος,

„ Καὶ Διονυσίοις τε κοινὰ ἦν τάδε.

„ Πέμπτη κ' δεκάτη τμήθῃ Ἀγάπιος, ἐταῖροι...

Ἀλεξάνδροι
δύο
Διονυσίοι
δύο.

* Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σγζ'. κ' ὁ μὲν Ἀγάπιος, ἦτον ἀπὸ τὴν Γάζαν πόλιν τῆς Παλαιστίνης. ὁ δὲ Τιμόλαος, ἦτον ἀπὸ τὴν Μαύρην θάλασσαν. οἱ δὲ δύο Διονυσίοι, ἦτον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τὴν ἐν Φοινίκη εὐρισκομένην. ὁ δὲ Ῥωμόλος, ἦτον ὑποδιάκονος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Διοσπόλεως, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Λύδδα, κ' κοινῶς καλεῖται Ἅγιος Γεώργιος. ὁ δὲ Πλήσιος κ' οἱ δύο Ἀλεξάνδροι, ἦτον ἀπὸ τὸ Μισῆρι. Οὗτοι λοιπὸν δέσαντες πρῶτον τὰς ψυχὰς τῶν μετὰ τὸν πόθον τῆ Χριστοῦ, ἔπειτα βαλόντες ἀλύσει σιδηρᾶς εἰς τὰς χεῖράς τῶν, ἐπῆγαν εἰς τὸν Οὐρβανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας, κ' ὠμολόγησαν τὸν ἑαυτὸν τῆς Χριστιανῆς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν μὴ δυνηθεὶς νὰ μαλακώσῃ τὴν γνώμην τῆς, κ' νὰ χωρίσῃ αὐτὰς ἀπὸ τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ, ἔτε μὲ φοβέρας, ἔτε μὲ κολακείας, ἐπρόσβαξε κ' ἀπέκοψαν τὰς κεφαλὰς τῶν, κ' ἔτιωσ ἔλαβον οἱ μακάριοι τὰς Στεφάνους τῆς Μαρτυρίας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τῆ Ἁγίης Ἀποστόλης Ἀρισταβέλης Ἐπισκόπου Βρετανίας, ἀδελφῆ Βαρνάβα τῆ Ἀποστόλης.

* „ Ἐπεὶ Ἀριστόβελε Παύλω ἐνθάδε,

Ἀριστόβελος.

„ Ὡς ἂν χορεύσῃς ἅμα Παύλω ἐν Πόλῳ.

Οὗτος ἦτον ἓνας ἀπὸ τὰς ἐβδομήκοντα Ἀποστόλους, ἠκολούθησε δὲ εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, διακονῶν αὐτῷ κ' κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆ Χριστοῦ εἰς διαφόρους τόπους. Οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Παῦλον Ἐπίσκοπος εἰς τὴν νῆσον τῶν Βρετανῶν: ἦτοι εἰς τὴν Ἐγγλιτέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκατοίκεν τότε θηριώδεις κ' ὠμάτατοι ἄνθρωποι. Ἀπὸ τῆς ὁποίας, ποτὲ μὲν, ἐδέρμετο, ποτὲ δὲ, ἐσύρετο εἰς τὸ παζάρι, κ' διὰ τῶν ποιῶτων θλίψεων κ' βασάνων, πολλὰς ἐκατάπεισε νὰ πιστεύσῃν εἰς τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ λοιπὸν Ἐκκλησίας οἰκοδομήσας, κ' Διακόνους κ' Πρεσβυτέρους χειροτονήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ὁ μακάριος. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νίκανδρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν δορὰν ἀφαιρέθεις τελεῖται.

„ Νίκανδρον ἐκδέρσιν ὥσπερ ἄρνιον,

Νίκανδρος.

„ Χεῖρας βαλόντες οἱ μάγιστροι τῆς πλάνης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σγγ'. ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἀναθρεμμένος μετὰ τὴν εὐσέβειαν, κ' προσκολλημένος εἰς τὴν ἀγάπην τῶν τῆ Χριστοῦ Μαρτύρων: διὰ τῆτο εἶχεν ἔργον νὰ πέρνη κρυφίως τὰ Ἅγια Λείψανα τῶν Μαρτύρων ἐκείνων, ὅπως ἀπέθνησκον διὰ τὴν εὐσέβειαν, κ' νὰ ἐνταφιάζῃ αὐτὰ ἐντίμως κ' σεβασμίως. Μίαν φορὰν δὲ βλέπωντας τὰ τίμια Λείψανα μερικῶν Ἁγίων Μαρτύρων, ἐρριμμένα κ' ἀνεπιμέλητα, ἐπῆγε τὴν νόκτα, κ' πέρνωντας αὐτὰ, τὰ ἐνταφίασεν εἰς ἓνα τόπον εὐλαβῶς κ' κοσμίως. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν αὐτὸν

(1) Ὅρα κ' εἰς τὴν τετρακοσίω πρώτῳ τῆ Ὀκτωβρίου, ὅπου ἑορτάζεται ἕως μετὰ Σταχουῦς, Ἀμπλιῦ, Οὐρβανῶ, κ' Ναρκίσου.

τὸν ἕνα εἰδωλολάτρης, τὸν ἐδιάβαλεν εἰς τὸν Ἄρχοντα. Ὁθεν πιασθεῖς ὁ Ἅγιος ἀπὸ ἐκείνων, ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν. Διὰ τὸτο ἔγδαραν αὐτὸν ὡσάν πρόβατον, καὶ ἔτις ἔλαβεν ὁ μακάριος τῆ Μαρτυρίᾳ τὸν Στέφανον. (1)

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μανσὴλ ὁ Κρής, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αΨγβ'.
 ἔτις σφαγιασθεῖς τελειῖται. Μανσὴλ.

* „ Πρόβατον ὡσπερ σφαγιασθεῖς καμμάκαρ.

„ Μάνδρα προσήχθης ὡ Μανσὴλ τῆ ἁνω. (2)

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 15'. Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Σαβίνης τῆ Αἰγυπτίᾳ.

„ Ρεῖθρον Σκαμάνδρῃ τῆς ἐλέγγεως ὕδωρ, Σαβίνος.

„ Εὐανδρίας ἐλεγχος ἦν τῆς Σαβίνης.

* „ Τῆ δεκάτῃ ἔκτῃ ἐντεῦθεν ἀπῆρε Σαβίνος.

Οὗτος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἐρμέπολιν, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸ Μισῆρι, κατὰ τὰς χρό-
 νας Διοκλητιανῆ τῆ Βασιλείως, ἐν ἔτει σγθ'. κρυπτόμενος δὲ μαζὶ μετ' ἄλλης Χριστιανῆς ἔξω τῆς
 πόλεως, μέσα εἰς ἕνα ὀσπήτιον μικρὸν, ἐζητεῖτο ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης. Ἐνα μὲν, διὰ τὴν εἰ-
 χον αὐτὸν οἱ Χριστιανοὶ εἰς μεγάλην τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, καὶ ἄλλο δὲ, διὰ τὴν αὐτὸς ἦτον ἀπὸ τὸ
 πρῶτον γένος, καὶ τρίτον διὰ τὴν ὑπερεῖχε τῆς ἄλλης κατὰ τὸν ζῆλον τῆς πίστεως. Φερθεῖς λοιπὸν
 πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς πόλεως Ἀρριανόν, καὶ ὁμολογήσας τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ἐκρεμάσθη, καὶ
 τὸσον πολλὰ ἐξεσχίσθη ὁ αἰδιδμος, ὡσεὶ ὅπῃ, ἔρρευσαν εἰς τὴν γῆν ὅλα αἱ σάρκες τε. Ἐπει-
 τα ἔκαυσαν αὐτὸν μετ' ἀναμμέναις λαμπάδας. Ὑστερον δὲ, δέσαντες αὐτὸν μετ' πέτραν, ἔρριψαν εἰς
 τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Σκάμανδρον, καὶ ἔτις ἔλαβεν ὁ μακάριος τῆ Μαρτυρίᾳ τὸν Στέ-
 φανον.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίᾳ Ἰωάννῃ τῆ ἐν Ῥεφριανῆς ἐν εἰρήρῃ τελειωθέντος.

„ Τιμῶμεν Ἰωάννη σὴν ἐκδημίαν, Ἰωάννης.

„ Ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θεὸν μᾶλλον φᾶναι.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἐν τῷ Παρίῳ ἔτις τελειῖται.

„ Τὸ πρὸς σὲ φίλτρον εἰς ἀγῶνας δεικνύει, Ῥωμανός.

„ Ὁ Ῥωμανὸς σε Σωτὴρ ὀρμῶν πρὸς ζήφος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πάπας ἐν δένδρῳ κρεμάσθεῖς τελειῖται.

„ Δεσμῆ πέδαις εἰς δένδρον, ὡ προσβάς Πάπα, Πάπας.

„ Ζακχαῖος οἶα Χριστὸν ἐκπνεύσας βλέπεις.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πάπας βλέπωντας τὴν οἰκωμένην, πῶς ἐκλυδωνίζετο ὅλη ἀπὸ τὴν εἰδωλο-
 λατρείαν, παρεστάθη εἰς τὸν Ἄρχοντα. Ὁθεν τῆτον κατεντροπιάσας μετ' τὴν πολλὴν παρρησίαν,
 μετ' τὴν ὀπίαν ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν, ἔρριψθη κατὰ γῆς καὶ ἐδάρθη μετ' ῥαβδίᾳ εἰς ὅλον τὸ
 σῶμα, εἶτα ἐδάρθη καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Μετὰ ταῦτα ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ, καὶ ἐξεσχίσθη μετ'
 σιδηρὰ ὀύχια. Ὑστερον ἐκάρφωσαν εἰς τῆς πόδας τε σιδηρὰ ὑποδήματα, καὶ μετ' αὐτὰ τὸν ἐβία-
 σαν καὶ περιπατήσῃ δρόμον πολύν. Τελευταίου δὲ, ἔδεσαν αὐτὸν εἰς ἕνα ἄκαρπον δένδρον, τὸ
 ὁποῖον

(1) Περὶ τῆς γραφῆς ἐδῶ παρὰ τῷ πετυτωμένῳ Συ-
 ταξαζέρον τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι Μενίγγου
 καὶ Κραφῆως. Οὗτος γὰρ ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἡμέ-
 ραν τοῦ Νομβρίου, ὅτε καὶ τὸ Συναξαζέρον αὐτοῦ γρά-
 φεται.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ἄρα εἰς τὸν τοῦ Μαρτυρολογίου.

ὁποῖον εὐθύς εὐγαλε φύλλα κ' ἄνθη κ' καρπὸς, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ εἰς χεῖρας Θεῷ, κ' ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ Λεῖφανον ἢ Λυκαονία ἔχουσα, χαίρει κ' ἀγάλλεται.

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Ἰβλιανῷ τῷ ἐν Κιλικίᾳ.

✠ ,, Ἰβλιανὸς εἰς ἀλὸς δύσας βάθος,

Ἰβλιανός.

,, Εὐρατο Χριστὸν τίμιον μαργαρίτην.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Ἀναζαρβέων, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὴν δευτέραν τῶν Κιλικίων ἐπαρχίαν, υἱὸς πατὴρ μὲν Ἑλληνος Βελευτῆ, μητὴρ δὲ Χριστιανῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμαθε τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, κ' ἐκαταγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν. Ὄταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς, παρεστάθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Μαρκιανόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκαταδέχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, διὰ τῆτο ἐδάρθη εἰς διάφορα μέρη τῷ σώματος, κ' ἐβάλλθη εἰς τὴν φυλακὴν. Συμβελευθεῖς δὲ παρὰ τῆς μητρός τῆς, ἐνεδυναμώθη ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὸ Μαρτύριον. Ὄθεν ἐρωτηθεῖς δεύτερον, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπιμένει εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ μέχρι θανάτου. Διὰ τῆτο ἐβάλλθη μέσα εἰς ἕνα σάνικον γεμάτον ἀπὸ ἄμμον κ' θανατηφόρα ζωύφια, κ' ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον τῷ πελάγους, κ' ἔτζι λαμβάνει ὁ αἰδίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίᾳ ζήφει τελειῶνται.

,, Χορὸν δέκανδρον Μαρτύρων διὰ ζήφους,

Μάρτυρες

,, Ἀνδροκτόνοι κτείνεσι Μαρτυροκτόνοι.

ι'.

Ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων Πάπας Ῥώμης ζήφει τελειῶνται.

,, Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων Πάπας,

Ἀλεξανδρίων.

,, Ἐδὲμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν πατρίδα.

Μνήμη τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Ἀνίνα τῷ Θαυματουργῷ.

,, Σορῶ καλυφθεῖς Θαυματουργὸς Ἀνίνας,

Ἀνίνας.

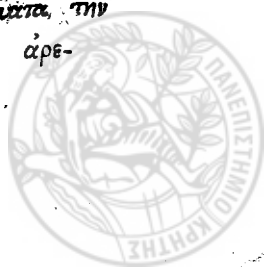
,, Οὐ συγκαλύπτει τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας, χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν μάθησιν, ἠγάπησε τὴν πραότητα κ' τὴν ἰσυχίαν, ὅθεν ἰσύχαζε κατ' ἰδίαν. Ὄταν δὲ ἔγινε δεκαπέντε χρόνων, ἔμεινεν ὄρφανὸς ἀπὸ τῆς γονεῖς τῆς. Ὄθεν ἀφήσας πάντα τὸν Κόσμον κ' τὰ ἐν Κόσμῳ, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, κ' εὐρῶν ἕνα Μοναχὸν Μαίεμα ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπερβολικὴν ἀκτημοσύνην, ἔμεινε κοντὰ εἰς αὐτὸν, ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Τόσῃν δὲ πολλὴν πτωχείαν εἶχον οἱ αἰδίδιμοι, ὥσε ὅπῃ, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, ἔτρωγαν μίαν φορὰν εἰς πέντε ἡμέρας. Καὶ ἀγκαλὰ ἦτον εἰς πόνον ξενότητα, ὅμως τόσον ἐγλυκαίνοντο εἰς αὐτὴν, ὥσαν νὰ εὐρίσκοντο εἰς βασιλικὴν τράπεζαν. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησεν ὁ τότε πνευματικὸς διδάσκαλος κ' ὁδηγὸς νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἔπος δὲ ὁ μακάριος Ἀνίνας εἶπεν εἰς αὐτὸν, συγχώρησον μοι Πάτερ τίμιε, ἐγὼ ἐπειδὴ κ' ὠδηγήθηκα παρὰ Θεῷ νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα, διὰ τῆτο δὲν ἀγαπῶ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ. Ὄθεν ὁ Ὁσίος ἔπος ἔμεινεν ἐκεῖ κ' δὲν ἀνεχώρησεν. Εὐγανει δὲ πολλὰς φορὰς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, κ' ἐπήγανει μακρὰν εἴκοσι κ' τριάκοντα ἡμερῶν διάστημα, κ' πάλιν ἐγύριζεν εἰς τὸ κελλίον τῆς. Οὗτος λοιπὸν, ἐπειδὴ ὑπέταξε τὰ πάθη τῷ σώματι εἰς τὸν θεόν, διὰ τῆτο ἔλαβεν ἀντιμισθίαν κ' χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτὸν τὰ θηρία τὰ ἄγρια. Ὄθεν κ' δύο λεοντάρια ἠκολούθησαν εἰς αὐτὸν, εἰς ὅποιον μέρος κ' ἂν ἐπήγανεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ποδᾶρι τῷ ἐνός λεονταρίῳ ἕνα τραχὺ ἀκάνθι, τῆτο ἐκβαλὼν ὁ Ὁσίος, κ' δέσας τὸν πόδα τῆς, ὑγιᾶ αὐτὸν ἐποίησεν.

Ἐν τῶν λοιπῶν ἐξαπλώθη ἡ φήμη τῆ Ὁσίου εἰς κάθε τόπον, καὶ διὰ τῆτο ἐπρόσβρον εἰς αὐτὸν πλῆθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, οἵτινες εἶχον μαζέτω καὶ ἀσθενεῖς, τῆς ὁποῖας ὁ Ὁσιος ἰάτρειε μετ' ἑαυτὴν τὴν προσευχὴν τε. Διὰ τῆτο ἄφηκε πλέον τὸ νὰ πιγαῖν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔμμεν εἰς μόνου τὸ κελλίον τε. Τὸ νερόν δὲ ὅπως ἔπινεν ὁ Ὁσιος, δὲν ἦτον κοντὰ, ἀλλὰ ἔφενεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, ἦτοι μακρὰν τέσσαρα, ἢ καὶ πέντε μίλια. καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἔπινεν αὐτὸ μόνος ὁ Ὁσιος, σπανίως αὐτὸ ἔφενεν. ὅταν δὲ ἄρχισε τὸ πλῆθος τῆ λαῶ νὰ ἔρχεται εἰς αὐτὸν, τότε ἦτον ἀναγκαῖα ἡ τῆ νερῶ μεταχειρίσεις. Ὁθεν ἐκατασκεύασεν ἕνα μικρὸν λάκκον, διὰ νὰ μαζέτωται ἐκεῖ τὸ τῆς βροχῆς νερόν, πλὴν καὶ ὁ τοῖστος λάκκος ἐξαντλεῖτο καὶ εὐμέρουν ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῆ λαῶ. Διὰ τῆτο μίαν φοράν ἐπρόσάχθη ὁ διακονητὴς νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸν λάκκον νερόν, ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ὅτι εἰδὲ ἕνα ποτήρι νερόν ἡμπορεῖ νὰ γεμίση ἀπὸ ἐκεῖ: τῆτε χάριν ὁ Ὁσιος, σηκώσας τὰ ὀμμάτια τε εἰς Οὐρανὸν, καὶ σενάξας ἐν βαθέων καρδίας, λέγει εἰς τὸν διακονητὴν τε μετ' ἱερὸν πρόσωπον. πῆγανε, τέκνον, ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀνελθὲς ἀπὸ τὸν λάκκον, φέρε νερόν εἰς τῆς ἀδελφῶς. Ὁθεν πεισθεῖς ὁ διακονητὴς, ἐπῆγαν εἰς τὸν λάκκον, καὶ ὡ τῆ θαύματα! εὐρίσκει αὐτὸν γεμάτον ἀπὸ νερόν, διὰ τῆτο καὶ ἀνεβῆα, ἐλάτε ὅλοι νὰ ἰδῆτε πρᾶγμα ἐξαισιον. Πιθῆσαντες λοιπὸν ὅλοι, καὶ πιόντες ἀπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ καθαρώτατον ἐκεῖνο νερόν, ἐξέστησαν, καὶ ἔδιδαν εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, τὴν δοξάζοντα τῆς ἀγαπῶντας αὐτὸν. Τῆτε τῆ θαύματος τὴν φήμην καὶ τὴν κρότον θάλωντας νὰ συσκιάση ὁ Ὁσιος, ἐσοχάσθη νὰ φέρῃ πάλιν μόνος τε τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, καθὼς τὸ ἔφενεν καὶ προτίτερα. Ὁθεν εἶχεν ἔργον ἀπαραίτητον, νὰ φέρῃ κάθε νύκτα τὸ νερόν εἰς τὸ κελλίον τε. Ἄλλην φοράν πάλιν ἦλθε τὸσῳ λαῶς πολὺς εἰς τὸν Ὁσιον, ὡσε ὅπως ἐξαντλήθη ὅλον τὸ νερόν τῆ λάκκου. Ὁθεν λαβὼν ὁ Ὁσιος ἕνα ἀγγεῖον, ἐπῆγανεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ πρὸ τῆ νὰ μακρῶν ὀλίγον διάστημα, ἐγύρισε, νομίσαντες δὲ οἱ ἐκεῖσε παρῆυρθεῖντες, ὅτι δι' ἀσθενεῖαν ἐγύρισε, ἔτρεξαν διὰ νὰ ὑπαντήσουν τὸν γέροντα, πέρωντας δὲ ἕνας τὸ σαμνίον ἀπὸ τῆς χεῖρας τῆ γέροντος, εἶδεν ὅτι ἦτον γεμάτον ἀπὸ νερόν. Ὁθεν ἀνεβόση μετ' ἐκείνου φωνὴν, δότε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι τὰ χεῖρα τῆ γέροντος ἀναβλύζουσι νερόν ζωτανόν. ἔτρεξαν δὲ ὅλοι εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ βλέποντες αὐτὸ γεμάτον ἀπὸ νερόν ψυχρὸν, ἐξεπλάγησαν. Ὁθεν ἄρχισαν νὰ κυλιώνται εἰς τῆς πόδας τῆ Ἁγίης, παρακαλῶντες αὐτὸν νὰ παρατηθῆ πλέον ἀπὸ τὸ τοῖστος ἔργον, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ δι' αὐτῆς τὸσῳ πολὺν κόπον. ἔλεγον γάρ, ὅτι ἂν δὲν ἐγίνετο τὸ τοῖστος θαῦμα, βέβαια ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην. Ὁ δὲ Ὁσιος πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τε σκώληκα καὶ ἐξεθνήμα λαῶ. λέγων δὲ τὰ τοιαῦτα λόγια, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκατάπησε τὸ πλῆθος.

Τότε ἀκῶσας ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, ὀνόματι Πατρίκιος, ὅτι ὁ Ἅγιος μόνος φέρει τὸ νερόν, ἐχύρισε εἰς αὐτὸν ἕνα γαῖδαρον, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώση ἀπὸ τὸν κόπον. Μίαν φοράν ἕνας πτωχὸς χρωσῶν ἄσπρα, καὶ ἐπαχλέμενος ἀπὸ τὸν δανεισμὸν, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ὁσιον, καὶ ἐδῆγῆθη τὴν συμφορὰν τε. Ὁ δὲ Ὁσιος, ἕνα μὲν, διὰ τὴν δὲν εἶχε νὰ δώση τι εἰς αὐτὸν, καὶ ἄλλο δὲ, διὰ τὴν δὲν ἠθέλε νὰ ἀφήση τὸν πτωχὸν εὐκερον, τῆτε χάριν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν γαῖδαρον, εἰπὼν, πάλισον, τέκνον, τὸ ζῶον, καὶ δὲς τὸ χρέος σε, ἐλευθερώσε. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, ἔδωκεν ἄλλο ζῶον εἰς αὐτὸν εἰπὼν, τῆτο δὲν σοι τὸ δίδω δωσαν, ἀλλὰ διὰ νὰ φέρῃς τὸ νερόν, καὶ ὅταν τὸ χρειασθῶ, πάλιν τὸ πέρνω ὀπίσω. Μετὰ ὀλίγον, ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἄλλος πτωχὸς, καὶ μετ' αὐτὸν εἶχεν ὁ Ὁσιος νὰ τῆ δώση τίποτε, τῆ ἔδωκε καὶ τὸν ἄλλον γαῖδαρον. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, ἐκατασκεύασεν ἕνα δοχεῖον ἢ πιθάρι μὲγαλον, τὸ ὁποῖον σώζεται ἕως τῆς σήμερον. τῆτο λοιπὸν ἀπέστειλεν ἀνθρώπους, καὶ τὸ ἐγέμωζαν μετ' ἀχθοφόρα ζῶα, καὶ πάλιν ἐπρόσασε τῆς ἀνθρώπων, καὶ ἔφενεν ὁπῶσῳ τὰ ζῶα. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτον ἕνας σκλίτης εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη περιβόητος κατὰ τὴν

ἀρετήν, με τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ἐχθρεύθη ἕνας ἀδελφὸς ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἔρριψε πέτραν καὶ τὴν ἐπλήρωσεν. ὁ δὲ συλίτης θέλωντας νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τὸλμην τῆ ἀπίκτι ἐκείνης, ἐκατέβη ἀπὸ τὴν σύλον. Ὁ δὲ τῷ Θεῷ ἄνθρωπος Ἀνίνας τῆτο προγνωρίσας διὰ Πνεύματος Ἁγίου, ἔγραψεν εἰς τὴν συλίτην ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἔσειλεν εἰς αὐτὴν διὰ μέσσω ἑνὸς λεονταρίου. βλέπωντας δὲ ὁ συλίτης τὸ λεοντάρι, ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν φόβον τε. Ὁ δὲ μαθητὴς τῷ συλίτῃ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντά τε, ὁ ὁποῖος διαβάσας αὐτήν, ἐκατανύχθη, καὶ ἀφίσας εἰς τὸν Θεὸν τὴν κατὰ τῷ πλμπτίς ἐκδικήσιν, ἀντέγραψεν εἰς τὸν Ὅσιον μετὰ τὸ αὐτὸ λεοντάρι, εὐχαρισῶν πολλὰ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτῷ, ὡς τῷ Θεῷ θεράποντι.

Μία γυναῖκα εἶχεν ἕνα πάθος χαλεπὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον. ἀπαντήσας δὲ αὐτήν ἕνας βάρβαρος, ὥρμησε διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ, τῆς δὲ γυναῖκός ἐπικαλεσαμένης τὸ ὄνομα τῷ Ὅσις καὶ τὴν αὐτῆ βοήθειαν, εὐθύς ὁ ἀνήμερος βάρβαρος ἠμερώθη, καὶ ἀπλώσας τὸ χεῖρι τε διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἄρμα τε, τὸ ὁποῖον ἐμπήξεν εἰς τὴν γῆν πρὸ τῆ νὰ ἀρχίσῃ τὴν κατὰ τῆς γυναῖκός βίαν, ὃ τῷ θαύματι! εὐρήκεν αὐτὸ ριζωμένον εἰς τὴν γῆν. Ὁθεν θαυμάσας διὰ τὸ παράδοξον τῆτο, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ κατηχηθεὶς ἀπὸ αὐτὸν, ἐβαπτίσθη. εἶπα γενόμενος Μοναχὸς κοντὰ εἰς τὸν Ὅσιον, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀρετὴν δοκιμώτατος. ἡ δὲ γυνὴ λαβῆσα τὴν ἰατροίαν τῷ πάθους τῆς, χαίρῃσα ὑπέσχετο εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὑπερφυῖ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ἅγιος ἔπος, τὰ ὁποῖα ἀφίσασμεν καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν, διὰ νὰ μὴ φανώμεθα προσκορεῖς εἰς τὴς ἀναγνώσας. Οὗτος λοιπὸν ὁ τρισόλβιος διεπέρασεν εἰς τὸ ἀσκητήριόν πεν χρόνους ἐνενηνταπέντε, χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον. ὅλοι δὲ οἱ χρόνοι, τῆς ὁποῖας ἔζησε, συμποσῆνται ἑκατόν. Οὗτος προεῖπε πολλὰς προρρήσεις περὶ μελλόντων, αἱ ὁποῖαι καὶ ἔλαβον ἔκβασιν. ἔπος ἐσύναξε καὶ ἰκανὴν ἀδελφότητα, τὴν ὁποῖαν προσκαλέσας, ἐδιάλεξεν ἀπὸ αὐτὴν ἕνα ἀδελφόν, τὸν πλέον ἐνάρετον καὶ διακριτικώτερον, καὶ εἶπε, τῆτον, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐχειροτόνησεν ἀντὶ ἐμένα, ποιμένα ἐδιόνσας. καὶ δεῖξας τὸν ἀδελφόν μετὰ τὸ χεῖρι τε, κατησπάσατο καὶ εὐλόγησεν ὅλους. ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τῷ Ὅσις Πατρὸς ἡμῶν Χριστοδέλε τῷ θαυματουργῷ. (1) * Χριστόδελος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

~~Ἁγιογραφία~~

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΖ'. Μνήμη τῷ Ὅσις Πατρὸς ἡμῶν Ἀλέξις τῷ ἀνθρώπῳ τῷ Θεῷ.

„ Ἄνθρωπος ἐν γῆ τῷ Θεῷ κληθεὶς μόνος,

Ἀλέξιος.

„ Ἐξεῖς τι καινὸν καὶ πόλῳ Πάτερ μόνος.

„ Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀλέξιε δέξασο κῆρα.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ρώμην, υἱὸς μονογενῆς γονέων εὐγενῶν καὶ πλοσίων, πατρὸς μὲν, Εὐφημιανῆ Πατρικίς, μητρὸς δὲ, Ἀγλαίδος, κατὰ τῆς χρόνης τῆ μεγάλης Θεοδοσίας ἐν ἔτει τπ'. γενομένης δὲ τῆ γάμῳ αὐτῆ, καὶ τε τῆς θαλάμῳ ἐτοιμασθέντος, εἰς τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἔπρεπεν ὁ νυμφίος νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὴν νύμφην, τότε ὁ Ἅγιος ἔδωκεν ἕνα δακτυλίδιον εἰς τὴν νύμφην, καὶ εὐχνηθεὶς αὐτήν, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὸ ὄσπῆτιον τῷ πατρὸς τε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐδεασαν. Ἐκεῖ δὲ ἐπρόσμενευ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δεκαοκτὸ χρόνης, ἐνδυμένος μετὰ πενιχρὰ καὶ μπαλωμένα φορέματα, καὶ τρεφόμενος μετὰ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος τῶν Χριστιανῶν. Ἀναχωρῶντας δὲ ἀπὸ ἐκεῖ (ἐπειδὴ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ κρύπτεται πάντοτε ἡ ἀρετὴ τε, μετὰ τὸ νὰ ἐσύντρεχον συχνάκις πολλοὶ εἰς αὐτὸν, καὶ ἐνώχλεν τὴν ἡσυχίαν τε) ἀναχωρῶντας λέγω

(1) Τὸν Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Λειμονάριον.

λέγω ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπόθει νὰ ὑπάγῃ εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας διὰ νὰ προσμείνῃ ἐν τῷ Ναῶ τῷ Ἀποστόλου Παύλου. δὲν ἐπέτυχεν ὅμως τῆ ποθεμένου, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνεμος ἦτον ἐναντίος, καὶ ἐτραβίχθη τὸ καράβι εἰς ἄλλο μέρος. Ὁθεν ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ πηγαινώντας εἰς τὸ ὄσπίτιον τῆ πατρός τε ἀγνώριστος, ἐκάθισεν εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἐκεῖ διεπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τε, περιγελόμενος ἀπὸ τῆς ἐδικῆς τε δόξης, ἐμπαιζόμενος, καὶ τόσα πάσχων, ὅσα εἶναι ἀκόλουθον νὰ πάσχη ἕνας ἄνθρωπος ξένος, ὅπερ δὲν ἔχει καμμίαν παρρησίαν, ἀπὸ ἀνθρώπων τρυφηλοῦς καὶ ἀτάκτους.

Ὅταν δὲ ἐφθάσε τὸ τέλος τε, ἐζήτησε χαρτίον καὶ ἔγραψεν εἰς αὐτὸ, ποῖος εἶναι, καὶ ἀπὸ ποίους γονεῖς ἐγεννήθη. Τῆτο δὲ ἐβάσαζεν. ἐπάνω τε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τε ὁ Ἅγιος, ἕως ὅπερ ὁ Βασιλεὺς Ὀνώριος θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς τὰ περὶ αὐτῆ, ἐπῆγεν εἰς τὸ τίμιον αὐτῆ Λεῖψανον, καὶ πολλὰ παρακαλέσας τὸν Ἅγιον καὶ ἀποθανόντα, ἐπῆρε τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀναγνώσθην εἰς ἐπήκουον πάντων, ἔκαμεν ὅλως τῆς ἀκέραιας νὰ ἐκπλαγῶν. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἐνταφιάσθη ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν Ναὸν τῆ Ἀποστόλου καὶ κορυφαίῃ Πέτρῳ, ἀναβλύζον πάντοτε μύρα εὐώδη, καὶ ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς ἐκείνους, ὅπερ πλησιάζων αὐτῷ μετὰ πίσεως. (τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν Βίον αὐτῆ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, ἔν ἡ ἀρχῇ. „Μνήμη δικαίων. (σώζεται ἐν τῇ πῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις.) ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρα σώζονται δύο Βίοι αὐτῆ, ὧν τῆ ἐνὸς μὲν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὐτῆ „ Ἐδεῖ μὲν ὦ Ἰερώτατε. τῆ δὲ ἑτέρῃ, αὐτῆ „ Ἐγένετο ἀνὴρ εὐσεβὴς ἐν τῇ Ρώμῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς μετὰ Φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβεράς ἀπειλῆς τῆ σεισμῶ
μὲ κατὰ τῆς χρόνης Κωνσταντίνου τῆ Βασιλεύου. Μνήμη.

Ὁ Ὅσιος Θεοσήρικτος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

Θεοσήρικτος.

„ Στήριγμα πιστῶν καὶ μεταξὺς ἐν βίῃ,

„ Τὰς σὰς Θεοσήρικτε πρεσβείας δίδε.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Παῦλος ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων πυρὶ τελειῖται.

Παῦλος.

„ Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον Εἰκόνων,

„ Ὡ φλόξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνε.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρῖνος ξίφει τελειῖται.

* Μαρῖνος.

* „ Τμηθεὶς Μαρῖνος ἐκτέμνει κάραν πλάνης,

„ Καὶ σὺν κεφαλῇ τῶν ὄλων Χριστῷ μένει.

* Ὅπως ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ προγόνων Χριστιανός, βλέπωντας δὲ τῆς εἰδωλολάτρης νὰ προσφέρουν θυσίας, ὅχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔρπετα καὶ σιγχαμερὰ ζώφια, ἀναφεν ἀπὸ τὸν θεϊκὸν ζῆλον, καὶ εἰς καιρὸν, ὅπερ οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν ἑορτὴν εἰς τὰ ἄψυχα εἰδωλα, ὠρμησε καὶ κατεπήμυνσε τὸν βωμόν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε, τὸν δὲ ἑαυτὸν τε ὠνόμασε Χριστιανόν. Παρευδὺς λοιπὸν ἐπιάσθη ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης, οἵτινες πρῶτον μὲν ἔδειραν τὸν Ἅγιον μὲ χονδρὰ ραβδία, καὶ ἐσύτριναν μὲ πέτρας τὸ σῶμα καὶ ὀδοντία τε, καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ἐπειτα δέσαντες αὐτὸν, παρέδωκαν εἰς τὸν Ἀρχοντα, ἀπὸ τῶν ἐπιτοῶν πολλὰ βασανισθεὶς, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τῆς Μαρτυρίου τὸν Στέφανον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τῆ ἐν Ἀγίαις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλε Ἀρχιεπισκόπε Ἱεροσολύμων.

„ Ἐἴσελθε κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων,

Κύριλλος.

„ Εἰς τὴν χαρὰν Κύριλλε τῆ σὲ Κύριε.

„ Ὀγδοάτη δεκάτη θάνατος μέλας εἶλε Κύριλλον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Κύριλλος, ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Κωνσταντίας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τ μ'. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἡδὺς εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων γονέων: διὰ τῆτο ἐπαιδεύθη παρ' αὐτῶν καὶ ἀνεθάρχη μὲ εὐσεβῆ καὶ ὀρθὰ δόγματα. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ τότε Ἱεροσολύμων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ μακάριος οὗτος Κύριλλος ἀνέβη εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁθεν ὑπερμάχει διὰ τὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων δόγματα. Τότε ἦτον καὶ ὁ Ἀρειανὸς Ἀνάκιος ὁ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας ἔχων τὸν θρόνον. Ὁ ὁποῖος ἀγκαλὰ καὶ ἀπεκηρύχθη καὶ ἐκαθρέθη ἀπὸ τῆ ἐν Σαρδικῇ γενομένην τοπικὴν Σύνοδον, διὰ τὴ δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Υἱὸν ὁμοῦσιον μὲ τὸν Πατέρα: δὲν ἔσερξεν ὅμως τὴν Συνοδικὴν ταύτην καθάρσει, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐκράτει τὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, μὲ τὸ νὰ ἦτον γνώριμος καὶ φίλος τῆ Βασιλείως Κωνσταντία, τῆ φρονεῖντος ἀπὸ κερφότητος γνώμης τὰ τῆ Ἀρείε. Ὁθεν αὐτὸς λαβὼν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἐκτέβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν μακάριον τῆτον Κύριλλον, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ δὲ Θεσπέσιος Κύριλλος πηγαίνωντας εἰς τὴν Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συνανεσρέφετο μὲ τὸν ἐκεῖ ὄντα Θαυμασὸν Σιλβανόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐσυγκρατήθη Σύνοδος εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ μέρος αὐτῆς ἦτον ὁ Ἅγιος ἔτος Κύριλλος: διὰ τῆτο ὁ ῥηθεὶς κακοδόξος Ἀνάκιος, ἀπεσκήρτησεν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅπου διαβάλλωντας τὸν Θεῖον Κύριλλον, ἀναψε τὸν θυμὸν τῆ Βασιλείως κατὰ τὰ Ἅγίε, ὅθεν καὶ ἐκαπαδίκασεν αὐτὸν εἰς ἐξορίαν. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντίας, ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ὁ παρὰβάτης Ἰουλιανὸς, ἐν ἔτει τξ α'. ὁ ὁποῖος θέλωντας νὰ τραβίξῃ εἰς εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τὰς Ἐπισκόπους ἐκεῖνας, ὅπε εἶχεν ἐξορίσῃ ὁ Κωνσταντίας, ἐπρόσασε νὰ ἐπαναγυρίσῃ ὅλοι οἱ ἐξόριστοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Ὁθεν μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας, ἀπέλαβε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἔτος ὁ Ἅγιος. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεοφιλῶς ποιμένας τὸ ἐμπιστευθέν αὐτῷ ὑπὸ τῆ Χριστῆ ποιμνιον, καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστῆ μνημόσυνοι τῆς αὐτῆ σοφίας, τὰς φερομένας Κατηχήσεις τα, ὅμα μὲ ἄλλας λόγους, καὶ ζήσας ὀλίγους χρόνας μετὰ τὸν ἐπανερχομὸν τα, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ μὲ τέλος μακάριον. Ἦτον δὲ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆ σώματος, μέτριος κατὰ τὸ μέγεθος, κίτρινος εἰς τὸ χρώμα, ἔχων μαλλία εἰς τὴν κεφαλῆν, ὀλίγον κονταμύτης, εἶχε τὸ πρόσωπον τετράγωνον, τὰ δὲ ὀφθαλμῖα εἶχεν εὐθέα καὶ ἴσια, καὶ τὸ γένειον ἄσπρον, δασύ, καὶ εἰς δύο χωρισμένον, τὰ δὲ ἦθός τα ὁμοίαζε μὲ ἦθος ἀγροῖκε ἀνδρώπε καὶ χωρικῆ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη Τρόφιμος καὶ Εὐκαρπίωνος τῶν ἐν Νικομηδείᾳ Μαρτύρων.

„ Τροφὴν ἄληπτον καρπὸν εὖραν καμίνε,

Τρόφιμος.

„ Εὐκαρπίων Τρόφιμος σὶ ἀθληφόροι.

Εὐκαρπίων.

Οταν ἀναπτεν εἰς τὴν Νικομηδείαν ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Μαξιμιανῆ. ἐν ἔτει σ η η'. τότε οἱ Χριστιανοὶ ἐπιάνωντο καὶ ἐβάλλοντο εἰς τὰς φυλακάς. ἔπειτα ἀνακρινόμενοι μὲ πολλὰς ἐξετάσεις καὶ τιμωρίας, ὅσαι ἔμενον μέχρι τέλους εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆ Χριστῆ, ἐθανατόνοντο. Κατ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἦτον καὶ ἔπει αἱ τῆ Χριστῆ Μάρτυρες, ὁ Τρόφιμος καὶ ὁ Εὐκαρπίων, αἱ ὁποῖοι μὲ τὸ νὰ ἦτον πρῶτον δυνατοὶ καὶ

τολμηροὶ καὶ συναριθμημένοι μετὰ τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα : διὰ τοῦτο ἦτον καὶ διώκται καὶ ἄκροί ἐχθροὶ τῷ Χριστῷ καὶ τῶν Χριστιανῶν, συμμαζόνοντες τὰς Χριστιανὰς καὶ φυλακόνοντες αὐτάς. ἔφθασαν γὰρ νὰ λάβωσιν ἀπὸ τῆς Τυράννης κάθε ἐξουσίαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὅσας μὲν ἤθελον αὐτοὶ, τὰς ἐτιμῶσεν, ὅσας δὲ πάλιν ἠθέλον, τὰς ἐπεριποιῶντο. Οὗτοι λοιπὸν πιγαίνοντες μίαν φοράν διὰ νὰ πιάσωσιν μερικὰς Χριστιανὰς, εἶδον ἕνα πύρινον νέφαλον, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο ὡσάν μίαν μεγάλην πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν κατ' ἐπάνω των, ἠκούσαν δὲ καὶ μίαν φωνήν, ὅπως ἔλεγεν εἰς αὐτάς. „ Διὰ τί ἐσεῖς σπευδάτε νὰ φοβερίζετε τοὺς „ ἐδικὰς μὲ δούλους; μὴ πλανᾶσθε, διὰ τί κἀνάνας δὲν δύναται νὰ κυριεύσῃ ἐκεῖνης, ὅπως πιστεύουσιν εἰς ἐμέ. Μᾶλλον δὲ, ἐσεῖς προσκολληθῆτε μετὰ τὰς δούλους, καὶ θέλετε κερδήσετε τὴν „ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ταύτην τὴν φωνὴν καθὼς ἠκούσαν ἔτοι, οἱ πρότερον ὄντες Θρασεῖς καὶ ὠμοὶ, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὑπερηφανεύοντες, εὐθύς ἔπεσον χαμαὶ, μὴ δυνάμενοι ἔτι νὰ σηκώσωσιν τὰ ὀμμάτια νὰ ἰδῶσιν, ὅτε νὰ ὑποφέρωσιν τὴν βροντῶσαν ἐκείνην καὶ Οὐράνιον φωνήν. κειτόμενοι δὲ κατὰ γῆς, τῆτο καὶ μόνον ἔλεγον. Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἐφάνη εἰς ἡμᾶς σήμερον, καὶ μακάριοι θέλομεν γένομεν καὶ ἡμεῖς, ἀνίσως κατασαθῶμεν δούλοί τε.

Εἰς κενρὸν δὲ ὁποῦ ταῦτα ἔλεγον μετὰ φόβον καὶ τρόμον, ἐσχίσθη εἰς δύο τὸ πύρινον ἐκεῖνο νέφαλον, καὶ ἐσάθη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ πάλιν εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ αὐτὸ νέφαλον μίαν ἄλλην φωνὴν λέγουσα „ Σηκωθῆτε ἐπάνω; καὶ ἐπειδὴ μετανοεῖτε ἀπὸ τὴν πλάνην σας, ἰδὲ συγχωρεῖνται αἱ ἁμαρτίαι σας. Σηκωθέντες δὲ, εἶδον ἕνα λευκοφόρον καὶ αἰσῶνον ἄνδρα, ὅπως ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, ἔμπροσθεν τῆ ὁποίας παρεσέκετο πλῆθος πολὺ. Ὁθεν καταπλαγέντες διὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, δέξα, Κύριε, καὶ ἡμᾶς, ὡς ἐξ ἐνὸς σώματος ἀνεβόησαν, διὰ τί τὰ σφάλματά μας εἶναι πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, ἐπειδὴ ἐκαταφρονήσαμεν ἐσέκα τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ τὰς εἰς σὲ πιστεύοντας Χριστιανὰς ἀτιμάσαμεν. Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν εἰπόντων, εὐθύς πάλιν τὸ νέφαλον ἔγινεν ἕνα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Οὗτοι δὲ πολλὰ κλαύσαντες διὰ τὴν προτέραν πλάνην τῆς καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσαντες ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ ὅσας Χριστιανὰς εὕρισκον φυλακωμένους, ἀπορρίψαντες ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς κάθε φόβον καὶ δειλίαν, ἠσπάζοντο αὐτάς καὶ τὰς ἐπροσκύβον ὡς ἀδελφὰς, καὶ λύοντες αὐτάς ἀπὸ τὰ δεσμά; τὰς ἔλεγον νὰ πιγαίνωσιν εἰς τὰ ὀσπήτιά των. Ταῦτα μανθάνοντας ὁ Ἄρχων, καὶ μεγάλως ὀργισθεὶς κατ' αὐτῶν, ἐπρόσαξε νὰ παρασαθῶν ἔμπροσθέν τε.

Ὅταν δὲ ἐπαρασάθησαν, ἐρώτησεν αὐτάς, ζητώντας νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς τῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι ἐδιηγήθησαν λεπτομερῶς ὅλην τὴν ὀπτασίαν ὅπως εἶδον : διὰ τῆτο ὁ Ἄρχων ἐπρόσαξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτάς εἰς ξύλον, καὶ νὰ ξεσχίζωσιν μετὰ χειράγρας τὰ σώματά των, ἔπειτα ἐπρόσαξε νὰ τρίβωσιν τὰς πλιγὰς των μετὰ τρίχινὰ ὑφάσματα. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἀνδρείως τὰ βάσανα ταῦτα ὑπομένοντες, ἐπροσπύχοντο, χαίροντες καὶ εὐχαρισῶντες τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ Ἄρχων, βλέπων αὐτάς χαίροντας, ἀναψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ προσάξει νὰ ἀναφθῇ καμίνι εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως Νικομηδείας, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ ριφθῶσιν οἱ Ἅγιοι. Ὁθεν τῆτο γενομένη, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των οἱ μακάριοι εἰς χεῖρας Θεῷ, καὶ ἔλαβον τὰς τῆς Μαρτυρίας ἀμαράντους Στεφάνους.

Οἱ Ἅγιοι Μύριοι Μάρτυρες (ἦτοι δέκα χιλιάδες) ξίφει τελειῶνται.

„ Τμηθέντες ἄνδρες Μύριοι τὰς ἀυχένας,

„ Ἀπῆλθον ἔνθα, μυριόμματα νῆες.

Τὰς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Μάρτυρες
Μύριοι.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΘ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ συζύγων Χρυσάνθε καὶ Δαρείας .

„ Καὶ ἐκπνέωσι ζῶντες εἰσδύντες βόθρω ,

Χρυσάνθος .

„ Ζῶσι Χρυσάνθος ἐν πόλει καὶ Δαρεία .

Δαρεία .

„ Χῶσαν συζυγίην δεκάτη ἐνάτη ὁμόλεκτρον .

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Νημεριανῆ ἐν ἔτει σ π δ' . καὶ ὁ μὲν Χρυσάνθος ἦτον υἱὸς ἐνὸς Συγκλητικῆ ἀρχοντος τῆς Ἀλεξανδρείας , ὀνόματι Πολέμωνος , ἡ δὲ Δαρεία ἐκατάγετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας . Ἐπειδὴ ὁ Χρυσάνθος ἐκατηχίθη τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν ἀπὸ ἑνα Ἐπίσκοπον , ὅς τις ἦτον κεκρυμμένος μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον , καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτὸν , διὰ τὸτο ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν . Τὸτο δὲ μαθὼν ὁ πατὴρ τῆ Ἁγίας , ἐκλείσεν αὐτὸν μέσα εἰς φυλακὴν , καὶ τὴν ἐτιμῶρει μὲ πολυήμερον πείναν . Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἀσάλευτος εἰς τὴν τῆ Χρυσῆ πίσιν , τέτα χάριν ὁ πατὴρ τῆ ἔσειλε καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μίαν κόρην ὠραίαν , Δαρείαν ὀνόματι , ἥτις ἦτον φιλόσοφος , καὶ ἀναγκάζει τὸν υἱὸν τῆ Χρυσάνθου νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα : μὲ σκοπὸν , ἵνα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα , μεταβληθῆ ἀπὸ τὴν πίσιν τῶν Χριστιανῶν . Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων αὐτὴν , τὴν ἐμεταχειρίσθη ὡς ἀδελφὴν καὶ ὄχι ὡς γυναῖκα . ἐσυμφώνησαν γὰρ καὶ οἱ δύο νὰ μένεν παρθένοι ἕως θανάτου . Ὅθεν ἀντὶ νὰ πείσῃ ἡ Δαρεία τὸν Χρυσάνθου , ἔπεισεν ὁ Χρυσάνθος τὴν Δαρείαν μὲ τὰς διδασκαλίας τῆ . Ὅθεν καὶ ἀρνηθεῖσα αὐτὴ τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν , ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδέχθη τὸ Ἅγιον Βάπτισμα .

Καὶ λοιπὸν ἐδίδασκον καὶ οἱ δύο τὸν λαὸν , διὰ νὰ ἔχεν σωφροσύνην καὶ καθαρότητα . Οἱ δὲ Ἕλληνες μαρθάνοντες , ὅτι οἱ Ἅγιοι πείθουσι τὰς γυναῖκας νὰ ἀφίνουσι τὰς ἀνδρας τῶν , καὶ νὰ νυμφεύωνται μὲ τὸν Χριστὸν , ἐθυμώθησαν καὶ ἐδιάβαλαν τὰς Ἁγίας εἰς τὸν ἑπαρχον Κελλερῖνον . Ὁ δὲ ἑπαρχος παρέδωκεν αὐτὰς εἰς τὸν Τριβῆνον Κλαύδιον . Ὁ δὲ Κλαύδιος ἐμβαλὼν τὰς Ἁγίας ἔξω τῆς πόλεως , ἐτιμώρησεν αὐτὰς μὲ διάφορα βασάνια . Βλέπωντας δὲ , πῶς οἱ Ἅγιοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὰ βασάνια , ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα τῆ . Ὅθεν τῆς βασανίσας ὁ Κελλερῖνος ὡς πισειύσαντας , ἐθανάτωσεν αὐτὰς , καθὼς ρηθῆσεται κατωτέρω . Τὸν δὲ Ἅγιον Χρυσάνθου καὶ Δαρείαν , ἐπρόσαξε καὶ τὰς ἔρριψαν μέσα εἰς ἕνα λάκκον βορβορώδη , μέσα εἰς τὸν ὁποῖον χωσθέντες καὶ καταπατηθέντες , ἔλαβον οἱ μακάριοι τὰς Στεφάνους τῆ Μαρτυρίας .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδία τῆ Τριβῆνε , τῆ τιμωρήσαντος τὸν Ἅγιον Χρυσάνθου καὶ Δαρείαν .

„ Φυγὼν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης ,

Κλαύδιος .

„ Ἐνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων .

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἰλαρία ἡ σύζυγος Κλαυδία τῆ Τριβῆνε ξίφει τελειῖται .

„ Ἰλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει ,

Ἰλαρία .

„ Θεῶ πρόσωπον ἰλαρώτατον βλέπει .

Ἅγιοι Μάρτυρες Μαῦρος καὶ Ἰάσων οἱ υἱοὶ Κλαυδία καὶ Ἰλαρίας ξίφει τελειῖνται .

„ Σὺν αὐταδέλφω τέμνεται Μαύρω κάραν ,

Μαῦρος .

„ Ἀδελφὰ τέτω συμφορήσας Ἰάσων .

Ἰάσων .

Ο Ἅγιος ἔτος Κλαύδιος ἦτον Τριβῆνος κατὰ τὸ ἀξίωμα , ὡς ἔπομεν ἀνωτέρω , καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τὸν ἑπαρχον Κελλερῖνον τὸν Ἅγιον Χρυσάνθου καὶ Δαρείαν , διὰ νὰ τιμωρήσῃ αὐτὰς . Βλέπων δὲ τὰς Ἁγίας , ἕνα μὲν , ὅτι ἔμεινον ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὰ βασάνια καὶ ἐδὲ σημάδι πληγῶν ἐφαίνετο εἰς τὰ σώματά τῶν . καὶ ἄλλο δὲ , ὅτι ὁ Ἅγιος Χρυσάνθος καὶ μόλον ὅπῃ ἐδέρνετο μὲ ρά-

βδία

βδία ἀκανθώδη, καὶ οἱ δῆμιοι ἀδυνατήσαν δέροντες, αὐτὸς ὁμῶς μετ' ἑαυτὸν χαρὰν ἔχαρει, ὡς ἂν
 νὰ ἔπασχεν ἄλλος: τῆτο, λέγω, τὸ θαυμάσιον βλέπωντας, ἐγνώρισεν ὡς φρόνιμος, ὅτι ἀπὸ
 τὴν τῆ Θεῆ δύναμιν τῆτο ἔγινεν. Ὁθεν ἐπρόσπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τῆ Ἁγίας καὶ παρευθὺς ἐ-
 βαπτίσθη αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ τῆ Ἰλαρία, καὶ οἱ δύο υἱοὶ τῆ Μαῦρος καὶ Ἰάσων, καὶ ὅλοι οἱ δέλοι
 καὶ φίλοι τῆ καὶ οἱ ὑποκασόμενοι αὐτῷ σρατιῶται μετ' ὅλης τῆς φίλης τῶν. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ Βα-
 σιλεὺς Νουμεριανὸς, ἐπρόσασε νὰ δεθῆ μία πέτρα εἰς τὸν λαμὸν τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου καὶ
 νὰ ριφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅλοι δὲ οἱ σρατιῶται νὰ βασανισθοῦν, καὶ ὅσοι δὲν πεισθῶν νὰ
 ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸν, ἐκεῖνοι νὰ ἀποκεφαλίζονται μέσα εἰς τὸ θάλατρον, καὶ οὕτως ἔλαβε
 καὶ ὁ Ἁγιος Κλαύδιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ σρατιῶται τοὺς Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Οἱ δὲ
 υἱοὶ τῆ χωρὶς νὰ καλεσθοῦν, ἐπῆγαν μόνοι εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χρι-
 στὸν ἐνώπιον τοῦ Τυράντου, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τοὺς Στεφάνους τοῦ Μαρ-
 τυρίου. Κοντὰ δὲ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐθανατώθησαν οἱ Ἁγιοὶ, ἦτον ἕνα σπήλαιον, τὸ
 ὁποῖον καθαρίσαντες οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες Χριστιανοὶ, ἐνταφίασαν εἰς αὐτὸ τῶν Ἁγίων τὰ Λείψανα.
 Ἡ δὲ Ἁγία Ἰλαρία πέρασα τὰ Λείψανα τῶν ἡῶν τῆς, ἐνταφίασεν αὐτὰ εἰς τόπον ξεχωριστὸν,
 καὶ συχνάκις ἐπῆγανεν εἰς τῆς τάφους αὐτῶν. Ὁθεν πιασθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀπίστεως, καὶ
 τραβιζομένη βιαίως ὡς Χριστιανὴ, παρεκάλεσε τῆς σρατιώτας, ὅπως τὴν ἐτραβίζον, διὰ νὰ τὴν
 ἀφήσῃ ὀλίγον. Ἀφεθεῖσα λοιπὸν, ἐσήκωσε τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπροσευχῆθη,
 προσευχομένη δὲ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεῆ. Τῆτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δῆ-
 μιοὶ, ἐξεπλάγησαν, καὶ ἔφυγον ἀπὸ ἐκεῖ. Δύο δὲ δευτέραι τῆς Ἁγίας, μαθεῖσαι τὸν θάνα-
 τὸν τῆς κυρίας τῶν, ἐπῆγαν καὶ ἐπῆραν τὸ Λείψανόν τῆς, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὸ κοντὰ εἰς τῆς τάφους
 τῶν δύο τῆς ἡῶν.

Ὁ Ἁγιος Μάρτυς Παγχάριος ξίφει τελεῖται.

„ Ὁ Παγχάριος πᾶσαν ἦν πλετῶν χάριν,

Παγχάριος.

„ Ὁν πρὸς τομὴν ἤλειψεν ἡ Θεῆ χάρις.

* Ὅταν ὁ Βασιλεὺς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἐβασίλευον, ἀπὸ τῆς διακοσίας ὀγδοοῦντα
 ἕξι χρόνους ἕως εἰς τῆς τριακοσίας πέντε: ἦτοι εἰς διάστημα χρόνων ὀλοκλήρων δεκαεννέα: τότε
 ὅλη ἡ οἰκουμένη ἦτον γεμάτη ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ κάθε Χριστιανὸς, ὅπως ὁμολό-
 γει τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον ὑσερεῖτο τὴν περισσίαν καὶ τὰ ὑπάρχοντά τῆ, ἀλλὰ ἔχανε πρὸς τῆτοις
 καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν τῆ, ἀφ' ἧ πρότερον ἐδοκίμαζε πολλὰ καὶ διάφορα βάσανα. Κατ' ἐκεῖνον λοι-
 πὸν τὸν καιρὸν ἐζῆσε καὶ ὁ τῆ Χριστῆ ἕπος Μάρτυς Παγχάριος, ὁ ὁποῖός, ἐκατάγετο μὲν ἀπὸ
 τὴν χώραν τῶν Οὐσάνων, ἐκ τῆς πόλεως τῆς καλεμένης Βιλλαπάτης. (1) ἦτον δὲ ἡὸς γονέων Χρι-
 στιανῶν, ἀνδρωπὸς ὑψηλὸς εἰς τὸ μέγεθος καὶ ὠραῖος. Πηγαίνωντας δὲ εἰς τὴν Ρώμην, ἐφιλιώθη
 μετ' ἑνὸς τοῦ Διοκλητιανόν, ὅθεν ἔγινε καὶ πρῶτος τῶν ἀρχόντων τῆς Συγκλήτης, καὶ ὑπερβολικῶς ἠγα-
 πᾶτο ἀπὸ τῶν Βασιλέων. Ὁθεν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὅπως εἶχον ἕνας εἰς τὸν ἄλλον,
 ἀρνήθη φεῦ! ὁ Παγχάριος τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, καὶ ἔγινεν ὁμόφρων μετ' ἑνὸς τοῦ Βασιλέων. Ὁθεν
 καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐδιώρισε νὰ λαμβάνῃ ὁ Παγχάριος κάθε χρόνον διάφορα σιτηρέσια ἀπὸ τὴν Βα-
 σιλείαν, ἀλλὰ μὲν, μετ' ἔγγραφον διατύπωσιν, ἀλλὰ δὲ, καὶ μετ' ἑνὸς Βασιλικὴν προσαγῆν, ἵνα
 διὰ τῆτων ἔχη κάθε ἀπόλαυσιν καὶ ἀνάπαυσιν. Ταύτην τὴν πικρὰν εἰδῆσιν μαθεῖσαι ἡ μακα-
 ρία μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆ Παγχαρία, ἔγραψαν εἰς αὐτὸν ἐπιστολήν, καὶ ἐν πρώτοις μὲν συνε-
 βε-

(1) Ἡ Βιλλαπάτη, ἴσως ἂναι ἡ Βίλα, ἡ ἐν Γερμανίᾳ διεσκομμένη. ἐν δὲ τῷ Χαρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφε-
 ται, Βιθλαπάτη.

βέλευσεν αὐτὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν φόβον τῆ Θεῶ. ἔπειτα νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν φοβερὰν κρίσιν τῆ Θεῶ, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅποιος ἐγνώρισε τὸν Χριστὸν, καὶ παρηγοία τὸν ὁμολόγησεν ἔμπροσθεν εἰς Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, αὐτὸς ἔχει ἀντισρόφως νὰ ὁμολογηθῇ παρὰ τῆ Δεσπότῃ Χριστῶ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, καθὼς αὐτὸς ἤξεύρει ταῦτα πολλὰ καλά. Καὶ ἐκ τῆ ἐναντίας, ὅσοι ἀθέτησαν καὶ ἀρνήθησαν τὴν Θεότητα τῆ Χριστῶ, αὐτοὶ πολλὴν καταδίκην ἔχουσιν νὰ λάβουν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καθὼς καὶ τῆ πολλὰ καλά τὸ ἤξεύρει. „ Ὅστις, γάρ φησιν, ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, „ ὁμολογήσω καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῆ Πατρός μου τῆ ἐν Οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται „ με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὰρ αὐτὸν ἔμπροσθεν τῆ Πατρός μου τῆ ἐν Οὐ- „ ρανοῖς. (Ματ: ι. 33.) Πρὸς τέτοις ἔγραφον εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἄλλο ρητὸν τῆ Κυρίου τὸ λέγον. „ Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπος, εἰὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτῆ; „ ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτῆ; (Μάρ: ι. 36.)

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν ὁ Παγχαρίος καὶ διαβάσας, ἤλθεν εἰς αἴσθησιν τῆ καρδίας ὅπῃ ἔπαθε, καὶ ἄρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ ὀδύρεται. ὅθεν ρίπτωντας τὸν ἑαυτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐλέη- σόν με Κύριε Παντοκράτωρ, ἔλεγεν, ἐλέησόν με. καὶ μῆμε ἐντροπιάσῃς τὸν δῆλόν σε ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σπλαγχνίσῃς με διὰ τὸ ἔλεός σε. Βλέποντες δὲ αὐτὸν μερικὸι ἄνθρωποι τῆ παλατίης, ἔτξι πικρῶς κλαίοντα, καὶ τοιαῦτα λόγια λέγοντα, τὸ ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὅθεν παρασάντος εἰς αὐτὸν τῆ Παγχαρίου, λέγε μοι προσφιλέστατε Παγχαρίε, τῆ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, λέγε μοι, μήπως εἶσαι Ναζωραῖος; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, καὶ Ναζω- ραῖος εἶμαι, Βασιλεῦ, καὶ Χριστιανός. Ὁ Βασιλεὺς τῆ λέγει, ἀρνήσῃς Παγχαρίε, τὸ ὄνομα αὐτὸ διὰ τὴν ἐδικήν μου ἀγάπην. Διότι ἂς ἦναι γνωστὸν σοι, ὅτι δὲν θέλω ἀποφασίσω νὰ λά- βῃς σύντομον καὶ ὀγγίγωνον θάνατον, ἀλλὰ ἔχω νὰ σε ἀναλύσω πρότερον μὲ πολλὰς καὶ διαφόρας βασάνους. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲν ὦ Βασιλεῦ, καὶ διὰ τῆτο μόνον ὅπῃ ἔγινα ἕως τώρα ὁμόφρων μὲ ἐσένα, φοβῶμαι καὶ φρίττω, ἵνα μὴ πέσῃ φωτιά ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ μὲ κατακαύ- σῃ. Ἀπὸ τώρα δὲ καὶ ὑσερα, μὴ γένοιτό ποτε νὰ ἀρνηθῶ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ ἂν σήμερον, καὶ εἰς πολλὰς χρόνους μὲ πολλὰς τιμωρίας ἀναλώσῃς, ὡς λέγεις, τὸ σῶμά μου.

Τότε προσάξει ὁ Τύραννος νὰ ἐκδύσει τὸν Ἅγιον καὶ νὰ τὸν δένουν μὲ βένευρα, καλέσας δὲ τὴν Σύγκλητον ὅλην τῶν ἀρχόντων, λέγει πρὸς αὐτούς. Ἐμάθετε ὅτι ὁ Παγχαρίος ὁ Σα- κελλάριος καὶ Σκρινιάριος τῆς Βασιλείας ἔπεσεν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Γαλιλαίων; εἶπατέ μοι λοιπὸν, τί νὰ κάμω εἰς αὐτόν; οἱ ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν. Πρόσαξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ γυνώ- θῃ ὁ Παγχαρίος εἰς τὸ μέσον τῆ θεάτρῃς, καὶ ἐκεῖ νὰ δένεται. ἔπειτα ἀπέσειλον αὐτὸν εἰς τὴν Νικομήδειαν, πρὸς τὸν ἐκεῖ ἄρχοντα, διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνος αὐτόν, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς γένωμεν κοινωνοὶ τῆ αἱματός τε, ὅτι ἦτον τόσον πολλὰ ἀγαπητός σε. Ἄρσεν ἡ βεβλή αὐτῆ εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπειδὴ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μὲ ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὅθεν παρασήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς τὸ θεάτρον, ἔδειραν αὐτὸν δυνατὰ. Τότε ὁ Βασιλεὺς πα- ραδώσας τὸν Μάρτυρα εἰς τῆς στρατιώτας, ἔσειλεν ἔγγραφον ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Νι- κομηδείας, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπρόσβαζε νὰ δώσῃ πολυειδῆ θάνατον εἰς τὸν Ἅγιον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Νικομήδειαν, καὶ ἐπαρασάθη εἰς τοῦ ἄρχοντα, ἀναγκά- ζετο παρ' ἐκείνου νὰ ἀποκριθῇ, ὅθεν ἀπεκρίθη ταῦτα. Ἴδὲ ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν προσαγῆν ἐγνώρισες, πῶς ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, καὶ λοιπὸν κάμε ἐπιμελῶς καὶ χωρὶς ἐντροπῆν ἐκεῖνο, ὅπῃ σοι φαίνεται. Ὁ ἄρχων εἶπε, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σε. καὶ ὁ Μάρτυς, Παγχαρίος μὲν εἶναι τὸ ὄνομά μου, Χριστιανός δὲ εἶμαι ἀπὸ τῆς προγόνου μου, καὶ ἐπειδὴ ἐνίκηθηκα ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῆ Βασιλείας, καὶ ἔγινα ὁμόφρων αὐτῆ, κακῶς καὶ ἀνοήτως τῆτο ποιήσας: διὰ τῆτο τώρα σὺν Θεῷ, ἐδορθώθηκα ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν μου, καὶ ἐπρόσβρεξα εἰς τὸν Χρι-
509

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν ἐν Ἀμυνσῷ Ἀγίων ἑπτὰ γυναικῶν Μαρτύρων Ἀλεξανδρίας, Κλαυδίας, Εὐφρασίας, Ματρῶνης, Ἰελιανῆς, Εὐφημίας, καὶ Θεοδώρας. (1)

„ Διπλοῖ γυναικῶν τῶν πετυρπολημένων,

„ Ἀριθμὸς ἑπτὰ παρθένας τῶν παρθένων. (2)

Ἀλεξανδρία.
Κλαυδία.
Εὐφρασία.
Ματρῶνα.
Ἰελιανή.
Εὐφημία.
Θεοδώρα.

Αὗται αἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνους τῆ Βασιλείως Μαξιμιανῆ ἐν ἔτει σϛ'. ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκινήθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁθεν κάθε ἡλικία τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστὸν, τόσον ἀνδρῶν, ὅσον καὶ γυναικῶν, ἐθανατόνετο μὲ διάφορα βασανιστήρια. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ τοιοῦτος πολυάδυνος διωγμὸς, ἐγένετο καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Καππαδοκίας Ἀμυνσὸν, ἡ ὁποία Ἀμυνσὸς καὶ Ἐμὴδ ὑπὸ τῶν Τέρκων ὀνομάζεται. ὁ γὰρ ἄρχων αὐτῆς ἐθανάτουεν ἀπανθρώπως τὰς ἐκεῖ Χριστιανὰς: τότε χάριν καὶ αἱ ἑπτὰ Ἅγιοι Παρθένοι αὗται, παρεσάθησαν ἔμπροσθεν τῆ ἀρχοντος μὲ παρρησίαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν, ὁμολόγησαν Θεὸν ἀληθινόν, τὸν δὲ ἀρχοντα ὠνόμασαν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη καὶ τῆς ἀληθείας ἐχθρόν. Ὁθεν, πρῶτον μὲν, ἐγδυσαν αὐτὰς καὶ ἔδειραν μὲ ράβδια. ἔπειτα δὲ, ἀπέκοψαν τὰ βυζία των μὲ μαχαίρια. μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν αὐτὰς καὶ τὰς ἐξέσχισαν τόσον πολλὰ, ἕως ὅπως ἐφάνησαν τὰ ἐντόσδιά των. Τελευταῖον δὲ βαλθεῖσαι μέσα εἰς κάμινον ἀναμμένην, παρέδωκαν αἱ μακάριοι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τῆ ὁποῖα ἔλαβον καὶ τὰς ἀμαράντους Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικητάς Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

* „ Ὑπὲρ τύπε σὺ δεινὰ Νικητάς φέρων,

Νικητάς.

„ Νῦν σὸν πρόσωπον Χριστὸν ἐν Πόλῳ βλέπει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικητάς, ἦτον κατὰ τὰς καιροὺς τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος μιᾶς πόλεως τῆς Βιθυνίας, ἡ ὁποία καὶ Ἀπολλωνία καὶ κοινῶς Ἀπολλωνιάδα ὀνομάζεται, ὑποκειμένη ποτὲ εἰς τὸν Μητροπολίτην Νικομηδείας. Οὗτος λοιπὸν, ὄχι μόνον ἐσάθη πιστὸς καὶ εὐλαβὴς καὶ ὀρθοδοξότατος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τέτοις ἦτον ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, καὶ πολὺς μὲν, εἰς τὴν γνώσιν καὶ μάθησιν τῶν Γραφῶν, περισσότερος δὲ εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἠναγκάσθη ἀπὸ τοὺς

Εἰ-

„ εὐεργετηθήσονται. ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέρασεν αὐτὰς, καὶ εὐ-
„ ρεν αὐτὰς ἀξίως αὐτῶν. (Σοφ: γ'. 3.) ἦλθε δὲ καὶ ὁ
„ πῶτε Ἱεροσολύμων Μόδεσος καὶ αὐτὸς ἀγιάσας αὐτὴν Ἀββᾶς,
„ καὶ ὡς εἶδεν ἔρημα πᾶ κατὰ ὅλα, δὲν ἐδύωτο νὰ κρατήσῃ
„ αὐτὴ δάκρυα. Ἐδράμη δὲ καὶ κατὰσπάζετο πᾶ ἱερῶματα Λαί-
„ λανα τῶν Ὁσίων Πατέρων.

Γράφει δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ὁ Ὅσιος Ἀντίοχος ὁ Παλαισι-
„ εὖτος ἑπὶ Εὐσάδιον Ἑγμεινον Μοῆς τῆς Ἀπταλικῆς. ἡ
„ δὲ Βίβλος αὐτῆς ὡς ἐπιγράφεται Πανδέκτη Βίβλος ἔχα-
„ σα κεφάλαια διάφορα ἑκατὸν τεράκοντα, πᾶ Μοναχῶ Ἀν-
„ τιόχῃ τῆς Λαύρας πᾶ Ἅγιῳ Σάββα. ταύτης γὰρ ἔχει πῶ-
„ τε αὐτῆς πᾶ ἐπιστάσιαν. (Λαύρας δὲ ὀνομάζουσιν οἱ ἡμέ-
„ τεροι, πᾶ μεγάλα καὶ πολυάνθρωπα Μοναστήρια μεταφορε-
„ κως, ἀπὸ τῆς Λαύρας: ἡτοι πᾶς ἐνδομύχῃ καύσεως. ἡ
„ ἀπὸ τῆς λίαν αἰρας ἔχων: ἡτοι πολλὰς πνοάς, διὰ τῆς ἐν
„ αὐταῖς πολλὰς ἀνθρώπων. Ὁ δὲ Βαρῖνος πᾶ Λαύραν ἐτυμο-
„ λογῆ, ἀπὸ τῆς λαοῦ ρέων δι' αὐτῆς.) ἔπειτα λέγω γράφει περὶ
„ τῶν Πατέρων αὐτῶν, ὅτι ἐπὶ ὀκτῶ ἡμερῶν τῆς ἀλώσεως τῶν
„ Ἱεροσολύμων, ἔπαθον πᾶ δεινὰ Μαρτύρια ἀπὸ τῆς βαρβάρ-
„ ρος κατὰ τὰς χρόνους Ἡρακλεῖος τῆ Βασιλείως ἐν ἔτει βιο.
„ δὲν ἠξέβησε δὲ, πᾶς νὰ ὀνομάσῃ τῆς φονδεδεῦσας ὁ Ἀντιό-
„ χος, λέγων „ Ἀπορῶ πότερον χρῆ αὐτῆς ὀνομάσαι, Ἀγ-

„ γέλιος ἡ ἀνθρώπων; ἔξ ἀπαλῶν γὰρ οὐχῶν ἔλαβον πᾶν
„ γλυκῶν ζυγὸν πᾶ Κυρίου. καὶ οἱ πλειότες ἦτον πλήρεις
„ ἡμερῶν, σαπιοὶ, πρῆφοι, τίμιοι, ἀμεμπτοὶ, δύλαβας,
„ ἀλλότριοι πάσης κακουργίας καὶ μέμψους. Πάσαις ταῖς
„ ἀρεταῖς κεκοσμημένοι, καὶ δεῖκων χαρισμάτων πεπληρω-
„ μένοι. Τινὲς δὲ ἦσαν ὑπὲρ πᾶ ἑκατὸν ἔτη. Δὲν ἔξήρ-
„ χοντο ἀπὸ τῆς Λαύρας, ἔπε εἰς τὸ κάστρον (τῶν Ἱεροσο-
„ λύμων) ἀπέρχοντο. Ὁγῶς ἠράνιοι ἀνδρῶτες, καὶ ἐπίγμοι
„ Ἀγγελοὶ. Ἰσμηλιταὶ δὲ ἦσαν οἱ αὐτῆς φονδύσαντες.
„ Ὅταν δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Λαύραν, τινὲς μὲν Μονα-
„ χοὶ, ἐφυγον. τινὲς δὲ, ἔμειναν: ὅσοι δηλαδὴ ἦτον δυνα-
„ πώτεροι καὶ νεώτεροι. Ἄλλοι δὲ φρίνοντο νὰ εἶναι ἔπει ἀπὸ
„ τῆς ἐορταζομένης κατὰ τὴν δεκάτην ἑκτῶν πᾶ Μαΐου, καὶ
„ ὅρα ἐκεῖ.

(1) Ἐν δὲ τῆς Μιναίαις γράφεται Θεοδοσίας.

(2) Ὁ ἑπτὰ ἀδελφὸς καλεῖται παρθεὺς ἀπὸ τῆς ἀελ-
„ δημητικῆς, καθότι αὐτὸς μόνος ἐν τῆς δεκάδος, ἔπε γεν-
„ να ἄλλον ἀδελφόν, ἔπε γεννᾶται παρ' αὐτοῦ. Λέγου οὖν πᾶ
„ διότιχον αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἑπτὰ παρθεὺς ἀδελφὸς, δηλοῖ τῶν
„ ἑπτὰ ἀδελφῶν τῶν ἑπτὰ παρθεῶν γυναικῶν τῶν πτυρ-
„ τυρπολημένων.

Εἰκονομάχως νὰ μὴ προσκυνῇ τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντης αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἱερῶν καὶ θεῶν Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. καὶ εἰς τῆτο δὲν ἐπέισθη: τῆτι χάριν ἐξωρίσθη, καὶ πειρασμὸς ἀνυποφόρος ἐδοκίμασεν ὁ αἰδιδμος, ἀπὸ τῆς ὁποῖας χαλεπῶς ἀσθενήσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ὁμολογίας ἀκήρατον Στέφανον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥοδιανὸς ξίφει τελειῖται.

Ῥοδιανός.

„ Ὁ Ῥοδιανὸς ὡς ἐρυθρὰν σοι ῥόδον,

„ Χριστὸν προσήχθη τῇ τομῇ βεβαμμένος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀκύλας ὁ Ἐπαρχὸς ξίφει τελειῖται.

Ἀκύλας.

„ Ἀμώμον ἱερεῖον ὤφθης Ἀκύλα,

„ Τυθεῖς ἀμώμῳ Δεσπότῃ διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Λολλίων πυγμαῖς βαλλόμενος τελειῖται.

Λολλίων.

„ Ὁ Λολλίων ἔσηκε τὰς πυγμαῖς φέρων,

„ Καὶ μὴ ζεναγμὸν μὴ δὲ μυγμὸν ἐκφέρων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐμμανυὴλ ξίφει τελειῖται.

Ἐμμανυὴλ.

„ Ξίφει χεθίτῳ κἄν κοτύλῃ φισίμοι,

„ Ἐμμανυὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μύρων ὁ Κρήσιος, ὁ Μαρτυρήσας ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ αψυγ. ἀγχόνῃ τελειῖται.

* Μύρων.

* „ Μύρον νοσητὸν ὠράθης ἐξ ἀγχόνης,

„ Μύρων ἀθλητὰ δόξα Κρήτης καὶ κλέος. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸν ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

 Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου τῶ Ὁμολογητῆ.

* „ Λύπας ἐνεγκὼν σῆς χάριν σκιᾶς (ἦτοι εἰκόνας) Λόγε,

Ἰακώβος.

„ Βίε σκιώδης Ἰακώβος ἠρπάγη.

* „ Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδ' Ἰακώβου κατὰ πρῶτην.

Ὁ ὅτος ὁ Ἅγιος ἐν νεαρᾷς ἡλικίας μεταχειρισθεὶς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐκαθάρισε τὸν ἑαυτὸν τε μὲ τὴν νησειαν καὶ τὴν λοιπὴν κατοπάθειαν, ὅθεν καὶ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς. Πολλὰς δὲ διωγμὰς καὶ ἐξορίας ὑπέμεινε ὁ μακάριος διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ διὰ τὴν ἡλεγχῆ καὶ ἀπεσφρέφτο τῆς εἰκονομάχως. Ὅθεν τῆς τοῖαυτος πειρασμὸς δοκιμάζωντας ἀνδρείως, καὶ παλαίων μὲ πείναν καὶ δίψαν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τῶ ὁποῖας ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας ἀφθαρτον Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Θωμᾶς.

„ Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρεμένην,

„ Ζωὴν πρεπόντως εὗρεν εἰ μετρεμένην.

Ὁ ὅτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Θωμᾶς, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν τε, καὶ διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, ἐχειροτονήθη Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Σακελλάριος, ἀπὸ τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ ἐν θάσμασι μέγιστον Ἰωάννην τὸν νησευτὴν, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτὸ ὁρα εἰς τὸ ἴδιον Μαρτυρολόγιον.

σαντινεπόλεως, κατὰ τὴν χρόνον τῶ ἀοιδίμου Βασιλέως Μαυρικίῳ, ἐν ἔτει φ π ε'. ἀφ' ἧ δὲ ἀπέθανεν ὁ ῥηθεὶς θεὸς Ἰωάννης, καὶ ὁ τῷ Ἰωάννῃ διάδοχος Κυριακός, τότε ἐπροχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινεπόλεως ὁ Ἅγιος ἕως Θωμᾶς. Διοικήσας λοιπὸν τὸν θρόνον χρόνος τρεῖς, καὶ μῆνας δύο, πολλὰ ἠγωνίσθη κατὰ τῶν αἱρέσεων ὁ ἀοιδίμος, καὶ τὰ ὀρθόδοξα ἐσερεύσθη δόγματα. Ὁθεν καλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν ποίμνιον, ἐν εἰρήνῃ ἐκαίμηθη. (1)

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Φιλήμων καὶ Δομνῖνος ξίφει τελειῦνται.

„ Τμηθεὶς Φιλήμων Δομνῖνον τὸν σὸν φίλον,

Φιλήμων.

„ Φιλεῖν κεφαλῆς ἐκπομὴν ἀπειργάσω.

Δομνῖνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦσαν ἀπὸ τῆν μεγαλόδοξον Πόλιν τῆς Ῥώμης. κατὰ δὲ τὴν χρόνον τῶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμῶ, ἐπεριπάτην εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, καὶ πολλὰς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, ἐβάπτιζον αὐτὴς. Ὁθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπίσθησαν ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης, καὶ ἐπροσφέρθησαν εἰς τὸν τῆς Ἰταλίας ἄρχοντα. Ἐπειδὴ δὲ, ἔτε μὲ κολακείας ἐμαλακώθησαν, ἔτε μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν ἐπέσθησαν, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἐπικαλέμενοι, Θεὸν αὐτὸν ἀνεκήρυττον: τότε χάριν οἱ εἰδωλολάτραι ἐτέντωσαν αὐτὴς κατὰ γῆς γυμνῆς, ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τῶ σώματος, καὶ τὴν ἔδειραν ἀνελεήμονα, ἔπειτα τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν. Μετὰ ταῦτα δὲ, εὐγαλαν αὐτὴς ἔξω καὶ ἀπέκαψαν τὰς Ἁγίας αὐτῶν κεφαλὰς, καὶ ἔτσι οἱ μακάριοι ἔλαβον τὴν Στεφάνου τῶ Μαρτυρίας.

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Βήρυλλος Ἐπίσκοπος Κατάνης ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Διπλᾶ θανὼν Βήρυλλος εὐρατο σέφη,

Βήρυλλος.

„ Ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ Δαιμόνων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκατάγετο ἀπὸ τῶν Ἀντιόχειαν, μαθητὴς ὢν Πέτρου τῶ Ἀποστόλου. Πηγαίνωντας δὲ εἰς τὴν Δύσιν μαζὶ μὲ τὸν Κορυφαῖον ἐχειραπνήθη παρ' αὐτῶ Ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ εὐρισκομένης. Καλῶς δὲ καὶ θεωριῶς ποιμάνας τὸ ποίμνιόν τε, πολλὰς ὠδήγησεν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ ἐποίησε θαύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι ἄξιον εἰδῶν νὰ διηγηθῶμεν ἕνα. Βρύσις ἦν εἰς ἕνα τόπον τῆς Κατάνης, ἡ ὁποῖα ἀνέβλυζε νερὸν πικρὸτατον, τότε δὲ τὴν πικρίαν μετέβαλεν ὁ Ἅγιος εἰς γλυκύτητα διὰ προσευχῆς τῆς. Τῆτα τὸ θαῦμα βλέπωντας ἕνας Ἕλληνας ἄκρος λατρευτῆς τῶν εἰδώλων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, μαζὶ δὲ μὲ ἐκείνον ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Μὲ τὰ ταῦτα λοιπὸν θαυμάσια διαλάμψας ὁ Ἅγιος, καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθῶ, ἐκαίμηθη τὸν εἰς τὴν δικαίαν πρόποντα ὕπνου. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῶ Λείψανον ἐταφιάσθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Κατάνης μεγαλοπρεπῶς, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει διαφόρως ἰατρείας μέχρι τῆς σήμερον εἰς ἐκείνης, ὅπως μετὰ πίστεως αὐτῶ πλησιάζουσιν.

Ὁ Ἅγιος Σεραπίων ὁ ἀπὸ Σιδῶνος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Δὲς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων,

Σεραπίων.

„ Τέλος δίδωσι καὶ τὸ πνεῦμα Κυρίῳ. (2)

Τᾶς πῶν σωῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶ

(1) Οὗτος φαίνεται νὰ ἦναι Θωμᾶς ὁ πρῶτος Κωνσταντινεπόλεως ὁ Διάκονος, καὶ ἔχει ὁ δεύτερος ὁ πατριαρχίας ἐν ἔτει 656. ἐπὶ Κωνσταντῆς. Οἶμαι δὲ ὁ Μελέτιος ὅτι ὁ πρῶτος Θωμᾶς, ἦσαν ἐπὶ Ἡρακλείου καὶ ἐπικρατοῦσαν ἐν ἔτει 607.

(2) Τὸν Βίον αὐτῶ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγον. Σημείωσαι, ὅτι

εἰς τὸν Παράδεισον τῶν Πατέρων γράφεται καὶ τῶ παραπάνω, ἦγεν ὅτι ὁ Ὁσῖος ἕως Σεραπίων, ἦσαν ὡσαν εἰς πικρὸν χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶνα πράγμα τῶ κόσμου τῆς πῶ, ἀλλὰ μόνον ἐφόρει εἰς ἀσινδόν, καὶ εἶχεν εἰς μικρὸν Εὐαγγέλιον. καὶ ἐπὶ ἐγύριζεν εἰς τὴν ἐκεί, ὡσαν εἰς ἀσώματος. Παλαιὰ δὲ εὐρεσκον αὐτῶν τινες εἰς τὸν δρόμον κα-

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΒ. Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Βασιλείᾳ Πρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἐκκλησίας.

„ Σῶαν Προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν ,

Βασίλειος .

„ Τετρημένον δὲ Μάρτυς ἀλγεῖν ἐκ ἔφη .

„ Εἰκάδι δευτέρῃ Βασίλειος ἐτρήθη σέβλας .

Οὗτος ἦτον κατὰ τῆς χρόνης Ἰουλιανῆ τῆ παραβάτε , καὶ Σατορνίνος Ἡγεμόνος Ἀγκύρας , ἐν ἔτει τξβ'. Πρεσβύτερος ὑπάρχων τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ἁγίας Ἐκκλησίας . Διαβαλθεὶς δὲ εἰς τὸν Ἡγεμόνα , παρετάθη εἰς αὐτὸν , καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ ἀρνήται τὸν Χριστὸν , καὶ μὴ πεισθεὶς , κρεμάται ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ τὰς πλευρὰς ξεσχίζεται , καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἀπορρίπτεται . Ἐπειτα εὐγάζεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν , καὶ πάλιν ξεσχίζεται δυνατὰ , καὶ δεθεὶς μὲ σιδηρὰς ἀλύσεις , πάλιν ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν . Μετὰ δὲ ἡμέρας τινος , ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἐπέρνα ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν , ἐπροσφέρθη εἰς αὐτὸν δεδεμένος ὁ Ἅγιος . καὶ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτῆ καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ ἀρνήσῃ τὸν Χριστὸν , παρεδόθη εἰς τὸν Κόμητα Φλαβέντιον διὰ νὰ εὐγάλη λωρία ἀπὸ τὸ σῶμα τῆ Μάρτυρος , τὸ ὁποῖον παρευθὺς ἐτελείωσεν . Ὅθεν ἀφ' ἑ εὐγαλαν πολλὰ λωρία , τόσον ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν μέρη τῆ σώματος τῆ Ἁγίᾳ , ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ὀπισθεν , τὰ ὁποῖα ἐκρέμοντο εἰς τῆς ὤμων τέτα : τότε ὁ γενναῖος ἀδάμας ἀρπάσας ἕνα λωρὶ , καὶ σπάσας αὐτὸ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆ , τὸ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆ Ἰουλιανῆ . Εκείνος δὲ ἐπρόσαξε νὰ πυρώσῃ σέβλας καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακαύσῃ τὸν Μάρτυρα , καὶ νὰ τρυπήσῃ τὴν κοιλίαν καὶ ράχιν καὶ ὅλας τὰς ἀρμονίας τῆ σώματος τῆ . Τέτα δὲ γενομένης , παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τὴν ψυχὴν τῆ εἰς χεῖρας Θεῶ , παρὰ τῆ ὁποῖε ἔλαβε τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ Ἁγίαι Μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Βασίλισσα ξίφει τελειῶνται .

„ Καλλινίκην τέμνει σὺν Βασιλίσῃ ,

Καλλινίκη .

„ Τὰς καλλινίκας καὶ πόλε Βασιλίδας .

Βασίλισσα .

Μνήμη τῆς Ἁγίας Δροσίδος θυγατρὸς τῆ Βασιλέως Τραϊανῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν .

Εἰς τὴν Δροσίδα .

* „ Δροσίς λιπέσα πατρικὴν πᾶσαν σχέσιν ,

Δροσίς .

„ Ἐφεῦρε Χριστὸν ἐν ποθεινὸν θυμῷ .

Εἰς τὰς Κανονικάς .

* „ Εἰ καὶ ἔχωνεύθητε λαμπρὰ Παρθένοι ,

Κανονικάι

„ Ἀλλ' οὐρανὸς οἰκεῖτε νῦν σὺν Ἀγγέλοις ,

εί .

Ὅταν ἐβασίλευεν ὁ Τραϊανὸς ἐν ἔτει ιθθ'. ὄχι μόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐθανάτωνε τῆς τὸν Χριστὸν ὁμολογῶντας Χριστιανῆς , ἀλλὰ καὶ τὰ τέτων τίμια Λεῖψανα ἔρριπτεν ὁ μιαρὸς , μέσα εἰς ἀτίμους καὶ ἀκαθάρτους τόπους . Τότε λοιπὸν ἦτον πέντε γυναικὲς Κανονικάι , ἧτοι καλογραῖαι , αἱ ὁποῖαι ἀσκέμεναι εἰς ἕνα ἀσκητήριον καὶ τὰς ἐντολάς τῆ Θεῶ φυλάττεσαι , κοντὰ εἰς τὰς ἄλλων ἀρετὰς , εἶχον καὶ τέτο ἔργον ἀπαραίτητον : δηλαδὴ τὰ νὰ πέρνουν τὰ Λεῖψανα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων , καὶ νὰ μυρίζουν αὐτὰ μὲ μῦρα καὶ σινδόνα , καὶ ἔττι νὰ τὰ ἐνταφιάζον εἰς τὸ ἀσκητήριον .

καθήμενον καὶ κλαίοντα , καὶ ἠρώπων αὐτὸν , διὰ τί ἔττι κλαίει δόση . Ταῦτα δὲ ἀκούσας , ἐνόμιζον , ὅτι λέγει διὰ χριστιανῶν ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο . Ὁ αὐθεύτης μὴ ἐπιστάθη εἰς ἐμὸν καὶ πλοῦτον ἀσθητῶν . Ὅθεν ρίπτωντες εἰς αὐτὸν ὀλίγον ἑλαιόν , ἔλεγον . λάβε γέρον τὸ ἑλεῖ αὐτὸν καὶ φάγε .

καὶ τὸν πλάτοντα , καὶ ἐγὼ τὸν ἔχασα , καὶ δέλεα νὰ μὲ πει-

τήριον αὐτῶν. Τῆτο δὲ μανθάνουσα Δροσίς ἢ θυγάτηρ τῆ Βασιλέως Τραϊανῆ, ἐπῆγεν εἰς τὰς ἀνωτέρω καλογραίας, ἔχουσα μαζίτης καὶ φορέματα πολυτίμα. (οἱ γὰρ φυλάττοντες τὸ παλάτιον Κεβικελάριοι, ἐκρατήθησαν ἀπὸ ὕπνου βαθῶν, καὶ δὲν αἰσθάνθησαν, ὅταν εὐγῆκεν ἡ Δροσίς ἀπὸ τὸ παλάτιον) παρεκάλει λοιπὸν αὐτὴ τὰς καλογραίας, καὶ ὑπάγεν μαζὶ νὰ πάρει κανένα Λεῖψανον Μάρτυρος.

Ὁ δὲ Ἀδριανὸς ὁ ἀρραβωνιστὸς τῆς Δροσίδος, καὶ σύμβυλος ὢν τῆ πατρός της Βασιλέως, Αὐτοκράτωρ δέσποτα, εἶπε, πρόσαξον νὰ βαλθῆν σρατιῶται διὰ νὰ φυλάττῃν τὰ σώματα τῶν κακοθανάτων Χριστιανῶν, διὰ νὰ μάθωμεν, ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπως κλέπτουσι τέτων τὰ σώματα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπρόσαξε τῆτο νὰ γένη. Ἀγρυπνήσαντες λοιπὸν οἱ φύλακες, ἐπίασαν τὰς πέντε καλογραίας μαζὶ μὲ τὴν θυγατέρα τῆ Βασιλέως Δροσίδα, καὶ τὸ πρῶν ἐπαράσθησαν αὐτὰς εἰς τὸν Βασιλέα. βλέπων δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν θυγατέρα τῆ, ἐξεπλάγη. Ὁθεν ἐπρόσαξε νὰ φυλάττεται αὐτὴ μὲ ἀσφάλειαν, ἴσως καὶ μετανόησῃ. Διὰ δὲ τὰς πέντε καλογραίας ἐπρόσαξε νὰ κατασκευασθῆ ἓνα χωρὶ μὲγάλον ἀπὸ χάλκωμα, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ βαλθῆν αἱ καλογραῖαι. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὰς ἐπρόσαξε νὰ βαλθῆ καὶ χάλκωμα ἀρκετὸν, ἵνα ἀναλύσῃ τὸ χάλκωμα καὶ σμιχθῆ μὲ τὰ ἀναλυθέντα σώματα τῶν καλογραίων, καὶ γένου καὶ τὰ δύο ἓνα μίγμα. Καὶ ἔτσι διὰ τῆ τοιότητος χαλκώματος, κατασκευασθῆν αἱ βάσεις καὶ τὰ πατόματα τῶν χαλκείων ἀγγείων τῆ δημοσίᾳ λατρῆ, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη καινέριον παρ' αὐτῆ, καὶ ἔμελλε νὰ ἀναφθῆ εἰς τὴν ἑορτὴν, τὴν λεγομένην τῶν Ἀπολλωνίων, καὶ νὰ ἐγκαινισθῆ εἰς Θεραπείαν τῶν ὁμοφρόνων τῆ Βασιλέως εἰδωλολατρῶν.

Ταῦτα λοιπὸν ἀφ' ἧ ἐγέναν, καὶ ἀφ' ἧ αἱ τῆ Χριστῆ καλογραῖαι ἔχωνεῦθησαν: τότε ἐκατασκευάσθησαν τὰ χάλκινα ἀγγεῖα τῆ λατρῆ. Ὁθεν ἀναφαν οἱ σρατιῶται τὸ λατρὸν, καὶ ἐκήρυκτον πανταχῆ λέγοντες. Ὅσοι εἴσθε φίλοι τῶν εὐμενῶν Θεῶν, ἔλθετε εἰς τὰ ἐγκαινία τῆ δημοσίᾳ λατρῆ, καὶ εὐθὺς συνέτρεχον ἅπαντες. Ὁ πρῶτος λοιπὸν ὅπως ἦλθεν, εὐθὺς ὅπως ἐπλησίασεν εἰς τὴν πρῶτην πόρταν τῆ λατρῆ, ἔπεσε χαμαὶ, καὶ ἐξεψύχησεν. Ὁμοίως ἔπαθον καὶ ὅσοι ἄλλοι ὕσερα ἀπὸ ἐκεῖνον ἐπλησίασαν. κανένας γὰρ ἀπὸ ὅλους ἐκεῖνους δὲν ἐδυνήθη νὰ ἔμβῃ. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐπροσκάλεσε τὴς λατρευτὰς τῶν Θεῶν τῆ. καὶ εἶπατέ μοι, ἔλεγε πρὸς αὐτῆς, εἶπατέ μοι, μήπως ἐγίνε κανμία μαγεία ἀπὸ τῆς Χριστιανῆς, καὶ διὰ τῆτο δὲν δύναται νὰ ἔμβῃ τινὰς εἰς τὸ λατρὸν; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, οὐχὶ Βασιλεῦ. ἀλλὰ τὰ χάλκινα ἐκεῖνα ἀγγεῖα, ὅπως ἐγέναν ἀπὸ τὰ Λεῖψανα τῶν καλογραίων, ταῦτα ἐποίησαν τὸ θαυμάσιον τῆτο. Ὁθεν πρόσαξον νὰ γένου ἄλλα ἀγγεῖα, καὶ ἔτσι θέλει παύσει ὁ γινόμενος θάνατος. Τῆτῃ δὲ γενομένῃ, εἶπεν ὁ ἀρραβωνιστὸς τῆς Δροσίδος Ἀδριανὸς πρὸς τὸν Βασιλέα, πρόσαξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ χωνευθῆν δεύτερον τὰ πρότερα πατόματα τῶν χαλκῶν ἀγγείων. καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ γένου ἀνδριάντες γυμνοὶ, ἔχοντες τὸ εἶδος τῶν καλογραίων ἐκεῖνων, πρὸς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ ἀνδριάντες αὐτοὶ, νὰ σαθῆν εἰς τὸ δημοσίον λατρὸν τῆς Βασιλείας. Καὶ εὐθὺς ἐπρόσαξεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐγέναν. καὶ ἀφ' οὗ ἐσάθησαν οἱ ἀνδριάντες τῶν καλογραίων εἰς τὸ λατρὸν, βλέπει ὁ Βασιλεὺς καθ' ὕπνον πέντε προβατίνας καθαράς, ὅπως ἔβοσκον μέσα εἰς ἓνα περιβόλι. βλέπει δὲ καὶ ἓνα βοσκὸν φοβερόν, ὅπως ἔβοσκεν αὐτὰς, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Βασιλέα. Ἀσεβέσατε Βασιλεῦ, τὰς καλογραίας, ὅπως ἐσὺ ἐνόμισας νὰ σήσης γυμνὰς εἰς τὸ λατρὸν σε δι' ἀτιμίαν, ταῦτας ὁ καλὸς βοσκὸς Χριστὸς, χωρίσας ἀπὸ λόγῃ σου, τὰς ἔβαλεν εἰς τῆτον τὸν ὠραῖον τόπον τῆ Παραδείσου, εἰς τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ θυγάτηρ σε Δροσίς, ἢ καθαρά τῆ Θεῆ προβατίνα.

Ἐξυπνος δὲ γενομένος ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον αἱ Ἁγίαι γυναῖκες κατεντροπίασαν τὰς βελὰς τῆ. Ὁθεν εἰς πείσμα καὶ ἐνδίκησιν αὐτῶν, πρόσάξει νὰ ἀναφθῆν δύο μεγάλοι φῆρνοι, ἢ καμίγια, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς πόλεως, καὶ αὐτοὶ νὰ

καὶ καίωνται κάθε ἡμέραν. Ἐπρόσθεσε δὲ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπάνω εἰς κάθε φῆρον καὶ καμίνι, ἔχουσαν προσαγὴν βασιλικὴν καὶ περιέχεσαν ταῦτα. „ Ἄνδρες Γαλιλαῖοι οἱ προσκυνῶντες τὸν ἐσαυρωμένον, γλυτώσατε, τὸν μὲν ἑαυτὸν σας ἀπὸ τὰ βάσανα, ἡμᾶς δὲ ἀπὸ κόπης. καὶ κάθε ἓνας ἀπὸ λόγους, ἃς ρίψῃ μόνος τὸν ἑαυτὸν τε ἀκωλύτως μέσα εἰς ὅποιον φῆρον, ἢ καμίνι θελήσῃ. Ταύτην λοιπὸν τὴν προσαγὴν ἀνέσασα ἢ τῷ Θεῷ δέλη Δροσίς, ἢ θυγάτηρ τῷ ἀπανθρώπῳ Βασιλέως, καὶ ὅτι κάθε Χριστιανός, ἀπὸ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην τῷ Χριστῷ φλεγόμενος, ἔρριπτε τὸν ἑαυτὸν τε αυτοθελήτως μέσα εἰς τὲς φῆρας καὶ καμίνια, ἐσήκωσε τὰ ὀμμάτιά της εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἶπε. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τῷ Θεῷ, αἰτίσως καὶ εἶναι θελήματά σε ἅγιον διὰ νὰ σωθῶ, καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὴν μανιώδη θρησκείαν Τραϊανῶ τῷ ἐδικῷ μου πατρὸς, ἐσὺ συνέργησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν νυμφῶνα καὶ ἄρραβωνισμόν τῷ δυσσεβεῖς Ἀδριανῷ, καὶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὅπως εὐρίσκονται καὶ αἱ πέντε καλογραφαί, αἵ τινες μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν φόβον σου. Κοίμισον δὲ μὲ βαθὺν ὕπνον ἐκείνης, ὅπως μὲ φυλάττων, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ φύγω χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶν.

Ταῦτα εἰπῶσα, ἐκδύθη τὰ βασιλικὰ φορέματα ὅπως εἶχε, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ παλάτι ἡσυχᾶ, χωρὶς τινος νὰ τὸ αἰσθανθῆ. Πηγαίνουσα δὲ διὰ νὰ ρίψῃ τὸν ἑαυτὸν της μέσα εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ καμίνια, ἐσοχάσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ εἶπε. Πῶς πηγαίνω εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ ἔχω ἔνδυμα γάμου; ἢτοι χωρὶς νὰ λάβω τὸ Ἅγιον βάπτισμα, χωρὶς τὸ ὅποιον εἶμαι ἀκάθαρτος; ἀλλ' ὦ Βασιλεῦ τῶν Βασιλευόντων Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἰδὲ ἄφησα τὴν Βασιλείαν μου διὰ τὴν ἐδικὴν σε ἀγάπην, ἵνα καταστήσῃς με πορτάρισαν τῆς ἐδικῆς σου Βασιλείας. Σὺ λοιπὸν, ὅπως διὰ λόγους μας ἐβαπτίσθης, βάπτισον καὶ ἐμένα μὲ Πνεῦμα Ἅγιον. Εὐθύς δὲ ὅπου εἶπε ταῦτα, εὐγαλε τὸ μῦρον ὅπου ἐβάσταζεν ἀπὸ τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἄλειψε τὸν ἑαυτὸν της. Ἐπειτα ἐβαπτίσθη εἰς ἓνα ἀπὸ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων καμαροειδῆς λάκκους, καὶ εἶπε. Βαπτίζεται ἢ δέλη τῷ Θεῷ Δροσίς εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὸς καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματος. καὶ φυλάξασα τὸν ἑαυτὸν της ἑπτὰ ἡμέρας, ἔτρωγε τροφήν, τὴν ὅποιαν τῆς ἔφερον Ἄγγελος Κυρίου. Τινὲς δὲ φιλόχριστοι Χριστιανοὶ εὐρόντες αὐτὴν, ἔμαθον τὰ περὶ αὐτῆς πάντα, καθὼς ἐκείνη ἢ μακαρία τὰ ἐδιηγῆθη εἰς αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, παρακαλῶσα τὸν Θεὸν καὶ προσευχομένη, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ, τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἀπηλλῆθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τῷ Ἁγίῳ νέῳ Ὁσιομάρτυρος Εὐθύμιος, τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐν ἔτει αωιδ'. Ζίφει τελειῖται.

„ Βαίᾳ κρατῶν, ἢ δὲ Σταυρὸν παμμάκαρ,

* Εὐθύμιος.

„ Εὐθύμος Εὐθύμιε, χωρεῖς πρὸς Ζίφος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

~~~~~

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Νίκωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτυρισάντων μαθητῶν αὐτοῦ, ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.

Εἰς τὸν Νίκωνα.

„ Νίκης Στεφάνος εὐτρεπίζει σοι Νίκων,

Νίκων.

„ Βραβεὺς Στεφάνων. Θνήσκε λοιπὸν τῷ Ζίφει.

„ Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ Νίκων Ζίφει κράτα δῶκεν.

Εἰς τὲς ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.

„ Ἐνὸς δέοντος πένταρας συμμαρτύρων,

Μάρτυρες ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.

„ Διὰ Ζίφους κτείνουσι πεντηκοντάδας.

Ὅπως ὁ Ἅγιος Νίκων ἦτον κατὰ τῆς καιρῆς τῷ Ἡγεμόνῳ Κυρτιανῷ. ἐκατάγετο δὲ ἀπὸ τὴν ἑπαρ-

ἐπαρχίαν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, ὠραῖος εἰς τὸ σωματικὸν κάλλος, λαμπρὸς εἰς τὴν ὄψιν, καὶ φοβερὸς εἰς τὰς πολέμους. Υἱὸς πατρὸς μὲν, Ἕλληνας, μητρὸς δὲ, Χριστιανῆς. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ τῷ τότε καιρῷ ἐσυγκροτήθη μέγας πόλεμος, καὶ ἠκολούθησεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀγῶν δυνάτος, ἐνθυμήθη ὁ μακάριος τὰς διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς τῆς μητρός τε. Ὄθεν σφραζάσας ἀπὸ βράχους καρδίας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, βοήθει μοι, καὶ μὲ τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς Σταυροῦ ἀρματώσας πᾶν ἑαυτὸν τε, ὥρμησεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν. καὶ ἄλλως μὲν, ἐκτύπα μὲ τὴν μάχαιραν, ἄλλως δὲ, ἐπλήγονε μὲ τὸ κοντάρι, καὶ δὲν ἀφῆκεν αὐτὴς, ἕως ὅπως τὴν ἐνίκησεν ὅλως, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φύγῃ κατησχυμένοι. Ἐξεπλάγησαν δὲ ὅλοι διὰ τὴν μεγάλην ἀνδραγαδίαν ταύτην. Ὄθεν ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὰ πράγματα, καθὼς οἱ Νεαπολίται οἱ συμπατριῶταί τε τὰ ἤθελαν: διὰ τῆτο καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὰ ὀσπήτιά των, μαζὶ μὲ τὴν ὁποῖαν ἐγύρισε καὶ ὁ Νίκων εἰς πᾶν οἶκόν τε.

Εἶτα φανερώσας εἰς τὴν μητέρα τε τὸν σκοπὸν, ὅπως εἶχε διὰ νὰ βαπτισθῆ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Φθάσας δὲ εἰς τὴν νῆσον τὴν καλυμένην Χίου, ἀνέβη εἰς τὸ ἐκεῖνης βουνόν, καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτὸ ἑπτὰ ἡμέρας, καταγιγόμενος εἰς νηθείας, ἀγρυπνίας, καὶ προσευχάς. Ὄθεν λαμβάνει καλὰ εὐαγγέλια ἀπὸ Θεῖον Ἀγγελοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἕνα ράβδι καὶ τῷ εἶπεν. ὅτι νὰ καταβῆ κάτω εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁμοῦ μὲ τὴν ράβδον ὅπως τῷ ἔδωκε. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁ Ἅγιος, εὐρήκε καίκιον, καὶ ἐμβὰς εἰς αὐτὸ, διὰ δύο ἡμερῶν ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τῷ Γάνε. Καὶ ἐκεῖ κατὰ συγκυρίαν ἀπάντησεν αὐτὸν ἕνας Ἐπίσκοπος εἰς σχῆμα Μοναχῆ, ὁ ὁποῖος πιάσας αὐτὸν ἀπὸ τὸ χεῖρι, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐκατέκειτο, καὶ κατηχῆσας αὐτὸν, τὸν ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἐκοινωνήσεν αὐτὸν ἐκ τῶν Θεῶν Μυστηρίων. Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέραςαν τρεῖς χρόνοι, τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον, ἔπειτα τὸν ἐχειροτόνησε καὶ Ἐπίσκοπον.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ πολλοὶ ἀδελφοί, ἧτοι ἑκατὸν ἐννεήκοντα, ἔλαβε τὴν προσασίαν τέτων καὶ ἠγεμενίαν ὁ ἱερός Νίκων. Ἐπειτα πέρωντας αὐτὴς ὅλως, ἐπῆγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. καὶ ἀφ' ἧς εἶδε τὴν μητέρα τε, καὶ ἐνταφιάσεν αὐτὴν ἀποθανῆσαν, τότε ἐπῆγεν εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον βουνὸν τῷ Ταυρομενίᾳ, ἀποκτῶντας ἀκόμη καὶ ἄλλως ἐννέα μαθητὰς. Ὁ δὲ ἠγεμὼν τῆς Σικελίας μαθὼν τὰ περὶ τῷ Ἁγίῳ, ἐπαράσθησεν αὐτὸν ἔμπροσθέν τε, ὁμοῦ μὲ ὅλως τοῦς ἑκατὸν ἐννεήκοντα ἐννέα μαθητὰς τε. Ἀφ' ἧς δὲ ἐρώτησεν αὐτὴς εἰ ἀρνῆνται τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν ἐπέισθησαν: τότε προσάξει νὰ ταυσοθῆν κατὰ γῆς καὶ μὲ πληγὰς νὰ κατακοπῆν, καὶ τελευταῖον, ἐπρόσαξε καὶ τὴν ἀπεκεφάλισαν. Τὸν δὲ Ἅγιον Νίκωνα ἐξάπλωσαν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τῷ σώματι, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας ἔκαυσαν αὐτὸν. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ὑποξύγια ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔσυραν τὸν Ἅγιον κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἔρριψαν κάτω εἰς ἕνα κρημνόν. Μετὰ ταῦτα, ἐκτύπησαν τὸ σῶμα τῷ Μάρτυρος μὲ τὰς πέτρας, καὶ ἔκοψαν τὴν γλῶσάν τε, καὶ τελευταῖον τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔτιος ἔλαβεν ὁ μακάριος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δομέτιος ξίφει πελειῖται.

„ Ὅργᾳ κατοῖσαι τὴν σπάθην Δομετίς,

Δομέτιος.

„ Ὁ δεινὸν ἔτος εἰσορῶν σπαθηφόρος.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Λευκᾶς ὁ ἐν Μιτυλήνῃ Μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος α ω β'. ἀγχόνη πελειῖται. (2)

✠ „ Λε-

(1) Περὶ τῆς γραφῆς ἐδῶ παρὰ τῷ πετυπημένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῷ νεοφανοῦς καὶ Θαυματουργῆ. Τὸσο γὰρ ἔγραψεν κατὰ τὴν εὐδαιμόνητον Μαρτίῳ, ὅτε καὶ εὐραπίζεται.

(2) Τὸ Μαρτύριον τῆς ὁρᾶς εἰς τὸ νέον Λευκαίου.

* „ Λικῆς Ὁσίου ἐκ δὲ τῆ ξίφους πέλει ,

„ Συνδιασώτης τοῦ χορῶ τῶν Μαρτύρων .

* Λικῆς .

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΔ'. Μνήμη τῆ Ὁσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν Ἀρτέμωνος Ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισιδείας . (1)

„ Τὴν σάρκα ρίψας ὡς ἔλυτρον Ἀρτέμων ,

Ἀρτέμων .

„ Οὐ γῆς ἔχωντι σέλλεται τὴν πρὸς πόλον .

„ Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἐδέξατο Ἀρτέμων Ἐδέμ .

Ὁστος ὁ μακάριος Ἀρτέμων ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Σελεύκειαν τῆς Πισιδείας, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη κατὰ τὴς χρόνους τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων . Ὄταν γὰρ ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος ἐπεριπάτει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, κηρύττων τὸν λόγον τῆ Εὐαγγελίᾳ, τότε εὐρῶν καὶ πᾶπεν τὸν Ἅγιον, ἐκατάσκησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον τῆς πόλεως ἐκεῖνης . ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπεν ὁ λύχνος νὰ κρύπτεται ὑποκάτω εἰς τὸ μῶδιον . Ὄθεν ἔτος καλῶς τὸ ἐδικὸν τῆ ἐποίμανε ποιμνιον, γενόμενος εἰς ὅλης τῆς χρείαν ἔχοντας λιμένας σωτήριος, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, προνοητής . τῶν πτωχῶν, βοηθός . τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματῶν, ἰατρός . Με ταῦτα λοιπὸν τὰ θεάρεστα ἔργα διαπεράσας τὴν ζωὴν τῆ ὁ τρισόλβιος εἰς γῆρας βαθὺ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμωνος Πρεσβυτέρου Λαοδικείας .

„ Κόσμος μετασὰς καὶ Θεῷ προσεγγίσας ,

Ἀρτέμων .

„ Σὸς εἰμι καὶ σῶσόν με φησιν Ἀρτέμων .

* Ὄταν ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὰ διακόσια ὀγδοονταπέντε ἔτη ἕως εἰς τὰ τριακόσια πέντε : τότε ἐσάλθησαν προσάγματα Βασιλικὰ διὰ μέσας ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων εἰς κάθε πόλιν καὶ χώραν, διορίζοντα νὰ προσφέρῃν ὅλοι θυσίας καὶ σπονδὰς εἰς τὰ εἰδῶλα . Ὄθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ἐσάλθη εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας ἕνας Κόμης (2) ὀνόματι Πατρίκιος, ὅς τις ἐβίαξεν ὅλης τῆς Χριστιανῆς, νὰ θυσιάξῃν εἰς τῆς ψευδωνύμου Θεῆς, καθὼς ἐπροσάχθη . Τέτοιο δὲ μαθὼν Σισίνιος ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος, ὁμῆ με τὸν Πρεσβύτερον τῆτον Ἀρτέμονα, ἐπῆραν μερικῆς Χριστιανῆς, καὶ ἐπῆγαν τὴν νύκτα μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς ψευδοθεῆς Ἀρτέμιδος . Καὶ τζακίσαντες τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα εἰδῶλα, τὸ τῆ Ἀπόλλωνος λέγω καὶ τῆ Ἀσκληπιῆ, κατέκαυσαν αὐτὰ, καὶ τὰ ἔκαμαν σάκην . Ἀφάνισαν δὲ καὶ τῆς ἐκεῖ εὐρισκόμενης δράκοντας, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἔλεγον, κατὰ μὲν τὸ μᾶκρος, ἦτον πῆχες ὀγδοῦντα, κατὰ δὲ τὸ πλάτος, ἦτον πῆχες εἰκοσιν . Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Κόμης ἐγέμισεν ἀπὸ θυμῶν, καὶ πέρνωντας μαζίτω πλῆθος λαῶν, εὐγῆκεν ὁμῆ με αὐτῆς ἔξω τῆς πόλεως, καθήμενος ἐπάνω εἰς βασιλικὸν ἄλογον, καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν . Ἐνα μὲν, διὰ νὰ σφάξῃν ὅλης τῆς Χριστιανῆς . καὶ ἄλλο δὲ, διὰ νὰ κατακόψῃν μεληδὸν τὸν Σισίνιον καὶ τὸν Ἀρτέμονα .

(1) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ σοῖς Μηναιαῖς, καὶ ἡ Μνήμη τῆ Ἁγίᾳ Ἰακώβῃ Ἐπισκόπῳ τῆ ὁμοιογενεῖ . τῆς γὰρ ἡ Μνήμη τελεῖται κατὰ τὴν εἰκοσὴν αὐτῆς τῆς Μαρτίᾳ, ὅπου καὶ ὁ Σωμάριον αὐτῆς γράφεται . Ὄθεν ἀντὶ τούτου, ἐγράφη ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων ὁ Σελευκείας Ἐπίσκοπος . Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὴν προορτίον ταύτῃ ἡμέραν τῆ Εὐαγγελισμῶ, λόγος σφίζεται ἐν τῷ δούτέρῳ Παιτηγρικῷ τῆς Ἱερῆς Μοιῆς τῆ Βασιλαίδις Ἀδανασιῶ

τοῦ Μεγάλου, ἐ ἡ ἀρχῇ, τοῖς θεῖς Ἱεροκήρυκας, ἐ πρὸς τὴν ἀσθενείαν τῆς ἀκροάσεως δὲ ἀποβλέπειν .

(2) Κόμης ἕνα λέξις Λατινικῆ, καὶ ἑρμηνεύεται κυρία, ὁ ἀκόλουθος καὶ συνοδοιπόρος καὶ ὁπαδός . Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἑπάρχον καὶ ἡγεμόνα, καὶ ἐνίοτε σημαίνει τὸν ἀρχιερέως ἡγεμόνα, καὶ ἴσως αἰσθητοὶ σημαίνοντες ἔχει καὶ ὁ Κόμης ἐπὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς τῆς ἐρατῆς .

πέμονα. Ὄταν δὲ ἐπλησίαζε κοντὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤλθεν ἕνας φόβος καὶ τρόμος εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ μίαν θερμασίαν, τόσοσ δυνατὴν, ὥστε ὁπῆ, ἔβαλον αὐτὸν εἰς κλίνην, καὶ τὸν ἐγύρισαν σπικωτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς ἄκραν παλαιπωρίαν καὶ ἀδυναμίαν σώματος, ἐμύνησεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον ταῦτα. Παρακάλεσον τὸν Θεὸν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ θέλω σε κάμω ἕνα χρυσοῦν ἀνδριάντα, τὸν ὁποῖον θέλω στήσω εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀντέγραψεν αὐτῷ, τὸ χρυσίον σε ἄς ἦναι ἐδικόν σε, ἀνίσως δὲ πιεύσης εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν με, ἤξευρε, ὅτι εὐθύς θέλει σε ἰατρεύσει. Ὁ δὲ Κόμης ἔγραψεν εἰς αὐτὸν, πιεύω εἰς τὸν Θεόν, μόνου ἀνίσως καὶ με ἰατρεύει. καὶ ὡ τῆ θαύματος! εὐθύς ἰατρεύθη καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην.

Περιπατῶν λοιπὸν ἔπερ καὶ πηγαίνωντας εἰς τὴν Καισάρειαν, ἕως τρία μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, ἀπάντησε τὸν πρεσβύτερον Ἅγιον Ἀρτέμονα εἰς τὸν ὁποῖον ἠκολέθην δύο ἐλάφια, καὶ ἕξι ἄγριοι γαιδάροι, καὶ λέγει αὐτῷ, πῶς ἐπίασες τὰ ζῶα αὐτά; ὁ δὲ Ἀρτέμων ἀπεκρίθη. με τὸν λόγον τῆ Χριστῆ με τὰ ἐπίασα. καὶ ὁ Κόμης λέγει. λοιπὸν Χριστιανὸς εἶσαι; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. ἀπὸ τὴν νεαράν με ἠλικίαν εἶμαι Χριστιανός. Τότε ἐπίασεν αὐτὸν ὁ Κόμης, καὶ δέσας με δύο ἀλυσίδας, τὸν ἐπαράδωκεν εἰς δύο στρατιώτας, καὶ ἐπρόσασε νὰ τὸν ἀκολοθῆ ὀπίσω ἕως ὁπῆ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν Καισάρειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος καταβαρυνθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμά καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἐγύρισεν εἰς τὰ ζῶα ὁπῆ τὸν ἠκολέθην, καὶ λέγει εἰς αὐτὰ, πηγαίνετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον. καὶ εὐθύς, ὡσάν λογικά, ὑπήκουσαν καὶ ἐπῆγαν. Βλέπον δὲ ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος, ἐρώτησε τὸν πορτάρην λέγων, ἀπὸ πῆ ἤλθον ἐδῶ τὰ ζῶα ταῦτα; τότε κατὰ προσαγὴν Θεῶ, ἔλαβεν ἀνθρωπίνην φωνὴν ἕνα ἐλάφι καὶ εἶπεν. Ὁ δεῖλος τῆ Θεῶ Ἀρτέμων ἐπίσθη ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ Κόμην, καὶ φέρνεται δεμένος εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅθεν ἐπρόσασεν ἡμᾶς τὰ ζῶα, νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ διὰ νὰ σοὶ δώσωμεν εἰδισιν. Ἀκίστας δὲ ὁ Ἐπίσκοπος νὰ λαλῆ τὰ ζῶον, ἔγινεν ἕκθαμβος. Ὁθεν καλέσας Φιλέαν τὸν Διάκονον, ἀπέσειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Καισάρειαν λέγων. πήγαινε καὶ μάθε, ἀνίσως ἦναι ἀληθινὰ αὐτὰ ὁπῆ ἠέσαμεν ἀπὸ τὰ ἐλάφι. Πηγαίνωντας δὲ, εὔρε τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀφ' ἧ ἐχαριετίσθησαν ἀναμεταξύτων, ἐπρόσασαν αὐτῆς οἱ φύλακες νὰ μακρυνθῆν ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐκάθισεν ὁ Κόμης εἰς τὸ κριτήριον, καὶ φέρει ἐπροσθέν τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, τίμησον τὸ γηρατειόν σε ἀνθρώπε, καὶ θυσιάσον εἰς τῆς Θεῶ. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη. δεκαεξέ χρόνος ἐπέρασα ἀναγκάσης, διαβάξωντας τὰς ἱεράς Βίβλους ἐν τῷ Ναῶ τῆ Θεῶ, εἰς ἐπήκουσιν πάντων. εἰκοσιαντὴ δὲ χρόνος ἐποίησα Διάκονος Χριστῆ, ἀναγκώσκων εἰς τὸν λαὸν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια. καὶ τριαντατρεῖς χρόνος πῶρα ἔχω, ὁπῆ εἶμαι Πρεσβύτερος καὶ ἱερεὺς, διδάσκωντας καὶ κηρύττωντας τὴν τῆ Χριστῆ με δύναμιν καὶ Θεότητα, καὶ πῶρα μοι λέγεις νὰ θυσιάσω εἰς τὸν ὁμοῖόν σε ἀνάσθητον Δαίμονα; μὴ γένοιτό μοι τῆτο εἰς τὸν αἰῶνα!

Ταῦτα ἀκίστας ὁ Κόμης ἐπαράθη ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ πυρώσας δυνατὰ μίαν σκάραν, ἀπλωσε τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα ἐπάνω εἰς αὐτήν. πονῶντας δὲ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸ καύσιμον τῆς φωτίας, ἐσηκώσε τὰ ὀμμάτιά τε εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, μὴ ἀφήσης τῆτον τὸν μιαρὸν Κόμην, νὰ γελάσῃ εἰς ἐμένα τὸν δεῖλόν σε. Ἀλλὰ σὺ ἤξεύρωντας, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὴν ἐδικήν σε ἀγάπην, δός μοι ὑπομονὴν, ἵνα τελείως κάμω αὐτὸν νὰ ἐντραπῆ. Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγοντες τῆ Ἁγίῃ, ἰδὲ ἔφθασε καὶ τὸ ἐλάφι, ὁπῆ ἐσάλθη εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον καὶ ἐλάλησε, τὸ ὁποῖον ἐλθὼν, ἔγλυψε με τὴν γλῶσσάν τε τὰς πληγὰς τῶν Ἀγίων. καὶ κατὰ προσαγὴν Θεῶ, λέγει εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν. (εἰδὲν γὰρ ἀδύνατον εἶναι εἰς τὸν Θεόν.) τί δὲ εἶπε τὸ ἐλάφι; „ Ἠξευρε ὡ ἀσεβέσατε Κόμην, ὅτι ὁ μὲν δεῖλος τῆ Θεοῦ Ἀρτέμων, ταχέως θέλει βοηθῆθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν. εἰσὺ δὲ δι' αὐτὸν ἔχεις νὰ καταδικασθῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον Θεόν. Ἐπειδὴ δύο ὄρνεα θέλουν σε ἀρπάσεν, καὶ ἔχουν νὰ σε βάλλουν μέσα εἰς

„ τὸ καζάνι ὅπε βράζει, καὶ αἱ σάρκες σε θέλουν ἀναλύσει καὶ νὰ γένων ὡσάν χυλός, διὰ τί
 „ ἐφάνης ἀχάριστος. Ἔνα μὲν, διὰ τί τὸν Θεόν, ὅπε ὠμολόγησας καὶ ἐπίστευσας διὰ τί σε ἰατρευ-
 „ σε, τῆτον πάλιν ἀνήθης. καὶ ἄλλο δέ, διὰ τί τὸν δίκαιον ἄνθρωπον Ἀρτέμονα, ἀπανθρῶ-
 „ πως ἐβασάνισας. Ταῦτα δὲ ὁ Κόμης ἀνέσας ἀπὸ τὸ ἐλάφι, ἐθυμώθη πολλὰ, διὰ τί
 ἐλέγχθη ἀπὸ ἓνα ἄγριον ζῶον. Ὁθεν προσάζει τῆς σρατιώταις νὰ τὸ σαϊτεύσων, τὸ δὲ ἐλά-
 φι ἐπίδησε κοντὰ εἰς τὸν ἄρχοντα, ὅπε ἦτον συγκαθέδρος μὲ τὸν Κόμην, καὶ ἔτξι ἐγλύτω-
 σεν ἀπὸ τὴν σαίταν, καὶ ἔφυγεν ἔξω. Ὁ δὲ συγκαθέδρος τῆ Κόμης δεχθεὶς τὴν σαίταν, καὶ
 θανατηφόρος ἀπὸ αὐτὴν πληγωθεὶς, ἀπέριψε τὴν μιανάν τε ψυχὴν. Ὁ δὲ Κόμης τῆτον ἰδὼν, ἐλυ-
 πήθη καὶ ἀνεχώρησεν. ἔβαλεν ὁμως πάλιν τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν δὲ ἐρχομέ-
 νην ἡμέραν ἐπρόσῆξεν ὁ Κόμης νὰ βαλθῆ πιάσα μέσα εἰς καζάνι καὶ νὰ βράσῃ δυνατὰ, ἐπει-
 πα νὰ βαλθῆ μέσα εἰς αὐτὴν ὁ Ἅγιος κατακέφαλα. Τῆτε δὲ γενομένως, ἐπῆγαν οἱ σρατιώται
 εἰς τὸν Κόμην λέγοντες, ὅτι ἡ πιάσα ἔβρασε δυνατὰ. ὁ δὲ Κόμης δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἔλε-
 γεν, ὅτι νὰ ὑπάγῃ μόνος νὰ ἰδῆ μὲ τῆς ἰδίης τε ὀφθαλμῶς, καὶ τότε νὰ βεβαιωθῆ τὴν ἀλή-
 θειαν. Καβαλιεύσας λοιπὸν ἓνα ἄλογον, ἔπρεξεν ἴσα εἰς τὸ καζάνι, καὶ ὅταν ἐπῆγες κοντὰ
 εἰς αὐτὸ, τότε, ὡ τῆ θαύματος! αἰφνιδίως ἦλθον δύο Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς σχῆμα
 ἀετῶν, καὶ ἀρπάσαντες τὸν Κόμην ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἔβαλον αὐτὸν μέσα εἰς τὸ καζάνι. καὶ
 πῶσον ἀνέλυσε καὶ ἐχωνεύθη ὅλον τὸ σῶμά τε, ὡσε ὅπε εἰς κόκκαλον ἔμεινεν.

Τῆτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ σρατιώται καὶ ὅλος ὁ λαός, ἐξέστησαν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς
 ἔφυγον. Ἐμεινε δὲ μόνος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπε ἐσέκειτο, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.
 ὅς τις προσευχηθεὶς, εὐγαλεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον πληθὸς νερῶ. Τῆτο βλέποντες Βιτάλιος ὁ
 ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἐκατηχῆθησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ ἐβαπτίσθησαν. Τὴν νύκτα
 δὲ ἐκεῖνη ἦλθε φωνὴ εἰς τὸν Ἅγιον λέγουσα. εὐγα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην, καὶ πῆγαντε
 εἰς τὴν σράταν τὴν φέρεσαν εἰς τῆς παραθαλασσίας τόπους τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐκεῖ θέλεις
 καθαρίσεις πολλὰς ἀπὸ δαιμόνια, καὶ ἀπὸ διαφορῆς ἀσθενείας, καὶ πολλοὶ διὰ μέσσω σε ἔχων νὰ
 φωτισθῶν καὶ νὰ δοξάσων τὸν Θεόν. Ὁθεν ὁ Ἅγιος κατηχῆσας ἐκεῖ πολλὰς, καὶ ἀποχαιρετίσας
 αὐτὰς ἐκαβαλιεύσεν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄγριογάδαρον, καὶ ἐπῆγανεν ἐκεῖ, ὅπε ἡ θεία φωνὴ τὸν ἐδί-
 δαξεν. ἀρπαγείς δὲ ἀπὸ θεῖον Ἄγγελον, ἐπῆγε παρευθὺς εἰς τὸν τόπον, ὅπε ἀπεκαλύφ-
 θη. Πολλὰ δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐποίησεν ἐκεῖ μὲ τὴν δύναμιν τῆ Θεῶ, καὶ πολλὰς ἐφωτί-
 σε καὶ ὠδήγησε πρὸς Θεόν. Ὑστερον δὲ κρατηθεὶς ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρας, ἀπεκεφαλίσθη ὁ μα-
 κάριος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζαχαρίας ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (1)

„ Θεῶ πρὸς ἰσχύν, ἐξομοιωθεὶς Πάτερ,

„ Υἱῶ Θεῶ σύγκληρος ἐκσὰς γῆς γίνῃ.

Ζαχαρίας.

Οἱ

(1) Ὁ Ὅσιος ἄγιος Ζαχαρίας φέρεται νὰ ἦναι ὁ χαρ-
 τωμένος ἐκάνος ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Κασσιανῶ, ὁ ἐρταζόμε-
 νος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τεταρτίαν τῆ Νοεμβρίου. Ὅς τις
 παιδίον ὦν, ἐπῆγε μετὰ τῶ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Σκητιν
 καὶ ἐγένετο Μοναχός. καὶ εἰς πόλιν ἀκρόποτα παπινώσεως καὶ
 ἀρετῆς ἐφθασεν, εἰς τρόπον ὅτι ἠξιώθη νὰ ἔχῃ εἰς τὴν
 ψυχῶν τῶ ἐγκάστικον τὴν χάριν τῆ Παναγίης Πνεύματος,
 καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα ἐφλέγετο ὑπ' αὐτοῦ ἡ καρδία τε, ὡς
 γράφεται ἐν τῷ Γεροντικῷ.

Ὁθεν πολλοὶ μεγάλοι Πατέρες καὶ γέροντες, ἐρώτων αὐ-
 τὸν διὰ νὰ μάθων, γνωρίζοντες, πῶς ἀνεπαύσω εἰς αὐτὸν
 τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Διὰ τῆτο ἀναγινώσκοντες εἰς τὸν
 Εὐαγγελικόν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Μακάριος ἠρώτησεν αὐτὸν λέ-

γων. Εἰπέ μοι ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τῶ Μοναχῶ; ὁ δὲ Ζα-
 χαρίας ἀπεκρίθη, ἐμὲ ἐρώτῃς Πάτερ; λέγει ὁ Ἀββᾶς
 Μακάριος, πληροφοροῦμαι εἰς σέ σέκνον Ζαχαρία, διὰ τί
 εὐσας μὲ παρακινεῖ ἔσθωδεν νὰ σὲ ἐρωτήσω. εἶπε δὲ ὁ Ζα-
 χαρίας. Τὸ κατ' ἐμὲ Πάτερ, τὸ εἶναι βιάζεσθαι εἰς
 πάντα, τῆτο εἶναι τὸ ἔργον τῶ Μοναχῶ. (σελ. 228.)

Ὁμοίως καὶ σελ. 278. τῆ αὐτῆ ἀναγινώσκοντες, ὅτι ὁ
 Ἀββᾶ Μωϋσῆς ἠρώτησε τὸν Ζαχαρίαν τῶτον. Εἰπέ μοι
 τί ποιῶ; ἀκῆσας δὲ ὁ Ζαχαρίας ἐρίψε τὸν ἐκφυρῶν
 εἰς τὰς πόδας τῶ Ἀββᾶ Μωϋσεῶς λέγων. Σὺ μὲ ἐρώτῃς
 Πάτερ; λέγει αὐτῷ ὁ γέρον. Πιστεύσόν μοι σέκνον Ζαχα-
 ρία, εἶδον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατελθόν ἐπὶ σέ, καὶ ἐκ
 ὧν ἀναγκάζομαι ἐρωτήσαι σε. Λαβὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας τὸ
 κν-

τὴν φιλόσοφος, θεωρῶν τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτῆ, ὅπως κατετυραννεῖτο ἀπὸ τὸν Διάβολου, καὶ κατεσύρετο εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, καὶ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν ὑπέκειτο, ἠθέλησε νὰ ἀποσείλῃ τὸν Υἱόν τε τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ νὰ λυτρώσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆ Διαβόλου. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ μὴ ἤξεύρῃ τὸ μυστήριον τῆτο, ὄχι μόνον ὁ Σατανᾶς, ἀλλ' ἔδὲ αὐταὶ αἱ Οὐράνιαι Δυνάμεις, (1) διὰ τῆτο ἐνεπιστεύθη τὸ μυστήριον αὐτὸ εἰς ἓνα Ἀρχάγγελον: ἦτοι εἰς τὸν ἐνδοξότατον Γαβριήλ. Προσκονομήσῃ δὲ νὰ γεννηθῇ καὶ ἡ Ἁγία Παρθένος Μαρία, καὶ νὰ φυλαχθῇ καθαρά, ὡς ἀξία τῆ τοιούτου μεγάλης μυστηρίου καὶ παγκοσμίου καλῆ. Ὁθεν ἐλθὼν ὁ Ἄγγελος εἰς πόλιν Ναζαρέτ, εἶπεν αὐτῇ, Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἡ δὲ Παρθένος ὕστερον ἀπὸ ἄλλα λόγια, εἶπε τελευταῖον πρὸς τὸν Ἄγγελον, Ἴδὲ ἡ δέλι Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ εὐθύς μὲ τὸν λόγον τῆτον συνέλαβεν, ὑπερφῶς ἐν τῇ ἀχράντῳ κοιλίᾳ της, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τῆ Θεῶ, τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν καὶ δύναμιν αὐτῆ, μὲ τὴν ἐπισκίασιν αὐτῆ τῆ ἰδίᾳ Λόγου τῆ Θεῶ, καὶ μὲ τὴν ἐπέλευσιν τῆ Παναγίας Πνεύματος. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐτελέσθησαν οἰκονομικῶς ἅπαντα τὰ μυστήρια τῆ Θεῶ Λόγου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν. (2) (ὄρα εἰς τὸν Θεσσαυρὸν τῆ πεζογράφου Δαμασκηνῆ, καὶ εἰς τὸν Μηνιάτην, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὴν Σαγήνην, καὶ εἰς τὸν Κωφικόν, καὶ εἰς τὴν Κατήχησιν τῆ Στεφάνου.)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Σεννέφιος ὁ Σήμεοφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Τὸ σῆμα κρύπτει σῶμα τῆ Σεννεφίᾳ, * Σεννέφιος.
 „ Σήμεῖα τῆ δεῖξαντος ἐν βίῳ ξένα.

* Αἱ

(1) Ὁ δὲ Θεοφόρος Μάξιμος ἐν τῇ μβ. ἐρωτήσας ἕως ἐπὶ λέξεως λέγει „ Ἐπειδὴ τινες ἀποροῦσιν, ὅτι πῶς καθεῖν λέγεται πρὸς Οὐράνιαις Δυνάμεις ἢ τοῦ Κυρίου ἀνθρώπων, ὅταν ἄριστοι, ὅτι καὶ αἱ προφηταὶ αἱ πρὸ τοῦ Κυρίου, δι' Ἀγγέλων γεγονόςαι, καὶ τὴν σύλληψιν πρὸς Παρθένου ὁ Γαβριήλ διαγγελλίεσθαι, καὶ τοῦ Ποιμένας Ἀγγέλου μυστηριώδεις ἀπόκρυφαι. Ὅτι μὲν ἠδισαν οἱ Ἀγγελοὶ τῶν μέλλουσιν ἐσεσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου ἀνθρώπων, ἢ δὲ ἀμφιβάλλειν. Ἐκείνο δὲ ἔλαθεν αὐτοὺς ἢ ἀκατήχητος τοῦ Κυρίου σύλληψις, καὶ ὁ τρόπος. Πῶς ὅλος ἐν τῷ Πατρὶ ὄν, καὶ ὅλος ὄν ἐν πᾶσι, καὶ πάντα πληρῶν, ὅλος ὡς ἐν τῇ γαστρὶ πρὸς Παρθένου.

(2) Σημεῖομεν ἐν τῷδε, ὅτι ἐάν τύχη ἢ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὴν μεγάλην Ἑβδομάδα, εἰς οἶνον μόνον καὶ ἔλαιον γίνεται κατὰ τὴν σύληψιν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ὄψιον διὰ τὸ ἀδέσιμον τῶν πρὸς τὸν Κυρίου, καθὼς πάντα καὶ Τυπικὰ συμφώνως διαρρίθουσι. Καὶ ὁ θεὸς Νικηφόρος ἐν τῷ πέμπτῳ αὐτοῦ Κανόνι λέγει, ὅτι ἀνίσως τύχη ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἢ τῇ μεγάλῃ Παρασκηνῇ, δὲν ἀμαρτανόμεν ἀνίσως κατὰ τὴν σύληψιν καὶ ὄψιον. Ἀληθῶς μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἐστὶν ὁ θεὸς Νικηφόρος. Ἐπειδὴ ὅμως ὅλα τὰ Τυπικὰ οὕτως ἀποφασίζεν, καὶ Ἄγιοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἕνα καὶ ἐκάνοι, ὅπου ἐγραψάν τὰ Τυπικὰ, καὶ ἀρχαιότεροι ἀκόμη καὶ τοῦ θεοῦ Νικηφόρου, ἐστὶν λογῆς ἕνα ὁ Σάββας, ὁ θεὸς Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Χαρίτων, ὁ Εὐθύμιος, ὁ Κυριακός, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, διὰ τοῦτο προτιμῶμεν τὴν κοινὴν τῶν Πατέρων ὁμοφωνίαν. Καὶ μάλα διὰ τὸ ὑποτιθέμεν, μή τις ἦεν κένενος κοιλιδούλης προσδήκη πρὸς ὄψιον. Ἐπειδὴ δύσκολα πιστεύομεν, ὅτι ἕνας πρὸς ἄλλο Ἄγιος νὰ εἴπῃ ἐναντία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διατάξεως. Ὅρα δὲ καὶ πῶς ὁ Ἄγιος δὲν λέγει ἀποφαντικῶς εἰς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα, ὅτι νὰ ἐσθίεται

ὄψιον. ἀλλ' ὑποθετικῶς, ὅτι ἐάν φάγηται ὄψιον ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τυχοῦσθαι τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ μεγάλῃ Παρασκηνῇ, δὲν ἀμαρτανῶν. καὶ δὲν ἔπεν ὅτι καλῶς ποιεῖ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀμαρτανῶν. Πολὺ δὲ διαφέρει τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου. Ἐγὼ ἔχον ὑποσημειῶσιν εἰς τὸν ἀνωτέρω πέμπτον Κανόνα τῶν Ἁγίων Νικηφόρου, τὸν περὶ τὸν ἐν τῇ ἡμετέρῃ Πηδαλίῳ μετὰ τῶν λοιπῶν τετρακοντα ἑπτα Κανόνων τῶν αὐτῶν Ἁγίων. Ἄλλ' ὁ νοθεύσας τὸ ἱερόν Πηδαλίον, καὶ πολλὰς ἀποπαισ προσδήκας καὶ ἀφαιρέσεις ἐν αὐτῷ ποιήσασμενος, αὐτὸς κακῶς ἀφαίρεσε καὶ τὴν ὑποσημειῶσιν ἐκείνῃ, διὰ νὰ δώσῃ ἄδαν νὰ κατὰ τὴν οἱ Χριστιανοὶ ὄψιον ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ τῆ Εὐαγγελισμοῦ, τυχοῦσθαι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑβδομάδα. Ὅρα δὲ καὶ εἰς τὸν τετρακοντὸν ὄψιον Κεφάλαιον τῆ Καθολικῆς καὶ πετυπωμένῃ Τυπικῆ, ὅπου αὐτοῦ γράφεται αὐτῷ „ Ἰερόν δὲ ὅτι ἡ ἑορτὴ πρὸς ὑπεραγίας Θεοπέρας τῆ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχη τῇ μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, ἐν ἢ ἡμερᾷ ἐπιπέσῃ, γίνεται παρακλήσις πρὸς ἀδελφοῖς ἐπὶ μεταλήψῃ οἴνου καὶ ἐλαίου, ἰχθυῶν δὲ ἔ.

Καὶ πῶς δὲ προσσημειῶμεν, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτῆ τῆ Εὐαγγελισμοῦ, ἔδὲ ποτε μεταπίδεται εἰς ἄλλῃ ἡμέραν. Ἄλλ' εἰς ὅποιαν ἡμέραν τύχη, εἰς ἐκείνῃ καὶ ἐορτάζεται. Καθὼς ἅπαντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διαρρίθουσι. Καὶ ὁ ἀνωτέρω δὲ Κανὼν τῶν Ἁγίων Νικηφόρου, καὶ οἱ λόγοι τῶν Διδασκάλων παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων οἱ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην πεποιημένοι, καὶ μάλα πρὸ Βρυσηνίου Ἰωσήφ πῶς βεβαιῶσι. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἑορτὴ τῆ Εὐαγγελισμοῦ ἐστὶν ἀρχὴ καὶ κεφαλὴ ὅλων τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, ἐάν αὐτὴ μεταπίδῃ, ἐστὶν ἀνάγκη νὰ συμμεταπέδῃ καὶ εἰς ἄλλαις Δεσποτικαῖς ἑορταῖς, καὶ ἢ τῆς Ἰωάννου Γενωνῆ διλαδῆ, καὶ ἢ τῶν Θεοφανῶν, καὶ ἢ τῆς Ἰτασπαντῆς, καὶ καθεστῆς ὅλας αἱ ἄλλαι. Καὶ ἔγω νὰ γυνῆ μίση μεγάλη σύγχυσις εἰς ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν. Ὅθεν οἱ αὐτῶν μεταπίδεται, κακῶς πρὸς τὴν Εὐαγγελισμὸν δὲ ἢ Θεοπέρας ἐν ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἢ κατ' ἄλλαι ἐν Κυριακῇ.

* Αἱ Ἄγαι Μάρτυρες Πελαγία κ' Θεοδοσία ξίφει τελειῦνται.

* „ Θεοδοσία κ' Πελαγία ξίφει,

* Θεοδοσία.

„ Πέλαγος εὖρον δωρεῶν Θεῷ Λόγε.

* Πελαγία.

* Δῆμιός τις τὸν Χριστὸν ἐπιγνῶς, κ' ἐν ζαφῶδει φρωρᾷ βληθεὶς τελειῖται.

* „ Εἰρκτὴν σκοτεινὴν δῆμιος κατεκρίθη,

* Δῆμιος.

„ Γνῶς Χριστὸν ἐξάγοντα φῶς ἀπὸ σκότους.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΣ'. τὴν Σύναξιν ἐπιτελεῖται τῷ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ ἄνωθεν κ' ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένην, ὡς τῷ θείῳ κ' ὑπερφυεῖ κ' ἀπορρήτῳ μυστηρίῳ τῆς τῷ Χριστῷ Οἰκονομίας καθευπεργήσαντος. (1)

„ Τὸν σὸν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,

Γαβριὴλ

„ Τιμῇ πρεπέσῃ πᾶσα σὰρξ τιμᾷ Λόγε.

Σύναξις.

„ Εἰκάδι ἀμφ' ὕμνος Γαβριὴλ κτίσιν ἔκτη ἐγείρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων εἰκοσιῆξ Μαρτύρων τῶν ἐν Γοτθία μαρτυρησάντων. ἐξ ὧν εἰσι πρεσβύτεροι δύο, Βαθῆσις κ' Οὐίρκας μετὰ δύο ἡῶν αὐτῶ κ' τριῶν θυγατέρων, καὶ Ἀρτύλλας μονάζων. λαϊκοὶ δέ, Ἀβήπας, Ἀγνάς, Ρύαξ, Ἡγάθραξ, Ἡσκῶς, Σύλας, Σίγητζας, Σεπρίλλας, Σεῖμβλας, Θέρμας, Φίλγας. κ' ἐκ τῶν γυναικῶν Ἄννα, Ἀλλάς, Βάρις, Μωϊκῶ, Μαμύκα, Οὐίρκῶ, κ' Ἀνιμαῖς.

„ Τόσῃ πυρὶ φλέγσει πληθύν Μαρτύρων,

Μάρτυρες

„ Ὅσας ἄγει Μὴν σήμερον τὰς ἡμέρας.

εἰκοσιῆξ.

Βαθῆσις.
Οὐίρκας.
Ἀρτύλλας.
Ἀβήπας.
Ἀγνάς.
Ρύαξ.
Ἡγάθραξ.
Ἡσκῶς.
Σύλας.
Σίγητζας.
Σεπρίλλας.
Σεῖμβλας.
Θέρμας.
Φίλγας.
Ἄννα.
Ἀλλάς.
Βάρις.
Μωϊκῶ.
Μαμύκα.
Οὐίρκῶ.
Ἀνιμαῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τὰς χρόνας Ἰεγγερίχης Βασιλέως τῶν Γότθων, κ' Γρατιανῆ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τος'. διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τῷ Μαρτυρίῳ Στέφανον ὑπὸ τῷ ρηθέντος Ἰεγγερίχης. Οὗτος γὰρ ὁ ἀσεβέστατος κατέκαυσε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν κατεκάνισαν κ' οἱ ἀνωτέρω ρηθέντες εἰκοσιῆξι Μάρτυρες. Τότε δὲ συνέβη κ' ἕνα ποιῆσαι, ἦγεν ἕνας Χριστιανὸς ἔφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσφοράν, ὃ ὁποῖος πιασθεὶς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, κ' τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀντὶ τῆς ἀφύχης προσφοράς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγινε προσφορά εἰς τὸν Θεόν, ὀλοκαυθθεὶς διὰ τῶν πυρῶν, κ' λαβὼν ὁ αἰδίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κοδράτε, Θεοδοσίε, Μανηὴλ, κ' ἐτέρων τεσσαράκοντα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Εἰς τὸν Κοδράτεν.

„ Κοδράτε θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας,

Κοδράτος.

„ Πῶς ὑπτιάζων ἀνδρικῶς σφάττη μάκαρ.

Εἰς τὸν Θεοδοσίον.

„ Θεοδοσίος τῷ Θεῷ ζῶν κ' μόνῳ,

Θεοδοσίος.

„ Ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ξίφους καταστρέφει.

Εἰς

(1) Σημείωσαι, ὅτι Γαβριὴλ θέλει νὰ εἴπῃ Θεὸς κ' ἀνδρωπος, κατὰ τὸν Κωνσταντινουπόλιτι Προκλον. Διὰ τὸν κ' αὐτὸς θαυμάτως ὑπερέσεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τῷ Θεανδρῶντι Λόγῳ. Λεγεὶ δὲ κ' Θεοφάνης ὁ Κεραμῶν ὁ Ταυρομενίας Ἐπίσκοπος, ὅτι καὶ ἐπὶ σοιχῆα ὅτῳ

περιέχει τὸ ὄνομα τῷ Γαβριὴλ, σημαίνουσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τῷ Γαβριὴλ ἀγγελισθεὶς τεχθῆναι Χριστὸς, ἦκε ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ Κόσμῳ παντὶ, τῷ μετρημένῳ ὑπὸ τῆς ἐβδομάδος, κ' περατωμένῳ ἐν αἰῶσιν ἐπιπᾶ. (λόγῳ εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν.)

Εἰς τὸν Μανηλ.

„ Εἶφει χεθήτω κἄν κοτύλη φησί μοι,
 „ Ὁ Μανηλ πέφυκεν ἁμαρτος μία.

Μανηλ.

Εἰς τὰς τεσσαράκοντα.

* „ Τεσσαράκοντα Μάρτυρες διὰ ξίφους,
 „ Θεῷ προσπνέχθησαν. ὦ τῆς ἀνδρίας!

Μάρτυρες
μ'.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Βλέποντες δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ θανατοκώματα οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τῆς εἰδωλολάτρης, ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύ των. νὰ ὁμολογήσῃ παρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, διὰ τὰ γέννη κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Καὶ λοιπὸν ἐπήγαν ἀντέλκτοι κὲ παρέδωκαν τὸν ἑαυτῶν τες εἰς τὸν τῆς χώρας Ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἐξέταξε τότε κὲ ἐτιμῶρει πολλὰς Χριστιανὰς. καὶ παρασαθέντες ἔμπροσθεν αὐτῆ, ὁμολόγησαν πῶς εἶναι Χριστιανοί. Ὁθεν ἐβάλλθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὕστερον δὲ ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, τὰς εὐγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κὲ κρεμάσαντες αὐτὰς γυμνὰς ἐπάνω εἰς ξύλον, κατεξέσχισαν τὰς πλευράς των. Εἶτα τὰς ἔσυραν ἐπάνω εἰς τριβόλους, κὲ τελευταῖον τὰς ἀπειεφάλισαν, κὲ ἔπως ἔλαβον οἱ μακάριοι τὰς Στεφάνους τῆ Μαρτυρίας.

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν κὲ Ὁμολογητὴς Στέφανος Ἡγέμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Θεὸς Στέφανος ἀμπελῶνος ἐργάτης,
 „ Θεῷ παρασὰς καμάτε μισθὸν λάβη.

Στέφανος.

Οὗτος ἦταν κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Λέοντος τῆ Ἀρμενίας, ἐν ἔτει ωιέ. ἠγάπησε δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ἐκ νεαρῆς ἡλικίας. Ὁθεν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτῆ πολιτείαν, μετ' πολλὴν παρακάλεισιν τῶν Μοναχῶν, ἔγινεν Ἡγέμενος τῆ Μοναστηρίου τῆ καλεμένης Τριγλία. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέσασε χρόνας πολλὰς εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ ἠγμενίαν, ὕστερον ἐπροσκαλέσθη ἀπὸ τὸν ρηθέντα δυσσεβῆ Λέοντα τὸν εἰκονομάχον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε διωγμὸν μεγάλον ἐναντίον ἐκείνων, ὅπε προσκυνοῦσι τὰς σεπτὰς κὲ Ἁγίας Εἰκόνας. Ἀναγκάσθη λοιπὸν ἀπὸ τὸν Τύραννον διὰ τὰ ἀρνηθῆ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, κὲ νὰ ὑπογράψῃ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη εἰς τὸτο, ἀλλὰ μᾶλλον ὠνόμασε δυσσεβεῖς τὰς ἀναγκάζοντας αὐτὸν εἰς τὸτο εἰκονομάχους, τὲτος χάριν ἐτιμωρήθη πολλὰ, κὲ εἰς φυλακὰς ἐβάλλθη, κὲ εἰς ἐξορίαν ἐπέμφθη. Μετὰ τὰ ὁποῖα ταῦτα δεινὰ ταλαιπωρηθεὶς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, διὰ τὴν εἰκόνα τῆ ὁποῖα, τὰς πολλὰς κόπης κὲ κακοπαθείας ἐδοκίμασεν ὁ αἰοίδιμος.

* Διήγησις ὠφέλιμος Μάλχου Μοναχῆ ἀίχμαλωτισθέντος. (1)

* „ Βλέπον μοναχὲ τίσιν (ἦτοι τιμωρίαν) οἷαν λαμβάνει,
 „ Παρήκοος πᾶς, κὲ διόρθωσιν λάβε.

* Μάλχος.

Μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας ἕως τριάντα μίλια, εἶναι ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Μαρῶνεια, εἰς τὸ χωρίον δὲ ἐκεῖνο ἐγεννήθη κὲ ἀνετράφη ὁ Μάλχος ἕτος, καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτῆ, ἐσπύδαζον νὰ δώσῃν εἰς αὐτὸν γυναῖκα, αὐτὸς δὲ ἐμελέτα νὰ φύγῃ κὲ νὰ γένη Μοναχός. Ὁθεν πηγαίνωντας εἰς τὴν Ἰβηρίαν: ἦτοι Γκιωρτζίαν, ἔγινε Μοναχός κὲ εἰς πνευματικὰς ἀνδρας, ὅπε ἦτον ἐκεῖ. ἀγωνισθεὶς λοιπὸν ὁ αἰοίδιμος, εὐρέσθησεν εἰς τὸν Θεόν.

Ὁταν

(1) Τὸτο πὸ διήγημα ἐρανίσθη ἀπὸ τὸ Γεροντικόν, ὃ ποῖς συζόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ Παλαδίου Ἐπισκόπου Ἐλενίου ὀνομαζόμενος, Παράδεισος τῶν Πατέρων ἐν χειρογράφῳ πόλεως ἀσπυχθείς, κὲ εἰς ὑπόθεσις εἰκαστρεῖ διαφωθεῖς.

Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἀπέθανεν ὁ πατήρ τε, ἐσοχάζετο νὰ γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὴν χήραν μητέρα τε, μὲ σκοπὸν ἵνα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης γένη κληρονόμος ὅλων τῶν ὑπαρχόντων της. Καὶ ἄλλα μὲν ἀπὸ αὐτὰ, νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τὰς πτωχάς, ἄλλα δὲ, νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς οἰκοδομὴν Μοναστηρίων ἐδικῆς τε. Τῆτον δὲ τὸν σκοπὸν καὶ λογισμὸν τε ἐφανέρωσεν εἰς τὸν πνευματικὸν τε πατέρα καὶ γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λογισμὸν τῆτον, ὡς ἀνωφελῆ καὶ ἀσύμφορον, μάλις δὲ καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν, ὅτι οἱ λογισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἐν τῶν Δαιμόνων. Ὁ δὲ Μάλχος δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῇ εἰς τὰ λόγια τῶ γέροντός τε. Ὄθεν εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐδεαταν. καὶ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο νὰ μὴ ἀπαντήσῃ Σαρακηνὸς εἰς τὸν δρόμον, ἐπρόσμενεν ἐκεῖ, ἕως νὰ εὔρῃ καὶ ἄλλας συνοδοιπόρους. ἀφ' ἧ δὲ εἰσυλάχθησαν ἐβδομήκοντα ὁδοιπόροι, ἐπεριπάτει πλεον χωρὶς φόβου. Παρ' ἐλπίδα ὁμως ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον πλῆθος Σαρακηνῶν, οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ὀρμήσαντες κατ' ἐπάνω τῶν ὁδοιπόρων, τοὺς ἐπίασαν ὅλους ζωντανὰς καὶ τὰς ἐσκλάβωσαν.

Τότε καὶ ὁ Μάλχος ἔπος, ἔπεσεν εἰς τὸν λαχρὸν ἑνὸς μαύρου Αἰθίοπος, ὁ ὁποῖος ἐπῆρεν αὐτὸν σκλάβον, ὁμῶ καὶ μίαν γυναῖκα. Τῆτος λοιπὸν καὶ τὰς δύο σκλάβους ἐπρόσχευ ὁ Αἰθίοφ καὶ καβαλικεύσεν ἁμῶς ἐπάνω εἰς μίαν γαργαμηλάν. ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμηλος ἔτρεχεν ὀλίγωρα· διὰ τῆτον ὁ Μάλχος κινδυνεύων νὰ κρημισθῇ ὁμῶς μετὰ τὴν γυναῖκα, ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυναῖκα τὸν Μάλχον, καὶ ἔτσι διὰ τῆς ἐναγκαλισίας, ἐσέκοντο σερραὶ ἐπάνω εἰς τὴν κάμηλον. Ὅχι μόνον δὲ τῆτον τὸ ἄτοπον συνέβη εἰς τὸν Μάλχον διὰ τὴν παρακαούνην τε, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆτος, ἔφαγε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ κρέας καμήλου. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ αὐθέντης τε Αἰθίοφ ἐπῆγεν εἰς τὸν αἶκόν τε, ὁ Μάλχος προσῆλθεν εἰς τὴν γυναῖκα τῆ αὐθέντη τε, καὶ ὑπετάσσετο ὡς δῶλος εἰς αὐτήν, φέρωντας νερὸν, καὶ ῥήπτωντας ἔξω τὰ σκέπιδα. Τελευταῖον δὲ, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν ὁ αὐθέντης τε τὰ νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατά του, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστάσιν αὐτήν τῶν προβάτων ἐλαφρώθη ὀλίγον ἀπὸ τὰ βαρῆα προσάγματα καὶ ὑπηρεσίας, ὅπως ἔκαμπε πρότερον. Ἐπαρηγορεῖτο γὰρ μετὰ αὐτήν, συλλογιζόμενος τὰ παραδείγματα τῶ Πατριάρχου Ἰακώβ, καὶ τῶν ἡῶν αὐτῆ, καὶ αὐτῆ τῆ μεγάλου Προφήτου καὶ ἀσπίτου Βασιλέως Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος διὰ τί ἐποίμανε τὰ ἄλογα πρόβατα, εὐρῆκε τὴν Βασιλείαν καὶ ποιμαντικὴν τῶν λαχρῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ εὐαρέσθη ὁ Μάλχος εἰς τὸν αὐθέντην τε, τόσον διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προβάτων καὶ τὴν ἐργασίαν τῆ τυρῆς, ὅσον καὶ διὰ τὴν φυλακὴν ὅλων τῶν σκευῶν καὶ εἰδημάτων τῶ ὀσπυτίου τε, καὶ ἀποία ἐπαράδεισε σῶα καὶ ὀλόκληρα μετὰ στυγερῶν καθαράν καὶ μετὰ πείσιν καὶ ἀδοξότητι, διὰ ταῦτα λέγων τὰ καλά τῶ Μάλχου, ἐσυλλογίζετο ὁ αὐθέντης τε Αἰθίοφ, νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν κάμηλον φιλοτιμίαν καὶ ἀνταπόδοσιν. ἡ ἀνταπόδοσις δὲ αὐτῆ ἦτον, νὰ δώσῃ τῶ Μάλχῳ γυναῖκα, ἐκείνην ὅπως ἐσκλάβωσε μαζί μετὰ αὐτὸν. Ὁ δὲ Μάλχος καλεσθεὶς ἀπὸ τὸν αὐθέντην τε, καὶ ἀκέσας τῆτον, κατ' ἀρχὰς μὲν, ἐμεταχειρίσθη ἀργοπορίαν καὶ ἀναβολὴν τῆ καιρῶ, λέγωντας: ἕνα μὲν, ὅτι δὲν δύναται τῆτον νὰ κάμῃ διὰ τί εἶναι Μοναχός. καὶ ἄλλο δὲ, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἐλευθέρη, ἀλλὰ εἶναι συνεζευγμένη μετὰ ἄνδρα. καὶ διὰ τῆτον δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χωρισθῇ μετὰ τῆτον τρόπον ἀπὸ τὸν νόμιμον ἄνδρα της.

Ὁ δὲ Αἰθίοφ τῆτον ἀκέσας, ἐξεγύμνωσε τὸ σπαδίτην, καὶ ἐφοβέρισε διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. Τότε ὁ Μάλχος ἐμάνθανε διὰ τῆς δοκιμῆς, καὶ θανατηφόρα βλασμήματα ὅπως ἐγέννησεν εἰς αὐτὸν ἡ παρακαὴ τῶ πνευματικῶν τε πατρός. Ὄθεν φοβηθεὶς, ἐπῆρε τὴν γυναῖκα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἀπεφάσισεν ὁμως εἰς τὸν λογισμὸν τε, κἀλλιον νὰ θανατώσῃ αὐτὸς τὸν ἑαυτῶν τε, πᾶρεξ νὰ σμίξῃ μετὰ αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη θαιμασία ἔσα καὶ φρονίμη καὶ σώφρων, ἐβλεπε τὴν ἀσυμφορὸν λύπην καὶ ἀδυναμίαν ὅπως εἶχεν ὁ Μάλχος, ἐφοβήθη, μήπως ἀπὸ τὴν πολλὴν λύπην θανατώσῃ τὸν ἑαυτῶν τε. Ὄθεν τὸν ἐσυμβέλευσε νὰ ἦναι μὲν κατὰ τὸ φημιζόμενον ἀχώριστοι καὶ οἱ δύο, διὰ τὸν φόβον τῶ Αἰθίοπος, καὶ διὰ τὰ ἀνύποπτον. νὰ φυλάτταν δὲ κα-

πὰ τὸ κρυπτόμενον, καθαρὸν καὶ παρθένον τὸν ἑαυτὸν τῆς. Μὲ πειῖτον γὰρ τρόπον, ἔλεγεν ἡ τιμία γυνὴ, θέλει λάβη πληροφορίαν ὁ αὐθέντης μας, ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν δουλιότητα. Ἦρσεν ἡ βελὴ αὕτη εἰς τὸν Μάλλχον, πλην αὐτὸς ἐνδυμέμενος τὴν καθαρὰν καὶ ἀγίαν ζωὴν, ὅπῃ εἶχεν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ Μονασήριον, ἐμελέτα νὰ φύγη. Τῆτο δὲ νοήσασα ἡ γυνὴ, παρεκάλει νὰ τὸν συνακολυθήσῃ καὶ αὐτὴ, διὰ νὰ γένη καλογραία, εἰς κἀνένα παρθενῶνα καὶ Μονασήριον. ὁ δὲ Μάλλχος ὑπεσχέθη τῆτο εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ πλησίον ἦτον ἓνας ποταμὸς μεγαλώτατος, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινεν αὐτὴς νὰ φύγῃ ἐλευθέρως, διὰ τὸ δύσκολον αὐτῆ πέρασμα: τῆτε χάριν ἐκατασκευάσαν δύο ἀσκία ἀπὸ δερμάτια, καὶ δέσαντες αὐτὰ μὲ ἀσφάλειαν, ἐπῆρεν ὁ Μάλλχος τὸ ἓνα ἀσκή, καὶ ἡ γυνὴ τὸ ἄλλο. Καὶ ἐμβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς τὸν ποταμὸν, ἐμεταχειρίσθησαν, τὰ μὲν ἀσκία, ὡσὰν καίμι, τὰ δὲ πόδιά των, ὡς τιμόνια, καὶ ἔτξι εὐγῆκαν εἰς τὸ πέραν τῆ ποταμῆ. Ὅθεν εὐχαρισήσαντες εἰς τὸν Θεόν, ὄχι μόνον ἐπεριπάτην τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τῆ ἡλίου καταφλεγόμενοι, συχνάκις ὅμως ἔβλεπον καὶ ὀπίσω τῆς. Καὶ λοιπὸν ἰδὲ βλέπεσι τὸν αὐθέντην τῆς τὸν Αἰθίοπα, ὁμῆ μὲ ἓνα δῆλον, οἱ ὁποῖοι καβαλικεύοντες ἐπάνω εἰς δύο γοργοκαμήλας, ἐβάσαζον εἰς τὰς χεῖράς των σπαθία ξεγυμνωμένα καὶ ἔτρεχον κατόπι των.

Ὅταν δὲ ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν κοντὰ διὰ νὰ τῆς πιάσῃν, τότε ἔπει ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ἔγιραν ὡσὰν λίθοι καὶ ἀνάσθητι νεκροί. Κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεῶ, ἐφάνη ἔμπροσθεν εἰς τὰς ὀφθαλμύς των ἓνα βαθύτατον σπήλαιον, ὅθεν ἐμβῆκαν μέσα εἰς αὐτό. Ἐμβαίνοντες δὲ, εὐρῆκαν εἰς αὐτὸ μία ἀσπίδα καὶ ὀφῖδια καὶ ἄλλα θανατιφόρα ἐρπετὰ, καὶ θηρία πολλὰ, λέοντας καὶ λέαινας, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν πολλὴν καυσίαν τῆ ἡλίου, ἐπρόσφυγον εἰς αὐτὸ, ἵνα λάβῃ ἀναφυχήν. Ἀγκαλὰ λοιπὸν καὶ ἐφαβήθησαν ἔπει τὰ ριθέντα θηρία, ὅμως μὲ τὸ νὰ ἦτον μεγαλίτερος ὁ φόβος τῆ Αἰθίοπος, ἐσφράγισαν τὸν ἑαυτὸν τῆς μὲ τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς Σταυροῦ, καὶ ἔπως ἐσφράγησαν εἰς ἓνα μέρος τῆ σπηλαίας, προσμένοντες νὰ γένῃ φαγητὸν τῶν θηρίων. Καταβάντες δὲ ἀπὸ τὰς καμήλας ὁ Αἰθίοφ καὶ ὁ δῆλός τῆ, ἔδεσαν αὐτὰς κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ ὁ μὲν δῆλος, ἐμβῆκε πρῶτος εἰς τὸ σπήλαιον διὰ νὰ εὐγάλη ἔξω τὸν Μάλλχον καὶ τὴν γυναῖκα. ὁ δὲ Αἰθίοφ, πέρνωντας τὸ σπαθί, ἐσέκετο εἰς τὴν πόρταν τῆ σπηλαίας, ἵνα ὅταν ἐκεῖνοι ἔλθον διὰ νὰ περάσῃν, θανατώσῃ αὐτὴς. Καθὼς λοιπὸν ἐμβῆκεν ὁ δῆλος, ἐπήδησεν ἐπάνω τῆ μία λέαινα, ἡ ὁποῖα ἀρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τὴν λαμὸν, τὴν ἐπνίξε. ἔπειτα δαγνάνεσα αὐτὴν, τὴν ἐτράβιξε μέσα εἰς τὴν φωλεάν τῆς. καὶ ὁ μὲν Μάλλχος καὶ ἡ γυνὴ βλέποντες τῆτο, ἔδοξαν τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Αἰθίοφ νομίσας, ὅτι οἱ φυγόντες ἀντισέκονται εἰς τὸν δῆλον, καὶ δὲν πείθονται νὰ εὐγῃ ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς μέσα, κρατῶντας εἰς τὸ χέρι τὴν μάχαιραν. Παρευθὺς δὲ ἐπήδησε πάλιν κατ' ἐπάνω τῆ ἡ ἰδία λέαινα, καὶ ἐθανάτωσε καὶ αὐτόν. Τότε ὁ Μάλλχος καὶ ἡ γυνὴ εὐχαρισῶντες τῷ Θεῷ διὰ τὸ παράδοξον τῆτο θαῦμα, ὅπῃ ἐποίησε δι' αὐτῆς, ἐπρόσμενον ἐκεῖ, ἐλπίζοντες, ὅτι καὶ αὐτοὶ μετὰ ὀλίγον ἔχον νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τὴν λέαιναν. Ἀλλ' ἡ λέαινα πέρνεσα τὸ λεονταρόπελόν τῆς, εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον. τότε εὐγαίνοντες καὶ αὐτοὶ, εὐρῆκαν τὰς καμήλας δεμέναι καὶ φορτωμέναι μὲ φαγητὰ καὶ πιστὰ. Ὅθεν φαγόντες καὶ εὐφρανθέντες, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Ἐπειτα καβαλικεύσαντες εἰς τὰς καμήλας, ἐπέρασαν τὴν ἔρημον εἰς δέκα ἡμέρας, καὶ ἐπῆγαν εἰς κάστρον. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀπέσειλεν αὐτῆς ὁ ἄρχων τῆ κάστρου πρὸς τὸν δέκα τῆς Μεσοποταμίας. ἐκεῖνος δὲ ἐξαγοράσας τὰς καμήλας, καὶ φιλοφρόνως αὐτῆς δεξιωθεὶς, τῆς ἀπέσειλε χαιρόντας εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Τότε ὁ Μοναχὸς Μάλλχος, δὲς ἱκανὰ ἄσπρα εἰς ἓνα παρθενῶνα καὶ ἀσκητήριον γυναικῶν, ἔβαλεν εἰς αὐτὸ τὴν γυναῖκα. Αὐτὸς δὲ γυρίσας εἰς τὸ Μονασήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐφυγε, τὸν μὲν πνευματικὸν αὐτῆ πατέρα καὶ γέροντα, εὐρεν ἀποθαμμένον, εἰς δὲ τῆς ἄλλους ἀδελφὸς ἐδιηγῆθη, ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅθεν μαθὼν γυνῶσιν ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔπαθε,

παρέμενεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλύτρωσε ἀπὸ τῶν σεις μεγάλης κινδύνου. Διαπεράσας λοιπὸν χρόνους ἀρκετὰς, καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστως δουλεύσας, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΖ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρῶνης τῆς ἐν Θεσσαλονίῃ.

- „ Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε Μάρτυς Ματρῶνα, Ματρῶνα.
 „ Κἂν εἶδον εἰρκτῆς ἐκπνέης κευρυμένη.
 „ Εἰκάδι ἐβδομάτη θάναε Ματρῶνῃ ἐν εἰρκτῇ.

Αὕτη ἦτον δευτέρα μιᾶς γυνακὸς Ἑβραίας, Παντίλλης ὀνομαζομένης, ἡ ὁποία ἦτον σύζυγος ἐνὸς ἀρχιερατῆγε ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν δὲ ἡ κυράτης ἐπήγαγεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων, ἠκολούθει μὲν εἰς αὐτὴν καὶ ἡ Ματρῶνα, μέσα ὅμως εἰς τὴν συναγωγὴν δὲν ἔμβαιεν, ἀλλὰ ἐγύριζε καὶ ἐπήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερῶδη εἰς τὴν κυράτης τέτο ὅπερ ἔκανε, διὰ τῆτο ἐδάρθη ἡ μακαρία ἀνελεήμονα, καὶ ἐκλείσθη μέσα εἰς φυλακὴν. Εἶτα εὐγαλεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ πάλιν δένυεται, καὶ πάλιν κλείσται εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ διαπεράσασα ἡμέρας πολλὰς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγουσι δὲ, ὅτι τὸ Ἅγιον αὐτῆς Λεῖφανον ἐπαφιάσθη ἐντίμως. Ἡ δὲ κυράτης Παντίλλα, ἐγλύσρισεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ τεῖχος, καὶ ἔπεσε κάτω εἰς ἕνα ὑπολάμιον, ὅπερ χύνεται ὁ μῦθος, καὶ ἐκεῖ κατέσρεψε τὴν ζωὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἀξίαν καταδίκην παρὰ Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Κήρυκος ὁ ἐν τῷ Ἄπρω, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

- „ Ἐγὼ Πάτερ Κήρυκε καὶ τεθνηκότα, Κήρυκος.
 „ Κἂν καρδίᾳ φέρειν σε, κἂν γλώττῃ θέλω.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλίππῃ τῇ Συγκλητικῇ, καὶ Λυδίας τῆς αὐτῆς γυνακὸς, καὶ τῶν δύο τέκνων αὐτῆς, Θεοπρέπιος, Μακεδόνας, Ἀμφιλόχιος τῷ Δεκάς, καὶ Κρονίδης τῷ Κομενταρισίῳ.

- Εἰς τὸν Φιλίππον καὶ Λυδίαν.
 „ Ὅσπερ Φιλίππῃ καὶ Λυδίας σὰρξ μία, Φιλίππος.
 „ Οὕτως ἐν αὐτῶν καὶ μετ' εἰρήνης τέλος. Λυδία.
 Εἰς τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα.
 „ Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνι, Θεοπρέπιος.
 „ Θεοπρεπῶς ἄδοντες ὕμνος Κυρίῳ. Μακεδών.
 Εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον καὶ Κρονίδην.
 „ Δεῦξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρισίῳ, Ἀμφιλόχιος.
 „ Ἐξεσιάζων ἐξυπηρετημένῳ. Κρονίδης.

(1) Ὅτι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας Ἀδριανῆ τῷ Βασιλέως ἐν ἔτει ρκ'ε. Χριστιανοὶ κατὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατ' ἐκάστην ἡμέραν λατρεύοντες τῷ Θεῷ. Πισοθεῖς δὲ ὁ μακάριος Φιλίππος μαζί με τὴν γυναῖκά τε Λυδίαν, καὶ μετὰ δύο παιδία τε, τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα, ἐπαρασάθη

(1) Τὸ Συναξάριον τῶν γεγραμμένον ἐστὶ ἐν τῷ Μηνιαίῳ κατὰ τὴν εἰκοτῆ ὁδοῦν τοῦ Μαρτίου ἀπὸ κτῆς, ὅθεν ἐγράφη ὡδε κατὰ ἀπὸ τῆς ἡσέως. Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὴν εἰκοτῆ ἑβδομῆν αὐτῆν τῷ Μαρτίῳ ἐτελειώθησαν διὰ

τῷ Μαρτυρίῳ, οἱ ἁγία Μάρτυρες, οἱ ἐν τῷ Συναξαρίῳ Ἰανᾶ καὶ Βαραχμισί περιεχόμενοι, κατὰ τὴν εἰκοτῆ ἑβδομῆν του παρόντος.

Ἐν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν σαφίαν τῆς Ἀγίας, ἀπέσειλεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά τῆ εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὅς τις ἦτον Δῆκας εἰς τὴν Σλαβονίαν. Εὐθύς λοιπὸν ἐκεῖνος ἐκρέμασεν αὐτὸς ἐπάνω εἰς ξύλον, καὶ ἐπρόσαξε νὰ κτυπῆν πρὸ σώματά των μὲ σπάδας ξυλίνας. Τότε ἐπίσειυσεν εἰς τὸν Χριστὸν Κρανίδης ὁ Κομμενταρίσιος, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὰς λοιπὰς ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην, εἰς καιρὸν ὅπῃ οἱ Ἅγιοι ἔφαλλον καὶ ἐπροσπύχοντο, ἐφάνηκαν οὐράνιοι Ἄγγελοι παραθαρρύνοντες καὶ ἐδυναμιούντες αὐτὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Μαρτυρίας. Τῷ πρωτῷ δὲ ἐπαρσάθησαν εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτὰς, πολλὰ βάσανα καὶ τιμωρίας εἶναι ἐτοιμασμένα διὰ λόγους. Ὁθεν ἔβαλε τὰς Ἁγίας μέσα εἰς ἕνα καζάνι γεμάτον ἀπὸ λάδι καὶ ρετζίνι βρασμένον, καὶ ὡ τῆ θαύματος! παρευθὺς ἐψυχράνθη τὸ καζάνι. Τότε θαυμάσας ὁ Δῆκας Ἀμφιλόχιος διὰ τὸ γεγονός θαύμα, ἐπίσειυσεν εἰς τὸν Χριστὸν. λέγωντας δὲ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι, ἐμβύκει καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸ καζάνι. Φωνὴ δὲ θεϊκὴ ἔγινεν εἰς αὐτὸν λέγουσα, εἰσηκώσθη ἡ δέσπότης σου, καὶ ἀνάβαινε ἐδῶ εἰς ἐμένα. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Σλαβονίαν, γεμάτος ἀπὸ φοβέρας καὶ θυμόν. Φθάσας λοιπὸν ἐκεῖ, προσάξει νὰ κατῆ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἕνα καζάνι γεμάτον ἀπὸ λάδι, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ νὰ βαλθῶν ὅλοι οἱ ἐξ Ἁγιοι. Τέτοι δὲ γενομένη, ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν χάριν τῆ Θεῷ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐντροπιασθεὶς διὰ τὸ θαυμάσιον τῆτο, ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὴν Ρώμην. Οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχηθέντες καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ, παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς ψυχὰς των, καὶ ἔλαβον τὰς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Βαρέχιος (1) ξίφει τελειῶνται.

„ Οὐ θάρσος ἦττον Ἰωάννης πρὸς ξίφος,

„ Ὁ Βαρέχιος εἶχεν εἰμὴ καὶ πλέον.

Ὁ Προφήτης Ἀνανὶ (2) ἐν εἰρήνῃ τελειῶνται.

„ Τριάς τρίπυς σὸς Ἀνανὶ θεοπρόπε,

„ Δί ἧς τὸ μέλλον πρέλεγες πρὸ τῆ τέλους.

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Ἐπισκόπου Κορίνθου, ἀδελφῆ γεγονότος Πέτρου Ἐπισκόπου Ἀργεῖ τῆ σημειοφόρου. (3)

* „ Φύσει ἀδελφὸς ὢν ὁ Παῦλος τῆ Πέτρου,

„ Πόλει σὺν αὐτῷ ἐγκατοικεῖ τῆ ἄνω.

Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου. (4)

„ Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἤλθεν εἰς πέρας,

„ Γῆθεν μετασὰς καὶ κατεικήσας πόλον.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβυτέρων Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Ἐν δὲ ποῖς Μιτωαίοις γράφονται Ἰωάνης καὶ Βαραχίουσιος, ἐκ ὁρῶς. ἐμπροσθεν γὰρ κατὰ τὴν εἰκόσω ἕνα πλὴν ἰοραζονται ἕτοι.

(2) Περὶ τῆ Ἀνανὶ τῆ Προφήτου πῶν πῶντα γράφει ἡ Ἁγία Γραφή. „ Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν Ἀνανὶ ὁ Προφήτης πρὸς Ἀσὰ Βασιλέα Ἰουδα, καὶ ἔπεν αὐτῷ. „ Ἐν τῷ πεποιθέναι ἐπὶ Βασιλέα Συρίας, καὶ μὴ πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον Θεόν σου, διὰ τῶν ἐσθῆν ἡ δυνάμις Συρίας ἀπὸ τῆς χειρὸς σου. Οὐχ οἱ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες ἦσαν εἰς δυνάμιν ποτὴν; ἢ θάρσος; ἢ ἰπταίς; ἢ πλῆθος σφόδρα; καὶ ἐν τῷ πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον, παρέδωκεν εἰς πᾶσι χάρις σου. Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπιβλέπουσιν ἐν πάσῃ τῇ γῆ, κατισχύουσιν ἐν πάσῃ καρδίᾳ πλήρει πρὸς αὐτὸν. καὶ ἡγοῦσται ἐπὶ

„ αὐτῷ. ἀπὸ τῆ νῦν εἶσαι μετὰ σὺ πόλεμος. Καὶ ἐδυμάθη ὁ Ἀσὰ τῷ Προφῆτῃ, καὶ παρέδωκε αὐτὸν εἰς φυλακὴν. (β. Παραλ. 15. 7.) ἰσφαλμένως δὲ Ἀνανίαν γράφουσιν αὐτὸν πρὸς Μιτωαία.

(3) Ὁ Πέτρος ἔπος, ἴσως εἶναι ὁ ἰοραζόμενος κατὰ τὴν τρίτην τῆ Ἰανναρίου, ὅστις καὶ θαυματουργὸς ὀνομάζεται. Τῷ τῶν πῶν δύο ἀδελφῶν τῶ Σωμαζάρον, γράφεται κατὰ τὴν τρίτην τῆ Μαΐου.

(4) Περὶ τῆ γράφεται ἐδῶ παρὰ ποῖς Μιτωαίοις ἡ Μνήμη τῆ Ἀποστόλου Ἡρωδίου. Ὁσὸς γὰρ ἰοραζέται μετὰ Ὀλυμπά καὶ Ἐράστου καὶ Σωσιπάτρου καὶ Κυάρου κατὰ τὴν δεκάτην τῆ Νοεμβρίου, καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον εἰκόσω ἕνα δόλω τῆ παρόντος Μαρτίου ἰδίᾳ.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΗ. Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τῆς νέας, Ἠγεμένου γε-
γονότος Μονῆς τῆς Πελεκητῆς. (1)

„ Δὲς Ἰλαρίων γῆ τὸ γῆθεν σαρκίον, Ἰλαρίων.

„ Γῆν μακάρων ὤκησε τὴν μακαρίαν.

„ Ὀγδοῆ Ἰλαρίωνα κηχίσαστο εἰκάδι πότμος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἡρωδίας τῆς ἐνὸς τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων.

* „ Ῥόδον νοπτόν ὦν σαφῶς Ἡρωδίω, Ἡρωδίω.

„ Ξίφει τρυγηθεὶς πάλιν ἀνθεῖ ἐν πόλῳ.

Ὅπως ἦτον ἕνας ἀπὸ τῆς ἐβδομήκοντα μαθητῶν τῆς Κυρίας, ἀκολοθῶν εἰς τῆς Ἁγίας Ἀπο-
στόλους, καὶ μάλις εἰς τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, καὶ γενόμενος συνεργὸς τῆς κηρύξεως τῆς Εὐαγγε-
λίας. Ἐπειτα χειροτονθεὶς Ἐπίσκοπος τῶν νέων Πατρῶν, ἐδίδασκε καὶ ἐπίσχευε πολλὰς πρὸς
τὸν Κύριον. Ὄθεν ἐπιάσθη (2) ἀπὸ τῆς Ἑλληνιστῶν καὶ Ἰουδαίων, καὶ ἐδάραθη δυνατὰ. Διό-
τι ἄλλοι μὲν, ἔδερνον αὐτόν. ἄλλοι δὲ, ἐσύντριβον τὸ σῶμα αὐτοῦ μετὰ πέτρας. ἄλλοι δὲ, ἐκτύ-
πην αὐτόν εἰς τὴν κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ ἀπέσφαξαν αὐτόν οἱ θηριόγνωνοι, καὶ ἔτξι ἐτελειώ-
θη, παραδὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ τρισόλβιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβυτέρων Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΘ. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίαν, (3)
Κυρίλλου Διακόνου, καὶ τῶν ἐν Ἀσκάλωνι καὶ Γάζῃ Παρθένων γυναικῶν, καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν.

Εἰς τὸν Μάρκον.

„ Ἐπαγρυπνήσας πρῶτα πολλὰς αἰτίας, Μάρκος.

„ Ὑπνωσε Μάρκος θεῖον εἰρήνης ὕπνον.

Εἰς τὸν Κύριλλον.

„ Γαστήρ Κυρίλλου λευίτου διὰ ξίφους, Κύριλλος.

„ Ὡσεὶ πάχος γῆς εἶπε Δαβὶδ ἐρράγη.

Εἰς τὰς Παρθένας.

„ Κεῖνται γυναῖκες βρώσεως χοίροις σκάφαι, Παρθένοι.

„ Γαστρός παθεῖσαι ῥῆξιν ἐν χοιροφρόνων.

* „ Εἰκάδι ἢ ἐνάτη ἀθλιταὶ εἰς πόλον ἴκον.

* Ὅπως ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦτον κατὰ τῆς χρόνης τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου (4) τῆς Μεγάλου ἐν
ἔτει τ κ η'. Ζήλω δὲ θεῖω κινηθεὶς, ἐκήρυξεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ ἐποίησεν αὐτόν Ἐκ-
κλησίαν. Ὄταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ἐν ἔτει τ ξ α'. καὶ ἔδωκε πολ-
λὴν

(1) Σημειώσαι, ὅτι τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς διεί-
σκειται κατὰ τὴν Πύρραν, πῶ ὅποιον σώζεται καὶ καπι-
κῆται ἕως τῆς σήμερον.

(2) Κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τῆς Νομβρίου Μηνὸς, ὅπου
ἐορτίζεται ὁ Ἀπόστολος ἕως μετὰ Ὀλυμπία, Ἐρᾶς, Σω-
σιπάτρου, καὶ Κυρίας, γράφεται ὅτι ὁ Ἡρωδίων ἕως ἀπε-
κεφαλίσθη ἀπὸ τῶν Νέρωνος μαζί με τῶν Ὀλυμπῶν.

Περὶ ταῦτα δὲ γράφεται καὶ ἐδὼ παρα τῶ ἀτυπωμένη
Συναξαριστῆ, πῶ Συναξαριστῆ τῆς Ἁγίας Μαρτύρας Φιλίππου
τῆς Συγκλητικῆς καὶ τῶν αὐτῶν. τῆς γὰρ ἡ Μνήμη

εορτοποιεῖται κατὰ τὴν αἰκὴν ἐβδόμην τῆς παρόντος Μαρ-
τίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξαριστῆ αὐτῆ κατὰ τὴν αἰκὴν σωματισθῆ.

(3) Ἀρεθουσα εἶναι πόλις ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κειμένη κα-
τὰ τὸν κόλπον τῆς Σπρῆμονος: ἢ καὶ τῆς Χαλδαικῆς ποταμῆ,
ἢ ὅπου αὐτὸν ἀνομάσθη Ῥουδίνα, μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον
ὑπὸ τὸν Θεσσαλονικὴς Μητροπολίτην.

(4) Ὁ δὲ Θεοδώριος ἀναφέρειν πῶ διήγημα τῆς ἐν τρι-
τῷ Βιβλίῳ κεφ: ἕκτης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας, ὅτι οὗ
καὶ ἐρανίσθη, λέγει, ὅτι ὁ Μάρκος ἔως ἦσαν ἐπὶ Κωνσταν-
τίνου, τῆς καὶ Κωνσταντίνου.

λάν τιμήν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ παρρησίαν εἰς τὴν εἰδωλολάτρας: τότε ὄχι μόνον εἰς τῶν τῶν Ἁγίων Μάρκον πολλὰ κακὰ ἔδειξεν ὁ ἀποστάτης διὰ τὴν ἐκλήμνησεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδῶλων, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλὰς. διὰ τὴν καὶ ἐκεῖνοι ἐκλήμνησαν τὴν βρωμὴν τῶν εἰδῶλων. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρκος, εἰς τὰς ἀρχὰς μὲν ἐκλήμνησεν καὶ ἐσύσθη εἰς ἕνα μέρος, κατὰ τὴν τῶτο προσάξουσαν ἐντελὴν τῆ Κυρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντὶ αὐτῆ, ἐπίσθησαν ἄλλοι καὶ ἐτιμωρῶντο: τῶτε χάριν εὐγῆκεν εἰς τὸ φανερόν, καὶ παρέδωκε μόνος τὸν ἑαυτοῦ τε εἰς τὴν εἰδωλολάτρας. Οἱ δὲ στρατιῶται πιάσαντες αὐτὸν, τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ σῶμα τὰς πολλὰς ξυλίας, ἔπειτα τὸν ἔριψαν μέσα εἰς χαντάκια βρωμερά.

Μετὰ ταῦτα εὐγάνοντες τῶν ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν ἐπαρέδωκαν εἰς παιδία διὰ τὸν κατακεντῶν μὲ βελόνας. Εἶτα ποιήσαντες γάρου: ἤτοι ἄλμυ, ἔβρεξαν ὅλον τὸ σῶμα τῆ Ἁγίας ἀπὸ αὐτῆν. Ὑστερον, χρίσαντες αὐτὸν μὲ μέλι καὶ βαλόντες μέσα εἰς γυργάθην, τὸν ἐκρέμασαν μὲ σχοινία ἔξω, κατὰ τὸν καιρὸν τῆ μεσημερίας, διὰ τὸν δέχεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν φλέγεται ἀπὸ αὐτῆς, καὶ πρὸς τέτοις, διὰ τὸν ἦναι τροφή εἰς τὰς μελίστας καὶ σφήκας. Τῶτων δὲ ἔτω γενομένων, ὑπέμενε ἀνδρείως τὰ βασάνα ὁ μακάριος Μάρκος, ὄχι μόνον διὰ τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν μὴ δῶσθαι εἰς τὴν εἰδωλολάτρας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάκτισιν τῆ ὑπὸ αὐτῆ κλημνησθέντος κατὰ τῶν εἰδῶλων. Ἐξήτην γὰρ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ αὐτὸν ὀλίγην τινα βοήθειαν, διὰ τὸν ἀνάκτισιν πάλιν πρὸς σύσθη τῆ ἀσεβείας τῶν. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος εἰς ὀλίγον τι ἔδωκεν εἰς αὐτῆς, ἐπειδὴ ἂν ἔδιδεν, ἐφάνετο ὅτι προδίδει τὴν πίσιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ὅθεν μὲ τὴν σύσθη νικήσας τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ μὲ τὴν πράξιν αὐτῆς ἐνίκησε. Διότι βλέποντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφυλίαν τῆ θαυμαστῆ τῶτε γέροντος Μάρκου, ἐκατέβασαν μὲν αὐτὸν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπως τὸν εἶχον κρεμασμένον. αὐτοὶ δὲ μεταβληθέντες, ἐμεταχρίσθησαν αὐτὸν διδάσκαλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτῆ τὴν εὐσέβειαν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν.

Καλὸν δὲ εἶναι τὸ διηγηθῶμεν ἐδῶ ἐκεῖνο, ὅπως ἐτόλμησαν οἱ Ἕλληνες τὸν κάμναι εἰς τὴν πόλιν, Φοινίκην ἐναντίον Κυρίλλου τῆ Διακόνου ἐπὶ τῆ βασιλείας τῆ Παραβάτου. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰδῶλα τῶν Δαιμόνων ἐκλήμνησε, διὰ τῶτο ἐπίσθη ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτῆς δεινὸν καὶ βίαιον θάνατον. ἔσχισαν γὰρ αὐτῆ τὴν κοιλίαν, καὶ εὐγῆκαν ἔξω τὰ σπλάγχνα τῆ. Ὅθεν ἔγενεν ἕνα ἐλεεινὸν θέαμα. λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τὰ σπλάγχνα τῆ ἔφαγον οἱ Ἕλληνες, διὰ τῶτο καὶ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὴν ἀξίαν ἐπιδίκισιν. Εἰς καιρὸν γὰρ ὅπου τὰ σπλάγχνα τῆ ἔρωγον, ἔπεσον τὰ ὀδόντια τῶν, καὶ ἡ γλῶσσά τῶν ἐκόπηκε, καὶ ἡ ὀπτική δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐβλάφθηκε. (1) Ποῖος δὲ τὸν τραγωδῆσαι τὰ βασάνα, ὅπως ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Γάζαν τῆς Παλαστίνης, καὶ εἰς τὴν Ἀσκάλωνα, ἐναντίον εἰς μερικὰς γυναῖκας παρθένους, καὶ εἰς ἀνδρας ἱερωμένους, κατὰ τὴν χρόνον τῆ αὐτῆ Παραβάτου; ἔσχισαν γὰρ οἱ θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι τὰς κοιλίας τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ βαλόντες μέσα εἰς τὰς κοιλίας τῶν κριθάρι, τὰς ἔβαλαν ἔμπροσθεν εἰς τὴν χοίρους διὰ τὸν τὰς φάγναι. Ταῦτα ἐσάθησαν τὰ δράματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀσεβῆς βασιλείας τῆ Παραβάτου Ἰσλιανῆ, καὶ τῶν ὑποπασσομένων εἰς τὴν βασιλείαν αὐτῆ. Ἀλλὰ εἰς μὲν τὴν Μάρτυρας τῆ Χριστοῦ, ἀντὶ τῶν ἐδῶ προσκαίρων βασάνων, ἐπροξενήθη ἡ αἰώνιος μακαριότης. Εἰς δὲ τὸν αἴτιον τῶτων ἀσεβῆσαν Ἰσλιανῆ, ἐπροξενήθη ἡ γέννα τῆ πυρός, καὶ ἡ αἰώνιος κατασχῆναι. (2)

Τῆ

(1) Καὶ τῶτο τὸ διήγημα τῆ Κυρίλλου διηγῆται ὁ Κυρίλλου Θεοδώρου ἀπὸ τῆς.

(2) Καὶ τῶτο τὸ διήγημα φέρει ὁ ἀνακινῶν Θεοδώρου ἐν τῆ αὐτῆ Βιβλίῳ καὶ κεφαλαίῳ. προσδέττε καὶ εἰς αὐτῆ.

ὅτι ἐν τῆ Σεβαστῆ πόλιν, ἀνοίξαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῆ πόλιν ὅπως περιμάχη τὰ κόκκαλα τῆ Βαπτιστῆ Ἰωάννου, καὶ καταπῶσαν αὐτῆ, τῶ δὲ σκῆναι διασκόρπισαν εἰς τὸν αἶρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰωνᾶ, Βαραχίσου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Εἰς τὸν Ἰωνᾶν.

„ Ἐχεις Ἰωνᾶν καὶ σὺ γῆ πάντως μέγαν,

Ἰωνᾶς.

„ Κατ' ἕδρην ἐν δέοντι τῷ θαλαττίῳ .

Εἰς τὸν Βαραχίσιον.

„ Διψῶν Βαραχίσιος ἀθλητῶν τέλος,

Βαραχίσιος.

„ Χανδὸν ζέσεως ἐκπίνει πίσιος σκύφον.

Εἰς τὰς ἑννέα.

* „ Χριστὲ ὑπερτμηθέντες ἄνδρες ἑννέα,

Μάρτυρες θ'.

„ Ἦδη σύνεισι τάξεσιν ταῖς ἑννέα.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον ἀπὸ τὴν Περσίαν κατὰ τὰς χρόνας Σαβωρίας Βασιλέως Περσῶν, καὶ Κωνσταντίνου τῷ Μεγάλῳ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ'. Μοναχοὶ δὲ ὄντες ἀφισαν τὸ Μοναστήριόν τε, καὶ ἐπῆγαν εἰς ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Μαρμιαβῶχ. εὗρον δὲ εἰς αὐτὸ ἑννέα Ἅγίους Μάρτυρας κλεισμένους μέσα εἰς φυλακὴν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι αὐτά. Ζανιδᾶς, Λάζαρος, Μαρκεθᾶς, Ναρηῆς, Ἡλίας, Μάρης, Ἄβιβος, Συμεήθης, καὶ Σάββας. Τύτῃς δὲ ἐπαραθάρρυναν διὰ τὴν ἐπιμείνουσαν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ καὶ ὁμολογίαν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν νὰ σταθῆν ἕως τέλους, οἷτινες καὶ ἐπιμείναντες, ἔλαβον τὰς Στεφάνους τῷ Μαρτυρίῳ. Ὁθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πιασθέντες ἔτοι, ἐφέρθησαν εἰς τὰς τρεῖς ἄρχοντας Μασδράθ, Σιρῶ, καὶ Μαρμισὴν, οἱ ὁποῖοι ἐσυμβέλευσαν ὁμῶς καὶ ἐφοβέρισαν τὰς Ἅγίους, διὰ τὴν ἀρνηθῆν μὲν τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ καὶ προσκυνῆσθαι δὲ τὸν ἥλιον καὶ τὴν φωτίαν καὶ τὸ νερόν. οἱ δὲ Ἅγιοι οὐδὲως ἐπέισθισαν.

Ζανιδᾶς.
Λάζαρος.
Μαρκεθᾶς.
Ναρηῆς.
Ἡλίας.
Μάρης.
Ἄβιβος.
Συμεήθης.
Σάββας.

Ὁθεν πρῶτον ὁ Ἰωνᾶς δένεται μὲ νόμον Περσικόν, ὁ νόμος δὲ αὐτὸς εἶναι, ὅτι ὅταν οἱ Πέρσαι θέλουν νὰ δείρουν ἄνθρωπον, τὸν καθίζουσαν πρῶτον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα δένουσαν τὰς χεῖρας καὶ τὰς πόδας τε εἰς ἕνα ξύλον. ὁ δὲ δεθεῖς, καὶ μένωντας ἀκίνητος ὡσάν πέτρα, δέχεται τὰς ξυλίας. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πολὺ καὶ σφικτὸν δέσιμον, δὲν δύναται ὁ δευρόμενος νὰ μεταβῆ, ἢ νὰ κινήθῃ εἰς ἕνα, ἢ εἰς ἄλλο μέρος. Ἀφ' ἧς λοιπὸν τοιςτρόπως ἔδειραν ἀρετὰ τὸν Ἅγιον μὲ ραβδία τραχεά, ἔδεσαν τὰς πόδας τε μὲ σχοινία, καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἔξω εἰς τόπον ἀσέγασον, διὰ τὴν παλαιπάρηται καὶ νὰ πῆξῃ ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ψύχραν καὶ τὸν παγετόν.

Ἐπειτα ἐπίασαν καὶ τὸν Ἅγιον Βαραχίσιον, καὶ βῶλεις χαλκῆς πυρῶσαντες, ἔβαλον αὐτοὺς ὑποκάτω εἰς τὰς ἀμασχάλας τε. Μετὰ ταῦτα ἔβρασαν μολίβι, καὶ τὸ ἔχυσαν μέσα εἰς τὰ ὀμματόκλαδα, καὶ εἰς τὴν μύτην, καὶ εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τῶν δύο Ἁγίων ὁμῶς. Εἶτα τὸν μὲν Βαραχίσιον ἔδεσαν ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ ἐρέμασαν κατακέφαλα. τῷ δὲ Ἰωνᾷ ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἔνδαραν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τε. Τὴν δὲ γλῶσσαν τε ἔκοψαν, ἔπειτα ἔβαλαν αὐτὸν μέσα εἰς χάλκωμα γεμάτον ἀπὸ πίσιαν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθη ἄβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔσφιγγαν αὐτὸν εἰς γαλιάγραν, καὶ ἔπως ἔρριψαν αὐτὸν εἰς ἕνα λάκκον βαθύτατον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσε, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τῷ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον. Ὁ δὲ Ἅγιος Βαραχίσιος, πάλιν ἐφέρθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ γυμνὸς σύρεται ἐπάνω εἰς ἀκάνθας. Εἶτα ἔμπηξαν καλάμια ὀξέα εἰς τὸ σῶμά τε, καὶ βαλόντες αὐτὸν εἰς γαλιάγραν, ἐσύτριναν ὅλον τὸ σῶμά τε. Μετὰ ταῦτα ἔβρασαν πίσιαν, καὶ ἔχυσαν αὐτὴν μέσα εἰς τὸν λάρυγγά τε, καὶ ἔτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τῷ ὁποῖῳ ἔλαβε τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. Τὰ δὲ Ἅγια αὐτῶν Λείψανα συνενταφιάσθησαν μαζὶ μὲ τὰ Λείψανα τῶν ἀνωτέρω ἑννέα Μαρτύρων, ἀπὸ ἕνα ἄνδρα ὀνομαζόμενον Αὐδισώτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐξαγοράσθησαν μὲ πεντακόσια μιλιάρια, ἢτοι νομίσματα Περσικά. Καὶ οἱ μὲν

ἀνω.

άνωτέρω ἐνῆα Μάρτυρες, ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοσὴν ἐβδόμην τῆ παρόντος Μαρτίου. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ Βαραχῆσιος ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοσὴν ἐνάτην ταύτην τῆ αὐτῆς Μαρτίου; (1)

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος Ἐπίσκοπος Κίε τῆς Βιθυνίας ἐν εἰρήνῃ τελεῖται.

„ Τὸν πηλὸν ἐκδύς Εὐστάθιε παμμάκαρ,
„ Χριστῷ παρέσης τῷ δι' ἡμᾶς πηλίνῳ.

Εὐστάθιος.

* Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος, τινάξας ἀπὸ λόγου τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ὡσάν ἓνα φορτίου βαρὺ, ἔγινε Μοναχός. καὶ τὸν ζυγὸν τῆ Χοιρῆ φέρων ἐπάνω εἰς τὴς ὤμους τε, ἀόκως ἐποιεῖ τὰς ἐντολάς αὐτῆς, καὶ ἐπιμελεῖτο τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τε. Ἐξερῶν δὲ ἔγινε καὶ Ἱερεὺς, πεισθεὶς εἰς τὰς πολλὰς παρακαλέσεις, ὅπως ἐποιεῖ διὰ τῶτο πρὸς αὐτὸν ὁ λαός. Εὐχαρίσει δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πίσω ἀδίσαντου. Εἶχεν ἀγάπην εἰς ὅλους ἀνυπόκριτον. Ἦτον διδακτικὸς, ταπεινός, συμπαθὴς, ἐλεήμων, ζηλωτὴς καλῶν ἔργων. Ὄθεν διὰ τὰς ἀρετάς τε ταύτας, ἔγινε καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Βιθυνία Κίε, ἡ ὁποία κοινῶς λέγεται Κιό, καὶ τερμῆσι καλεῖται Τζομπλέν, παλαιὰ δὲ ὀνομάζετο Κιέρρος, ὕστερον δὲ ὀνομάσθη Περσίας, ἥτις πρότερον εἶχε θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Νικαίας Μητροπολίτην. Ταύτην λοιπὸν τὴν Ἐπισκοπὴν παραλαβὼν ὁ Ἅγιος, ἐκυβέρνησεν εἰς χρόνους ἱκανούς, κατὰ τὴς Κανόνας καὶ παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσηκώθη εἰς τὴν τῆ Χοιρῆ Ἐκκλησίαν ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τῶτο ὁ μακάριος ἕτος ἀρμάτωσε τὸν ἑαυτὸν τε μὲ τὴν μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν, καὶ μὲ αὐτὴν ὡσάν μὲ σφενδόνα, ἐκτύπα τὴς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι ἐκαυχῶντο ἐναντίον τῶν τῆ Θεῶ Ἐκκλησιῶν. Ὄθεν μερικοὶ ἀπὸ αὐτῆς ἐδιάβαλαν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν τότε εἰκονομάχον Βασιλέα, καὶ λοιπὸν πρῶτον μὲν ἐδέχθη ὁ Ἅγιος φοβερισμὸς, ἔπειτα δὲ, ἔλαβεν ἐμπτύσματα εἰς τὸ πρόσωπον, δαρμῆς, φυλακὰς, κακοπαθείας, ἀνακρίσεις, καὶ ραβδισμὸς. Τελευταῖον δὲ, δεύραντες αὐτὸν οἱ εἰκονομάχοι μὲ χονδρὰ ραβδία, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν τε, διὰ τὴν προσκύνῃσιν καὶ τιμὴν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαν διεπέρασε μερικὸς χρόνος, θλιβόμενος, κακωχόμενος, ὑσερέμενος, πεινῶν, διψῶν, καὶ γυμνητεύων. Ὄθεν μὲ ταύτας τὰς κακοπαθείας ταλαιπωρηθεὶς ὁ αἰδιδιμος, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. (2)

Τὰς τῶν ὁσίων Ἁγίων Πρεσβείας Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ἀ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

„ Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς Πάτερ,
„ Τὰς ἀρετάς θεῖς, ἔφθασας πόλε μέχρι.
„ Χαῖρεν Ἰωάννης τριανοσῆ ἔξανάλυον.

Ἰωάννης.

* Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦτον κατὰ τὴς χρόνους τῆ Βασιλείως Ἰουστινιανοῦ τῆ νεωτέρου.

(1) Σημῶσαι, ὅτι καὶ Αἰλίαν τὸ Ἅγιον Μάρτυρον Ααζάρην τῆ εὐὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐνῆα Μαρτύρων ἀπεθνήσκουσιν ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Μεγάλων, κατὰ τὴν εἰκοσὴν Ἰανίαν.

(2) Περισπῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιτωαῖοις καὶ Μνήμη τῶν Ἀποστόλων Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηρᾶ, Καίσαρος, καὶ Ἐπαφροδίτου, καὶ ὅτι ἡ Μνήμη καὶ τῶ Συναξαριστοῦ αὐτῶν προεγράφη κατὰ τὴν ὁγδόην τῆ Δεκεμβρίου.

τέρει τῷ ἀνεψιῷ τῷ Ἰβρινιανῷ ἐν ἔτει φ. ὅταν δὲ ἔγινε δεκαεξέτη χρόνον, ἔλαβεν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐγκύκλιον καὶ ἐξωτερικὴν σοφίαν, ἀπὸ τότε ἐπρόσφερε τὸν ἑαυτόν τε εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν ἱερωτάτην. "Ὁθεν ἀναβάς εἰς τὸ Σίναϊον Ὄρος, ἐπέβρα τὴν ζωὴν τε ὑποκάτω εἰς ὑπαταγὴν γέροντος. "Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν ἐνεακαιδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑπαταγὴν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σάδιον τῆς ἡσυχίας, μακρὰν ἀπὸ τὸ Κυριακὸν τῆς ἐν τῷ Σιναίῳ Σκήτεως, ἕως πέντε σημεῖα. ὠνομάζετο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος, Θωλᾶς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπέβρασεν ὁ ἀαίδιμος χρόνος ὀλοκλήρως τεσαράκοντα, καταφλεγόμενος καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸν διακαῆ ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς τῷ Θεῷ ἀγάπης. Οὗτος ἔτρωγε μὲν, ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι συγχωρημένον νὰ τρώγουν αἱ Μοναχοί, ἔτρωγεν ὅμως ἀπὸ ὀλίγον. Ἐποίει δὲ τοῦτα καὶ ἔτρωγεν ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ, ἵνα ὡς διακριτικός, τζακίζη πανσόφως τὸ κέρατον τῆς ὑπερφανίας, ἢ ὁποῖα ἔμελλε νὰ τὸν ἐνοχλήῃ ἐὰν δὲν ἔτρωγεν, ὡς διαφέροντα ἀπὸ τῶν ἄλλου Μοναχῶν.

Τίς δὲ δύναται νὰ διηγηθῇ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων, ὅπως ἔτρεχεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν μακαρίων τέτταξ ὑπὸν δὲ τόσον ὀλίγον ἐκοιμᾶτο, ὅσον νὰ μὴ βλάβῃ τὸν νῦν τε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγρυπνίαν. ὅλος δὲ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς τε, ἦν πρὸς εὐχὴ πανταπιῆ καὶ ἀένναος, καὶ ἔρωσ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσύγκριτος. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἀπόκτησε κάθε ἀρετὴν, καὶ καλῶς ἐπολιτεύθη, διὰ τῆτο κηϊώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεῷ μεγάλας θεωρίας, καὶ προορατικὸν χάρισμα. "Ὁθεν ὅταν ὁ μαθητὴς τε ἐκοιμᾶτο ὑποκάτω εἰς μίαν πέτραν, ἢ ὁποῖα ἔμελλε νὰ πέσῃ ἐπάνω τε καὶ νὰ τὸν συντρίψῃ, τῆτο λέγων προγνωρίζας ὁ "Ὁσιος διὰ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν τῷ κελίῳ καθήμενος, ἐφάνη καθ' ὑπνους εἰς τὸν μαθητὴν τε, καὶ σηκώσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὑπνόν, τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀφ' ἧ λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, καὶ κατετάθη Ἠγέμενος τῷ ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει Μοναχῶν, ἀφῆκε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον. Πρὸς τῷ θανάτῳ τε δὲ συνέγραψε τὴν πάνσοφον Βίβλον τῶν τριάκοντα Θεῶν καὶ πνευματικῶν ἀναβάσεων: ἦτοι σκαλοπατίων, ἢ ὁποῖα διὰ τῆτο καὶ Κλίμαξ ἐπονομάζεται. (1)

Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Προφῆτῳ Ἰωάννῃ ἢ Ἰωήλ.

✠ „ Λέωμ πατάσει σὲ Προφῆτα Κυρίε,
„ Ὡς παραβάντα τὸν λόγον τῷ Κυρίε.

Ἰωάννῃ ἢ
Ἰωήλ.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν (2), ἐκτύπησε δὲ αὐτὸν τὸ λεοντάρη, ὅταν ἀπεσάλη καὶ ἔπλεξε τὸν Βασιλέα Ἰεροβοάμ, διὰ τὴν ἐπαίνισε χρυσᾶς δαμάλας, καὶ ἐπροσκύνηε αὐτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Θεὸς ἐπρόσάξεν αὐτῶν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ φάγῃ δὲ ψωμί, μηδὲ νὰ πίνῃ κερὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ ἀγλίγαρα. Αὐτὸς δὲ πηγαίνωντας, εὗρηκε τὸν Ἰεροβοάμ, ὅπως ἐθυσιάζε, καὶ ἐκάλεσεν ἐν λόγῳ Κυρίε καὶ εἶπε. „ Θυσιασῆριον ταῦτε λέγει Κύριος. Ἴδὲ γεννᾶται εἰς τοῦ οἴκου καὶ τὴν Βασιλείαν τῷ Ἰῆδα, Ἰωσίας ὀνόματι, ὁ ὁποῖος θέλει θυσιάσει ἐπάνω εἰς ἑσένα τῶν ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων τῶν εἰδῶλων. Ὁ δὲ Ἰεροβοάμ, ἐπειδὴ ἐξάπλωσε τὸ χερί τε διὰ νὰ πιάσῃ τὸν Προφῆτην τῆτον, διὰ τῆτο ἐξηράνθη τὸ χερί τε. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἰεροβοάμ παρεκάλεσε τὸν Προφῆτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ: τῆτε χάριμ ἐδέθη ὁ Προφῆτης τῷ Θεῷ καὶ ἰατρεύθη τὸ χερί τῷ Βασιλέως, ὡς ἦτον καὶ πρότερον.

(1) Σημείωσα, ὅτι εἰς τὸν Ὁσιον τῶν Ἰωάννην ἐγκύκλιον ἐπλεξε Νικήτας ὁ ῥήτορ, ἢ ἡ ἀρχὴ „ Οὐδεὶς τιμιώτερον ἀρετῆς. καὶ Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, ἢ ἡ ἀρχὴ „ Αἰ μὲν ἢ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι χάριμα. (σφίζονται καὶ αἱ δύο ἐν τῇ τῷ Διονυσίου καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ἡ Ἰσορία τῷ Προφῆτῳ Ἰωάννῃ γράφεται ἐν κεφ. 17. ὅτι τῆτος τῶν Βασιλεῶν σίχ: 1. ὅτι καὶ λέγεται, ὅτι ἔπος ἦτον ἀπὸ τῆς γλῶσσῃ τῷ Ἰῆδα, καὶ ἐχί ἀπὸ τῆς Σαμάρειαν, καὶ ἰδὲ ἀνδρῶπος τῷ Θεῷ δὲ Ἰῆδα παρεγένετο, ὡς λέγει Κύριος εἰς Βασιλῆ.

Τυρίζωντας δὲ ὁ Προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐκαταπέισθη ἀπὸ ἑνα ψευδοπροφήτην Ἐμβέ ὀνομαζόμενον, καὶ ἔφαγε μὲ αὐτὸν ψωμί, παρακείμενος τὴν προσοχὴν τῷ Θεῷ. Ὁ Θεὸς διὰ τὴν παρακοὴν ταύτην, ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς νὰ θανατωθῇ μὲν ἀπὸ λεοντάρη, νὰ μὴ φαγωθῇ δὲ ἀπὸ αὐτό. Ἐνταφιάσθη δὲ εἰς τὴν Βαυθὴλ, κοντὰ εἰς τὸν ψευδοπροφήτην ἐκεῖνον, ὅπως ἐγέλασεν αὐτὸν, καὶ ἐπαρήκασε τὴν ἐντολὴν τῷ Θεῷ. (1)

Μνήμη τῷ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης τῷ ἐν τῷ Φρέατι.

* „ Ὁ ἐν φρέατι ζῶν Ἰωάννης κάτω,

Ἰωάννης.

„ Ἄνω πίνει νῦν ζῶντες ὕδατος φρέαρ.

* Κατὰ τὰς παλαιὰς χρόνας ἦσαν μία γυνὴ πλειοῦς πολλὰ, καὶ φοβημένη τὸν Θεὸν, Ἰελιανὴ ὀνομαζομένη, ἡ ὁποία νῆα ἔσκα, ἔμεινε χήρα μὲ δύο ὄρφανὰ νήπια, Ἰωάννην καὶ Θεμισίαν ὀνομαζόμενα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τότε Ἕλληνες Βασιλεῖς ἐξέδωκαν δόγμα καὶ προσοχὴν νὰ τιμωρῶνται οἱ τὸν Χριστὸν σέβοντες Χριστιανοί, διὰ τῆτο φοβηθεῖσα ἡ χήρα, ἐπῆρε τὰ δύο τῆς παιδείας καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα ὀσπίτιον, καὶ κρυπτομένη μέσα εἰς αὐτὸ, ἀνέτρεφε τὰ τέκνα τῆς ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεύσῃ Κυρίᾳ. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς Ἰωάννης, ὅταν ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς, ἄφινε τὴν μητέρα ταύτην καὶ ἐπήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' ἧς ἐκεῖ προσκύχεται κρυπτῶς, ἐγύριζε πάλιν εἰς τὴν μητέρα ταύτην. Τότε γὰρ ἔλοι οἱ Χριστιανοί ἐκρύπτοντο διὰ τὸν φόβον τῶν εἰδωλολατρῶν. Μίαν φοράν δὲ πηγαίνοντας τῷ Ἰωάννῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν ταύτην, εὗρηκεν αὐτὸν ἕνας φιλόθεος Χριστιανὸς, ὁ ὁποῖος πᾶν ἐσυμβέλευσε νὰ ὑπάγῃ καλλίτερα εἰς τὸ βουνὸν νὰ προσεύχεται, παρέξ νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκ τῆτος νὰ κινδυνεύῃ νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας τὴν συμβουλὴν ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα ταύτην, κυρία μου μήτηρ, ἕνας φιλόθεος Χριστιανὸς εἶπέ μοι νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὸν, ἐγὼ δὲ ἔκρινα, πῶς εἶναι πρέπον νὰ ζητήσω τὴν εὐχήν σου, καὶ τότε νὰ ὑπάγω. ἡ δὲ μήτηρ ταύτην ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ, νομίζουσα ὅτι θέλει γυρίσει ὀλίγωρα. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποχαιρετίσας τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν ταύτην, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον πρὸς ἕνα Αἰγύπτιον Μοναχὸν, Φαρμαθὲ ὀνομαζόμενον, καὶ πέρωντας τὰς εὐχὰς ἐκείνου, ἐπῆγεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον. Εὗρισκοντας δὲ ἕνα ξηροπήγαδον, γεμάτον ἀπὸ σκορπίους καὶ ὀφίδια καὶ ἄλλα διάφορα ἔρπετα, ἐπροσευχήθη, καὶ ἔπειτα ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν ταύτην μέσα εἰς τὸ ξηροπήγαδον. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐδέχθη αὐτὸν, ὅταν ἐκατέβαινε κάτω, καὶ ἔτξι ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ. εἴκοσι γὰρ πῆχαις ἦτον βαθὺ τὸ πηγάδι.

Ἀφ' ἧς δὲ ἐκεῖ ἐκατέβη, ἀπλωσε τὰ χεῖρά ταύτην σαυροειδῶς ὁ αἰδίδιμος, καὶ ἐσάθη προσευχόμενος εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα, χωρὶς νὰ φάγῃ, χωρὶς νὰ πῖνῃ, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ κατεβάσῃ κάτω τὰς χεῖράς ταύτην. καὶ τὰ μὲν θηρία καὶ ἔρπετα εὐθὺς ἔφυγον, Ἄγγελος δὲ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔφερε κατ' ἡμέραν φαγητὸν εἰς τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα Φαρμαθὲ, αὐτὸς

ἔφε-

Φαρμαθὲ.

(1) Σημείωσαι, ὅτι πᾶν Προφήτην πᾶσαν, ἔχει Ἰωάννης, ἀλλὰ Ἰωὴλ ὀνομάζει ἡ θεία Γραφή. Λέγει γὰρ „ Καὶ οἱ κατὰ τοὺς αἰῶνες λόγοι Σαλομών. Ἰδὲ εἰσι γεγραμμένοι ἐν ταῖς ὁράσεσιν Ἰωὴλ πᾶ ὁράων περὶ Ἱεροβοὰμ υἱὸν Ναβὰτ. (β. Παραλατομ. β. 29.) Ὁ Θεὸς λέγει ὁ Θεοδώριτος ἐν τῷ προομίῳ πᾶ β. πᾶν Παραλατομῶν „ Μανθάνομεν ἐντεῦθεν, ὡς Νάθαν ὁ Προφήτης, καὶ Ἀχὶά ὁ Σηλωνίτης, καὶ Ἰωὴλ ὁ κατὰ πᾶ Ἱεροβοὰμ πᾶ Ἰσραὴλ ἔβη τῶν τεχνῶν, Βίβλους ἔχον συγγεγραμμένας. Καὶ πάλιν λέγει „ Μεμαθήκαμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πᾶ Θεῷ, ὁ πᾶ ἐν Βαυθὴλ δυσιασθησὸν βαγλίω κελδίνας, ὅν ὁ λέων σιμέτριψεν, ὁ πᾶ Θεῷ παραβεβηκῶς πᾶ ἐν πᾶσιν, Ἰωὴλ ἀροσηγορεύει. Ἐπειδὴ ὁ Προφήτης Ἰωὴλ ὁ

πᾶ Βαυθὴλ, ἔτινος πᾶ Βιβλίον σφίζεται, ἐκεῖ ἀναφέρει περὶ τῶ Σαλομών. Ὅτι δὲ ψευδοπροφήτης δὲ ἦσαν, ὡς γράφεται ἐκεῖ ἐν τῷ Σωαζαροῦ, ὁ πᾶσας τὸν Πρόφῃτην πᾶσιν Ἰωὴλ καὶ φάγῃ τροφῶν, μαρτυρᾷ ὁ ἴδιος Θεοδώριτος λέγων „ Ὅτι δὲ ὁ ψευδοπροφήτης κῶ, ὁ πᾶν ἄνθρωπον πᾶ Θεῷ παραπέσας τροφῆς μεταλαβῆν παρ' αὐτῷ, καὶ ἐντεῦθεν καταμαθῆν ὀπισθεῖς „ Διεσάθη γὰρ φησὶ, πᾶ ὅσα πᾶ Προσβυτέρη πᾶ Προφῃτῆ πᾶ κατὰ κῶσας ἐν Βαυθὴλ, μετα πᾶσιν ὅσων πᾶ ἀνθρώπου πᾶ Θεῷ, πᾶ ἠκοντος ἔξ Ἰούδα, καὶ λελαλικῶς πᾶντα πᾶ ἔργα, καὶ ἐποίησεν Ἰωσῖας. (ἐρωτήσῃ ν. σ. κῶ πᾶ δ. πᾶν Βασιλειῶν.)

ἔφερε καὶ εἰν τὸν Ἰωάννην ψωμί. Πλὴν μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁ Ἰωάννης νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, δὲν ἔφερεν ὁ Ἄγγελος τὸ ψωμίον εἰς αὐτὸν, ἵνα μὴ ὑπερηφανευθῆ, ἀλλ' ἐπήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸν Φαρμαθῆ, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ. Ἴδε Κύριος ἔσειλέ σοι τὸ ψωμί αὐτὸ, διὰ νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὸν Ἀββαῖν Ἰωάννην τὸν εἰς τὸ ξηροπήγαδον εὐρισκόμενον. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς τὸ ψωμίον ἀπὸ τὸν Φαρμαθῆ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔφαγε. καὶ λοιπὸν ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ καθ' ἐκάστην ἐλάμβανε τροφήν ἀπὸ τὸν γέροντα ἕως εἰς μερικὰς χρόνους. Ὁ δὲ Διάβολος μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ τὴς μεγάλης ἀγῶνας τῷ Ἰωάννῃ, ἐμετασχηματίσθη εἰς ἕνα δῆλον τῷ Ὄσιῳ. καὶ πηγαίνωντας ὁ σχηματισθεὶς δῆλος πρὸς τὸν γέροντα Φαρμαθῆ, ἐγέλασεν αὐτὸν μὲ τὰ λόγια τῆ. "Ὄθεν πέρωντας αὐτὸν, τὸν ἔφερεν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῷ ξηροπηγαδίῳ, καὶ ἄρχισε νὰ συμβελεύῃ τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν ἔπρεπε. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐκατάλαβε τὴν μηχανὴν τῷ Διαβόλῳ, καὶ ἐδιώρθωσε καὶ τὸν γέροντα, καὶ τὸν Διάβολον κατήσχυσε, καὶ ἔτις ἀπέσειλε καὶ τὴς δύο, χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆ καμμίαν βλάβην.

Μετὰ ταῦτα ἐσύναξεν ὁ Διάβολος πλῆθη Δαιμόνων, καὶ μετεσχημάτισεν αὐτὰς εἰς τὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ ἀδελφῆς, καὶ φίλων καὶ συγγενῶν καὶ δούλων καὶ δουλεύτρων, καὶ ἄλλων γνωστῶν ἐκεῖνος. Οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐπῆγαν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῷ πηγαδίῳ καὶ ἐθρήνεν καὶ ἔκλαιον, παρακαλῶντες αὐτὸν, καὶ νὰ εὐγῇ νὰ τὸν ἰδεῖν, ἢ τὸ ἐλάχισον, καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος προσπύχετο κάτωθεν, καὶ τελείως μὲ αὐτὰς δὲν ὠμίλησεν, ὅθεν οἱ Δαίμονες ἔγιναν ἄφαντοι. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ Ὄσιος ἐπέρασεν εἰς τὸ ξηροπήγαδον δέκα χρόνους, καὶ ἐκατέρωθωσε κάθε ἄσκησιν καὶ ἀρετὴν, καὶ εὐρέσθη γνησίως εἰς τὸν Θεόν, τότε ἕνας Μοναχὸς, Χρῦσιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὴν ἔρημον τριάντα χρόνους. τότε λέγω ἔτις ὁδηγηθεὶς ἀπὸ Θεϊκῶν Ἀγγέλων, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν Ἰωάννην. σαθεὶς δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπάνω τῷ πηγαδίῳ, ὠρμίζε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν δύναμιν τῷ Θεῷ, νὰ μὴ κρύψῃ ἀπὸ αὐτὸν καμμίαν τῆ ἀρετὴν, ἀλλὰ νὰ τῆς φανερώσῃ, καθὼς ἐφάνη ἀρετὸν εἰς τὸν Θεόν. Ὄθεν ἔγινεν ἕνα θαῦμα, ὅπῃ ἐκπλήττει κάθε ἀκοήν. διότι ἡ γῆ τῷ πηγαδίῳ, ἐσηκώθη κάτω ἀπὸ τὸν πάτον τῶν εἰκοσι πηχῶν, καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ ἔττι ἀνταμώθησαν καὶ οἱ δύο Ὄσιοι καὶ ἔχαρετίσθησαν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀθετηθῆ ὁ ὀρισμὸς, ὅπῃ ἔκαμεν ὁ Χρῦσιος εἰς τὸν Ἰωάννην, διὰ τῆτο ἐδιηγήθη ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὰ κατορθώματά τῆ. Ἐπειτα ἀσπασάμενος τὸν Χρῦσιον ἐν φιλήματι Ἁγίῳ, καὶ ἀποχαρετίσας αὐτὸν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε ὁ Χρῦσιος ποιήσας τάφον ἔβαλε τὸ ἐπανωφόρι τῆ εἰς τὸ λεῖψανον τῷ Ὄσιῳ Ἰωάννῃ, καὶ τὴν πλάκα τῷ σῶματος τῷ πηγαδίῳ, ἔβαλεν ἐπάνω τῷ τάφῳ τῆ. εἶτα ἀναγνώσας τῆς συνήθεις ψαλμῆς, ἐφύτευσε ἕνα φοῖνικα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ὡ τῷ θαύματος! εὐθὺς ἐρριζώθη, εὐθὺς αὐξήσεν, εὐθὺς ἀπεκατεστάθη τέλειον δένδρον, εὐθὺς ἀνθῆσε, καὶ εὐθὺς ἐγέμωσεν ἀπὸ καρπῆς. Τῆτο τὸ παράδοξον βλέπωντας ὁ Χρῦσιος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν λέγων. δόξα σοι Κύριε, ὅτι τῆς ἀγαπῶντας καὶ δοξάζοντάς σε, ἠξέυρεις νὰ δοξάζῃς, καὶ νὰ κάμῃς κληρονόμος τῆς Βασιλείας σε. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ὁ Χρῦσιος ταῦτα διελογίζετο, προσευχόμενος, ἤρπασεν αὐτὸν Πνεῦμα Κυρίου, καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἠσύχαζεν. Ὄθεν προσκαλεσάμενος ἕνα εὐλαβῆ καὶ ἔμπειρον ἀνθρώπου, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ταῦτα, καθὼς τὰ εἶδε καὶ τὰ ἤκουσεν.

* Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Ὁ τῆς Σιών πρόεδρος αἰσθητῆ θρόνου,

* Ἰωάννης.

„ Πρὸς τὴν Σιών ἀπῆρε τὴν νοσημένην.

Ἡ Ἁγία Εὐβέλι ἡ μήτηρ τῷ Ἁγίῳ Παντελεήμονος ἐν εἰρήνῃ πλειῖται.

„ Ἐν Οὐρανοῖς σύνεσιν ἀθλητῆ τέλει,

Εὐβέλι.
„ Ἀθλη-

Θησαυρόν, κὶ ἀνοίξε τὴν πόρταν, κρατῶντας κὶ ράβδον εἰς τὰς χεῖράς τε, ἔχουσαν ἐπάνω τὸν τύπον τῆ τιμῆ Σταυροῦ. Κτυπῶντας δὲ μετὰ τὴν ράβδον τὸν δράκοντα, τίποτε δὲν ἐκατέρωθεν. Ὅθεν μερικοὶ βλέποντες ἀπὸ μακρόθεν, ἦτον πεφοβισμένοι κὶ ἔντρομοι, ἐνόμιζον γὰρ ὅτι ἐθαυματοῦν ὁ Ἅγιος ὑπὸ τῶ δράκοντος. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος σηκώσας τὰ ὀμμάτιά τε εἰς τὸν Οὐρανόν, κὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ἔβαλε τὸ ραβδί τε εἰς τὸ σῶμα τῆ θηρίας, κὶ εἶπεν. Ἐν ὀνόματι τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπολύθει μοι ὡς θηρίον. Ὁ δὲ δράκων δαγκάσας τὴν ράβδον τῆ ἁγίας, ἠκόλυθει εἰς αὐτὴν, ὡσάν νὰ ἐδιόκτετο ἀπὸ τινα. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐγαίνωντας ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν Θησαυρόν, διεπέρασεν ὅλον τὸ παζάρι, τραβίζωντας κὶ τὸν δράκοντα ὀπισθεν, ὅθεν ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ἐπειδὴ ὁ δράκων ἐκεῖνος, ἦτον ἓνα φοβερόν κὶ ἐξαισίον θῆμα. Ἦπν γὰρ, ὡς ἔλεγον, ἐξήκοντα πύχεις εἰς τὸ μέγεθος.

Πλησιάζας δὲ εἰς τὴν πυρκαϊάν, εἶπε πρὸς τὸν δράκοντα. Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον κηρύττω ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, σὲ προσάξω νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊκῆς. Ὁ δὲ φοβερός ἐκεῖνος δράκων, ἔκαμεν ὡσάν καμάραν τὸν ἑαυτὸν τε, κὶ κυρτωθεὶς κὶ ἐξαπλωθεὶς, ἔρριψε τὸν ἑαυτὸν τε εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊκῆς ἔμπροσθεν εἰς ὅλας, κὶ κατεκῆν. Ὅθεν ὅλοι οἱ θεωρῶντες ἐξέπλάγησαν, κὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ἐπειδὴ κὶ ἔδειξε εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν, πιαπεν φωστῆρα κὶ θαυματουργὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐκπλαγείς διὰ τὸ παράδοξον, ἐτίμησεν ὑπερβολικῶς τὸν Ἅγιον, κὶ ἐπρόσαξε νὰ ἰσορήσῃ τὴν εἰκόνα τε εἰς σανίδια, τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν πόρταν τῆ Βασιλικῆς Θησαυροῦ εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου πράγματος, τὸν δὲ Ἅγιον κατασπασάμενος, ἀπέσειλεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τε. Ἀναχωρῶντας δὲ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐπήγαγεν εἰς τὸν θρόνον τε δοξάζων κὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφθονεῖτο ἀπὸ τῆς δυασειβείας Ναυατιανῆς (1), οἱ τινες κατ' ἐνάσῃν αὐτὸν ἐκατάτρεχον, κὶ μάλιστ' ἀπὸ τῆς ἀπίστου τῆς κατοικούντος εἰς τὴν Λαζικήν κὶ Τραπεζῆντα: διὰ τῆτο οἱ μιανοὶ ἐκεῖνοι καρτερήσαντες εἰς ἓνα τόπον κρημνώδη, ὅταν ὁ Ἅγιος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ, ὤρμισαν ἀφνιδίως ἄνδρες ὁμοῦ κὶ γυναῖκες κατ' ἐπάνω τε, ὡσάν θηρία, κὶ ἐκτύπην αὐτὸν, ἄλλος, μετὰ ξύλου, ἄλλος, μετὰ πέτρας, κὶ ἄλλος μετὰ μάχαραν. εἶτα ἔρριψαν αὐτὸν ἀπὸ ἓνα μεγάλου ὕψους κάτω εἰς τὸν παταμόν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠμιθανῆς γενόμενος, ἀπλωσεν ὀλίγον τὰς ἀγίας τε χεῖρας, κὶ σηκώσας τὰ ὀμμάτιά τε εἰς τὸν Οὐρανόν, Κύριε, μὴ σῆσης αὐτῆς τὴν ἀμαρτίαν παύτην, ὡς ὁ πρωτομάρτυς, ἔλεγε, Στέφανος. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ἀκόμη ὁ Ἅγιος ἀνέπνεε, μία γυναῖκα μιανὰ κὶ ἀκάθαρτος, ἡ ὁποία ἔπιεν ὅλον τὰ ποτήριον τῆς αἰρέσεως, πέρνεσα μίαν μεγάλην πέτραν, ἐκτύπησε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν μύνηγα, κὶ ἔτξε ἡ δυσυχῆς καὶ ἀθλία, ὑσέρρησεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ὀλίγην ἐκείνην ζωὴν, ὅπῃ τῆ ἔμεινε. Καὶ ἡ μὲν τῆ ἁγίας ψυχῆ παρεδόθη εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἡ δὲ παλαίπωρος ἐκείνη γυνή, κυριευθεῖσα ἀπὸ δαιμόνιον, ἐκτύπησε τὸ σῆθος της μετὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην πέτραν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐθανάτωσε τὸν Ἅγιον. Ὁμοίως δὲ κὶ ὅλοι, ὅσοι ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὸν φόνον τε, ἐτιμωρήθησαν ἀπὸ δαιμόνια ἀκάθαρτα. Τὸ δὲ Λεῖψανον τῆ ἁγίας κρύφαντες μέσα εἰς ἓνα ἀχυρῶνα, ἀνεχώρησαν. Ἄλλ' ὁ γεωργὸς ἐκεῖνος ὅπου, ἐξουσίαζε τὰ ἀχυρῶνα, πηγαίνωντας διὰ νὰ δώσῃ ἄχυρα εἰς τὰ ζῶά τε, ἤνευσε μίαν Οὐράνιον δοξολογίαν, κὶ Ἀγγελικὴν φαλμαδίαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα. Ὅθεν εὐρήκε τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, κὶ παρευθὺς ἐφανερώσε τῆτο καὶ εἰς τῆς ἄλλης.

Μα-

(1) Σημειώσαι, ὅτι Ναυατιανοὶ ἐλέγοντο οἱ ἀκόλυθοι Ναυατιανοὶ πρὸς τὴν Πρωτομάρτυρα τῆς Ῥώμης, ὅς τις δὲν ἐδέχετο ἐκείνην, ὅπου ἀρνήθησαν μετὰ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ, ἐμεπνοῦσαν δὲ, ἀλλ' οὐτε ἐσυγκοινωνοὶ μετὰ αὐτοῦ διαγάμεν. Ἐλεγε δὲ

κὶ ὅτι μετὰ τὸ βάπτισμα, δὲν δυνάσκει πλέον νὰ ἐλεθῆ ὁ ἀμαρτήσας, κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον αἰρέσι: ν.δ. καὶ τὸν Αὐγουστίνον αἰρέσι: λ.η. (ὅρα καὶ τὴν ἐπιμνηστικὴν τοῦ οὐδαίου Κωνσταντίνου αἰ. Συνοδὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Κανονικῇ.).

Μαθόντες δὲ τὸ οἱ Χριστιανοὶ, ὅπως ἐκατόικεν εἰς τὰς Γάγγρας, ἐσυναχθῆσαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀφ' ἑ ἐθρήνησαν κοινῶς διὰ τὴν σέρησιν ποιῆτε ποιμένος, ἐπῆραν τὸ Ἅγιον αὐτῆ Λείφανου εἰς τὰς Γάγγρας, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὸ εἰς ἐπίσημον τόπον. Ἡ δὲ γυνὴ ἡ φονεύτρια τῆ Ἁγίε, ἠκολούθει ὀπίσω εἰς τὸ Ἅγιον Λείφανον, κλαίσα καὶ κτυπέσα τὸν ἑαυτὴν τῆς μετὰ τὴν πέτραν ἐκείνην, ὅπως ἐφόνευσε τὸν Ἅγιον. Ὁθεν ἀφ' ἑ ἐνταφιάσθη τὸ Ἅγιον Λείφανον, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ὁμοίως ἰατρεύθησαν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπως ἐφόνευσαν τὸν Ἅγιον. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ θαύματα ἔγιναν καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τῆ Λείφανε, καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν. Τὰ ὅποια θαύματα ἀφήσαμεν διὰ τὸ πλῆθος, καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς αὐτῶν διηγήσεως.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ὁσίε Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίε Ἐπισκόπε Μελιτινῆς τῆ Ὁμολογητῆ.

„ Ἀκακίω θνήσκοντι τῷ γῆς Ἀγγέλῳ, Ἀκάκιος.
 „ Χώραν ἐτοιμάζουσιν Ἀγγελοὶ πόλε.

Ὅπως ἦσαν κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλέως Δεκίε ἐν ἔτει σνα'. ἐπειδὴ δὲ ἐδίδασκε τὴν τῆ Χριστὸ πίσι, διὰ τὸ ἐπίασθη ἀπὸ τῆς εἰδωλοάτρας καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ὑπατον Μαριανόν. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ αὐτοῦ διὰ τὸ κήρυγμα ὅπως κηρύττει, ἐδιηγήθη μὲν ὅλην τὴν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν Χερεβίμ καὶ Σεραφίμ. Ἠλεγγε δὲ καὶ ἐπεριέλασε τὴν φλύαρον πλάνην τῶν Ἑλλήνων. Ὁθεν δέχεται διάφορα βάσανα, καὶ μέσα εἰς φυλακὴν κλείεται. Ὁ δὲ Μαριανὸς ἔστειλε γράμματα εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐφανέρωσε τὰ περὶ τῆ Ἁγίε. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπρόσασσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν φυλακὴν χωρὶς ὕβριν καὶ τιμωρίαν. Καὶ λοιπὸν ἐπεριπάτει εἰς τὸ ἐξῆς ἐλεύθερος ὁ τρισόλβιος ἔπος Πατῆρ, φέρων εἰς τὸ σῶμά τε τὰ σίγματα καὶ πληγὰς τῆ Κυρίε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ. Ὁθεν πολλὰς διδάξας τὴν πίσι τῆ Χριστὸ, καὶ διαλάμψας καλῶς μετὰ διδασκαλίαν καὶ θαύματα, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον. (1)

Μνήμη τῶν Ἁγίων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων Αὐδᾶ Ἐπισκόπε, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐνέα Μαρτύρων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων, τῶν εἰς φυλακὴν βληθέντων, καὶ ὑπὸ μυνῶν καὶ γαλῶν τῶν συγκλεισθέντων αὐτοῖς βιβρωσκομένων.

Εἰς τὸν Αὐδᾶν.

„ Αὐδᾶς ἐνισχύοντος ὑφίστα Λόγου, Αὐδᾶς.
 „ Καθεῖλεν ἰσχὺν δυασεβῶν τμηθεὶς κάραν.

Εἰς τὰς ἐννέα Μάρτυρας.

„ Ἐν τοῖς ὄνυξι καλάμυς δεδεγμένοι, Μάρτυρες
 „ Σφᾶς Μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα. 9.

Εἰς τὰς ἄλλας πολλὰς Ἁγίας.

„ Ζῶων ταμεῖα Μαρτύρων τὰ σαρκία,
 „ Μῦς ἐτρέφοντο καὶ γαλαῖ ἐν τῷ βόθρῳ.

Κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Θεοδοσίε τῆ μικρῆ ἐν ἔτει υιβ'. Ἰσδιγέρδης ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἐκίνησε διωγμὸν χαλεπώτατον ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, λαβῶν ταύτην τὴν ἀφορμὴν. Ἐνας Ἐπίσκοπος τῆς Περσίας Αὐδᾶς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἦτον σολισμένος μετὰ πολλὰ εἶδη ἀρετῶν, οὗτος λέγω ἀπὸ ζῆλον Θεῖον κινήσει, ἐκρήμισε τὸν ναόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐλάτρευον οἱ Πέρσαι τὴν φωτίαν. Τὸ δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς μάγης (ὅτι

985

(1) Ἡ δὲ εἰρησι τοῦ Λαφάνου τοῦ Ἁγίε τῶν Ἀκακίε, ἐορτάζεται κατὰ πλὴν δικαίῳ πομπῆν τοῦ Σπυριμβοῖε.

νες ἐδεσποῖεν τὰ σοιχεῖα κατὰ τὸν Θεοδώριτον, τὸν γράφοντα καὶ τὸ Συναξάριον τῆτο ἐν κεφαλῇ λή. τῆ πέμπτη Βιβλίε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆ Ἰστορίας, ἀφ' ἧ καὶ ὁ Συγγραφεὺς τῆ Συναξαρῖς Μαυρίμιος ὁ Διάκονος, ἐρανίσθη τῆτο.) τῆτο λέγω μαθῶν ὁ Βασιλεὺς, ἔσειλε καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον Αὐδᾶν ἔμπροσθέν τε, καὶ πρῶτον μὲν ἑκατηγόρησε μὲ ἡμερότητα τὸ ἔργον ὅπως ἔκαμε, καὶ ἐπρόσαξεν αὐτὸν νὰ κτίσῃ πάλιν τοῦ κρημισθέντα ναόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἐναντιόνητο καὶ ἔλεγεν, ὅτι τῆτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πράξῃ, διὰ τῆτο ὁ Βασιλεὺς ἐφοβήρισε νὰ κρημισθῇ ὅλας πῆς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν. Ὁθεν καὶ ἐτελείωσεν αὐτὸ ὅπως ἐφοβήριζε, προσάξας πρῶτον νὰ θανατωθῇ ὁ Θεῖος Αὐδᾶς. Μαθῶν δὲ τὴν προσαγῆν καὶ ἀπόφασιν ταύτην τῆ Βασιλείως ὁ Ἅγιος, ἐχάρη πολλά, καὶ ἔτξι χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, ἔλαβεν ὁ αἰοιδμος τὸ μακάριον τέλος τῆ Μαρτυρίας.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν τριάτα χρόνοι, πάλιν ἡ ζάλη τῆ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμῶ ἔμενεν εἰς τὴν Περσίαν, κινυμένη καὶ ῥιπιζομένη ἀπὸ τῆς ἀσεβεῖς μάγης, καθὼς κινεῖται καὶ ἡ ζάλη τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆ ἀνεμοσρόβιλα. Ὁθεν καὶ οἱ μάγοι ἦτον ὅπως ἐπροξένεν εἰς τῆς Χριστιανῆς τὰ βασανιστήρια. Ἄλλως μὲν γάρ, ἐθανάτουαν μὲ διαφόρος παιδείας, ἄλλως δὲ, ἐξῆριζαν, ἀπὸ τῆς ὁποῖας θέλω ἀναφέρειν ἐδῶ δύο ἢ τρεῖς, ἵνα διὰ μέση τῆτων, δείξω καὶ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἄλλων. Ἐνας Χριστιανὸς Ὁρμιάδης ὀνομαζόμενος, ἦτον ἀνδρωπος ἀχεμενίδης, ἔνδοξος καὶ περιφανῆς κοντὰ εἰς τῆς Πέρσας, ὁ ὁποῖος εἶχε πατέρα ἑπαρχον. Τῆτον δὲ μαθῶν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἦτον Χριστιανὸς, ἔσειλε καὶ τὸν ἔφερεν ἔμπροσθέν τε, καὶ ἐπρόσαξεν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Ποιητὴν τῆ Θεόν. Ὁ δὲ Ὁρμιάδης, εἶπε, μή μοι γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Ποιητὴν μου Θεόν, καὶ νὰ καταφρονήσω αὐτὸν, καὶ καὶ λάβω μυρίας παιδείας! (1) ὁ δὲ Βασιλεὺς θαυμάσας τὴν τῆ Ἁγίε παρρησίαν, ἐγύμνωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν πλετον καὶ τὰ ὑπάρχοντά τε. Τὰ δὲ λοιπὰ τῆτε τῆ Ἁγίε, ὅρα εἰς τὴν τρίτην τῆ Νοεμβρίας, ὅπως γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτῆ. Ἀλλὰ καὶ τὸν Διάκονον Βενιαμῖν τὸν μεγαλομάρτυρα, πιάσας ὁ Βασιλεὺς, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, καὶ μὲ διάφορα βάσανα τὸν ἐθανάτωσεν. καὶ ὅρα περὶ τῆτε εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τῆ Ὀκτωβρίας, ὅπως γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτῆ. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ βάσανα ἐπροξένησαν εἰς τῆς Χριστιανῆς οἱ μιανοὶ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσάθησαν κατώτερα ἀπὸ τὰ βάσανα, ὅπως ἐποίησεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς. Καὶ τῆτο δὲν πρέπει νὰ θαυμάξῃ τις, (προσθέτει ὁ Θεοδώριτος εἰς τὸ αὐτὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον) ἀνίσως ὁ Θεὸς ὑποφέρῃ τῆς τῆσας δυσσεβείας, καὶ παραχωρῇ νὰ γίνωνται τὰ τοιαῦτα δεινὰ εἰς τῆς Χριστιανῆς. Ἐπειδὴ καὶ τῆς πολέμης τῆτε προσεῖπεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ὁμῶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνίκητον, καθὼς αὐτὰ διδάσκει τὰ πράγματα. ὁ γὰρ πόλεμος περισσοτέραν ὠφέλειαν χαρίζει εἰς ἡμᾶς, πᾶρξ ἢ εἰρήνη. (2) Διὰ τῆτο καὶ οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι διὰ μέση τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀθλήσεως, ἐδέχθησαν παρὰ Κυρίου τῆς ἀμαράντης Στεφάνους τῆς μακαριότητος.

* Ὁ

(1) Παρὰ δὲ τῆ Θεοδώριτω γράφεται οὕτως „Ὁ δὲ ἦτοι ὁ Ὁρμιάδης) ἐφη μήτε δίκαια μήτε συμφέροισι προσεπιχίνοι τὸν Βασιλεῖα. Ὁ γὰρ σοι παιδευόμενος ῥᾶ δῖος τοῦ Θεοῦ πῶν ὄλων καταφρονῆν καὶ τοῦτων ἀρνεῖσθαι, ῥᾶον ἀν τῆ Βασιλείως καταφρονήσῃ. Ἀνδρωπος γὰρ δὲ ἐπι δὲ θνητῶ φύσιν κεκληρωμένος. Εἰ δὲ τιμωρίας ἐσχάσῃς ἀξίος, ὁ πῆσά, ὁ Βασιλεῦ, ἀρνούμενος σκῆπτρα, πολλαπλασίον κολάσεων ἀξιώτερος, ὁ πῶν τῶ παντός ἀρνούμενος Ποιητῆ; ὁ δὲ Βασιλεῖς, δέον, τῶ πῶν εἰρημίων θαυμάσαι σοφίαν, ἐγύμνωσε μὲ καὶ τοῦ πλουσῆ καὶ πῶν ἀξιωματικῶν πῶν γενναίων ἀθλητῶ. Γυμνὸν δὲ ἔλκεν τῆς σωματικῆς πῆς καμῆλης ἐκέλευσε, καὶ πῆ λοιπὰ. ἄπερ ὅρα εἰς τῶ τρίτῳ τοῦ Νοεμβρίου.

(2) Τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ Θεοδώριτω εἰσὶ ταῦτα „Ὁ χρῆ δὲ θαυμάζειν, ὅτι τῆς ἐκείνων θρησκείας καὶ δυσσεβείας ἀνέχεται ὁ πῶν ὄλων Πρύτανις. Καὶ γὰρ ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου Βασιλείως, ὅσοι Ῥωμαῖοι ἐγενόντο Βασιλεῖς, κατὰ πῶν διασωτῶν τῆς ἀληθείας ἐλύθησαν. Διοκλητιανὸς δὲ, ἐν τῆ τοῦ σωτηρίας πάσας ἡμέρας (ἦτοι ἐν τῆ μεγάλη Παρασκευῆ) πᾶς ἐν ἀπάσῃ τῆ Ῥωμαίων ἡγεμονία κατέλυσεν Ἐκκλησίας. Ἀπ' ἐνεία διεκλυδῶσαν ἐπῶν, αὐταὶ μὲν ἠνδῆσαν, καὶ πολλαπλασίον ἐδέξαντο μέγεδος τε καὶ κατῶ. Ἐκείνος δὲ, μετὰ πῆς δυσσεβείας ἀπεσβέσθη. Καὶ πῆς πολέμης δὲ πῆς πῆς φοιρήκεν ὁ Δεσπότης, καὶ πῆ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσαν. καὶ αὐτὰ δὲ ἡμᾶς διδάσκει τὰ πράγματα, ὡς πλείονα ἡμῖν πῆς εἰρήνης ὁ

- * Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μένανδρος κατὰ πέτρων γυμνὸς συρόμενος, τελειῖται. * Μένανδρος.
- * „ Γυμνὸν συρένται τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις,
- * „ Σπολὴν ὁ Χριστὸς ἐνδύει σωτηρίας.
- * Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος ὁ ἐν Πόλει Ἀμορίε γεννηθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. * Βλάσιος.
- * „ Καρπὸς Βλάσιε ἀρετῶν ἐκβλάσάνεις,
- * „ Οὗς περ τρυγᾶς νῦν ἐν πόλει μετ' Ἀγγέλων.
- * Οἱ Ἅγιοι τριακοντακοτὴ Μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειῖνται. * Μάρτυρες
- * „ Φυλὴ πεσῶσα συγγενὴς διὰ ξίφους, λή.
- * „ Φῦλα τροπέται τῶν πεσόντων ἐν πόλει.
- * Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Στέφανος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. * Στέφανος.
- * „ Τὸν δὲ Στέφανον ἀσεφῆ πῶς ἐλλίπω,
- * „ Τὸν Θαυματουργὸν, ὃν σέφει Θεὸς χάρις;

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

„ πόλεμος πορίζει πῆν ὠφέλειαν. Ἡμεῖ γὰρ, ἀβρὸς ἡμᾶς „ φρονήματα παραθήγει, καὶ τῶν παρόντων ὡς ρεόντων παρα-
 „ κα ἀνημέρος καὶ δειλὸς ἀπεργάζεται. Ὁ δὲ πόλεμος, τάτε „ σκιδάζει καταφρονεῖν.

„ Ὁ Μάρτιος Μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
 „ Θεῶν δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων φέρει.

Ο ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μὴν Ἀπρίλλιος (1) ἔχων Ἡμέρας Λ'. ἢ Ἡμέρα ἔχει Ὁρας ΙΓ'. καὶ ἡ Νύξ Ὁρας ΙΑ'.

Εἰς τὴν Α'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

„ Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρῦν πάλαι,

Μαρία.

„ Τὸν ὄσινον γῆ κρύπτει νεκρὸν Μαρίας.

„ Πρώτη Ἀπριλλίε Μαρὶν θάνεν εὐχος ἐρήμω.

Αὕτη ἡ Ὁσία ἦεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτου: ἦτοι τὸ νῦν λεγόμενον Μισῆρι, κατὰ τὰς χρόνας τῆ μεγάλης Ἰεσικιανῆς, ἐν ἔτει φ'. Ζήσασα δὲ πρότερον μὲ ἀκολασίαν, καὶ προσκαλῶσα εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν πολλὰς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχροῦς ἡδονῆς. παιδιόθεν γὰρ ἐκρημίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτάς. ἔτω λέγω ζήσασα πρότερον χρόνας δεκαεπτὰ, ὕστερον ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ μακαρία εἰς ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν. Καὶ τόσον πολλὰ ὑψώθη διὰ μέσσω τῆς ἀπαθείας, ὥστε ὅπως ἐπεριπάτει ἐπάνω εἰς τὰ νερά καὶ τὰς ποταμῆς, χωρὶς νὰ καταβυθίζεται. καὶ ὅταν ἐπροσπύχετο, ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν γῆν ὑψηλὰ, καὶ ἐσέχετο εἰς τὸν ἀέρα μετέωρος. ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ μετανοίας ἐσάθη τριαύτη. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τῆ Σεπτεμβρίου Μηνός, ὅταν ἐν Ἱερουσαλήμ ἐγένετο ἡ ὑψωσις τῆ τιμῆς ξύλου τῆ ζωοποιῶ Σταυροῦ, πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐσύντρεχον ἀπὸ κάθε μέρος, καὶ ἐπήγαναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἰδῶν τὸ τίμιον ξύλον τῆ Σταυροῦ. τότε καὶ ἡ Ὁσία αὕτη ἐπῆγεν ἐκεῖ, ὁμῶς μὲ ἀκολάσως καὶ ἀσελγῆς νέες. Πηγαίνωσα δὲ ἐκεῖ καὶ ζητήσω νὰ ἔμβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, διὰ νὰ ἰδῆ τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, ἐμποδίζετο ἀοράτως, καὶ δὲν ἐδύνετο μᾶτε νὰ ἔμβη, μήτε νὰ ἰδῆ. Ὁθεν ἔβαλε τὴν κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυήτριαν, ὅτι εἰν ἀφεθῆ νὰ ἔμβη καὶ νὰ ἰδῆ τὸν Σταυρὸν τῆ Κυρίας, νὰ φυλάξῃ σωφροσύνην εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἄλλην φοράν νὰ μὴ μολύνῃ τὸ σῶμά τῆς μὲ ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς. Ὁθεν ἐπιτυχῶσα τῆ ποθεμένης, δὲν ἐφεύσθη εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ὅπως ἔκαμεν, ἀλλὰ περάσασα τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἔζησεν ἡ τρισολβία χρόνας πεσαρακοικαεπτὰ, χωρὶς νὰ ἰδῆ ἀνθρώπων, μόνον δὲ τὸν Θεὸν εἶχε Θεατὴν τῆς. Καὶ τόσον ἠγωνίσθη, ὥστε ὅπως ἀνέβη μὲν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀπόκτησε δὲ μίαν ζωὴν ἐπὶ γῆς, Ἀγγελικὴν τε καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ ἔπος ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (τὸν κατὰ πλάτος Βίου αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ἱεροσόλυμων Σωφρόνιος, οὗ ἡ ἀρχὴ „ Μυσῆριον Βασιλέως κρύπτειν, καλόν. τὰ δὲ ἔργα τῆ Θεῶ ἀνακηρύττειν, ἔνδοξον. μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἀπλῆν, ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός.)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆ Μακαρίου Ἡγμένου Μονῆς τῆς καλεμένης Πελεκητῆς.

„ Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,

Μακάριος.

„ Μακαρίως νῦν γῆ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Οὕτως ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακάριος ἦεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐν ἔτει Ϛπε' ὅταν

(1) Ἀπριλλίος δὲ ἔστι ὄνομα Ἑλληνικόν, ἀπὸ Λατινικόν ἢ Ἰταλικόν, καὶ θέλει νὰ εἴπῃ ἀνεκτικὸς ἐπιμελογόμενος ἀπὸ τὸ ἀπερρῆ Λατινικόν, ἢ ἀπῆρε Ἰταλικόν, ὁ δὲ ὄνομα ἀνοί-

γω. Καθότι ἐν τῷ Ἀπριλίῳ Μῶνι ἀνοίγουν ὅλα τὰ δένδρα, καὶ κάμνουν ἀνθῶν, καὶ εἰς αὐτὸν γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀνοίξις.

ὅταν δὲ ἦτον νήπιον, ἔμεινεν ὀρφανός, διὰ τῆτο ἀνετράφη ἀπὸ τὸν γνήσιον Θεῖόν τε, καὶ ἑδόθη εἰς παιδείαν ἱερῶν γραμμάτων. Ὅθεν ἐπειδὴ ἔτυχε δεξιᾶς φύσεως, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἐπιμέλειαν: τῆτο χάριν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε τὴν γνῶσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐγνώρισε, τόσον τὴν πῶν γνῶσιν πραγμάτων εὐτέλειαν καὶ ὀλίγων τῶτων φθορὰν, ὅσον καὶ τῶν Οὐρανίων τὴν ἀφθαρσίαν καὶ αἰδιότητα. Διὰ τῆτο εὐγαίνωντας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπήγεν εἰς ἓνα Μοναστήριον ὀνομαζόμενον Πελικητή. (1) συναριθμήσας λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν τε μετὰ τῆς ἐκεῖ Μοναχῆς, ἀπὸ Χριστοφόρος μετωνομάσθη ὕπερον Μακάριος, διὰ τῆς Θεῆς καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὅθεν ἀφ' ἑ ὑπερέτισεν εἰς ὅλας τὰς διακονίας τῆς Μοναστηρίου, καὶ ἐκατέρωθε τὰς ἀρετὰς, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαίρετος ἀφ' ἑ ἀπόκτησε πολλὴν ταπεινώσιν, τότε ἔγινεν Ἠγέμενος τῶν ἀδελφῶν, καὶ θαυματουργὸς ἐξαισῖος. Διὰ μέσσω γὰρ αὐτῆς ἰάτρειον ὁ Θεὸς πάθη ἀνάστα, καὶ διὰ προσευχῆς τε, ἐν καιρῷ ἀβροχίας βροχὴν ἐξ Οὐρανοῦ ἔδωκεν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τῆς καιρῆς ἐκεῖνης ἔγινε μέγας καὶ ἐξάκυστος, διὰ τῆτο ἔτρεχεν εἰς αὐτὸν πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν: ἄλλοι μὲν, διὰ τὴν καθαρῶσθαι ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη μετὰ τὴν διδασκαλίαν τε, ἄλλοι δὲ, διὰ τὴν ἀπολαύσασθαι τὴν ἰατρούειαν τῶν σωματικῶν τῆς ἀσθενειῶν, καὶ ἄλλοι, διὰ τὴν λάβειν τὴν υἰεῖαν τῆς ψυχῆς οὐκ καὶ τῆς σώματος, καὶ τὴν γυρίσασθαι υἰεῖς εἰς τὸν αἰκόντας. Ταύτην τὴν φήμην τῆς Ἁγίας ἀκούσας καὶ ὁ τότε ἀγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος, ἔσειλε καὶ τὸν ἐκάλεσε διὰ τὴν ἰατρούειαν τὸν Παῦλον Πατρίκιον, ὁ ὁποῖος ἐκρατήθη ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν θανατηφόρον, ἣτις δὲν εἶχεν ἐλπίδα ἰατρούειας, ὅθεν ἐθεραπεύθη ἀπὸ αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας. Ὑπερον δὲ καὶ ἡ σύζυγός τε κρατηθεῖσα ἀπὸ τὴν ὁμοίαν ἀσθένειαν, καὶ ἀπελπίσθεισα ἀπὸ τῆς ἰατροῦς, ἰατρούθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ὀσίας. Τῆτον λοιπὸν ὅταν ἀντάμωσεν ὁ Πατριάρχης Ταράσιος, ἐχειροτόνησεν Ἱερέα, ἔδειξε γὰρ ὁ αἰδῖμος ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα τῆς Πατριάρχης. Ἐπειδὴ, ἐμίσα μὲν τὴν παρακοὴν, ἡγάπα δὲ τὴν ὑπακοὴν, ἡ ὁποῖα φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν. γυρίζωντας δὲ ὁ Ὀσιος εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἱερεῦς, περαιοτέρων ταπεινώσιν ἐμεταχειρίζετο ἀπὸ τὸ πρότερον.

Μετὰ ταῦτα ἐσήκωσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ σκανδαλοποιὸς Διάβολος Βασιλέα τύραννον ἐν ἔτει ωιγ'. ὅστις κατέκαμε τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, ἔτος δὲ ἦτον Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ ὁποῖος ἐξώρισε τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον. ὁμοίως καὶ ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου, καὶ Ἀρχιεπισκόπου, ἄλλως μὲν, ἀσπλαγχα ἔδερνεν, ἄλλως δὲ, ἐξώριζε, καὶ ἄλλως ἔβανεν εἰς φυλακὰς. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ θαυμάσιος ἔτος Μακάριος, ἐβασανίσθη ἀπὸ τὸν τύραννον μετὰ διαφόρων τιμωρίας, καὶ ἐβάλλθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ αἰδῖμος, ἕως ὅτε ἐφανεύθη ὁ ἀλιτήριος Λέων. Ἀφ' ἑ δὲ μετὰ τὸν Λέοντα ἔγινε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλός ἐν ἔτει ω κ'. τότε εὐγαλε τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν. μετὰ τὸ τὴν ἦτον ὁμοῦ καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος, διὰ τῆτο, πρῶτον μὲν, ἐκολάκευσε τὸν Ἅγιον, παραινῶντας αὐτὸν νὰ ἀρνηθῆ τὴν πῶν Ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, τόσον αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅσον καὶ μετὰ ἄλλων μεσιτείας, ὕπερον δὲ καὶ ἐφοβέρισεν αὐτὸν. Βλέπωντας δὲ πῶς δὲν ἐκατέρωθε τίποτε, ἐξώρισε τὸν Ὀσιον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον τὴν καλεμένην Ἀφροσίαν, ἡ ὁποῖα, εἶναι μὲν κοντὰ εἰς τὴν Ἄλωνα, τὴν τερκισὶ λεγομένην Πασᾶ λιμάνι, ὑπόκειται δὲ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Προκοπούσιν, καὶ ἐκεῖ ἐφύλαττεν αὐτὸν ἀσφαλῶς. Ὁ δὲ Ἅγιος ὑπέμεινε ἀνδρείως ὅλας τὰς κακοπαθείας τῆς ἐξορίας, καὶ εὐχαρίζει εἰς τὸν Θεόν. Διαπεράσας λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαν πολὺν καιρὸν, καὶ πολλὰ ἀγωνισάμενος, καὶ θαύματα πολλὰ ποιήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ

(1) Τὸ Μοναστήριον τῆς Πελικητῆς ἀρξίσκηται κοντὰ εἰς τὴν Πρῶτην κατωκλιμένην ἀπὸ μερικῆς ἀδελφῆς.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γερόντιος καὶ Βασιλείδης ξίφει τελειῶνται.

„ Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους,

„ Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως λόγῳ.

Γερόντιος.
Βασιλείδης.

Ὁ δίκαιος Ἀχαζ ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Ἀχαζ Θεῷ πέφυκεν ἐσὼς πλοσίον,

„ Ἀχαζ ὃς εἶπεν. ἔ Θεόν μου πειράσω.

Ἀχαζ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Β'. Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου τῷ Θαυματουργῷ.

„ Τί τῆτο Τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίης;

„ Λεῖπω μετασᾶς, δόξαν ἔτω Κυρίῳ.

„ Δευτερίῃ Τίτιο ἀπὸ ψυχὴν νόες ἦραν.

Τίτος.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Τίτος, ἠγάπησε τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς τε ἡλικίας. Ὄθεν ἐπῆγεν εἰς ἓνα Κοινόβιον καὶ ἔγινε Μοναχός, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν, ὥστε ὅπως ὑπερέβη, ὄχι μόνος τῶ ἀδελφῶν τῶ Κοινοβίῳ ἐκείνῳ, ἀλλὰ καὶ ὅλας τοὺς ἄλλους Μοναχὸς ἐκείνῳ τῷ καιρῷ. Ἐγινε δὲ καὶ Ἠγούμενος καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν ἀγάπην καὶ πραότητα καὶ συμπάθειαν εἶχεν ὁ τρισόβλιος εἰς τὸ ποιμνιὸν τε, εἰς τρόπον ὅτι τότε δὲν ἦταν ἄλλος τις ὅμοιος αὐτῷ. Ἐφυλάχθη δὲ καθαρός καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἐκ νεαρᾶς τε ἡλικίας, ὡσάν Ἀγγελὸς Θεῷ, διὰ τῆτο ἠξιώθη νὰ γένη καὶ Θαυματουργός. Οὕτω λοιπὸν ζήσας, καὶ ἀφίσας τῶ μαθητῶν καὶ συνασκητῶν τε, εἰκόνα ἔμφυχον τῆς ἐδικῆς τε ἀρετῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀυταδέλφων Ἀμφιανῶ καὶ Αἰδέσιου.

* „ Σὼ συμβυθισθεῖς Ἀμφιανὲ συγγόνῳ,

„ Ὑδῶρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι λέγε.

Ἀμφιανός.
Αἰδέσιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τῶ χρόνος τῶ Βασιλέως Μαξιμιανῶ ἐν ἔτει σγέ. ἀδελφοὶ μὲν ὄντες κατὰ σάρκα ἐκ μητρὸς, καταγόμενοι δὲ, ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Λυδίας. Οὗτοι λοιπὸν πηγαίνοντες εἰς τὸ Βερῶτι, ὠδηγήθησαν εἰς τὴν πῖσιν τῶ Χριστοῦ ἀπὸ τῶν Ἁγίων Μάρτυρα Πάμφιλου. Ὄθεν καὶ ὡς Χριστιανοὶ παρεσάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐρβανόν, καὶ ὁ μὲν Ἀμφιανός πρῶτος ἐκήρυξε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ἔμπροσθέν τε, διὰ τῆτο ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐλάκτισαν οἱ στρατιῶται μὲ τὰ ποδάρια τῶν. Ἐπειτα ἀλείφαντες μὲ λάδι τῶ πόδας τῶ Ἁγίου, ἔκαυσαν αὐτῶ μὲ τὴν φωτίαν, καὶ ὕστερον ἐκρέμασαν αὐτὸν. Κρεμάμενος δὲ ἐφαίνετο ὁ αἰδιδιμος ὄλος πρισμένος, σχισμένα μὲν ἔχων τὰ πλευρὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ λακτίσματα, κατακεκαυμένας δὲ φέρων τῶ σάρκας τῶν ποδῶν τε. Ἐπιμένωντας λοιπὸν εἰς τὴν τῶ Χριστοῦ ὁμολογίαν, ἐρρίφθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἔπως ἐπελειώθη, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τῶ Μαρτυρίῳ Στέφανον. Ὁ δὲ ἀδελφός τε Αἰδέσιος ἐκαταδικάσθη νὰ ταλαιπωρῆται εἰς τὰ μέταλλα τῶ χαλκώματος, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρισκόμενα. Βλέπωντας δὲ τὸν ἄρχοντα Ἰεροκλέα νὰ τιμωρῆ τῶ Χριστιανῶν, ἐκαταφρόνησε τὴν ζωὴν τε, καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἴδιόν τε χερί, ὄθεν ἐτιμωρήθη μὲ διάφορα βάσανα. Ὑστερον δὲ ἐρρίφθη καὶ αὐτός εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ ἔτσι ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμάραντον Στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἀγίας παρθενομάρτυρος Θεοδώρας. (1)

„ Σεμνή καλή τε ἡ Θεοδώρα ἔσα,
„ Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίω .

Θεοδώρα .

Αὕτη ἡ Ἁγία ἦτον ἀπὸ τὴν πόλιν Τύρου, ὅταν δὲ ἦτον δεκαεπτὰ χρόνων κατὰ τὴν ἡλι-
κίαν, ἐπαρασάθη εἰς τὸν Οὐρβανὸν, τὸν ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης . Ἐρωτηθεῖσα λοιπὸν ἀπὸ
αὐτοῦ καὶ ὁμολογήσασα τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, ἐδάρθη εἰς πολλὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὰ πλευρὰ καὶ
εἰς τὰ βυζία . Ἐπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔτσι παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας
Θεῶ, καὶ ἔλαβε τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον .

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πολύκαρπος ξίφει τελειῖται .

„ Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίω,
„ Τὸν καρπὸν ἔσω πλείονα Χριστῷ φέρει .

Πολύκαρπος .

* Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας, ἐν ἔτει α. σ. μ'. ἐν εἰρήνῃ
τελειῖται . (2)

* „ Ἐφιππος ἅλα Γρηγόριε καθάπερ,
„ Χέρσον διήλθες . ὦ τερασίε ξένε!

* Γρηγόριος .

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τῆς Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆς Νικήτας Ἁγμένου Μο-
νῆς τῷ Μηδικίῳ . (3)

„ Ρυσθεὶς βίη Νικήτας ὡς σρεθὸς πάγης,
„ Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν πόλον .
„ Νικήταν καλέεσι τρίτη ἐπὶ δῶμα Θεοῦ .

Νικήτας .

Οὗτος ὁ Ὅσιος μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ἐκ νεαρᾶς τε ἡλικίας τὴν ἐγκράτειαν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ
τὸν κόσμον, καὶ ἐπήγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ὅπως ἐργάζετο κάθε ἀρετὴν,
ὄθεν ἐκ τέτατον ὑψώθη καὶ ἔγινε μέγας καὶ περιβόητος . Καὶ ἐπειδὴ ἐκυβερνεῖτο μὲ τὴν πῶ
λόγω διάκρισιν, διὰ τῆτο ἔγινε καὶ οἰκονόμος ψυχῶν, καὶ πιστὸς Ἱερεὺς τῷ Θεῷ . Διωχθεὶς δὲ
ἀπὸ τὸ ποιμνίου τῶ παρα τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητῆς τῶν θείων καὶ Ἀγίων Εἰκόνων,
ἐκαταδικάσθη εἰς πικρὰς ἔξορίας . Εὐχαριστῶν δὲ εἰς ὅλας τὰς κακοπαθείας, ὅπως ἔδοκίμασε
διὰ τὰς θείας Εἰκόνας, ἐδείχθη δόκιμος ἀγωνιστῆς, καὶ ἤλεγξε μὲν, τὴν ψυχοβλαβῆ ἀρεσιν τῶν
θεομάχων . μὲ τὰς διδασκαλίαις δὲ καὶ παρακινήσεις τῶ, ἔκαμε πολλὰς νὰ μαρτυρήσων διὰ τὴν
προσκύνησιν τῶ Ἀγίων Εἰκόνων . Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπὰδας ἀνάψας, τῆς ὁμολογίας δι-
λαθὴ καὶ τῆς ἀσκήσεως, διπλᾶς καὶ τὰς Στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίῳ ἐδέχθη, πρὸς τὸν ὅποιον
μεταστὰς, ἀνεπαύθη .

Τῆ

(1) Ἐν δὲ πῶς χειρογράφοις Συναξαρισταῖς γράφεται Θεο-
δοσίας, καὶ ἡ ἀπὸ ἀληθείας εἰσι, φαίνεται ὅτι ἡ Θεοδοσία
αὕτη ἂν ἢ αὕτη μὲ τῷ Θεοδοσίῳ, τῷ ἑορταζομένῳ
κατὰ τῷ ἡμερῶν ἐνάτιῳ τῷ Μαΐου . Καθότι καὶ ἐκνήνη καὶ
αὕτη Τυχεῖα ἦτον, καὶ δεκαεπτὰ χρόνων ἔσα ἐκνήνη καὶ αὕτη,
παρέση Οὐρβανῷ τῷ ἀρχόντι .

(2) Ὁρα πῶν Βίβλῶν αὐτῶ ἐν σῶ τῆ Εὐκλογίῳ, πῶν ὅποιον

συνέγραψε μὲ ἐκλήυσί ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Καλαδίτης, με-
τέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀναξίότης .

(3) Σημείωσαμ, ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Μηδικίου ἀιερείκεται
κοινῶ ἐς τὰ Μενταναῖα, ὅπου ἀιερείκεται καὶ ἡ Μοῖνη τῷ
Χλωολάκκῳ, καὶ ἡ τῷ Βαθεῖος Ῥυακος, καὶ ἡ τῆς Πελεκι-
τῆς, καθὼς ἀνήγγαλαν ἡμῖν οἱ παύται ἰσορήσαντες .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ τῷ ὑμνογράφῳ.

„ Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητὴς Πάτερ,

Ἰωσήφ.

„ Ἐγὼ δὲ σὺ θανόντος ὑμνητὴς νέος.

Ὅπως ὁ Ὁσίος Ἰωσήφ ἠκμαζε κατὰ τὰς χρόνας Θεοφίλου τῷ εἰκονομάχῳ, ἐν ἔτει ὠλβ. ἑκατάγεται δὲ ἀπὸ τῆν νῆσον τῆς Σικελίας, υἱὸς ὑπάρχων γονέων Πλωτίνου καὶ Ἀγάθου ὀνομαζομένων. Ἦσαν δὲ εὐσεβεῖς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν γνώμην, καὶ ἐκαταγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν. Ὅταν δὲ ἐσκλαβώθη ἡ Σικελία ἀπὸ τῆς Ἀγαρηνῆς, ἐπῆγεν ὁ Ὁσίος εἰς τὸν Μορέαν, μαζὶ μὲ τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὸς τῶ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου καὶ ἔγινε Μοναχὸς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀγωνίας τῆς ἀσκήσεως. Καὶ κλίτην μὲν, εἶχε τὴν γῆν ἐσφραμμένην μὲ ἓνα δέρμα. τὰ φορέματά τῶ δὲ, ἦσαν εὐτελεῖ. ἡ τροφή τῶ, ἦσαν ὀλίγον ψωμί, καὶ τὸ πιτόν τῶ, ἦσαν τὸ ἀπλῆν νερόν. ἐμεταχειρίζετο ἀγρυπνίαν καὶ σάσιμον ὀλοβύκτιον. ἐκλίνε συνεχῶς τὰ γόνατά τῶ εἰς προσευχὴν. εἶχεν εἰς τὸ σῶμα τῶ ὕμνος συχνὸς εἰς Θεοῦ, ἐποίει ἐργόχειρον τὴν καλλιγραφίαν, καὶ ἔκαμινεν ἀνάγνωσιν εἰς τὰς θείας Γραφάς. Ἐκ τέτων δὲ καὶ τῶν ποιήτων κόπων, ἔγινεν ὁ ἀοίδιμος πρᾶος, σεμνὸς, μέτριος, ἀπλῆς, ἀκακος, καὶ εἶχεν ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετὰς, ὅσαι εἶναι εἰς τὰς ἄνω εἰρημένους ἀκόλυθοι. Ὁθεν διὰ τὰς ἀρετὰς τῶ ταύτας, ἐχειροτονήθη ἱερεύς. δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ εὐρίσκοντας τὸν Ἁγίον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἄνδρα Ἁγίου καὶ ἐλλόγιμον, ἐπῆγε μαζὶ τῶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ὁμῶ μὲ ἐκεῖνον ἐκλείσθη εἰς τὸν Ναὸν τῶ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἀγωνιζόμενος μὲ σκληραγωγίας, καὶ ἄλλας κενεχίας τῶ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλάσνησεν ἡ χριστομάχος ἄρσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τῶτο ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ρώμην ὁ μακάριος ἔπος, πορακινθηθεὶς ἀπὸ μερικῶν εὐσεβεῖς. εἰς τὸν δρόμον δὲ ἀπάντησαν αὐτὸν καίκια κερσάρια τῶν Κρητικῶν, οἵ τινες πέρποντες αὐτὸν σκλάβον εἰς τὴν Κρήτην, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ δὲ εὐρίσκόμενος ὁ Ἁγιος ἐδίδασκε πάντοτε τῶς εἰς αὐτὸν ἐρχομένους, τὴν σφάτην τῆς σωτηρίας καὶ ἀρετῆς. Ὁθεν μὲ τὰ ψυχοφελῆ λόγια τῶ πολλὰς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶ Δαβόλου. Ἐκεῖ δὲ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἓνας ἱεροπρεπῆς καὶ σεβάσμιος, ὅστις ἦτον ὁ μέγας Νικόλαος, καὶ εἶπεν αὐτῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, καὶ ἦλθον πρὸς ἑσένα, ὅθεν λάβε τὴν κεφαλίδα: ἦτοι τὸ χαρτίον τῶτο ὅπε σοι δίδω. Ὁ δὲ Ἁγιος λαβὼν αὐτὴν, ἐν τῶ ἅμα ἐδιάβαζε τὰ χαρτίον, καὶ ἔφαλλεν ἐνταυτῶ λέγων „ τὰ χυνοὺν ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοῦθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βεβλόμενος. Τὸ δὲ νόημα τῶ ἁσματος τέτω, ὡ τῶ θαύματος! εὐθύς τῶ πρῶτῷ ἔργου ἐγένετο. Ὁ γὰρ τῆς εἰκονομαχίας ἀρχηγὸς Θεόφιλος ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἔλαβε πάλιν ἡ τῶ Χριστῶ Ἐκκλησία τὸν σολισμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν σεπτῶν καὶ Ἁγίων εἰκόνων. Ὁθεν τέτω καὶ ὁ Ὁσίος ἔπος Ἰωσήφ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Κρήτη φυλακὴν, ἀνέβη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἁγιος, ἔλαβεν ἀπὸ ἓνα Χριστιανὸν μέροςτι ἀπὸ τὸ τίμιον Λεῖψανου τῶ μεγάλῃ Ἀποστόλῃ Βαρθολομαίῳ, καὶ ἔκτισε Ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τῶ Ἀποστόλου, ὁμῶ μὲ τὸν Ἁγίον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην. διὰ τῶτο εὐρίσκετο εἰς φροντίδα καὶ ἔννοιαν περιαισποτέρων, διὰ τὰ τιμῆση τὴν πανήγυριν τῶ Ἀποστόλου μὲ ἱερὰ ἁσματα καὶ τροπάρια. Ὁθεν παρεκάλει μὲ δάκρυα καὶ ἀνασεναγμῶς τὸν τῶ Κυρίῳ Ἀπόστολον νὰ τῶ χαρίσῃ τὸ χάρισμα τῆς τέτων συνθέσεως, διὸ καὶ τῶ ποθεμέμῃς ἐπέτυχεν. εἶδε γὰρ κατ' ὀπτασίαν ἓνα φαβερόν ἄνδρα μὲ σχῆμα ἀποσολικόν, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὰ ἅγιον εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν ἱερὰν πράπεζαν, καὶ ἔβαλε τῶτο ἐπάνω εἰς τὰ σῆθος τῶ Ὁσίου, καὶ ἔπειτα τὸν εὐλόγησε. τῶτο δὲ ἦτον ἀρχὴ τῶ θείου χαρίσματος ὅπε ἐπεθύμει. Διότι ἀπὸ τότε καὶ ὕστερα, τόσο εὐκόλως καὶ χωρὶς κόπου ἐσύνθετε τὰς ἱερὰς μελωδίας, καὶ τῶς ἁσματικὰς Κανόνας καὶ τὰ τροπάρια, καὶ ἐδίδεν αὐτὰ εἰς ἐκείνους ὅπε τὰ ἐζήτην, ὡς ἐπὶ ἐπιόμιζον μερικοὶ, ὅτι δὲν ἐσύνθετε ταῦτα

τα από λόγους, ἀλλὰ πῶς τὰ ἔπερνεν ἀπὸ ἄλλης, καὶ ἐκεῖθεν μανθάνοντας αὐτὰ καὶ ἀποσι-
 δίζοντας, ἔτξι τὰ ἀντέγραφε καὶ τὰ ἔδιδεν εἰς τὰς ζητῆντας. Δὲν εἶχεν ὅμως ἔτξι ἢ ὑπό-
 θεσις, καθὼς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον ἀπατάμενοι. Ἀλλὰ τὰ ἄσματα ταῦτα ἐπρόφερον ὁ Ὅσιος,
 ἐκ θεῆς χαρίσματος, διὰ τῆτο καὶ ἀπὸ τὰ σώματα ὄλων ἐφημίζετο, καὶ εἰς ὅλους ἦτον πο-
 θενὸς καὶ ἐπέραςος, ὄχι μόνον κοντὰ εἰς ἰδιώτας καὶ ἄρχοντας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ κοντὰ εἰς τὰς
 τότε Βασιλεῖς. Ἀγχαλὰ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ Βάρδα τὸν Κάισαρα, τὸν θεῖον τῆ Βασιλέως
 Μιχαὴλ ἐν ἔτει ωξζζ'. μετὰ τὸ νὰ ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος. (1) ἀλλ' εὐθύς πάλιν ἀνεκα-
 λέσθη ἀπὸ τὴν ἐξορίαν καὶ ἔγινε σκευοφύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς Ἐκκλησίας: ἦτοι ἐπὶ
 τῆς Πατριαρχείας τῆ θεῆς Ἰγνατίου. (2) Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος Ἰγνατίου ἀπέθανεν, ἠγά-
 πα τὸν Ὅσιον τῆτον καὶ ἐπαίνει ὁ σοφὸς Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἔγινε Πατριάρχης ὕστερα ἀπὸ
 τὸν Ἰγνατίον. (3) Ἐπειδὴ δὲ ἠγωνίζετο ὁ ἀσίδιμος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν
 Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὸ Κρίμι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ Βάρδα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευ-
 σεν ὁ ἀνεφίλιός τε Μιχαὴλ, ἐλευθερώθη ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν παρὰ τῆς Βασιλείας Θεο-
 δώρας, ἡ ὁποία ἐποίησε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀνασῆλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων.

Ὅθεν ζήσας μετὰ ταῦτα, καὶ πολλὰς Ἁγίας ἐγκωμιάσας μετὰ διαφορὰς κανόνας καὶ τροπάρια,
 ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἐνταφιάσθη τὸ τέμιον αὐτῆ Λεΐφανου εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκεῖνο, ὅπε καὶ
 πῶρα εὐρίσκειται. Ὁ δὲ Θεὸς, θέλωντας νὰ δεῖξῃ εἰς τὰς ἀνθρώπους τὴν τιμὴν, ὅπε ὁ Ἅγιος ἔ-
 τος Ἰωσήφ ἔλαβε μετὰ θάνατον, τοῖστὸν τι οἰκονόμησε. Κατὰ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐκοιμήθη ὁ
 Ἅγιος, ἕνας ἀνθρώπος ἔχωντας δῆλον χρῆσιμον, ἔχασεν αὐτόν. Ὅθεν ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν
 Θεοδώρου τῆ Τύρονος τῆ ἐπονομαζομένη Φανερωτῆ, καὶ παρεκάλει τὸν Μάρτυρα διὰ νὰ τῆ φα-
 νερώσῃ, πῆ εἶναι ὁ δῆλός τε. Προσμείνας δὲ εἰς τὸν Ναὸν τρία ἡμερονύκτια, καὶ μηδὲν μαθῶν
 διὰ τὸν δῆλόν τε, ἐλυπέτο καὶ ἐμελέτα νὰ ἀναχωρήσῃ. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπε ἐφάλλετο ὁ ὄρθρος,
 καὶ ἀνεγινώσκετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἕνας λόγος ψυχωφελής, ἐκοιμήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, καὶ
 ἰδὲ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν τε τὸν Μάρτυρα, ὁ ὁποῖος τῆ ἔλεγε. Διὰ τί λυπησῆσαι ὡς ἀνθρώ-
 πος; ἤξευρε, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἰωσήφ ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ἔγινεν ὀφείκειον: ἦτοι προῦ-
 πάντως καὶ προπομπῆ εἰς αὐτόν, ἀπὸ ὅλων ἡμᾶς τὰς Ἁγίας, διὰ τί ἐτίμησεν ἡμᾶς μετὰ κανό-
 νας καὶ τροπάρια ἐγκωμιαστικὰ ἢ ἀγία ἐκεῖνος ψυχή. Ὅθεν δὲν ἡμεῖς ἐδῶ, ἀλλὰ πῶρα ἤλ-
 θον, καὶ λοιπὸν πῆγαντε εἰς τὸν δεῖνα τόπον, καὶ θέλεις εὖρως τὸν δῆλον ὅπε ζητεῖς. (4)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλπιδιφόρος ξίφει τελειεῖται.

» Ξίφως ἀληθῆς Μάρτυς Ἐλπιδιφόρος,

Ἐλπιδιφόρος.

» Θεὸν φέρει ἄφευσον εὐελπισίαν.

Ο

(1) Ἴσως ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος διὰ τί ὁ Βάρδας ἀρη-
 σι-τιῶ γυναικάσιν, καὶ σιωπεθῆρετο μετὰ τῶν ὑμῶν τε.
 καθὼς διὰ πῶπο ἤλεγξεν αὐτὸν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰγνα-
 τίου. Ὅθεν καὶ ἐκατέβασεν ἀρῶν ἀπὸ τῶν θρόνον.

(2) Ὁ δῆλος Ἰγνατίου ἐορπαζέται ὡς Ἅγιος κατὰ τῶν
 ἡμερῶν τῆς τῆς Ὀκτωβρίου.

(3) Ὁμοίως καὶ ὁ Φώτιος, ὡς Ἅγιος ἐορπαζέται, κατὰ
 τῶν ἡμερῶν τῆς Φεβρουαρίου.

(4) Ἄριστος καὶ πολυγραφώτατος Μελωδὸς τῆς τῆ Χερ-
 σῶ Ἐκκλησίας, ἐσάθη ὁ δῆλος ὅπε Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος.
 ἔξω γὰρ ἀπὸ ὀλίγης τινὰς ἄσματικῆς Κανόνας, ὅπε ἐσώ-
 θισαν οἱ ἄλλοι ποιηταί, οἱ τινες ἐν ποῖς Μιναίοις περιέ-
 χονται, ὅλους τὰς ἄλλους ἐσώθισεν ὁ μελωδικὸς ποῦ Ἁγία
 τῆτε κάλαμος, οἱ τινες αὐτοπνεύμονι εἰσιν ἐν ποῖς Μη-
 ναίοις, πῶ ἐαυτῶ ὄνομα ἐν τῆ ἐνάτῃ ἀδῆ ἐπιφέρουτες κα-
 καί τῶ ἀκροστιχίδα. Δεῦ ἠρκεσθη δὲ ὁ ἱερός ὅπος γραμμα-

τῆς μέχρη τῆτε. ἀλλὰ καὶ ὀκτώηχος Κανόνας ἐσώθισεν
 εἰς τῶν Θεοφάνου, εἰς τὸν μέγαν Νικόλαον, εἰς τὸν Θεολό-
 γον Ἰωάννην, εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ, εἰς τὸν Ἁ-
 γιον Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα, εἰς τὸν Ἅγιον Γεώρ-
 γιον, εἰς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα, καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους
 Ἁγίας, οἵτινες καὶ σώζονται ἐν τῶ Ἁγίῳ Ὁρῆ χιρῆγρα-
 φοι καὶ ἀνέκδοτοι. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ἡ καδ' ἐκάστῳ ἡμέραν ἐν
 τῆ Ἐκκλησίᾳ λαβομένη ὀκτώηχος κατηχητικῆ, ἡτις κοι-
 νῶς ὀνομάζεται Παρακλητικῆ, ἡ διὰ τί παρηγορεῖ τὰς
 ψυχὰς τῶν ἀναγιγνωσκόντων, ἡ διὰ τί παρακινεῖ τοὺς ἀμαρ-
 τωλὰς εἰς μετάνοιαν. αὐτὴ λέγω, τοῦτε ποῦ δῆλος ἀνδρὸς ἐπὶ
 πόνημα, πλὴν μόνον τῶν κατὰ τῶν Σάββατον ἐν ποῖς ἀπὸ
 εἰς τοῖς κερμαῖν τροπαρίων τῶν περὶ κεκοιμημένων διαλαμ-
 βανόντων, τὰ ὅποια εἶναι πόνημα ποῦ Ἁγία Θεοφάνου ποῦ
 Μελωδοῦ καὶ Γραπτοῦ. Τῆτε τοῦ Ἁγία Ἰωσήφ τῶ Ἀκ-
 λωδίου, τῶ τε οὖσαν ἐκδομοῦ ἐκαστῶ, ἀνεπληρώσεν
 ἡ εὐχὴ

νερώθη κύνιγματωδῶς εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωλον πρὸ τῆ νὰ πιασθῆ εἰς τὸ Μαρτύριον, διὰ μέσων ἐνὸς δακτυλίδις. Ἐφάνη γὰρ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἔβαλέ τινας εἰς τὸ χέρι τῆ ἑνα δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐσήμανε τὸν ἀρραβῶνα τῆ Μαρτυρίας, ὅπως ἔμελλε νὰ τελειώσῃ. (1)

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερφέθης, καὶ τῆς ἀυταδέλφης αὐτῆς, καὶ τῆς ταύτης παιδίσκης.

Εἰς τὴν Φερφέθαν.

„ Ἀπλῆν με πλάττεις Χριστέ διπλὴ τὴν φύσιν,

Φερφέθα.

„ Ἐχεις δὲ πρισθεῖσάν με διπλῆν Φερφέθαν.

Εἰς τὴν ἀυταδέλφην καὶ τὴν παιδίσκην αὐτῆς.

„ Δέλας ἀληθεῖς Δεσπότη Θεῷ δύω,

Δέσποινα

„ Δέλην τε καὶ δέσποιναν ἔπρισε πρίων.

καὶ δέλη.

Αὐταὶ αἱ Ἁγίαι γυνῆες ἦτον κατὰ τὰς χρόνας Σαβωρίας μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντῖνος δὲ τῆ Μεγάλῃ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τ λ'. ἀδελφαὶ ἔσαι τῆ Ἁγίας Συμεῶν τῆ μαρτυρήσαντος ἐν τῇ Περσίᾳ, ὅμως μὲ ἄλλους χιλίους ἑκατὸν πεντήκοντα Χριστιανῆς. (2) Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆ Βασιλέως γυνὴ ἔπασχεν ἀπὸ κάποιαν συμβάσαν ἀσθένειαν, διὰ τῆτο ἐδιάβαλαν μερικοὶ τὰς Ἁγίας ταύτας, ὅτι εἶναι μάγιαται, καὶ κατασκευάζουσι θανατηφόρα φαρμάκια. Ὁθεν ἐπιάσθησαν καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον, Πάπαν ὀνομαζόμενον. Αἱ δὲ Ἁγίαι ἀπελογήθησαν, ὅτι εἶναι ἀθῶαι ἀπὸ τὴν διαβολὴν αὐτὴν καὶ συκοφαντίαν, καὶ ἐνταυτῷ εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιανῆς, εἰς δὲ τὰς Χριστιανῆς δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πράττεισι τοιαῦτα μαγικά καὶ παράνομα ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ διπλῆ ἔγινε κατ' αὐτῶν ἡ κατηγορία, καὶ ὅτι εἶναι μάγιαται, καὶ ὅτι εἶναι Χριστιανῆς, διὰ τῆτο ἑκαταδικάσθησαν νὰ θανατωθῶν, καὶ λοιπὸν ἐξαπλώθησαν κατὰ γῆς, καὶ ἐδέθησαν αἱ μακάριαι ἀπὸ πάλους. Ἐπειτα ἐπριωνίσθησαν εἰς τὴν μέσσην ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως εἰς τὰς πόδας, καὶ ἀφ' οὗ ἐμοιράσθησαν εἰς δύο τὰ σώματά των, ἐκαρφώθησαν ἐπάνω εἰς ξύλα τὰ τέτων κομμάτια. Διαπεράσασα δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ Βασίλισσα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸ πάθος τῆς. Ἐτζι γὰρ ἐπληροφόρησαν αὐτὴν οἱ τὰς Ἁγίας διαβάλλοντες, ὅτι κατὰ ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἰατρευθῆ, πᾶρξ ἀνίσως περάσῃ ἀναμέσον τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων.

Ὁ Ἅγιος Πόπλιος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Ἐν Οὐρανοῖς Πόπλιε μισθός σοι μέγας.

Πόπλιος.

„ Πρὸς ἕς ἀπαίρων χαῖρε καὶ κρῶτει μέγα.

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Πλάτων, ὁ Ἠγέμενος Μοῦνης τῶν Στεδῖς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Πλάτων ἀρίστην εὖ μετεπλάσθη πλάσιν,

Πλάτων.

„ Χριστῷ πλάσαντι συγραθεῖς κρᾶσιν ξένῃν.

Οἱ Ὁσῖοι Θεωνᾶς, Συμεῶν, καὶ Φερβίνος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖνται.

„ Ψυχὰς δέχου τρεῖς ἐκεκλιδωμένας,

Θεωνᾶς.

„ Ψυχῶν ἀκηλίδωτε πῶν θεῖων τόπε.

Συμεῶν.

Φερβίνος.

Ὁ Ὁσῖος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ Μοῦνῃ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας, ὕστερον δὲ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται. (3)

* „ Λιπὼν Θεωνᾶς τὴν κάτω προεδρίαν,

* Θεωνᾶς.

„ Παρίταται νῦν τῷ Προέδρῳ πῶν ὄλων,

Μνή-

(1) Τὸ Μαρτύριον τῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μοῦνῃ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, ἡ ἡ ἀρχὴ „ Αἰμαὶ ἐπανδύσαν τῶν πρὸς Θεὸν δόξασαν.

(2) Τῶν ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξαριστικὸν διαβίβηται κατὰ τῶν δεκάτῳ ἑβδομῶν τῆ παρόντος Μηνός.

(3) Συμείνωσαι, ὅτι ἡ τῶν Ἁγίων τῶν Θεωνᾶν ἐπιλοπὸ-

Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ζωσιμᾶ τῆ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν

„ Ζῶσαν προπέμφτας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν, Ζωσιμᾶς

„ Θανῶσαν εὖρεν. ἀλλὰ τῶν ζῶσιν ἅμα.

Τὰς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κλαυδιανῆ (1) καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Διδώ-
ρα, Οὐϊκτορος, Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος, καὶ Νικηφόρου.

„ Σπεύδεις ὀκλάζων Κλαυδιανῆ πρὸς γόνυ,

„ Τομῇ κεφαλῆς πρὸς Θεῶ δραμεῖν γόνυ.

„ Πέμπτη Κλαυδιανῆ κεφαλὴν τάμε χεῖρ φονόεσσα.

Διοδώρος.
Οὐϊκτωρ.
Οὐϊκτωρίνη.
Παππίου.
Σεραπίων.
Νικηφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

* „ Θεσσαλονίκη σχῆσα καλὰ μυρία, Θεοδώρα.

„ Καὶ Θεοδώραν πλετον ἄσυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ Ὁσία Θεοδώρα, ἐπειδὴ ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας ἠγάπησε τὸν Χριστὸν, διὰ τῆτο ἀρνή-
σθαι τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ πηγαίνουσα εἰς Κοινόβιον, ἔγινε Μοναχή. Ὄθεν ἀγωνι-
σθεῖσα, ἐκατόρθωσε ὅλας τὰς ἀρετὰς. Τόσπν δὲ ὑπερβολικῶν ὑπακοῶν καὶ τιμῶν ἐπρόσφερεν ἡ
μακαρία εἰς ὅλας τὰς ἀδελφάς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προσεῴσαν καὶ ἠγεμένην, εἰς τρόπον ὅτι, καὶ
μετὰ θάνατον ἔδειξε αὐτὴν, ὡσάν νὰ ἦτον ζωντανή. Ὄθεν ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τῆς κα-
θαράν καὶ ἀκηλίδωτον: διὰ τῆτο ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς τῆ Μοναστηρίου, μίαν
σὴλην ζωντανὴν, καὶ ἕνα παράδειγμα ἔμφυχον τῆς ἀρετῆς. Μετὰ ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀφ' οὗ ἀπέ-
θανεν ἡ Θεοδώρα, ἀπέθανε καὶ ἡ ἠγεμένη, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἔζησε μετὰ καθαρὰν καὶ πνευματι-
κὴν ζωὴν. Διὰ τῆτο ἔγινε πολλὴ συνδρομὴ τῆ λαῶ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τῆς, καὶ ἀρχόντων ὀνο-
μασῶν. Ὄταν λοιπὸν ἐσυναχθῆ πλῆθος Μοναχῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἀνοίχθη ὁ τάφος, μέ-
σα εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον τὸ Λεῖψανον τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας εἰς χρόνος πολλὰς, διὰ νὰ
βαλθῆ μέσα εἰς αὐτὸν καὶ τὸ Λεῖψανον τῆς ἠγεμένης. Τότε λοιπὸν ἔγινεν ἕνα θαῦμα ἐξαι-
σιον, τὸ ὁποῖον, φέρει μὲν ἐκπληξιν εἰς τὰς βλέποντας, φέρει δὲ καὶ κατάνυξιν εἰς τὰς ἀκούσας.
Ὁ τέπος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκειτο ὁ τάφος τῆς Ὁσίας, ἦτον ὑψηλὸς καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ
βλέπεν ὅλοι μέσα οἱ παρεσῶτες εἰς αὐτόν. Ὄθεν εἰς καιρὸν ὅπῃ ἔβαλαν τὸ Λεῖψανον τῆς
ἠγεμένης μέσα εἰς τὸν τάφον, τότε ὡ τῆ θαύματος! εἶδον ὅλοι οἱ παρεσῶτες, ὅτι ἡ πρὸ
πολλῆ νεκρὰ Θεοδώρα, ὡσάν νὰ ἦτον ζωντανή, ἐσφιγξέ καὶ ἐσυμμάζωξε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς ἕνα
μέρος τῆ τάφου, καὶ ἔδωκε τόπον διὰ νὰ ἐνταφιασθῆ ἡ πνευματικὴ τῆς μήτηρ. Τῆτο τὸ ἐξαισιον
θαῦμα βλέποντες ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, ἐφώναζον ὁμοφώνως, τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ἀπὸ τότε
δὲ καὶ ἕως τῆς σήμερον, πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας. δαι-
μονισμένους γὰρ ἠλευθέρωσε, τυφλὰς ὠμμάτωσε, καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμητὰς ὑγιεῖς ἐποίησεν.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

„ Σὺν τῇ συνάθλῳ Δίδυμε τιμθεῖς φλέγη,

„ Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Θεοδώρα.

Δίδυμος.

Κατὰ τὰς χρόνος τῶν Βασιλέων Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ, ἐν ἔτει σγέ. καὶ Ἡγεμόνος
τῆς

ἦσαν ἡ ἐμὴ ἀδωαμία ἡσματικῶ Ἀκολουθίαν, ἥτις δι-
είσκειται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μιστῇ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆ εἰς
σὴ Γαλάτιστα κημενῇ, ὅπου καὶ τὸ Ἅγιον αὐτὴ κατακει-

ται Λεῖψανον. Ὄρα εἰς σὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιοκρατῶν
Πατέρων.

(1) Ἐν δὲ τοῖς Μινωαῖοις γράφεται Κλαυδιᾶ.

τῆς Ἀλεξανδρείας Εὐσρατίε διωγμὸς ἐκινεῖτο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε πιασθεῖσα ἡ παρθένος αὐτῆ Θεοδώρα, ὡμολόγησε Θεὸν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων. Ἔθεν δέρνεται καὶ εἰς φυλακὴν βάλλεται. ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν μερικαὶ ἡμέραι, πάλιν εὐγαλαν τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τῆν φυλακὴν καὶ τὴν ἔκριναν, ἔπειτα ἔλεισαν αὐτὴν μέσα εἰς πορνοσάσιον. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἔστειλε νέες ἀκολάστους διὰ νὰ ἀτιμάσῃ αὐτὴν. οἱ δὲ νέοι ὠρμῶσαν ὡσάν ἄλογα θηλυμανῆ, κατ' ἐπάνω τῆς Ἁγίας. ἡ δὲ Ἁγία ἐδέετο τῷ Θεῷ νὰ τὴν διαφυλάξῃ. Ὁθεν οἰκονόμησεν ἡ θεία τῆ Πρόνοια, καὶ εὐρέθη ἐκεῖ ἓνας ἐνδοξότατος ἄρχων ὀνόματι Δίδυμος, ὁ ὁποῖος ἐνδυθεὶς φορέματα στρατιωτικά, καὶ ἐνδυθεὶς τὰ ἐδικὰ τῶ φορέματα, τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν παρθένον καὶ τὰ ἐφόρεσεν, ὄμῃ καὶ τὰ ἄρματα τῆ. Ταῦτα λοιπὸν φορέσασα ἡ παρθένος, καθὼς ὁ Δίδυμος τὴν ἐσυμβέλευσεν, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ πορνοσάσιον, καὶ ἔτις ἐφυλάχθη ἄμωμος καὶ καθαρὰ, εὐχαρισῶσα τὸν Θεόν. Ὁθεν ἓνας ἀπὸ τῶν ἀσελγεῖς ἐκείνης ἐμβῆκεν εἰς τὸ πορνοσάσιον διὰ τὴν παρθένον, εὐρῶν δὲ τὸν Δίδυμον καθεζόμενον ἀντὶ ἐκείνης, ἔμεινεν ἔξεσηκῶς, καὶ ἐσυλλογίζετο εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆ λέγων. ἄραγε ὁ Χριστὸς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὰς παρθένας γυναῖκας εἰς ἄνδρας; ἡμεῖς εἶδομεν, ὅτι ὁ εἰσελθὼν Δίδυμος, ὅπῃ ἦτον φορεμένος τὰ στρατιωτικά, εὐγῆκεν ἔξω. ἡ δὲ παρθένος, ὅπῃ ἦτον ἐδῶ, πῶς εἶναι τώρα; ἐγὼ μὲν ὅταν ἦκον, ὅτι ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ νερὸν εἰς κρασί, ἐνόμιζον πῶς εἶναι μῦθος, καὶ ψεῦδος, ἀλλὰ τώρα βλέπω μεγαλύτερον θαῦμα. Βλέπωντας δὲ ὁ Δίδυμος αὐτὸν ταῦτα συλλογιζόμενον καὶ ἀπορῶντα, τῷ ἐφανέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πῶς αὐτὸς εἶναι, ὅπῃ ἔπραξε τῆτο τὸ δράμα, καὶ ὅτι ἐὰν θέλῃ, ἄς εἰπῆ τῆτο εἰς τὸν ἄρχοντα, καὶ ἄς προσθέσῃ καὶ τῆτο ἀκόμη, ὅτι ὁ τὴν παρθένον μετασχηματίσας καὶ λυτρώσας Δίδυμος, αὐτὸς προσμένει ἐκεῖ εἰς τὸ πορνοσάσιον.

Ταῦτα δὲ εὐθύς, ὅπῃ ἀνήγγειλεν ὁ ἀκόλαστος ἐκεῖνος εἰς τὸν ἄρχοντα, εὐθύς καὶ ἐπαράσῃσαν τὸν Δίδυμον εἰς τὸ κριτήριον τῶ ἄρχοντος. ἐρώτησε λοιπὸν αὐτὸν ὁ ἄρχων λέγων. πῶς ἐτόλμησες νὰ κάμῃς τσιῖτον πράγμα; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ εἶμαι Χριστιανός, καὶ ἡξεύρω νὰ πραγματευώμαι καλῶς, διὰ τῆτο μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐπροξένησα εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύο Στεφάνους. ἓνα μὲν, διὰ τὶ ἐγλύτωσα τὴν παρθένον ἀπὸ τὰ ἄθεα χερίά σας, καὶ καθαρὰν αὐτὴν διεφύλαξα, καὶ ἄλλο δὲ, διὰ τὶ καὶ ἐγὼ ἐφανέρωσα εἰς ἑσᾶς τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι εἶμαι Χριστιανός. Ὁ ἄρχων εἶπε. διὰ μὲν τὴν τόλμην αὐτὴν, ὅπῃ ἔδειξας, προσάζω νὰ κοπῆ ἡ κεφαλὴ σου. διὰ δὲ, τὸ ὅτι πιςεύεις εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τῶν Θεῶν, προσάζω νὰ κατακαῖ τὸ σῶμά σου ἀπὸ τὴν φωτίαν.

Ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ χαρᾶς ἀνεβόησεν, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μου, ὁ μὴ παραβλέψας τὴν ἐπινοίαν καὶ μηχανὴν, ὅπῃ ἐφεύρηκα. Ὁθεν πηγαίνωντας ὁ τῆ Χριστῷ ἀθλητὴς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐπροσευχήθη, καὶ ἔτις ἀπεκεφαλίσθη. καὶ ἡ μὲν Ἁγία αὐτῆ ψυχὴ, ἀνέβη εἰς τὰ Οὐράνια, καθὼς μερικοὶ Χριστιανοὶ εἶδον αὐτὴν καὶ τὸ ἐμαρτύρησεν, τὸ δὲ σῶμά τῆ ἐρρίφθη εἰς τὴν φωτίαν. Τότε μερικοὶ φιλόχριστοι συμμαζώξαντες τὰ τίμια Λείψανα, ὅπῃ ἔμειναν ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἐνταφίασαν αὐτὰ εἰς ἐνδοξὸν τόπον. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ παρθένος Θεοδώρα πάλιν πιασθεῖσα, ἐκῆν καὶ αὐτὴ διὰ πυρὸς, καὶ ἔτξι τελειώσασα τὸν τοῦ Μαρτυρίου δρόμον, ἔλαβε παρὰ Κυρίου Στέφανον ἄφθαρτον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θέρμος πυρὶ τελειῖται.

„ Θέρμην ἔρωτος ἐνθές Θέρμος φέρων,
„ Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψύξιν κρίνει.

Θέρμος.

Αἱ Ἅγαι δύο Μάρτυρες Κυρία καὶ Δέλη ξίφει τελειῖνται.

„ Ἐχρῆν ἐπεσθαι Κυρία καὶ Δελίδα,
„ Ἐκ γῆς ἰσση πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους.

Κυρία.

Δέλη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πομπήσιος ξίφει τελειῖται.

» Ὡς ζῶν πρόβατον Πομπήσιε Κυρίε,

» Χέεις ἀμελχθεῖς αὐχένα ξίφει γάλα.

Πομπήσιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζήνων πίασαν χρισθεῖς, καὶ εἰς πῦρ βληθεῖς, καὶ δόρατι ἔνδον τῆς πυρᾶς τρωθεῖς, τελειῖται.

» Ἄθλος τριπλῆς Ζήνωνι πίασα πῦρ δόρου,

» Οἶμαι δὲ ἦν ἔπασχε ταῦτα Τριάδα.

Ζήνων.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάξιμος καὶ Τερέντιος ξίφει τελειῖνται.

» Ἴσα μετέσχον καὶ σέφες ὡς καὶ τέλος,

» Τερέντιος Μάξιμος οἷς τιμὴ τέλος.

Μάξιμος.

Τερέντιος.

Αἱ Ἅγιοι πέντε Κόραι αἰ ἀπὸ Λέσβου (ἦτοι Μιτυλήνης) ξίφει τελειῖνται.

» Ἀθληφόρες τίθησι Λεσβίας Κόρας,

» Μίαν δὴ τρεῖς πέντε πέντε ξίφος.

Κόραι

πέντε.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ νέα Ἐφέσῳ κατὰ τὸ ἔτος α.ω.α'. ξίφει τελειῖται. (1)

* » Τομὴν ὑποίσας ὦ Γεώργιε ξίφος,

» Χαρᾶ ἀπέπτυσ εἰς χαρᾶς τὸ χωρίον.

* Γεώργιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Σ'. Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

» Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν ταῖς λόγοις,

» Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέσατον κρίνω.

» Ψυχῇ Εὐτυχίῳ πύλη πόλε οἴγεται ἔκτη.

Εὐτύχιος.

Ὁ ὅπως ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Εὐτύχιος ἦτον κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείας Ἰεσινιανῆ τῆ μεγάλης ἐν ἔτει φλ. καταγόμενος μὲν, ἐν τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας, ἀπὸ ἑνα χωρίον ὀνομαζόμενον Θεία Κώμη. Ἀνατραφεὶς δὲ κοντὰ εἰς τὸν Πρεσβύτερον Ἡσύχιον (ὁ ὁποῖος, ἦτον μὲν πάππος τῆ Ἁγίε, διὰ δὲ τὴν Θεοφιλίαν τῆ ἡξιώθη παρὰ Θεῶ νὰ κάμη θαύματα) ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν πάππου τῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αὐγυροπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτέλει τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ ῥηθεῖς πάππος τῆ, καὶ ἦτον σκευοφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔπος ἐμελέτησε τὰ ἱερά λόγια, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ βάθος τῆς γνώσεως τῶν Γραφῶν: πέντε χάριν ἐκαλέσθη ἀπὸ τὸν τότε Ἐπίσκοπον τῆς Ἀμασειας, καὶ παρ' αὐτῆ ἐκουρεύθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἦτοι ἔγινεν Ἀναγνώστης ἐν τῷ Ναῷ τῆς κυρίας Θεοτόκου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον τῆ Οὐρβικίε. Ἐπειτα ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ συσηθὲν Μοναστήριον ἀπὸ τὸν Μελέτιον καὶ Σέλευκον τῆς Ἀρχιερεῖς, γίνετα εἰς αὐτὸ Μοναχός, εἶτα καὶ Ἀρχιμανδρίτης καθίσταται.

Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ πέμπτη Σύνοδος συνεκροτεῖτο ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἰεσινιανὸν ἐν ἔτει φν γ'. καὶ ἐκαλεῖντο εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ ἀπανταχῆ εὐρισκόμενοι Ἀρχιερεῖς. Τότε λέγω ἐπειδὴ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασειας δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σύνοδον διὰ κάποιαν ἀσθένειαν ὅπῃ συνέβη εἰς αὐτὸν: τῆ χάριν ἐσάλθη ὁ μακάριος ἔπος Εὐτύχιος, διὰ νὰ ἀναπλη-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον, καὶ εἰς τὸ νέον Λιμονάριον.

πληρώσῃ τὸν τόπον τῆ Ἀμασείας εἰς τὴν Σύνοδον. Πηγαίνοντας λοιπὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Θεῖος Εὐτύχιος, ἔδωκεν εἰς τὴς ἐκεῖ νὰ καταλάβῃ μετὰ τὴν δοκιμὴν, τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν τε. Ἐφάνη γὰρ λαμπρὸς μετὰ τὰς σοφὰς ἀντιρρήσεις καὶ ἀποκρίσεις ὅπερ ἔκαμε κατὰ τῶν αἰρετικῶν, δείξας ἀπὸ τὰς Θείας Γραφῆς, ὅτι οἱ τότε αἰρετικοὶ, (ὅποιοι ἦσαν Ἀνθιμος ὁ Τραπεζέντιος, ὁ φρονῶν τὰ τῆ Εὐτυχεῖς δυασειβῆ φρονήματα, καὶ Σεβῆρος, καὶ Πέτρος ὁ Ἀπαμείας, καὶ Ζωόρας, καὶ ἀφίνω τὸν Ὠριγένη καὶ Δίδυμον καὶ Εὐάγγριον τὰς παλαιὰς αἰρετικὰς, τὰς ὁποίας ἀναθεμάτισεν ἡ αὐτὴ Σύνοδος, ὁμῶς μετὰ τὰ συγγράμματα αὐτῶν.) ἀπέδειξε, λέγων, ὁ Θεῖος ἔπος Εὐτύχιος, ὅτι οἱ ρηθέντες αἰρετικοὶ, πρέπει νὰ ἀναθεματισθῶν. Ὁθεν ἐν τῷ ἐκίνησεν ὁ Ἅγιος τὰς Κωνσταντινῶν πολίτας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Βασιλέα Ἰβησιανὸν, εἰς τὸ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτόν. τόσον ὅπερ, καὶ ὁ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινῶν πόλεως Μηνᾶς, εἶπεν ἐν Θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐδικὸς τε διάδοχος. Διὰ τῆτο ἀφ' ἧ μετὰ ὀλίγον καιρὸν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μηνᾶς, ἐκάλεσε τὸν Ἅγιον τῶν Εὐτύχιον ἀπὸ τὴν Ἀμάσειαν ὁ Βασιλεὺς Ἰβησιανὸς, καὶ μετὰ τὴν ψῆφον τῶν Ἀρχιερέων καὶ ὅλας τὰς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅλης τῆς Πόλεως, ἀνέδειξεν αὐτὸν Πατριάρχην τῆς λαμπρᾶς Κωνσταντινῶν πόλεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ πῶν ζιζανίων σπορευὺς Διάβολος, μὴ ὑποφέρωντας νὰ βλεπῇ τὴν εὐσάθειαν καὶ εἰρήνην τῆς τῆ Χριστῆ Ἐκκλησίας: διὰ τῆτο ἠθέλησε νὰ συγχύσῃ ταύτην μετὰ σαθρὰ δόγματα. Ὁθεν ἔπεισε μερικὰς νὰ λέγῃν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα σὰρξ παρὰ τῆ Θεῆ Λόγῳ, ἦτον πρὸ τῆ πάθους ἀφθαρτος. Εἰς τῆτο δὲ τὸ κακόδοξον φρόνημα, ἔπεισε καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰβησιανὸς, τὸν ὁποῖον ἔπειδὴ ὁ Ἅγιος ἠλεγξε, διὰ τῆτο ἐξωρίσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀμάσειαν, (ὕστερον ἀφ' ἧ ἐπατριάρχευσε δώδεκα χρόνους, μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας δεκατρεῖς καὶ ἔγινεν αὐτῷ Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν Ἰωάννης.) Πηγαίνοντας δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ παλαιὸν τε Μοναστήριον, ἠκολούθει πάλιν τὴν προτέραν τε ἀσκησιν, καὶ πολλὰς ἐκεῖ θαυματουργίας ἐποίησεν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν δώδεκα χρόνοι εἰς τὴν ἐξορίαν, πάλιν ἀνεκαλέσθη ὁ Ὁσῖος καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως ἐν ἔτει φος'. διπλαδὴ ὕστερον ἀφ' ἧ ὁ Ἰβησιανὸς ἀπέθανε. (1) καὶ ἀφ' ἧ ἔγιναν Βασιλεῖς ὁ Ἰβησιανὸς ἐν ἔτει φξέ'. καὶ ὁ Τιβερίος ἐν ἔτει φος'. Ἠξιώθη δὲ ὁ Ἅγιος λαμπρὰν ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν ἀπὸ ὅλης τῆς πρώτης τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως, ὅταν ἐπανεγύρισε. Κατέπαυσε καὶ διὰ προσευχῆς τε καὶ τὴν λοιμικὴν ἀσθένειαν, ὅπερ τότε ἠκολούθησεν εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν, καὶ ἐθανάτοεν ὅλους ὁμῶς τὰς ἀνθρώπους. Ποίσας λοιπὸν ἐπὶ τῆ θρόνου χρόνους εἰκοσιτέσσαρας καὶ μῆνας ἕξ μετὰ τὴν ἐπάσασιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὗτος ὁ Ἅγιος προεῖπε μὲν εἰς τὸν Τιβερίον, ὅτι ἔχει νὰ γένη Βασιλεὺς. πηγαίνοντας δὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, προεῖπεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ. Τὰ ὁποῖα καὶ τὰ δύο ἔγιναν διὰ τῶν ἔργων, ἔπειδὴ μετὰ τέσσαρας μῆνας τῆς κοιμήσεως τῆ Ἁγίας, ἀπέθανεν ὁ Τιβερίος. Κατετέθη δὲ τὸ Λείψανον τῆ Ἁγίας Εὐτυχίς ὑποκάτω εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου εὐρίσκοντο καὶ τὰ Ἁγία Λείψανα Ἀνδρέου καὶ Λευκῆ καὶ Τιμοθέου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων. (2) τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν εἰκοσι Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι πυρὶ τελευθέντων.

„ Ἀν' ἐξαρτιμῆς ἕς τὸ πῦρ Πέρσας φλέγει,

„ Εὐρὴς ἔχοντας τετράκισ τὸ τρίς δέκα.

Μάρτυρες

ρ κ'.

Ἡ

(1) Ὁ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Ἰβησιανὸς ἀπέθανε μετὰ πέντε αἰμασιν, σελ: 86. σβ. Τόμος τῆς Ἐκκλ: Ἰσραήλ. ὅρα περὶ αὐτῶν εἰς τὴν δευτέραν Αὐγύστη ἐν τῇ περὶ τῆ Ἰβησιανῆς ὑποσημείωσι.

(2) Πῶς νοεῖται τὸ ὑποκάτω τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἀποτίθεσθαι τὰ Ἁγία Λείψανα πῦρα, ἅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆ Συναξαρίου τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νιλῆ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆ Νοεμβρίου.

'Η 'Οσία Πλατωνίς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

„ Πόλυ πλάτη φέρει τὴν Πλατωνίδα ,

Πλατωνίς .

„ Τὴν ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη .

Οἱ 'Αγιοὶ δὺο Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωνι , ἐν τῇ γῇ ἄχρι τῆς ὀσφύος χωσθέντες , τελειῶνται .

„ Ἀνηρότως σοὶ γῆ φύει καρπὸν Λόγε ,

Μάρτυρες .

„ Ὁ καρπὸς ἀνδρῶν ἄχρις ὀσφύος δὺο .

δὺο .

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης , ὁ ἀσκῆσας ἐν ἔτει α τ ῖ . ἐν εἰρήνῃ τελειῖται . (1)

* „ Κανὼν ἀκριβῆς Γρηγόριε ὠράθης ,

* Γρηγόριος .

„ Θείας προσευχῆς , πάντας εἰς ἣν ὀτρύνεις .

* Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ ἀσκῆσας ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Μεγίστης Λαύρας τῷ Ἄθω ἐν ἔτει α τ ῖ . ἐν εἰρήνῃ τελειῖται . (2)

* „ Τὸν Γρηγόριον νήφεις τὸν ἐργάτην ,

* Γρηγόριος .

„ Λόγοις γεραίρω . κ' γὰρ ἔπως ἦν θέμις .

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις . Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

*****

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ζ' . Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Καλλιόπιος .

„ Καλλιόπιος ἔμπαλι παγίς ξύλω ,

Καλλιόπιος .

„ Τὸν ὀρθίως παγέντα δαξάζει Λόγον .

* „ Ζωὴν Καλλιόπιος ἀγήρω ἐβδάμη εὔρεν .

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καλλιόπιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῷ Βασιλεῶς Μαξιμιανῷ ἐν ἔτει τ η δ' . ἡὸς μὲν Θεοκλείας ἡ ὁποία ἦτον διδαγμένη τὴν τῷ Χριστοῦ πίσιν , καταγόμενος δὲ ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας . Ἀνατραφεὶς λοιπὸν εὐσεβῶς κοντὰ εἰς τὴν μητέρα τῶν , ἐμελέτισε τὰς Θείας Γραφάς . Ὄταν δὲ ἐκινήθη ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς ὑπὸ τῷ Μαξιμιανῷ , τότε κ' ἔτος ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς δυναμῶσας τὸν ἑαυτὸν τῶν , κ' πρὸς τῶτοις λαβῶν συμβελάς ἀπὸ τὴν μητέρα τῶν νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χριστὸν μὲ μαρτύριον , ἔτξι αυτοκάλεστος ἐπῆγε πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον , ὁ ὁποῖος διέτριβε κατὰ τὴν ἐν τῇ Γαλατίᾳ εὐρισκομένην Πομπηπόλιν , ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἔτξι ἀπὸ τὸν μέγαν Πομπήιον , τὸν νικήσαντα τὸν Μιθριδάτην τριγύρω εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν , ἥτις παλαιὰ ὠνομάζετο Εὐπατορία . Πρὸς τὸν ἡγεμόνα λέγων τῶτον παρησιασθεὶς ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος , κ' τὸ ὄναμα τῷ Χριστῷ ἀνακηρύξας , δένεται ὀπίσω τὰς χεῖρας , κ' δέρνεται μὲ μολίβια . ἔπειτα τεντόνεται ἐπάνω εἰς τροχὸν , κ' ὑποκάτωθεν καίεται μὲ φωτίαν . Ἐλθὼν ὁμῶς Ἄγγελος Κυρίου , ἐσαμάτισε τὸν τροχὸν , κ' τὴν φωτίαν ἐψύχραεν . Ἐπειδὴ δὲ ἐσπαράχθησαν ὅλα τὰ μέλι τῷ Μάρτυρος , κ' ἐκ τῆτος ἐφάνετο ἄσχημος εἰς τὰς βλέποντας , διὰ τῶτα ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν , μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐλθῶσα ἡ μήτηρ τῶν , ἐσφόγγιζε τὰ αἵματα , ὅπῃ ἔτρεχον ἀπὸ τὰς πληγὰς τῷ παμφιλτάτῃ ἡὸς τῆς . Ὄθεν διαμοιράσασα εἰς τὰς πτωχὰς τὴν περισίαν τῆς , κ' ἐλευθερώσασα τὰς δούλῃς κ' δουλεύτρας τῆς , οἱ τῶτες ὅλοι ἦτον πεντακάσιοι πενήντα , ἐσυντρόφευε τὸν ἡὸν τῆς εἰς τὴν φυλακὴν , κ' συνέβαλλε τῷ Θεῷ μαζὶ μὲ αὐτὸν . Ἐπειδὴ δὲ φῶς Οὐράνιον ἔλαμψεν εἰς τὴν φυλακὴν κατὰ τὸ μεσονύκτιον , κ' φω

νή .

(1) Τὸν Βίον τῶν σμωγράφειν ἐκλιπὴ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἁγιώτατος Κέλσιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως , ἀρθεσκεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ ἀπλὸν ἐν τῷ νέῳ Ἐκλογίῳ .

(2) Οὗτος ἐκ Βυζαντίας ὀρμώμενος , ἐχημιώτατε διδάσκαλος

καλὸς τῷ Θεῷ Γρηγορίῳ τῷ Παλαμᾷ ἐν τῇ νηπτικῇ φιλοσοφίᾳ , κ' δι' Ἄγγελοι τρηπῶν ἐλάμβανεν . Ὄρα εἰς τὴν Ἀκολουσίαν τῶν Ἁγιαρετῶν Πατέρων .

ἠὲ ἦλθεν ἄνωθεν, ἡ ὁποία ἐμακάριζε καὶ ἐπαίνει τὴν παρρησίαν καὶ ὁμολογίαν τῆς Μάρτυρος, ἐκ τῆς περισσοτέρου ἐνεδυναμώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς εἰς τὰς ἀγῶνας τῆς Μαρτυρίας.

Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς ἔσκεν ἀμετάθετος εἰς τὴν τῆς Χριστοῦ ὁμολογίαν, διὰ τῆς τοῦ ἐκαπαδικάσθη νὰ σαυρωθῆ. Ἐσυγκοινωνεῖ δὲ ὁ μακάριος μετὰ τὰ Δεσποτικά Πάθη καὶ τὸν Σταυρὸν τῆς Κυρίας, ὅχι μόνον κατὰ τὸν τρόπον τῆς θανάτου, (καθὼς γὰρ ὁ Κύριος ὑπέμεινε πάθη καὶ Σταυρὸν, ἔτσι ὑπέμεινε αὐτὰ καὶ ὁ αἰοίδιμος Καλλιόπιος) ὅχι μόνον λέγω κατὰ τὸν τρόπον τῆς θανάτου ἐσυγκοινωνεῖ ὁ ἀθλητὴς μετὰ τὸν Κύριον, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ σαυρωθῆ. Ὅταν γὰρ ἔγινεν ἡ κατὰ τῆς θανάτου αὐτῆς ἀπόφασις, ἦτον μεγάλη Πέμπτη, ὅτε ἐορτάζομεν τὰ φρικτὰ τῆς Κυρίας παθήματα. ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς παρεκάλεσε τὰς διώκτας νὰ μὴ θανατώσων μετὰ ἄλλον θάνατον τὸν υἱὸν τῆς, παρέξ μετὰ σταυρὸν, καὶ διὰ τῆτος καὶ μόνον ἔδωκεν εἰς αὐτὰς πέντε χρυσᾶ νομίσματα. Ἐσαυρώθη λοιπὸν ὁ Ἅγιος κατακέφαλα, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, τότε ὁ τῆς Χριστοῦ ποθεινότατος Μάρτυς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἀφ' ἧς δὲ ἐκατέβασαν τὸ σῶμα τῆς Μάρτυρος ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, ἐχύθη ἡ φιλόπαις μήτηρ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱὸν, ἔχουσα δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐλειποθύμησε, καὶ παρέδωκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔτσι ἐνταφιάσθη ἡ φιλόπαις μήτηρ μαζί μετὰ τὸν φίλιον υἱὸν ἀπὸ ἀνδρας εὐσεβεῖς καὶ πιστοῦς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

„ Ἐχει Μιτυλήνη σε καὶ τεθνηκότα,

Γεώργιος.

„ Ὡς ζῶντα Γεώργιε προσάτην μέγαν.

Ὅπως ὁ Ἅγιος μετὰ τὸ νὰ ἐπόθησεν ἐκ νεαρῆς ἡλικίας τὸν Χριστὸν, διὰ τῆτος ἐνεδύθη καὶ τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ὁθεν ἠσκησε μὲν καὶ ἐκαπώρωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὁ αἰοίδιμος, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως ἐκαπώρωσε καὶ ἀπόκτησε τὴν ταπεινοφροσύνην, ἔγινε δὲ καὶ πολλὰ ἐλεήμων. Λοιπὸν διὰ τὰς ποιαύτας ἀρετὰς τῆς, ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς νήσου Μιτυλήνης, εἰς τὸν ὁποῖον καλῶς διαλάμψας, ἠλεγξε τὰς τότε εἰκονομάχους μετὰ τὸν πλεῖστον τῆς σοφίας τῆς, τὸσον ὅπως ἔκαμεν αὐτὸς νὰ γνωρίσων τὴν πλάνην καὶ κακοδοξίαν τῆς. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μετὰ συντομίαν, ἔπος ἐν τῷ σώματι ὑπάρχων, ἐσυνερίζετο μετὰ τὰς ἀσωμάτους Ἀγγέλους διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας. Ὁθεν μετὰ τὰ ποιαῦτα κατορθώματα ὁ μακάριος διαπρέψας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἐμνήθη δὲ τὸ τέλος αὐτῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσων Θεῶν ἀσέρος, τὸσον εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅσον καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιόν τῆς. Οὐ μόνον δὲ ζωντανὸς ἦτον εἰς ὅλας ποθεινὸς ὁ Ἅγιος ἔπος, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον εἰς ὅλας εἶναι ἀξίερατος, διὰ τὰ θαύματα, ὅπως ἐν τῆς Θεῶν Λειψάνων αὐτῆς ἀναβλύζουσιν. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ρεφῖνος ὁ Διάκονος μαχαίρα τελειῖται.

„ Σφαγῆς λογισθεῖς ὡς πρόβατον Ρεφῖνος,

Ρεφῖνος.

„ Σφάττει παλαιὸν τὸν Διάβολον λύκον.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Ἀκυλίνα τὰς χεῖρας ὀπίσω δεσμευθεῖσα, καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειῖται.

„ Ὅπισθόχειρα σχοινίοις σρεβλεμένῃ,

Ἀκυλίνα.

„ Ἐμπροσθίως φλέγσιν τὴν Ἀκυλίαν.

Οἱ

(1) Σημειοῦμεν ἔδῳ, ὅτι παρὰ ποῖς στυπωμένοις Μιτυλήναις δύο φορὰς γράφεται ἡ ἐβδόμη τῆς Ἀφρικίου Μιυῶς, καὶ δύο Ἅγιοι εἰς αὐτὰς ἐορτάζονται. Εἰς τῆς μίαν, ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος, καὶ εἰς τῆς ἄλλῃ, ὁ Ἅγιος Γεώργιος Μιτυλήνης. Πράγμα τῆς ἀληθείας πολλὰ ἀπακτῶν καὶ ἀνάρμο-

σον. Ὁθεν εἰς τῆς μίαν ἐβδόμῃ τῆς Ἀφρικίου, ἡ φρεῖτα νὰ συμφάσκονται καὶ τὰ τροπᾶρα τῆς Ἁγίου Γεωργίου Μιτυλήνης, ἡ ἐν ποῖς ἀποδείκνυται νὰ φαῖνται αὐτὰ ἰδιαιτέρως καὶ ὁ καιρὸν αὐτῆς.

Οἱ Ἅγιοι διακόσιοι Μάρτυρες οἱ ἐν Σινώπῃ ξίφει τελειῦνται.

„ Ἀνεΐλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,

Μάρτυρες

„ Οἷς ἀνδρικός νῆς, ἀνδρική κ' καρδία.

σ'.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, Ἀγάβη, φλέγοντος, Ρῆφος, κ' Ἀσύγκριτος. (1)

Εἰς τὸν Ἀγαβον.

„ Ψυχὴν Ἀγάβη τῆ προφηταποστόλου,

Ἀγαβος.

„ Ὁ ψυχασώσης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Εἰς τὸν Φλέγοντα.

„ Σβέσας πλάνης φλέγῃσιν ὁ Φλέγων φλόγα,

Φλέγων.

„ Οὗς Δαβὶδ εἶπε πῦρ φλέγον βλέπει νόας.

Εἰς τὸν Ρῆφον.

* „ Παῦλος καλεῖσε Ρῆφ' Ἀπόστολος μέγας,

Ρῆφος.

„ Ἐκλεκτὸν ὄντως. ὦ ἐπαίνε ἀξίε!

Εἰς τὸν Ἀσύγκριτον.

* „ Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινεῖ μάλα,

Ἀσύγκριτος.

„ Τῶτον γὰρ ἠσπάσατο Παῦλος τὸ σῶμα.

* „ Ὀγδοάτη μετέβησαν Ἀπόστολοι Ἀγγελῆες τε.

Ἀπὸ τέτταρς τὴς ἱερῆς Ἀποστόλων, ὁ μὲν Ἀγαβος ἦτον ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λευκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος λαβῶν τὴν ζώνην τῆ Ἀποστόλου Παύλου, ἔδεσεν αὐτὴ τὰς χεῖρας κ' τὴς πόδας, κ' ἐπροφήτευσεν περὶ αὐτῆ ταῦτα „ Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα „ μα τὸ Ἅγιον. Τὸν ἄνδρα ἔ ἐσιν ἡ ζώνη αὐτή, ἔτω δῆσασιν ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαῖοι, καὶ „ παραδώσασιν εἰς χεῖρας Ἑθνῶν. (Πράξ: κα'. 11.) αὐτὴ δὲ ἡ προφητεία τε ἐπληρώθη ἐπὶ τῶν ἔργων. διότι ὄχι μόνον ἔδεσαν τὸν Παῦλον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ κ' ἐπεχείρησαν νὰ τὸν θανατώσων. (2) Οὕτως λοιπὸν κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς οἰκουμένης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλήρωθη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Ρῆφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων „ Ἀσπάσασθε Ρῆφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, κ' τὴν μητέρα „ αὐτῆ καὶ ἐμῆ. (Ῥωμ: ις'. 13.) ἔπος λέγω ἔγινεν Ἐπίσκοπος Θηβῶν, τῶν εὐρισκομένων κοντὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁμοίως δὲ κ' ὁ Φλέγων κ' ὁ Ἀσύγκριτος, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον εἰς

(1) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς ἐδῶ γράφεται ἡ Μνήμη τῶν Ἀποστόλων Ἡρωδίου καὶ τῶν Ἀποστόλων Ἐρμῆ. Ὁ μὲν γὰρ Ἡρωδίων ἐορτάζεται μετὰ Ὀλυμπά Ἐρᾶς Σωσιπᾶτρον κ' Κυάρω κατὰ τὴν δεκάτην τῆ Νομβρίου. ἰδία δὲ κατὰ τὴν ἑκοστὴν ὁγδόου τῆ Μαρτίου. Ὁμοίως κ' ὁ Ἀπόστολος Ἐρμῆς ἐορτάζεται μετὰ Πατρός, Λίνου Γαίου, κ' Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων, κατὰ τὴν πέμπτην τῆ Νομβρίου. ἰδίως δὲ ἐορτάζεται κατὰ τὴν ὁγδόου τῆ Μαρτίου.

(2) Οὕτως ὁ Ἀγαβος ἐπροφήτευσεν, κ' ὅτι ἔχει νὰ γένῃ τὴνα μεγάλη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, καθὼς γράφον αὐτὴ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. „ Ἐπιπύσται ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων Προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀνεσῆς δὲ εἰς θεῖ αὐτῶν ὄνοματι Ἀγαβος ἐσήμανε διὰ τῶ Πνέματι, λιμὸν μέγαν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, „ ὅστις κ' ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. (Πράξ: ια'.

28.) Σημείωσαι, ὅτι ἡ πᾶσα αὐτὴ, τὴν ὁποῖαν ἐπροφήτευσεν ὁ Ἀγαβος, ἐγένετο εἰς τὸν πεσσαρακοστὸν τέτατον χρόνον ἀπὸ Χριστοῦ. Διὰ τῆτο κ' οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ Χριστιανοὶ ἐφοροδμήθησαν κ' ἐσωσάξαν ἐλεημοσύνας, καὶ ἀπέστειλαν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμοις Χριστιανῶν δια χειρὸς Βαρνάβη κ' Σαύλου, ὡς ἀναφέρων αὐτὴ Πράξ: ἐν κεφ: ια'. 30. Ταύτην τὴν πᾶσαν τὴν ἐπὶ Κλαυδίου ἀναφέρων κ' οἱ ἐξ Ἰσραηλικοῦ, δηλαδή ὁ Σβετόν εἰς τὸν Κλαυδίου κεφ: ιη'. καὶ ὁ Ἰωσήπος ἀρχιερολόγος: Βιβλίῳ κ'. κεφ. β'. διηγῆται δὲ αὐτοὶ, ὅτι πῶς πρᾶχῃ τῆ λαὸ ἐκολάθησεν εἰς τὸ παζαρι θεῖ αἰτίας πᾶς πέντας, κ' πῶς αὐτὸ βλάσφημα λόγια ἤκουσεν ἀπὸ τῶν λαῶν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὡς ἀπὸ ἡλικασάθη νὰ φύγη εἰς τὸν ταλάτιον, καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀσφάλειάν τῆ. (ὅρα τὴν Ἐκατονταετηρίδα.)

δὴ ἔγινεν αἴτιος τῷ τοιούτῳ πράγματος. Ὄθεν ἀποκεφαλίσθεις, ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τῷ Μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον.

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ὁσιομάρτυρος Βαδίμου τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ κὶ τῶν ἐπτά μαθητῶν αὐτοῦ.

* ,, Ἐπτάς μαθητῶν συντέμνεται Βαδίμῳ,
,, Εἰς Οὐρανὸς δ' ἔφθασεν ἔ Θεῷ Θρόνος.

Βαδίμοι κὶ
Μαθηταὶ
ἑπτά.

* Οὗτος ἦτον κατὰ τὸς χρόνους Σαβωρίας μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τῷ Μεγάλῳ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Βηθλαπάτην, ἀπὸ γένος εὐδοξον κὶ λαμπρόν. Καταφρονήσας δὲ τὴν λαμπρότητα τῷ γένεσσι, κὶ τὸν πολὺν πλοῦτον ὅπῃ εἶχεν, ἔγινε Μοναχὸς κὶ Ἀρχιμανδρίτης ἐνός Μοναστηρίου. Διὰ δὲ τὴν τῷ Χριστῷ ὁμολογίαν, ἐπίσθη ἀπὸ τῶν ἐν Περσίᾳ πυρσολάτρων, μαζὶ μὲ τῶν ἐπτά μαθητῶν, κὶ ἐβάλη εἰς τὴν φυλακὴν τέσσαρας μῆνας. εἶτα εὐγάλαντες τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἔδωκαν αὐτὸν εἰς ἕνα δῆμιον Νιρσαῦν ὀνομαζόμενον, διὰ τὸν ἀποκεφαλίσθαι, ὁ ὁποῖος δῆμιος, ἦτον μὲν πρῶτον Χριστιανός, διὰ δὲ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἀρνήθη τὸν Χριστόν. Τῷτον δὲ βλέπωντας ὁ Ἅγιος Βαδίμος, ἐπαλάτισε κὶ ἐλεεινολόγησε διὰ τὴν ἀρνησίαν. τέσσαρες φορᾶς δὲ ἐκτύπησε τὸ σπαθί ὁ ἀρνησίχριστος δῆμιος κατὰ τῷ Ἁγίῳ, μὲ τρομασμένον χέρι, κὶ ἔτξι μὲ πολὺν πόνον κὶ βασανὸν ἕκαμε τὸν Ἅγιον τὸν παραδώσθαι τὸ πνεῦμά τῃ εἰς τὸν Θεόν. Ὑστερον δὲ κὶ αὐτὸς ὁ δῆμιος, μὲ σπαθί ἐθανάτωθη, ἀφ' ἧ πρότερον ἐπαυδέθη μὲ πολλὰ κακὰ παρὰ Θεῷ, διὰ τὸ ἕως τέλους ἔμεινεν εἰς τὴν ἀρνησίαν. ἀπεκεφαλίσθησαν δὲ μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιον Βαδίμον κὶ οἱ ῥηθέντες ἐπτά μαθηταὶ τῃ, κὶ ἔτξι ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τῶν Στεφάνου τῷ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τῇ ἀίχμαλωσίᾳ ἀναρεθέντων ἐν Περσίᾳ.

,, Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἑναθλεῖ Περσίδα,
,, Ἡ Χριστολατρῶν ἀχενότμητος φάλαγξ.

Μάρτυρες
οἱ ἐν Περσίᾳ
ἀναρεθέντες.

Ὁ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς Σαβωρίος κατὰ τὸν πεντηκσὸν τρίτον χρόνον τῆς Βασιλείας τῃ, ἦλθε πολεμῶντας τῶν τόπων τῶν Ῥωμαίων. Ὄθεν ἐσκλάβωσε κὶ τὴν χώραν τὴν ὀνομαζομένην Βιζάντην, κὶ τῶν μὲν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους στρατιώτας, κὶ ἐκείνους, ὅπῃ ἐδύνατο τὸν βασιλεύον ἀρματα κὶ τὸν πολεμῶν, τέττοις λέγω ἐθανάτωσε. τὸν δὲ λαόν, ὅπῃ δὲν ἐδύνατο τὸν πολεμῶν, ἤγειν τὰς γυναῖκας κὶ γέροντας κὶ παιδία, τὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, κὶ τῶν πρεσβυτέρων Δισαῦν κὶ Μαριάβ κὶ ὅλους τῶν κληρικῶν: τέττοις λέγω ὅλους δὲν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ ἀρῆκεν αὐτοὺς ζωντανούς. Ὄταν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος ἐμελλε τὸν ἀποθάναι, ἐχειροτόνησεν ἀντὶ αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον Δισαῦν. Εἰς καιρὸν λοιπὸν ὅπῃ ἀνεφέρετο εἰς τὸν Θεὸν ἡ δοξολογία, ἥτις συνειθίζεται τὸν γίνεσθαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀδεφάρ, ἀνέφερεν εἰς τὸν Βασιλέα Σαβωρίον, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ ἀφεθέντες Χριστιανοί, ἕκαμαν Ἐπίσκοπού τῃ τὸν Δισαῦν, κὶ πῶρα βλασφημῶσιν ἐναντίον τῷ Βασιλέως κὶ τῆς θρησκείας τῃ ἄνδρες Χριστιανοί τὸν ἀριθμὸν τετρακόσιοι, οἱ ὁποῖοι ὅλοι πιασθέντες, ἐπειδὴ δὲν ἐπέσθησαν τὸν προσκυνῆσθαι τὸν ἥλιον κὶ τὴν φωτίαν, ἀπεκεφαλίσθησαν. Πέντε δὲ ἀπὸ αὐτῶν μικροψυχίσαντες κὶ φοβηθέντες, ἐπρόσδραμον εἰς τὸν Βασιλέα, κὶ ἐδέχθησαν τὴν μιανὰν θρησκείαν τῃ, ἀπολέσαντες οἱ ἄθλιοι τὰς ψυχὰς τῶν διὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν. Ἐνας δὲ ἀπὸ τῶν ἀποκεφαλίσθέντων, Αὐδισοῦς ὀνομαζόμενος, δὲν ἔλαβε κτύπημα σπαθίς δυνατὸν κὶ θανατηφόρον, διὰ τῷτο κὶ δὲν ἀπέθανεν, ὄθεν ζήσας, ἐκήρυττεν ἀνδρείως τὸν λόγον τῷ Θεῷ. Ἀλλὰ ἕνας ἀσεβής, ὀρμήσας κατ' ἐπαυτοῦ μὲ σπαθί, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ὅστις ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν σφαγὴν, διὰ τὸ ἠξιώθη τὸν συναριθμηθῆναι μὲ τῶν λοιπῶν, ὅπῃ ἀπεκεφαλίσθησαν πρότερον. ἐλυπεῖτο γὰρ κὶ ἀνεστέναξεν ὁ αἰδίδιμος, διὰ τὸ ἔχωρίσθη ἀπὸ τὸν χορὸν τῶν συμμαρτύρων τῃ.

Ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Αὐδισσῆς μαχαίρα τελειῖται .

„ Ὡν ἀχμάλωτος Αὐδισσῆς τὴν τύχην ,

„ Ἠλευθέρωται τὴν σφαγὴν δεῖς ὡς λύτρον .

Ταῦς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Αὐδισσῆς .

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ι'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανῆ, Μαξίμου, Πομπήιος καὶ ἐτέρων τριανταῆξ. ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον .

Εἰς τὸν Τερέντιον .

„ Ἐπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίου ;

„ Ἄ μὴ συνέσχευ ὄψις ἕς ἢ καρδιά .

Εἰς τὰς λοιπὰς .

„ Ἰδωμεν ἕς τέμνεσιν ἀθλιτὰς ὅσοι .

„ Δεικὰς τετραπλῆ πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλα .

„ Ἀσφάραγον (ἦτοι λαμόν) δεκάτη γε Τερέντιος ἕξαπεκάρθῃ .

Τερέντιος .
Ἀφρικανός .
Μαξίμος .
Πομπήιος .
Ζήνων .
Ἀλέξανδρος .
Θεόδωρος .

Ὅσοι οἱ Μάρτυρες ἦεν κατὰ τὰς χρόνας Δεκίαι, καὶ ἡγεμόνος Φερτεριανῆ, ἐν ἔτει σ'να' ἐκατάγοντο δὲ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν. Ἐπειδὴ δὲ εὐγῆκε προσαγὴ βασιλικῆ, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀρνεῖνται τὸν Χριστὸν, ὅσοι δὲ κρατῶσι τὴν πίσιν τῆς, καὶ δὲν πείθονται εἰς τὸν Βασιλέα, νὰ τιμωρῶνται μὲ διάφορα βάσανα : τότε χάριν βλέποντες ἔτοι οἱ Ἅγιοι πεσάρακοντα Μάρτυρες πολλὰς Χριστιανὰς, ὅπως ἐγελῆντο καὶ ἐπήγαυαν αὐτοκάλεσοι εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐσυμφώνησαν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον νὰ ἀντισταθῆν εἰς τὰς Ἑλλήνας, καὶ νὰ μεταχειρισθῆν τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τῆ σώματός των, διὰ τὴν πίσιν καὶ ἀγάπην τῆ Χριστῆ. ἐνθύμιζον γὰρ ἕνας τὸν ἄλλον τὰ λόγια, ὅπως εἶπεν ὁ Κύριος, τὰ ὁποῖα παρακινῶσι τὰς Χριστιανὰς εἰς τὸ Μαρτύριον. ἦγεν τὸ „ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι . (Ματθ. 1. 28.) Ἐφέρθησαν λοιπὸν εἰς τὸν ἡγεμόνα Φερτεριανὸν οἱ γενναῖοι ἀγωνισαί, καὶ ἐκήρυξαν μὲν, τὴν δύναμιν τῆ Χριστῆ, ἐθεάτρισαν δὲ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδῶλων. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, ἐπρόσαξε νὰ βάλλῃσι τὰς Ἁγίας εἰς τὴν φυλακὴν, ὕπερον δὲ ἔσειλε καὶ ἔφερε τὰ συντρόφους τῆ μακαρίας Ζήνωνος καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Θεοδοσίῃ, τὰς ὁποίας πρότερον ἔκρινε καὶ ἐπαίδευσεν. Ὁθεν ἐσυβέλευεν αὐτὰς νὰ ἀρνηθῆν τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ, καὶ νὰ προσέλθῃν εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἀντιστάθησαν εἰς τὸτο, καὶ ἔδειξαν, πῶς εἶναι ἀμετάθετοι εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ, ὅσον ἀπὸ τὰ λόγια ὅπως εἶπον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα ὅπως ἔπαθον : τότε χάριν ἐπρόσαξεν ὁ ἀσεβὴς νὰ δείρῃν τὰς Ἁγίας μὲ ραβδία ἀκανθωτὰ καὶ τραχέα, καὶ μὲ νεῦρα βοῶν, ἀλλάχθησαν δὲ οἱ δέρνοντες αὐτὰς σφατιῶται. Ὁθεν ὅσον ἠφανίσθησαν αἱ σάρκες τῶν Ἁγίων ἀπὸ τὸν πολὺν δαρμόν, ὡς ὅπως ἐφαίνοντο ἀπὸ ἔξω, τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχνα των.

Ἐπειτα ἐκάρφωσαν αὐτὰς εἰς τὴν ράχην μὲ σελβία πυρωμένα, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς, ἔβαλον ξύδι μὲ ἀλάτι, καὶ ἔτριβαν αὐτὰς μὲ τρίχινα ὑφάσματα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἅγιοι διὰ προσευχῆς των ἐκρήμνισαν τὰ εἰδῶλα, διὰ τὸτο ὁ ἡγεμὼν λυπηθεὶς εἰς τὸ ἄκρον, καὶ ἀπελπισθεὶς, ὅτι ἔχεν οἱ Ἅγιοι νὰ μεταβληθῆν, ἐπρόσαξε νὰ τὰς ἀποκεφαλίσῃν, καὶ ἔπως ἔλαβον οἱ αἰοίδιμοι τὰς Στεφάνους τῆς Μαρτυρίας. Ὑπερον δὲ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ οἱ σύντροφοι τῆ Ἁγίας Τερεντίου, οἱ ὁποῖοι παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, πάλιν ἔβάλλθησαν εἰς τὴν φυλακὴν : ἀφ' ἧ πρώτων ἔβαλον εἰς τὸν λαμόν τὰς δεσμὰ, καὶ ἀφ' ἧ ὑποκάτω αὐτῶν ἔσρωσαν σιδερᾶ τριβόλια, καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖρας καὶ πόδας των μὲ ἀλυσίδας. Ὁθεν οἱ Ἅγιοι διεπέρασαν τὴν δευτὴν αὐτὴν τιμωρίαν εἰς πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃν, ἢ νὰ πίνῃν. ἐμπόδισε

γὰρ ὁ Θρησκείας Ἡγεμὼν τὸς δεσμοφύλακας, νὰ μὴ ἐμβάσων εἰς τὴν φυλακὴν κανένα φαγιτὸν ἢ πιετόν, ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ἠξίωσε τὸς Μάρτυράς τε τῆς θείκης αὐτῆ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως. Ἄγγελοι γὰρ Ἅγιοι ἐπιστάντες εἰς τὴν φυλακὴν, ἔλυσαν τὸς Ἄγιους ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἔφερον εἰς αὐτὴ τροφὴν Οὐράνιον, μὲ τὴν ὁποίαν δυναμωθέντες, πάλιν ἐπαρασάθισαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὁθεν ἐξέσχισαν αὐτὴς, καὶ εἰς τὰ θηρία τὸς παρέδωκαν, ἀπὸ τὰ ὁποία κανένα δὲν ἔγγιζεν εἰς αὐτὴς, διὰ τοῦτο τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τῆς ἀθλήσεως τὸς Στεφάνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἅγία Προφήτις Ὀλδὰ ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Ἀφῆκεν Ὀλδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,

Ὀλδὰ.

„ Ἡ πνεύματος γέμισα θεία Πυθία. (1)

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου Πρεσβυτέρου καὶ Ἀζᾶ Διακόνου.

Εἰς τὸν Ἰακώβον.

„ Τὸν Ἰακώβον καὶ τετμημένον γράφω,

Ἰακώβου.

„ Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ σέφος.

Εἰς τὸν Ἀζᾶν.

„ Τμηθεὶς ὁ Χριστὸς Λευίτης Ἀζᾶς κάραν,

Ἀζᾶς.

„ Χριστὸς τὸν ἐχθρὸν Λευιάδαυ αἰσχύνει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὸς χρόνους Σαβαρίου Βασιλέως Περσῶν, καὶ τῆ Μεγάλου Κωνσταντίνου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τ λ β. καὶ ὁ μὲν Πρεσβύτερος Ἰακώβος, ἦτον ἀπὸ ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Φαριαθὰ. ὁ δὲ Διάκονος Ἀζᾶς, ἦτον ἀπὸ χωρίον καλέμενον Βιθνορά. Οὗτοι λοιπὸν πιασθέντες ἐπαρασάθισαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον Ἀχσοχαργάν, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησαν παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, διὰ τοῦτο ἔχυσαν εἰς τὴν μύτην τῆς ξύδι μὲ σινάπι ἀνακατωμένον. Εἶτα ἔδειραν αὐτὴς καὶ ἐπρέμασαν γυμνὰς εἰς τόπο ἀνοικτὸν καὶ ἀσέγασον, ὅπως ἐπιξάν οἱ αἰδιμοὶ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς νυκτός. Ἐπειτα ἐκατέβασαν αὐτὴς, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ ἐπέισθησαν νὰ θυσιάσων εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὴν φωτίαν, διὰ τοῦτο κατὰ προσηγὴν τῷ ἄρχοντος ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔτζι οἱ μακάριοι σφρανηφόροι ἀνῆλθον εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Δῆμος ὁ μαρτυρήσας ἐν Σμύρῃ ἐν ἔτει α τ ξ γ. Ἰξίφει τελειῖται.

* „ Δῆμοις ἀθλητῶν, μὴ φοβηθεὶς δημίους,

* Δῆμος.

„ Δῆμος συνηρίθμηται ἀθλητῆς νέος. (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεύειας Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Περὶ τῆς Προφήτιδος αὐτῆς γράφει ἡ θεία Γραφή, ὅτι ἦσαν εἰς τὸν καιρὸν Ἰωσὴφ τῷ Βασιλέως, ὃς αἰς δὴρὸν τὸ Βιβλίον τῷ νόμῳ (ιδιόγραφον ἴσως ὄν ὑπὸ τοῦ Μωϋσείως) καὶ ἀκούσας τῆς λόγου αὐτῆ, ἐσχισε τὰ βῆχά τε, καὶ ἐπιπέπε ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ὀλδὰν πύθην, ἡ ὁποία ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴ ἀπεσαλμῶναι πῦσαι. „Εἶπατε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἀποστέλλαντι ὑμᾶς πρὸς με. Τὰδε λέγει Κύριος, ἰδὲ ἐγὼ ἐπάγω κακὰ ἐπὶ τῶν πόσεων καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοῦνται αὐτῶν, πάντα τῶς λόγους τῶ Βιβλίου, ὃς ἀνέγνω ὁ Βασι-

„ λῆς, ἐνδ' ὧν ἐγκατέλιπόν με, καὶ ἐδυμίον Θεοῖς ἐστέροις, ὅπως παροργίσωτί με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἐκκαυθήσεται ὁ θυμὸς μου ἐν τῷ πότῳ αὐτῶν, καὶ ἐσβεδήσεται, καὶ τὰ λοιπὰ. (δ. Βασιλεῖ: κ β. 15.) ἐκαπὶκει δὲ ἡ Ὀλδὰ αὐτῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ Μασσαθῆ. Ὀλδὰ δὲ αὐτῆ παροξυνῶν λέγεται παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ' Μνήμη τῆ Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα Ἐπισκόπου Περγάμης.

- „ Ταύρω παλαίεις καλλιμάρτυς Ἀντίπα, Ἀντίπας.
 „ Ὅς σε φλογίζειν, ἔ κερατίζειν ἔχει.
 „ Χάλκειον ἐνδεκάτη βλήθεις φλέγη Ἀντίπα εἰς βῆν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει πγ'. σύγχρονος γε-
 νόμενος μὲ τὰς Ἁγίας Ἀποστόλους. Ὅταν δηλαδὴ ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦτον εἰς
 τὴν Πάτμον ἐξόριστος, καθὼς περὶ αὐτῆ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, Μάρτυρα πιστὸν
 ὀνομάζων αὐτόν. Οὕτως γάρ φησιν ὡς ἐκ προσώπου τῆ Χριστοῦ, λέγοντος πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς
 ἐν Περγάμῃ Ἐκκλησίας, „ Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ Μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς
 „ ἀπεκτανῆθι παρ' ὑμῖν, ὅπως κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς. (Ἀποκάλ: β'. 13.) ἔτος λοιπὸν ἐχει-
 ροτονήθη ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἀποστόλου Ἐπίσκοπος τῆς Περγάμης. Ὄντας δὲ εἰς ἡλικίαν πολ-
 λα γερουτικὴν, ἐπιάθη ἀπὸ τῆς ἐν Περγάμῃ εἰδωλοπάτρας. ἐφάνησαν γὰρ εἰς αὐτὸς οἱ Δαί-
 μονες, ὅπως ἐλάτρευον, καὶ τὰς εἶπον. ὅτι δὲν δύναται εὖ κατοικεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον,
 ἔτε εὖ δέχονται τὰς θυσίας ὅπως τὰς προσφέρν, ἐπειδὴ καὶ τὰς διώκει ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἀντίπας.
 Ἐφέρθη λοιπὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Ἅγιος. ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἐσπούδαζε εὖ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὸ
 εὖ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, λέγωντας εἰς αὐτόν, ὅτι τὰ παλαιότερα, αὐτὰ εἶναι καὶ τιμιώτερα. Ὅ-
 θεν ἀκολούθως, ἡ μὲν τῶν Ἑλλήνων θρησκεία ὡς παλαιά, καὶ ὡς ἀξιοθεῖσα μὲ πολλὰς χρόνας,
 εἶναι τιμιώτερα. Ἡ δὲ τῶν Χριστιανῶν πίστις, μὲ τὸ εὖ ἀρχισεν εἰς τὰς ὑστέρας χρόνας, καὶ ἐδέχ-
 θη ἀπὸ ὀλίγων ἀνθρώπων, διὰ τὸ εἶναι καὶ ἀτιμότερα. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀνταπεκρίθη ὁ
 Ἅγιος προσφύεσθαι, φέρων εἰς ἀπόδειξιν τὴν ἰσορίαν τῆ Καίν. διότι, καθὼς ὁ ἀδελφοκτόνος
 Καίν, μισεῖται καὶ ἀποσφύεται ἀπὸ ὅλης τῆς μετὰ ταῦτα ἀνθρώπων, ἀγαλλὰ καὶ αὐτὸς εἶναι
 παλαιότερος εἰς τὰς χρόνας. ἔτσι καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀσέβεια, εἶναι μισητὴ κοντὰ εἰς τὰς
 μεταγενεστέρας Χριστιανῆς, ἀγαλλὰ καὶ αὐτὴ εὖ ἦναι κατὰ τὰς χρόνας παλαιότερα.

Τῷτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ Ἕλληνες, ἀναφαν ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ὅθεν ἔβα-
 λαν τὸν Ἅγιον μέσα εἰς ἓνα χάλκειον βόδι, τὸ ὅποιον ἦτον πεφυρακτωμένον. Εἰς τὸτο δὲ
 εὐρισκόμενος ὁ Ἅγιος, πολλὰ παρεκάλεσε τὸν Θεόν, καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆ ἐδοξολόγησε δύνα-
 μιν, εὐχαριστήσας, διὰ τὴν ἡξιώθη εὖ πάθῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῆ. Ἐπρόσθεσε δὲ ἀόμνη καὶ ταύ-
 τῃ τὴν παρακάλεισιν πρὸς τὸν Θεόν: ἦγεν, ὅτι ὅποιος ἐνθυμεῖται τὸ ὄνομά τῆ, αὐτὸς εὖ φυ-
 λάττεται ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀσθενείας καὶ πάθῃ, μάλιστα δὲ, ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον πό-
 νον τῶν ὀδοντίων. Εὐχήθη δὲ εὖ λάβου συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς, καὶ εὖ εὖρον ἐξίλασμον
 παρὰ Θεῶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅσοι ἐορτάζον τὴν μνήμην τῆ. Καὶ λοιπὸν ἐπιτυχῶν τῆς
 αἰτήσεως ταύτης παρὰ Κυρίου, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆ Λεῖψανον ἐνταφιά-
 σθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Περγάμης, ὅπου καὶ ἀναβλύζει μῦρα, καὶ ἰατρείας πάντοτε. Τε-
 λεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις εἰς τὸν σεπτὸν Ναὸν τῆ Ἁγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγ-
 γελιστῆ Ἰωάννου τῆ Θεολόγου, κοντὰ εἰς τὴν ἀγιωτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Τρυφαινῆς τῆς ἐν Κυζίκῳ.

- „ Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης, Τρύφαινα.
 „ Ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφᾶς ἡγουμένη.

Ο

(1) Σημείωσαι, ὅτι αὐτὴ Ἁγία τῆ Ἀκολουθίαν ἀνεπα-
 λήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀναξίότης διὰ τὸς βυλομένους ἐορτάζειν τὸν
 Ἅγιον διὰ τὴν ἀφόρητον ὀδυμὴν τῶν ὀδοντίων, καὶ ὅρα αὐ-
 τὴν εὖ ἐκ τῆ σάλας αὐτῆ ἀπερῆσε ἀτυπωμένῳ.

Μαρτίνος, ἀπεκήρυξε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Σέργιον καὶ Πύρρον καὶ Θεόδωρον τῆς Μονοθελητικῆς, καὶ ὅρον ἐξέδωκε μετὰ τῆς ἐν Ῥώμῃ συναχθείσης Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεπε τὴν τῶν Μονοθελητικῶν αἵρεσιν. (1) Διὰ ταῦτα, λέγω, ἐξείλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶπομεν, καὶ δέσας αὐτὸν καὶ τῆς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπου, ὡσάν κακέργους καὶ λησῆς, μετὰ ἀλυσίδας καὶ δεσμὰ, ἐφυλάκωσεν αὐτὸς εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ ἐκεῖ τῆς ἀφῆκε φυλακωμένους τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους. Ἐπειτα ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τῆς σὺν αὐτῷ ἐξορίσας εἰς τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὸ Κρίμι. Ἐκεῖ λοιπὸν πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ὁ αἰόδιμος, καὶ μαρτυρικῶς τὴν ζωὴν τε διαπεράσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆ Λεῖφανον ἐνταφιάσθη ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος, ἐν τῷ Ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν ἀνωτέρω Ἁγίων Ὁμολογητῶν Ἐπισκόπων Δυτικῶν, τῶν σὺν τῷ Ἁγίῳ Μαρτίνῳ.

* „ Ὅρθὰ φρονῶντες ἄνδρες ἱερωμένοι, Ἐπίσκοποι
 „ Φυγὴν κατεκρίθησαν εὐθύμως μάλα. Δυτικοί.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυντιλλιανῆ, Μαξίμου, καὶ Δάδα. τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τοῖς Βιγλεντίου.

* „ Τίνες κεφαλῶν οἶδε κείμενοι δίχρα; Κυντιλλιανός.
 „ Κυντιλλιανός Μαξίμος τε καὶ Δάδας. Μαξίμος.
 Δάδας.

Κατὰ τῆς χρόνου Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ τῶν ἀσεβῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σϞς'. ἐπίστανσαν οἱ Ἅγιοι ἔτοι εἰς τὴν χώραν Ὀξοβίαν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τῆς ὑπάτης, τὸν Ταρκύριον καὶ Γάϊον. Κριθέντες λοιπὸν ἀπὸ αὐτῆς, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐβάλλθησαν εἰς φυλακὴν. ἀφ' ἧς δὲ ἐκοιμήθησαν, ἐφάνη ὁ Διάβολος εἰς αὐτῆς, καὶ τῆς ἐσυμβέλευε νὰ ἀρνηθῆν τὸν Χριστὸν. ὅθεν ἐσηκώθησαν καὶ ἐπροσπύχοντο, σπρίζοντες ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίσιν. Τότε Ἄγγελος Κυρίου ἐλθὼν, ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμιν εἰς αὐτῆς. ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἀναγκάσθησαν πολλὰ ἀπὸ τῆς δυσαρεβείας διὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸν. Ἐπειδὴ δὲ, ὅχι μόνον δὲν ἀρνήθησαν τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκήρυξαν αὐτὸν μεγαλοφώνως καὶ θαρσαλέως, Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Ποιητὴν τῆ παντός, διὰ τῆτο ἐδάφησαν δυνατὰ, καὶ πάλιν ἐβάλλθησαν εἰς φυλακὴν. Ἐπειτα ἐξετασθέντες ὁμοῦ καὶ μετὰ ἄλλους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔπως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι σεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλευθέριος ὁ Πέρσης ξίφει τελειῖται.
 „ Ἐλευθέριος ἐκ ἐδουλώθη πλάνη, Ἐλευθέριος.

„ Ἐλευθέριος δὲ πρὸς ξίφους ἔση σῶμα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοδόσιος ξίφει τελειῖται.

„ Θεοῖς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεῖς δόσιν, Θεοδόσιος.

„ Ἦχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζώϊλος ὁ Ῥωμαῖος ἐν ξύλῳ κρεμασθεῖς, τελειῖται.

„ Τόξου βῆλει Ζώϊλε πληγεῖς ἐν ξύλῳ, Ζώϊλος.

„ Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ξύλῳ.

* Τῆ Ἁγίου Νεῦ Μάρτυρος Δημητρίου τῆ Πελοποννησίου ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1803. (2)
 Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεύαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἅγιος Μαρτίνος ἀρχιερέτευσε ἐν Ῥώμῃ χρόνους πέντε καὶ Μιλίας τέσσαρας.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν τῶν Λεμωνάρεων.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀρισάρχου, (1)
Πέδης, καὶ Τροφίμου.

Εἰς τὸν Ἀρισάρχον.

„ Τιμῷ τὸν Ἀρισάρχον ὡς ἀρισεῖα,

Ἀρισάρχος.

„ Καλῶς ἀρισεύσαντα μέχρι καὶ ξίφους.

Εἰς τὸν Πέδην.

„ Πῆ δὴ μετέστης ὡς ἀπετμήθης Πέδης;

Πέδης.

„ Πῆ δὴ μετέστης, ἢ πρὸς ἄφθαρτον κλέος;

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

„ Τρόφιμος τρυφὴν ποδῶν τὴν Οὐρανίαν,

Τρόφιμος.

„ Τροφὴ ξίφους γέγονε τῷ τεθνηγμένῳ.

* „ Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπῆραν καί γε τετάρτη.

Οὗτοι ἦτον ἀπὸ τῆς ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἠκολούθησαν δὲ εἰς τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τῷ Χριστῷ, καὶ συγκακοπαθεῖντες μετὰ τὸν διδάσκαλον αὐτῶν Παῦλον εἰς ὅλας τὰς διωγμῆς καὶ πειρασμῆς. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη, τότε καὶ αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσθησαν ἀπὸ τὸν Νέριωνα. Ταῦτα διηγέται ὁ μακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος (ὁ Τύρως δηλαδὴ Ἐπίσκοπος, ἔτινος ἡ μνήμη εορτάζεται κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς Ὀκτωβρίου) ἕτος γὰρ, πηγαίνωντας εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔμαθε, καὶ μετὰ Ῥωμαϊκὴν, ἤτοι Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ ἔγραψε, καὶ καὶ ἀφῆκεν εἰς ὑπομνήματα. δὲν ἔγραψε δὲ μόνον διὰ τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ ὅλας τὰς Ἀποστόλους, καὶ διὰ πάλλας ἄλλας Ἁγίας. πρὸς τέτοις ἰσόρρησε καὶ διὰ τῆς ἱερῆς Προφήτας. Ἐγενε γὰρ ὁ Ἅγιος διὰ τὴν εὐφυίαν καὶ ἀγκύσιαν τῶν, φιλομαθῆς καὶ πολυμαθῆς καὶ πολυγλωσσῶν ὡς ἄλλοι εἰδῆς. (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρδαλίων ὁ Μίμος πυρὶ τελειεῖται.

„ Νῦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων ἢ πάλα.

Ἀρδαλίων.

„ Μιμήμενος γὰρ Μάρτυρας τὸ πῦρ σέγει.

Οὗτος ἦτον κατὰ τῆς χρόνης τῆς Βασιλέως Μαξιμιανῆ ἐν ἔτει σιγή. καταγιγόμενος εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς κωμωδίας, μιμήμενος τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλον, καὶ ὑποκρινόμενος τὰ τῶν ἄλλων πάθη καὶ δράματα. Ἐπειδὴ δὲ μίαν φοράν τῷ ἐφάνη νὰ μιμηθῆ κατὰ ὑπόκρισιν τὴν ἀντίστασιν, ὅπως ἔκαμαν οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τῆς Τυράννης, ὅταν ἐμαρτύρουν: τότε χάριν ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίζετο, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλε νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τῆς Θεῶς. Ὅταν λοιπὸν ὁ λαὸς βλέπων ταῦτα, ἐκρότει τὰς χεῖρας καὶ ἐπαυῆσε τὴν ἐπιτηδείαν αὐτῷ μίμῳσιν ὁμῶς καὶ γενναίου καρδίαν, τότε ὁ Ἀρδαλίων ἐκραξε μεγαλοφώνως καὶ εἶπεν εἰς τὸν λαόν, νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἕτως ἐκήρυξε τὸν ἑαυτὸν τῶν, πῶς εἶναι τῇ ἀληθείᾳ Χριστιανός. Ὅθεν ὁ ἄρχων πάλιν ἐσυμβέλευσεν αὐτὸν νὰ μεταθέσῃ τὴν γνώμην τῶν, ἀλλ' ὁ Ἀρδαλίων δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῆ. Ὅθεν ἐπι-
μέ-

(1) Σημειώσαι, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀρισάρχος εορτάζεται μετὰ Μάρκου καὶ Ζιλώνος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδομὴν τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ὅρα ἐκὰς τὸν Βίον αὐτοῦ πλατύτερον γραφόμενον.

(2) Περὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέδης ἔσω γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον ὁ Παῦλος, Ἄσπασεταί σε Εὐβελος καὶ Πέδης (β.

Τιμ. δ'. 21.) περὶ δὲ τοῦ Τροφίμου, αἱ μετὰ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γράφει, ὅτι ἦτον Ἀσιανός καὶ Ἐφέσιος. Ἦσαν γὰρ φησὶ προσημαχότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον. (Πράξ. κα'. 39.) ὁ δὲ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον, Τρόφιμον δὲ ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενῶντα. (β'. Τιμ. δ'. 20.)

λων, καὶ πῶς ἦτον πολλοὶ δεδελωμένοι εἰς τὴν πλάνην, καὶ ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τὰ ἄφυχα ξόανα: τέττε χάριν ζήλω κινέμενος ὁ μακάριος, ἐπῆγεν εἰς τὸ μέσον πῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐνεθέτει αὐτὸς, νὰ ἀπέχεν μὲν ἀπὸ τὴν πλάνην αὐτὴν, νὰ ἐπιστρέφεν δὲ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ἀπὸ τὲς Χριστιανῆς, καὶ εἶναι δημιουργὸς κάθε πνοῆς, καὶ χορηγὸς κάθε ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἡγεμὼν ὠνόμασε τὸν Ἅγιον κακοδαίμονα καὶ δυσυχῆ, διὰ τὴν θεληματικῶς ἠθέλησε νὰ ἔμβη εἰς τὰ βάσανα, διὰ τῆτο ὁ Ἅγιος ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὸν, ὅτι τὸ νὰ πάσχη, τινὰς διὰ τὸν Χριστὸν, τῆτο εἶναι πρόξενον εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας. Ἐρωτώμενος δὲ ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα νὰ εἰπῆ, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά τε καὶ ἡ πατρίς τε, ὁ Ἅγιος μίαν ἀπόκρισιν ἔδιδεν εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα: δηλαδὴ ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ὁθεν δὲ ἐκαταδέχθη εὐδὲ μὲ φίλον σχῆμα νὰ φανῆ, ὅτι προσφέρει σέβας εἰς τὰ εἰδῶλα, καθὼς ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἐσυμβέλευεν, ἀλλ' ὠμολόγησε τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἔμπροσθεν εἰς ὅλους. Ἐλεγε δὲ καὶ τῆτο, ὅτι τὸ σῶμα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κανένα πρᾶγμα ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπῃ θέλει ἡ ψυχὴ, ὡς παρὰ τῆς ψυχῆς κινούμενον καὶ κυβερνώμενον. Τῆτων λοιπὸν ἕνεκα, πρῶτον μὲν, ἐκρεμάσθη ὁ Ἅγιος καὶ ἐξεσχίσθη, ἔπειτα δὲ, ἀνάφθη πυρκαϊᾶ, καὶ ἐρρίφθη μέσα εἰς αὐτὴν, τὸ δὲ πῦρ ἔτε μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τε διέφθειρεν. Ὁθεν εὐχαριστῶν, παρέθετο τὴν ψυχὴν τε εἰς χεῖρας Θεῶ, παρὰ τῆ ὁποῖα ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη πῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ἀνασσασίας καὶ Βασιλίσσης.

„ Ἀμὲν Θεῶ σφάττωσιν ἀμνάδας δύο,

Ἀνασσασία.

„ Ἀνασσασίαν καὶ Βασίλισσαν ἅμα.

Βασίλισσα.

Αὗται αἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὲς χρόνας τῆ Βασιλείως Νέρωνος, ἐν ἔτει νς'. καταγόμεναι ἀπὸ τῆς μεγαλόπολις Ῥώμης, εὐγενεῖς καὶ πλέσται, αἱ ὁποῖαι ἔγνωσαν καὶ μαθήτραι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, πῶν ὑπὸ Νέρωνος θανατωθέντων. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν, πένθησαι καὶ τίμια καὶ Ἀποστολικά Λείψανάτων τὴν νύκτα, ἐνταφίασαν αὐτὰ. ἐπειδὴ δὲ ἐφανερώθησαν εἰς τὸν δυνασεβῆ Νέρωνα, διὰ τῆτο ἐφέρθησαν ἔμπροσθεν αὐτῆ, καὶ πρῶτον μὲν ἐβάλθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὕστερον δὲ ἐρωτηθεῖσαι, εἰ ἂν ἀρνεύνται τὴν τῆ Χριστοῦ πίσιν, καὶ ἀποκριθεῖσαι, ὅτι μένησιν εἰς αὐτὴν, διὰ τῆτο ἐκρέμασαν αὐτὰς. ἔπειτα ἔκοφαν τὰ βυζία, καὶ χεῖρας καὶ πόδας καὶ γλώσσας των, καὶ τελευταῖον ἔκοφαν πᾶς κεφαλὰς των, καὶ ἔτξι ἀνέβηκαν αἱ μακάριοι Στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λεωνίδης ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

„ Σκότος συνέσχε πᾶς Ἀθήνας ἀθρόον,

Λεωνίδης.

„ Δύναντος αὐταῖς ἡλίας Λεωνίδης.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Θεόδωρος Πρεσβύτερος καὶ Παισολύπιος ξίφει τελειῶνται.

„ Παισολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ θύτη,

Θεόδωρος.

„ Δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος.

Παισολύπιος.

Ταῖς πῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεΐαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἔλεησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 15'. Μνήμη πῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παρθένων καὶ ἀγαθῶν Ἀγάπης, Εἰρήνης, καὶ Χιονίας.

Εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν.

„ Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῆς Χιονίας τάχα,

Ἀγάπη.

„ Οὐ συμμετασχέιν ἠγάπησεν Ἀγάπη.

Χιονία.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

,, Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,

Εἰρήνη.

,, Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν Εἰρήνη.

,, Χιονίην Ἀγάπην ἐκκαδεκάτη κατέκαυσαν.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χρυσόγονος (1) ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τῆ Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σ μ ε'. διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κοντὰ εἰς τὴν λίμνην ἐκεῖνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενον αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀδελφαὶ ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη κ' ἡ Χιονία, ὁμοῦ μὲ τὸν δῶλον τῆ Θεοῦ Ζωῖλον. τότε λέγω ἐφάνη ὁ ρηθεὶς Ἅγιος Χρυσόγονος εἰς τὸν Ζωῖλον, λέγων αὐτῷ ἐν τῷ ὕπνῳ. "Ὅτι ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολυτρία (ἥτις ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τῆ Δεκεμβρίου) μέλλει νὰ συναγωνισθῇ μαζὶ μὲ τὰς Ἁγίας τρεῖς ἀδελφάς ταύτας, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆ Μαρτυρίας. Ταῦτα δὲ μαθῶσα ἡ Ἀναστασία, ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἁγίας ταύτας, κ' τὰς ἐχαίρησε, κ' ὑπερέτει αὐτάς. Τετὸ δὲ ἀκίσσας ὁ Διοκλητιανὸς, ἐπίασεν αὐτάς, κ' τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς χώρας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβασανίσθησαν. Ἐπειτα παρεδόθησαν εἰς ἄλλον ἄρχοντα Σισίνιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος τὴν μὲν Ἁγίαν Ἀγάπην κ' Χιονίαν, ἔβαλεν εἰς τὴν φωτιάν, τὴν δὲ Ἁγίαν Εἰρήνην, ἐσαΐτευσεν ἕνας στρατιώτης, πετυῶσας τὸ τόξον τε, κ' ρίψας τὴν σαίταν κατ' ἐπάνωτης, κ' ἔτξι αἱ μακάριαι τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπῆλθον σεφανφορῆσαι εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φίλιπος Ἐπισκόπου, Ἰανναρίε Πρεσβυτέρου, Φουρτενάτου, κ' Σεπτεμίνου.

,, Τετράς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ξίφει,

,, Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Φίλιξ,
Ἰανναρίος.
Φουρτενάτος.
Σεπτεμίνος.

Κατὰ τὸν ὄγδοον χρόνον τῆς βασιλείας Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ, ἐν ἔτει σ μ δ'. εὐγῆκε δόγμα κ' προσαγῆ νὰ καίωνται εἰς κάθε πόλιν κ' χώραν ὅλα τὰ Βιβλία τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν ἀπεσάλη εἰς τὴν πόλιν ὀνομαζομένην τῆ Βικιᾶν, ἕνας παμμύαρος Ἡγεμῶν, Μαξιμιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος παρασῆσας ἔμπροσθέν τε Φίλιππον τὸν Ἐπίσκοπον, κ' Ἰανναρίον τὸν Πρεσβύτερον, κ' Φουρτενάτων καὶ Σεπτεμίνων, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτοὺς τῆ Βασιλέως τὸ πρόσαγμα, κ' ἐξήτει ἀπὸ αὐτῆς νὰ τῆ δώσων τὰ Βιβλία ὅπῃ ἔχουσιν. Ὁ δὲ ἀγιώτατος Φίλιξ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν. εἶναι γεγραμμένον ᾧ Ἡγεμῶν ,, ὅτι μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ, μηδὲ ρίψετε τὰς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων. (Ματθ: ζ'. 6.) ματαίως λοιπὸν κοπιάζεις εἰς τὸ νὰ ζητῆς τὰ Βιβλία ἀπὸ λόγου μας, κὰν καὶ ἔχης Βασιλικά πρόσαγματα. Ὁ ἄρχων εἶπεν, ἄφες τὰς μωρολογίας ταύτας κ' κάμε τὸ θέλημα τῶν Βασιλέων, ἐπειδὴ ἔχω νὰ σὲ σεῖλω δέμενον εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. ἐκεῖνος ὅπῃ εἶμαι τώρα εἰς ἐσένα, αὐτὸς ὁ ἴδιος θέλω εὐρεθῶ κ' εἰς ὅλας, κ' εἰς αὐτὸν τὸν Βασιλέα σου: ἥτοι ἀμετάβλητος εἶμαι ἀπὸ τὴν γνώμην ταύτην. Τότε ὁ Ἡγεμῶν ἐκλείσε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἄφισε αὐτὸν ἀνεπιμέλητον εἰς τρεῖς ἡμέρας. Ἐπειτα ἐκβαλὼν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἔκρινε δεύτερον αὐτόν, κ' εὐρῶν ἀμετάθετον, ἔδεσεν αὐτὸν ὁμοῦ κ' τὰς ρηθέντας τρεῖς, κ' ἔτξι ἔσειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἐξετάσας αὐτοὺς, τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν ἕνδεκα ἡμέραι, εὐγαλε τὰς Μάρτυρας ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κ' τὰς ἔδεσεν. εἶτα τὰς ἔσειλεν εἰς τὸν Ἐπαρχὸν τῶν Πραιτωρίων, ὁ ὁποῖος δεξάμενος αὐτὰς κ' πολλὰ φοβησάσας, ὡς εἶδεν

(1) Οὕτως ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τῆ Δεκεμβρίου.

εἶδεν αὐτὴς ἀμεταβλήτως, τὴς ἔρριψεν εἰς μίαν δεινοτάτην φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ τὴς ἐφύλαττε μὲ μεγάλην σιγρότητα καὶ ἀσφάλειαν.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν δεκατέσσαρες ἡμέραι, εὐγάλε τὴς Ἀγίως ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ τὴς ἔκρινε δεῦτερον. Ἐπειτα ἐμβάσας αὐτὴς μέσα εἰς καίκιον ὁμῆ μὲ ἄλογα, ἔδεσεν αὐτὴς ἀπὸ τὴς πόδας τῶν ἀλόγων. Ἐκυλίοντο λοιπὸν οἱ σεβασμιώτατοι ἄνδρες εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀλόγων τέσσαρας ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ, ἢ νὰ πίνῃ, εὐχαρισθῆντες τῷ Θεῷ. Ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς λιμένα μιᾶς πόλεως, ἐδεξιώθησαν κρυφίως ἀπὸ τὴς ἐκεῖ Χριστιανές. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ, ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν Ταυρομενὴν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλεύσαντες ἐν τῇ Λυκαονίᾳ, ἐπῆγαν εἰς πόλιν καλεσμένην Αἴλουροι. Τότε ὁ ἀσεβὴς ἑπαρχὸς σπλαγχνισθεὶς, ἔλυσε τὴς Ἀγίους ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ μὲ πραεῖαν φωνὴν τὴς ἐρώτα, παρακινῶν νὰ δώσῃν τὰ Βιβλία καὶ νὰ θυσιάσῃν εἰς τὰ εἶδωλα. Οἱ δὲ Ἀγιοὶ ἀντιξέκοντο εἰς αὐτὸν λέγοντες, ὅτι μίτε Βιβλία δίδουσι, μίτε εἰς τὰ εἶδωλα θυσιάζουσιν. Ὁθεν ἐπρόσαξεν νὰ ἀποκεφαλίσῃν αὐτούς, οἱ δὲ Ἀγιοὶ προσευχηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔπως ἀνῆλθον σεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης, (1) Νίκης, Γαλνῆς, Καλλίδου, Νενεχίας, Βασιλίσσης, καὶ Θεοδώρας.

Εἰς τὸν Λεωνίδου.

- „ Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδου,
- „ Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραάμ κολπῶν ἄχρι.

Λεωνίδου.

Εἰς τὴν Χαρίσσαν.

- „ Θάλασσαν ἢ Χαρίσα φρίττειν ἐν ἔχω,
- „ Ἦτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.

Χαρίσα.

Εἰς τὴν Γαλνῆν καὶ Νίκην.

- „ Βυθῷ Γαλνῆ καὶ Νίκῃ βεβλημένοι,
- „ Νίκην ἐφεῦρον καὶ γαλνῆν ἐν σάλῃ.

Γαλνῆ.

Νίκη.

Εἰς τὴν Καλλίδα.

- „ Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
- „ Κάλλης ἐρώσαν ψυχερασῆ νυμφίς.

Καλλίς.

Εἰς τὴν Νενεχίαν.

- „ Εὐρῶσα κέρδος ἐν βυθῷ σωτηρίαν,
- „ Τὸ νενεχὲς σε δεικνύεις Νενεχία.

Νενεχία.

Εἰς τὴν Βασιλίσσαν καὶ Θεοδώραν.

- „ Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει Κόρας δύο,
- „ Λίχην φυγῆσας δυσσεβείας γαστέρα.

Βασιλίσσα.

Θεοδώρα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λεωνίδης μετὰ τῶν εἰρημένων Ἀγίων γυναικῶν, ἦτον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα: ἦτοι ἀπὸ τὸν Μορέαν (λέγεται γὰρ Ἑλλάς ἐν μέρος τῆ Μορέως) καὶ ὁ μὲν Θεῖος Λεωνίδης ἐπιάσθη εἰς τὴν Τροιζινίαν, ἢ ὁποία εἶναι ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εἰς τὸν Σαρανικὸν αἰγιαλὸν ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν, ἢτις κοινῶς τῶρα λέγεται Φανάρι, ἢ κατ' ἄλλους Πεδιάδα, ἐπισκοπὴ ἔσα τῆ Κορίνθου. Οὗτος, λέγω, ἕξαρχος ὢν πνευματικῆ χορῆ, ἐπιάσθη κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας τῆς ἁγίας τῆ Χριστῆ Ἀναστάσεως. Πιασθεῖσαι δὲ καὶ αἱ Ἅγιοι γυναῖκες αὐταί, ἐφέρθησαν εἰς τὴν Κορίνθου πρὸς τὸν Ἡγεμόνα αὐτῆς, Βενῆσον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος βλέ-

πων-

(1) Ἐν δὲ ποῖς Μιτωαίοις γράφεται Χαρίσσης.

πρωτας τὸν Ἅγιον Λεωνίδην, πῶς ἦτον ἀσάλευτος εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίστιν, ἐπρόσαξε νὰ κρεμάσεν αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ξεσχίζουσιν. Ἐπειτα ἐπρόσαξε νὰ ριφθῆν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, αὐτὸς καὶ αἱ μετ' αὐτῷ Ἄγιοι γυναῖκες. Ἐκεῖ δὲ ρίπτομένων τῶν Ἀγίων, λέγουσιν, ὅτι ἡ μακαρία Χάρις ἔφαλλε, καθάσποτε καὶ ἡ Προφήτις Μαριάμ ἔφαλλε, διὰ τὸν καταποντισμὸν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ταῦτα ἔλεγεν, „Ἐν μίλιον ἄδραμον Κύριε, σράτευμα μὲ ἐδίωξε Κύριε, καὶ ἐκ ἠρnisάμνησε, σῶσόν με τὸ πνεῦμα. αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες συνεβοήθουν αὐτῇ καὶ συνέφαλλον, ἕως ὅπῃ ἔφθασαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐμβαίνουσαι δὲ εἰς καίμι, ἔφαλλον τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἕως ὅπῃ ἔφθασαν τριάκοντα σάδια: ἦτοι τέσσαρα μίλια καὶ ὀλίγον παρακάτω. Ἐῖτα ἔδεσαν αὐτὰς μὲ πέτρας, καὶ ἔρριψαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα: ἦτοι κατὰ τὸ μέγα Σάββατον, καὶ ἔπως ἔλαβον αἱ μακάριαι παρὰ Κυρίου τὰς Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

„ Εἰρηνικῶς ζήσασα Μάρτυς Εἰρήνη,

Εἰρήνη.

„ Οὐκ εἰρηνικῶς ἀλλ' ἐκ τῆ ξίφους θνήσκεις.

Αὕτη ἦτον κατὰ τὸν καιρὸν τῷ Πάσχα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος: ἦτοι ἐν τῷ Μορέᾳ, ὅταν καὶ ὁ Ἅγιος Λεωνίδης ἐμαρτύρησε, καὶ αἱ σὺν αὐτῷ Ἄγιοι γυναῖκες, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν. Αὕτη λοιπὸν δοξολογῶσα τὸν Θεὸν μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν εἰς μίαν ξεχωριστὴν Ἐκκλησίαν, ἐφανερῶθι εἰς τὸν ἄρχοντα, καὶ πιασθεῖσα, ἐβάλλθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐπειτα εὐγαλαν αὐτὴν ἀπὸ τῆν φυλακὴν καὶ ἔκοφαν τὴν γλῶσσαν τῆς, καὶ ἐξερρίζωσαν τὰ ὀδόντια τῆς. Τελευταῖον δὲ τὴν ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔπως ἀνέβη ἡ μακαρία σεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Βερλιώτης, ὁ ἐν Σμύρῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αΨοβ' ξίφει τελειῖται.

* „ Βαφεῖς Μιχαὴλ τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων,

* Μιχαὴλ.

„ Λευκὸς δέδειξαι ὡς χιῶν ἀθληφόρε. (1)

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβυτέρων Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΖ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Συμεῶν Ἐπισκόπου Περσίας καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Αὐδελλᾶ Πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ, Φουσίη, καὶ ἑτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα.

Εἰς τὸν Συμεῶν.

„ Ἐπίσκοπόν σε Συμεῶν ἐγὼ μέγαν,

Συμεῶν.

„ Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔχων.

Εἰς τὸν Αὐδελλᾶν.

„ Ἄρκτε τὸ δεινὸν Αὐδελλᾶς ἔδυ σόμα,

Αὐδελλᾶς.

„ Βδέλλης ἀπλῆσε τῷ Σατανῶν φυγῶν σόμα.

Εἰς τὸν Γοθαζάτ.

„ Ἐπιτραπέυτος τῷ θύειν, ἢ πεθῆναι,

Γοθαζάτ.

„ Θανεῖν Γοθαζάτ εἴλετο τμηθεῖς ξίφει.

Εἰς τὸν Φουσίη.

„ Τὸ δέρμα Φουσίη ἐκδεδάρω μαι λέγει,

Φουσίη.

„ Χι-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρε εἰς τὸ νέον Μαρτυρολογιον.

„ Χιτῶν ὕφανθεις τῷ Σατανᾷ τῇ κρόνῃ. (1)

Εἰς τὲς ἑκατὸν πενήκοντα .

„ Τέμνεσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα ,

„ Τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν ἐσίαν .

Εἰς τὲς χιλίους .

„ Πίπτεισι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει ,

„ Ἰδῶν ἔφης ἄν Παῦλε . Μαρτύρων νέφος .

„ Ἐβδομάτῃ Συμεῶν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα κάρθη .

Μάρτυρες

ρ' .

Μάρτυρες

χιλίοι .

Κατὰ τὲς χρόνους τῷ Σαβωρίῃ Βασιλέως Περσῶν, Κωζραντίνε δὲ τῷ Μεγάλῃ Βασιλεύοντος τῶν Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ'. Ἠγεμόνων δὲ ὄντων εἰς τὰς πόλεις τῆς Περσίας Κτησιφῶντος κ) Σαλήν. κατ' ἐκεῖνον λέγω τὸν καιρὸν, ἔγραψαν τινες Πέρσαι εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεῶν κ) ἄλλοι πολλοί, δὲν καταδέχονται νὰ εἶναι ὑποκείμενοι εἰς αὐτόν. ἀλλὰ προτιμῶν καλλίτερα νὰ ἀποθάνω με δόξαν διὰ τὸν Χριστὸν, παρά νὰ δουλεύω εἰς παράνομον Βασιλέα κ) Ἠγεμόνας, ἀτίμως κ) χωρὶς δόξαν. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη, κ) ἐπρόσαξε νὰ φέρω ἐμπροσθέν τε τὸν Ἅγιον Συμεῶν δεμένον με δύο ἀλυσίδας. Ἐπειτα προσάζει νὰ ρίψω τὸν Ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόμενος, ἐπίσπεψε με τὴν διδασκαλίαν τε εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, τὸν Πραυπόσιτον Γοθαζάτ, ὅστις πρότερον μὲν ἦτον Χριστιανός, διὰ δὲ τὴν παρακάλεισιν κ) ἀξίωσιν τῷ Βασιλέως, κ) διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων, ἐπροσκύνησε τὸν ἥλιον, κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἀρνησίχριστος Γοθαζάτ πιασθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη, κ) ἔλαβε ποιῆτον μισθὸν ἀπὸ τὸν ἀχάριστον Βασιλέα, ἀντὶ διὰ τὸν κόπον, ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸ νὰ ἀναθρέψῃ αὐτόν, ἀφ' ἧ ἀπεγαλακτίσθη, αὐτὸς γὰρ ὁ αἰοιδιμος ἀνέθρεψε τὸν Βασιλέα.

Ταύτην δὲ μόνον τὴν χάριν ἐζήτησεν ὁ Ἅγιος νὰ τῷ κάμῃ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους, πῶς ἐθονάτωσεν αὐτόν, ὅχι διὰ αὐθάδειαν κ) ἀκρασίαν τῆς γλώσσης τε, ὅχι διὰ ἄλλην ἄτοπον πράξιν τε, ἀλλὰ διὰ μόνον τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρότερον ἐξέπεσε διὰ δειλίαν κ) μικροψυχίαν τε. ταύτην τὴν χάριν ὑπεσχέθη ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν. Τῷτο δὲ κ) ὁ Ἅγιος Συμεῶν ἀκούσας εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπήνεσε κ) ἐχάρη, ὅθεν κ) ἐπροσευχήθη μαζὶ με τὲς σὺν αὐτῷ εὕρισκομένους ἐν τῇ φυλακῇ, νὰ λάβω πσυνομώτερον τὸ ἴδιον τέλος κ) αὐτοί: ἦγεν τὸ νὰ ἀποκεφαλίσθω διὰ τὸν Χριστὸν, τὸ ὁποῖον κ) ἔγινε. Διότι ἀφ' ἧ εὐγαλαν ἔξω τὲς φυλακωμένους, κ) ἀπεκεφάλισαν αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι ἦτον εἰς τὸν ἀριθμὸν χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα, πρῶτος δὲ ἀπὸ ὅλους ἦτον ὁ Ἅγιος Συμεῶν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐπαρακίνησε κ) τὲς ἄλλους νὰ μαρτυρήσῃν, λέγῃσι δὲ, ὅτι ἕνας ἀπὸ αὐτῆς ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ὁ δὲ Κεροπαλάτης τῷ Βασιλέως, Φεσίη ὀνομαζόμενος, ἐσυμβέλευσεν αὐτόν νὰ μὴ φοβηθῇ τελείως, ἀλλὰ νὰ κλείσῃ τὰ ὀμμάτια, κ) ἔτζι ἔχωντας αὐτὰ κλεισμένα, νὰ δεχθῇ τὸ κόψιμον τῷ σπαθίῃ, τὸ ὁποῖον περὶ ὀλίγωρα, ὅπερ κ) ἐποίησεν. Ὅθεν διαβαλθεὶς εἰς τὸν Βασιλέα ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Φεσίη, πῶς ἔκαμε τῷτο, ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν. λοιπὸν τῷτο ἔνεκεν, ἔκοψαν τὴν γλώσσαν τε, κ) εὐγαλαν τὸ δέρμα τῷ σώματός τε, ὅθεν ἐπάνω εἰς τὴν βάσανον ταύτην, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῆ

(1) Χιτῶνα ἴσως ὀνομάζει ἐδῶ ὁ σιχαργός, τὸ ἀνδρῶ- τανα: πατέρι ἀπὸ τῆς φορᾶν, τῷ προσηρηθῆσαν ἐκ τῆς πινον δέρμα, τὸ ὁποῖον ὕφάνθη ἀπὸ τῆς κρόκῃ τοῦ Σα- κροπαιστικῆς ἀμαρτίας, φθόνῃ κ) συμβολῇ τοῦ Διαβόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Ἀδριανῷ τῷ Νέῳ.

„ Εἰ ἐν ἔγνωστις, ἐσιν ὁ φλογὸς μέσον,
„ Γνώση λαλῆντος. Ἀδριανῆ καρτέρει.

Ἀδριανός.

Οὗτος ὁ Ἁγιος Μάρτυς Ἀδριανός, ἦτον ἓνας ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπιάσθησαν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐβάλθησαν εἰς φυλακὰς. Ὁθεν εἰς καιρὸν ὅπῃ οἱ Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίας εἰς τῶν ψευδωνύμων Θεῶν των, εὐγαλαν καὶ τῆτον τὸν Ἅγιον ἀπὸ τῆν φυλακῆν, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ πλησιάσῃ καὶ αὐτὸς κοντὰ εἰς τὸν βωμὸν, καὶ νὰ προσφέρῃ λιβανωτὸν, ἦτοι νὰ προσφέρῃ εἰς τῶν δαίμονας θυμίαμα. Ὁ δὲ γενναῖος Μάρτυς τῷ Χριστῷ, ὄχι μόνον τοῦτα δὲν ἔκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἔτρεξε καὶ ἐκρήμιωσε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς θυσίας ὅπῃ ἦτον ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἔχουσε, καὶ τῆν φωτῖαν διεσκορπίσεν. Ὁθεν ἐκίνησε τὸν ἄρχοντα εἰς ὀργήν, καὶ τὰς καρδίας τῶν παρευρεθέντων εἰδωλολατρῶν ἀνάφεν εἰς θυμὸν, οἱ ὁποῖοι πιάσαντες αὐτὸν, ἔδειραν ἀνελεήμονα. καὶ ἄλλος μὲν, ἐκτύπα αὐτὸν μὲ ραβδία. ἄλλος δὲ, μὲ πέτρας ἐσύνητριβε τὸ σῶμα τε, καὶ ἄλλος, ἔκρυεν αὐτὸν εἰς τῆν κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ, ἀνάφαντες ἓνα καμῖνι μεγάλον, ἔβαλον τὸν Ἅγιον εἰς αὐτὸ, καὶ ἔτξι ἐτελείωσεν ὁ μακάριος τὸν δρόμον τῷ Μαρτυρίᾳ τε, καὶ ἀπῆλθε Στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀγαπητὸς ὁ Πάπας Ῥώμης ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Θηήσκων τί κράζεις; Σῶτερ ἠγάπησά σε,
„ Ἄλλ' ἠγαπήθης Ἀγαπητὲ καὶ πλέου.

Ἀγαπητός.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀγαπητὸς, ἦτον κατὰ τῶν χρόνων τῷ Βασιλέως Ἰουστινιανῷ τῷ μεγάλῳ, ἐν ἔτει φμ'. ἀνατραφεὶς δὲ μὲ κάθε ἀρετῆν καὶ ἀσκησιν, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἔγινε Πάπας Ῥώμης. Ἐπειτα ἀνέβη εἰς Κωνσταντινέπολιν διὰ νὰ ἀνταμῶσῃ τὸν Βασιλέα Ἰουστινιανόν, εἰς τὸν δρόμον δὲ εὐρισκόμενος, ἔδωκε μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐδικῆς τε ἀρετῆς καὶ τῆς παρρησίας, ὅπῃ εἶχε πρὸς τὸν Θεόν. Ἐρχόμενος γὰρ εἰς τῆν Ἑλλάδα, εὐρῆκεν ἐκεῖ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ δύο πάθῃ ἀνιάτρευτα, διὰ τὴν ἔτε νὰ λαλήσῃ ἐδίνετο, ἔτε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ ἀπὸ γεννησεῶς τε ἦτον καὶ ἄλαλος, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσύνηροτο εἰς τῆν γῆν ὡσάν ἓνα ἔρπετόν. Ὁθεν πιάσας αὐτὸν ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Ἅγιος, ἐποίησεν αὐτὸν ἄρτιον καὶ ὑγιῆ εἰς τῶν πόδας, βαλὼν δὲ καὶ εἰς τὸ σῶμα τε μίαν μερίδα τοῦ Δεσποτικῆ σώματος τῷ Κυρίῳ, εὐλαλον αὐτὸν ἀπέδειξεν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπῆγεν εἰς τῆν Κωνσταντινέπολιν ὁ Ἅγιος, ἄλλα θαῦμα ἐποίησε. πηγαίνωντας γὰρ εἰς τῆν πόρταν τῆς Πόλεως, τῆν ὀνομαζομένην Χρυσῆν, εὐρῆκεν ἓνα τυφλόν, καὶ βαλὼν τῆν χεῖρά τε εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τε, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τῆν ὀπτικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν. Ὁθεν ἀξίως διὰ τὰς ἀρετὰς τε ταύτας καὶ τὰ χαρίσματα, ἐδέχθη μὲ πολλὴν τιμὴν, πόσον ἀπὸ τῶν Ἀρχόντων καὶ ἀπὸ τῶν Βασιλέα, ὅσον καὶ ἀπὸ ὅλου τὸν λαόν. Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος, ἐξωστράκισεν Ἀνθιμον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Τραπεζῆντος, ὅστις κακῶς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐφρόνει γὰρ ὁ κακάδοχος τῆν τῷ Εὐτυχεῖ καὶ Σεβήρῃ τῶν Μονοφυσιτῶν ἀρεσιν, καὶ τῆτον παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθεμα. Ἀντὶ δὲ τῷ Ἀνθίμῳ, ἐχειροτόνησε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ἀγιώτατον Μηνᾶν, καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐτὸν ἐκάθισαν, ὅστις ἦτον Πρεσβύτερος, ζήσας δὲ ὑσέρον μερικῶν καιρῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελειῶται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Μεγάλων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης, μαθητῆ τῆ Ἁγίας Γρηγορίας τῆ Δεκαπολίτις.

„ Ἰωάνη σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,

Ἰωάννης.

„ Οὐ γασρὸς ἐντός· ἀλλὰ τῆς Ἐδέμ μέσον.

✠ „ Ὁκτωκαιδεκάτῃ Ἰωάννης νέκυς ὤφθη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ νεαρᾶς τῆ ἡλικίας μισήσας τὸν Κόσμον, ἠγάπησε τὸν Χριστὸν, καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην· γενόμενος δὲ ἀπὸ ἐκεῖνον Μοναχὸς, εἰς τὸ ἐξῆς εὐρίσκετο μαζί τε, ἀγωνιζόμενος εἰς ὅλα, καὶ τὸν Θεὸν δελεύων. Τόσον δὲ περιβόητος ἔγινεν ὁ αἰδίδιμος εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν, καὶ τόσον ἐσάθη εὐπειθῆς καὶ ὑπηρετικῆς προθυμότατος, ὥστε ὅπως ὁ Θεὸς Γρηγόριος ὁ πνευματικὸς τε πατήρ, ἔχαίρει δι' αὐτὸν καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἄφ' ἧ δὲ ἐκοιμήθη ὁ Ἁγιος Γρηγόριος, ἐπῆγεν ὁ Θεὸς εἰς Ἰωάννης εἰς ἄλλην χώραν ξένην καὶ ἀγνώριστον, διὰ τὴν ἀγάπην τῆ ξενιτεύσαντος καὶ εἰς ξενιτείαν γεννηθέντος Χριστοῦ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο ὁ τρισόλβιος. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱερσόλυμα καὶ ἐπροσκύνησε τῆς Ἁγίους τόπως. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν Λαύραν τῆ Ὁσίας Χαρίτωνος, ἐκεῖ λοιπὸν δὲς τὸν ἑαυτὸν τε εἰς περιαιστώτερους ἀγῶνας ἀρετῆς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Σάββα τῆ Σρατηλάτις καὶ Γότθου.

„ Ὑπελθε Σάββα φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,

Σάββας.

„ Ὡς ἂν πίνης ἀφθαρτὸν ἡδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦεν κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείως Οὐαλεντινιανῆς τῆ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος ἐν ἔτει τξς'. διέτριβε δὲ εἰς τὴν Γοτθίαν, τὴν εὐρισκομένην κατὰ τὸ Κρίμι πλησίον τῆ Καφᾶ. Ὀνίας δὲ ἀκόμη παιδίον μικρὸν, ἐπροτίμησε τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ, καὶ ἐπεριέλα τῆς λατρευτικῆς τῶν εἰδώλων, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐδέχετο νὰ φάγη τὰς θυσίας, ὅπως ἐπρόσφερον εἰς τὰ εἴδωλα, ἀλλὰ πρὸς τῆτοις ἐμπόδιζε καὶ τῆς Ἑλλήνας ἐκεῖνας, ὅπως ἠθέλον νὰ τὰς τρώγην, διδάσκοντας αὐτὰς τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν, ὅθεν καὶ ἔγινεν εἰς πολλὰς πρόξενος σωτηρίας. Διὰ τῆτο ἐσηκώθησαν κατ' ἐπάνω τε οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταὶ Ἕλληνες, καὶ ἐδίωξαν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς. Ἄφ' ἧ δὲ ἐπέρασε μερικὸς καιρὸς, ἐρευνῶσαν οἱ εἰδωλολάτραι διὰ νὰ εὕρην Χριστιανούς. Τότε ὁ Ἁγιος εἰς Σάββας ἐπῆγεν αὐτοκάλως εἰς αὐτὰς, καὶ ἐφανέρωσε τὸν ἑαυτὸν τε, ὅτι εἶναι Χριστιανός. Οἱ δὲ εἰδωλολάτραι περιπαύσαντες πρῶτον αὐτὸν, τὸν ἀφῆκαν ἀπείρακτον. Ὑστερον δὲ, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῆς ὀρχηγὸς τῶν Γότθων Ἀθανάριχος, τότε ἐπίασαν τὸν Ἁγιον, καὶ ἀφ' ἧ ἔδειραν αὐτὸν μὲ φραγέλιον: ἦτοι μὲ σχοινίον πλεκτὸν, τὸν ἐξάπλωσαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄξόνι. Ἐπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ τὰ δοκάρια τῆ ὀσπητίς, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γευθῆ ἀπὸ τὰς θυσίας τῶν εἰδώλων. Ὁ δὲ Ἁγιος δὲν ἠθέλησε, διὰ τῆτο ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν Μεσαῖον, καὶ ἐκεῖ βαλόντες ἐπάνω εἰς τὸν λαμόν τε ἓνα βαρὺ ξύλον, ἐπνίξαν αὐτὸν, ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν τριανταοκτὼ χρόνων, καὶ ἔπως ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τῆ Μαρτυρίας τὸν Στέφανον.

Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆ Κοσμᾶ Ἐπισκόπου Χαλκιδόνος.

„ Θραύσας βέλι σα καὶ μετασάσσε βίε,

Κοσμᾶς.

„ Ἐξω βελῶν ὑπῆρξε Κοσμᾶς, ὡς λόγος.

Οὗτος ὁ Ἁγιος ἀνατραφεὶς μὲ τὸ γάλα τῆς ἀσκήσεως, καὶ καθάρισας τὸν ἑαυτὸν τε μὲ τῆς πνευματικῆς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς, ἔγινε κατοικητήριον τῆ Ἁγίας Πνεύματος. Ὄθεν καὶ ἐτιμήθη μὲ

μέ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, ὕψερν δὲ κατεσάθη κὶ ποιμὴν Θεοπρόβλητος τῆς ἐν Καρχηδόνη ἀγίας Ἐκκλησίας. Καὶ λοιπὸν ἀρματωθεὶς μετὰ τὰ ἄρματα τῆς πίστεως, κατέβαλε μὲν τὴν ὑπερηφάνειαν κὶ δύναμιν ἐκείνων, ὅπως ἀθέτην κὶ δὲν ἐπροσκύνειν τὴν σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. ἐδίδαξε δὲ αὐτὴς νὰ τιμῶν αὐτὴν κὶ νὰ προσκυνῶν, αὐτὸς πρῶτος ταύτην τιμῶν κὶ προσκυνῶν, διὰ τὴν ὁποίαν κὶ τὸν Στέφανον τῆς ὁμολογίας ἔλαβεν. Οὗτος ἐφύλαξεν ἕως τέλους τὴν εὐλάβειαν, ὅπως εἶχεν εἰς τὰ θεῖα παιδιόθεν, χωρὶς νὰ κρατηθῆ ἀπὸ ὕπνου ἀμελείας. Ἐπιμελῶς γὰρ διαπεράσας τὴν ζωὴν τε, ἔφθασεν ὁ αἰόδιμος εἰς τὰς λιμένας τῆς ἀπαθείας μαζί μετὰ τὸν σοφὸν ^{Αὐξέντιον} Αὐξέντιον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁμῶς, ἐτέλεσε τὰς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐσαββάτισε καλῶς: ἥτοι ἐκατάπαυσεν εἰς τὴν Οὐράνιον κατάπαυσιν, παραδὲς τὸ πνευμά τε εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῷ Λεῖψανον κατετέθη εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ὅσια μήτηρ ἡμῶν Ἀθανασία ἡ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

✠ „ Ἀθανασίας τῇ κορυφῇ προσφέρω,
„ Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Ἀθανασία.

Αὕτη ἡ Ἁγία Ἀθανασία ἡ τῆς ἀθανασίας ἕσα ἐπώνυμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον τὴν καλεμένην Αἴγιαν ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τε κὶ εὐγενεῖς. Μαθῶσα δὲ τὸ ψαλτήριον κὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, ἐσπέδαξεν ἡ αἰόδιμος νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτοῦ τῆς εἰς τὸν Θεόν. Οἱ δὲ γονεῖς τῆς ἐσύναψαν αὐτὴν διὰ γάμου μετὰ ἄνδρα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ. Ὑψερν δὲ ἀπὸ δεκαεξήμερας μετὰ γάμου, ἐπῆγαν βάρβαροι εἰς τὴν Αἴγιαν, κὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας τῆς εὐγῆκεν ἔξω διὰ ὑπερηφάνειαν τε, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Τότε λοιπὸν ἀνεκάνισεν ἡ Ὅσια τὸν πρῶτον σκοπὸν κὶ λογισμὸν ὅπως εἶχε, διὰ νὰ γένῃ καλογραία. Ἐφοβεῖτο ὅμως κὶ ἐσυλλογίζετο, πῶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τῆς γονεῖς τῆς, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν. Εἰς τῆτον λοιπὸν τὸν λογισμὸν εὐρισκομένη, ἰδὲ ἔφθασε βασιλικὴ προσαγῆ, ἡ ὁποία ἐδιώριζεν, ὅτι ὅλοι αἱ παρθένοι κὶ χῆραι, ὅπως εὐρίσκοντο εἰς τὴν Αἴγιαν, νὰ πάρουν ἄνδρας Ἑθνικῆς. Ὄθεν πάλιν κὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔλαβεν ἡ Ὅσια δεύτερον ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐφρόντιζε κὶ ἐμελέτα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς: διὰ τῆτο ἐκαταγίνετο εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, καὶ ἐμοίραζε τὸν πλεόν τῆς ἀφθοροπαρόχως εἰς πτωχὰς κὶ δεομένους. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέραςε καιρὸς, ἐπεισε καὶ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἔγινε Μοναχὸς, ἀγκαλὰ καὶ ἦεν βάρβαρος, ὁ ὁποῖος προκόψας ὁσίως εἰς τὰς ἀρετὰς, μετὰ ὀλίγον καιρὸν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀπὸ τότε δὲ κὶ ὕψερν, ἐλευθερίαν λαβῶσα ἡ μακαρία Ἀθανασία, διμοίρασεν εἰς τὰς πτωχὰς ὅλον τὸν πλεόν τῆς, κὶ πέρυσα μαζί τῆς καὶ ἄλλας γυναῖκας, ἐπῆγεν εἰς ἀσκητήριον κὶ παρθενωῶνα, καὶ ἐκεῖ γενομένη Μοναχῆ, ἀγωνίζετο πολλὰ μαζί μετὰ αὐτὰς.

Διὰ τυρὶ ἡ ψάρι, ποτὲ δὲν ἔτρωγεν, ἔξω μόνον εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα, κὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δωδεκαήμερου. ἀλλὰ κὶ εἰς ταύτας τὰς ἡμέρας, ἐγεύετο μόνον ἀπὸ τὸ τυρὶ κὶ ὄψαρι, ἔχι δὲ κὶ ἐχόρταιεν ἀπὸ αὐτά. Εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ψωμὶ μόνον ἔτρωγε, καὶ νερόν μόνον ἔπινε μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, κὶ ταῦτα μετὰ ἐγκράτειαν, κὶ ὄχι μετὰ χορτασμόν. Εἰς δὲ τὰς Ἁγίας πεσαρακοσὰς μετὰ χρόνου, ἔτε ψωμὶ ἔτρωγεν, ἔτε νερόν ἔπιεν, ἀλλὰ μόνον ἔτρωγε λεπτὰ λάχανα, κὶ αὐτὰ μετὰ ἔτρωγεν εἰς κάθε δύο ἡμέρας. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν πένταρες χρόνοι, ἔγινεν Ἡγυμένη μετὰ ἀσκητήριος ἐκείνης, κὶ ἀπὸ τότε κὶ ὕψερν ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρίζεται τὴν πλέον εὐτελεστέραν κὶ ταπεινότεραν ζωὴν ἀπὸ ὅλας τὰς Μοναχὰς, ὥστε ὅπως, ἐκ τῆς ταπεινώσεώς τῆς ταύτης, δὲν ἐγνωρίζετο πῶς εἶναι Ἡγυμένη κὶ προεσῶσα. Ὅταν δὲ ἐκοιμᾶτο ἡ Ὅσια, δὲν εἶχε προσκεφάλαιον, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς, ἡ ὁποία πέτρα, ἦεν ἐπίτηδες εὐτρεπισμένη διὰ τῆτο κὶ μόνον, κὶ ἔτις ἐλάμβανεν ὀλίγον ὕπνον. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν χρόνοι πένταρες, ἐτρώθη ἡ αἰόδιμος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἡσυχίας, ὁμῶς μετὰ τὰς

τὰς γυναῖκας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐπῆγεν ἀπὸ τὸν Κόσμον, κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀσκητήριον. Ὁθεν εἰς τὸ μεταχειρισθεῖσα συνεργὸν ἕνα ἱεροπρεπῆ ἄνδρα, Ματθαῖον καλούμενον, ἐπῆγεν εἰς ἕνα τόπον ἡσυχαστικόν, ὁμῶς μὲ τὰς λοιπὰς ἀδελφάς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐτρέφισεν ἀριετῶς τὰς καρπούς τῆς ἡσυχίας. Ὁ δὲ προρρηθεὶς Ματθαῖος ἔφερεν εἰς τὰς Ὀσίας τὰς χρεῖας τῆ σῶματος, διὰ μέσσω τῶ ἔργοχειρῶ, ὅπῃ ἐδάλευον.

Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ κ' ἠκολούθησεν ἀνάγκη κ' βία, ἐπῆγεν ἡ Ὀσία εἰς τὸ Βυζάντιον: ἦτοι εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἔχουσα συνεργὸν τῆς ἕνα Πρεσβύτερον εὐνεχόν ἐν φύσει, Ἰγνάτιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐσολισμένος μὲ καθε ἀρετήν. Καθότι ὁ προρρηθεὶς Μοναχὸς Ματ-<sup>Ματ-
θαῖος.</sup>θαῖος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀφ' ἧ πρότερον διέλαμψε μὲ σημεῖα κ' θαύματα, εἰς τόπον ἡσυχου κ' παράμερον. Πηγαίνουσα δὲ ἡ Ὀσία εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἔμεινεν εἰς ἕνα ἀσκητήριον χρόνους ἑπτὰ, θλιβομένη πάντοτε κ' φροντίζουσα διὰ τὸ ἐδικόν τῆς ἀσκητήριον, ὅπῃ ἄφισεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο εἰς αὐτὴν μία θείκη ὀπτασία, φανερόντι, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγη εἰς τὸ ἀσκητήριόν τῆς, εὐθὺς ἀνεχώρησε κ' ἐπῆγεν ἐκεῖ, κ' χαριτίσασα ὅλας τὰς ἀδελφάς μαζὶ μὲ τὸν ῥηθέντα Πρεσβύτερον Ἰγνάτιον, συνέχαιρε μὲ αὐτάς, καθετέσσα κ' διδάσκουσα, πῶς νὰ ἀποκτίσεν τὰς θεουργὰς ἀρετάς, κ' πῶς νὰ τελειώσεν ὅλας τὰς ἐντολάς τῆ Θεῆ. Προγνωρίσασα δὲ ἡ Ἀγία τὴν πρὸς Θεὸν αὐτῆς ἐκδημίαν, πρὸ δώδεκα ἡμερῶν τῆς κοιμήσεώς τῆς, ἀνέφερε τὸτο κ' εἰς τὰς ἀδελφάς. Ὁθεν εὐχαρίστησε μὲν εἰς τὸν Κύριον, συναΐξασα δὲ ὅλας τὰς Μοναχὰς, ἐπροχείρησεν ἐκεῖνον, ὅπῃ ἔμελλεν νὰ ἡγμενεύη εἰς αὐτάς. Εἰς δὲ τὴν ὑσερινὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόσεχεν ἡ μακαρία εἰς τὴν φαλμυδίαν τῆ φαλτηρίας, ὁμῶς μὲ τὰς ἀδελφάς. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ τελειώσῃ ὅλον τὸ φαλτήριον, ἀφῆκε νὰ φάλλουσι αἱ ἀδελφαὶ τὸ ἀπολειφθὲν μέρος αὐτῆ, αὐτὴ δὲ προσευχηθεῖσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆ ἐνταφιασμῆ τῆς, πολλοὶ δαιμονισμένοι κ' ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς, πολλοὶ τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων τῆς. Προεῖπε δὲ ἡ Ἀγία εἰς τὰς ἀδελφάς, ὅτι ἐκεῖνον τὴν κληρονομίαν κ' δόξαν, ὅπῃ ἔχω νὰ λάβω παρὰ Θεῆ εἰς τὰς Οὐρανὸς, αὐτὴν θέλω τὴν λάβω ὑσερον ἀπὸ πεσαρακόνητα ἡμέρας τῆς ἀποβιώσεώς με. Ὁθεν μετὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, δύο καλογραῖαι εἶδον ἕνα φοβερόν κ' ἐξάσιον θέαμα: ἦτοι εἶδον δύο ἄνδρας ἀσραποβόλους, οἱ ὁποῖοι ἐσέκοντο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς Ἀγίας, ἔξω ἀπὸ τὰς ἀγίας πόρτας τῆ Ἱερῆ Βήματος. Ἐκράτην δὲ ἐκεῖνοι εἰς τὰς χεῖράς των ἕνα φόρεμα πορφυρεῖν κ' Βασιλικόν, ὑφασμένον ἀπὸ χρυσάφι κ' μαργαριτάρια κ' λίθους τιμίους, κ' μὲ αὐτὸ ἐφόρασαν τὴν Ἀγίαν. Ὁθεν τὸτο βλέψουσα, ἐνθυμήθησαν τὴν πρόρρησιν, ὅπῃ εἶπεν εἰς αὐτάς ἡ Ἀγία, κ' τὴν ταύτης ἐμβασιν. Διὸ καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος δοξάζει ἐκεῖνας, ὅπῃ ἀγαπῶσιν αὐτὸν κ' δοξάζουσι.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, ὁ ἐν Κωνσταντινῶπολει μαρτυρήσας ἐν ἔτει α φ κ ς'. πύρι κ' ξίφει τελειῖται.

✠ „ Βληθεῖς καμίνε ἐν μέσῳ Ἰωάνη,

* Ἰωάννης.

„ Χριστῷ προσῆδες ὕμνον εὐχαριστίας. (1)

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Κελικῆς ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει α φ ξ δ'. ὀγγίνοις (ἦτοι ἰτζεγγελίοις) τελειῖται.

✠ „ Τὸν Κελικῆν δὲ πῶς σιωπῆ παρίδω,

* Ἰωάννης.

„ Ὁς ὀγγίνοις πέθνηκεν ὑπὲρ Κυρίε; (2)

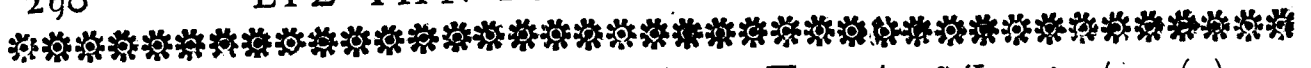
Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβεῖαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΘ'. Μνήμη τῆ Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Παφνέτις τῆ Ἱεροσολυμίτις. (1)

„ Τὸν Παφνέτιον γῆς πάφω κευρυμμένον,

Παφνέτιος.

„ Ἀπεικός ἐσι κὺ σιγῆς κρύφαι πάφω.

✠ „ Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνέτιον ἔνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδώρου τῆ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

„ Κοινωνός ὤφθης Θεόδωρε τῆ πάθεις,

Θεόδωρος.

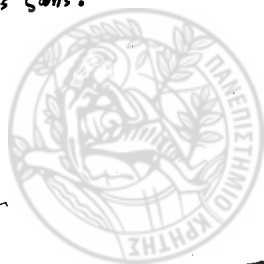
„ Τῷ κὺ παθητῷ κὺ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Κατὰ τῆς χρόνης τῆ Βασιλείας Ἀντωνίνου, κὺ τῆ Ἡγεμόνος τῆς ἐν Πέργῃ Παμφυλίας, Θεοδώρου καλεμένου, ἐν ἔτει ρμ'. ἔγινε συμμαζωξίς νέων εὐμόρφων κὺ ὠραίων Τηρώων, ἥτοι στρατιωτῶν νεωσὶ συλλεγμένων. Τότε λοιπὸν ὁμῆ με ἄλλης ἱκανῆς, κὺ ὁ μακάριος ἔτες Θεόδωρος ἐφέρθη εἰς τὸν ρηθέντα Ἡγεμόνα, κὺ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἐβέβλωσαν τῆς ἄλλης νέες ὅπῃ ἐμάζωξαν, διὰ τῆτο ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἔσχισε τὴν βέβλωσαν, ὅπῃ τῆ ἔβαλον, ἔπως εἰπῶν. ἐγὼ εἶμαι ἐσφραγισμένος ἐν κοιλίας μητρός μου (ἥτι ἀφ' ἧ ἐγεννήθηκα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου) ἀπὸ τὸν Βασιλέα μου Χριστὸν; κὺ εἰς ἄλλον Βασιλέα στρατιώτης δὲν γίνομαι. Ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἠρώτησε, καὶ εἰς παῖον Βασιλέα ἔγινες στρατιώτης; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς τὸν Βασιλέα, ὅπῃ ἐποίησε τὸν Οὐρανὸν κὺ τὴν γῆν. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπεν, εἰ εἰς τῆς Θεοῦ ἡμῶν θυσιάσεις; κὺ ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτὸν, ἐγὼ εἰς δαίμονας ἀκαθάρτους δὲν ἐθυσίασα πώποτε.

Τότε ἐπρόσαξεν ὁ Ἡγεμὼν νὰ δείρωσιν αὐτὸν, ἀφ' ἧ δὲ τὸν ἔδειραν δυνατὰ, παρεσάθη εἰς ἐρώτησιν, κὺ λέγει ὁ Ἡγεμὼν πρὸς αὐτὸν, κὰν πόρα ἐσωφρονίσθης Θεόδωρε, διὰ νὰ ἀποκρίνεσαι φρόνιμα; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἄμποτε κὺ ἐσὺ Ἡγεμὼν νὰ ἐγνωρίζεις ἐκεῖνον, ὅπῃ σὲ ἔπλασε, καὶ νὰ ἐπροσκύνεις αὐτὸν. Τότε ἐξαπλόησι τὸν Ἅγιον ἐπάνω εἰς μίαν σκάραν, ἢ ὅποια ἐκάνη ὑπερβολικὰ, ἐπάνω δὲ αὐτῆς ἔρραινον πίασαν κὺ πῆλη καὶ κηρί. καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ταῦτα ἔκαμνον, ὁ δὲ Θεὸς ἐνίργησεν ἕνα μέγα καὶ ἐξάσιον θαῦμα. Ἐγινε γὰρ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μία μεγάλη βοή, κὺ μετὰ τὴν βοήν, ἐσχίσθη εἰς δύο μέρη ἡ γῆ ἐκεῖνη, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ἡ σκάρα. καὶ μετὰ τὸ σχίσιμον, ὡ τῆ θαύματος! εὐγῆκε νερόν, τὸ ὁποῖον καὶ τὴν φωτίαν ἔσβυσε καὶ τὴν σκάραν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐσηκώθη ἐπάνω ὅλος ὑγιῆς, κὺ λέγει τῷ Ἡγεμόνι. Τῆτο τὸ θαῦμα ὅπῃ εἶδες Ἀνθύπατε, δὲν εἶναι ἔργον τῆς ἐδικῆς μου δυνάμεως, ἀλλὰ τῆ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ λατρεύω. Ἀνίσως λοιπὸν θέλῃς κὺ ἐσὺ νὰ γνωρίσης τὴν δύνάμιν τῶν Θεῶν σου, ἀναφον ἄλλην πυρκαϊάν, κὺ ἄς ἀπλωθῇ ἕνας

(1) Σημειῶμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸν Ὅσιον Παφνέτιον τὸν Ἱεροσολυμίτιν, ὅπῃ γράφει ὁ τυπωμένος Συναξαριστὴς εἰς τὴν εἰκοστὴν τῆς παρόντος Ἀπριλίου, τῶν ὁ χειρόγραφος Συναξαριστὴς γράφει κατὰ τὴν παρῶσαν δεκάτῃ ἐνάτῃ αὐτοῦ, κὺ ἐπιγράφη αὐτοῦ, ὅχι Ὅσιον ἀπλῶς, ἀλλὰ Ὅσιομάρτυρα, κὺ φαίνεται νὰ ἦναι ὁ ἴδιος ἄσος, ὅπῃ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μικαῖοις, Ἱερομάρτυς. Ὅθεν ἠκολοθήσαμεν εἰς τὸν χειρόγραφον Συναξαριστὴν. ἴσως δὲ ὁ Ὅσιομάρτυς ἄσος Παφνέτιος νὰ ἦναι ὁ παρὰ τῷ νεῷ Ἐκλογῆς ἀναφερόμενος, ὅστις ἦτον κὺ Ὅσιος τῆ Ἱερῆς. ἀλλ' ἐμπόδιον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιεῶν σοχασμῶν ἡ ἡμέρα, καθότι ἐκάνος μὲν ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πεμπτὴν Σεπτεμβρίου. οὗτος δὲ κατὰ τὴν παρῶσαν δεκάτῃ ἐνάτῃ τῆς Ἀπριλίου. Ταῦτα δὲ πᾶ ἀμφίβολα ἀκολουθοῦν, ἐπειδὴ ὁ ἄλογημένος ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔβαλεν ἐδῶ τὸν Κανόνικον κὺ πᾶ τροπᾶρα τῷ Ἱερομάρτυρος τοῦτο Παφνέτις, δὲν

ἔγραψεν ἐν τῷ πόφῳ τοῦ Συναξαριστοῦ κατὰ τὸ σωήδης, ἔτε δίστιχον Ἰαμβικόν, ἔτε σίχον Ἡρωϊκόν, ἔτε Συναξαριστὴν ὅλος. Ὁ Ὅσιομάρτυς ἄσος κὺ Ἱερομάρτυς Παφνέτιος ἴσως ἦναι ὁ ἴδιος ἐκάνος Ἀββᾶς Παφνέτιος, περὶ τῆ ὁποῖου γράφει ὁ Εὐεργετινὸς σελ: 596. ὅτι περιπατῶν ἐπλάνεθη εἰς τὸν δρόμον, κὺ ἐφθασε κοντὰ εἰς ἕνα χωρὸν. Ἐκεῖ δὲ ἔτυχεν νὰ ἰδῇ ἄνδρα πορνέοντα γυναῖκα, κὺ χωρὶς νὰ τοῦ κατακρίνῃ, εὐθύς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἀμαρτίας τοῦ. κὺ ἰδὲ ἐσάθη ἐμπροσθεν αὐτοῦ Ἄγγελος Κυρίου, κρατῶν τῆς μάχαιραν, κὺ εἶπεν αὐτῷ. Παφνέτις, ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπῃ κατακρίνουν τοῦς ἀδελφῶν σου, ἔχουν νὰ θανατωθῶν με τὴν μάχαιραν αὐτοῦ. Σὺ δὲ ὁμῶς, ἐπειδὴ δὲν ἐκατήκρινες, ἀλλὰ ἐπαπίνωσες τὸν ἑαυτὸν σου ἐμπροσθεν εἰς τὸν Θεόν, ὡσάν νὰ ἠθέλει κάμῃ ἐσὺ τὴν ἀμαρτίαν, διὰ τοῦτο ἐγράφη τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ Βιβλίον τῆς ζωῆς.

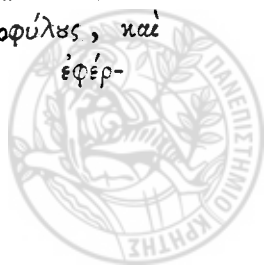

ἕνας στρατιώτης ἐδικός σου ἐπάνω εἰς τὴν σκάραν διὰ τὸ ὄνομα τῶν Θεῶν σου, καὶ τότε θέλεις γνωρίσεις τὴν ἀνίκητην δύναμιν τοῦ Θεοῦ μου. Τὸτο εἶπε, καὶ παρευθὺς οἱ στρατιῶται κόψαντες τὸν λόγον, εἶπον εἰς τὸν Ἡγεμόνα, μὴ ἔτ' εἰ κάμης αὐθέντα, ἀλλὰ μᾶλλον βάλε ἐπάνω εἰς τὴν σκάραν ἕνα ἱερέα τῶν Θεῶν, ἴσως γὰρ νὰ εἰσακέσῃ αὐτὸν οἱ Θεοὶ, ὡς ἱερέα των, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ βλαβῆ. Ὁ δὲ ἄρχων ἀκέσας τὸτο, ἃς φερθῆ εἶπεν ἐδῶ Ἱερεὺς, καὶ εὐθὺς ἐξάθη ἔμπροσθέν πευ ἕνας ἱερεὺς, πρὸς τὸν ὁποῖου εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν. εἶπέ εἰς ἡμᾶς Διόσκορος, ποίαν μαγείαν μεταχειρίζονται οἱ Χριστιανοὶ ἐναντίον τῆς φωτίας, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Θεόδωρος ἔπας μεταχειρισθεῖς, ἔμεινεν ἀβλαβής; ὁ Διόσκορος ἔφη, οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι μάγοι, μὴ γέροιο! ἀλλ' εἰς ὅποιον τόπον ἐκφωνηθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κάθε μὲν μαγεία ἀπὸ ἐκεῖ διώκεται καὶ διαλύεται, οἱ δαίμονες δὲ, φοβῶνται καὶ φεύγουν. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπε, τὸ λοιπὸν δυνατώτερος εἶναι ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν Δία; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ὁ Ζεὺς εἶναι εἰδωλον κωφὸν καὶ ἀναίσθητον.

Παρακαλῶσε λοιπὸν μή με ἀναγκάσης νὰ ἀπλωθῶ ἐπάνω εἰς τὴν σκάραν, ἀλλὰ ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὴν δύναμιν τοῦ Διὸς, αὐτὸς μᾶλλον ἃς βαλθῆ ἐπάνω εἰς τὴν σκάραν. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπε, καὶ ποῖος πλιμᾶ νὰ κάμη τοῖστον πράγμα; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲ τὴν προσοχήν σε νὰ κάμω τὸτο. καὶ ἐὰν με παιδεύσῃ, πιστεύω εἰς αὐτὸν, ὅτι ἔχει δύναμιν. Ὁ Ἡγεμὼν λέγει, ἕως τώρα δὲν ἦσεν ἱερεὺς; καὶ διὰ τί τοιαῦτα λαλεῖς; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς γνώσεώς με ἤμην ἱερεὺς. βλέπωντας δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον, πῶς δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀβλαβής, ἐσπερώθηκα, καὶ τώρα θέλω νὰ γένω συστρατιώτης αὐτοῦ. Τότε ὁ Διόσκορος ἐπρόσπεσεν εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον καὶ εἶπεν, εὖξαι διὰ λόγου με δῶλε τῷ Θεῷ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπροσευχῆθη ὁ Ἅγιος διὰ λόγου τῷ, ἀπλώθη ὁ Διόσκορος ἐπάνω εἰς τὴν σκάραν, καὶ φω- Διόσκορος.

νάξας μεγάλως εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς Θεοδώρος, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ εἰς χεῖρας Θεῷ, καὶ ἔλαβε τῷ Μαρτυρίῃ τὸν Στέφανον. Εὐθὺς λοιπὸν πιασθεῖς ὁ Θεόδωρος, ἐβάλθη εἰς φυλακὴν. καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐδέθη ἀπὸ τῆς πόδας, τὸ δὲ σχοινίον ἐδέθη ἀπὸ μίαν καρότζαν ἀλόγων, καὶ τὰ μὲν ἄλογα ἀτάκτως καὶ ἀγρίως σύρνοντα τὴν καρότζαν, ἔπεσον κάτω εἰς κρημνὸν καὶ ἐσυντρίφθησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος λυθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ μὲ ἀόρατον καὶ θεϊκὴν δύναμιν, ἔμεινεν ἀβλαβής, ὅθεν ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ἀπὸ τῆς δὲ, δύο στρατιῶται, Σωιράτης καὶ Διονύσιος ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἔδесαν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν καρότζαν τῶν ἀλόγων, ἐβεβαίοναν, ὅτι εἶδον ἕνα θαῦμα ἐξάσιον καὶ παράδοξον. Διότι ὅταν τὰ ἄγρια ἄλογα ἐδιώκοντο ἀπὸ τῆς στρατιώτας, ἐκατέβη ἀπὸ τῆς Οὐρανῆς ἕνα θέαμα φοβερόν, τὸ ὁποῖον κατέπληττε κάθε νῦν καὶ διάνοιαν: ἦγεν ἐκατέβη ὡσανεὶ μία καρότζα Οὐρανία καὶ πύρινος, ἡ ὁποία ἔλυσε τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἐπιγείας καρότζας, ὕψερου δὲ σηκωθεῖσα ἐκείνη ὑψηλὰ, ἔφερε τὸν Ἅγιον ἀβλαβῆ εἰς τὸ Πραιτόριον, ἦγεν εἰς τὸ παλάτιον. εἶδομεν δὲ καὶ τὰ ἄλογα, ὅπως ἐδιώκοντο ἀπὸ ἕνα ἀκράτητα, καὶ ἐσπρώχοντο ἴσα εἰς τὸν κρημνὸν διὰ νὰ συμποδισθῶν καὶ νὰ κατακρημνισθῶν. Ὅθεν ἀφ' ἧ ταῦτα εἶδον καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ στρατιῶται, μὲ μεγάλῃ φωνῇ ἀνεβόησαν, Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, καὶ εὐθὺς ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἔβαλεν αὐτὸς, ὁμῶς καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ προσάζει τὰ ἀναφθῆ ἕνα καμίνι τρεῖς ἡμέρας. Τῆς γενομένης, ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος μαζὶ μὲ τῆς στρατιώτας μέσα εἰς τὸ καμίνι. ἐπειδὴ δὲ ἐκατέβη δρόσος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν καμίνον, διὰ τὸτο τόσον ἀνενόχλητοι ἔμειναν οἱ Ἅγιοι ἀπὸ τὴν φωτίαν, ὥστε ὅπως ἄρχισαν νὰ ὀμιλῶν, ὡσανεὶ νὰ ἦσαν μέσα εἰς καμμίαν νυμφικὴν κάμεραν. ἡ δὲ ὀμιλία των ἦτον διὰ τὴν Φιλίππαν, τὴν μητέρα τῷ Ἅγιῳ Θεοδώρῳ, ἡ ὁποία πρὸ τριῶν χρόνων ἐσκλαβώθη ἀπὸ τῆς ἀλλοφύλης, καὶ

ἐφέρθη εἰς ξένον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλες πολλὰς Χριστιανές. ἐδιηγείτο λοιπὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος εἰς τὰς συμμάρτυράς του τὸν τρόπον πῶς ἐσπλαβώθη ἡ μήτηρ τε, καὶ πῶς ἠγάπα νὰ τὴν ἰδῆ εἰς τὴν παρθσαν ζωὴν. καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ πῶν θαυμασίων Θεός, ἀνεβάρησε, δεῖξόν μοι τὴν μητέρα μου μὲ τὰς τρόπες, ὅπως ἐσύ ἠξεύρεις, ἐδὲν γὰρ εἶναι εἰς ἐσένα ἀδύνατον, ἵνα γνωρίσῃ ὅλοι τὰ μεγαλεῖά σου. αὐτὴ μὲν ἦτον ἡ ὁμιλία, ὅπως ἐποίησεν ἐν τῇ καμίνῳ οἱ Ἅγιοι. Ἡ δὲ φλόγα τῆς καμίνου, ἐπειδὴ ἐμαράνθη τελείως, διὰ τῆτο ἀπεκοιμήθησαν, Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστὰς εἰς τὸν Ἅγιον λέγει τῷ, μὴ λυπῆσαι Θεόδωρε, ἰδὲ ἦλθεν ἡ μήτηρ σου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐξυπνήσας, ἐδιηγείτο εἰς τὰς συναθλιπτάς του τὸ ὄνειρον ὅπως εἶδεν. ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσῃ ἡ διήγησις τῆ ὁράματος, καὶ ἰδὲ ἡ μήτηρ τῆ Ἁγίης Φιλίππας ἐσάθη εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου, ἡ ὁποία βλέπασα τὸν ποθητόν της υἱόν, ἠγαλλιάσατο καὶ κατεφίλησεν αὐτόν, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ Μάρτυρας. Μαθὼν δὲ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν μητέρα τῷ, μὲ ποῖον τρόπον, καὶ πόθεν ἦλθεν, ἐσήκωσε τὰ χερίά τῷ εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἀνέπεμπεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν πρέπασαν εὐχαριστίαν.

Τὸ ταχὺ δὲ σηκωθεὶς ὁ Ἁγέμων, εἰς ἐμένα φαίνεται, εἶπεν, ὅτι μὴδὲ κόκκαλον δὲν ἔμεινεν ἀπὸ τὸν Θεόδωρον καὶ τὰς συντρόφους τῷ, οἵτινες ἐβάλθησαν εἰς τὴν κάμινον. καὶ μαζὶ μὲ τὸν λόγον τῷ Ἁγεμόνος, ἰδὲ ἦλθεν ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὴν κάμινον, καὶ λέγει ταῦτα εἰς τὸν Ἁγεμόνα. Ὁ Θεόδωρος, ἐπειδὴ καὶ ἐπιγαλέσθη τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη μὲν ἡ φλόγα τῆς καμίνου, ἡ δὲ μήτηρ τῷ ἐλθῆσα ἀφιδίως ἀπὸ ξένου τόπου, ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμινον. ὅθεν καθήμενοι, συνομιλοῦσι περὶ τῷ Θεῷ αὐτῶν μὲ τὸσση ἀνεοχλησίαν, ὡσάν νὰ ἦσαν μέσα εἰς κάμιαν νυμφικὴν κάμεραν. Ταῦτα ἀέσας ὁ Ἁγέμων, ἔγνω ἐκστατικός, καὶ πηγαίνωντας ὁ ἴδιος εἰς τὴν κάμινον, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τῷ Ἁγίης, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν, ἐσύ εἶσαι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Ἁγέμων λέγει, κάμε τὸν υἱόν σου νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰς Θεάς, διὰ νὰ μὴ ἀφανισθῇ κακηνγκάως, καὶ σὺ μείνης ἄτεκος. Ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὁ υἱός μου ὅταν σαυρωθῇ ἀπὸ ἐσένα, τότε θέλει θυσιάσει εἰς τὸν Θεόν τῷ θυσίαν ἀνέσεως. Ὁ Ἁγέμων εἶπεν, ἐπειδὴ ἐσύ εἶρες τὸν τρόπον τῷ θανάτῳ τῷ υἱῷ σου, ἔτος ὁ τρόπος ἄς γένη καὶ διὰ τῷ ἔργῳ. Εὐθύς λοιπὸν ἐπρόσαξεν, ὅτι, ὁ μὲν Ἅγιος Θεόδωρος, νὰ σαυρωθῇ, οἱ δὲ ἄλλοι Μάρτυρες, νὰ λογχευθῶν μέσα εἰς τὴν κάμινον. Ἡ δὲ Ἁγία Φιλίππα ἡ μήτηρ τῷ Ἁγίης, νὰ ἀποκεφαλίσθῃ. καὶ ἔττι ἡ μὲν Ἁγία Φιλίππα ἀπεκεφαλίσθη, οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐλογχεύθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τὰς Στεφάνους τῷ Μαρτυρίας. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος καρφωθεὶς εἰς τὸν Σταυρόν, ἦτον κρεμασμένος εἰς αὐτόν τρεῖς ἡμέρας ζωπανός, (1) καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε μερικοὶ Χριστιανοὶ κειλιζαντες τὰ Λεῖψανα τῶν Μαρτύρων μὲ μῦρα καὶ σινδόνια, ἐνταφίασαν αὐτὰ εἰς ἐπίσημον τόπον. (τὸν κατὰ πλάτος Βίου αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Ἑφραίμ.) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν τῇ ἑραῖ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, ἔ ἡ ἀρχὴ ,, Ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας. (2)

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Φιλίππα ἡ μήτηρ τῷ Ἁγίης Θεοδώρου ξίφει τελειεῖται.

,, Φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀθλητῷ μητέρα,

Φιλίππα.

,, Φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀδελφῶν ἐν ξίφει.

Οἱ

(1) Λυπηρόν μοι ἐφάνη νὰ σιωπήσω περὶ λόγια ὅπως εἶπεν ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος, ὅταν εἶδε τὸν Σταυρόν καρφωμένον εἰς πλῆν χλῶ, ἔπαινε εἰς τὸν ὅποιον ἐμελε νὰ σαυρωθῇ, εἰσὶ δὲ πῦρ ,, Χαίροις Σταυρὲ καύχημα τῶν Χριστιανῶν. Χαίροις λυτρωτῆ ἀμαρτιῶν. στερῶμα δικαίων. κλίμαξ Οὐράνια. Προφητῶν κήρυγμα. φωστῆρ ἐσκοτισμένων. κήρυξ ἀληθινῆ τῶν τῷ Χριστῷ παιδῶν. τῶν πιστῶν

,, ἡ ἀνάστασις. τῶν νεκρῶν ἡ ἀφθορος πηγὴ. Διὰ σὺ οἱ προσερχόμενοι, ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσι. Πρόσδεξάι με ἐν ἰλαρόσῃ, ὅπως τὸν ἐν σοὶ κρεμασθέντι σαρκί, Θεὸν ἀφθαρτον, δοξάσω εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμιῶν.

(2) Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ σεβασίμος Κάρα τῷ Ἁγίου Θεοδώρου εὐρίσκεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ, πολλῶν πνεύσασα πλῆν διώδιαν, καὶ μένεσα ἀχερὰ τῷ ἀδελφῶν.

Οἱ πεισεύσαντες Ἅγιοι δύω στρατιῶται Σωκράτης κ' Διονύσιος, λόγχῃ τελειῶνται.

„ Ἐνύξε λόγχῃ νεκρὸν ὑψίστα πάλας,

Σωκράτης.

„ Νύττει δὲ κ' νῦν Μάρτυρας ζῶντας δύω.

Διονύσιος.

Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Πισιδείας τῆ Ὁμολογητῆ.

„ Ὁ Γεώργιος ὡς γεώργιον μέγα,

Γεώργιος.

„ Ἐχων ἀπῆλθεν εἶδος ἀρετῶν ἅπαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῶν εἰκονομάχων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν παιδιόθεν. Διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν τὴν ἔχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Πισιδείας. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ συνεργίαν τῆ Διαβόλου ἐκινήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεῆ ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων, κ' ἐπέμποντο εἰς κάθε τόπον γράμματα, διὰ τὰ συναχθῆν ὀλίγωρα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς: διὰ τῆτο ἐπῆγεν εἰς αὐτὴν κ' ὁ Ἅγιος ἕως. Ὅθεν ἔπειδὴ δὲν ἐπέισθη τὰ συμφωνήσῃ μὲ τὰς αἰρετικὰς, κ' τὰ ἀρνηθῆ τὴν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων προσκύνειν, τὰτα χάριν ἐκαταδικάσθη μὲ ἔξορίαν κ' κακοπάθειαν. Εἰς τὴν ὁποίαν διαπεράσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνης λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν Στέφανον.

Τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τρύφωνος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (1)

„ Θεὸν παθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,

Τρύφων.

„ Θεῶ παρέσι τῶ κατοικητηρίῳ.

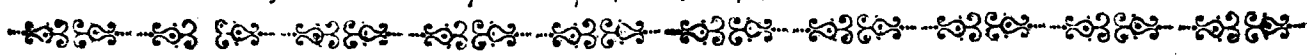
* Ὁ Ὁσιος Συμεὼν ὁ Ἠγόμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱεράς Μονῆς τῆ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων κ' ἀνυπόδητος, ὁ κ' κτίτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τῆ Φλαμυρίας Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται. (2)

* „ Ἀνυπόδητος Συμεὼν βαίνων μάκαρ,

* Συμεὼν.

„ Τὸν περνήσαντα τὰς βροτὰς πατεῖς ὄφιν.

Τὰς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείας Χριστὸ ὁ Θεὸς ἔλεσον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κ'. Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τῆ Τριχινῆ.

„ Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ σολῇ Πάτερ,

Θεόδωρος.

„ Τὸν ἐνδύσαντα τὰς γενάρχας φυλλίνην.

„ Εἰκάδι σὸς Θεόδωρε λίπ' ὄσέα θυμὸς ἀγῆνωρ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἔβαλε τὸν ἑαυτὸν τὴ ὑποκάτω εἰς κάθε κανεχίαν κ' σιληραγωγίαν τῆ σώματος, κ' τὸν μὲν χειμῶνα, ἔπηξεν ἀπὸ τὴν ψύχραν καὶ τὸ κρύος. τὸ δὲ θέρος, ἐφλογίζετο ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν καῦμα. Ἐπειδὴ δὲ ἐσκέπαζε τὸ σῶμά τῆ μὲ φορέματα τρίχινα: ἦτοι ὑφασμένα

(1) Ὁ Τρύφων ἕως ἦσαν ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ νέου τοῦ ἡ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἔτει 959. Μοναχὸς δὲ ὢν ἀφορέτος, ἔγινε Πατριάρχης μὲ συμφωνίαν τοιαύτην, ὅτι ὕστερον ἀπὸ διωρισμένον καιρὸν, τὰ παραίτησι διὰ τὰ γέννη Πατριάρχης Θεοφύλακτος ὁ ἡς τῆ Βασιλέως Ῥωμανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἀντιτάθη καὶ δὲν ἠθέλε τὰ παραίτηθῆ, μὲ δολιότητι κ' ἀπάτην τῆ Θεοφάνους Καισαρείας, ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ, Πατριάρχης δὲ στας χρόνας δύω καὶ μίαις τινὰς κατὰ τὸν Μελέτιον.

(2) Σημειώσαι, ὅτι ὁ Ὁσιος ἕως Συμεὼν ἀναχωρήσας ὕστερον ἀπὸ τὸ Ὄρος τοῦ Ἄθου, ἐπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγοράς, κ' Εὐθείης κ' Ἀθλιῶν κ' Λαρόσης κηρύττων τὸν

λόγον τοῦ Θεοῦ, κ' πολλὰς σεσωσμένους προσήγαγε τῷ Χριστῷ. Ποιήσας δὲ χρόνος τρεῖς ὑποκάτω εἰς μίαν μηλίαν κατὰ τὸ βουνὸν τὸ καλεῖται Φλαμυριανὸν τὸ ἐν τῇ Ζαγορᾷ, ἐσωάζεν ἐκεῖ πολλὰς ἀδελφάς, κ' ἔκτισε Μοναστήριον εἰς ἔνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἐκεῖ ἐκοιμήθη. Μετὰ δὲ τῆ κοίμησίν τῆ, ἀπέθνη τὸ Λέφανον ἀπὸ τοῦ διωδίας πλήρες, θαύματα ἐνεργῶν. Ὅθεν ἡ Ἁγία τοῦ Κάρου, ἡ νῦν εὐρισκομένη εἰς τὸ ἀνωθεν Μοναστήριον, βρῆκε διαφόρους ἰατρίας ποῖς μετὰ πίστεως αὐτῆ ἀπορέχασιν. Ὅρα τὸν κατὰ πλάσι Βίον κ' τῆ Ἀκολουθίαν τῆ ἐν τῇ τετυπωμένη αὐτῆ φυλάξτε.

μένα μὲ τρίχας γηδίαςας, διὰ τῆτα ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν νὰ ὀνομάζεται Τριχινᾶς. Ὁθεν ἐν τῶν πάντων τέτων, ὅχι μόνου ἐνίκησε πᾶς μηχανὰς καὶ ἀπάτας τῶν δαιμόνων: ἀλλὰ καὶ χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ αἰόδιμος ἀκόμη ζωντανὸς ὢν. Μετὰ δὲ τὸν θανατόν τε, ἀναβρῦει μῦρον εὐώδες ὁ πάρος τε εἰς ὄλως ἐκείνης, ὅπῃ μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας προσρέχουσιν εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τῆ μύρου ἐκείνου λαμβάνου τὴν ἰατροίαν καθε πάθος ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικῶ, Ζήνωνος, Ἀκινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανῆ, Χριστοφόρου, Θεωνᾶ, καὶ Ἀντωνίνου.

Εἰς τὸν Ἀκινδύνου καὶ τὸς σὺν αὐτῷ τέσσαρας.
 ,, Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,
 ,, Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνου ἐκπεφευγότας.

Εἰς τὸν Χριστοφόρου καὶ τὸς σὺν αὐτῷ τρεῖς.
 ,, Καμινιάας αἰθάλης πεπλισμένοι,
 ,, Χριστῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρου.

Βίκτωρ.
 Ζωτικός.
 Ζήνων.
 Ἀκίνδωμος.
 Καισάριος.

Χριστοφόρος.
 Σεβηριανός.
 Θεωνάς.
 Ἀντωνίνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸς χρόνους τῆ ἀσεβῆς Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σ' μς'. ὅταν καὶ ὁ τροπαιοφόρος καὶ πολυάθλος Μάρτυς τῆ Χριστῆ Γεώργιος ἐπιάσθη καὶ ἐβασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος, ἐπέλει τὰ παράδοξα ἐκείνα θαυμάσια. Καὶ ὁ μὲν Βίκτωρ καὶ Ἀκινδύνος καὶ Ζωτικός καὶ Ζήνων καὶ Σεβηριανός, βλέποντες τὸν ῥιθύντα μέγαυ Γεώργιον, πῶς ἦτον βαλμένος εἰς τὸν τροχόν, καὶ δὲν ἐβλάβη τελείως ἀπὸ αὐτόν, μὲ μίαν φωνὴν καὶ οἱ πέντε ἐκήρυξαν ἑαυτὸς Χριστιανῆς, καὶ παρρυθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον τὸς Στεφάνους τῆ Μαρτυρίας. Ὁ δὲ Χριστοφόρος Θεωνᾶς Καισάριος καὶ Ἀντωνίνος, ἦτον δορυφόροι τῆ Βασιλέως, καὶ ἐπαρασείοντο εἰς αὐτόν, ὅταν ἐτιμῶρει ἀνελεήμονα τὸν αὐτόν Ἅγιον Γεώργιον, καὶ ἐζήτει ἀπὸ αὐτόν νὰ ἀνασῆσῃ τὸν πρὸ πολλῆ ἀποθανόντα νεκρὸν Ἑλληνα διὰ τῆς τῆ Χριστῆ ἐπικαλέσεως. Ὁθεν αὐτοὶ βλέποντες, πῶς ὁ μέγας Γεώργιος διὰ προσευχῆς τε ὀγλίγωρα ἀνέσπασε τὸν ζητούμενον νεκρὸν, παρρυθὺς ἔρριψαν πᾶς ἀξιώματικὰς ζώνας ὅπῃ ἐφόρουν, καὶ τὰ ἄρματα ἐνώπιον τῆ Βασιλέως καὶ ὄλε τῆ θεάτρου, καὶ ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, διὰ τῆτο πιασθέντες, ἐβάλλθησαν εἰς φυλακὴν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ἡμέρας τινος, παρεσάθησαν εἰς τὸν Διοκλητιανόν, καὶ κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας κατεκάησαν, καὶ τελευταῖον βαλθέντες εἰς τὴν φωτίαν, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὸς Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆ Παλαιολαυρίτη.

,, Νέου τι κέρδος τοῦ Παλαιολαυρίτην,
 ,, Ἰωάννη χαίρουσιν εὐρόντες νόες.

Ἰωάννης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐτρώθη ἀπὸ τοῦ πόθου τῆ Θεοῦ, καὶ διὰ τῆτο ἐπροσκολλήθη εἰς αὐτόν. Ὁθεν ἀφίσας τὴν τροφὴν καὶ ὑπερφάνειαυ τῆς παρέσεως ζωῆς, ἀπεξενώθη ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τὸς συγγενεῖς τε, καὶ σηκώσας τὸν Σταυρὸν τῆ Κυρίου, ἐπῆγεν εἰς ξένην χώραν καὶ ἀγνώρισον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον, καὶ γεννηθέντα εἰς ξένου τόπου. Φθάνωντας δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τὸς Ἁγίους τόπους, ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῆ Ὁσίας Χαρίτωνος, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸς πνευματικὰς ἀγῶνας. Ὁθεν καλῶς τελήσας καθε ἰδέαν ἀρετῆς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

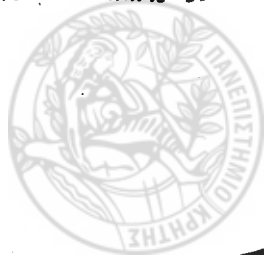
Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος ξίφει τελειῖται. (1)

,, Ἀναστάσιε σὺ δὲ τί γράψω χάριν,
 ,, Χριστῆ χάριτι σπεύσαντος ἐκ θανεῖν ξίφει;

Ἀναστάσιος.

Μνή-

(1) Ὁρα ἐμπροσθεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτῃν τῆ παρόσης Ἀπριλίου, τὸ Συναξάριον Ἀναστασίου τῆ Σιναίου καὶ τὴν εἰς ἐκείνου ὑποσημείωσιν.

Μνήμη τῆ Ἀγίας Ἀποστόλε Ζακχαΐς .

* „ Οὐχὶ κατάβα ἀλλ' ἀνάβα σοι λέγει ,

Ζακχαῖος .

„ Ζακχαῖε Χριστὸς , προσκαλῶν σε εἰς πόλον . (1)

* Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ κτίσας τὴν Μοῦνὴν τῆ Μετεώρου , ἐν εἰρήνῃ τελειῖται .

* „ Ἀθανάσιε τὸν λίθον Μετεώρου ,

* Ἀθανάσιος .

„ Πρὸς λίθον ἀκρόγωνον τρίβον εἰργάσω .

* Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν νέαν Πάτραν , τὸ κοινῶς λεγόμενον Πατρατζίκι ἐν ἔτει α τ ι . ἰὸς γο-
νέων πλεσιῶν κὶ ἐπιφανῶν . Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατήρ τε ἀπέθανεν , ἀφῆκε τὸν υἱὸν τῶ τέτων παιδίου
μικρὸν , εἰς τὴν προσασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶ ἀδελφῶ τε , ἵτοι τῶ Θείου τε , ὁ ὁποῖος παρέδωκεν
αὐτὸν εἰς τὴν μάθησιν τῶν Ἱερῶν Γραμμάτων . Ἀφ' οὗ δὲ ἡ νέα Πάτρα εὐερσεύθη ἀπὸ τῆς
Φράγγης , ἐσυλαβώθη κὶ ἔπερ . Ὑσερον δὲ ἐλευθερωθεὶς , ἐπῆγε κὶ εὔρε τὸν Θεῖόν τε φευγάτον
ὄντα , κὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην . Ἐκεῖ δὲ εὕρισκόμενος ὁ Ὅσιος , ἔμα-
θεν ἀρκετὰ μαθήματα τῆς ἔξω φιλοσοφίας . εἶτα ἀναχωρήσας , ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τῆ
Ἄθω , κὶ ἐκεῖ ἀνταμάσας τὸν Θεῖον Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην , κὶ Δανιὴλ τὸν ἰσυχαστὴν , κὶ τὸν
Ἱερὸν Ἰσίδωρον , τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως γενόμενον ὕσερον , κὶ ἄλλους Πατέρας ἐνα-
ρέτης , ἐσύναξεν ἀπὸ αὐτῆς ὡσάν ἡ μέλισσα , τὰ ἀνθη τῶν ἀρετῶν . Μετὰ ταῦτα ἐπῆγεν εἰς τὴν
νῆσον Κρήτην , κὶ ἐκεῖ ἰσυχάσας ὀλίγον καιρὸν εἰς τόπον ἐρημικὸν , πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅ-
γιον Ὄρος . Μαθὼν δὲ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κάλλιον τὸν μαθητὴν Γρηγορίου τῶ Σιναΐτη , τὸν κατοι-
κῆντα εἰς τὴν ἐπάνω τῶν Ἰβήρων εὕρισκομένην Σκῆπτιν τῶ Μαγελᾶ , μαθὼν λέγω ἀπὸ ἐκείνου ,
ὅτι εἰς τὸν τόπον τῶ ὄρους τὸν καλόμενον Μιλαία , ἰσυχάζον δύο ἀσκηταί , Γρηγόριος Ἱερο-
μόναχος κὶ Μωσῆς ὀνομαζόμενοι , ἐπῆγεν εἰς αὐτῆς κὶ ἔγινε Μοναχός . Ὄθεν ὑπηρετεῖ αὐτῆς
προθύμως εἰς ὅλα τὰ χρειώδη κὶ ἀναγκαῖα , καταπηγνύμενος ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ψύχραν τῶ
χειμῶνος , πολλὰκις δὲ κὶ σκεπαζόμενος ὅλος ἀπὸ τῆς χιόνας .

Ὑσερον δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν , ὁ μὲν Μωσῆς , ἐπῆγεν εἰς τὴν Μοῦνὴν τῶν Ἰβή-
ρων . Ὁ δὲ ἱερός Γρηγόριος , πέρωντας τὸν Ἀθανάσιον τέτον τὸν παρ' αὐτῶ καλογηρευθέντα ,
ἐπῆγαν εἰς Βέρροϊαν , κὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγαν κὶ οἱ δύο εἰς τῆς Σταγῆς , τῆς εὕρισκομένης κατὰ τὰ μέ-
ρη τῆς Λαρίσσης , ἅπε εὕρισκονται πέτραι ὑψηλαὶ κὶ μεγάλαι . Ὄθεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἀπὸ
ἐκείνας , ὀνομαζομένην Στύλον , κὶ εὕρισκομένην κοντὰ εἰς τὴν πόλιν , ἐκάθισαν μερικὸν καιρὸν . Ἐ-
κεῖ λοιπὸν εἰς ἓνα σπήλαιον ἰσυχάζοντος τοῦ Ἀθανασίου , εἶδεν ὁ γέροντάς τε πῶς οἱ Δαίμονες
ἐπερικύκλωσαν τὸ σπήλαιον , καὶ ἐσπέδαζον νὰ τὸ κρημνίσουν , διὰ τῆτο ἐπρόσῆξεν αὐτὸν νὰ
κάθεται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῶ σύλῆς . Μετὰ ταῦτα , ἀνέβη ὁ Ὅσιος ἐπάνω εἰς τὴν ἐκεῖ ὑψη-
λοτέρην πέτραν , κὶ εὐφρανθεὶς διὰ τὴν καλὴν τῆς τοποθεσίαν , ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν
γέροντάς τε , κὶ ἐνατοίκησεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ὁμῶς μὲ δύο ἀδελφῆς . Ἐκτίσεν δὲ μέσα εἰς τὸ ἐκεῖ
σπήλαιον Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου , κὶ ἐπωνόμασε τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην πέτραν , Μετεώρον ,
καθὼς ὀνομάζεται καὶ ἔως τῆς σήμερον . Ἐπειδὴ δὲ ἐσυνάχθησαν μερικοὶ ἀδελφοί , ἐκατάκησεν
ἐκεῖ Κοινόβιον , κτίσας κὶ Ναὸν τῶ Σωτῆρος Χριστοῦ . Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν διαπερά-
σας τὴν ζωὴν τε ὁ αἰδιδμος Ἀθανάσιος , κὶ προορατικῶς χαρίσματος ἀξιωθεὶς , ἐν εἰρήνῃ ἀνε-
παύσατο ἐβδομήκοντα χρόνων γέροντας , πολλὰ θαύματα καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐργασάμε-
νος . (2)

* Ὁ

(1) Περισπῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιλαίοις ἡ
Μνήμη Παφρατίου τῶ Ἱεροσολυμίτη , καθότι αὐτὴ προε-
γράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τῶ παρόντος Ἀπριλίου .

(2) Τὸν πλατύτερον Βίον τῶ Ὀσίου τέτυ ὄρα εἰς τὴν
ἐξεχωριστῶ φυλλάδι αὐτῆ , ὁμοίως κὶ τὴν ἁσματικῶ αὐτῆ
Ἀκολουσίαν , ἅτις σμωεγράφη ὑπὸ Ἰωάννη τῶ Δεκαδίου .

* Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ ὁ συνασκητὴς τῆ ἀνωτέρω Ὀσίᾳ Ἀθανασίᾳ τῆ ἐν τῷ Μετεώρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Ἀθανασίῳ ἐν πόλῳ Ἰωάσαφ, * Ἰωάσαφ.

„ Νῦν συγχορεύεις συμμεριστῆς ὡς πόνων.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων Ἰαννουαρίου Ἐπισκόπου, Προκέλου, Σώσου, καὶ Φαῖσης τῶν Διακόνων, Δισιδέριου Ἀναγνώστου, Ἀκαστίου (1) καὶ Εὐτύχιου.

Εἰς τὸν Ἰαννουαρίου.

„ Τὸν Ἰαννουαρίου ἄνδρα γεννάδαν,

Ἰαννουαρίου.

„ Ἀπρίλλιος Μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.

Εἰς τὸν Πρόκελον Σῶσον καὶ Φαῖσον.

„ Σὺν τῷ Προκῆλῳ Σῶσον ἀλλὰ καὶ Φαῖσον.

Πρόκελος.
Σῶσος.
Φαῖσος.

„ Πρὸ κελῆς κύφαντας ἔκτενε ξίφος.

Εἰς τὸν Δισιδέριον.

„ Δισιδέριος τὴν δέριν δὲς τῷ ξίφει,

Δισιδέριος.

„ Τομὴν ὑπέστη καὶ παρέστη Κυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἀκαστίου καὶ Εὐτύχιου.

„ Φωνῆς ἀκαστίσθητι Ἀκαστίε,

Ἀκαστίος.

„ Λέγοντος Εὐτύχιε συντημήθητί μοι.

Εὐτύχιος.

„ Ἰαννουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτῃ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τὰς χρόνας τῆ Βασιλείως Διοκλητιανῆ καὶ Τιμοθέου ἄρχοντος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἐν ἔτει σμ η'. οἱ ὁποῖοι εἰς πικρὰς καὶ διαφόρους τιμωρίας καταδικασθέντες, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τῆς Μαρτυρίας. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς Ἰαννουαρίου ἐβάλθη μέσα εἰς κάμινον, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀπὸ αὐτὴν ἀβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τῆτο ἔκοφαν τὰ νεῦρά τε, καὶ ἔτξι ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν χρόνοι, μία γυναῖκα ὀνόματι Μαξιμίνα, χήρα ἑσα καὶ μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, ὑσερήθη αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς τὸν ἄρπασεν. Ὁθεν ἔκλαιε καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα τὴν τέττα ὑσερήσιν, ἐλθῆσα δὲ ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, βλέπει ἄνωθεν εἰς τὴν πόρταν τῆ Ναῦ ἑνα πανίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ζωγραφημένη ἡ εἰκὼν τῆ Ἀγίου Ἰαννουαρίου. Ὁθεν ἐνδυμηθεῖσα ἐκεῖνο, ὁποῦ παλαιὰ ἔκαμεν ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος, ὅταν ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδος, τοῦτο τὸ ὅμοιον ἐποίησε καὶ αὐτὴ θεόθεν κινηθεῖσα. Διότι σχηματίσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπιτήδεια, ἐσχημάτισε παρομοίως καὶ τὴν εἰκόνα τῆ Ἀγίου Ἰαννουαρίου, καὶ εἰς μὲν τὰς ὀφθαλμῶς τῆ ἡῆ τῆς, ἔβαλε τὰς ὀφθαλμῶς τῆς εἰκόνας, εἰς δὲ τὸ σῶμα ἐκεῖνου, ἔβαλε τὸ σῶμα τῆς εἰκόνας, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέλη τῆ ἡῆ, ἐσυνάρμοσεν ἐπιτήδεια τὰ μέλη τῆς εἰκόνας, ἔπειτα μὲ θρήνους καὶ δάκρυα παρεκάλει τὸν Ἅγιον λέγουσα. Δεῖλε τῆ Θεῶ, ἐλέησον με, καὶ παρηγόρησον τὴν θλίψιν μου, καὶ ἀνάσῃσον τὸν υἱὸν μου, ὅτι αὐτὸν μόνον ἔχω μονάκριβον. Ὁ δὲ Ἅγιος συμπονέσας τὴν συμφορὰν τῆς, ἐπαράσῃσε ζωντανὸν τὸν υἱὸν τῆς. Τῆτο τὸ παράδοξον βλέποντες ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἐσυνάχθησαν διὰ τὰ ἐνταφιάσεν τὸν νέον, ἔμειναν ἐκστατικοὶ, δοξάζοντες καὶ εὐλογῶντες τὸν Κύριον.

Τῆ

(1) Ἐν δὲ ᾧ τῷ πετυπωμένῳ Μικραῖσι γράφεται Φαῖστῃ, Ἀκαστίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἀλεξανδρίας ἢ Ἀλεξάνδρας τῆς Βασιλίσσης, καὶ τῶν Θεραπόντων αὐτῆς, Ἀπολλῶ, Ἰσαάκις, καὶ Κοδράτε.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν.

„ Ἦδει μενέσης πρόξενον λαμπηδόνος,

Ἀλεξάνδρια.

„ Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξεν Ἀλεξάνδρια.

Εἰς τὸν Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον.

„ Αἰμαγχόνην οἴσαντες ἀθληταὶ δύο,

Ἀπολλῶ.

„ Ψυχοκτόνον φεύγουσι δαίμοναγχόνην.

Ἰσαάκιος.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

„ Ζωμῆς χύτρας σῆς ἰδρωῆτος Κοδράτε,

Κοδράτες.

„ Ἀλατι τμηθεῖς αἱμάτων παραρτύεις. (1)

Αλεξανδρεία ἢ Ἀλεξάνδρα ἡ τῆ Χριστῆ Μάρτυς, ἦτον γυναῖκα τῆ Βασιλέως Διοκλητιανῆ. Βλέπασα δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον, πῶς ἐτιμωρεῖτο, καὶ πῶς ἐκτυπήθη μὲν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸ κοντάρι, δὲν ἐβλάβη δὲ, καὶ πῶς, ἐδέθη μὲν εἰς τὸν τροχὸν ἐκεῖνον, ὅπῃ εἶχε τριγύρῃ ἐμπηγμένα σίδερα κοπτερά, καὶ ἐμοιράσθη τὸ σῶμά τε εἰς πολλὰ κομμάτια, ὕστερον δὲ πάλιν ἔγιεν ὑγιῆς, καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Βασιλέα, ὅπῃ ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ πῶς διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα, ἔναμε πολλὰς νὰ πισεύσων εἰς τὸν Χριστὸν, ἀπὸ τῆς ὁποίας, ἄλλοι μὲν, ἀποκεφαλίσθησαν, ἄλλοι δὲ, ἐκλείσθησαν μέσα εἰς φυλακὰς. Ταῦτα λέγω τὰ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικὰ θαύματα βλέπασα ἡ μακαρία Ἀλεξάνδρα, ἀφῆκε τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας, καὶ πισεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ὁμολόγησε τὴν ἑαυτῆς Χριστιανὴν ἔμπροσθεν τῆ ἀνδρός της Διοκλητιανῆ, ὅθεν παρεδόθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἀπόφασις παρὰ τῆ ἀνδρός της, ἵνα ἀποκεφαλίσθῃ ὁ μέγας Γεώργιος ὁμῶ καὶ αὐτὴ, ἔμαθε τῆτο ἡ Βασίλισσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ προσευξαμένη, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεῶ. Βλέποντες δὲ οἱ τρεῖς ὑπνρέται τῆς Βασιλείας, Ἀπολλῶς, Ἰσαάκιος, καὶ Κοδράτος, ὅτι κατεφρόνησεν ἡ Ἁγία πρόσκαιρον Βασιλείαν καὶ θνητὸν Βασιλέα, καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀποθανῆσα διὰ τὴν ἀγάπην τε: τῆτο λέγω βλέποντες, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστὸν. Ὅθεν παρρησιασθέντες, ἤλεγξαν τὸν Βασιλέα, καὶ παράνομον αὐτὸν ὠνόμασαν καὶ θηριώδη. ἐπειδὴ, ἐδὲ τῆς ἰδίας γυναῖκά τε ἐσπλαγχνίσθη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τέκνα. Ὅθεν ὀργισθεῖς ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσαξε καὶ ἔβαλαν αὐτῆς εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ τῆτε γενομένη, ἐσυλλογίζετο ὁ ἄνομος ὅλην τὴν νύκτα, ποῖον εἶδος θαυμάτων νὰ δώσῃ εἰς τῆς Μάρτυρας. Τῷ δὲ πρῶτῳ ἐμβαλὼν αὐτῆς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν μὲν Κοδράτην ἐπρόσαξε νὰ ἀποκεφαλίσῃ, τὸν δὲ Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον, νὰ βάλῃν εἰς φυλακὴν. Οἱ ὁποῖοι μὴ φαρόντες, μηδὲ πῖόντες εἰς διάστημα ἡμερῶν ἱκανῶν, ἀπὸ τὴν ξενοχωρίαν τῆς πείνας, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεῶ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτῆ τῆς Στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξιμιανῆ (2) Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως.

„ Μαξιμιανὸς ἔχ' ὁ παμφάγος λύκος,

Μαξιμιανός.

„ Ἄλλ' ὁ τροφεὺς τέθνηκε τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἦτον κατὰ τῆς χρόνης Θεοδοσίᾳ τῆ μικρῆ ἐν ἔτει υ'ε'. ἐκατάγεται δὲ ἀπὸ τὴν παλαιάν.

(1) Τῆτο τὸ ἴδιον διείχον διεύκεται καὶ κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆ Μαΐα εἰς τὸν Ἅγιον σωφρονιστὸν τῆτε Κοδράτον καὶ τῆς σω αὐτῆ. Θέλει δὲ νὰ εἴπῃ, ὅτι τῆς ζωμῆς σῆς ἰδρωῆτος σου χύτρας: ἦτοι τὰς ἰδρωῆτας σῆς σαρκὸς σου, τῆς ἀρτυσε μετὰ πᾶσαι τῶν αἱμάτων σου, καὶ ἐτξί ἐπροσφέρθη εἰς τὸν Θεόν.

(2) Ἄλλ' καὶ ὁ Μελέτιος Τόμ. β'. σελ 22. τῆς ἐκκλησίας: Ἰσορίας, συμφώνως μετὰ τὸν χειρόγραφον Συναξαρι-

εῖω, Μαξιμιανὸν αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ ἔχ' ἡ Μαξίμων, ὅτι ὀνομάζει αὐτὸν ὁ τυπωμένος Συναξαριστῆς καὶ τὰ Μικαῖα. Ἐγινε δὲ ὅπως Πατριάρχῃς, ἀφ' ἧ ἔκωρεσθη ὁ Νεστόριος ἐν ἔτει υ'α'. Τῆτε τὸν φοβιβατμὸν ἀναφέρει καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ τέτατη Σύνοδος εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν Πρακτικῶν της. Μετὰ τῆτον δὲ ἔγινε Πατριάρχῃς, Πρόκλος ὁ μαθητῆς τῆ Δεῖς Χρυσόστομου.

λαϊκῶν Ῥώμην, ἢ ὅς γονέων πλεσίων κ' εὐγενῶν. Διὰ χρείαν δέ τινα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆν Ῥώμην, κ' ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν διαλάμφας μὲ τὴν ἐνάρετον κατὰσασιν κ' ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς τε, κ' γνωρισθεὶς ὅτι ἦτον εὐφυῆς κ' πολυμαθῆς, διὰ τὸτο ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν αὐόιδμον Σισίνιον τὸν τότε Πατριαρχεύοντα. ἔφθασε δὲ κ' ἕως τῆ Νεσορίας τῆ ἀρετικῆ, τῆ μετὰ τὸν Σισίνιον Πατριαρχεύσαντος. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ Νεσόριος ἐξωρίσθη, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀγιώτατος ἔπος Μαξιμιανὸς μὲ τὴν ψῆφον τῆ Βασιλέως κ' παντὸς τῆ λαῶ, εἰς τὴν δὲ τῆ Πατριάρχου τὸν καιρὸν, εἶχεν εἰρήνην ἡ Ἐκκλησία. Καλῶς λοιπὸν ποιμένας τὰ ποιμνιὸν τε εἰς δύο χρόνος καὶ μῆνας πέντε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν φυλάξας ἀνενόχλητον ἀπὸ κάθε σκάνδαλον κ' παραχῆν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Συναξίς ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις.

Μνήμη τῆ Ὅσιε Πατρὸς ἡμῶν Ἀνασασίε τῆ Σιναίτη.

,, Ἀνασασίος ἐν Σινῶ Μωσῆς νέος,

Ἀνασασίος.

,, Καὶ πρὶν τελευτῆς τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀνασασίος, παρατήσας Κόσμον, κ' τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ τὸν Σταυρὸν αὐτῆ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τῆ Κυρίου, ἐκπερεύθη κ' ἔγινε Μοναχὸς, καὶ προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγινεν ἐρασιῆς τῶν μεγαλιτέρων ἀγώνων τῆς ἀρετῆς, διὰ τὸτο ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφ' ἧ ἐπροσκύνησε τῆς Ἁγίας καὶ σεβασμίας πόπης, ἐπῆγεν εἰς τὸ Σίναϊον Ὄρος. Ἐκεῖ δὲ εὐρίσκωντας Μοναχῆς, οἱ ὅποιοι ἐμεταχειρίζοντο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἔμεινε μαζὶ μὲ ἐκείνους, ὑποτασσόμενος εἰς αὐτῆς, κ' ὑπηρετῶν. Ὄθεν ἐπειδὴ ἔγινε πολλὰ ταπεινώφρων, διὰ τὸτο ἔλαβε παρὰ Θεῶ χάρισματά γνωσέως καὶ σοφίας πολλῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέγραψε Βίους Ἁγίων Πατέρων, καὶ εἰσύνθεσε λόγους ψυχωφελεῖς. Φθάσας δὲ εἰς βαδύτατον γῆρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῆ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τω'

(1) Σημείωσαι, ὅτι παρὰ τῶ α'. Τόμῳ Ἀδάμ τοῦ Ζοιρικαβίου σελ: 111. φέρεται ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ κυρ Εὐγενίου, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἀνασασίαι, Σιναίται κ' οἱ δύο, κ' Πατριάρχαι χρηματίσαντες Ἀντιοχείας κ' οἱ δύο, κ' ἀθλητικὸν τέλος ὑποσάντες κ' οἱ δύο. Καὶ ὁ μεν ἕως, διέλαμψε κατὰ τὸ ἔπος 561. κ' ὑπὲρ δυσεβίας ἀθλήσας ἐν ἔτη 599. πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ὁ δὲ ἕτερος, διαδοξάμενος ἀμέσως τὸν σωώνυμόν τε ἐν ἔτη 599. κ' διήδυνας τὸν θρόνον ἐπὶ δέκα, ὑπὸ Ἰουδαίων ἔλαβε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Τίτῳ δὲ περὶ πίστεως δογμάτων Συγγραφῶν, οἱ μεν, τῶ πρώτῳ Ἀνασασίῳ ἀποδίδουσιν, ὡς ἐκείνου πόνημα. Ὁ δὲ Καβέος λέγει, ὅτι αὐτὸς εἶνα γόνος τοῦ θεοῦ Μαξίμου. (σελ: 550. περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφεῶν.) Ἡ δὲ Βίβλος ἡ καλεωμένη ὁδηγός, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Βενετίᾳ, καὶ νεωτέρῳ Ἀνασασίῳ εἰς πόνημα τῶ Ἱερομάρτυρος, κ' ἔχ' αὐτὸ παλαιότερον. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Εὐαγγέλιον Βιβλ: σ. κεφ: κ' δ'. λέγοντα, ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀνασασίος, ἦτον κατὰ μὲν τὰ θεῶ, λόγιος πολλὰ, ἀκαρβῆς δὲ κατὰ τὰς τρόπας καὶ τὴν δίκαιαν. Ὡς κ' εἰς τὰ πολλὰ ἡλιὰ κ' μικρὰ ἐσοχάζετο καὶ μὴ σφάλη. Ποτῶ δὲ μᾶλλον εἰς τὰ καίρια καὶ ἀναγκαῖα, κ' εἰς ἐκείνα ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεόν. Τόσον δὲ ἦτον κατεσημεμένος εἰς τὰ ἡδὴ, ὥς μίτε εἰς τὸ ἐπιλοσιμῆτον καὶ ἐπιλοσιμῆτων καὶ κλίην εὐκολα, μίτε

πάλιν μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ δυσκολοπλησίαν, καὶ ἦτον εἰς τὰ ἀρίστον ἀμειλίης. Λέγει δὲ ὁ Μελέτιος (Τόμ: β': σελ: 110.) ὅτι ὁ φράσις Ἀνασασίος ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἰουδίων τὸν διάδοχον τῶ Ἰουδιανῶ. Ἐπειρὸν δὲ ἀπὸ ἡκοσιτρεῶς χρόνος ἀνακλήθεος ἀπὸ τὸν Μανουήλιον τὸν Βασιλέα, ἐβάβη εἰς τὸν θρόνον τε. Ἐγραφε δὲ αὐτῶ κ' Σωπακλήμον λόγος πρὸς Ἀντιοχείας, κ' περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σιμαξέως, καὶ περὶ τῆ μη μνησικακίαν, καὶ εἰς τῆς ποιμνιούσεως ἀδελφῆς, κ' τὸ Βιβλίον τὸ, Ὁδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα. (ὡς περὶ ἐναντίον εἶται εἰς τὸ ἀνωτέρω) Περὶ δὲ τῶ νεωτέρῳ Ἀνασασίῳ αὐτῶ γραφεταί παρὰ τῶ Μελετίῳ Τόμ: β': σελ: 148. ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κόπωντες τὰ αἰδοῖα τε πρότερον, καὶ ἐβάβη εἰς τὸ σόμα τε διὰ περισσοτέρων κατασχῶν. Ὡς περὶ δὲ κατέκαυσαν τὸ πᾶσα τε εἰς τὴν ἀγορὰν. Τὸτο δὲ μαδὸν ὁ Βασιλεὺς Φωκάς, ἀπέταξε Βάνουσον τὸν Κομητῆ τῆς Ἀνατολῆς κ' Κοπανὴν στρατηγάτω. Οἱ ὅποιοι πηγαίνοντες εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλως μὲν Ἑβραῖους, ἐφόνθυσαν. ἄλλως δὲ, εὐγαλαν τῆς ἀρμύς τῶ σώματος, κ' ἄλλως, ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. Ὡς καὶ ὁ Ἀνασασίος ἔπος, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ἐδῶ ὁ Σιμαξέως, κ' Ἐπίσκοπος ἦτον Ἀντιοχείας, κ' Ἱερομάρτυς, καδῶς κ' ὁ ἐν τῆ εἰκοστῇ τῶ παρόντος ἀναφερόμενος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΒ. Μνήμη τῆ Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τῆ Συκεώτου Ἐπισκόπου Ἀνασσασιπόλεως.

», Καὶ Θεοδώρῳ κὶ νεκρῷ Θεοδώρῳ,

Θεόδωρος.

», Τὸ Θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θεῶ μέγα.

», Εἰκάδι δευτέρῃ Συκεώτην τύμβος ἔκρυψεν.

Οὗτος ἐκατάγετο ἐκ τῆς χώρας τῶν Γαλατῶν ἀπὸ ἑνα χωρίου ὀνομαζόμενον Συκεόν. φαίνεται δὲ, ὅτι δὲν ἐγεννήθη ὁ Ἅγιος ἔτος μὲ τρόπον τίμιον καὶ ἐπαινετὸν, νόθος γὰρ ἦτον καὶ σκότιος. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ τῆ Μαρία, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὠραία, ἐτράβιζεν εἰς τὸν ἔρωτά της ἑνα ταχυδρόμον βασιλικόν, Κοσμᾶν ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνελήφθη ἔτος ὁ Ὁσῖος. Ἡ ἀρετὴ ὅμως τῆ γεννηθέντος, ἐσκέπασεν, εἴτι ἠκολούθησε πρὸ τῆς γεννήσεώς τε κατηγορημένον καὶ ἄτιμον. Διότι ἡ τῆτεν γεννήσασα, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔσμιξε μὲ τὸν ἄνδρα, ὅτι ἐκατέβη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν ἑνας ἀστέρας, κὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν κοιλίαν της. ἐδήλωνε δὲ τὸ ὄνειρον, τὴν λαμπρότητα, ὅπῃ ἔμελλε νὰ λάβῃ ὕσπερον τὸ παιδίον.

Ταύτην δὲ τὴν λαμπρότητα ἔκαμεν ὁ Ἅγιος, ὅχι νὰ νομίζον οἱ πολλοὶ μὲ ἀμφιβόλως λογισμῶς, ἀλλὰ νὰ πιστεύον αὐτὴν βεβαίως κὶ ἀναμφιβόλως. Ἐπειδὴ εὐθύς ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ηλικίαν, ἔδειξεν ὁ Ὁσῖος τὸν ἑαυτὸν τῆ ἀγαπητὸν κὶ ἐράσμιον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, εἰς τρόπον ὅπῃ, ὁ μέγας Γεώργιος ἐφαίνετο, ὅτι πάντοτε εὐρίσκεται μαζί τε, ὅτι τὸν ἐδίδασκεν ὡσάν ἑνας παιδαγωγός. ὅτι τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ἀνωτέρας ἐπιθυμίας μεγαλιτέρων ἀρετῶν, κὶ ὅτι ἠγάπα αὐτὸν μὲ μίαν θεϊαν ἀγάπην, κὶ μὲ ἑνα πνευματικὸν κὶ θαυμαζὸν ἔρωτα. Μὲ ποιῶτον λοιπὸν τρόπον ἐπρόκοπτεν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κὶ πρῶτον μὲν, ἐσυναριθμήθη μὲ τὸ πάγμα τῶν Μοναχῶν, κὶ ἔγινε Μοναχός καὶ Ἀρχιμανδρίτης. Ἐπειτα δὲ, διεπέρασε τὴς βαθμῆς τῆς ἀρετῆς, κὶ ἀπόδειξιν ἔδωκεν, ὅτι ἔλαβε τὴν τῆ Θεῶ φιλίαν κὶ οἰκειώσιν: ἦτοι ἀπόκτησε παρὰ Θεῶ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν. Καὶ ἔττι ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἐνεπισεύθη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνασσασιπόλεως. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος, πολλὰς ἀπίστους πρὸς τὴν πίσιν κὶ θεογνωσίαν ὠδήγησεν ὁ αἰόδιμος, κὶ ἐδίδαξεν αὐτὰς ἐκεῖνα, ὅπῃ πρέπει νὰ πράττων διὰ νὰ ἀπολαύσων τὴν σωτηρίαν τῆς. (1)

Οὗτος διὰ μέσου τῶν θαυμάτων ὠφέλιπε τὴς πανταχῶ εὐρισκόμενης Χριστιανῆς, κὶ διὰ μέσου τῶν μεγάλων σημείων ὅπῃ ἐποίησε, (τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εὐκολον νὰ γράφῃ τινὰς) ὅλως ἐξέπληξεν, εἰς τρόπον ὅπῃ ἐφάνη ποθητὸς κὶ θαυμαστός, τόσο εἰς Βασιλεῖς, ὅσον κὶ εἰς Ἀρχιερεῖς. Οὗτος τελευταῖον εἰς πολλὰς προφητεῦσας περὶ τῶν μελλόντων, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν τῆ, ὑποδεχθεὶς τῆς Ἀγγέλως κὶ Ἀγίως, ὅπῃ ἦλθον νὰ πάρων τὴν ψυχὴν τῆ, μὲ ἑνα σεμνὸν κὶ χαριέστατον χαμογέλασμα, τὸ ὁποῖον ἐφάνερονε τὴν ἐσωτερικὴν ἀγαλλίασιν τῆς καρδίας τῆ. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὀλίγον πρὸ τῆ νὰ ἀποθάνῃ, ἐφάνη εἰς τὸ ὄνειρόν τῆ ὁ ἔνδοξος Μάρτυς τῆ Χριστῶ Γεώργιος, κὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἑνα ράβδι διὰ νὰ ἀκμυβίξῃ. Ἐπειτα ἐφάνη κὶ δεύτερον εἰς αὐτὸν καβαλάρης ἐπάνω εἰς ἄλογον, ἔσυρε δὲ μαζί τε κὶ ἄλλο ἄλογον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόσαξε τὸν Ὁσῖον διὰ νὰ καβαλμύσῃ. Ἐφάνεροναν δὲ ἀνιγηματωδῶς τὸ ράβδι κὶ τὸ ἄλογον, τὸν δρόμον, ὅπῃ ἔμελλε νὰ κάμῃ ὁ Ὁσῖος εἰς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις εἰς τὸν Ναὸν τῆ Ἀγίης μεγαλομάρτυρος Γεωργίως, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

Τῆ

(1) Περὶ αὐτῶ Ἁγίου Θεοδώρου λέγει κὶ ὁ Μελέτιος, ὅτι Ἀρχιμανδρίτης ὢν, ἀρσενισθῆναι εἰς τὸν θρόνον αἰετῶν ἐν Γαλατίᾳ Ἀνασσασιπόλεως ἀκκυσίως, καὶ ὅτι μὲ τῶν ἁγίων.

ἡμεῖς κὶ διδασκαλίαν τε, ἐρώτισι πολλὰς, κὶ ἐπιλήσως κατὰ τὰς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρακλεῖου. (Τόμος β'. σελ. 140.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελεῖται .

„ Τῷ πρὸς σὲ Σῶτερ ἐμπύρε θείε πόθε ,

Νέαρχος .

„ Νέαρχος εἶπεν εἰς πῦρ με χωρίσει .

Μνήμη τῆς πρὸς Χριστὸν γνωρίσεως τῆ Ἁγίας Ἀποστόλης Ναθαναὴλ , ὅς ἐστι Σίμων ὁ Ζηλωτής .

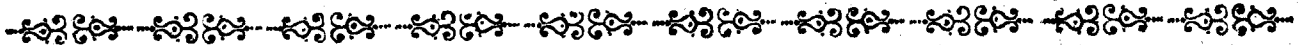
„ Τὸν Ναζαρητὸν γινέσ Ναθαναὴλ μέγαν ,

Ναθαναὴλ
ἢ Σίμων
Ζηλωτής .

„ Τὴν Ναζαρέτ σίγησον ἄχρησον λέγειν .

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Κανᾶν πόλιν τῆς Γαλιλαίας , ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκαλέσθη εἰς τὸν γάμον μαζὶ μετὰ τὴν πανάχραντον Μιττέρα τῆ , καὶ ἐποίησε τὸ πρῶτόν τε θαῦμα , μεταβαλὼν τὸ νερὸν εἰς κρασί . Ἐπρόσμενε δὲ καὶ αὐτὸς τὴν ἕσαρκον παρυσίαν τῆ Χριστοῦ , ὡς νομομαθὴς ὅπως ἦτον , καὶ ἐμάνθανεν ἐν πῶν Προφητῶν , ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσίας , ἦτοι ὁ Χριστός . Τῆτον λοιπὸν εὐρίσκωντας ὁ Φίλιππος , καὶ γνωρίζωντας , ὅτι προσμένει τὴν παρυσίαν τῆ Χριστοῦ , εἶπεν αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως „ Ὁν ἔγραφε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται , εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ (Ἰω: ἀ. 46.) Πηγαίνωντας λοιπὸν μόνος καὶ βλέπωντας τὸν Κύριον , ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν , καὶ τὸν ἠκολούθει . Ὁθεν ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάσασιν , ἐκέρυττεν αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τὰ Ἔθνη , καὶ ἔττι ἐν τῷ κηρύγματι ἐτελειώθη . (ὅρα εἰς τὴν δεκάτην τῆ Μαίε , ὅτε ἐστὶν ἡ κυρία ἑορτὴ τῆ Ἀποστόλης τῆς τῆς , ἐπειδὴ αὕτη δὲν εἶναι κυρία τῆ ἑορτή .) (1)

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς .

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τῆ Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆ Τροπαιοφόρου . (2)

„ Ἐχθρὸς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις ,

Γεώργιος .

„ Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶ τέμνεται διὰ ξίφους .

„ Ἦρε Γεωργίε τρίτη εἰκάδι ἀυχένα χαλκός .

Οὗτος ὁ ἐνδόξος καὶ θαυμασὸς καὶ μέγας Μάρτυς τῆ Χριστοῦ Γεώργιος , ἦτον κατὰ τρεῖς χρόνους τῆ Βα-

(1) Σημῶσαι , ὅτι περιττὸς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιναίοις , ἢ Μνήμη καὶ τῆ Συναξάριον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα , Ἀπειθᾶ , Λυκά , καὶ Κλήμεντος . Ταῦτα γὰρ ἐγράψαν κατὰ τὴν δικάσιμ τῆ Σεπτεμβρίου .

(2) Σημῶμεν ἐδῶ διὰ τὰς φιλογεωργίας τὰ ἀκολουθεῖται . Δηλαδή , ὅτι εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα τῶν Γεωργίων δὴν ἐγκώμια ἐπλεξεν ὁ Δισπείσιος Κρήτης Ἀνδρέας . Ὡν τὸ μὲν εἶναι , μεταφράσεν εἰς τὸ ἀπλὸν ἢ ἐμὴ ἀναξιότης , ἢ ἡ ἀρχή , „ Αἶ μὲν λαμπαρὰ καὶ πανόψημα τῆ τῶν Μαρτύρων μνημόσυνά . Τὸ δὲ ἕτερον , δὲ εἰσκόσται ἐν τῷ Ἱερῷ Κοινοβίῳ τῆ Ζενοφῶντος , μεταφράσθεν ὑπὲρ τῆ αἰοιδίμου Ἰωάννη Μυρέαν , ἢ ἡ ἀρχή , „ Ἡλιος μετ' ἀνίσχων ἐκάστης ἡμέρας . Ὁμοίως καὶ Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριος , ἐγκώμιον ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν , οὗ ἡ ἀρχή , „ Ἐδοξέτω τῶν λόγους ἀγωνιζομένων . (σφῆζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆ Ἱερᾶς Μοῦσῆς τῆ Βασιλαίδου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων .) Ἐκπὸς δὲ τῶν Κανόνων τῆ Ἁγίας τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς Μιναίοις , ἔχει καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς Κανὸνα εἰς τὴν αὐτὴ ἑορτήν εἰς ἧσον δ' ἑρμὸν ἔχοντα „ Χοροὶ Ἰσραὴλ . Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης , ἄλλον ἔχει Κανὸνα εἰς τὴν τῆ Γεωργίου μεγαλειότητα , ὁκτωρόσκιον σχεδὸν ὅντα ἐν ἐκάστῃ ὥδῃ , εἰς ἧσον δ' ἑρμὸν ἔχοντα „ Τῷ ὀδηγῶσαντι Θεῷ . Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὕμνο-

γράφος ὁκτώσκιον ἀπλῶν Κανόνων ἔχει εἰς τὸν μέγαν τῶν Γεωργίων . Δύο δὲ Κανόνους ἔχει κατὰ τὸν πλ. β. ἧσον ἀπὸς τὸ „ Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζούσας ὁ Ἰσραὴλ , καὶ ἀπὸς τὸ „ Κύματι θαλάσσης . Ἀπαντες δὲ οἱ ῥηθῆτες Κανόνες δὲ εἰσκόσται κατὰ τὸ ἀνωτέρω Ἱερὸν Κοινοβίον τῆ Ζενοφῶντος , καὶ ὁ βυζαντινὸς ζητήστω ἐκάστων . Εὐρίσκειται καὶ εἰς Κανὸν πανηγυρικόσκιον , ἐγκυρτωσκιον εἰς τὴν αὐτὴ ἑορτήν ἀπὸ τῆ Κανόνος τῆς Λαμπράς , καὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνου ἔχων ἀρχᾶς , ἐν τῷ Κελίῳ τῆ Ἁγίας Γεωργίου , τῷ ἐπάνω τῶν Καρῶν κειμένη , τῆ μακαρίου πατῆρ Παρθενίου Ζωγράφου , ἢ καὶ τῆ ὁσᾶ μετὰ θάνατον , διωδία πνευματικῆ ὁ Κύριος ἐτίμησεν ὡς καὶ τῆ Λείψανα τῶν Ἀγίων . Σημῶσται , ὅτι ὁ Κανὸν αὐτὸς ἐμελεργήθη ὑπὸ τῆ Συγγραφῆς τῆς παρῆσις Βίβλου ἀρχῆς , ὡσαύτως καὶ κ' Ὁἱκοί εἰς τὸν Ἅγιον , ἀξιοὶ ἀναγνώσεως , καὶ παρακλητικὸς Κανὸν δὲ εἰσκόσται ἐν τῷ αὐτῷ Κελίῳ .

Ὁ δὲ Δαβὶδ ὁ Ἀττικὸς , ἦτοι ὁ δὲ Ἀθλιῶν καταγόμενος , ὅσ τι ἐφιλοπόνησεν ἀρχῆς καὶ ἐλογιμάσται τὸν εἰς τὴν ἑορτήν τῆ Ἁγίας Γεωργίου δεύτερον Κανὸνα , ἑρμὸν ἔχοντα τὸ „ Ἀναστάσεως ἡμέρα . ὁ Δαβὶδ λέγω ὅσος , φαίνεται ὅτι ἦτον Ἀγιολόγος . Ὁθεν καὶ τὸ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥδῃ προπᾶρον ἐκάστω τὸ λέγον , „ Γλυκύσκιον δρόσων , ὄρη θαλάσσης , ἢ καὶ τὸ „ κατ' ἕξαιρετον σκίρτα , τὸ Ὅρος τῶν Ἀγίων , „ χόρδου νῦν , καὶ ἀγάλλου φαειδῶς . εὐρεῖ καὶ γὰρ , κρείσσιον , τὸν

Βασιλέως Διοκλητιανῆ ἐν ἔτει σ'ς. καταγόμενος ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, ἐκ γένους λαμπρῆ καὶ ἐπιφανῆς. Ὁ ὁποῖος, πρότερον μὲν ἔλαμψεν εἰς τὴν τάξιν τῶν Τριβένων, ὕστερον δὲ ὅταν ἐμελλε νὰ μαρτυρήσῃ, ἦπεν Κόμισ κατὰ τὸ ἀξίωμα (ἦτοι Ἐπαρχος, ἢ Ἡγεμῶν, ἢ καὶ στρατηλάτης). Ὅταν δὲ ὁ ἀσέβης Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ προσαγὴν Βασιλικὴν ἐξέδωκεν, ὅτι ὅσοι μὲν Χριστιανοὶ ἀρνούνται τὸν Χριστὸν, αὐτοὶ νὰ ἀξιώνονται τιμῶν Βασιλικῶν. ὅσοι δὲ δὲν πείθονται νὰ τὸν ἀρνηθῶν, αὐτοὶ νὰ λαμβάνουν ζημίαν τὸν θάνατον. Ὅταν λέγω ταύτην τὴν ἄθειον προσαγὴν ὁ Βασιλεὺς ἔγραφε, τότε ὁ μέγας Γεώργιος πατρῶν εὐρεθεὶς, ἀνεκλήρωξε τὸν ἑαυτὸντῆ Χριστιανὸν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην ἤλεγξε καὶ ἀσθεῖναιαν, περιγελῶν ἐκεῖνος ὅπῃ πισεύουσιν εἰς αὐτά. Ἐπειδὴ δὲ, ἔτε εἰς τὰς κολακείας καὶ τὰς πολλὰς ὑποσχέσεις τῷ Τυράννῳ ἐπέισθη ὁ Ἅγιος, ἔτε εἰς τὰς φοβέρας καὶ ἀπειλάς τε, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἐκαταφρόνησε, τῆτε χάριν, πρῶτον μὲν ἐκτύπησαν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸ κοντάρι. τὸ δὲ κοντάρι, ἐκτύπησε μὲν εἰς τὴν σάρκα τῷ Ἁγίῳ τόσον, ὅπῃ ἔτρεξεν ἐκεῖθεν αἷμα πολὺ, ἢ δὲ μύτη τῷ κονταρίῳ ἐγύρισεν ὀπίσω, ὅθεν καὶ ἐφυλάχθη ὁ Ἅγιος ἀβλαβής. Ἐπειτα ἔδεσαν αὐτὸν εἰς ἕνα τροχόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τριγύρω ἐμπηγμένα σίδηρα κοπτερά, ἔπειτα ἄφησαν τὸν τροχὸν νὰ κυλίσῃ εἰς ἕνα κατηφορικὸν τόπον: τῆτε χάριν τὸ σῶμα τῷ Μάρτυρος κατεκόπη εἰς πολλὰ κομμάτια, κατεσάθη ὅμως πάλιν ὑγιὲς μὲ ἐπιστάσιαν θεῖα Ἀγγέλῳ.

Ὅθεν ἐπαρασάθη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Διοκλητιανὸν καὶ συγκάθεδρον τῷ Μαγνέντιον, οἱ ὁποῖοι ἔτυχε τότε νὰ θυσιάζων εἰς τὰ εἶδωλα, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνη σωὸς καὶ ἀβλαβής ἀπὸ πιαύτην φοβερὰν βάσανον, διὰ τῆτο πολλὰς Ἑλληνας ἐτράβιζεν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, οἵτινες κατὰ προσαγὴν τῷ Βασιλέως εὐθύς ἀπεκεφαλίσθησαν. Τότε καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐπρόσφραξεν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ, καὶ ἔμπροσθεν τῷ ἀνδρὸς τῆς Διοκλητιανῆ, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν. (1) Ἐπίσευσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὸν Χριστὸν, μὲ τὸ νὰ εἶδον τὸν Ἅγιον νὰ βαλθῇ μὲν εἰς τὸν λάκκον τῷ ἀσβέσει, νὰ μείνῃ δὲ ἀπὸ αὐτὸν ἀβλαβής. Μετὰ ταῦτα ἐκάρφωσαν εἰς τὰς πόδας τῷ Ἁγίῳ ὑποδήματα σιδηρᾶ, καὶ τὸν ἀνάγκασον διὰ νὰ τρέχῃ. εἶτα ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλαγχνᾶ μὲ ξηρὰ νεῦρα βοδίων. Ὁ δὲ Μαγνέντιος ἐζήτησε νὰ κάμῃ σημεῖον ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἀναστήσῃ ἕνα νεκρὸν, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν χρόνων ἀπέθανε καὶ ἐνταφιάσθη εἰς ἕνα τάφον, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἔμπροσθέν τε. Ὅθεν ἐπροσευχήθη ὁ Ἅγιος ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τῷ τάφῳ τε. καὶ, ὡ τῷ θαύματος! ἀνέστη ὁ νεκρὸς, ὅστις προσκυνήσας τὸν Ἅγιον, ἐδόξασε τὴν θεότητα καὶ δύναμιν τῷ Χριστῷ. Ἐρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ποῦος εἶναι, καὶ πότε ἀπέθανεν. ὁ δὲ νεκρὸς ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου ὅπῃ ἔξεν πρὸ τῷ νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς, ἦτοι πρὸ τριακοσίων χρόνων καὶ ἐπέκεινα, καὶ ὅτι διὰ τὴν πλάνην ὅπῃ εἶχεν εἰς τὰ εἶδωλα, κατεκαίετο εἰς τὸ πῦρ τόσους χρόνους.

Τῆτο δὲ τὸ θαῦμα βλέποντες πολλοὶ Ἑλληνας, ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ μὲ μίαν φωνὴν ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτῆς ἦτον καὶ ὁ γεωργὸς Γλυκέριος, τῷ ὁποῖοι τὸ νεκρὸν βόδι ἀνάστησεν ὁ Ἅγιος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἐσερεώθη εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ ἀπὸ τὸ πειθεῖν θαῦμα, κατεκόπη μὲ τὰ σπαθία ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος τῷ μαρτυρίῳ τὸν Στέφανον. Κοντὰ δὲ εἰς τὰς εἰρημένους, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὅταν εἶδον,

,, τὸν μέγαν, Γεώργιον ὀροφύλακα. Τὸ τροπαιεῖόν οἱ μὲ τῷ ἑνοῖᾷ τῷ Ἁγίῳ Ὄρος τῷ Ἄδῳ, τῷ ὁποῖοι ὀροφύλαξ ὑπάρχει ὁ μέγας Γεώργιος. Καθότι σελὴ Μοναχὸν ἐν τῷ αἰωνίμῳ Ὄρει εἰσιν, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῷ Ἁγίῳ Γεωργίῳ τιμώμενα. Τέ τῷ Ξενοφῶντι, πρὸ τῷ Ζωγράφῳ, καὶ πρὸ τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ. Ὅρα καὶ εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον πρὸ ἀξιόλογοι θαῦμα τῷ Ἁγίῳ Γεωργίῳ. Ἐν δὲ τῇ Ἱερᾷ Με-

νῇ τῶν Ἰβήρων σφίεται καὶ ἡς λόγος εἰς τὰ θαῦματα τῷ Ἁγίῳ Γεωργίῳ, εἰ ἄρχῃ ,, Οἱ τῶν Θεῶν δωρεῶν ἀξιοδύναμι ποδέντες.

(1) Ὅρα κατὰ τὴν ἀκοσίω φωνῆ τῷ παρόντι, ὅτε ἐορατίζεται ἡ Ἁγία αὐτῇ Ἀλεξάνδρα, καὶ οἱ τρεῖς αὐτῇ ὑπερεταὶ Ἀπολλῶ, Ἰσαάκιος, καὶ Κοδράτος.

εἶδον, πῶς ὁ Ἅγιος ἐμβαινὼντας μέσα εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, ἐπρόσβαζεν ἕνα εἶδωλον καὶ εἶπῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς ᾖ ἡμεῖς Θεὸς, καὶ ἐὰν πρέπει καὶ προσκυνῆμεν αὐτόν. Τότε γὰρ ὁ Δαίμων, ὅπως ἐκατόικει μέσα εἰς τὸ εἶδωλον, θρηνηῶντας καὶ βιαζόμενος ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος Θεός. Ὁθεν διὰ τὸν λόγον τῶτον ἐπαράχθησαν ὅλα τὰ εἶδωλα, καὶ ἔπεσον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσυντρίφθησαν. Οἱ δὲ λατρευταὶ τῶν Δααιμόνων, μὴ ἠμποροῦντες πλέον καὶ ὑποφέρειν, ἐπίασαν τὸν Ἅγιον καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν Βασιλέα, ζητῶντες ὀλίγηρα καὶ δώση τὴν κατ' αὐτῷ ἀπόφασιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπρόσβαξε καὶ ἀποκεφαλίσθη ὁ Ἅγιος, ὁμῶς καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος ἀπεκεφαλίσθη, ἡ δὲ Ἁγία Ἀλεξάνδρα προσευχηθεῖσα εἰς τὴν φυλακὴν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς Ἁγίας Συναξίς εἰς τὸν ἀγιώτατον Ναὸν αὐτῆς, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον. (τὸν κατὰ πλάτος Βίου τῆς Ἁγίας ὄρα εἰς τὸν πεξογράφον Δαμασκηνόν.) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν αὐτῆς Βίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, ἔῃ ἡ ἀρχὴ, ,, Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων Αυτοκράτωρ. (εὐρίσκεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις) ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὐρίσκεται καὶ ἄλλο τέττα Μαρτύριον, ἔῃ ἡ ἀρχὴ, ,, Ἡ μὲν τῆς Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαώνιος Βασιλεία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀνατόλιος ὁ στρατηλάτης ξίφει τελειῖται.

,, Δύσας Ἀνατόλιος ἐκπημῆ κάρας,

Ἀνατόλιος.

,, Ἐῶν εἶδε φῶς νοπτὸν Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πρωτολέων ὁ στρατηλάτης ξίφει τελειῖται.

Πρωτολέων.

,, Ὁ Χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,

,, Χριστῷ πεποιδῶς ὡσπερ ἀλκαία Λέων. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ μάγων ξίφει τελειῖται.

Ἀθανάσιος.

,, Ἀθανάσιος φαρμακὸς πμὴν κάρας,

,, Ψυχῆς νοσέσης εὔρε φάρμακον ξένον.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὁ γεωργὸς ξίφει τελειῖται.

Γλυκέριος.

,, Λαιμόν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕνιν δὲ τὴν σπάθην,

,, Γεωργὲ Γλυκέριε προσφόρος κρίνω.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Οὐαλέριος ξίφει τελειῖται.

Οὐαλέριος.

,, Θεῖαν κεφαλὴν ἤρεν Οὐαλερίε,

,, Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δονάτος καὶ Θερινὸς ξίφει τελειῖνται.

Δονάτος.

,, Εἶφει Θερινὲ συνθερισθεῖς Δονάτω,

Θερινός.

,, Ἀμφω Θεῷ γίνεσθε δράγματα ξένα.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Μαρτυρήσας ἐν Πόλει Πτολεμαίδος, ἐν ἔτει αΨβ' μαχαίραις κατακοπεῖς τελειῖται.

* Γεώργιος.

*, Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ἄμα,

,, Νέος παλαιῷ συνετάχθη ἐνθάδε. (2)

* Τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Λαζάρου τῆς Βουλγάρως, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802. (3)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ

* Λαζάρου.

(1) Ἡμεῖς καθὼς τίποιδε καὶ θάρρα ὁ Λέων εἰς τὴν ἀλκαίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν οὐρανὸν σου. Ἀλκαία γὰρ κυρίως λέγεται ἡ τῆς Λέοντος κρῆ, διατὶ ἀλκαί, ἢ γινε βοιδᾶ αὐτόν, ἢ διατὶ ἔχει τὴν ἀλκαίαν καὶ δύνειν εἰς τὴν οὐρανὸν. Ἡστιε διατὸν καὶ ἐρὰ καλεῖται, διατὶ ἔρῃ, καὶ οὐλάττει καὶ ζῶν ὅπου τὴν ἔχεν. Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συ-

ταξαστῆ τῆς Μονῆς τῆς Διονυσίου γράφεται οὕτως ,, Ὁ σπερ ἀλκίμων Λέων, κατ' ἐκείνο τῷ Προφητικῷ ,, Δίκαιος ὡς Λέων τίποιδεν.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ὄρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτῷ ὄρα εἰς τὸν νέον Λαμνοκίριον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΔ. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐλισάβετ τῆς Θαυματουργῆ.

„ Ἐλισάβετ λιπέσα γῆν Θεῷ Λόγε,

Ἐλισάβετ.

„ Καλὴ καλὸν βλέπει σε κύμφη νυμφίον.

* „ Εἰκάδι καίγε τετάρτη ἀπῆρε πόλον δε Ἐλισαβέτεια.

Αὕτη ἡ Ὁσία Ἐλισάβετ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐμβῆκεν εἰς ἀσκητικὰς ἀγῶνας, ὅθεν καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, καὶ λοιπὸν ἰάτρευε διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας. Ταύτης τῆς Ὁσίας ἡ γέννησις ἐδηλώθη ἄνωθεν μετ' ἁγίαν ἀποκάλυψιν, καὶ ἐπρομηνύθη παρὰ Θεῶν, ὅτι ἔχει νὰ γένη σκευὸς ἐκλογῆς. Ἐφόρει δὲ ἡ μακαρία ἕνα μόνον χιτῶνα, διὰ τὸτο ἐταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τὴν ψύχραν καὶ τὸν παγετὸν τῆ χειμῶνος. Δὲν ἔπλυε ποτὲ τὸ σῶμά της μετ' νερόν. διεπέρασε νησικὴν πεσαρακόκκιαν ἡμέρας. Τρεῖς χρόνους εἶχεν ὄλως δίολε προσηλωμένον τὸν νῆντης εἰς πᾶν Θεόν, καὶ μετ' τὰς σωματικὰς ὀφθαλμῶς της δὲν εἶδε τελείως τὸ κάλλος καὶ μέγεθος τῆ Οὐρανῶν. Ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς της ἕνα ἀφίδι φαρμακερὸν καὶ μεγαλώτατον. Δὲν ἐγεύθη λάδι εἰς διαστήματα πολλῶν χρόνων. δὲν ἐφόρεσεν εἰς τὰς πόδας της παπύριον. Μετ' ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ ποιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀρετὰς θαυράτως διαλάμπουσα ἡ τρισολβία, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, ἡ ὁποία καὶ ἕως τῆς σήμερον χαρίζει εἰς ἐκείνους ὅπως προσρέχον αὐτῇ μετὰ πίστεως, χάριν πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων. Διατὶ χῶμα μόνον ἐκ τῆ τάφου αὐτῆς μετ' εὐλαβείας λαμβανόμενον, ἰατρύει κάθε ἀσθενείαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆ Ἁγίης Μάρτυρος Σάββα τῆ στρατηλάτριά καὶ Γότθου. (1)

„ Ἐπνίξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας,

Σάββας.

„ Ποταμόπνικτος Μάρτυς ὀφθαί Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἁγιος Μάρτυς Σάββας ἦτον κατὰ τὰς χρόνους τῆ Βασιλείας Αὐρηλιανῆ ἐν ἔτει σοβ. καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὴν Γοτθίαν, ἔχων δὲ τὸ ἀξίωμα τῆ στρατηλάτριά εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον πιστὸς Χριστιανός, διὰ τὸτο ἐπιμελεῖτο τὰς Ἁγίης Μάρτυρας τῆ Χριστοῦ τὰς εὐρισκομένης εἰς τὰς φυλακάς. Διὰ δὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς της, καὶ τὴν ἀσκησιν τῶν ἀρετῶν ὅπου ἐμεταχειρίζετο, ἔλαβε χάριν παρὰ Θεῶν, καὶ ἐδίωκε τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου. Διαβαλθεὶς λοιπὸν εἰς τὸν Βασιλέα, πῶς εἶναι Χριστιανός, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτῆ, καὶ ῥίψας τὴν ζώνην, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὁθεν ἐκρέμασαν αὐτὸν, καὶ ἔκασαν μετ' τὰς λαμπάδας, εἴτα ἔβαλλαν αὐτὸν μέσα εἰς ἕνα καζάνι, γεμάτον ἀπὸ πίστεων βρασμένην. Καὶ ἐπειδὴ παραδόξως ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς χάριτος τῆ Θεῶν, διὰ τὸτο ἐτράβιζεν εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ ἐβδόμη μῆνα Ἑλλήνας, οἱ ὅποιοι ἀποκεφαλίσθεντες διὰ τὸν Χριστόν, ἔλαβον τὰς Στεφάνους τῆς ἀδελφείας. Μετὰ ταῦτα φέρεται ὁ Ἁγιος ἔμπροσθεν τῆ Βασιλείας εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ ἀνδρείως ὡμολόγησε τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρότερον εἰς αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὸν ἐνεδυνάμωσε: τὸτο χάριν ἐρίφθη εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἔτιως ἔλαβεν ὁ αἰδίδμος τῆ Μαρτυρίας τὸν Στεφάνου. Κοντὰ δὲ εἰς τὴν ἀμὴν τῆς ἡλικίας τῆ Ἁγίης τῆτα, ἔλαμπε καὶ μία λευκότης εἰς τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἕνα κοκκινάδι εἰς τὰ μάγουλά της. Αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενειῶν της, ἦτον ὡσάν χρυσαὶ καὶ διαλάμπουσαι. Αἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν της κόραι, ἔβλεπον μετ' ἕνα βλοσυρὸν

(1) Ἁγιος εἶναι ὁ Σάββας ἕως ἀπὸ τῶν ἐορταζόμενων κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τῆ παρόντος Ἀπριλίου. Ἀρχαίκα καὶ οἱ δύο ἔτυχον νὰ εἶναι καὶ στρατηλάται καὶ Γότθοι, καὶ ἕνα ὑπὸ Ἀδαναρίχου. Καθότι ἕως μὲν,

ἦσαν ἐπὶ Αὐρηλιανῆ, ἐκάτο δὲ, ἐπὶ Θυαλευτιανῆ. καὶ ἕως μὲν, ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησαν, ἐκάτο δὲ, ἐν Γοτθίᾳ ὑπὸ Ἀδαναρίχου.

ρὸν κ' ἀφοβὸν βλέμμα, τὰ ὁποῖον τῆτο φανερόναι τὴν φυσιογνωμίαν ἐνὸς ἀνδρείου κ' μεγαλοψύχου στρατιώτου.

Οἱ διὰ τῷ Ἁγίῳ Σάββα πισεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐβδομήκοντα στρατιῶται, ζίφει τελεῖνται.

„ Κάρας ἀριθμῶν τῷ ζίφει πετμημένας,

Μάρτυρες

„ Εὐρὸς πεσόντας ἄνδρας ἐπτάκις δέκα.

Ἐβδομήκοντα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους κ' Βαλεντιάνου.

„ Ὁ Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος,

Πασικράτης.

„ Βαλεντιάνου ἐκβαλὼν φόβον ζίφους.

Βαλεντιάνου.

Ὅμοι οἱ Ἁγιοὶ ἦτον ἀπὸ τὸ Δορόσορον τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ εὐρισκομένης Μοισίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Δερόσορον κ' εἶναι τὰρα Κώμη, ἦγεν χωρίον. Εὐρίσκοντο δὲ ἀπὸ στρατιῶται εἰς ἓνα λεγεῶνα, ἦγεν τὰγμα στρατιωτικόν, τὸ ὁποῖον ἦτον συνθεμένον ἀπὸ χιλιάδας ἕξ, κατὰ τὸν καιρὸν ὅπῃ ἦτον Ἐπαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὁ καλόμενος Αὐλοζάνης. Βλέποντες δὲ οἱ Ἁγιοὶ ἔτοι τὲς τότε Ἑλληνας, πῶς ἦτον ἔνδοτοι εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, κ' ὅλοι πεφοβισμένοι, ἐπέιδοντο εἰς πὰς προσαγὰς τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων. τῆτο χάριν ἐπαρρησιάζθησαν εἰς τὸ μέσον, κ' ἐκήρυξαν ἑαυτὲς Χριστιανές. Ὅθεν ἐπίασαν αὐτὲς οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ τὲς ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἠνάγκαζεν αὐτὲς διὰ νὰ θυσιάσων εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' οἱ Ἁγιοὶ εἰδῶλος αὐτὸ κατεδέχθησαν. Μάλισα δὲ ὁ Ἁγιος Πασικράτης, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἐφάνη εἰς αὐτὰν τὸ εἶδῶλον τῷ Ἀπόλλωνος, ἐπῆγε κοντά τε κ' τὸ ἔπτυσεν, εἰπὼν, ὅτι αὐτὴ ἡ τιμὴ πρέπει εἰς αὐτόν. Εὐθύς λοιπὸν ἔδεσαν αὐτὲς με ἀλύσεις, καὶ ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐδειχνε δὲ ὁ Ἁγιος Πασικράτης πῶς ἔχαυρε διατὶ τὸν ἔδεσαν, ὅθεν ἐβάσαζε τὴν ἀλυσίδα διὰ τὸν Χριστὸν, ὡσὰν ἓνα χουστὸν σκολαρίκι, ἢ ἓνα περιτραχήλιον ζολισμόν. Ἐπειδὴ ἡ ἀλυσίδα ἐκεῖνη ἦτον ἄργανον τῷ νὰ κοιωνύσῃ με τὰ πάθη τῷ Χριστῷ, διὰ μέσε τῶν ὁποῖων ἠλπίζε νὰ σωθῆ. Ἐπειτα εὐγαλαν αὐτὲς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κ' τὲς ἐπαράσθησαν πάλιν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Τότε ὁ ἀδελφὸς τῷ Ἁγίῳ Πασικράτης, Παπιανὸς ὀνόματι, ἦλθεν ἐκεῖ, κλαίων ὀμῆ κ' συμβουλευόνας τὸν ἀδελφόν τε, ἵνα βάλῃ μόνον θυμίαμα ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, κ' νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ πὰς τιμωρίας, ἀκολουθῶν εἰς τὸ ἐδικόν τε παράδειγμα. Διότι κ' αὐτὸς ὁ Παπιανὸς ἀπὸ τὴν καταφρόνησιν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ ἀπὸ τὸν πάθον τῶν προσκαίρων, κ' πρὸς τὰς ἀπὸ τὸν φόβον τῶν βασάνων, ἀρνήθη φεῦ! προτίτερα τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ.

Ὁ δὲ Ἁγιος Πασικράτης ἀπέβαλεν αὐτόν, λέγωντας, πῶς εἶναι ἀνάξιος τῆς συγγενείας κ' ἀδελφότητός τε, κ' πῶς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ συμβουλευθῆ ἄλλον, αὐτὸς ὅπῃ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν. Ὅθεν πλησιάζας εἰς τὸν βωμόν ὁ Ἁγιος, θεληματικῶς ἐξάπλωσε τὸ χέρι τε διὰ νὰ τὸ καύσῃ. Ἐλεγε δὲ πρὸς τοῦ ἄρχοντα, ὅτι ἡ μὲν σάρκα αὐτὴ, ἐπειδὴ εἶναι θνητὴ, διὰ τῆτο κ' νικᾶται ἀπὸ τὴν φωτῖαν, καθὼς βλέπεις, κ' ἀκολέθως φθείρεται κ' ἀναλύεται. Ἡ δὲ ψυχὴ με τὸ νὰ ἦναι αὐλὸς κ' ἀθάνατος, κ' δὲν ἔχει φύσιν νὰ φθείρεται ἀπὸ τὰ ὀρώμενα σοικεῖα κ' πάθη, διὰ τῆτο δὲν νικᾶται, ἀλλὰ σέκει ἀκλινὴς κ' ἀκίνητος. φυλάττεται γὰρ αὐτὴ διὰ νὰ ζῆ εἰς τὴν ζωνὴν τὴν αἰώνιον. Ἦσπερον ἐρωτήθη κ' ὁ Ἁγιος Βαλεντιάνου, εἰ συμφωνῆ με τὸν Πασικράτη, κ' ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι συμφωνεῖ, διὰ τῆτο ἔλαβον κ' οἱ δύο τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποκεφαλίσθων. Λέγσει δὲ, ὅτι ἀπερχομένων τῶν Ἁγίων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἠκολέθει εἰς τὸν Ἁγιὸν Πασικράτην ἡ μήτηρ τε, κ' προπέμπουσα αὐτόν, τὸν ἐπαραθάρρυνε νὰ κλίνη τὸν λαιμόν τε εἰς τὸ σπαθί, κ' νὰ θανατωθῆ προθύμως διὰ τὸν Χριστὸν. Ἦτον δὲ ὅταν ἀπεκεφαλίσθησαν, ὁ μὲν Ἁγιος Πασικράτης, εἰκοσιδύω χρόνων. Ὁ δὲ Ἁγιος Βαλεντιάνου, χρόνων τριάκοντα.

Μνήμη τῶν Ἀγίων ὀκτώ Μαρτύρων, Εὐσεβίης, Νέωνος, Λεοντίης, Λογγίνου, καὶ ἑτέρων πεσάρων, τῶν διὰ τῆ Ἁγίας Γεωργίης πίσευσάντων τῷ Χριστῷ καὶ Μαρτυρησάντων.

„ Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτὼ Μαρτύρων,
 „ Τὸν ἰσάκις τέμνωσιν ἴσον ἰσάκις. (1)

Εὐσεβίος.
 Νέων.
 Λεόντιος.
 Λογγίνος.

Αφ' ἧ ἐμαρτύρισεν ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἐπρόσαξεν ὁ ἀσεβὴς Διοκλιτιανὸς, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ὅπως εὐρίσκονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι φυλακωμένοι ἐξ αἰτίας τῆς Μαρτυρίας καὶ τῶν θαυμάτων τῆ Ἁγίας Γεωργίης: αὐτοὶ λέγω ὅλοι, ἐπρόσαξε νὰ θυσιάζουσιν εἰς τὴν ψευδωνύμην Θεῶν, καὶ ἔτω νὰ ἀφίωνται ἐλεύθεροι διὰ νὰ ζῶν. ἢ εἰάν τῆτο δὲν κάμνουν, νὰ βασανίζωνται ἀσπλαγχνά, καὶ τελευτῶν νὰ θανατώνωνται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἔπει οἱ ὀκτὼ Ἅγιοι, βλέποντες καὶ παρὰ τῆ Ἁγίου Γεωργίης γενομένα θαύματα ἐπίσευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβάλλθησαν εἰς φυλακὴν: τότε χάριν εὐγαίνοντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, παρεσάθησαν εἰς τὸν Διοκλιτιανόν, καὶ ἀναγκάσθησαν παρ' ἐκείνου νὰ θυσιάσων εἰς τὰ εἰδῶλα. Ὅθεν ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθησαν, πρῶτον μὲν ἐγυμνώθησαν καὶ ἐδέθησαν, ἔπειτα δὲ ἐδάφησαν, μετὰ ταῦτα κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν τόσον πολλὰ, ὥστε ὅπως αἱ σάρκες τῶν ἀναλύσασαι, ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχνα τῶν ἐφαίνοντο ἀπὸ ἔξωθεν. Τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔπως ἔλαβον οἱ μακάριοι τῆς Στεφάνου τῆς Μαρτυρίας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν, ἀναβλύζειν ἰατρείας πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπως προσρέχων αὐτοῖς μετὰ πίσεως.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Δέκας ῥάπτης ὁ Μιτυληναῖος, ὁ Μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει α' φ' ξ' δ'. ζῶν ἀποδερματισθεὶς, τελειῖται.

* „ Δέκας ὁ ῥάπτης ἐκδαρεῖς δορὰν ὄλων,
 „ Ἐρραφεν αὐτῷ ἱμάτιον φωσφόρον. (2)

* Δέκας.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Νικόλαος ὁ ἐν Μαγνησίᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει α' φ' ος'. σφοδρῶς τυφθεὶς, τελειῖται.

* „ Ζητῶν ὁ Νικόλαος εὐρέσθαι γάμον,
 „ Ἀφθαρτον εὔρε διὰ πληγῶν ἐν πόλει. (3)

* Νικόλαος.

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

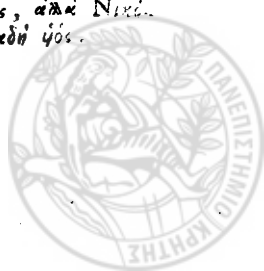
Τῷ

(1) Ἦθελε δὲ ἀπορήσῃ τις, διὰ τί ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις; καὶ ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἴσως καθὼς ὁ δὺς ἀπὸ ἑαυτῶν πολλαπλασιάζων, ἴσος ἑαυτῷ ἐστίν: ἔτσι καὶ ὁ ἐκ τῆς παραγόμενος πένταρα ἰσάκις ἴσος ἐστίν. δις γὰρ δὺς ἀποπλάσει πὺν πένταρα. Ἐάν δὲ ὁ αὐτὸς ἴσος δὺς, πολλαπλασιάζων πένταρα, ἦποι πένταρα ἴσον, ὁ δὲ αὐτῶν παραγόμενος, ἦποι ὁ ὀκτὼ, ἰσάκις ἴσος ἰσάκις ἐστίν. Καθότι ὁ αὐτὸς ἴσος ἀριθμὸς, ἦποι ὁ δὺς πολλαπλασιάζων δάπτερον. Λέγεται δὲ καὶ κατὰ ἄλλον τρόπον ὁ ὀκτὼ ἰσάκις ἴσος ἰσάκις, καθότι ἔστι Κύβος ὁμοίως ἐν πῶν ἀριθμοῖς ὁ βασιμῶσπος καὶ τετραπῶσπος, παραχθεὶς ἐκ τῆς ὁμοίας τετραγώνου τῆς πένταρα. δις γὰρ πένταρα ποῖσσι τὸν ὀκτὼ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ Κυβου πῶσπος, ἦποι τοῦ ὀκτὼ, αἱ πέντα διαστάσεις ἴσας εἰσίν, τὸ μήκος δηλαδὴ καὶ πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ, κατὰ τῆς Μαθηματικῆς, διὰ τούτου δι-

καίως ἂν οὕτως καλοῖτο ἰσάκις ἴσος ἰσάκις. Εἰμὴ γὰρ οὕτως πῶν ἰσότητι ἔχει κατὰ πῶν τρεῖς πῶσπος, οὐκ ἂν ἐλέγετο Κύβος, ἀλλὰ ἠπλιθίς, ἢ δοκίς, ὡς οἱ Μαθηματικῶν πῶσπος φασίν. Ἐχει δὲ ὁ Κύβος, ὀκτὼ μὲν γωνίας, ἐξ δὲ ἐπιφανείας, καὶ δώδεκα πλάγους. Καὶ εἰάν τις ἐπιφανείας, βάλε ἔμπροσθεν αὐτοῦ σεντούκιον, καὶ μέτρησον πῶν τῆς γωνίας, ἐπιφανείας τε καὶ πλάγους, καὶ θέλεις εὐρῆσαι τὸν λόγον μας ἀληθῆ. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲν σωτηρίαν, ἔστι ἰσοπλάγους τετραγώνου, ἔστιν ὁμοιωθῆ ἑπῶσπος καὶ παχυνθῆ, αὐτὸ γίνεται Κύβος.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν νέον Μαρτυρολόγιον. Ἐσφαλμένως δὲ γράφεται ἐν τῷ Μαρτυρολόγιῳ, ὅτι ὀνομάζετο οὗτος Γεώργιος. Οὐ γὰρ Γεώργιος, ἀλλὰ Νικόλαος ὀνομάζετο ὁ τοῦ χατζῆ Κατέλου δηλαδὴ ὄρος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ. Μνήμη τῆς Ἁγίης ἐνδόξης Ἀποστόλης καὶ Εὐαγγελιστῆς Μάρκου.

„ Σύροντες εἰς γῆν Μάρκου οἱ μιαιφόνου,

Μάρκος.

„ Πρὸς Οὐρανὸς πέμποντες αὐτὸν ἡγνόν.

„ Εἰκάδι πέμπτη Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες ἔλκον.

Οὗτος ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τῷ Χριστῷ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύαν καὶ Βαρβαρίαν καὶ Πεντάπολιν, κατὰ τὰς χρόνας, Τιβερίῳ τῷ Βασιλεῶς (1) ἐν ἔτει ξδ'. συνέγραψε δὲ τὸ ἐδικόν τιν Ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐξηγημένον τῷτο εἰς αὐτὸν, Πέτρῳ τῷ Κορυφαίῳ Ἀποστόλου. Πηγαίνωντας δὲ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Πενταπόλεως, πολλὰ ἐκεῖ ἐποίησε θαύματα. Ἐπειτα ἀναχωρῶντας ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Πεντάπολιν, εἰς καθὲρ δὲ μέρος ἐνεργῶσε θαύματα. ἐσόλιζε τὰς τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίας, ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, ὕψερρον δὲ πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ δὲ εὐρίσκωντας μερικές ἀδελφούς εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς καλουμένης τῷ Βυκόλου, συνανεσρέφετο με αὐτῆς, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων τὸν λόγον τῷ Θεῷ. Ὄθεν οἱ προσκυνηταὶ τῶν εἰδώλων, μὴ φέροντες τὰ βλέποντες τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν ἀύξανομένην καὶ προκόπτουσαν, ἔδεσαν τὸν Ἀπόστολον με σχοινία, καὶ ἔσυρον αὐτὸν ἐπάνω εἰς πέτρας. Αἱ δὲ σάρκες τῶν κτυπέμεναι εἰς τὰς πέτρας, κατεξεσχίζοντο, καὶ τὸ αἷμα τῶν γῆν ἐκοκκίνιζεν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἐφάνέρωσε τὴν μέλλουσαν δοξάν ὡς ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς τὰς Οὐρανός. Ὑψερρον δὲ ἀπὸ μίαν ἡμέραν, ἔδεσαν πάλιν αὐτὸν οἱ Ἕλληνας, καὶ ἐτράβιζον μέσα εἰς τὰ παζάρια. Ἐκεῖ λοιπὸν με τὸ νὰ ἐσπαράττουτο αἱ σάρκες τῶν κατεκόπτοντο ἀπὸ τὰς πέτρας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ ὁ μακαριστὸς τῷ Κυρίῳ Ἀπόστολος. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτῆρα τῷ σώματος, ποιῶντος ἦτον ὁ Θεῖος ἔτος Εὐαγγελιστῆς. Δὲν ἦν ἔτε πολλὰ ὑψηλὸς καὶ μακρὺς, ἔτε πάλιν πολλὰ χαμηλὸς καὶ κοντὸς, ἀλλὰ

μα-

(1) Παρὰ δὲ τῷ Ὀρολογίῳ γράφεται Νέρωνος. Ἐφθάσαν ὁμοῦ καὶ εἰς τὸ Νέρωνος, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὁποίου ἠθλησαν ἐν ἔτει ξδ'. συμφώνως λέγει καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ α'. Τὸ μὲν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Ὅς τις καὶ παῦσα γράφει περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τοῦ Μάρκου: ἦγεν ὅτι ἀρχισεν νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς Αἴγυπτον, κατὰ τὸ δεκάσαν τριῶν ἐπὶ μετὰ τῷ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν, καὶ πρῶτος ἐκτίσεν Ἐκκλησίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτον μαθητὴς καὶ υἱὸς θετοῦ τοῦ Πέτρου, ἀνεψιὸς δὲ Βαρνάβα, καὶ υἱὸς Μαρκίας, ὅπου ἐδέχθη πρὸς Ἀποστόλους, καθὼς εἰς τὰς Πράξεις γράφεται „ Σιωιδῶν δὲ (ὁ Πέτρος) ἦλθεν ἐπὶ τῷ οἰκίῳ Μαρκίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου (Πράξ. β'. 12.) καὶ πρὸς Κολασ: δ'. 10.) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος γράφει „ Ἀσπάζεται ἡμᾶς Μάρκος ὁ υἱὸς μου (α'. Πέτ: ε. 13.) γράφει δὲ πρὸς πούτους ὁ Μελέτιος, ὅτι ὅταν ὁ Πέτρος ἐπῆγεν τὸ πρῶτον εἰς Ῥώμην κηρύττων τὸ σωτήριον κήρυγμα, δὲν διχασμένησαν μόνον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τῷ ἀγραφον διδασκαλίαν τοῦ κηρύγματός ται, ἀλλ' ἐπαρκαλέσαν τὸν Ἀπόστολον τούτον Μάρκον, ὡς μαθητῆν τοῦ Πέτρου, καὶ τῆς ἀφήσῃ ὑπόμνημα ἐγγραφον τῆς διδασκαλίας τοῦ Πέτρου, καὶ ἐστὶ ἐγίναν αἴτιοι τῆς συγγραφῆς τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, καθὼς ἰσορῶ ὁ Εὐσέβιος. (Ἐκκλ. Ἱστο: βιβλ: β'. κεφ: ιε'.) καὶ Κλήμης ὁ Στραυματῆς ἐν τῷ ε'. πᾶν ὑποτιπίσειον, καὶ Παπίας ὁ Ἱεραπολίτης. Ὁ Θεοφύλακτος ὁμοῦ καὶ Οἰκουμενίος καὶ Μητροφάνης Σμύρνης ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν Κα-

δολικῶν Ἐπιστολῶν συμφώνως λέγουσιν, ὅτι ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε πρὸς Μάρκον νὰ ὑπάγῃ εἰς Αἴγυπτον καὶ νὰ γράφῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ δὲ θεὸς Ἀγγεῖνος περὶ συμφωνίας Εὐαγγελιστῶν (Βιβλ: α'. κεφ: β'.) λέγει, ὅτι ὁ Μάρκος φαίνεται πῶς ἀκολουθεῖ τὸν Ματθαῖον, καὶ εἶναι ὡσαν εἴς τας ἐπιτομὴς τῶν τῷ Ματθαίου Εὐαγγελικῶν διηγήσεων. (ὅρα εἰς τῷ ἑκατοντατηρῆδα σελ: 173.) Ὅρα περὶ τῷ Ἁγίῳ Μάρκου πᾶν καὶ εἰς τῷ εὐδελκάτῳ τῷ Ἰννίῳ, ὅπου ἄρρηστος, ὅτι ἔπος ἐσωάζε παρὰ Λείψανα τῷ Ἁγίῳ Βαρνάβα, καὶ παρὰ ἀπέδισε μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον. Σημείωσαι, ὅτι τὸ ὄνομα Μάρκος, κατὰ τινας μὲν, εἶναι Ἑβραϊκόν. Ὄθεν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσιδώρος ἔπει, ὅτι αὐτὸ ἐρμηνεύεται καθαρὸς ἢ ὑψηλός. κατὰ τινας δὲ, εἶναι Ἑλληνικόν. πολλοὶ γάρ Ἕλληνας με τὸ ὄνομα Μάρκος ὠνομάζοντο. Καὶ διὰ νὰ εἰπούμεν καθολικῶς, πολλοὶ Ἑβραῖοι σωματρεφόμενοι με πρὸς Ἑλλῆνας, εἶχον καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων. ἐστὶ Φιλιππος ὁ Ἀπόστολος Ἑβραῖος ὢν, εἶχε τὸ ὄνομα τῷ Ἑλληνικῷ Βασιλεῶς Φιλιππῶ, τῷ πρὸ Χριστοῦ διακοσίων χρόνων ἔτος. Ἐστὶ ὁ Νικόδημος ὁ εἰς τῆς Σωμαγωγῆς τῶν Ἑβραίων, ὄνομα εἶχεν Ἑλληνικόν. Ἐστὶ ὁ Τρυφῶν Ἑβραῖος ὢν, πρὸς τὸν ὅποιον ἐποίησε τὸν Διάλογον ὁ θεὸς Ἰσίδωρος ὁ Φιλόσοφος καὶ Μάρτυς, με ὄνομα Ἑλληνικόν ὠνομάζετο, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελιστῆν Μάρκον ἐγκόμιον εἶχε Νικήτας ὁ ῥήτωρ, ἢ ἡ ἀρχὴ „ Ὡσπερ ἔχ' ὁμοίαν τῶν σωματῶν πάντων. (σφάζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ Μοῦσῃ τῷ Διονυσίῳ, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσῃ εὐρισκομένης, (1) κατὰ τὰς χρόνας Λικινίε τῆ συζυγον ἔχοντος Κωνσταντίνου, ἢ Κωνσταντίνου, τὴν ἀδελφὴν Κωνσταντίνου τῆ Βασιλέως ἐν ἔτει τριζ'. ἔτος γὰρ ὁ Λικινίος ἐπέμφθη μὲν διὰ τὴν πολεμίαν τὸν Μαξιμῖνον, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἐναντίον τῆ Μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ, ἐκράτησεν ὁμῶς τυραννικῶς μερικὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμῖνος φοβηθεὶς, ἔκασεν ἀπὸ τῆς πολέμου τὸν Λικινίον, καὶ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν τῆς ζωῆς τῆ κίνδυνον: διὰ τῆτο ὁ Λικινίος πηγαίνωντας εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἐπρόσφερε διὰ τὴν νίκην ταύτην θυσιάς εἰς τὰ εἶδωλα. Τότε λοιπὸν ἐπρόσαξε νὰ φέρῃ ἔμπροσθέν τε καὶ τὸν Ἅγιον τῆτον Βασιλέα, ὁμῆ καὶ μίαν κόρην ὀνομαζομένην Γλαφυρὴν, ἢ Γλαφύραν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἦτον αὕτη. Ἡ Γλαφυρὴ ἦτον δευτέρη Κωνσταντίνου τῆς συζύγου τῆ Λικινίε, ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἐκατάλαβεν, ὅτι ὁ Λικινίος ἐλύσατο ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἐφανέρωσε τὰ πράγματα εἰς τὴν κυρὰν τῆς, ἢ ὁποία ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν Γλαφυρὴν καὶ τὴν ἔσειλεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Αὕτη λοιπὸν περιπατήσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατήντησεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ὅπου ἦτον Ἐπίσκοπος ὁ Ἅγιος ἔτος Βασιλεύς. Τῆτο λοιπὸν μαθὼν ὁ Λικινίος, καὶ ὅτι τὰ ἄσπρα ὅπου εἶχε μαζίτης ἡ Γλαφυρὴ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἅγιον Βασιλέα διὰ τὴν κτίσιν Ἐκκλησίαν, τότε χάριν ἐπρόσαξε νὰ πιάσῃ καὶ τὰς δύο, καὶ νὰ τὰς φέρῃ ἔμπροσθέν τε. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Γλαφυρὴ εἶχεν ἀποθάνῃ προτιτέρα, διὰ τῆτο ἐπιάσθη μόνος ὁ Ἅγιος Βασιλεύς, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔμπροσθεν τῆ Λικινίε.

Ἡλεγε δὲ ὁ Ἅγιος ἀρκετὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν ψευδωνύμων Θεῶν, καὶ ἔπτυσε μὲ καταφρόνησιν τὴν πλάνην τῆτων καὶ ματαιότητα. Ὄθεν ἔδωκε κατ' αὐτῆ ὁ Λικινίος τὴν τῆ θανάτου ἀποφασίαν. καὶ λοιπὸν ἀπνεκαλίσθη ὁ μακάριος Βασιλεύς, καὶ ἐβάλλθη μέσα εἰς καΐκιον, καὶ ἡ μὲν Ἁγία τῆ Κεφαλὴ, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῆ καΐκιε, τὰ δὲ λοιπὸν σώματα, ἐρρίφθη εἰς τὴν αὐτὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆ καΐκιε. Ταῦτα δὲ τὰ δύο, ὡς τῆ θανάτου ἠνώθησαν πάλιν ὁμῆ, ἡ κεφαλὴ δηλαδὴ μὲ τὸ σῶμα καὶ συνημώθησαν κατὰ τὴν φυσικὴν ἀρμονίαν, καὶ ἔτσι εὐρέθη σώος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σινόπης ἀπὸ κάποιε φαράδες. Οὗτοι γὰρ βαλόντες τὸν γρίπον καὶ τραβίζαντες αὐτὸν εἰς τὴν ξηρὰν, ἐτράβιξαν μαζί καὶ τὸ τίμιον Λεῖψανον τῆ Ἁγίε. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφάνη εἰς ἕνα Χριστιανὸν Ἐλπιδιφόρον καλέμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πρῶτος τὸν Ἅγιον εἰς τὸν οἶκόν τε, ὅταν ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν καὶ ἐφανέρωσεν αὐτῷ περὶ τῆ Ἁγίε Λειψάνου. Ὁ δὲ Ἐλπιδιφόρος ἔλαβε μαζί τε τὰς δύο Διακόνε, Θεότιμον καὶ Παρθένιον, οἱ ἑποῖοι ἠκολούθησαν τῷ Ἁγίῳ ἀπὸ τὴν Ἀμάσειαν. Ὄθεν καὶ οἱ τρεῖς πηγαίνοντες, ἐπῆραν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ὅταν ἐτραβίχθη ἀπὸ τὸν γρίπον, καὶ τιμήσαντες αὐτὸ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ μὲ φαλμαγδίας καὶ ἄσματα, τὸ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀμάσειαν. (2) Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίε Γλαφυρῆς (ἢ Γλαφύρας) ἐν εἰρήνῃ τελειωθείσης.

» Θεὸν Γλαφυρὴ ψυχικῶν δι' ὀμμάτων,

Γλαφυρῆ.

» Οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ πηλαυγῶς βλέπει.

Ἡ Ὁσία Ἰῆσα ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

» Τρόπον Σελήνης πλησιφαῶς Ἰῆσαν,

Ἰῆσα.

» Λάμψασαν ἔργοις μνήματος κρύπτει νέφος.

Ο

(1) Ἡ Ἀμάσεια εἶναι Πόλις περιφερῆς Καππαδοκίαι τῆς κατὰ τὸν Πάντων, κατὰ τὸν Στέφανον (ἐν τῷ περὶ Πόλεων) Ἀρχιεπισκοπῆ δὲ ἔσα, καὶ μετὰ τὴν Βυζαντίου καὶ Τραπεζουῆς καμμένη, καλεῖται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Ἀμνασί, ὡς λέγει ὁ Βαυδράντης ἐν τῷ Λεξικῷ.

(2) Ἡ εὐρασιε δὲ τῶν Λειψάνων τῆ Ἁγίε αὐτῆ Βασιλέως ἐορτάζεται χωριστὰ κατὰ τὴν τετρακοσίω καὶ παρόνται Ἀπερτζίου. Εἰς τοῦτον λόγον διεξίσταται ἐκλειστί ἐν τῇ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῇ Κοινοβίῳ τῆ Διοουαίε, ἢ ἡ ἀρχὴ, οἱ καὶ ἐπιγίγον κρῶς λαχόντες.

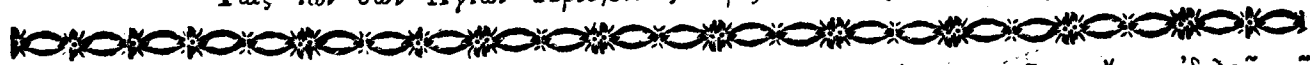
Ὁ Ὅσιος Νέσωρ τὸς γονεῖς καταλιπὼν κ' μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.

„ Τὸς Οὐρανὸς ἰδρῶσι Νέσωρ ἐπρίω,

Νέσωρ.

„ Δι' ἑς φύσιν Τύραννον ἠρήσω θέσει (ἦτοι γνώμη.)

Ταῖς πῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείας Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'. Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Συμεῶν συγγενῆς, ἦτοι ἀδελφῆ τῷ Κυρίῳ, Ἐπισκόπῳ Ἱεροσολύμων.

„ Ἀδελφὰ πάσχεις Συμεῶν τῷ Κυρίῳ,

Συμεῶν.

„ Εὐλῶ κρεμασθεῖς ὡς ἀδελφὸς Κυρίῳ.

„ Ἐν ξύλῳ ἐβδομάτῃ Συμεῶν πάγῃ εἰκάδι μακρῷ.

* Οὗτος ἦτον ἡὸς Ἰωσήφ τῷ Μνήσορος, ἕνας ἀπὸ τῶν τεσσαρῶν υἱῶν, ὅπως ἐγέννησε μετὰ τὴν προτέραν αὐτῷ γυναῖκα: Ἰάκωβον δηλαδὴ κ' Ἰωσὴν κ' Ἰσίδαν κ' Σίμωνα, τετῆσι τῶτον τὸν Συμεῶν. Ἐπειδὴ τὸ Σίμων, εἶναι ὑποκοριστικὸν ὄνομα τῶ Συμεῶν. Ἔτω γὰρ κ' ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κ' Σίμων λέγεται κ' Συμεῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Καθολικῆς δευτέρας τῆ Ἐπιστολῆς. Τῶτον λοιπὸν τὸν Συμεῶν ἢ Σίμωνα, οἰκειοποιήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κ' Θεὸς, καὶ ἐκαταδέχθη νὰ ὀνομάζεται ἀδελφὸς αὐτῷ κατὰ σάρκα, καθότι ὁ Ἰωσήφ ἐνομιζέτο μόνον πατὴρ τῷ. Αὐτὸς ἔχρισε τῶτον κ' Ἱερέα διὰ νὰ κηρύττῃ τὴν ἐπὶ γῆς αὐτῷ παρυσίαν. μετὰ γὰρ τὸν ἀδελφόν Θεον Ἰάκωβον, ἔγινεν ἕτος δεύτερος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Ὄθεν ἐπάλασεν ὁ αἰόδιμος μετὰ πολλὰς πόνους κ' ἰδρῶτας ὡς ποιμὴν ἀληθινός, κ' ἐποίμενε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὡς γνήσιος μαθητῆς Χριστοῦ καὶ ὄχι ὡς μισθωτός. Ἀφ' ἧ δὲ ἐκατασκεύασε τὸν ἑαυτὸν τῷ ναὸν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματος, κατεκρήμνισε τῶς ναὸς τῶν εἰδώλων, κ' τῶς πεπλανημένους Ἕλληνας κ' Ἰουδαίους εἰς τὸ φῶς τῆς Θεογνωσίας ὠδήγησε. Καὶ πολλὰ κ' διάφορα βῆσανα ὑπομείνας διὰ τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, τελευταῖον ἐσαυρώθη, ὡς τῶν χρόνων ἑκατὸν εἴκοσι, κ' ἔτῶς ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, ἀνέβη πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῷ ποθέμενον Χριστὸν, ἵνα λάβῃ τὸν τῆς δόξης ἀμάραντον Στέφανον, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Τραϊανῆ ἐν ἔτει μί. (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ Ὅσιῳ Πατρὸς ἡμῶν κ' Ὁμολογητῷ Ἰωάννῳ Ἡγυμένῳ Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

* „ Παθῶν καθαρθεῖς ὦ Ἰωάννη μάκαρ,

Ἰωάννης.

„ Μονῆς προέσης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης ἦτον ἀπὸ τὴν Εἰρηνέπολιν, ἡ ὁποία ἦτον μία ἀπὸ τὰς δέκα πόλεις

(1) Κατὰ δὲ τῷ τερακιστῷ τῷ Ἰννίῳ γράφεται, ὅτι ὁ Συμεῶν ἕως ὀνομάζεται κ' Κλεόπας, κ' ὅτι ἐπιδὴ ἦτον συγγενῆς τῷ Κυρίῳ, διὰ τῶν ἐκαδικαῶν ἀπὸ τῶν Βασιλείας Δομετιανῶν ἐν ἔτει πβ'. νὰ πῆ φάρμακον, ὡ ὅποιον εὐγαλιαν ἀπὸ σκορπίου. σφίδια, φελλάγγια, κ' ἄλλα φαρμακερὰ θηρία, δὲν ἐπαθεσ ὅμως κἀνενα κακόν. Ἄλλο δὲ εἶναι ἕτος ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ἀπόστολον, τὸν καλούμενον Ζηλωτῆν, ὅστις ἐορτάζεται κατὰ τῷ δεκάτῳ Μαΐου. Οὗτος μὲν γὰρ λέγεται ἡὸς τῷ Κλεόπᾳ, κ' τῆς Μαριίας τῆς πρώτης ἑξαδέλφου τῆς Παναγίας, κατὰ τὸν Δοσιθεον, κ' εἶναι Ναζαρενός, ἐκείνος δὲ εἶναι Καναλιός. Μετὰ τῷ ἀλλοῦ δὲ τῆς Ἱερουσαλήμ τῷ ὑπὸ Τίτῳ γενομένῳ, πάλιν ἐπανελθόντες οἱ πῶνοι εἰς τῷ Ἁγίῳ Σίῳν, ἐκαταπέσαν δδύτερον Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων, τὸν Συμεῶνα τῶν Ἀνεχώρησε δὲ κ' ἕως μετὰ τῶν Χερσιανῶν εἰς τῷ Πελῶν, ἐπιδὴ ὅσοι εἰμναν εἰς τῷ Ἱεροσολύμῳ, ἐφρονέθησαν ἀπὸ τῶν τραπηγῶν Κερίν Φλωρῶν. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὅταν ἐσαυρώθη αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑπατικῶν Ἀττικῶν ἐπὶ Τραϊανῆ, ἦτον

ἑκατὸν εἴκοσι ἔτων. Ὄθεν πολλοὶ συμπεραίναν, ὅτι ἕως ἦτον γεννημένος πρὸ τῷ Χρῆστῷ χρόνους δέκα. (ὅρα σελ: 5. τῆς Δωδεκαβίβλου.) ἐπιτεμαρχῶσε δὲ χρόνους εἰκοσιεξ, ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιπρῆς. Ὄθεν Νικηφόρος ὁ Καλκιδεὺς εἰς τῷ τῶν τῆς Ἱσουλίας π λέγει, ὅτι ὁ Συμεῶν ἕως ἦτον ἡὸς τῷ Κλωτῆ, ἢ Κλεόπᾳ, κ' ἀνεψιὸς τῷ Χρῆστῷ. Ἐπειδὴ τὸν Κλωτῆν ἀδελφὸν τῷ Ἰωσήφ, ὁ Ἡγήσιππος ἱσουλῆ, καπῆτινας γὰρ ἡ γενεαλογία αὐτῶν ἕως ἔχει. Κλεόπας (ὅστις κ' Ἀλφῆος ἐκαλεῖτο) κ' Ἰωσήφ ὁ Μνήσορ, ἦτον ἀδελφοί. ἢ Παρθεῖνος Μαρία κ' ἢ ἄλλη Μαρία ἡ γυνὴ τῷ Ἰησοῦς ἢ Κλεόπᾳ ἢ Ἀλφῆις, ἦτον ἀδελφαί, ἢ ἀρωπῆξ ἀδελφαί. Ἀπὸ τῶν Κλεόπᾳ λοιπὸν κ' τῷ συζυγῶν τῷ Μαριῶν, ἐγεννήθη ὁ ἐλάττων Ἰακώβος: ἦτοι ὁ Ἀδελφός Θεος, κ' ὁ Συμεῶν κ' Ἰσίδας, ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος. Ὄθεν αὐτοὶ ἦτον ἀνεψιοὶ τῆς Παρθεῖνος κ' τῷ Ἰωσήφ, τῷ δὲ Χρῆστῷ ἦτον ἀρωπῆξ ἀδελφοί. κ' ὅρα τῷ ἐκατονπιστηρίῳ σελ: 233. κ' τῶν Δοσιθεῶν ἀνωτέρω. Ἄλλοι ὅμως γενεαλογεῖσιν αὐτὸν ἄλλοι, ὡς εἶπε ἀνωτέρω ὁ Συναξαριστής.

λεις τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρία εὐρισκομένης Δεκαπόλεως, ἐξ ὧν ἦτον καὶ ἡ Καισάρεια τῆς Φιλίππε, καὶ ἡ Καπερναῖμ, καὶ ἡ Τιβεριὰς, αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναφερόμεναι. Ἐχρημάτισε δὲ ὑὸς γονέων Χριστιανῶν καὶ Θεοφιλῶν, Θεοδώρου καὶ Γρηγορίας ὀνομαζομένων, ἀκμάζων κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει ς π'. ὅταν δὲ ἔγινε χρόνων ἑνέα, ἀναφεν ἀπὸ τὸν πρὸς Θεὸν πόθον καὶ ἐπῆγεν εἰς Κοινόβιον καὶ ἐκκερεύθη Μοναχός. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον πρόθυμος εἰς τὰς διακονίας καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, διὰ τῆτο ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν διδάσκαλον καὶ γέροντά τε, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Οὐκεμενικὴν ἐβδόμην Σύνοδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος ς π γ'. καὶ ἀπὸ τὴν Νικαίαν ἐπῆγεν εἰς Κωνσταντινέπολιν. Καὶ ὁ μὲν γέροντάς τε, ἔγινεν Ἠγέμενος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τῆ Μοναστηρίου τῆ Δαλμάτης. Ὁ δὲ Ὁσῖος ἔπαις Ἰωάννης, ἔγινε μεγαλόσχημος καὶ Ἱερεὺς, καὶ ἀπεσάλη ἀπὸ τὸν Βασιλέα Νικηφόρον τὸν Πατρίκιον τὸν μετὰ τὴν Εἰρήνην βασιλεύσαντα ἐν ἔτει: ω β'. Ἠγέμενος εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Καθαρῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐποίμανε τὴν τοῦ Χριστοῦ ποιμνὴν Θεαρέτως καὶ Ἀποστολικῶς χρόνους δέκα καὶ ὀλίγον παράνω, διὰ τῆτο ἠγαπήθη ἀπὸ κάθε ἀνθρώπου.

Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ πειρασμός παγκόσμιος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ, διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, τότε ἀπεκαλύφθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν μακάριον τῆτον ὁ ῥηθεὶς πειρασμός. Ὁθεν συναΐξας ὄλην τὴν ἀδελφότητα τῆ Μοναστηρίου, ἐνεθέτισε καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸς τὰ πρέποντα. ἔπειτα λέγει πρὸς αὐτὸς, γρηγορεῖτε καὶ προσέχετε Πατέρες καὶ ἀδελφοί, διὰ νὰ μὴ κλεφθῆτε ἀπὸ τὸν Διάβολον, καὶ ἀρνηθῆτε τὸ νὰ προσκυνῆτε τὰς σεπτὰς καὶ Ἁγίας Εἰκόνας, διότι ἐμένα δὲν θέλετε μὲ ἰδῆτε πλέον εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπῃ ταῦτα ἔλεγεν, ἦλθον μερικοὶ ἀπεσαλμένοι ἀπὸ τὸν Εἰκονομάχον Λέοντα τὸν Ἀρμένιον τὸν βασιλεύσαντα ἐν ἔτει ω ι γ'. οἵτινες διεσκόρπισαν ὅλην τὴν Μοναχὴν, καὶ τὰ ὑπάρχοντα τῆ Μοναστηρίου ἐμοίρασαν, πέρνοντες δὲ τὸν Ἅγιον σιδεροδέσμιον, τὸν ἔφερον εἰς τὸ Βυζάντιον, ἀφίσαντες νὰ διαρπαγῶν τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τῆ Μοναστηρίου ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Παρασαθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Βασιλέα, ὠνόμασεν αὐτὸν χωρὶς ἐντροπὴν, ἀλιτῆριον καὶ ἄθεον καὶ ἄλλα πολλὰ ὀνόματα δύσφημα, καθὼς αὐτῷ ἔπρεπε, καὶ καταβροντήσας εἰς τὸ Παλάτιον, ἀναφε τὸν θυμὸν τῆ Τυράννης, ὅς τις ἔδειρε δυνατὰ τὸν Ἅγιον μὲ τὰ βένευρα. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔχαυρε, πῶς ἐδέρνετο διὰ τὸν Χριστόν. Ἐπειτα ἐφυλακώθη εἰς ἕνα Μετόχιον τῆ Μοναστηρίου τε τρεῖς ὁλοκλήρης μῆνας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξωρίσθη εἰς ἕνα Κάστρον, ὀνομαζόμενον Πενταδάκτυλον, εὐρισκόμενον εἰς τὴν χώραν τῆς Λάμπης. (1) Ἐκεῖ λοιπὸν ἔδεσαν τὰς πόδας τε μὲ ἀλύσεις σιδερῶς, καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς φυλακὴν μῆνας δεκαοκτώ. εἶτα ἔφεραν αὐτὸν πάλιν εἰς Κωνσταντινέπολιν καὶ ἐπαράσπισαν γυμνὸν ἔμπροσθεν τῆ Τυράννης. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ Ἅγιος ἐλάλησε πολλὰ καὶ ἐφιλονείκησε μὲ τὸν Τύραννον περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, παρεδόθη εἰς τὸν τότε ἀναξίως Πατριαρχεύσαντα Ἰωάννην τὸν Μάντιν, (2) ὁ ὁποῖος ἔδειξε πολλὰ δεινὰ κατὰ τῆ Ἁγίαν τῆτον, καὶ εἰς πολὺν καιρὸν ἄφισεν αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν. Ἐπειτα ἐπαράσπισεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπέσειλε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ Κάστρον τὸ ὀνομαζόμενον Κριόταυρον τῶν Βυκελλαρίων, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκωσαν μέσα εἰς μίαν σενὴν καὶ σκοτεινὴν φυλακὴν δύο ὁλοκλήρης χρόνους. Ὁθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν κακοπάθειαν, κατεξηράθη μὲν ὁ αἰσίδιμος, ὅλα ὅμως τὰ ὑπέμεινε εὐχαρίστως. Ἀφ' ἧ δὲ ἐσφάγη Λέων ὁ Ἀρμένιος, καὶ ἐβασιλεύσεν ἀντὶ αὐτῆ Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ὁ καὶ αὐτὸς Εἰκονομά-

(1) Λάμπη ἴσως εἶναι ἡ Λαμπεδία ἢ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κλεισκομένη.

(2) Ἴσως σφάλμα ἐστὶν ἐδῶ, καὶ ἀντὶ Ἰωάννη, φρίπει νὰ γραφῆται Θεόδωρος ὁ Μελετιώτης ὁ καὶ Κασσιτερῆς ὀνομαζόμε-

μενος. Τῶν γὰρ ἀντὶ τῆ Ἁγίᾳ Νικηφόρῳ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Πατριαρχεικὸν θρόνον Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὡς ὁμόφρονος τῆς π. καὶ ὅρα εἰς τὸν γ'. Τόμ. τῆ Μελετιῆς σελ. 259.

Κατὰ τὴν χρόνον Ἡρακλείου τῷ Βασιλέως, καὶ Νικήτα Πατρικίου ἐν ἔτει χ κ ε'. ἔγινεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν τοῦτον Θαυμάσιον. Εἰς τὴν Καρθαγένην, ἥτις νῦν ὀνομάζεται Τένεζι, ἦτον ἕνας στρατιώτης Βασιλικός, ἐπειδὴ δὲ ἠκολούθησεν εἰς τὴν πόλιν θανατικόν, ἦτοι πανέκλα, ἐπῆρεν ὁ στρατιώτης τὴν γυναῖκα τε καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα προάσειον, ἦτοι τζεφτιλίκι, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἄλλ' ὁ Διάβολος παρακινήσας αὐτὸν εἰς σαρκικὴν ἁμαρτίαν, τὸν ἔκαμε νὰ μοιχεύσῃ τὴν γυναῖκα τῷ γεωργῷ τε. Ἐπειτα κτυπηθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος ὁποῦ ἀκολούθει εἰς τὸν βεβῶνα: ἦγεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν μηρίων, ταυτὸν εἰπεῖν κτυπηθεὶς ἀπὸ τὴν πανέκλαν, ἀπέθανε. καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν τάφον καὶ νὰ λέγῃ ἐλεήσατέ με'. Ὄθεν ἀνοίξαντες οἱ ἐκεῖσε τὸν τάφον, εὐρήκαν μὲν αὐτὸν ζωντανόν, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ λαλήσῃ. Θαλάσιος δὲ ὁ τότε Πάπας τῆς Ἀφρικῆς, ἐπαρηγόρησεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, ἐδιηγῆθη ταῦτα. Ὄταν ἡ ψυχὴ μου ἔμελλε νὰ εὕγῃ ἀπὸ τὸ σῶμά μου, ἔβλεπον μερικὲς Αἰθίοπας μαύρας καὶ φοβερὰς εἰς τὸ εἶδος, οἱ ὁποῖοι ἐσηκώθησαν κατ' ἐπάνω μου καὶ μὲ ἐπολέμουν. Μετὰ ταῦτα εἶδον δύο νεανίσκους ὡραίους ὅπως ἦλθον ἐκεῖ, διὰ τὰς ὁποίας ἐχαροποιήθη ἡ ψυχὴ μου. (1) Αὐτοὶ λοιπὸν πέρνοντες ἐμένα, μὲ ἀνεβίβαζον εἰς τὸν Οὐρανόν. τὰ δὲ τελώνια τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαύρων Δαιμόνων ἐξέταζον κάθε ἁμαρτίαν μου, καὶ ἄλλο μὲν τελώνιον, ἐξέταξε τὸ ψεῦδος, ἄλλο δὲ, τὸν φθόνον, ἄλλο τὴν πλεονεξίαν. Εἰς ταύτας δὲ τὰς ἁμαρτίας ἀνταπεκρίνοντο καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι, φέροντες τὰς ἀρετὰς ὅπως ἔπραξα. Ὄταν δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλην τῷ Οὐρανῷ, ἀπάντησεν εἰς ἡμᾶς τὸ τελώνιον τῆς μοιχείας, καὶ ἐπρόβαλε τὴν πρὸ ὀλίγου πραχθεῖσαν ἁμαρτίαν μου. Ὄθεν νικήσαντες, μὲ ἐκαταβίβασαν εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὅπως εὐρίσκονται αἱ τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχαὶ, αἱ ὁποῖαι πόσῃν ὀδύνῃ ἐκεῖ δοκιμάζουσιν, ἀδυνατεῖ γλῶσσαι ἀνθρώπων νὰ εἰπῇ.

Ἐγὼ δὲ ἐκεῖ καταβίβασθεὶς, ἐθρήνην καὶ ἔκλαιον. Ὄθεν ἐφάνησαν πάλιν εἰς ἐμὲ οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, εἰς τοὺς ὁποίους κλαίωντας ἔλεγον: ἐλεήσατέ με, καὶ δότε μοι καιρὸν νὰ μετανοήσω. Τότε οἱ νέοι εἶπον ἕνας εἰς τὸν ἄλλον. συμφωνεῖς μὲ αὐτόν, ὅτι ἔχει νὰ μετανοήσῃ, καθὼς λέγει; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, νὰ συμφωνῶ. Τότε λοιπὸν ἀνέβασαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ τὴν ἔμβασαν εἰς τὸν τάφον. ἐκεῖ δὲ βλέπων ἐγὼ τὸ σῶμά μου ὡς βόρβορον καὶ λάσπην, δὲν ἤθελον νὰ ἔμβω εἰς αὐτό. Οἱ δὲ νέοι εἶπόν μοι, ἀδύνατον εἶναι κατὰ ἄλλον τρόπον νὰ μετανοήσῃς, ἀνίσως δὲν ἔμβῃς εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ ἂν μὲ αὐτὸ δὲν κοπιήσῃς νὰ μετανοήσῃς, καθὼς καὶ μὲ αὐτὸ ἔκαμες τὴν ἁμαρτίαν. Τότε λοιπὸν ἐμβῆκα μέσα εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἀφ' ἧς αὐτὸ ἐμφυχώθη καὶ ἐζωντάνευσεν, τότε ἀρχισα νὰ φωνάζω. Ταῦτα εἰπὼν, ἔζησε πεσπαράκοντα ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ, ἢ νὰ πῖν. Ὄθεν κλαίων καὶ ὀδυρόμετος, πάλιν ἐκοιμήθη. (2)

Μνή-

(1) Οἱ ποὶ ἴσως ἦσαν οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γαβριὴλ, καθότι καὶ εἰς ἄλλας ἐφάνησαν οἱ αὐτοὶ μετὰ τὸν αἶμα, ὡς ἐν τοῖς θαύμασι αὐτῶν ἰσορῆται.

(2) Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ Κυβαρᾶ τοῦ Μοῦνις τῷ Διονυσίου, κατὰ τὴν π. ε. ἐρωτησθέντων Ἀναστασίας τῷ Συναίτῳ τὴν ἐκάστη γραφομένην, ἀναφέρεται καὶ ἡ ῥηθῆσα αὐτῇ διήγησις, ἥς ἐν τῷ σέλι καὶ πῦτα φησὶται, ὅτι πάντες, ἀκούσαντες αὐτὴν νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν τάφον, ἐλεήσατέ με, ὠφελήθησαν. καὶ φόβηθεν διὰ τὴν φοβερὰν αὐτῆς διήγησιν, ἐθρήνησεν ὁ καθὲς πᾶς ἐδικὰς τῆς ἁμαρτίας. Βλέποντες δὲ τὸν ἀνθρώπον ἀποκατωμένον καὶ γεμάτον ἀπὸ δάκρυα, παρεκάλων αὐτὸν νὰ φάγῃ. ἐκεῖνος δὲ, δὲν ὑπήκουσε τελείως. Ἀλλὰ ἀφῆκε αὐτὸς ἐπεσπαράξει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ῥίψαν τὸν ἑαυτὸν τὰς πᾶσι εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐφώνησε μὲ διστατικῶς φωνῇ καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα. ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνας, ὅτι ἁμαρτάνουν καὶ δὲν μετανοοῦν. Ὡ

ποία φοβερὰ κόλασις καὶ κολασίς ἀκριβὴς αὐτῷ περιμένει! ἔτσι λοιπὸν διαπεράσας πεσπαράκοντα ἡμέρας νηστῶν καὶ ἀγρυπνῶν καὶ κηρύττων, καὶ πολλὰς ἁμαρτίας ἐπιστρέφον εἰς μετανοίαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, προγνωθεὶς τὸν θάνατόν τῳ ἑφῶ ἡμερῶν δώδεκα. Καὶ πᾶσι δὲ σημειώσαι, ὅτι περὶ τῆς γραφῆς ἐδῶ παρὰ τοῖς Μιναίοις, ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξαριὸν τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρι Πατερικίῳ Πρίσκι. Ταῦτα γὰρ γράφονται κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τῷ Μαΐῳ. Δίδω δὲ εἰδῆσι εἰς τὰς ἀναγνώσας, ὅτι αἱ ἐρωτησθέντες Ἀναστασίας τῷ Συναίτῳ, αἱ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Κυβαρᾶ τῷ Κοινοβίου τῷ Διονυσίου περιεχόμενα εἶναι πολὺ πλησιώτερα ἀπὸ τὰς ἐκδομένους, καὶ ἔστι ποτὲ δύρεθν νὰ τὰς μετασυστάσῃ, ὡς καμὴ τρόπον νὰ βάλῃ ἐκεῖνας εἰς χεῖρας τῶν. Εἰσὶ δὲ αὐτὰ πόνημα ἐχθρῶν τῶν παλαιότερων Ἀναστασιῶν, ἀλλὰ τῶν νεωτέρων, καὶ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημειωσὴν τῷ Συναξαρίῳ Ἀναστασίας τῷ Συναίτῳ, κατὰ τὴν κα. Ἀποκρίσις.

Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μένωνος τῆ Θαυματουργῆ.

„ Ὑπνοῖ τι μικρὸν ἀρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,

Μέμωνων.

„ Τὴν εἰς ἀπαυτὴν τῆ Θεῶ Μέμωνων μένων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μέμωνων, ἀποταξάμενος τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Θεῶ, δικαίως καὶ εὐαρέσως διεπέρασε τὴν ζωὴν τῆ με ὑπακοῆν καὶ ὑποπαγὴν, διὰ τῆτο ἔγινε καὶ Ἠγέμενος Μοναχῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπόκτησε πραότητα καὶ ἀγάπην, διὰ τῆτο ἔγινε καὶ Θαυματουργός. Ὁθεν μίαν φοράν ἔπεσον ἀκρίδες εἰς τὰ χωράφια τῆ Μοναστηρίου, ὁ δὲ Ἅγιος ἐξελθὼν ἔξω τῆ Μοναστηρίου καὶ ποιήσας εὐχὴν, τὰς ἐδίωξεν ὅλας, ὡσάν νὰ ἦτον πῦρ, καὶ τὰς ἐπνίξεν εἰς τὸν ποταμὸν. Οὗτος ἀνέβλυσε καὶ νερὸν διὰ προσευχῆς τῆ εἰς τόπον ἀνυδρον, τὸ ὁποῖον ἕως τῆς σήμερον ἀναβρῦει εἰς δόξαν Χριστοῦ. Οὗτος ἐφάνη μίαν φοράν εἰς μερικὸς ναύτας, ὅπῃ ἐν καιρῷ φερτένας τὸν ἐπικαλέσθησαν καὶ ἐζήτην τὴν βοήθειάν τῆ. Φανείς δὲ εἰς αὐτῆς, ἐκυβέρνα τὸ καράβι, καὶ ἐπροθυμοποιεῖ τῆς ναύτας, ὅθεν εἰς ὀλίγην ὥραν ἀβλαβεῖς αὐτῆς εἰς τὸν λιμένα διέσωσε. Με τοιαῦτα Θαυμάσια διαπεράσας ὁ αἰοδιμος τὴν ζωὴν τῆ, ἐχάριζε σωτηρίαν εἰς ἐκείνους ὅπῃ τὸν ἐπικαλέντο. Εὐαρέσθησας λοιπὸν τῷ Θεῷ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, φέρων μαζὶ τῆ τῆς ἀρετῆς τὸν πλῆτον καὶ τὰ ἐφόδια.

* Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Αὐξίβιος ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

* „ Ὅντως χορῶ δίδωσι τῶν σεσωσμένων,

* Αὐξίβιος.

„ Αὐξήσιν Αὐξίβιος ἐκσὰς τῆ βίῆ.

Τῆς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστὸ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμῶς.

***

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου. (1)

Εἰς τὸν Ἰάσωνα.

„ Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρασ,

Ἰάσων.

„ Ἄλλ' εὔρεν ἄλλην μὴ πέρασ κερτημένην.

Εἰς τὸν Σωσιπάτρον.

„ Θανόντι δόξα σῆ προσώπῃ δεικνύεις,

Σωσιπάτροσ.

„ Σῶ Σωσιπάτρῳ τῆ Θεῶ Λόγῃ Πάτερ.

„ Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη Ἰάσων ἀπεβίσατο γαίης.

Ἀπὸ τῆς δῶς πέτῆς Ἀποστόλου, ὁ μὲν Ἰάσων, ἐκατάγετο ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ταρσοῦ, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐπιάσθη κυνήγιον εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ὁ δὲ Σωσιπάτροσ, ἐκατάγετο ἀπὸ τῆ Ἀχαΐαν, ἥτοι τὴν Λιβαδίαν, καὶ ἐδέχθη τὴν πίσιν τῆ Χριστοῦ ὕσερον ἀπὸ τῶν Ἰάσωνα. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ οἱ δῶς μαθηταὶ τῆ Ἀποστόλου Παύλου, περὶ τῶν ὁποῖων αὐτὸς γράφει ἐν τῆ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ „ Ἀσπάζονται ὑμῶς Ἰάσων καὶ Σωσιπάτροσ οἱ συγγενεῖς μου. (Ῥωμ. ις. 21.) καὶ ὁ μὲν Ἰάσων, ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς ἐδικῆς τῆ πατρίδος, ἥτοι τῆς Ταρσοῦ. (2) ὁ δὲ Σωσιπάτροσ ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆ Ἰουκίας. Οὗτοι λοιπὸν ποιμάναντες τὰς

Ἐκ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Σωσιπάτροσ ἰσραήλιστα καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τῆ Νοεμβρίου, μετὰ Ὀλυμπά, Ῥοδίωσ, Ἐράσσ, καὶ Κεάρτῳ.

(2) Μερκοὶ λέγουν, ὅτι ὁ Ἰάσων ἕσας τῶν ὁποῖων ὀνομαζομεθα ὁ Παῦλος συγγενῆ, ἀναὶ ἐκάνοσ ὁ ἴδιος, ὅπῃ ὑπε-

δέχθη τῶν Παῦλον ἐν τῆ Θεσσαλονικῇ, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπάρχαζαν τῶν ὄχλων καὶ τῆς πολιτείας, οἱ τινεσ λαβόντεσ ἱκανὰ χρέματα παρὰ τῆ Ἰάσωνοσ, ἀπέλυσαν τῶν Παῦλον καὶ τῶν Σίλων, ὡσ ἀναφέρουσι τῶσ αἱ Πράξεισ, κεφ. ις.

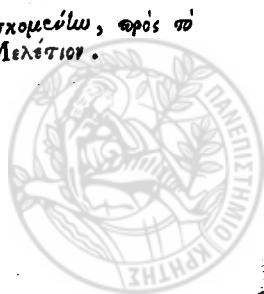
Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν χώραν τῶν Κυρναίων (1) ἔκτισαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῷ Ἁγίῳ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, καὶ ἐκεῖ λειτουργῆντες εἰς τὸν Θεόν, πολλὰς ἀπίστους ἐτράβιζαν εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ. Ἐπειδὴ δὲ ἐδιαβάλλθησαν εἰς τὸν Βασιλέα Κερκυλλῖνον, διὰ τὸτο ἐβάλλθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκοντο κλεισμένοι ἐπὶ ἀρχηγοὶ τῶν κλεπτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἰσι ταῦτα. Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυσιανός, Ἰανναάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος, καὶ Μαμμῖνος. Τέτρες λοιπὸν διδάξαντες οἱ Ἀπόστολοι μὲ τὰ λόγια των, καὶ πληροφορήσαντες μὲ τὰ θαυμάσια ὅπως ἐποίησαν, τὲς ἔφερον εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν, καὶ πρόβατα αὐτὲς ἀντὶ λύκων ἐποίησαν. Οἱ ὅποιοι μετὰ ταῦτα ἐβάλλθησαν μέσα εἰς καζάνια πυρωμένα, γεμάτα ἀπὸ πύσας καὶ λάδι καὶ κηρὶ καὶ τιάφι, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες, ἔλαβον τὲς Στεφάνου τῆς ἀθλήσεως. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ, ἐπειδὴ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, διὰ τὸτο ἔκοφαν τὴν ἀρισερὰν τῆ χειρα καὶ τὲς δύο τῆ πόδας. Ἐπειτα ἔκοφαν αὐτὲ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐπικαλυμένον τὸ τῷ Χριστῷ ὄνομα.

Ἐκβαλὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὲς Ἁγίους Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, ἔδωκεν αὐτὲς εἰς τὸν Ἐπαρχὸν Καρπιανὸν διὰ νὰ τὲς τιμωρήσῃ. Οὗτος λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐρώτησε τὲς Ἀποστόλους εἰάν ἀρνῶνται τὸν Χριστὸν, καὶ εἶδεν αὐτὲς ἀμεταθέτως, τότε τὲς ἔδесе καὶ τὲς ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Βλέψασα δὲ αὐτὲς ἔτζι δεμένους ὡς καταδίκους, Κερκύρα ἢ τῷ Βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθῆσα ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν ταῦτα πάσχουσιν, ἐκήρυξε τὸν ἑαυτὸν τῆς Χριστιανῆν. Ὁθεν ἐκδυθεῖσα τὰ σολίδια ὅπως ἔφορει, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὲς πτωχὲς. Τὸτο δὲ μαθὼν ὁ πατήρ τῆς, παρεκίνησεν αὐτὴν διὰ νὰ μεταβληθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐδυνήθη, τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, εἶτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς ἕνα Αἰθίοπα διὰ νὰ τὴν φθεῖρῃ. Ὁ δὲ Αἰθίοψ, εὐθύς ὅπως μόνον ἔγγιξεν εἰς τὴν πόρταν τῆς φυλακῆς, διεσπαράχθη ἀπὸ ἕνα θηρίου. Ἡ δὲ Ἁγία Κερκύρα τὸτο μαθῆσα, ἰάτρευσεν αὐτὸν, εἶτα μὲ τὰς διδασκαλίας τῆς τὸν ἔκαμε σρατιῶτην Αἰθίοψ τῷ Χριστῷ καὶ Χριστιανόν. Ὁθεν μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησεν ὁ Αἰθίοψ, „Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Τὸτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, δεινῶς αὐτὸν ἐβασάνισε, καὶ ἔτζι παρέδωκεν ὁ αἰόδιμος τὴν ψυχὴν τῆ εἰς χεῖρας Θεῶ.

Οἱ δὲ σρατιῶται ἔφερον ξύλα πολλὰ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἄναψαν πυρκαϊάν διὰ νὰ κατακαύσων τὴν Ἁγίαν Κερκύραν. Τέτρες δὲ γενομένης, ἔμειπεν ἀβλαβὴς ἢ Ἁγία. Ὁθεν ἐτράβιξε πολλὰς εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίσιν. Διὰ τὸτο ἐκρέμασαν αὐτὴν εἰς ξύλον, καὶ ὑποκάτω ἐκάπνισαν αὐτὴν μὲ καπνὸν πυγιγρόν. Ἐπειτα τὴν ἐσαΐτευσαν, καὶ τόσον τὴν ἐκαταπλήγωσαν, ὥστε ὅπως, ἐκ τῶν πόνων παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεῶ. Μετὰ ταῦτα, ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Κερκυλλῖνος. καὶ ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ κατέφυγον εἰς ἕνα μικρὸν νησακί, ὅπως ἦτον ἐκεῖ κοντὰ, διὰ τὸτο ἐμβῆκεν εἰς καΐκιον ὁ ἴδιος Βασιλεὺς διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ νὰ τὲς τιμωρήσῃ. Ὁταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τῷ πελάγους, κατεποντίσθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ὡς ὁ πάλαι Φαραώ. Καὶ ὁ μὲν τῷ Κυρίου κατέλαος, ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν ὕμνος καὶ εὐχαριστηρίας. ὁ δὲ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος ἐλευθερωθέντος ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐδίδασκον ἀνεμποδίστως τὸν λόγον τῷ Θεῶ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς ἄλλος, καὶ ἔμαθε τὰ περὶ τῶν Ἀγίων, ἐπρόσαξε νὰ φέρων εἰς αὐτὸν μίαν βέτην: ἦγεν μίαν παραβέταν σιδηρᾶν, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν νὰ βάλων πύσας καὶ ρετζίνην καὶ κηρὶ, καὶ νὰ τὰ βράσων δυνατὰ, ἔπειτα ἔβαλον μέσα εἰς αὐτὴν τὲς Ἁγίους. Ἀλλ' οἱ μὲν Ἁγιοὶ ἀφλεκτοὶ διεφυλάχθησαν, οἱ δὲ ἄπιστοι, ἄλλοι μὲν, ἐκάπνισαν, ἄλλοι δὲ, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁ δὲ Βασι-

σι-

(1) Ὁ μὲν χειρόγραφος Συναξαριστὴς ἔστω γραφῆ, ὁ δὲ πάλαι Μπάρκαν τὴν ἐν τῇ Βαρβαθία Διεσκομείω, πρὸς τὸν ἀστυνομητὸν γραφῆ Κερκυραίων. Ἐστὶ δὲ ἢ Κυρλιῶν κατὰ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸν Μελέτιον.

σιλεύς δέσας μίαν πέτραν ἀπὸ τὸν λαμόντες μετενοεῖ κ' Ἐρνων ἔλεγεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρης βοήθει μοι κ' ἐλέησόν με. Τότε ὁ μακάριος Ἰάσων συνάξας ὄλους ἐκεῖνους ὅπως ἐπίστεισαν, πρὸς ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, παρόντος κ' τῷ Βασιλέως, κ' κατηχήσας αὐτὸς, τὸς ἐβάπτισεν ὄλους ὁμοῦ κ' τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὸς καὶ τῷ Υἱῷ κ' τῷ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπωνόμασε δὲ τὸν Βασιλέα Σεβασιανόν, μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀσθενήσας ὁ υἱὸς τῷ Βασιλέως, ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάσων προσευχηθεὶς, ἀνέστησεν αὐτόν. Πολλὰ δὲ κ' ἄλλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Ἅγιος, λόγος κ' μνήμης ἄξια. Κτίσας δὲ κ' Ἐκκλησίας ὡραίας μαζὶ μὲ τὸν Βασιλέα, κ' πάντα καλῶς κ' ὀσίως τελέσας, κ' αὐξήσας τὸ τῷ Χριστῷ ποίμνιον, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς γῆρας βαθύ, κ' μετέβηκεν ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι ἐπίτῃ Μάρτυρες οἱ πρῶτον λησαί, οἱ διὰ τῷ Ἁγίῳ Ἰάσωνος πιεθεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λέβητι πιάσης καχλαζέσης βληθέντες, τελειῶνται.

» Λησαί μαθόντες τὴν Ἐδέμ Λησῆ λάχος,

» Πιάση λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγω.

Σαπφίνος.
Ἰακίνοχος.
Φαυστιανός.
Ταννάριος.
Μαροσίος.
Εὐφράσιος.
Μαιμίνος.

Κερκύρα.

Ἡ Ἁγία Κερκύρα ἡ θυγάτηρ Κερκυλλίνης τῷ Βασιλέως βέλεσι κατατρωθεῖσα τελειῶται.

» Βελῶν Βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐσιγμένη,

» Ἐν σιγμάτων ἔλαμψεν ὡς ἐν μαργάρων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πυρὶ τελειῶται.

» Ἐκ σῆ τὸ πῦρ ὅποιον ἐκ σμήξει ῥύπον,

» Εὐρίζον Εὐσέβιε Χριστῷ χρυσίου.

Εὐσέβιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ζήνων κ' Βιτάλιος πυρὶ τελειῶνται.

» Μὴ δειλιάσης Βιτάλιε πρὸς φλόγα,

» Ἠγήσομαι γὰρ κ' προσειέλθω Ζήνων.

Ζήνων.

Βιτάλιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέων πυρὶ τελειῶται.

» Θεοῖς λατρεύειν μὴ θέλων Ἑλληνίοις,

» Καθεῖλε καυθεὶς πίσιν Ἑλλήνων Νέων. (1)

Νέων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων Πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Λ'. Μνήμη τῷ Ἁγίῳ ἐνδόξῳ Ἀποστόλῳ Ἰακώβῳ ἀδελφῷ Ἰωάννης τῷ Θεολόγῳ. (2)

» Ὡς ἀμνὸς Ἰακώβος ἀχθεὶς ἔσφαγη,

Ἰακώβος.

» Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τὸς λόγους.

» Κτεῖνε μάχαιρα φόνοιο Ἰακώβου τριακοσῆ.

Οὗτος ἦτον υἱὸς μὲν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννης τῷ Θεολόγῳ, ὁ ὁποῖος ὑπερα ἀπὸ τὰ κάλεσμα Ἀνδρέου κ' Πέτρου, ἐπροσκαλέσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κύριον εἰς μαθητείαν, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἰωάννην. Ὁθεν ἔτοι εὐθύς ἀφήσαντες τὸν πατέρα κ' τὸ πλοῖόν αὐτοῦ, κ' ἀπλῶς, ὄλα ὅσα εἶχον, ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ. Τόσον δὲ πολλὰ ἠγάπησεν αὐτὸς ὁ Δεσπότης Χριστός,

(1) Σημειώται, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς πετυχημένοις Μινωαῖς ἡ Μνήμη κ' τὸ Σωσιπάτριον τῷ Εὐσέβει κ' Οἰνοφύρῳ σῶν Ἀποστόλων. Ἰακῶβος γὰρ γράφοντα κατὰ τὸν ἑβραϊκὸν τῷ Σιταμβεῖ.

(2) Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἰακώβων, Ἰβήρων.

ἐγκώμιον πλέκει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, ἐν ἀρχῇ, Ἐπιπύου μὲν ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀληθινῆς Θεολογίας πηγὴ (σφαιρεῖται ἐν τῷ Δαυρῷ, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τῷ Διονυσίῳ, κ' ἐκ τῆς τριτῆς Πανηγυρικῆς αἰῆς Ἱερᾶς Μοῦσῆς τῷ Βαστοκυδίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

σός, ὡς ὅπῃ, εἰς μὲν τὸν ἕνα ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννην, ἔδωκε τὸ ζῆθος τε, διὰ τὰ ἀνακλιθῆ ἑπάνω εἰς αὐτό. Εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἀδελφὸν, τῆτον διπλαθὴ τὸν Θεῖον Ἰάκωβον, ἔδωκε τὴν τιμὴν ταύτην, τὸ νὰ πῆ τὸ ποτήριον τῆ θανάτου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπιεν: ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντισφῶως τόσον πολλὰ ἠγάπησαν τὸν Κύριον, καὶ τόσον ζῆλον ἔδειξαν δι' αὐτὸν οἱ μακάριοι, ὡς ὅπῃ, ἠθέλησαν νὰ κατεβάσῃ φωτῖαν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ νὰ κατακαύσῃ τὰς Σαμαρείτας, διὰ τὴν δὲν ἐπίστασαι, ἐδὲ ἐδέχθησαν αὐτόν. (Λουκ. 9. 54.) καὶ ἴσως τῆτο ἠθέλων κάμειν, ἀνίσως ὁ Χριστὸς ἢ αὐτοαγαθότης, δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὴς ἀπὸ τῆτο. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἰτία, ὁ Κύριος ἔπερνε πάντοτε μαζί τε μὲ ἑξαιρετον τρόπον, καὶ εἰς τὰς προσευχὰς, καὶ εἰς τὰς ἄλλας οἰκονομίας τε, τέτης τὰς δύο Ἀποστόλων, ὁμῶ καὶ τὸν Καρυφαῖον Πέτρον, μυσαγωγῶν καὶ ἀποκαλύπτων εἰς αὐτὴς τὰ ὑψηλότερα καὶ μυσιώτερα δόγματα. Τῆτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον μὴ ὑποφέρων ὁ Ἡρώδης (ὁ Ἀγρίππας διπλαθὴ ὁ τῆ Ἀριστοβούλου υἱός, τῆ ὁποῖου Θεῖος ἦτον ὁ Ἡρώδης, ὁ θανατάσας τὸν Πρόδρομον) νὰ βλέπῃ παρρησιαζόμενον, καὶ διδάσκοντα τὸ Εὐαγγέλιον, ὕψερα ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα τῆ Χριστοῦ, ἔβαλε χερί καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν μὲ μάχαιραν (ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μ.δ.) καὶ ἔπε μετὰ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ἔσειλε τῆτον εἰς τὸν Χριστὸν δεύτερον Μάρτυρα, καθὼς περὶ τῆτος γράφει τὸ δωδέκατον Κεφάλαιον τῶν Πράξεων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ Ποιητὴς τῶν Κανόνων ἐν εἰρήνῃ τελειῖται.

» Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ὠδαῖς κάτω,

Κλήμης.

» Ἀπῆλθε τέρψων ὥσπερ οἶμαι καὶ νόας. (1)

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει κατὰ γαστέρα μέσση πληγεῖς τελειῖται.

» Μάξιμος εὐρών τὴν ξί συλλαβὴν μέσος,

Μάξιμος.

» Τὸ γαστρός ἡμῖν μνηθεῖ μέσον ξίφος. (2)

Ἡ εὐρεσις τῶν Λειψάνων τῆ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς. (3)

» Χρὴ μὴ δὲ νεκρὸν λανθάνειν Βασιλέα,

Βασιλέως
Λειψάνων
εὐρεσις.

» Βασιλέως θνήξαντα τῆ ζῶντος χάριν.

Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου Ἐπισκόπου Εὐροίας.

* » Τίς μὴ Δονάτου δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις,

Δονάτος.

» Ὅν περ τὰ ἔργα πανταχῶς ἐδόξασαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Δονάτος ἦτον Ἐπίσκοπος εἰς πόλιν καλεσμένην Εὐροίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται κατὰ τὴν παλαιὰν Ἠπειρὸν, τῆς ὁποίας Μητρόπολις εἶναι τὰ Ἰωάννινα, κατὰ τὰς χρόνας Θεοδοσίου τῆ μεγάλου, ἐν ἔτει τ π ε'. ἔχει δὲ χωρίον ἢ πόλιν τῆς Εὐροίας, ἀνομαζόμενον Σωρεῖα (4) εἰς τὸ ὁποῖον χωρίον εὐρίσκετο μία βρύσις νερῶ, καὶ ὅσοι ἠθέλων πίον ἀπὸ αὐτὴν, ἀπέθνησκον μὲ πικρὸν θάνατον. Τῆτο δὲ μαθὼν ὁ ἀγιώτατος ἔτος Δονάτος, ἐπῆγεν εἰς τὴν βρύσιν μαζί μὲ τὰς Ἱερεῖς καὶ κληρικὸς τε, καὶ εὐθύς ὅπῃ ἔφθασεν ἐκεῖ, ἔγινε μία

(1) Τῆτος τῆ Κλήμηντος διδασκόντου μερικοὶ Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ εἰς τινὰς Ἁγίους.

(2) Ὁ Συγγραφεὺς τῆ διείχῃ τῆσιν κύρ Χριστοφόρος ὁ Πατριάρχης, παίζει εἰδῶ καὶ λέγει, ὅτι καθὼς εἰς τὸ ὄνομα Μάξιμος, ἡ ξί συλλαβὴ ἀρῆσκειται εἰς τὸ μέσον: διπλαθὴ ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο συλλαβὰς τῆς μᾶ καὶ τῆς μῶς: ἐτῆ ἡ συλλαβὴ αὐτὴ φανερῶνται ἀνηχησασθῶς τῆ ξίφος, ὅπῃ ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον τῆς κοιλίας τῆ, καθάτι καὶ τῆ ξίφος ἀρχίζει ἀπὸ τῆ ξί συλλαβῆ.

(3) Ἡ Μνήμη καὶ τῆ Σωαζάριον τῆ Ἁγίᾳ τῆτος Βασιλέως γράφεται κατὰ τὴν ἰκονομῶ ἐκτῆ τῆ παρόντος Μηνός.

(4) Μερικοὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ Σωρεῖα ἔστιν, τὸ νῦν λεγόμενον Σῦλι τὸ πολυδρῦλλον γεγόμενον διὰ τὰς ἀνδρειωμένους πολέμους καὶ νίκας, ὅπῃ ἔλαμαν κατὰ διαφόρους καιροὺς οἱ οἰκιστὰς τῆ, εἰ καὶ ὕστερον ἐλευθέρως ἀπελευσθήσαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐκεῖ νὰ ἀρῆσκειται κερκισμένον κατὰ τῆ Λειψάνων τῆ Ἁγίᾳ τῆτος Δονάτου.

μία βροντή, κ' μετά τὴν βροντὴν, εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν πηγὴν ἕνας θανατηφόρος δράκων, ὁ ὁποῖος πλησιάσας κοντὰ εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδοκίμαζε νὰ περιπλέξῃ μὲ τὴν ἑράν τε τὴν πόδας τῆ γαιδάρε, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαβαλίκευεν ὁ μακάριος. Ὁ δὲ Ἅγιος γυρίσας κ' ἰδὼν τὸν δράκοντα, ἐπῆρε τὸ σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκτύπα τὸν γαῖδαρον, κ' τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν τῆ δράκοντος, κ' μὲ τῆτο μόνον ἔκαμε τὸν δράκοντα νὰ λάβῃ πληγὴν θανατηφόρον. Ὁθεν ἐκεῖνος παρευθὺς πεσὼν ἐνεκρώθη. ὦ τῆς τῆ Θεῆ μεγαλειότητος κ' ἀφάτης φιλανθρωπίας! ὅτι εἰς τὴς εὐαρεσθύντας αὐτῷ Ἅγίως, συνεργεῖ νὰ κάμνῃν τοιαῦτα ἔργα θαυμασὰ καὶ παράδοξα! Τότε λοιπὸν συμμαζώξαντες ξύλα οἱ τῆ θαύματος τέττε θεαταὶ Χριστιανοὶ, ἀναψαν φωτίαν, κ' κατέκαυσαν τὸ θηρίον. κἀνένας ὁμῶς δὲν ἐτόλμα ὑπὸ τῆ φόβῃ νὰ πῆν ἀπὸ τὴν βρύσιν ἐκείνην νερόν. Ὁθεν ὁ Ἅγιος ποιήσας εὐχὴν, εὐλόγησε τὴν πηγὴν, κ' πρῶτος αὐτὸς πῖων ἀπὸ τὸ νερόν, εἶπε κ' εἰς τὴς ἄλλας κ' ἔπιον χωρὶς φόβον. πῖόντες δὲ κ' χορτάσαντες, ἐγύρισαν ἀβλαβεῖς εἰς τὰ ἴδια. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ Μέγας, ἐκάλεσεν ὅλους τὴς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρισκομένους Ἐπισκόπους, κ' ἀφ' οὗ ἐσυνάχθησαν, ἐρώτα, ποῖος ἀπὸ αὐτῶν εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Δουάτος, ὁ διὰ τῆ σχοινίῃ θανατώσας τὸν δράκοντα, ὅστις διὰ προσευχῆς τε εὐγαλε νερόν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν βροχὴν ἐκατέβασεν. Οἱ δὲ Ἐπίσκοποι ἔδειξαν τὸν Ἅγιον λέγοντες, οὗτος εἶναι, ὦ Βασιλεῦ. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐχαρέτισεν αὐτὸν, κ' τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν Βασιλίαν. πεσόντες δὲ κ' οἱ δύο, ἐπίασαν τὴς πόδας τε, παρακαλῶντες αὐτὸν κ' λέγοντες, δὲλε τῆ Θεῆ, παρακινήσε κ' κάμε εἰς ἡμᾶς ἔλεος, ἐπειδὴ καὶ ἔχομεν μίαν θυγατέρα μονογενῆ, ἡ ὁποία ἐνοχλεῖται ἀπὸ Δαιμόνιον, διὰ τὸ ὁποῖον μεγάλως λυτῆμεθα κ' κατὰ τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα.

Ἀνίσως λοιπὸν ἰατρεύσης αὐτὴν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς προικὸς τῆς. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἄς φανερωθῇ ἡ κόρη διὰ νὰ τὴν ἰδῶ, οἱ δὲ ἔμβασαν τὸν Ἅγιον εἰς αὐτὴν. Ὁθεν ἐπιτιμηθεὶς ὁ Δαίμων ὑπὸ τῆ μακαρίας, εὐθὺς ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν κόρην. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐτοίμαζε διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνα ὅπῃ ὑπεσχέθη. Ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἐδέχθη αὐτὰ, ἀλλὰ βλέπων τὴν γνώμην αὐτῶν ἀγαθὴν, ἐζήτησε νὰ τῆ δοθῇ ἕνας τόπος κοντὰ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τε, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐπειθήδειος διὰ νὰ κτισθῇ εἰς αὐτὸν Ἐκκλησία, Ὀμφάλιος καλέμενος. Ὁθεν ὁ Βασιλεὺς ἐχάρισε τὸν τόπον ἐκεῖνον εἰς τὸν Ἅγιον μὲ ἔγγραφον πρὸς αἶμα. Οὗτος ὁ Ἅγιος Δουάτος ἀνέστησε κ' νεκρὸν, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζετο ἀπὸ ἕνα δανεισὴν εἰς τὸ νὰ ἐνταφιασθῇ, ἀνίσως δὲν πληρώσῃ τὰ δάνεια ἄσπρα ὅπῃ τῆ ἐχρεώσῃ. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ νεκρὸς ἐσυνωμίλησε μὲ τὸν δανεισὴν διὰ τὸ ζητῆμενου χρέος, κ' ἀφ' ἧ ἐσχίσθη ἡ ὁμολογία τῆ χρέος, τότε πάλιν τὸν ἐπρόσαξεν ὁ Ἅγιος νὰ κοιμηθῇ, ἕως ὅπῃ νὰ γένη ἡ κδικὴ Ἀνάσασις ὅλων τῶν νεκρῶν. Ὁταν δὲ ὁ Ἅγιος εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο ἀνομβρία, κ' ὁ Οὐρανὸς ἐφαίνετο καθαρὸς κ' ἀνέφαλος. Ὁθεν παρεκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον λέγων: τίμιε Πάτερ, ἡ Πόλις ὄλη βαρέως μὲ ἐνοχλεῖ, φωνάζουσα μεγάλως κ' βεβαιοῦσα, ὅτι ἔλαβες χάριν καὶ δύναμιν παρὰ Θεῆ νὰ καταβιβάζῃς βροχὴν ἐκ τῆ Οὐρανῆ. πλήρωσον λοιπὸν, παρακαλῶσε, κ' ταύτην τὴν αἵτησίν με. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐγαίνωντας ἔξω τῆς Πόλεως, ἐπροσευχῆθη, κ' πῖση πολλὴ βροχὴ ἐγένετο ἔσω κ' ἔξω τῆς Πόλεως, κ' εἰς τὰ τριγύρω χωρία, ὡς ὅπῃ ἡ βροχὴ ἐκεῖνη σχεδὸν δὲν ἐδιάφερον ἀπὸ τὴν βροχὴν τῆ κατακλυσμῆ. Ἐφρόντιζε δὲ ὁ Βασιλεὺς, πῶς ὁ Ἅγιος ἔξω εὐρισκόμενος ἀκόλυθον ἦτον τὰ ἐβράχη ἀπὸ τὴν πολλὴν βροχὴν, κ' μάλισα διὰ τί εἶχεν ἕνα κ' μόνον φέρεμα. Μετὰ ὀλίγον ὁμῶς ἐλθὼν μέσα εἰς τὴν Πόλιν καὶ εἰς τὰ Βασιλεία, ὦ τῆ θαύματος! εὐρέθη ὁ θαυμάσιος χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπάνω τε εἰδὲ παραμικρὰν νοτίδα νερῆ. Ὁθεν ἐθαυμάζετο παρὰ πάντων διὰ τὰ τοιαῦτα θαυμάσια. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔχαυρε κ' εὐφραίνετο εἰς τὰ λόγια τῆ Ἁγίῃ. εἶπε δὲ εἰς αὐτὸν χρυσάφι ἀρεπὴν διὰ νὰ αἰκοδομήσῃ Ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλα τινὰ κειμήλια, ἀρ-

μόδια διὰ καλλωπισμὸν τῆς οἰκοδομηθησομένης Ἐκκλησίας, τὸν ἀπέσειλεν εἰς τὰ ἴδια. Πηγαίνωντας δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταυ καὶ κτίσας τὸν Ναὸν, ἐτοίμασε καὶ τὸν τάφον ταυ, καὶ ἔτι ἀφ' οὗ ἐφθάσεν εἰς γῆρας βαθεύ, ἐκοιμήθη ὁ αἰόδιμος καὶ ἀπήλθε πρὸς Κύριον.

* Ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Ἀργυρῆ ἢ κατὰ τὸ ἔτος αψκε'. ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα καὶ βασανισθεῖσα, ἐν τῇ φυλακῇ πελειῖται. (1)

* ,, Ἡ Ἀργυρῆ δὲ τοῖς φυλακῆς βασάνοις,

* Ἀργυρῆ.

,, Ὑπὲρ τὸ ἀργύριον ἡμᾶς φαιδρύνει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

,, Ἀπρίλλιος Μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
,, Θεῷ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων ἄγει.

ἈΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ἈΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Ἀ Ν Τ Ι Π Α.

Οἱ βεβλόμενοι ἐν εορτάζειν τὴν Μνήμην τῆς Ἁγίας, φαλλέτωσαν πρῶτον τὰ ἐν τῶν Μηναιῶν Τροπάρια, ποιῶντες αὐτὰ Δ'. εἶτα φαλλέτωσαν καὶ τὰ παρόντα.

* Ἦχος Δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεῶντων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμετε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε. ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, Ἀντίπας ὁ ἐνδοξος, Ἱεράρχης τῆς Χριστοῦ, καὶ πιστὸς ἐν τοῖς Μάρτυσι, παραθέμενος, ὡς κοινὴν εὐωχίαν ἀριστίας, ταῖς αὐτῆς καὶ τῆς ἀγῶνας, καὶ ἰαμάτων ταῖς χάριτας.
Δίς.

Καὶ τῷ θρόνῳ διάδοχος, καὶ τῷ τρόπῳ συμμετοχος, Ἀποστόλων γέγονας Ἱερώτατε. καὶ ἀθλητὴς ἐνομοτάτης, Χριστοῦ πανσεβάσμιε, καὶ ποιμὴν ἀληθινὸς, τῆς Περγάμου καὶ πρέεδρος. ὅθεν ἀπαντες, κατὰ χρέος πελαγμέν σου τὴν μνήμην, τὸν Σωτῆρα εὐφημῶντες, τὸν σὲ ἀξίως δοξάζοντες.

Τῷ αὐτῷ σου πνεύματι, Ἱεράρχα σεβάσμιε, Μακαρίων πνεύματα συναγάλλονται. ἡμεῖς δὲ χάριν ἰάσεων, τῶν σῶν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὁδόντων ἀλγεινῆς, ἀσθενείας λυτρώμενοι, ταῖς πρεσβείαις σου, ψυχικῶς ἀγαλλόμεθα Ἀντίπα, καὶ τὴν μνήμην σου τὴν θεῖαν, περιχαρῶς εορτάζομεν.

Δόξα, * Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς ἔαρ νοπτόν, τῷ εὐαγγελίῳ ἔαρκ συνεξέλαμψε, τῷ Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἢ σε-

βάσ-

βάσμιος πανήγυρις. Δεῦτε ἐν φιλέοργοι, ἐκ λογικῶν λειμῶνων, ἀνθι ποικίλα δρεφάμενοι, στέφανον ἠδύπνοον αὐτῷ προσοίσωμεν λέγοντες. χαίροις ὁ τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἔργοις ἀναφανείς Ἰσαπόσολος, καὶ τῷ ἐπισηπιδίς Ἰωάννης λαμπρότατον ἀπεικόνισμα. χαίροις ὁ μαρτυρηθεὶς παρὰ Χριστοῦ, Μάρτυς πιστός τε καὶ γνήσιος. χαίροις ὁ τῆς Περγάμης φωστήρ, τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ κλέος, καὶ τῆς οἰκουμενῆς ἀπάσης πρεσβευτῆς δρασιμώτατος. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ παριστάμενος τῆς Ἁγίας Τριάδος, αἴτησαι πρεσβείαις σε, ὀδόντων ἀφορήτη ὀδύνης λυτρωσθαι ἡμᾶς, τὰς ἐκ πόθεν εὐφημῶντας τὴν μνήμην σε.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Ἀναγνώσματα τὸ „ Μνήμη δικαίης μετ' ἐγκωμίων, τὸ „ Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσῃ. καὶ τὸ „ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι. Εἰ τὴν λιτὴν ἤχος Α'.

Αγάλλε ἐν Κυρίῳ πόλις ἢ τῆς Περγάμης. ἀπόδυσαι τὸν πενθήρη σάκκον, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιζώσαι. εἰ γὰρ καὶ θρόνος τῷ Σατανᾷ, γεγένησθαι πρότερον κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ τὸ σκότος εἰσέτι φέρεις τῆς ἀσεβείας. ἀλλ' ἰδὲ καὶ πολιῶχον πλετεῖς θαυμαστὸν, Ἀντίπαυ τὸν λαμπρὸν Ἱεράρχην καὶ Μάρτυρα, ἀντίπαλον τῆς ἀσεβείας, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον. ἰατρὸν ἀδάπανον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων δριμείας ὀδύνης. καὶ αἰεὶ πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ ἐλεειθῆναι τὰς ψυχὰς, τῶν ἐν πίσει τελευτῶν αὐτῷ τὴν πανήγυριν.

Ἦχος Β'.

Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, τὴν πελεσιεργὸν τοπρὶν κληρωσάμενος δύναμιν, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε, ψήφοις τῷ πρώτῳ Ἱεράρχῃ Χριστῷ, καὶ χειρῶν ἐπιθέσει τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐν ὑλαίοις συμβόλοις, ἀνθρωποπρεπῶς αὐτῷ ἐπὶ γῆς ἱερέργησας. νῦν δὲ τῆς ὕλης λυθεὶς, τῆς Οὐρανίης Ἱεραρχίας, τὴν ὑπερκόσμιον ἐνέργειαν εἰληφας, ἐν πρώτῃ μετσίᾳ τῆς γνώσεως, δι' ἀκραιφνῆς καὶ αὐλῆ νοός, Ἀγγελοπρεπῶς λειτουργῶν τῷ τελετάρχῃ Ἰησοῦ. ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Η τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παντοδύναμος χάρις, εὐρῆσα τὴν Ἱεράν σε ψυχὴν, Ἱεράρχα Ἀντίπα, πρὸς ἔλεον τῶν ἀδελφῶν, καὶ συμπάθειαν ῥέψασαν, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων δαφιλή σοι ἐχαρίσατο. ἵνα καὶ τὸν ἔλεον τοῖς δεομένοις, ἀφθονώτερον ἐπιδείξῃς. δι' ἧς πάθῃ ποικίλα θεραπεύεις ἐνάσσοτε, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων ὀδύνης, ἀπαλλάττετε τὰς πάσχοντας, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος Δ'.

Εγκαθάρας σε τὸν νοῦν πάσης ὑλικῆς προσπάθειας, Ἀντίπα Θεσπέσιε. τὴν δὲ ψυχὴν ἠδύπαθείας, καὶ τὸ σῶμα τῆς ἐμπαθείας, κατοικητήριον γέγονας τῷ ἀκένωτῳ μύρῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐν γῆ κενωθέντος δι' ἀγαθότητα, καὶ τὸν Κόσμον εὐωδιάσαντος. ἔθεν καὶ μετὰ θάνατον, μύρα βλύζειν κατηξιώθης, ἐκ τῷ ἱερῷ καὶ Ἁγίῳ Λειψάνῳ σε. σύμβολον δὲ τῷτο καὶ τεκμήριον ἐναργέστατον, τῆς ἀκραιφνῆς ἀγνεύσεως καὶ παρθενίας ὑπάρχει. ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν καταξιώσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σε.

Καὶ νῦν, Ἐκ πανταίων κινδύνων. Εἰς τὸν σίχον σιχηρὰ Προσόμοια,

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστῷ, ὁ τῆς Περγάμης, φαινότατος πρόεδρος. ἢ σὴλη Θεοδοσίας, δι-
δασκα-

δασκαλίας πηγὴ, νεκταρῶδες νᾶμα ἢ προχέουσα. ποιμὴν Θεοπρόβλητε, ὁ σκηνώσας τὸ ποίμνιον, εἰς τόπον χλόης, πρακτικῆς καὶ εἰς ὕδατα, Θείας γνώσεως, διαθρέψας αἰοίδιμε. Αἴτησαι ἔκτε- νέσερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δω- ρηθῆναι, τοῖς ἐν πίσει ἐκτελεῖσι τὴν Θείαν μνήμην σου.

Στίχ. Στόμα δικαίως μελετήσῃ σοφίαν.

Χαίροις ὁ πιστὸς Μάρτυς Χριστῆ, τῆς συμπαθείας, ὁ κενὸς ὁ ἀένναος. ἐλέως ἄφθονον ρεῖ- θρον. τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τὸ περπυρὸν καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα. ἰάσεων πέλαγος, πλημμυρῆν τοῖς προσρέχουσι, σεπτῶ Ναῶ σου. Ἀποσόλων ὁ σύγχρονος, καὶ ἐφάμιλλος, γεγονὼς ἱερώτατε. Αἴτη- σαι ἔκτενέσερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίσει ἐκτελεῖσι τὴν Θείαν μνήμην σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ μυρορροῦς Χριστῆ, μύρα εὐώδη, ὁ ἐκβλύζων σῆς κόνεως, καὶ τέτοις πᾶσαν μυρί- ζων, τὴν Ἐκκλησίαν Θεῶ, ῥοαῖς πανευόμοις τῶν χαρίτων σου, δυσώδη παθήματα, τῶν ὀδόν- των ἰώμενος, καὶ θεραπεύων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν ἐκ πόθου σοι, προσρεχόντων καὶ πίσεως. μύρισον ἐν τοῖς μύροις σου, ἡμᾶς τὰς τιμῶνάς σε, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις, καὶ δυσω- δίαν ἀπέλασον, κακίας ἀπάσης, ἀρετῶν δὲ εὐωδίας ἅπαντας πλήρωσον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πᾶντες, πνευματικὴν χορείαν ζησάμενοι, Ἀντίπαν τὸν Θεομαρτύρητον μακαρίσωμεν. τὴν πλήρη φρονήσεως πολιάν. τὸν πιστὸν Μάρτυρα τῷ Χριστῆ. τὸν πύργον τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς ἐν Περγάμῳ Ἐκκλησίας τὸν φαεινότατον ἀστέρα. ἕως γὰρ Ἀποστολικοῖς ἡγλαῖσ- μένος χαρίσμασι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδεδυμένος τῷ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν ἀκα- θάρτων πνευμάτων τὸ κράτος ἐκτίσατο, καὶ ταῦτα πόρρω τῆς Περγάμης ἐδίωξεν. ἀποικτανθεῖς δὲ διὰ Κύριον, χάριν ἐξαίρετον εἴληψε, τὰς ἀλγηδόνας ἰατρεύειν τῶν ὀδόντων, τῶν μετὰ πίσεως ἐπικαλεσμένων αὐτὸν, καὶ τελέντων ἐκ πόθου, τὴν ἱερὰν αὐτῷ ἄθλησιν.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι. Ἀπολυτίκιον Ἦχος Α'. Τῆς ἐρήμης πολίτης.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον, καὶ Μαρτύρων τὸν σύναθλον, τὸν πανευκλεῆ Ἱεράρχην καὶ Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμῶμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιζον καὶ μέγαν ἰατρὸν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου καὶ πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ. Δόξα τῷ σὲ σε- φανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργῶντι διὰ σὲ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα ἕτερον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἰσαπόστολον Χριστῆ Ἱεράρχην, καὶ ἀθλητὴν παναληθῆ τῷ Σωτῆρος, καὶ ἰατρὸν πανάρισον τῶν νόσων ἐν ὡδαῖς, ἅπαντες τιμῶμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες. πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, τῆς ὀδόντων ὀδύνης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε αἰεὶ, ὡς εὐεργέτην Ἀντίπα γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἥλιος λαμπρὸς, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου σοφὴ, Ἱεράρχα Ἀντίπα, ἐπέλαμψεν τοῖς πέρασι, καὶ πιστῶν κατεφώτισε, τὴν διάνοιαν, ταῖς τῶν θουμάτων ἀκτῖσι. καὶ κατηύφρανε, τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ πόθου, καρδίας αἰοίδιμε.

Δόξα

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκέστες ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, Παρθενίαν κὶ τόκον. Θεόν τε κὶ τὸν ἄνθρωπον, πίσιν τε κὶ πισεύσαν, τοῖς φρικώδεσι, τέτοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἐνώσον, τῇ τῷ Υἱῷ σε ἀγάπῃ, κὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β. Στιχολογίαν κάθισμ: Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θαυμασὸν ὡς ἀληθῶς, κλέος σοι Μάρτυς προξενεῖ, ὃν ἐξεῖπε περὶ σῆ, Λόγος Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς, ἀνακρυπτόν σε Μάρτυρα σεφηφόρον, βασιάσαντα αὐτῷ Θεῖον ὄνομα, ὁ θρόνος Σατανᾶ ὅπως ἴσατο. καὶ δι' αὐτὸν σερρῶς ἀποκτανθέντα, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε. ὅθεν σε πάντες, ἀνευφημῶμεν, ἱεροῖς μελωδήμασιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοὴν, περιλαμβάνοντα χερσὶ; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τῷ μυστηρίῳ σε. Πανάληθές ἐστι τῷ ἄνθρωπῳ, κὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος κὶ βάθος μῆκος κὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας με. νικᾷ γὰρ τῷτο, ἔννοιαν πᾶσαν, πῶν βροτῶν κὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμ: Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εξ εἰώας ἔλαμψας, Μάρτυς Ἀντίπα, κὶ τὴν Κτίσιν ἅπασαν, καταφωτίζεις νοητῶς, βολαῖς πῶν Θεῶν θαυμάτων σε, κὶ ἰαμάτων ταῖς χάρισιν ἔνδοξε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Επληρώθην πάθεισιν, ἰάτρευσόν με. ἐν κακοῖς ἀπόλλυμαι, σῶσόν με Μήτηρ τῷ Θεῷ, ἡ τὴν Σωτήρα κυήσασα, κὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανύμνητε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τῷ δ'. Ἦχος. Προκείμενον, Ἐὐδοκίαν με λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἐὐδοκίαν με λαλήσει σοφίαν. Οἱ ἱερεῖς σε Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην. Εὐαγγέλιον ζῆτε τὸ τῷ Χρυσοστόμῳ. ὁ Ν.

Δόξα, ταῖς τῷ ἱεράρχῃ. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησάν με ὁ Θεός, Ἦχος. πλ.β'.

Ιερομάρτυς Ἀντίπα, σὺ κοινωνὸς ἐπὶ γῆς τῶν παθιμάτων τοῦ Χριστοῦ, χρηματίσας τὸ πρότερον, εἰκότως κὶ τῆς δόξης νῦν ἐν Οὐρανοῖς, αὐτῷ συμμετόχος γέγονας, καὶ τῇ ἀρχιφώτῳ Θεότητι τῇ ἐν Τριάδι γνωριζομένῃ, ἀμέσως παρίστασαι. διό σου δεόμεθα, κοινωνὸς τῆς σῆς δόξης, κὶ ἡμᾶς γενέσθαι ἀξίωσον, τῆς ἐκ πόθου πελεντας, τὴν ἐτήσιον μνήμην σε.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην κὶ κλεινὸν Μεγαλομάρτυρα. τὸν πολιέχον τῆς Περγάμης τὸν πανάρισον. καὶ ἐχθρῷ κοινοῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν ἐν ἄσμασιν, ὡς τῆς πάσχοντος ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κράζοντες. χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Ἄλλο. Ἐτερον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θεῖαν χάριν εἴληψας, παρὰ Χριστοῦ ἱεράρχα, θεραπεύειν ἅπασαν, τὴν τῶν ὀδόντων ὀδύνην. ὅθεν μοι, τῷ σῷ οἰκέτῃ ταύτης μετὰδος, πάσχοντι, καὶ πενιπτότι ταῖς ἀλγηδόσιν. ἔγα κράζω σεσωσμένος. χαίροις Ἀντίπα, πισῶν ἀγαλλίαμα. Ὁ Οἶκος.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ διαρῆν ἰδίᾳ ἐκάσῳ καθὼς βέλεται τὰ ἑαυτοῦ χαρίσματα. ὡσπερ

• Τόμ. Β' • • •

Ἄρτεμιώ τὴν χάριν τῆς ἰάσεως, τῆς κήλης πῶν διδύμων ἐχαρίσατο. καὶ Χαραλάμπει τῆς ἀσθενείας τῆς λοιμῆς. Μοδέσω δὲ, τὴν πῶν ζώων φυλακὴν ἐπρυτάνευσε. καὶ Τρύφωνι τὴν πῶν κήπων. καὶ Στυλιανῶ τὴν πῶν παιδῶν. Οὕτω καὶ σοὶ, τὴν Θεραπείαν τῆς ἀφορήτου πῶν ὀδόντων ὀδύνης ἐχαρίσατο, Ἀντίπα Θεομαρτύριτε. ὅθεν οἱ πάσχοντες, τὸ σὸν μόνον ἐπικαλέμενο ὄνομα, σωτῆρα καὶ ἰατρὸν τῆς ὀδονταλγίας εὐρίσκουσιν ὁξύν τε καὶ ἄμισθον. καὶ διὰ τῆτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἤλιος μέχρι δυσμῶν, περιβόητος ἐγένετο τοῖς θαύμασι, καὶ τῆς πῶν πιζῶν γλώσσης ἡδὺ ὑπάρχεις ἐντρυφήμα, ὕμνοις καὶ ὠδαῖς γεραιρόντων τὴν μνήμην σε, καὶ πόθῳ ἀνακραζόντων σοι. χαίροις Ἀντίπα πιζῶν ἀγαλλίαμα.

Ἐξαποσειλάριον, Γυναικες ἀνετίσθητε.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Κύριος, Ἀντίπα Ἱερομάρτυς, κήρην τὸ σῶμά σου δείξας, μύρσι εὐώδεις ἐνδοξε. ὅπερ βλύζον ἀένναον, πάθη ψυχῆς καὶ σώματος, πῶν ἀδισάκτω καρδία, σοὶ προσρεχόντων ἰάται. Θεοτοκίον.

Μαρία ὁ χρυσόπλοκος, τῆς Θεότητος θάλαμος. εὐγένεια βροτῶν γένεσις, ἡ κοσμήσασα Κόσμου, τὴν ἀκοσμίαν κόσμησον, τῆς ψυχῆς μετὰ τὸ ἄκοσμον, τῆς ἐκ πόθου καὶ πίστεως, κοσμήσεως ἐν εὐκόσμοις, ὕμνολογίας Παρθένε.

Εἰς τὰς Αἴνας ἰσῶμεν Στίχ: δ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

Τῆ Ἱεράρχε Ἀντίπα, δεῦτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ Ναῷ τῷ θείῳ, καὶ αὐτῆ τὴν Εἰκόνα, τὴν πάνσεπτον σὺν φόβῳ, καὶ χαρμονῇ, προσκυνησώμεν ἅπαντες, καθεμετεύοντες τῆτον πάσης ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης ἡμᾶς ρύσθαι.

Θυσίαν πρότερον μάκαρ τῷ Παντοκράτορι, τὴν μουσικὴν προσάγων ὡσπερ θύτης Κυρίου, ὕσερον θυσίαν καὶ λογικὴν, ὀλοκαύτωμα Ἄγιε, σαυτὸν προσήγαγες τέτω δια πύρρος, ὡσπερ Μάρτυς ἐνομώτατος.

Πλυσίαν χάριν τρισμάκαρ, Ἀντίπα εἴληψας, παρὰ Χριστοῦ τὰς νόσους, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἰᾶσθαι καὶ ἐξόχως, τὰ ἀλγεινὰ, πῶν ὀδόντων παθήματα. διὸ Θεράπευσον Ἄγιε καὶ ἡμᾶς, τὰς κατ' ἄμφω δεινῶς πάσχοντας.

Τοῖς Ἀποστόλοις συνήφθης, ὡς Ἰσαπόστολος. τοῖς Μάρτυσιν ὡς Μάρτυς, Ἱεράρχαις τε πάσι, Ἀντίπα Θεοφόρε, ὡς εὐκλεῆς, Ἱεράρχης καὶ ἑνθεος. καὶ τὸν Χριστὸν ἱκετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου εὐφημούντων σε,

Δόξα, Ἦχος πλ.α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν εὐφραυνόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τῆ Ἱεράρχε Χριστοῦ. Ἱερεῖς καὶ Ἀρχόντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν πῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρήζουσιν ἐκχέοντα ποταμῶν, ὕμνοις καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημείτωσαν, οἱ πένητες τὸν βοηθόν. οἱ δαιμονιῶντες τὸν ρύσιν. οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτῆρα. οἱ νοσῶντες τὸν ἰατρὸν. οἱ ὀδονταλγῶντες τὴν Θεραπείαν. οἱ πλημμελεῦντες τὸν Θερόν πρέσβιν. οἱ ὀδοιπόροι τὸν συνοδίτην. οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν. Ἀντίπα Ἰσαπόστολε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ ρῦσαι κολάσεως ταῖς ἱεσείαις σε.

Καὶ νῦν, Μακαρίζομέν σε. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῆς Κανόνος τῆ Ἄγιε Ὡδῆ γ. καὶ δ. Ἀπόστολον ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Ἀδελφοὶ ἐνὶ ἐκείνῳ ἡμῶν. Εὐαγγέλιον ζῆτει Φεβρουαρίου. ἰα'. τῆ Ἄγιε Βλασίας.

Μ Ε Γ Α Λ Υ Ν Α Ρ Ι Α .

Ἐχει τὸ σὸν πνεῦμα ὁ Οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον, ἐν Περγάμῳ τῇ Θαυμασίῃ, πόλει κατετέθη, βλύζον ἄφθονα μῦρα, καὶ θαύματα πηγάζον, Ἀντίπα μέγιστε.

Ὁ Περγάμης πρόεδρος καὶ φερρός, καὶ τῆς εὐσεβείας, Θεορρήμων ὑψηλῆς, ὁ τῶν Ἀποστόλων ὁμόχρονος καὶ σύμπνης, τιμάσθω μοι Ἀντίπας ὁ ἱερόαθλος.

Τὸν ἐν χαλκεργίᾳ Ἀθλητὴν, πυρῶδει βληθέντα, δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὀδοντοσώστην Ἀντίπαν τὸν Περγάμου, ποιμένα πόδῳ πάντες ἀνευφημῆσωμεν.

Ἐχόντες εἰκόνα σε τὴν σεπτὴν, Ἀντίπα τρισμάκαρ, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πάσι τοῖς κινδύνοις, καὶ πόνου τῶν ὀδόντων ἀπολυτρέμεθα.

Ε Τ Ξ Η Ἰ Κ Ε Τ Η Ρ Ι Ο Σ (Ι)

Π Ρ Ο Σ Τ Ο Ν Ἀ Γ Ι Ο Ν Τ Ρ Υ Φ Ω Ν Α ,

ἘΑΝ ΣΤΜΒΗ ΒΛΑΨΤΕΣΘΑΙ ΤΑ ΧΩΡΑΪΑ ΚΑΙ ΚΗΨΟΥΣ ΚΑΙ ἈΜΠΕΛΩΝΑΣ

ἸΠΟ ἘΡΠΕΤΩΝ ΚΑΙ ἈΚΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΖΩΪΦΙΩΝ.

Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἡ διοριζομένη ἐν τῷ Εὐχολογίῳ, καὶ λεγέσθω ὑπὸ τῆς ἱερέως ἡ ἐκεῖ γεγραμμένη Εὐχή. Εἶτα λεγέσθω ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἅγιον Τρύφωνα Δέησις αὕτη, μετὰ εὐλαβείας πίσεώς τε καὶ κατανύξεως.

Πανένδοξε Μάρτυς τῆς Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τῆς ἐπερανίης Βασιλείης Τρύφων παμμακάριστε, τῆς ἀκράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος ὁ γενναῖος πῶν Χριστὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμολογήσας, καὶ διὰ τῆτο νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῆς αἰδίου ἀπολαύων μακαριότητος, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ Θεῷ τῆς τρισπλῆς Θεότητος παριστάμενος. Σὲ τῇ μαρτυρικῇ μεγαλειότητι προσρέχομεν μετὰ Θεόν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δελοῖσθε καὶ ἰκετεύομεν τὴν συμπαθεσάτην καὶ χρισομίμπτον σε φιλανθρωπίαν, ἵνα, σπλαγχνισθεῖς ἐφ' ἡμᾶς τὲς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστάσει, ἀποδιώξης μακρὰν τῶν Χωραφίων, καὶ Κήπων, καὶ Ἀμπελώνων ἡμῶν, πάντα τὰ ἔρπετα, καὶ ἀκρίδας, καὶ κάμπας, καὶ πολυειδῆ ζωύφια καὶ θηρία, τὰ βλάπτοντα τὲς καρπὲς, καὶ φύλλα, καὶ ρίζας τῶν δένδρων, καὶ πάντων τῶν λαχάνων τε καὶ γεννημάτων καὶ ὀσπρίων ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἐξάρετον καὶ ἰδιωτέραν εἴληψας τὴν χάριν ταύτην πολυάθλε, παρὰ τῆς Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐ μόνον πρῶτον ἐπὶ ζῶν, διὰ τὴν θεάρεσον πολιτείαν σε, ἀλλὰ πολλῶ μάλλον νῦν μετὰ θάνατον, διὰ τὴν μαρτυρικὴν καὶ δι' αἵματος τέλας, ὁ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας καὶ πίσεως ὑπέμεινας.

Ναί

(1) Ἡ Εὐχή αὕτη ἐτέθη ἐν ταῦτα, καὶ ἐχί ἐν τῷ τέλει τῆς Φάρμακῆς καθὼς γράφεται ἐν τῇ β' υποσημείωσι τῇ πρώτῃ Φάρμακῆς.

Ναὶ ὁμολογῶμεν, ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ταύταις ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῇ τῷ Θεῷ ὀργῇ ὑπεπέσαμεν, ἀλλὰ σὺ γενναῖε Ἀθλητὰ, εἰ μόνον θελήσης τῇ μαρτυρικῇ σε παρρησίᾳ χρῆσασθαι, πιστεύομεν ὅτι ῥαδίως κατασβέσεις τὴν καθ' ἡμῶν ἐξαφθεῖσαν ταύτην τῷ Θεῷ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυμίαν ἡμῶν, εἰς εὐθυμίαν μεταποιήσεις. Ὁθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκ ἔχομεν παρρησίαν σῆναι ἐνώπιον τῆς ἀθλοφορικῆς σε δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἰκεσίαν ποιήσασθαι: διὰ τοῦτο μεσίτην ἀντὶ ἡμῶν σοὶ προβαλλόμεθα, αὐτὸ σε τὸ αἷμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχεας πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα, ἅπερ ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῷ ἀθλητικωτάτῳ σε σώματι.

Ἐπίδε ποίνην, εὐσπλαγχνικώτατε Μάρτυς, ἐπ' αὐτὰ, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὡμολόγησας, καὶ τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου ἔλαβες Στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν οἰκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεσώσεως ἀνάγκης τῶν ἐρπετῶν καὶ ἀκρίδων καὶ θηρίων καὶ πολειδῶν ζωῶν, τῶν λυμαινομένων τοὺς καρπὸς τῶν Χωραφίων καὶ Ἀμπελώνων καὶ Κήπων ἡμῶν, ἀπολύτρωσαι ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῷ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδοθῆναι ἀφανισμῷ, ἡμεῖς τε, καὶ πᾶσα ἡ ὑπαρξὶς ἡμῶν, ἐὰν μὴ οἱ οἰκτιρμοὶ σε ταχέως ἡμᾶς προκαταλάβωσιν ἵνα διὰ τῆς σῆς ὀξείας προσασίας, τῷ ἐπικειμένου κινδύνῳ ἐπαλλαγέντες, ἀκαταπαύσως καὶ χρεωστικῶς τὸ σὸν μεγαλύνωμεν ὄνομα, σωτῆρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεοῦ σὲ ἐπιγραφόμενοι· καὶ διὰ σοῦ δοξάζωμεν τὸν κοινὸν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐν γῆ καὶ Οὐρανῷ σὲ δοξάσαντα. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. (Ὅρα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Φευρουαρίου, ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος Τρύφων.)

Εἶτα λεγέσθω ἡ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος Εὐχή, „Ὄντες μου ἐν Καμφάδου κώμῃ, καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι τέλους. Ἄς ἀναφέρεται δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου, Ἐπισκόπου Λαμφάκων· διὰ τί καὶ αὐτὸς ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ, καὶ διώκη μὲ μόνην τὴν προσαγὴν τε, καὶ θηρία ἐκεῖνα, ὅπερ κατατρώγῃσι τὰ χλοοφόρα λάχανα καὶ ὄρα εἰς τὸ Συναξάριόν του κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως ἄς ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην Μαΐου ἑορταζομένου, ὅς τις ἔλαβε χάριν καὶ διώκη τὰς ἀκρίδας, ὡς ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκεῖνου ὁράται.

Θεοῦ ἰσχυρῶς ἐν τοῖς ἀγγαῖς ὑποάρχει
 κληρῖκα Μαρίνου τοῦ Αρχιεπισκόπου
 ἐν χώρῳ Στυπασσίου.

Π Ι Ν Α Ξ

ΚΑΤΑ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΥΤΩ ΤΟΜΩ
ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΩΝ.

Α

- Ἄγαθῶν τῶν Οὐρανίων διὰ τὴν ἐρήσιν, ποῖος ἐκλαίει πάντοτε. εἰς τὴν ὑπόσ. Φύλ. 145
- Ἄγγελος τίνας Ἁγίους ἔλυσεν καὶ ἐποίησεν ὑγιᾶς 159
- Τίς ἔλεγεν ὑποκριτικῶς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος Θεῶ. 164
- Ἄγγελοι ποῖαν δὲν ἄφησαν νὰ ἐκδύσκην. 176
- Ποῖον ἐφύλαττον, καὶ δὲν ἄφιναν νὰ τὸν ἐγγίσκην. 181
- Ποῖος ἔλυσαν καὶ ἐχόρτασαν πειρασμένους. 183
- Ἄγγελος ἐτύφλωσε τὰς διαφθείρειν μέλλοντας τῷ Ἰηλιανῷ. 184
- Δι' Ἀγγέλων πρέπει νὰ σέλωμεν τὰ ζητήματά μας εἰς τὸν Θεόν. εἰς τὴν ὑπόσ. 209
- Ἄγγελος εἰς ποῖος ἔφερε τροφῷ. 231 καὶ 274
- Ἄγγελοι ἠξέδραν τῷ ἐνανθρώπησιν τῶ Κυρίου, τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς ἠγνόων. εἰς τὴν ὑπόσ. 237
- Ἄγιοι πολλοὶ ἀποβάλλοντες τῷ βαρύτητα τοῦ σώματος, ἀρπάζοντο καὶ ἐν σιγῇ ἐδιάβαινον διασημάτα πάμπολλα. εἰς τὴν δ'. ὑπόσ. 205
- Τὸ μετὰ τῷ ἀάσασιν ἀξίωμα, ἀπὸ ἐδῶ ἔλαβον. αὐτόθι. 261
- Ἄγιοι προῦπαντοσι πὺς τιμῶντας αὐτὰς μετ' ἐγκώμια. 40
- Ἄδειανός τί ἦτον. 301
- Ἄθω ὄρος ὑπὸ τίνος φυλάττεται. εἰς τὴν ὑπόσ. 8
- Αἰλεῖμ τί θέλει νὰ εἰπῇ. εἰς τὴν ὑπόσ. 155
- Αἰρετικοὶ πρέπει μετ' Βασιλικῷ προσαγῶ νὰ διώκωνται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅπῃ ἔχον. 313
- Ἀειδᾶς ποῖοι Ἄγιοι ἔλαβον χάριν νὰ διώκην ἀπὸ τὰ χωράφια. 97. 213. καὶ 180
- Ἀμαρτίαν του τίς ὁμολογήσας εἰς τὸν Κεῖτην, ἔλαβε παρ' αὐτῶ τὴν παρά τῶν πολιτικῶν νόμων παιδείαν. 150
- Ἀμυγδαλίαν τίς ἐκοφε, διὰ νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ τὸν ἴσκιόν της. 243
- Ἀναὶ ὁ Προφήτης τί ἐπροφήτῶσε. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 203
- Ἀναργύρων θαύματα τίς σιωπῶντες. 298
- Ἀναστάσιοι δύο εἶναι, οἱ αὐτοὶ καὶ Σιναιταί, καὶ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοποι, καὶ Ἱερομάρτυρες. εἰς τὴν ὑπόσ. 312
- Αἱ τετυπωμέναι ἐρωταποκρίσεις τίνος ἐκ τῶν δύο εἶναι. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 312
- Πᾶ αὐταὶ δέρονται πλουσιώτεροι. 304
- Ἀνδρεῖς στρατιῶτες ποῖα εἶναι ἡ φυσιογνωμία. 222
- Ἀνδρόγωνα ποῖα ἐφύλαξαν Παρθένια. 149
- Ἀνθύπατος ποῖος εἶναι. 36
- Ἀντωνίου θαυμασὸς ἔπαινος ποῖος εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσ. 36
- Διατὶ ἐμεγαλύνθη τὸ ὄνομα τῷ Ἀντωνίου. 36
- Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἠγάπα αὐτόν. 36
- Ἀπὸ τῆς ἐορτῆς αὐτῆ ἀνεχώρων οἱ Πατέρες εἰς τὴν ἔρημον. αὐτόθι.
- Ἀπόστολοι οἱ μετὰ τὰς Δάδεκα, διατὶ λέγονται πάντες ἐβδομήκοντα. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 7
- Καὶ περισσότεροι εἶναι ἀπὸ τὰς ἐβδομήκοντα. αὐτόθι.
- Ἀπείλιος τί ὄνομα εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσ. 256
- Ἄργης Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον. 243
- Ἀρετὴν τῶν Ἀσκητῶν τίς ἐμεταχειρίζετο, κατοικῶν εἰς τῷ Πόλιν. 203
- Ἀρνησίχεισοι παιδύονται ἀπὸ τὸν Θεόν μετ' πολλὰ κακά. 272
- Ἀρνησίχεισος Μάρτυς. 285
- Ἄρως τίς ἐλάμβανε παρὰ Θεῶ Ἄγγελο ὅταν ἠσύχαζε. 12
- Οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκάθιστο μετὰ ἀδελφῶν. 12
- Ἄρτον τίς ἐκ ἐφαγῶν εἰς τελείοντα χρόνος. 24
- Ἀσκηταὶ καὶ ἄλλοι ἦτον σύγχρονοι τῷ Ἀντωνίῳ καὶ Παύλῳ τῷ Θεβαίῳ ἐν τῷ Σενῶ. εἰς τὴν ὑπόσ. 30

Β

- Βάκλα τί εἶναι. εἰς τῷ β'. ὑπόσ. 55
- Βαπτισθεῖς ὁ Χελσὸς διατὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἀπὸ τῶ ὕδατος. εἰς τὴν ὑπόσ. 14
- Ὀλίω τὸν φύσιν τῶν ὑδάτων ἠγίασεν. 14

Βάπτισμα ὁ Κύριος τὸ τῷ Ἰωάννου, διὰ ποίας αἰτίας ἔλαβε. εἰς τὴν ὑπόσημ. 14
 Τὸ τῷ Ἰωάννῃ εἰς μίαν καταδυσὴν ἐγένετο. 14
 Γέφυρα ἦν μεταξύ τῷ Ἰουδαϊκῷ καὶ τῷ ἡμετέρῳ. αὐτόφι.

Βάπτισμα τὸ ἡμέτερον χρεωσῶμεν νὰ φυλάττωμεν καθαρὸν. 15
 Τίς αὐτὸ διαπαῖξαι κελύσθῃς, ἐβαπτίσθη. 161

Βαρδολομαῖς Ἀποστόλος Ναὸν τὴν ἔπισημν, ἔχων μέρος τῷ Λεϊφάνη. 260
 Εἰς ποῖον ἐχώρισε τὸ νὰ σιωθῆτῃ δὲ κολως Τροπάεια. αὐτόφι.

Βαρύπτετα σώματος πολλοὶ ἄγιοι ἀπέβαλον. εἰς τὴν δ'. ὑπόσημ. 205

Βασιλεὺς τίς τίτος Λεϊφάνη ἐτήκωσεν εἰς τὴν ὠμοίαν. 211
 Τίς τίτος ἐσκέπαζε τὸ Λεϊφάνη μὲ τὴν χλαμύδα. 76

Βενεδικτινῶν τὴν εἰς εἷνα τύπον μένον, ὑπερον ἐμοιράσθη. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 212

Βενεδίκτος τί θέλει νὰ εἰπῇ. 212
 Πρῶτος ὁ Ὅσιος Βενεδίκτος ἔδειξε τὴν Μοναχικὴν ζωὴν ἐν τῇ δύσει. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 213
 Τὸ Κανόνα ἐξέδωκεν. αὐτόφι.

Βιβλίον ποῖος Προφήτης εἶχε, τὸ ὁποῖον πόρρα οὐχ' ἀρῆσκειται. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 20

Βιβλία τὰ περὶ ἔχοντα τῶν Μαρτύρων τὰ μαρτύρια, παρακινῶσι νὰ μαρτυρῇ τινάς. 56

Βιβλία Χριστιανῶν ποῖοι δευ' ἔδωκαν εἰς τὸ κατακαῖναι. 282

Βέλγαροι πολλοὶ Ἄρχιερεῖς καὶ Χριστιανῶς ἐθάρατῶσαν. 58

Βέστος τί εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσημ. 78

Γ

Γαβριήλ τί θέλει νὰ εἰπῇ. εἰς τὴν ὑπόσημ. 238

Γάειον τίς δευ' εἶχε διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀσκητικῶν κόπων. 45

Γεράσιμος Ὅσιος ἡπατήθη. εἰς τὴν ὑπόσημ. 183
 Πάλιν ἐδιωρθώθη. αὐτόφι.

Γέροντες ποῖοι ὄντες, ἐμεταχειρίζοντο τὰς τῶν νέων Ἀγῶνας. 150

Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυς ποῖους ἐποίησε Μάρτυρας διὰ τὰ μαρτυρία. 294. καὶ 297
 Εἰς ποῖον μαζί ἀρῆσκειτο πάμπαν, διδάσκων καὶ αὐτὸν παντοίως κρονομέμνος. 299
 Ποῖον ἐπῆρε μαζί τῷ, ὅταν ἔμελλε νὰ πελώθη. αὐτόφι.

Τὸ Ὄρος τῷ Ἀθῶ εἶναι ὄροφύλαξ. εἰς τὴν ὑπόσημ. 301

Τίνες ἐπίσταν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 297. 301. καὶ 305

Γεωργὸς ὁ τυραννικῶς ζημιῶν, καὶ πέρνων ἀπὸ αὐτῶν τοὺς καρπούς, πῶς παιδῶνεται. εἰς τὴν ὑπόσημ. 61

Γρηγόριος διατὶ λέγεται Διάλογος. εἰς τὴν ὑπόσημ. 209
 Μέγας ἐπανομάσθη. εἰς τὴν ὑπόσημ. 210
 Οὐδεὶς τῶν διαδόχων τῷ ἐγένετο ὁμοίος αὐτῷ. 210
 Ταπεινὸς ἦν. αὐτόφι.
 Πόσα Βιβλία συνέγραψεν, αὐτόφι.
 Τίς ταῦτα μετέφρασεν. αὐτόφι.

Γνωαῖκες αἱ πλῆυξαι μὲ ἀδιάντροπα σχήματα, πῶς παιδῶνται. 28

Γυνὴ ἀκάθαρτος, πόσον φαίνεται βρωμερὰ εἰς τὰς Ἀγίας. 52
 Ποία ἐφόρεσεν ἀνδρικά φορέματα, καὶ ἔμεινεν ἔγκλειστος. 201
 Ποῖαν ἐλύτρωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν βίαν ἀνδρός. 218

Γυνὴ ποία τὴν Σωμανίτιδα μιμουμένη, ἔγενεν αἰτία νὰ ἀνασηθῇ ὁ ὑός της. 296

Γνωαῖκες Ὅσιος ποῖος ἐφόρεν βρῆα σίδηρα. 165
 Μεγαλώτατα φορέματα φέρει νὰ ἔχεν, ὡς νὰ σκεπάζουν καὶ τὰς πόδας των. 165

Γνωαῖκα Μάρτυρα τίς ἐξήρασεν ἀπὸ τὸ πορνοάσιον. 265

Γνωαῖκές τινες ἀθλήτριαι, ποῖαν ᾠδὴν ἐφάλλον. 284

Δ

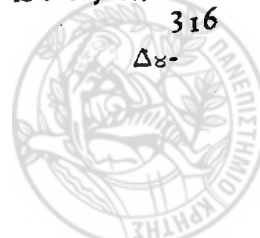
Δαιμόνων τὰ γὰματα δύο εἶναι, καὶ ποῖα. 43
Δαίμων πότε ἀρῆσκει χώραν καὶ ἐνεργεῖ. εἰς τὴν δ'. ὑπόσημ. 43
Δαίμονες ποῖον περῶζοντες, ἐξερρίζωσαν πεντακόσια δένδρα. 161
Δαίμονες ἀπὸ ποῖον ἐσέλιοντο εἰς τὸ νὰ γεωργῶν καὶ νὰ φυλάττην τὰς καρπύς. 185
 Ἐκλείσθησαν εἰς ἀγγεῖα πύλινα. αὐτόφι.
 Ἀπὸ ποῖον Ἄγιον ἐδιώκοντο. 275

Δαιμόνων τελῶνια διάφορα, ἐξεταζῶν τὴν ψυχὴν ὅταν ἀναβαίνῃ εἰς τὰ Οὐράνια. 312

Δάκρυα ποῖα Ὅσια ἔχουσιν, ὅσαις φοραῖς αἰμίλει. 175
 Καὶ τὴν χεῖρα φιλέσσει, ἐβρεχῶν αὐτὴν μὲ δάκρυα. αὐτόφι.
 Τίς ἐγὼνα ταῦτα. αὐτόφι.

Διάβολος εἰς τὰ μικρὰ νικῶν, ἢ νικώμενος, τὶ γίνεται. 61
 Καὶ τὰς μεγάλων Ὅσιων γελᾷ. 250
 Μετασχηματίζεται εἰς διαφόρων προσώπων σχήματα. αὐτόφι. 81

Διδάσκων πότε χρῆ. εἰς τὴν ὑπόσημ. 14
Δικαιοσύνη ποῖα ὀνομάζεται. 316
Δονάτος πῶς ἦν Ἐπίσκοπος. 316
 Ποῦ ἀρῆσκειται τὸ Λεϊφάνη. εἰς τὴν δ'. ὑπόσημ. 316

Δαλεῦτραί ποῖαι βλέπυσαι τὰς κυρίας αὐ-
τῶν, ἐμιμήθησαν τὴν ὀσιακὴν ζωὴν τῶν. 165
Δῆλος Θεὸς τίς εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσ. 81
Ἄπὸ τῆς δέλης τε ποῖος ἐμπαίξεται. 219
Δράκοντα ποῖαι ἐθανάτωσαν. 136. κ' 140
Δράκοντα ὄγδοῦντα πηχῶν εἰς τὸ μάκρος,
ποῖοι ἠφάνισαν. 233
Δράκων ἐξήκοντα πηχῶν ἀπὸ ποῖον ἐθα-
νατώθη. 252

Ε

Εβδομήκοντα Ἀπόστολοι διατὶ λέγονται
οἱ μετὰ τῆς δώδεκα, κ' ἐχὶ περιασό-
περοι. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 7
Εἰς τὴν ἀλληγοροῦνται. εἰς τὴν ὑπόσ. 8
Ἑβραῖοι ὀνομάζοντο μετ' ὀνόματα τῶν Ἑλ-
λῶν. εἰς τὴν ὑπόσ. 306
Ἐγκάμια εἰς τῆς Γεσαράκοντα. εἰς τὴν ὑπόσ. 198
Εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 300
Εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον. εἰς τὴν γ'. ὑπόσ. 2
Εἰς τὸν Γόρδιον. εἰς τὴν δ'. ὑπόσ. 6
Εἰς τὴν Παραμονὴν τῶν Φώτων. εἰς
τὴν ὑπόσ. 10
Εἰς τὰ Θεοφάνεια. εἰς τὴν ὑπόσ. 14
Εἰς τὰ Μεθέορτα τῶν Φώτων. εἰς τὴν ὑπόσ. 16
Εἰς τὸν Νύσσης Γρηγόριον. εἰς τὴν ὑπόσ. 23
Εἰς τὴν Ἄλυσιν τῆ Πέτρῃ. εἰς τὴν ὑπόσ. 34
Εἰς τὸν Ἀθανάσιον. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 39
Εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τῆ Λειψάνῃ τῆ Χρυ-
σοστόμου. εἰς τὴν ὑπόσ. 76
Εἰς τῆς τρεῖς Ἱεράρχας. εἰς τὴν ὑπόσ. 90
Εἰς τὴν Ἰταπιατὴν. εἰς τὴν ε'. ὑπόσ. 100
Εἰς τὸν Ἀντιοχείας Μελέτιον. εἰς τὴν ὑπόσ. 122
Εἰς τὸν Ἱερομάρτυρα Θεόδοτον. εἰς τὴν ὑπόσ. 178
Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν. εἰς τὴν δ'. ὑπόσ. 236
Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον. εἰς τὴν ὑπόσ. 306
Εἰς τὴν Βασιλέα Ἀμμοσείας. εἰς τὴν β'.
ὑπόσ. 308
Εἰς Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννη. εἰς
τὴν β'. ὑπόσ. 315
Εἰς τὸν Λεκαῖ τὸν ἐν τῷ Στειρίῳ. εἰς
τὴν β'. ὑπόσ. 111
Εἰς τὸν Θεόδωρον τὸν Τήρωνα. εἰς τὴν
ὑπόσ. 133
Εἰκὼν τίτος σωμαροσθεῖσα εἰς τὰ μέλη
τῆς ἱερῆς, ἀνέστησεν αὐτὴν. 296
Ἐκδίησιν δεῦρ' ἀρέπει νὰ κάμῃ τινας. 218
Ἐκκλησίας εὐδον ἀρέπει νὰ προσδύχῃ μετὰ
προτιμότερον, παρὰ εἰς ἄλλον τόπον. 175
Ἐλάφια εἰς ποῖον ἠκολούθησαν. 234
Ἐσάλλθησαν, κ' ἀνθρώπινως οὐα ἐλά-
λησε. αὐτόθι.
Ἐλενημοσύνη πλοσία ἰλαρὰ καὶ ἀνεπίδει-
κτος, ποῖον ἀνέβιβασεν εἰς τὴν θρόνον
τῆς Ρώμης. 209

Ἐλενημοσύνη τίς ἔδωκε τὰ ζωὰ ὅπῃ τῆ
ἔφερον τὸ νερόν. 217
Τίς ἔδωκε τὸ ἀργυρὸν σκουτέλι τῆς Μοῆς. 209
Ἐπτα ἀειθερὸς διατὶ παρθένος καλεῖται.
εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 226
Ἐργόχειρον τίς ἐπροσάχθη ὑπὸ Θεοῦ ἰὰ
δελφίη, καὶ παρ' ἄλλων νὰ μὴ λαμ-
βάνῃ τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. 12
Ἐρήμης εἰς τὰ βαθυτέρα ποῖος πρῶτος ἐπο-
χώρησεν. 32
Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τυχῆσαι τῆ
Μεγάλῃ Ἑβδομάδι, ἐκαταλύονται ὀψά-
ρια. εἰς τὴν β'. ὑπόσ. 237
Οὐ μετατίθεται αὐτῇ. αὐτόθι.
Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο. αὐτόθι.
Εὐαγγέλιον μικρὸν τίς μόνον εἶχε. εἰς τὴν
β'. ὑπόσ. 228
Εὐχὰς πάντων τῶν προσερχομένων, ποῖος
Ὅσιος ἐζήτει νὰ λαμβανῇ. εἰς τὴν
β'. ὑπόσ. 151
Εὐχή εἰς τὸν Ἅγιον Τρύφωνα. 323
Εὐωδία τίς εὐγανον ἀπὸ τῆς σάρκας τε
κατακαίόμενος. 199

Ζ

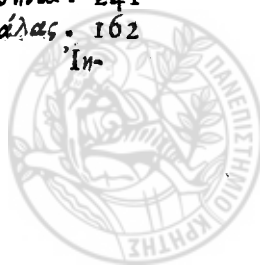
Ζῶων ἀλόγων ἀσθενείας ποῖος Ἅγιος ἰά-
τρειε. 137
Ζῶα ὅπῃ τῆ ἔφερον τὸ νερόν, ποῖος ἔδω-
κεν ἐλενημοσύνην. 217

Η

Ηλιον ποῖος ἔστησε. 142
Κύκλοι αὐτοῦ πόθεν ἄρχονται. εἰς
τὴν ὑπόσ. 173

Θ

Θανάτω ἄραν ἐνθυμέμετος, τίς κατεφρό-
νησε Βασιλείαν ἐπίγειον. 201
Θανάτου ἐν τῇ ἄρᾳ τίς ἐσιώπα. εἰς τὴν
ὑπόσ. 236
Θεοδόσιος ὁ μέγας θαῦμα ἐνήργησε.
Διὰ ποῖα πράγματα εὐτύχησεν. αὐτόθι.
Ἐγραψεν ἰδιοχείρως τὸ Ἅγιον Εὐαγ-
γέλιον. αὐτόθι.
Τὶ λόγον συχνάκις ἔλεγεν. αὐτόθι.
Θεόδωρος ὁ Τήρων διατὶ ὀνομάσθη φανε-
ρωτῆς. 261
Θεὸς ἐπίγειος σκέπων τὰ ἐλαττώματα ἁ-
περ ἔβλεπε, ποῖος ἐγένετο. εἰς τὴν δ'. ὑπόσ. 43
Θεορία τὰ τρώγονται τὰ λάχανα, ποῖος Ἅ-
γιος ἐδίωκε. 213
Θεορία ἐβλάπτουσι, τῆς μέλλοντας σωθῆναι. 241
Θλίψεις μικραὶ ὀλιγοσύνουσι τὰς μεγάλας. 162

I

- Ι**ησῆς ὄνομα πότε ἔλαβεν ὁ Κύριος.
 Αὐτὸ ἐκάλεσεν ὁ Γαβριὴλ, ὅταν εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον πρὸ τῆς Συλλήψεως. αὐτόφι. 2
- Ι**μάτιον τίνος ἐφύλαξεν ἐν τῷ πολέμῳ ἄτρωτον τὸν φορέοντα. 25
- Ι**ηλιανὸς ὁ Θεὸς τῆ παραβάτης Ἰηλιανῆ, τύραννος κατέστη κατὰ τῶν Χερσιανῶν. 180
 Κατὰ τίς καὶ κατὰ τῆ ἀνεψιῶς τίς ἐπροφήτευσεν.
- Ι**ωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν εἰς πόσους τίτλους ἐδιαίρεσε τὴς Κανόνας. εἰς τὴν ὑπόσημ. 146
 Τὸ Νομοκάνονον αὐτὸ πᾶς σάξεται. 146
- Ι**ωάννης τῆ Βαπτιστῆ τὴν χεῖρα τὴν δεξιάν τις ἐπῆρε. 15
- Τὸ θαῦμα ἐγένετο διὰ τῆ δακτύλου αὐτῆς. 16
 Ὑψόνετο αὐτὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τῆ Σταυρῆ. αὐτόφι. 16
- Πότε ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. 16
 Πότε ἐδήλωε εὐτυχίαν καὶ πότε δυσυχίαν. 16
 Πᾶς πῶρα εὐερίσκειται. εἰς τὴν ὑπόσημ. 16
- Ι**ωσήφ ὁ ὕμνογράφος πόθεν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ συνθέτῃ εὐκόλως Τροπάρια. 260
 Ποιήματα αὐτῆ. εἰς τὴν δ'. ὑπόσημ. 261
- Ι**ωσήφ ὁ Ἀεμαθαῖος ἐκατέβασε τὸ Σῶμα τῆ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, καὶ οὐχὶ οἱ στρατιῶται. εἰς τὴν ὑπόσημ. 79
- Ι**ωσήφ ὁ Μνήτωρ τίνος ἦτον ἀδελφός. εἰς τὴν ὑπόσημ. 309

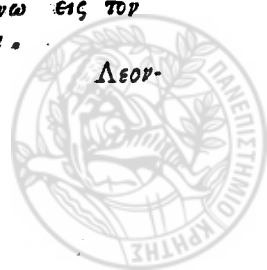
K

- Κ**αισάρειος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τῆ Θεο. λόγου ἐρωταποκρίσεις συνέγραψε. εἰς τὴν ὑπόσημ. 199
- Κ**ακὸν ζανικὸν εἶναι ποῦν ἄ λυπηρὸν, τὸ δὲ θεληματικὸν εἶναι κατώτερον. 162
- Κ**ανδήλας τῶν Ἀγίων λάδι, θαύματα ποιεῖ. 280
- Κ**αρφία τῆ Κυρίας καὶ τῶν ληστῶν εὐρεθόντα, τὴν διαφορὰν εἶχον. εἰς τὴν ὑπόσημ. 190
- Κ**αταλαλεῖν ἀδελφεῖ, χεῖρον τῆ φαγεῖν κρέας. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 277
- Κ**λειδίον σε ἀνοίγει τὴν θύραν, τὴν θέλει νὰ εἰπῇ. εἰς τὴν γ'. ὑπόσημ. 80
- Κ**λέπτων τις πᾶς εἰς τῆς πέντητας ἀργύρια, ποῖαν ὄργην λαμβάνει 42
- Κ**λεπτῶν ἄρχηγοὶ ἐπὶ, πιευσάντες μαρτυροῦσι. 314
- Κ**λήμης ὁ Ἀγκύρας εἰς πόσους Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας ἐμαρτύρησε, καὶ εἰς πόσους χρόνους, καὶ πόσα εἶδη βασάνων ὑπέμεινε. 59. καὶ 60

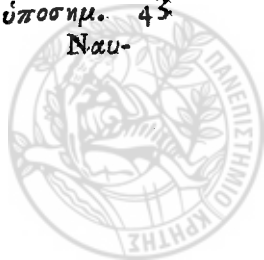
- Κ**οινωνίας Μυστηρίων ἀργοποιεῖν ἀποχή, κακὸν προξενεῖ. εἰς τὴν δ'. ὑπόσημ. 43
- Κ**έλασις διττή ἐστι, καθολικὴ καὶ μερικὴ. εἰς τὴν γ'. ὑπόσημ. 43
 Οἱ ἐν τῇ Κολάσει εὐρισκόμενοι, πότε ἐλαφρόνονται. 43
- Κ**όμης τὴν ἀξίωμα ἦτον. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 233
- Κ**ορίνθου Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον. 243
- Κ**οσμικοὶ περιπαίζονται ἀπὸ τὸν Κόσμον. 45
- Κ**ρήτη ποῖος Ἀγίος ἐβλάστησε. 11. καὶ 104
- Κ**εῖσις τῆ Θεοῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μετάνοιαν. 224
- Κ**εῖσπον διατὶ ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος. εἰς τὴν ὑπόσημ. 4
- Κ**εῖσις ἀδικὸς σωφρονίζεται. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 28
- Κ**ύριε ἐλέησον, τίς ἐλεγεν εἰς ὄλιον τὴν Ἀκολουθίαν ἱσάμενος. 22
- Κ**ύβος τὴν εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσημ. 305
- Κ**υρίου Ἀλεξανδρείας ἡ κυρία Μνήμη πότε εἶναι. εἰς τὴν ὑπόσημ. 39
- Κ**ωνσταντῖνος ὁ Μέγας πότε ἐβαπτίσθη, καὶ παρὰ τίνων. εἰς τὴν ὑπόσημ. 4
 Εἰς τὸν Ἰορδάνην ἠγάπα νὰ βαπτισθῇ. 4
 Οὐ βλάπτει τὴν αὐτὴν ἀγιότητα τὸ ἐν τῷ τέλει βαπτισθῆναι. αὐτόφι.
 Πρὸ τῆ βαπτισθῆναι ἐφρόνισε τὴν Φαῦσαν καὶ τὸν Κεῖσπον. αὐτόφι.
- Κ**ωνσταντῖνος ἐν τῷ τέλει ἐβαπτίσθη. αὐτόφι. Μετὰ θάνατον αὐτῆ Ἄγγελοι ἐφάλλον. 4
- Κ**ωνόπια ποῖος πολεμῖος δαγκάνοντα, τῆς ἔκαμαν νὰ φύγουν ἄπρακτοι. 29

Λ

- Λ**αίρας διατὶ τὰ μεγάλα Μοναστήρια ὀνομάζουσι. εἰς τὴν ὑπόσημ. 226
- Λ**ειτουργία Προηγιασμένη καὶ πρὸ τῆ Διαλόγου ἦτον. εἰς τὴν ὑπόσημ. 210
- Λ**εῖψανα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰενίας πᾶς ὀρίσκοντο. 146
- Λ**εῖψανον τίνος ἐσῆκωσεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τῆς ὤμων τῆ. 211
 Τίνος τὸ Λεῖψανον ἐσκέπαζεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀλεργίδα τῆ. 76
- Λ**εῖψανα Μαρτύρων τίνες εἶχον ἔργον νὰ μνησκον. 229
- Λ**εῖψανον τῆ Θεοδόχε Συμεῶν πᾶς εὐερίσκετο. εἰς τὴν ὑπόσημ. 102
- Λ**εῖψανον πῦ Προφήτου Ζαχαρίου πᾶς εὐερίσκετο. εἰς τὴν ὑπόσημ. 114
- Λ**ειψάνων Μαρτυρικῶν ἀναμέσον διαπερᾶν, ἰατροῦσαν προξενεῖ. 263
- Λ**εοντάρι εἰς ποῖον ὑπετάσαστο. 182
 Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆ ἐπάνω εἰς τὸν πάρον τῆ ἐξέπνυσε. αὐτόφι.

Λεοντάρια δύο εις ποῖον ἠκολούθησαν.	216	Μάρτυς ἐτύφλωσε τὸν δῶλον, ὅπῃ εἰζήτει να τὴν ἀτιμάσῃ.	179.
Λεοντάρι φέρεται ἢ πέριε ἐπιστολῶν.	218	Μαρτυρεῖ πόθος ἀνάπτει τὴν καρδίαν.	136
Λίαινα, τὴς μὲν κακῆς, θανατόνοι· τὴς δὲ μέλλοντας σωθῆναι, ἢ βλάπτει.	241	Μαρτύριον τῶν Χελσιανῶν τίς κατ' ὑπό- κεισιν μιμηθῆναι βεβηθεῖς, ἐμαρτύ- ρησε τῇ ἀληθείᾳ.	279
Λέοντος Πάπα ἐπιστολὴν πῶς ἐδέχθη ἡ Γε- τάρτη Σύνοδος.	135	Μαρτύρων μαρτύρια ἰσορισμῶς θεωρέμα- να, ποῖον ἐπαραλίησαν να μαρτυ- ρήσῃ.	56
Λίτρα πόσον εἶναι. εἰς τὴν β'. ὑποσημ.	43	Μαρτύρων Λείψανα, τίνας εἶχον ἔργον να πέριεν ἢ να μυρίζεν.	229
Λόγια ὅπῃ δεῦθ θέλει τινὰς, ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν τὰ ἀκεί. εἰς τὴν γ'. ὑποσημ.	80	Μετεώρε Μοῦνην τίς ἔκτισε.	295
		Μηνῶν πρῶτος ποῖος εἶναι.	173
		Μήτηρ φιλόθεος ποῖα λόγια ἔλεγε εἰς τὸν υἱὸν τῆς λειποθυμῆντα ἐν τῷ μαρ- τυρίῳ.	198
		Καὶ τί ἐποίησεν. αὐτόθι.	
	307	Μήτηρ ποῖα ἐπλήρωσε, διὰ να τελειώσεν μὲ σαυρὸν τὸν υἱὸν τῆς.	269
	6	Μιτυλήνης Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον.	269
		Ποῖαι κόραι ἀπὸ αὐτῶ ἐβλάστησαν.	266
	6	Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον, ποῖος ᾤ- δηγήθη εἰς τὴν τῶ Χεῖσθ Πίσιν.	184
		Καὶ ἐβαπτίσθη ἢ ἐκοινώνησε ἢ ἐβοη- θεῖτο. αὐτόθι.	
	1	Μοιχεία πῶς παιδεύεται.	312
	50	Μοναχὴ ἢ Καλογραῖα δὲν πρέπει να βλέ- πῃ πρόσωπόν τινος, ἔτε ἄλλος να βλέ- πῃ τὸ ἐδικόν τῆς.	175
	135	Μοναχοὶ πρέπει να ἐργοχειρῶν καὶ ἀργοὶ να μὴ εἶναι.	12
	306	Ἐκ τῶ ἐργοχειρῶν πρέπει να δίδεν ἢ εἰς τῶ ἄλλῶς τὰ πρὸς τὴν χρείαν.	12
		Μακάριοι εἶναι ὡς περιπατοῦντες τὸν Κόσμον.	45
		Μοναχὸς ὑποκειτῆς, ποῖαν τιμωρίαν ἔ- λαβεν ἐν τῷ θανάτῳ.	47
	307	Μίαν φορὰν πρέπει να τρώγην τὴν ἡ- μέραν, καὶ να προσεύχωνται πάντοτε νοερώς. εἰς τὴν ὑποσημ.	60
	174	Μετὰ μικρὰ κακοπαθήματα, πρέπει να πολεμῶν τὸν Διάβολον, ἢ διατί.	61
	173	Ποῖος Μοναχὸς ἀνόμαζεν αὐθύντας τῶς ἄλλῶς Μοναχῶς.	136
	173	Μοναχοὶ ποῖοι ἀπλοῖκοι ὄντες, ἠπατή- θησαν.	164
	173	Πῶς δύναται να γινῆ τινὰς Μοναχὸς. εἰς τὴν ὑποσημ.	235. ἢ 236
	174	Ἔργον αὐτῶ ποῖον εἶναι. αὐτόθι.	
	174	Τίς ἐκαίετο τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὴν ἐνέφ- ρειαν τὴν χάρειος.	236
	54	Μύλασα ποῖα εἶναι.	63
	159	Μύρον εὐώδες τίνος ὁ πάθος ἀναβρῦει. Μυσηρίων ἀργοποιητῆ κοινωνία, αἰτία γί- νεται να πειράζῃ τῶς μὴ μεταλαμβά- νοντας ὁ Διάβολος. εἰς τὴν δ'. ὑποσημ.	294 43

N

Ναυατιανοὶ τί ἦτον . εἰς τὴν ὑπόσημ .	252
Νερόν τις ἔφερε μακρὰν ἀπὸ πέντε μίλια .	217
Νερόν τίνος ἀνέβλυζον τὰ χέλια . αὐτόθι .	
Νικόλαος ὁ μέγας χαρτίον ἔδωκεν εἰς τὸν ὑμνογράφον Ἰωσήφ .	260
Νόθος τις ἦν καὶ ἐκ πορνείας , ἔγινεν ἄγιος .	299
Νόμον τελετουργικὸν εἰς τὸ πνευματικώτερον ὁ Κύριος ἀνεβίβασε .	15
Νύμφη αὐτῷ τις ἠβελήθη νὰ σμίξῃ .	280

O

Ὁκτὼ ἀριθμὸς διατὶ λέγεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις . εἰς τὴν ὑπόσημ .	305
Ὁλὰ εἰς τίνος καιρὸν ἐπροφήτευσεν . εἰς τὴν ὑπόσημ .	274

Π

Πάθῃ ποῖος ἀντιπολέμει μὲ τὰ ρητὰ τῆς Γραφῆς .	139
Παράδεισον χειρόγραφον τῶν Πατέρων τις ἐσύναξε . εἰς τὴν ὑπόσημ .	239
Παρακλητικὴ τίνος ἐστὶ πόνημα . εἰς τὴν δ' ὑπόσημ .	261
Παρίον ποῖον ἦτον . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .	62
Παρακοὴ Μοναχῶν ποίαν τιμωρίαν λαμβάνει .	240
Τίς ταύτην ἐμίσα .	257
Ποῖον Προφήτῳ ἔθανάτωσε .	249
Παρθερίας σέφανος , ποῖος , καὶ εἰς τίνα ἐδόθη παρὰ Θεοῦ .	63
Πάσχα Κύριον πότε λέγεται .	174
Πάσχειν διὰ τὸν Χριστὸν πρόξενον εἶναι εὐδαιμονίας .	281
Πατέρων τῶν ἐν τῇ Μονῇ τῆ Ἁγίης Σάββα ἀναιρεθεῶτων ἔπαινοι . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .	225
Πώθος πῶς εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος ὅταν τὸ θέλῃ . εἰς τὴν γ' ὑπόσημ .	80. καὶ 81
Πεῖνα ἢ ὑπὸ τῆ Ἀγάβης προφητευθεῖσα εἰς ποῖον χρόνον συνέβη . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .	270
Δι' αὐτὴν πολλὴ παραχῆ ἐν Ρώμῃ συνέβη . αὐτόθι .	
Καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτὴν ἀναφέρων . αὐτόθι .	
Ἀπὸ τὴν πεῖναν τίνες ἀπέθανον .	297
Πελεκητῆς Μοναστήριον ποῦ εὐρίσκετο . εἰς τὴν ὑπόσημ .	257
Περιομῶν ὁ Κύριος παρὰ τίνος , καὶ πῶς ταύτην ἐδέξατο . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .	1
Τὸ περιτριθεῖν ἐκείνο μέρος τοῦ Κυρίου , τί ἔγινεν . αὐτόθι .	

Πῶς ἐδοξάζετο ματαίως , ὅτι εὐρίσκεται . αὐτόθι .

Προσέλαβεν αὐτὸ ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἀναστάσει . αὐτόθι .

Διὰ ποῖα αἰτία ἔλαβε περιτομὴν . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Περισερά εἰς ποῖον ὠμίλησε .

Πίσις Χριστιανῶν δεῦν εἶναι ἀτιμωτέρα τῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας , διατὶ εἶναι νεωτέρα ἐκείνης .

Πλῆτον πνευματικὸν τῷ αὐθέντῃ τῷ τις ἔλεγε κλαίων , ὅτι ἔχασε . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Πόλεμος ἀφελὲι περισσώτερον τῆς Χριστιανῆς πάρεξ ἢ εἰρήνη . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .

Πόλεμον εἰς τὸν τῆς πορνείας , ποῖα Ἁγία εἶναι βοηθός .

Πνεῦμα Ἅγιον διατὶ ἦλθεν ὡς περισερά εἰς τὸν Ἰησοῦν βαπτίζομενον .

Πνεύματος Θεολογίαν τις προσέθηκεν ἐν τῷ Συμβόλῳ . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Πορνείας εἰς τὸν πόλεμον ποῖα Ἁγία εἶναι βοηθός .

Προδρόμος ἢ Κάρα , πῶς πρῶτον καὶ δευτέρον εὐρέθη .

Πῶς ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινέπολιν . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Πῶς εὐρίσκετο μέρη αὐτῆς . αὐτόθι .

Προσδύχόμενός τις , ἦτον φορτωμένος μὲ ρίζαν δεύδρῳ βαρυτάτῳ .

Πολυκάρπῳ ἔπαινοι τίνες . εἰς τὴν β' ὑπόσημ .

Τὶ λόγιον ἔλεγεν . αὐτόθι .

Προφήτης , ὃν ὁ λέων ἔφαγε , πῶς ἀνομάζετο . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Ὁ ἀπαθήσας αὐτὸν ἵνα φάγῃ , δεῦν ἦτον ψευδοπροφήτης . αὐτόθι .

Πτωχῶν ἀργύρια ὁ κλέπτων , ποῖαν ἀργὴν λαμβάνει .

Ποῖος ἐπαλήθη , καὶ τὴν τιμὴν ἔδωκεν εἰς τὸς πτωχούς .

Φορέματά τῷ τις ἔδωκεν εἰς πτωχοῦς .

Σ

Σάββατον τιμᾶν τίνος αἰρέσεως ἦτον . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Σαμοθράκης εἰς τὸ νησίον ποῖος ἐξωρίθη .

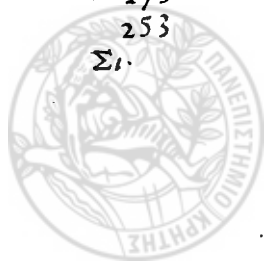
Σαρκὸς πόλεμον ὁ ὑποφέρων , ἔχει καὶ μισθόν .

Καὶ σέφανον μαρτυρεῖ λαμβάνει . εἰς τὴν ὑπόσημ .

Σάρξ ἢ προσληφθεῖσα ἐκ τῆς Παρθένου ὑπὸ τοῦ Κυρίου , οὐκ ἔστιν ἄφθαρτος πρὸς τὸ Πάθος .

Σελήνη εἰς πόσον διάστημα γίνεται τελεία .

Σεραφὶμ πῶς ποῖος ἐλάλησε .

Σιγριανή ποία είναι. εις τὴν ὑπόσημ.	207
Σῆλι τὸ πολυθρύλλητον πῶς ἐλέγετο. εις τὴν δ'. ὑπόσημ.	316
Σταυρῆ τύπος δράκοντα ἐθανάτωσε.	252
Σταυρῆ ξύλον ἐπήγαιναν διὰ τὰ ποροσκυνήσαν οἱ Χριστιανοί.	256
Τίς ἐμποδίζετο νὰ ἰδῇ αὐτόν. αὐτόθι.	
Σταυρῆ τῆ Χρῆστου ποῖος ἔγινε συγκοινωνός, ἔ μόνον κατὰ τὸν τρόπον τῆ θανάτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρόν.	269
Σταυρὸν τίς ἰδών, ποία λόγια εἶπε. εις τὴν ὑπόσημ.	292
Σμύρνης Ἱερομάρτυς πρεσβύτερος, ποῖος ἐχημάτισε.	204
Συκοφαντεῖται πῶς παιδεύει ὁ Θεός. εις τὴν ὑπόσημ.	145
Σύμβολον Πίσεως τίς ἀνεπλήρωσε. εις τὴν ὑπόσημ.	23
Σῶμα δεῦ ἠμπορεῖ νὰ κάμη τι ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ θέλει ἡ ψυχή.	281
ὑπὸ τῆς ψυχῆς κινεῖται. αὐτόθι.	
Σῶμα μὲ τὸ ὅποιον ἤμαρτεν ὁ αὐθραπος, μὲ αὐτὸ πρέπει καὶ νὰ ματανοῇ.	312
Συμεῶν ὁ ἀδελφὸς τῆ Κυρίας, ἄλλος ἦτον ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ζηλωτὴν. εις τὴν ὑπόσημ.	309
Ἐκαταδικάσθη νὰ πῆν φαρμάκι.	309
Τίνος ἦτον ἴσος. αὐτόθι.	
Δεύτερος ἦτον Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. αὐτόθι.	

Τ

Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τὰ ὀνόματα, ἔ περὶ ἐχονται ὀλόκληρα ἐν τῷ τροπαεῖῳ αὐτῶν, καὶ ποῖον ὄνομα λείπει. εις τὴν ὑπόσημ.	197
Τήραν τί θέλει νὰ εἰπῇ.	133
Τιμωραὶ μέτρηται, ἐλαφρόνεσι τὸ βάρος τῶν μελλουσῶν ἐκείνων τιμωριῶν.	162
Τεῖα πράγματα πρέπει νὰ φοβῆται τινος. εις τὴν ὑπόσημ.	27
Τροπαεῖα νέα εις τὸν Ὁμολογητὴν Μελέτιον. εις τὴν γ'. ὑπόσημ.	46
Καὶ εις τὸν Μάρκον τὸν Ἐφέσου. εις τὴν δ'. ὑπόσημ.	46
Εἰς τὸν Ἀπόστολον Τιμόθεον. εις τὴν ὑπόσημ.	56
Εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν ὑμνογράφον. εις τὴν δ'. ὑπόσημ.	261
Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντίπαν. εις τὴν ὑπόσημ.	275
Εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον. εις τὴν β'. ὑπόσημ.	300
Εἰς τὸν Τρύφωνα. εις τὴν β'. ὑπόσημ.	97
Εἰς τὸν Χαραλάμπη. εις τὴν ὑπόσημ.	118

Εἰς Ἀθανάσιον τὸν Κτίτορα τοῦ Μετεώρου. εις τὴν β'. ὑπόσημ.	295
Τυφλὸς ποῖος ἐσύναγε καὶ ἔτρεφε.	148
Τῷ Παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόδιον, ποῖος ψάλλοντας ἐφρονεῦθη.	196

Υ

Υδωρ τὸ ὑδροδόμνον κατὰ τὴν ῥύκτη τῶν Θεοφανείων, ἀφθονοῦν διαμύσει εἰς δύο καὶ τρεῖς χρόνας. εις τὴν ὑπόσημ.	14
Υπακοὴ καὶ εις τὰ παράλογα πρέπει νὰ γίνεται.	193
Υπακοὴν τίς ἠγάπα.	257
Υποκριτὴς Μοναχὸς σάφρων φαινόμενος, καὶ ἀκόλαστος ὢν κατὰ τὴν καρδίαν, ποίαν τιμωρίαν ἔλαβεν ἐν τῷ θανάτῳ.	47. καὶ 48
Υπνῶν, τίς δεῦ ἐκοιμήθη ἀνόσκελα, ἢ εις τὸ ζερβὸν μέρος.	21
Υψιστατίων αἵρεσις τί ἦτον. εις τὴν ὑπόσημ.	3

Φ

Φαντασίαν Δαιμόνων οἱ καθαρὸι καὶ Ἄγγιλοι δεῦ βλέπασιν.	43
Φαῦσταν διατί ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος. εις τὴν ὑπόσημ.	4
Φιλανθρωπία καὶ πὺς ἀπίστευ ποιεῖ Χριστιανούς.	128
Φιλοξενία γινόμενη, πλεσίαν δόσιν τῶν ἀγαθῶν προξενεῖ.	61
Φιλοσοφία ἢ κατὰ Θεὸν, πᾶσιν ἐσιν αἰδῆς ἀξία. εις τὴν ὑπόσημ.	128
Φόβος τῆ Κυρίας φέρει τὸν αὐθραπον εἰς μετάνοιαν.	224
Φοίνιξ ἐν τῷ ἄμα ἐποίησε καρπὸν.	250
Φρόνισις πολιτικὴ ἠνωμένη μετ' ἀσκητικὴν ἀγωγὴν, πολλοῖς αἰτίος σωτηρίας γίνεται.	23
Φυσιογνωμία ἀνδρείς ποία εἶναι.	304
Φῶς ἰλαρὸν τροπαεῖον, ποῖος ἐποίησε. εις τὴν ὑπόσημ.	203

Χ

Χαρακτήρ ὁ σωματικὸς Ταρασίς Πατριάρχης, τίτι ἦτον ὁμοῖος.	154
Χερυβὶμ πέρι ποῖος ἐλάλησε.	253
Χίς εις τὸ βενὸν τίς Μάρτυς ἀνέβη.	232
Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προτιμῶν κάλλιον νὰ μὴ ἔχων καμμίαν ἐξωπερικὴν τιμὴν, παρέξ νὰ ἀπολλύων μετ' αὐτῷ τὰς ψυχὰς των.	177

- Οἱ ἐν Χερσαῶνι ὄντες, μὲ τὶ σημεῖον ἐπίσταν εἰς τὸν Χριστόν. 191
- Τὸς εἰς Χριστόν πισθόντας κἀνάσας δευ' δύναται νὰ κυριεύσῃ. 221
- Ἐπερασπίζεται αὐτὸς ὁ Θεός. αὐτόθι.
- Χριστιανοὶ μόνοι ἔρριπτον τὸν ἑαυτὸν τους μέσα εἰς δύο καμίνια. 231
- Χριστιανὸς περισσώτερον ὠφελεῖ ὁ πόλεμος, παρὰ ἢ εἰρήνη. εἰς τὴν β'. ὑπόσημ. 254
- Οἱ Χριστιανοὶ δευ' πρέπει νὰ εἶναι μάγοι. 291
- Χριστιανοὶ ποῖοι ἔγιναν διὰ τὴν φιλαδελφίαν ὅπῃ ἔλαβον. 128
- Χριστὸς διὰ ποίας αἰτίας ἔλαβε τὸ τῆ Ἰωάννης Βάπτισμα. εἰς τὴν ὑπόσημ. 14
- Βαπτισθεὶς, διατὶ ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τῆ ὕδατος. αὐτόθι.
- Ὅλλω τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἠγίασεν. 14
- Ἐλυσε κάθε νόμον τελετηρικόν, ἀναβιβάσας εἰς τὸ πνευματικώτερον. 14

- Σῶμα αὐτὸ τίς ἐκατέβασεν ἀπὸ τὸν Σταυρόν. εἰς τὴν ὑπόσημ. 79
- Ὅνομα Χριστῷ, ὅπῃ ἐκφωνηθῆ, ἀπὸ ἑκὲ κάθε μαγεῖα διώκεται. 291

Ψ

- Ψαλτήριον ποία Ὁσία ἔμαθον. 288
- Καὶ ἐν τῇ τέλει αὐτῆς τοῦτο ἀνεγίνωσκε. 289
- Ψεῦδος σοφὸν ποία Ἁγία ἐμεταχειρίσθη διὰ τὴν σωφροσύνην. 46
- Ψυχὴ τὸ σῶμα κυβερνᾷ. 281
- Ἐξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ αὐτὴ θέλει, δευ' ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ σῶμα. αὐτόθι.

Ω

- Ὡδὴν ποίαν ἔφαλλον τινὲς ἀθλήτριαι. 284

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

